

YENİDENDOĞAN EJDER

ZAMAN ÇARKI · 3

ROBERT JORDAN

Yenidendoğan Ejder

Zaman Çarkı 3

Robert Jordan

İngilizce aslından çeviren: Niran Elçi

İthaki Yayınları

İthaki Yayınları - 283

Zaman Çarkı 3. Cilt
Yenidendoğan Ejder
Robert Jordan

Özgün Adı: *The Wheel of Time 3*
The Dragon Reborn

İngilizceden Çeviren: Niran Elçi

Sertifika No: 11407

2. Baskı, Ocak 2012, İstanbul

E-kitap:
1. Sürüm, Ocak 2015
Ocak 2012 tarihli 2. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Kapak Resmi: Donato Giancola
Harita: Ellisa Mitchell

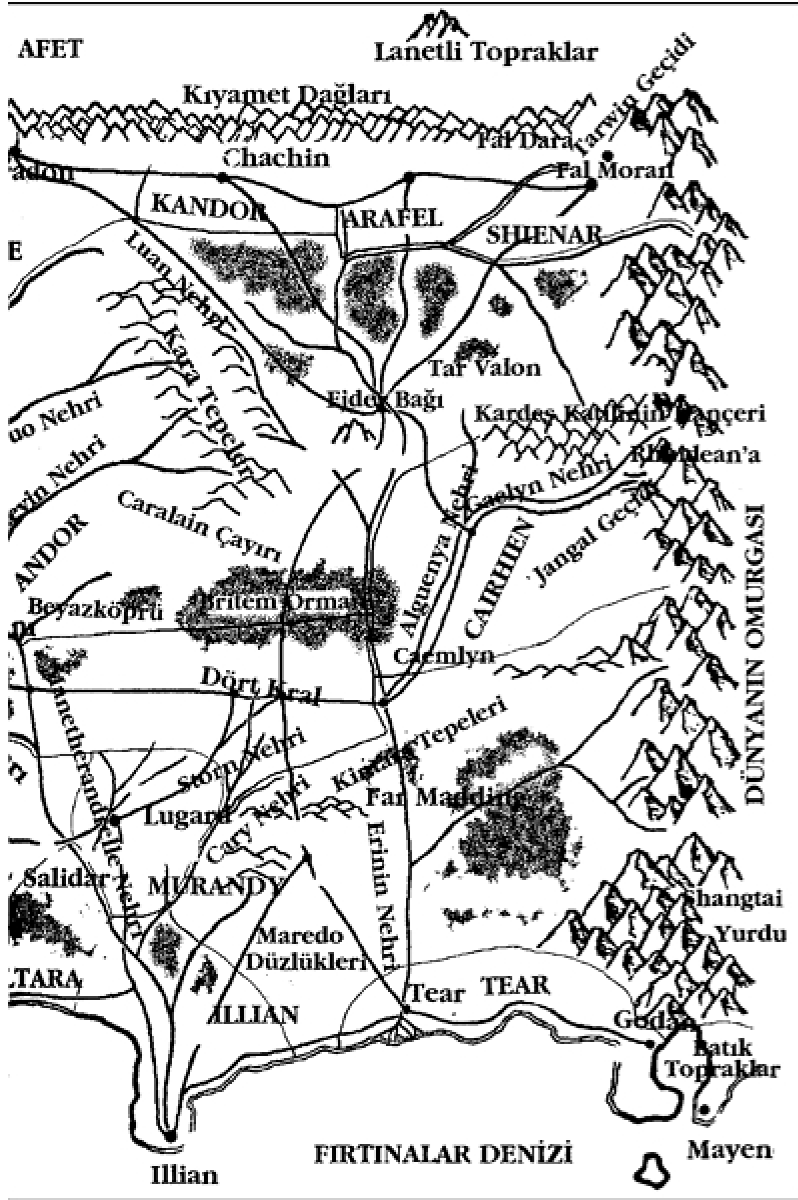
İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0 216) 330 93 08 - 348 36 97 / Faks: (0 216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

ROBERT JORDAN, 1948 yılında Charleston'da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne'in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel'den mezun oldu.

Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra, poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklıydı ve büyük bir pipo koleksiyonuna sahipti.

1977 yılından, uzun süredir savaştığı hastalığına yenik düştüğü 2007 yılına kadar yazmayı hiç bırakmadı.

Ölü Deniz
Kuzey
ARYTH OKYANUSU
Obagon Nehri
ARAD
DOMAN
Bandar Eban
Arinelle Nehri
Baerlon
Almoth Düzlüğü
Katar
İki Nehir
Tümentepe
FALME
Andahar Nehri
Jehannah
GHEALDAN
Tanchico
TARABON
Elmora
Amador
AMADICIA
Gölge Sahili
Tremalking

AFET
Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
Tarwin Geçidi
Fal Dara
Chachin
Fal Moran
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Luan Nehri
Kara Tepeler
Tar Valon
Gaelyn Nehri
Alguenya Nehri
Jangal Geçidi
CAIRHIEN
DÜNYANIN OMURGASI
Caralain Çayırı
Beyazköprü
Caemlyn
Dört Kral
Tepeleri
Storn Nehri
Lugard
Cary Nehri
Far Madding
Erinin Nehri
Salidar
MURANDY
Maredo Düzlükleri
Shangtai Yurdu
Tear
TEAR
ILLIAN
Batık Topraklar
Mayen
FIRTINALAR DENİZİ
Illian

Ve yolları çok olacak. Ve adını kim bilecek; defalarca, farklı kisveler altında doğacak aramıza, tıpkı şimdiye dek yaptığı, bundan sonra da yapacağı gibi, sonsuz zamanda. Gelişi sabanın keskin tarafı gibi olacak, yaşamlarımızı sükûnet içinde yaşadığımız yerlerde saban izleri gibi tersyüz edecek. Bağları kıran; zincirleri ören. Gelecekleri inşa eden; kaderi çözen.

Ejder Kehanetleri Üzerine Yorumlar'dan.
Jurith Dorine, Almoren Kraliçesi'nin Sağ Eli,
KS 742, Üçüncü Çağ.

Önsöz
Işığın Kalesi

Pedron Niall'ın ihtiyar bakışları özel görüşme odasında gezindi, ama düşüncelerle puslanmış kara gözleri hiçbir şey görmedi. Bir zamanlar gençliğinin düşmanlarının savaş sancakları olan lime lime kumaşlar, taş duvarlara kaplanmış koyu renk ahşap panellerin üzerinde soluk renkleriyle pek dikkat çekmiyorlardı: Duvarlar burada, Işığın Kalesi'nin yüreğinde bile kalındı. Odadaki tek sandalye –ağır, yüksek sırtlı, neredeyse taht gibi– odaya dağıtılmış ve dekorasyonu tamamlayan birkaç sehpa kadar görünmezdi onun için. Zemindeki geniş tahtalara işlenmiş büyük güneş patlamasının üzerine diz çökmüş, hevesini zar zor zapt eden beyaz pelerinli adam bile o an için zihninden uzaklaşmıştı, ki pek az kişi onu bu kadar hafife alabilirdi.

Niall'a getirilmeden önce Jaret Byar'a yıkanması için zaman verilmişti, ama hem miğferi, hem de göğüs zırhı yolculuktan dolayı matlaşmış, fazla kullanılmaktan yıpranmıştı. Karanlık, çökük gözleri, fazla etinin tamamı eriyip gitmiş gibi görünen yüzünde hararetli, telaşlı bir ışıkla parlıyordu. Kılıç takmıyordu –Niall'ın huzurunda kimsenin takmasına izin verilmezdi– ama tasmasının bırakılmasını bekleyen bir köpeği andırırcasına, şiddetin eşiğinde gibi duruyordu.

Odanın iki ucundaki benzer şömineler içinde yanan ateşler uzun süren kışın soğuğunu uzakta tutuyordu. Burası sade, asker işi bir odaydı aslında, her şey iyi yapılmıştı, ama güneş patlaması dışında hiçbir şey aşırı değildi. Odadaki eşyalar, Işığın Evlatları'nın Lord Kumandanı mevkisine yükselen adamla gelirdi; saf altından yapılmış alev alev güneş, ricacı nesilleri tarafından aşındırılmış, sonra yenilenmiş, sonra tekrar aşındırılmıştı. Amadicia'da herhangi bir mülkü, hatta o mülkle gelecek asalet unvanını

almaya yetecek kadar altın. Niall on sene boyunca üzerinde yürümüş olsa da o altın hakkında uzun uzadıya düşünmemişti, tıpkı beyaz tuniğinin göğsüne işlenmiş güneş patlamasını düşünmediği gibi. Altın Pedron Niall'ın ilgisini pek çekmezdi.

Sonunda gözleri haritalar, dağınık mektuplar ve raporlarla kaplı yanındaki masaya döndü. Yığının tepesinde üç gevşek rulo duruyordu. Birini gönülsüzce aldı. Hangisi olduğu önemli değildi; farklı ellerden çıkmış olsalar da hepsi aynı sahneyi resmediyordu.

Niall'ın derisi kazınmış parşömen kadar inceydi, tamamen kemik ve sinirden oluşuyormuş gibi görünen bedeninin üzerine yaşlılıkla sıkı sıkı gerilmişti, ama adamda kırılganlıktan eser yoktu. Saçına ak düşmemiş, en az Gerçeğin Kubbesi'nin taşları kadar sert olmayan hiç kimse Niall'ın bulunduğu makama kavuşamazdı. Yine de, aniden çizimi tutan elinin sırtındaki tendon sıralarının farkına vardı, acele etme gerekliliğini hissetti. Zaman daralıyordu. *Kendi* zamanı daralıyordu. Yetmek zorundaydı. Yetirmek zorundaydı.

Kalın parşömeni yarıya kadar açmaya zorladı kendini, onu ilgilendiren adamın yüzünü görecek kadar. Tebeşir çizgileri eyerde geçen yolculuk yüzünden bulaşmıştı, ama yüz açıkça görülebiliyordu. Kızıl saçları olan, gri gözlü bir delikanlı. Uzun boylu görünüyordu, ama emin olmak güçtü. Saçları ve gözleri dışında, heyecan yaratmaksızın herhangi bir köye yerleşebilirdi.

"Bu... bu *oğlan* kendini Yenidendoğan Ejder mi ilan etmiş?" diye mırıldandı Niall.

Ejder. Bu isim kışın ve yaşlılığın ürpertilerini hissetmesine sebep oluyordu. O zaman ve sonrasında, kendi de dahil olmak üzere Tek Güç'ü yönlendirebilen her erkeği deliliğe ve ölüme mahkûm eden Lews Therin Telamon'un taşıdığı isim. Aes Sedai kibri ve Gölge Savaşı yüzünden Efsaneler Çağı sona ereli üç bin seneden fazla olmuştu. Tam üç bin sene, ama kehanetler ve efsaneler insanların hatırlamasını sağlıyordu –ayrıntılar kaybolmuşsa bile, en azından özünü. Lews Therin Kardeşkatili. Dünyanın Kırılışı'nı başlatan adam. Öyle bir zamandı ki bu, evreni yöneten güçten faydalanabilen deli adamlar dağları dümdüz etmiş, kadim toprakları denizlerin altına batırmıştı. Yeryüzünün görünüşü tamamen değişmiş, hayatta kalanlar orman yangını önündeki hayvanlar gibi kaçışmıştı. Bu dönem son erkek Aes Sedai ölene dek sona ermemiş, ancak ondan sonra dağınık insan ırkı yaşamını yıkıntılardan –yıkıntı bile kaldıysa tabii–

yeniden inşa etmeye başlayabilmişti. Annelerin çocuklarına anlattıkları hikâyelerle hafızalara dağlanmıştı bu dönem. Ve kehanet Ejder'in yeniden doğacağını söylüyordu.

Niall bu sözleri soru niyetine söylememişti, ama Byar öyle anladı. "Evet, Lord Kumandanım, öyle. İşittiğim diğer sahte Ejder vakalarının hepsinden daha kötü bir delilik. Binlerce kişi ona sadakatini ilan etti bile. Tarabon ve Arad Doman hem birbirlerine savaş ilan ettiler, hem de ikisinde de iç savaş çıktı. Almoth Ovası ve Tümentepe'nin her yerinde savaş var, Tarabonlular Domanlılara karşı, onlar Ejder'e tezahürat yapan Karanlıkdostlarına karşı. Daha doğrusu savaş vardı, kışın soğuğu çoğuna son verene kadar. Hiç böyle hızlı yayıldığını görmemiştim, Lord Kumandanım. Samanlığa lamba atmak gibi bir şeydi. Kar ateşi cılızlaştırmış olabilir, ama bahar geldiğinde alevler öncekinden de hararetle yanacak."

Niall bir parmağını kaldırarak onu susturdu. Hikâyesini iki kere anlatmasına izin vermişti bile; başından sonuna, sesi öfkeyle kavrularak. Hikâyenin bazı kısımlarını Niall başka kaynaklardan öğrenmişti, bazı alanlarda bilgisi Byar'dan fazlaydı, ama her dinlediğinde baştan kışkırtıyordu onu. "Geofram Bornhald ve bin Işığın Evladı öldü. Ve bunu Aes Sedailer yaptı. Bu konuda en ufak şüphen yok, öyle mi Byar Evlat?"

"Hiç yok, Lord Kumandanım. Falme yolundaki bir çatışmadan sonra Tar Valon cadılarından ikisini gördüm. Biz onları oklarla indirmeden önce elliden fazla ölüye mal oldular."

"*Emin* misin? Aes Sedai olduklarından emin misin?"

"Yer ayaklarımızın altında patladı." Byar'ın sesi kararlı ve inanç doluydu. Jaret Byar'ın pek az hayal gücü vardı; ölüm, nasıl gelirse gelsin, bir askerin hayatının parçasıydı. "Açık gökyüzünden inen yıldırımlar saflarımızı çarptı. Lord Kumandanım, başka ne olabilirlerdi ki?"

Niall acı acı başını salladı. Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana erkek Aes Sedai çıkmamıştı, ama o unvana hâlâ sahip çıkan kadınlar da yeterince kötüydü. Üç Yeminleri ile böbürleniyorlardı: doğru olmayan tek söz bile söylememek, bir insanın bir diğerini öldürmek için kullanacağı silahlar yapmamak, Tek Güç'ü yalnızca Karanlıkdostlarına ya da Gölgedöllerine karşı silah olarak kullanmak. Ama o yeminler öteden beri birer yalandı ve şimdi onlar da bunu göstermişti. Niall biliyordu ki, insanın onların kullandığı gücü istemesinin tek sebebi Yaratıcı'ya meydan okumak olabilirdi ve bu da Karanlık Varlık'a hizmet etmek demekti.

“Peki Falme’yi ele geçirip alaylarımın yarısını öldürenler hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?”

“Lord Kumandan Bornhald kendilerine Seanchan dediklerini söylemişti, Lord Kumandanım,” dedi Byar sakinlikle. “Onların Karanlıkdostu olduğunu söyledi. Ve düzenlediği saldırı, kendi ölümüne yol açsa da, onların saflarını bozdu.” Sesine bir hararet geldi. “Şehirden gelen pek çok mülteci vardı. Konuştuğum herkes yabancıların bozguna uğrayıp kaçtığı konusunda hemfikirdi. Bunu Lord Kumandan Bornhald yaptı.”

Niall hafifçe iç çekti. Görünüşe göre yoktan var olup Falme’yi ele geçiren ordu hakkında Byar’ın ilk iki sefer kullandığı sözcüklerin hemen hemen aynısıydı bunlar. *İyi bir asker,* diye düşündü Niall, *Geofram Bornhald hep öyle derdi, ama kendi başına düşünebilen bir adam değil.*

“Lord Kumandanım,” dedi Byar aniden, “Lord Kumandan Bornhald savaştan uzak durmamı emretti. İzleyip size rapor edecektim. Ve oğlu Lord Dain’e nasıl öldüğünü anlatacaktım.”

“Evet, evet,” dedi Niall sabırsızca. Bir an Byar’ın avurtları çökmüş yüzünü inceledi, sonra ekledi, “Kimse dürüstlüğünden ve cesaretinden şüphe etmiyor. Emri altındaki herkesin öleceğinden korktuğu bir savaşla yüz yüze iken, tam da Geofram Bornhald’ın yapacağı şey bu.” *Ve senin yapmayı hayal edebileceğin bir şey değil.*

Adamdan öğrenebileceği başka bir şey yoktu. “İyi iş başardın, Byar Evlat. Geofram Bornhald’ın ölümünü oğluna bildirmek için izin veriyorum sana. Dain Bornhald Eamon Valda’nın yanında. Son rapora göre Tar Valon yakınlarında. Onlara katılabilirsin.”

“Teşekkür ederim, Lord Kumandanım. Teşekkür ederim.” Byar ayağa kalktı ve yerlere kadar eğildi. Ama doğrulduğu zaman tereddütlüydü. “Lord Kumandanım, biz ihanete uğradık.” Nefret sesine testere gibi bir keskinlik vermişti.

“Bahsettiğin şu Karanlıkdostu tarafından mı, Byar Evlat?” Kendi sesinde de önleyemediği bir keskinlik vardı. Bir yılda yaptığı planlar bin Evlat’ın cesetlerinin ortasında, enkaz halinde yatıyordu ve Byar yalnızca tek bir adamdan bahsetmek istiyordu. “Yalnızca iki kez gördüğün şu genç demirci, şu İki Nehirli Perrin tarafından mı?”

“Evet, Lord Kumandanım, nasıl bilmiyorum, ama onun suçu olduğunu biliyorum. Biliyorum.”

“O konuda ne yapılabilir, bakacağım, Byar Evlat.” Byar ağzını yine açtı, ama Niall onu engellemek için zayıf elini kaldırdı. “Artık çekilebilirsin.”

Sıska yüzlü adamın eğilerek selam verip çıkmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

Kapı onun arkasından kapanırken, Niall yüksek sırtlı sandalyeye oturdu. Byar'ın bu Perrin'den nefret etmesine sebep olan neydi? Tek bir tanesinden nefret etmek için enerji harcanamayacak kadar çok Karanlıkdostu vardı. Kaypak dillerin ve sıcak gülümsemelerin arkasına saklanan, Karanlık Varlık'a hizmet eden, her tarafa yayılmış çok fazla Karanlıkdostu. Yine de, listelere bir isim daha eklenmesinin zararı olmazdı.

Sert sandalyenin üzerinde kıpırdandı, kemiklerinin rahat edeceği bir oturuş bulmaya çalıştı. Bir kez daha, dalgın dalgın, belki de bir yastığın fazla lükse girmeyeceğini düşündü. Ve bir kez daha, bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Dünya kaosa doğru yuvarlanıyordu ve yaşlılığa teslim olacak kadar zamanı yoktu.

Felaket habercisi tüm işaretlerin kafasında dönmesine izin verdi. Savaş Tarabon ve Arad Doman'ı ele geçirmişti, iç savaş Cairhien'i perişan ediyordu ve eski düşmanlar olan Tear ve Illian'da da savaş ateşi yükseliyordu. Belki bu savaşların kendi başlarına hiç anlamları yoktu – insanlar savaşırdı– ama normalde teker teker çıkarlardı. Ve Almoth Ovası'nda bir yerdeki sahte Ejder bir kenara, bir başka savaş Saldaea'nın başına musallat olmuştu ve bir üçüncüsü Tear'da çıkmıştı. Aynı anda üç savaş. *Hepsi birer sahte Ejder olmalı. Öyle olmalı!*

Ve bunların yanı sıra bir düzine küçük şey, belki bazısı yalnızca temelsiz dedikodu, ama kalan her şeyle birlikte ele alındığında... Murandy ve Kandor kadar uzaklarda Aiellerin görülmesi. Bir yerde yalnızca iki üç kişi, ama ister bir tane olsun ister bin, Aieller Kırılış'tan sonraki onca yılda yalnızca bir kez Kıraç'tan çıkmıştı. O ıssız yabantopraklarından yalnızca Aiel Savaşı'nda ayrılmışlardı. Atha'an Miere'nin, yani Deniz Halkı'nın işaret ve alamet aramak için ticareti boşladıkları söyleniyordu. Tam olarak neyin alameti, söylememişlerdi. Gemileri yarı dolu, hatta boş halde yelken açıyorlardı. Illian, dört yüz yıldır ilk kez Büyük Boru Avı'nı başlatmış, efsanevi Valere Borusu'nu aramak üzere Avcılar göndermişti. Kehanete göre boru, Tarmon Gai'don'da, Gölge'ye karşı Son Savaş'ta savaşmak üzere ölü kahramanları mezarlarından çağıracaktı. Söylentilere göre, sıradan insanların çoğunun onları efsaneden ibaret sanmasına neden olacak kadar içe kapanık olan Ogierler, uzak *yurtları* arasında toplantılar yapılması için çağrıda bulunmuştu.

Niall için en manidar olanı ise, Aes Sedailerin kendilerini açığa vurmalarıydı. Aes Sedailerin içlerinden bazılarını, sahte Ejder Mazrim Taim'in karşısına dikilmeleri için Saldaea'ya gönderdikleri söyleniyordu. Erkeklerde bu ne kadar nadir olsa da, Taim Tek Güç'ü yönlendirebiliyordu. Bu kendi başına korkulacak ve hor görülecek bir şeydi ve pek az kişi böyle bir adamın Aes Sedai yardımı olmadan alt edilebileceğine inanıyordu. Adam delirdiği zaman, ki bu tür adamlar mutlaka delirirdi, kaçınılmaz dehşetlerle karşı karşıya kalmaktansa Aes Sedailerin yardım etmesine izin vermek daha iyiydi. Ama görünüşe göre Tar Valon birtakım Aes Sedaileri de Falme'deki diğer sahte Ejder'e yardım etmeye göndermişti. Eldeki verilere uyan başka açıklama yoktu.

Ortaya çıkan düzen kemiklerindeki iliği donduruyordu. Kaos artıyordu; işitilmemiş şeyler tekrar tekrar gerçekleşiyordu. Tüm dünya çalkalanıyor, kaynama noktasına geliyordu. Onun için durum ortadaydı. Son Savaş gerçekten yaklaşıyordu.

Tüm planları bozulmuştu, isminin Işığın Evlatları arasında yüz kuşak boyunca hatırlanmasını sağlayacak planlar. Ama kargaşa fırsat demekti ve yeni planları, yeni amaçları vardı. Onları gerçekleştirecek güç ve iradeyi koruyabilirse. *Işık, ne olur yaşama yeteri kadar tutunabileyim.*

Kapının çekingence çalınması karanlık düşüncelerini kesti. "Gel!" dedi terslenircesine.

Beyaz ve altın rengi ceket ve pantolon giymiş bir hizmetkâr saygıyla eğilerek girdi. Gözleri yerde, Işıkla Kutsanmış, Işığın Eli'nden Engizisyoncu Jaichim Carridin'in Lord Kumandan'ın emri üzerine geldiğini bildirdi. Carridin, Niall'ın konuşmasına fırsat vermeden adamın peşinden içeri girdi. Niall hizmetkâra gitmesini işaret etti.

Kapı iyice kapanmadan Carridin kar beyazı pelerinini savurarak tek dizi üzerine çöktü. Pelerinin göğsündeki yıldız patlamasının arkasında, çoğunun Sorgucular dediği –ama asla yüzlerine karşı değil– Işığın Eli'nin kırmızı, tepesi kıvrık çoban asası vardı. "Gelmemi emrettiniz, Lord Kumandanım," dedi güçlü bir sesle, "ben de Tarabon'dan döndüm."

Niall bir an adamı inceledi. Carridin uzun boylu, orta yaşlarının sonlarında bir adamdı. Saçlarına biraz gri düşmüştü, ama formda ve sağlamdı. Karanlık, derine çökmüş gözlerinde, her zamanki gibi bilgiç bir ifade vardı. Ve Lord Kumandan'ın sessiz incelemesi karşısında gözlerini bile kırpmadı. Pek az adamın bu kadar temiz bir vicdanı ya da bu kadar sağlam sinirleri vardı. Carridin, hemen görev yerini terk edip gecikmeden

Amador’a dönmesinin emredilmesi, üstelik bunun için sebep de verilmemesi her gün başına gelen bir şeymişçesine sükûnet içinde, diz çöktüğü yerde bekledi. Ama zaten, Jaichim Carridin’in bir taştan daha sabırlı olduğu söylenirdi.

“Ayağa kalk, Carridin Evlat.” Diğer adam doğrulurken Niall ekledi, “Falme’den rahatsız edici haberler aldım.”

Carridin yanıt verirken pelerininin kıvrımlarını düzeltti. Sesi gerekli saygının sınırlarında dolanıyordu, sanki ölümüne itaat etmeye yemin ettiği adamla değil, dengi ile konuşuyordu. “Lord Kumandanım Jaret Byar Evlat’ın getirdiği haberlerden bahsediyor, Lord Kumandan Bornhald’dan sonra gelen adamdan.”

Niall’ın sol gözünün köşesi seğirdi, eski bir öfke işareti. Sözde, Byar’ın Amador’da olduğunu yalnızca üç adam biliyordu ve Niall dışında hiç kimse nereden geldiğini bilmiyordu. “Fazla akıllı olma, Carridin. Her şeyi bilme arzun bir gün seni kendi Sorgucularının ellerine düşürebilir.”

Carridin, bu lakabın kullanılması üzerine ağzının hafifçe gerilmesi dışında tepki vermedi. “Lord Kumandanım, El her yerde hakikati arar, Işık’a hizmet etmek için.”

Işık’a hizmet etmek. Işığın Evlatları’na hizmet etmek değil. Tüm Evlatlar Işık’a hizmet ederdi, ama Pedron Niall sık sık Sorgucuların kendilerini Evlatlardan sayıp saymadıklarını merak etmişti. “Peki Falme’de olan bitenler hakkında bana aktaracağın ne tür gerçekler var?”

“Karanlıkdostları, Lord Kumandanım.”

“Karanlıkdostları mı?” Niall’ın gülüşünde keyiften eser yoktu. “Birkaç hafta önce senden Geofram Bornhald’ın Karanlık Varlık’ın hizmetkârı olduğu, çünkü senin emirlerine aykırı olarak askerlerini Tümentepe’ye götürdüğü yolunda raporlar alıyordum.” Sesi tehlikeli bir yumuşaklık kazandı. “Şimdi Bornhald’ın, bir Karanlıkdostu olarak, başka Karanlıkdostları ile savaşarak bin Evlat’ı ölümlerine sürüklediğine mi inanmamı bekliyorsun?”

“Karanlıkdostu olup olmadığı asla bilinemeyecek,” dedi Carridin kayıtsızca, “çünkü sorgulanamadan öldü. Gölge’nin entrikaları bulanıktır ve genellikle Işık’ta yürüyenlere delice görünür. Ama Falme’yi ele geçirenler Karanlıkdostuydu. Bundan kuşkum yok. Sahte bir Ejder’i destekleyen Karanlıkdostları ve Aes Sedailer. Bornhald ile adamlarını yok eden Tek Güç’tü, bundan eminim, Lord Kumandanım, tıpkı Tarabon ile Arad

Doman'ın Falme'deki Karanlıkdostlarına karşı gönderdiği orduları yok ettiği gibi."

"Peki Falme'yi ele geçirenlerin Aryth Okyanusu'nun karşı tarafından geldiğine dair hikâyeler?"

Carridin başını iki yana salladı. "Lord Kumandanım, insanlar söylentilerle doludur. Bazıları onların, Artur Şahinkanadı'nın bin sene önce okyanusun karşı tarafına yolladığı ve şimdi topraklar üzerinde hak iddia etmek üzere dönen ordular olduğunu söylüyor. Hatta bazıları Falme'de Şahinkanadı'nın ta kendisini gördüğünü bile iddia ediyor. Ayrıca efsanelerdeki kahramanların yarısını da. Batı, Tarabon'dan Saldaea'ya, kazan gibi kaynıyor. Her gün yüz farklı söylenti ortaya çıkıyor ve her biri bir öncekinden daha inanılmaz. Şu sözde Seanchanlar sahte Ejder'i desteklemek için toplanmış gelmiş yeni bir Karanlıkdostu çetesinden başka bir şey değildi, ama bu sefer Aes Sedailerin açık desteğine sahiptiler."

"Elinde ne tür kanıtlar var?" Niall sesinin, bundan kuşku edermiş gibi çıkmasına özen gösterdi. "Tutsakların var mı?"

"Hayır, Lord Kumandanım. Byar Evlat'ın kuşkusuz size söylediği gibi, Bornhald onlara, dağılmalarına yetecek kadar zarar verdi. Ve kuşkusuz sorguladığımız hiç kimse sahte Ejder'e destek verdiğini itiraf etmeye yanaşmadı. Kanıt olarak... iki şey var. Lord Kumandanım bana izin verirse?"

Niall sabırsızca işaret etti.

"İlki olumsuz bir kanıt. Pek az gemi Aryth Okyanusu'nu geçmeye teşebbüs etti ve neredeyse hiçbiri geri dönmedi. Geri dönenler, yemekleri ve suları tükenmeden döndüler. Deniz Halkı bile Aryth'i geçmez. Halbuki ticaretin mümkün olduğu her yere yelken açarlar, hatta Aiel Kıraçları'nın ötesindeki topraklara bile. Lord Kumandanım, eğer okyanusun karşı tarafında gerçekten topraklar varsa da, erişilemeyecek kadar uzaktalar, okyanus fazla geniş. Karşı kıyısına bir ordu geçirmek, uçmak kadar imkânsız."

"Belki," dedi Niall ağır ağır. "Kesinlikle anlamlı. İkincisi neydi?"

"Lord Kumandanım, sorguladıklarımızın çoğu Karanlıkdostları için savaşan canavarlardan bahsediyordu ve sorgunun en son düzeyine kadar iddialarından vazgeçmediler. Bunlar, bir şekilde Afet'ten getirilen Trolloclar ve diğer Gölgedöllerinden başka ne olabilir?" Carridin konu kapanmış gibi ellerini açtı. "Çoğu insan Trollocların yalnızca seyyah hikâyeleri ve yalandan ibaret olduğunu düşünüyor, kalanların çoğu da hepsinin Trolloc

Savaşları esnasında öldürüldüğüne inanıyor. Bir Trolloc'a canavar dışında ne isim koyarlardı ki?"

"Evet. Evet, haklı olabilirsin, Carridin Evlat. Ama belki, diyorum." Carridin'e, ona katıldığını bilme tatminini yaşatmayacaktı. *Bırak bir süre çabalasın.* "Ama ya adam?" Rulo yapılmış çizimleri işaret etti. Carridin'i tanıyorsa, Engizisyoncu'nun kendi odasında bunların kopyaları olmalıydı. "Ne kadar tehlikeli? Tek Güç'ü yönlendirebiliyor mu?"

Engizisyoncu hafifçe omuz silkti. "Belki yönlendirebiliyor, belki yönlendiremiyor. Aes Sedailer isterlerse insanları bir kedinin yönlendirdiğine bile inandırabilirler. Ne kadar tehlikeli olduğuna gelince... Öldürülene kadar her sahte Ejder tehlikelidir, Tar Valon'un açıkça desteklediği biri ise, on kat tehlikelidir. Ama adam şimdi, kontrol altına alınmazsa altı ay sonra olacağından daha az tehlikeli. Sorguladığım tutsaklar onu hiç görmemişlerdi, nerede olabileceği konusunda en ufak fikirleri bile yoktu. Adamın güçleri dağınık. Tek yerde iki yüzden fazla adamı olduğundan kuşkuluyum. Birbirleriyle savaşmakla bu kadar meşgul olmasalar, Tarabonlular ya da Domanlılar, herhangi biri, onları süpürüp atabilir."

"Sahte bir Ejder bile," dedi Niall kuru kuru, "Almoth Ovası hakkında dört yüz yıldır sürdürdükleri didişmeleri unutmalarına yetmiyor. Sanki ikisinden herhangi biri orayı elinde tutacak güce sahipmiş gibi." Carridin'in yüzü değişmedi ve Niall onun nasıl bu kadar sakin kalabildiğini merak etti. *Sükûnetin fazla sürmeyecek, Sorgucu.*

"Bunun hiç önemi yok, Lord Kumandanım. Kış hepsini kamplarında tutuyor, düzensiz çatışmalar ve saldırılar dışında. Hava birliklerin harekete geçmesine yetecek kadar ısındığı zaman... Bornhald Tümentepe'de birliklerinin yalnızca yarısını ölüme sürükledi. Diğer yarısı ile, bu sahte Ejder'i avlayıp öldüreceğim. Bir ceset hiç kimse için tehlike yaratamaz."

"Ya Bornhald'ın karşılaştığı şeyle karşı karşıya kalırsan? Öldürmek için Güç yönlendiren Aes Sedailerle?"

"Cadı işleri onları oklardan ya da karanlıkta bir hançerden korumuyor. Onlar da herkes kadar çabuk ölüyor." Carridin gülümsedi. "Size söz veririm, yazdan önce halledeceğim."

Niall başını salladı. Adamın kendine güveni vardı. Şimdilik. Tehlikeli sorular geliyor olsaydı, kuşkusuz çoktan gelirdi. *Hatırlamalıydın, Carridin, ben iyi bir taktisyen olarak bilinirim.* "Neden," dedi sessizce, "kendi güçlerini Falme'ye götürmedin? Tümentepe'de Karanlıkdostları varken,

onlardan bir ordu Falme’yi tutarken, neden Bornhald’ı durdurmaya çalıştın?”

Carridin gözlerini kırpıştırdı, ama sesi sakin kaldı. “Başta bunlar yalnızca söylentiydi, Lord Kumandanım. O kadar çılgınca söylentiler ki, kimse inanamazdı. Gerçeği öğrendiğim zaman Bornhald savaşa katılmıştı. Ölmüştü ve Karanlıkdostları dağılmıştı. Dahası, benim görevim Almoth Ovası’na Işık getirmekti. Söylentilerin peşinden gitmek için, aldığım emirlere itaatsizlik edemezdim.”

“Görevin mi?” dedi Niall, ayağa kalkarken sesi yükselerek. Carridin ondan bir baş uzundu, ama Engizisyoncu geriledi. “Görevin mi? Senin görevin Almoth Ovası’nı ele geçirmekti! Kimsenin elinde tutamadığı, sadece üzerine birtakım sözler sarf edip birtakım iddialarda bulunduğu boş bir kova; tek yapman gereken o kovayı doldurmaktı. Almoth ulusu tekrar yaşayacaktı ve onlara Işığın Evlatları hükmedecekti, hem de aptal bir krala dil dökmek gerekmeden. Amadicia ve Almoth, Tarabon’u kıskaca alan bir mengene. Beş yıl içinde orada da, Amadicia’da olduğu kadar etkili olacaktık. Ve sen bir çuval inciri berbat ettin!”

Gülümseme sonunda kayboldu. “Lord Kumandanım,” diye itiraz etti Carridin. “Olacakları nasıl tahmin edebilirdim? Bir sahte Ejder daha. Uzun süre boyunca birbirlerine hırlamakla yetindikten sonra nihayet savaşa giden Tarabon ve Arad Doman. Ve üç bin sene boyunca saklandıktan sonra gerçek kişiliklerini sonunda açığa vuran Aes Sedailer! Ama bütün bunlara rağmen her şey kaybedilmiş sayılmaz. Yandaşları birleşemeden bu sahte Ejder’i bulup yok edebilirim. Ve Tarabonlular ile Domanlılar kendilerini zayıflatınca, sorun çıkmadan ovadan çıkartılabilir...”

“Hayır!” diye payladı Niall. “Senin planlarının işi bitti, Carridin. Belki de seni hemen, şu anda kendi Sorgucularının ellerine teslim etmeliyim. Yüksek Engizisyoncu itiraz etmeyecektir. Dişlerini gıcırdata gıcırdata olan bitenler için suçlayabilecek birini bulmaya çalışıyor zaten. Asla kendi adamlarından birini öne sürmeyecektir, ama ben senin ismini verirsem direneceğini sanmıyorum. Sorgu altında birkaç günden sonra her şeyi itiraf edersin. Hatta Karanlıkdostu olduğunu bile söylersin. Bir hafta içinde celladın baltasına gidersin.”

Carridin’in alnında ter damlaları belirmeye başlamıştı. “Lord Kumandanım...” Yutkunmak için durdu. “Lord Kumandanım başka bir yol olduğunu söylemek istiyor sanki. Söylemesi yeter, itaat etmeye yeminliyim.”

Şimdi, diye düşündü Niall. *Şimdi zarları at.* Savaştaymış ve yüz adım mesafe içindeki herkesin düşman olduğunu fark etmiş gibi tüyleri diken diken oldu. Lord Kumandanlar celladın baltasına gitmezdi, ama aniden, beklenmedik bir biçimde öldükleri, kısa süren bir yas döneminden sonra yerlerini daha az tehlikeli fikirlere sahip adamların aldığı birden fazla kez görülmüştü.

"Carridin Evlat," dedi kararlılıkla, "bu sahte Ejder'in ölmemesini sağlayacaksın. Ve Aes Sedailer onu desteklemek yerine karşı gelirlerse, 'karanlıktaki hançerlerini' kullanacaksın."

Engizisyoncu'nun ağzı açık kaldı. Ama hemen kendini topladı ve Niall'ı kuşkulu kuşkulu süzmeye başladı. "Aes Sedai öldürmek bir görevdir, ama... Bir sahte Ejder'in özgür gezmesine izin vermek? Bu... bu... ihanet olur. Ve günah."

Niall derin bir nefes aldı. Gölgelerde bekleyen görünmez hançerleri hissedebiliyordu. Ama kararını vermişti. "Yapılması gerekeni yapmak ihanet değildir. Ve bir amacı varsa, günaha bile müsamaha gösterilebilir." O iki cümle bile onu öldürmeye yeterdi. "İnsanları nasıl arkanda toplarsın, biliyor musun, Carridin Evlat? En hızlı yolu nedir? Bilmiyor musun? Sokaklara bir aslan sal –kuduz bir aslan. Ve halk paniğin pençesine düştüğünde, yürekleri suya dönüştüğünde, sakin bir biçimde onlara bu sorunu senin halledeceğini söyle. Sonra aslanı öldür ve halka leşi herkesin görebileceği bir yere asmalarını söyle. Düşünmelerine fırsat bırakmadan yeni bir emir ver, itaat edeceklerdir. Ve emir vermeye devam edersen, itaat etmeye devam edeceklerdir, çünkü sen onları kurtaran kişisin, yönetmeye daha uygun kimi bulabilirler ki?"

Carridin kararsızca başını oynattı. "Yani amacınız... her yeri ele geçirmek mi, Lord Kumandanım? Yalnızca Almoth Ovası değil, Tarabon ve Arad Doman'ı da mı?"

"Amacımı bilmek bana kalmış. Senin görevin ise yeminine uyup itaat etmek. Bu gece hızlı atlara binmiş habercilerin ovaya gitmek üzere yola çıktıklarını duymak istiyorum. Şüphelenilmemesi gereken şeylerden kimsenin şüphelenmemesi için emirleri nasıl söze dökmen gerektiğini biliyorsundur eminim. Birilerinin başını ağrıtmak istiyorsan, bunlar Tarabonlular ve Domanlılar olsun. Onların aslanımı öldürmesine izin vermek iyi olmaz. Hayır, Işık altında, birbirleriyle barış yapmaya zorlayacağız onları."

“Lord Kumandanımın emri başımın üstüne,” dedi Carridin rahat bir tavırla. “İşittim ve itaat edeceğim.” Fazla rahat.

Niall soğuk soğuk gülümsedi. “Yeminin yeterince güçlü değilse, şunu bil. Eğer bu sahte Ejder ben emretmeden ölürse ya da Tar Valon cadılarının eline geçerse, bir sabah yüreğinde bir hançerle bulunacaksın. Ve benim başıma bir... kaza... gelirse –yaşlılık yüzünden ölsem bile– benden bir ay uzun yaşamayacaksın.”

“Lord Kumandanım, itaat etmeye yemin ettim...”

“Evet, ettin,” diye sözünü kesti Niall. “Sakın unutayım deme. Artık gidebilirsin!”

“Lord Kumandanımın emri başımın üstüne.” Bu sefer Carridin’in sesi o kadar sakin değildi.

Kapı Engizisyoncu’nun arkasından kapandı. Niall ellerini ovuşturdu. Üşüyordu. Zarlar dönüyordu ve durdukları zaman kaç göstereceklerini bilmenin yolu yoktu. Son Savaş gerçekten geliyordu. Efsanelerdeki Tarmon Gai’don olmayacaktı bu savaş, serbest kalan Karanlık Varlık ile onun karşısına çıkan Yenidendoğan Ejder arasında yapılmayacaktı. Böyle olmayacaktı, emindi. Efsaneler Çağı’nın Aes Sedaileri Karanlık Varlık’ın Shayol Ghul’deki zindanına bir delik açmış olabilirlerdi, ama Lews Therin Kardeşkatili ve onun Yüz Yoldaşı o zindanı yine mühürlemişti. Karşı darbe Gerçek Kaynak’ın eril yarısını sonsuza dek lekelemiş, onları delirtmiş, böylece Kırılış’ı başlatmıştı, ama o kadim Aes Sedailerden biri, bugünün Tar Valon cadılarından on kişinin yapamayacağını tek başına yapabilirdi. Onların yaptığı mühürler dayanırdı.

Pedron Niall soğuk bir mantık adamıydı ve Tarmon Gai’don’un nasıl olacağını hesaplamıştı. İki bin sene önce Trolloc Savaşları’nda olduğu gibi Büyük Afet’ten güneye akan hayvani Trolloc sürüleri ve başlarında onları yöneten Myrddraaller –Yarı-insanlar. Hatta belki Karanlıkdostlarının arasından yeni Dehşetlordları. Kendi aralarında didişerek uluslara bölünen insan ırkı buna direnemezdi. Ama o, Pedron Niall, insanlığı Işığın Evlatları sancağı altında birleştirecekti. Pedron Niall’ın Tarmon Gai’don’da nasıl savaştığını ve kazandığını anlatan yeni efsaneler olacaktı.

“İlk önce,” diye mırıldandı, “sokaklara kuduz bir aslan sal.”

“Kuduz bir aslan mı?”

Dev bir gagaya benzeyen burnuyla kemikli, ufak tefek bir adam asılı sancaklardan birinin arkasından çıkarken Niall topuklarının üzerinde döndü. Sancak yerine düşerken bir an için, dönerek kapanan bir panel göründü.

“Sana o geçidi gösterdim, Ordeith,” diye terslendi Niall, “ki seni çağırdığım zaman kalenin yarısı öğrenmeden gelebilesin, özel konuşmalarımı dinlemen için göstermedim onu sana.”

Ordeith odayı aşarken rahatça eğilerek selam verdi. “Dinlemek mi, Yüksek Lordum? Asla böyle bir şey yapmam. Henüz geldim ve elimde olmadan son sözlerinizi duydum. Bundan fazlasını değil.” Yüzünde yarı alaycı bir gülümseme vardı, ama Niall’ın bildiği kadarıyla yüzünden hiç silinmiyordu zaten. Adamın izlendiğini düşünmek için sebebi olmadığında bile.

Bir ay önce, kış ortasında, sıska, küçük adam Amadicia’ya gelmişti. Paçavralar içinde, yarı donmuş halde, bir şekilde bütün nöbetçi düzeylerini dil dökerek aşıp Pedron Niall’a ulaşmayı başarmıştı. Tümentepe’deki olaylar hakkında, onca bol ama muğlak rapora, Byar’ın hikâyesine, Niall’ın kulağına giden başka raporlara ve söylentilere rağmen Niall’ın bile bilmediği şeyler biliyor gibiydi. Adı yalandı, elbette. Kadim Lisan’da Ordeith “Tahtakurdu” anlamına geliyordu. Ama Niall sorduğunda adamın tek söylediği, “Bizim kim olduğumuz tüm insanlar tarafından unutuldu ve hayat acı,” olmuştu. Ama adam akıllıydı. Niall’ın olayların nasıl bir düzende geliştiğini görmesini sağlayan o olmuştu.

Ordeith masaya yöneldi, çizimlerden birini aldı. Genç adamın yüzünü görecek kadar açtığı zaman gülümsemesi derinleşmiş, yüzünü buruşturuyormuş gibi bir hal almıştı.

Niall adamın çağrılmadan gelmesi yüzünden hâlâ sinirliydi. “Bir sahte Ejder’i komik mi buluyorsun, Ordeith? Yoksa seni korkutuyor mu?”

“Sahte Ejder mi?” dedi Ordeith yumuşak sesle. “Evet. Evet, elbette, öyle olmalı. Başka ne olabilir?” Ve Niall’ın sinirlerini bozan tiz bir kahkaha attı. Bazen Niall Ordeith’in en azından yarı deli olduğunu düşünüyordu.

Ama deli ya da değil, adam akıllı. “Ne demek istiyorsun, Ordeith? Onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun.”

Ordeith, Lord Kumandan’ın orada olduğunu unutmuş gibi irkildi. “Onu tanımak mı? Ah, evet, onu tanıyorum. Adı Rand al’Thor. İki Nehir’den, Andor’un kırsallarından. Gölge’nin öyle derinliklerine dalmış bir Karanlıkdostu ki, yarısını bilseniz ruhunuz büzülür.”

“İki Nehir,” dedi Niall düşünceli düşünceli. “Başka biri oradan gelen diğer bir Karanlıkdostundan bahsetti, başka bir gençten. Öyle bir yerden Karanlıkdostları çıktığını düşünmek tuhaf. Ama gerçekten de her yerdeler.”

“Başka biri mi, Yüksek Lordum?” dedi Ordeith. “İki Nehir’den mi? Matrim Cauthon ya da Perrin Aybara olabilir mi? Onunla aynı yaştalar ve kötülükte hemen arkasından gidiyorlar.”

“Adının Perrin olduğu söylenmişti,” dedi Niall, kaşlarını çatarak. “Üç kişi olduklarını mı söylüyorsun? İki Nehir’den yün ve tütün dışında hiçbir şey çıkmaz. İnsanların yaşadığı, dünyanın geri kalanından daha çok tecrit edilmiş başka bir yer olduğundan kuşkuluyum.”

“Şehirde, Karanlıkdostları doğalarını bir ölçüye kadar saklamak zorundadır. Başkalarıyla, başka yerlerden gelen ve gittikleri yerlerde gördüklerini anlatan yabancılarla ilişki kurmak zorundadırlar. Ama dünyadan uzak, pek az kimsenin gittiği sessiz köylerde... Herkesin Karanlıkdostu olacağı daha iyi yer nereden bulunur?”

“Nasıl oluyor da üç Karanlıkdostunun isimlerini biliyorsun, Ordeith? Sonsuzluğun uzak ucundan üç Karanlıkdostu. Çok fazla sır saklıyorsun ve kol yeninden çıkardığın sürprizler bir âşığınkinden de fazla.”

“Bildiği *her şeyi* anlatan kaç kişi bulunur, Yüksek Lordum,” dedi küçük adam rahatça. “Faydalı olana kadar yalnızca gevezelik olarak kabul edilir. Size şunu söyleyeceğim, Yüksek Lordum. Bu Rand al’Thor’un, bu Ejder’in İki Nehir’de derin kökleri var.”

“Sahte Ejder!” dedi Niall sert bir sesle ve diğer adam eğildi.

“Elbette, Yüksek Lordum. Yanlış konuştum.”

Niall aniden çizimin Ordeith’in elinde kırıştığını, yırtıldığını fark etti. Adamın yüzü, o alaycı gülümseme dışında ifadesiz kalmışken, elleri parşömenin çevresinde seğirerek oynuyordu.

“Kes şunu!” diye emretti Niall. Çizimi Ordeith’ten aldı ve elinden geldiğince düzeltti. “Bu adama ait yeteri kadar resim yok elimde, yok edilmesine izin veremem.” Çizimin büyük bölümü bozulmuştu ve genç adamın göğsünden bir yırtık geçiyordu, ama mucizevi bir şekilde yüzü zarar görmemişti.

“Beni affedin, Yüksek Lordum.” Ordeith, gülümsemesi asla kaybolmadan yerlere kadar eğildi. “Karanlıkdostlarından nefret ederim.”

Niall tebeşirle çizilmiş yüzü inceledi. *İki Nehirli Rand al’Thor.* “Belki İki Nehir için planlar yapmalıyım. Karlar eridiği zaman. Belki.”

“Yüksek Lord nasıl isterse,” dedi Ordeith duygusuzca.

Kalenin koridorlarında yürürken, Carridin’in yüzündeki hoşnutsuzluk başkalarının ondan kaçınmasına sebep oldu, ama zaten pek az kişi

Sorgaculara yanaşmak isterdi. İşlerinin peşinde seğirten hizmetkârlar taş duvarlara yaslanıp dikkat çekmemeye çalıştı. Beyaz pelerinleri üzerinde rütbelerini belirten altın düğümler olan adamlar bile, yüzünü gördükleri zaman yan koridorlara kaçtılar.

Carridin odasının kapısını hızla açtı ve arkasından çarparak kapattı, Tarabon ve Tear'dan gelmiş, gösterişli kırmızılar, altın renkleri ve mavilerle dokunmuş güzel halılardan, Illian'dan gelen pahlanmış kenarlı aynalardan, odanın ortasındaki altın varaklı, ince oymalı masadan her zaman aldığı zevki alamadı. Lugardlı usta bir işlemeci masa üzerinde bir sene çalışmıştı. Bu sefer Carridin onu görmedi bile.

"Sharbon!" Uşağı ilk kez gelmedi. Adam odaları hazırlıyor olmalıydı. "Işık kavursun seni, Sharbon! Neredesin?"

Göz ucuyla bir hareket sezdi ve Sharbon'u küfürleriyle kurutmaya hazır, döndü. Bir Myrddraal, bir yılanın kıvrak zarafetiyle ona doğru bir adım daha atarken küfürlerin kendileri kurudu.

Bir adam biçimindeydi, çoğundan da iri değildi, ama insanla arasındaki benzerlik bunlardan ibaretti. Hareket ederken neredeyse hiç kıpırdamayan ölü siyah giysiler ve pelerin, meyve kurdu beyazı derisinin daha da solgun görünmesine sebep oluyordu. Ve gözleri yoktu. O gözsüz bakışlar Carridin'i korkuyla dolduruyordu. Tıpkı daha önce binlercesini doldurdukları gibi.

"Ne..." Carridin durup ağzını ıslatmaya, sesini her zamanki tonuna getirmeye çalıştı. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi hâlâ tizdi.

Yarı-insanın kansız dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gölgenin olduğu her yere gidebilirim." Sesi ölü yaprakların arasında sürünen bir yılanın çıkardığı ses gibi hışırtılıydı. "Gözümü bana hizmet edenlerden ayırmamayı tercih ederim."

"Ben yal..."

Faydası yoktu. Carridin çaba göstererek gözlerini o solgun, hamur gibi yüzden kopardı ve sırtını döndü. Sırtını Myrddraal'e dönünce belkemiğinden aşağı bir ürperti aktı. Önündeki duvarda duran aynada her şey net bir biçimde görülebiliyordu. Yarı-insan dışında her şey. Myrddraal belirsiz bir lekeydi. Rahatlatıcı bir görüntü değil, ama o bakışlarla karşı karşıya kalmaktan daha iyi. Carridin'in sesine biraz güç geldi.

"Ben yalnızca..." Aniden nerede olduğunu fark ederek sustu. Işığın Kalesi'nin göbeğinde. Söylemek üzere olduğu sözlerin söylentisi bile onu Işığın Eli'ne teslim ederdi. En düşük seviyedeki Evlat, işittiği anda olduğu yerde vururdu onu. Myrddraal ve belki Sharbon dışında yalnızdı –*Nerede şu*

lanet adam? Yarı-insanın bakışlarını paylaşabileceği bir başkasının olması iyi olurdu, daha sonra o diğerinden kurtulması gerekse bile –ama yine de sesini alçalttı. “Ben yalnızca Karanlığın Yüce Efendisi’ne hizmet ederim. Tıpkı senin gibi. İkimiz de hizmet ediyoruz.”

“Madem öyle görmek istiyorsun.” Myrddraal kahkaha attı, sesi Carridin’in kemiklerinin ürpermesine sebep oldu. “Yine de, neden Almoth Ovası’nda değil de burada olduğunu öğreneceğim.”

“Ben... ben Lord Kumandan tarafından buraya çağrıldım.”

Myrddraal dişlerini gıcırdattı. “Senin Lord Kumandanının sözleri pislik! Rand al’Thor adlı insanı bulman ve öldürmen emredildi. Her şeyden önce bu. Her şeyden önemli! Neden itaat etmedin?”

Carridin derin bir nefes aldı. Sırtındaki bakışlar belkemiğine sürtünen bir hançerin ucu gibiydi. “İşler... değişti. Bazı şeyler eskisi kadar kontrolüm altında değil.” Sert bir sürtünme sesi başını hızla çevirmesine sebep oldu.

Myrddraal elini masanın üzerinde gezdiriyordu ve tırnaklarının ucundan ahşap şeritleri kıvrılarak çıkıyordu. “Hiçbir şey değişmedi, insan. Işık’a ettiğin yeminlerden döndün ve yeni yeminler ettin. O yeminlere itaat edeceksin.”

Carridin cilalı tahtaya açılmış oyuklara bakıp irkildi ve yutkundu. “Anlamıyorum. Neden aniden onu öldürmek bu kadar önemli oldu? Karanlığın Yüce Efendisi’nin onu kullanacağını sanıyordum.”

“Beni sorguluyor musun? Dilini koparmalıyım. Sorgulamak senin görevin değil. Anlamak da. Senin görevin itaat etmek! Köpeklere itaatin nasıl bir şey olduğunu göstereceksin. *Bunu* anlıyor musun? Yerine geç köpek ve efendine itaat et.”

Korkunun içinden öfke süzülüp çıktı ve Carridin’in eli yan tarafını yokladı, ama kılıcı orada değildi. Yan odada duruyordu, Pedron Niall’ın yanına giderken bıraktığı yerde.

Myrddraal saldıran bir çıngıraklı yılandan daha hızlı hareket etti. Eli ezici bir kavrayışla bileğinin üzerinde kapanırken Carridin çığlık atmak için ağzını açtı; kemikler birbirine sürtündü, kolundan yukarı acı dalgaları gönderdi. Ama çığlık ağzından çıkamadı, çünkü Yarı-insanın diğer eli çenesini yakalamış, ağzının açılmasını engellemişti. Topukları yerden kalktı ve sonra parmak uçları havalandı. Homurdanarak, hırıldayarak Myrddraal’in elinde asılı kaldı.

“Beni dinle, insan. Bu genci bulacaksın ve olabildiğince çabuk öldüreceksin. Saklanabileceğini sanma. Amacımızdan saparsan bana haber

verecek başka *evlatlar* var. Ama seni cesaretlendirmek için şunu söyleyeceğim. Eğer bu Rand al'Thor bir ay içinde ölmezse, kanından birini öldüreceğim. Bir erkek evlat, bir kız evlat, bir kız kardeş, bir amca. Seçilen kişi çığlıklar atarak ölene kadar kim olduğunu bilmeyeceksin. Eğer bir ay daha yaşarsa, bir kişiyi daha öldüreceğim. Ve sonra bir tane daha, bir tane daha. Ve kanından gelen senden başka kimse kalmadığı zaman, o hâlâ yaşıyorsa, seni Shayol Ghul'e götüreceğim." Gülümsedi. "Ölmen yıllar sürecek. Beni şimdi anlıyor musun?"

Carridin yarı inleme, yarı sızlanma, bir ses çıkardı. Boynu kırılacak sandı.

Myrddraal hırlayarak onu odanın karşı tarafına fırlattı. Carridin uzak duvara çarptı ve sersemlemiş bir biçimde halıya kaydı. Yüzüstü yattığı yerde, nefes almaya çalıştı.

"Beni anlıyor musun, insan?"

"Ben... ben işittim ve itaat edeceğim," demeyi başardı Carridin halının içine. Yanıt gelmedi.

Başını çevirirken, boynundaki acıyla irkildi. Odada ondan başka kimse yoktu. Efsanelere göre Yarı-insanlar ata biner gibi gölgelere binerdi, yan döndükleri zaman da gözden kaybolurlardı. Hiçbir duvar onları dışarıda tutamazdı. Carridin ağlamak istiyordu. Bileğindeki acıya küfrederek doğrulmaya çalıştı.

Kapı açıldı ve Sharbon içeri seğirtti. Tombul adamın kollarında bir sepet vardı. Durup Carridin'e baktı. "Efendim, iyi misiniz? Burada olmadığım için beni affedin, efendim, ama sizin için meyve almaya..."

Carridin sağlam eliyle Sharbon'un elindeki sepete vurup devirdi, buruşmuş kış elmalarını halıya yuvarladı ve elinin tersiyle adama tokat attı.

"Beni affedin, efendim," diye fısıldadı Sharbon.

"Bana kâğıt, kalem ve mürekkep getir," diye hırladı Carridin. "Acele et, aptal! Emir yollamalıyım." *Ama hangisi? Hangisi?* Sharbon itaat etmek için koştururken Carridin masanın üzerindeki oyuklara baktı ve ürperdi.

1
Bekleyiş

Zaman Çarkı döner ve Çağlar gelip geçer, geriye efsaneye dönüşen anılar bırakır. Efsaneler mite dönüşür, onu doğuran Çağ tekrar gelene kadar mit bile unutulur. Bazılarının Üçüncü Çağ dediği, henüz gelmemiş, uzun zaman önce geçmiş bir Çağ'da, Puslu Dağlar'da bir rüzgâr yükseldi. Rüzgâr başlangıç değildi. Zaman Çarkı dönerken başlangıçlar ve sonlar yoktur. Ama *bir* başlangıçtı.

Rüzgâr uzun vadiler boyunca esti; havada asılı duran sabah sisiyle mavileşmiş, bazıları her daim yeşil ağaçlarla dolu, bazıları kısa süre sonra otların ve yabançiçeklerinin fışkıracağı yerlerde çıplak vadiler boyunca. Yarı gömülü, onları yapan kişiler kadar unutulmuş yıkıntıların ve kırık anıtların arasında uludu. Asla erimeyen karlarla kaplı zirvelerin arasındaki, gelip geçen mevsimlerce aşındırılmış geçitlerde inledi. Dağ tepelerinde kalın bulutlar asılı duruyordu, öyle ki kar ve beyaz kümeler bir görünüyordu.

Alçak arazilerde kış ya geçmiş ya da geçiyordu, ama burada, yükseklerde bir süre daha tutunmuş, dağ yamaçlarını geniş, beyaz lekelerle süslemişti. Yalnızca her daim yeşil ağaçların yaprak ya da iğnesi vardı; tüm diğer dallar çıplak duruyordu, kayaların ya da henüz yeşermemiş toprağın üzerinde kahverengi ya da griydiler. Kayaların ve karların üzerinde esen soğuk rüzgârın sesinden başka ses yoktu. Toprak bekliyor gibiydi. Bir şeyin patlamasını bekliyor gibi.

Bir meşinyaprak ve çam ağaçlığının içinde, atının üzerinde oturan Perrin Aybara titredi ve kürklü pelerinine daha sıkı sarındı; bir elinde uzun yay, diğerinde büyük bir yarımay şeklinde balta varken ne kadar sıkı sarınabilirse. Onunki soğuk çelikten, iyi bir baltaydı; Luhhan Usta onu

yaparken körükleri Perrin çekmişti. Rüzgâr pelerinini çekiştirdi, başlığını kıvırcık saçlarından çekti, ceketinin içine işledi; ısınmak için ayak parmaklarını çizmelerinin içinde oynattı ve yüksek kaşlı eyerinde kıpırdandı, ama aklı aslında soğukta değildi. Beş yoldaşını süzerek onların da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etti. Buraya uğruna gönderildikleri bekleyişi değil, daha fazlasını.

Atı Çevik kıpırdandı ve başını salladı. Boz aygırın adını hızlı adımlarını düşünerek vermişti, ama şimdi Çevik binicisinin sinirini ve sabırsızlığını hissediyor gibiydi. *Bütün bu bekleyişlerden bıktım, Moiraine bizi maşa gibi sıkı sıkı tutarken böyle oturmaktan. Kavrulasıca Aes Sedai! Ne zaman bitecek bu?*

Düşünmeden rüzgârı kokladı. At kokusu baskındı ve insan ve insan teri kokusu. Uzun süre önce ağaçların arasından, korkuyla koşan bir tavşan geçmişti, ama peşindeki tilki onu burada öldürmemişti. Ne yaptığını fark etti ve durdu. *Bunca rüzgâr varken burnum tıkanır sanırdım.* Neredeyse burnunun tıkanmasını dileyecekti. *Ve tıkansa da Moiraine'in bu konuda bir şey yapmasına da izin vermezdim.*

Bir şey zihninin arkalarını gıdıkladı. Buna kulaklarını tıkadı. İçindeki histen yoldaşlarına bahsetmedi.

Diğer beş adam eyerlerinde oturuyordu. Kısa at yayları hazır, gözleri hem gökyüzünü, hem de aşağıdaki seyrek ağaçları tarıyordu. Pelerinlerini sancak gibi sallayan rüzgârdan rahatsız olmuşa benzemiyorlardı. Her adamın omzunda, pelerinindeki bir yarıktan çift elli bir kılıcın kabzası çıkıyordu. Tepelerindeki tutamlar dışında her tarafı tıraşlanmış çıplak kafalarını görmek Perrin'in daha da üşümesine sebep oluyordu. Onlar için, hava bahar havasıydı. Tüm yumuşaklıkları, Perrin'in bildiği bütün örslerden daha sert bir örste çekiçlenip içlerinden atılmıştı. Onlar Shienarlıydı, Büyük Afet boyunca uzanan Sınırboyları'ndan, geceleyin Trollocların saldırısına uğrayan bir tüccar ya da çiftçinin bile kılıcına ya da yayına uzanabileceği yerlerden gelmişlerdi. Ve bu adamlar çiftçi değildi, doğumlarından beri savaşçıydılar.

Neden başı çekmesine izin verdiklerini ve onu neden takip ettiklerini bazen düşünüyordu. Sanki özel bir hakkı olduğunu düşünüyorlarmış gibiydi, onlardan saklanan özel bir bilgiye sahipmiş gibi. *Ya da belki yalnızca dostlarım yüzünden,* diye düşündü alayla. Perrin kadar uzun boylu ve iri değildiler –demirci çırağı olarak geçirdiği yıllar iki adama yetecek kalınlıkta kollar ve genişlikte omuzlar vermişti ona– ama ne kadar genç

olduğu hakkındaki şakalarına bir son vermek için tıraş olmayı bırakmıştı. Dostça şakalar, ama şaka yine de. İçindeki bir histen bahsederek yeniden başlamalarına izin vermeyecekti.

Perrin irkilerek kendisinin de nöbet tutuyor olması gerektiğini hatırlattı kendine. Uzun yayına taktığı okunu kontrol ederek batıya uzanan, uzaklaştıkça genişleyen vadiye göz gezdirdi. Zemin karın oluşturduğu geniş, kıvrımlı kurdelelerle kaplanmıştı. Kışın kalıntıları. Oradaki dağınık ağaçların çoğu hâlâ gökyüzünü çıplak kış dallarıyla pençeliyordu, ama yamaçlarda, vadi zemininde, nasıl kullanacağını bilen birine yetecek kadar her daim yeşil ağaç vardı –çam, meşinyaprak, köknar, çobanpüskülü, hatta yeşil yapraklı birkaç tane yüksek orman ağacı. Ama özel bir amacı olmayan kimse oraya gelmezdi. Madenlerin hepsi uzakta, güneyde ya da kuzeydeydi; çoğu insan Puslu Dağlar'da kötü şans olduğunu düşünürdü ve pek az kişi, kaçınma fırsatı olan pek az kişi buraya gelirdi. Perrin'in gözleri cilalanmış altın gibi parlıyordu.

Gıdıklanma kaşınmaya dönüştü. *Hayır!*

Kaşıntıyı bir kenara itti, ama beklenti hissi kaybolmadı. Sanki bir şeyin eşiğinde duruyormuş gibiydi. Sanki her şey eşikte duruyormuş gibi. Çevrelerindeki dağlarda nahoş bir şeyin bekleyip beklemediğini merak etti. Belki, öğrenmenin bir yolu vardı. İnsanların nadiren geldiği bu tür yerlerde, neredeyse her zaman kurtlar olurdu. Düşünceyi güçlenemeden yok etti. *Merak etmek daha iyi. Bundan daha iyi.* Sayıları çok değildi, ama izcileri vardı. Orada bir şey varsa, öncüler bulacaktı. *Bu benim demirhanem; ben ona bakarım, onlar da kendilerininkine baksınlar.*

Diğerlerinden daha uzağı görebiliyordu, bu yüzden Tarabon yönünden gelen biniciyi ilk gören o oldu. Binici onun için bile at üstünde parlak renklerden oluşan bir benekten ibaretti ve uzaktaki ağaçların arasında kıvrılarak ilerliyor, bir görünüp bir kayboluyordu. *Alaca bir at,* diye düşündü. *Ve hiç de erken gelmiş sayılmaz!* Geleni bildirmek için ağzını açtı –bir kadın; daha önceki her binici gibi– ki Masema aniden küfreder gibi, "Kuzgun!" diye mırıldandı.

Perrin başını hızla kaldırdı. Yüz adım ötede, iri, siyah bir kuş ağaç tepelerinin üzerinde süzülüyordu. Avı karda ölmüş bir leş ya da başka bir küçük hayvan olabilirdi, ama Perrin işi şansa bırakamazdı. Kuzgun onları görmemiş gibiydi, ama yaklaşan binici kısa süre sonra görüş alanına girecekti. Kuzgunu görür görmez yayını kaldırdı, kirişi çekti –tüyünü yanağına, kulağına yaklaştırdı– ve bıraktı, hepsi tek bir hızlı hareketle.

Yanında ipleri bırakılan yayların şaklamalarının hayal meyal farkındaydı, dikkati siyah kuşun üzerindeydi.

Oku hedefe vardığında kuş birden gece yarısı rengi tüylerden oluşan bir yağmurun içinde takla attı ve iki ok daha biraz önce durduğu yerden geçerken düştü. Diğer Shienarlılar, yayları yarı çekilmiş, başka kuzgun var mı diye gökyüzünü taradılar.

“Rapor vermesi mi gerekiyor,” diye sordu Perrin alçak sesle, “yoksa... yoksa o... kuzgunun gördüğünü görüyor mu?” Herhangi birinin duyacağını düşünmemişti, ama Shienarlıların en genci, Perrin’den on yaş büyük olmayan Ragan kısa yayına yeni bir ok takarken yanıt verdi.

“Rapor vermek zorunda. Genellikle Yarı-insanlara.” Sınırboyları’nda kuzgun başına ödül veriliyordu; orada kimse bir kuzgunun herhangi bir kuş olduğunu varsayma cüretini gösteremiyordu. “Işık! Eğer Yürekbelası kuzgunların gördüğü her şeyi görebilseydi, dağlara ulaşamadan hepimiz ölmüş olurduk.” Ragan’ın sesi rahattı; bu bir Shienar askeri için gündelik bir meseleydi.

Perrin ürperdi, ama soğuğun neden olduğu bir ürperti değildi bu. Kafasının arkasında bir şey ölüme meydan okuyarak hırladı. Yürekbelası. Farklı topraklarda farklı isimler –Ruhbelası, Yürekdişi, Mezarın Efendisi, Alacakaranlığın Efendisi– ve her yerde Yalanların Babası ve Karanlık Varlık, hepsi de gerçek ismini telaffuz edip dikkatini çekmemek için. Karanlık Varlık genellikle kuzgunları ve kargaları, şehirlerde de sıçanları kullanırdı. Perrin kalçasındaki sadaktan geniş uçlu bir ok daha çekti. Karşı taraftaki balta sadağı dengeliyordu.

“O şey bir sopa kadar iri olabilir,” dedi Ragan hayranlıkla, Perrin’in yayına bir bakış atarak, “ama fırlatabiliyor. Bir adamın zırhına ne yapabileceğini görmeyi hiç istemezdim.” O anda Shienarlıların sade ceketlerinin altında yalnızca hafif zincir zırh vardı, ama genelde hem adam hem at, plaka zırh içinde savaşırdı.

“At sırtında kullanmak için fazla uzun,” dedi Masema alayla. Esmer yanağındaki üçgen yara hor gören sırıtışını daha da çarpıtıyordu. “İyi bir göğüs plakası, yakından atılmadığı sürece bir kazık okunu bile durdurabilir ve ilk atışında ıskalarsan, attığın adam bağırsaklarını döker.”

“İşte bahsettiğim bu, Masema.” Gökyüzü boş kalınca Ragan biraz gevşemişti. Kuzgun yalnız olmalıydı. “Bu İki Nehir yayıyla, iddiaya girerim yaklaşmak zorunda kalmazsın.” Masema ağzını açtı.

“Siz ikiniz lanet çenelerinizi yarıştırmayı kesin!” diye payladı Uno. Yüzünün sol yanındaki uzun yara ve o taraftaki gözünün olmaması, suratının bir Shienarlı için bile sert görünmesine sebep oluyordu. Sonbaharda dağlara gelirlerken yolda resimli bir göz yaması edinmişti; devamlı kaş çatan alev alev kırmızı bir göz, bakışlarına meydan okunmasını hiç kolaylaştırmıyordu. “Lanet akıllarınızı eldeki lanet işe veremiyorsanız, bakalım bu geceki lanet nöbet işi sizi sakinleştirir belki.” Ragan ve Masema bakışları altında sustu. Onlara, Perrin’e dönerken solan son bir öfkeli bakış fırlattı. “Hâlâ bir şey göremiyor musun?” Ses tonu, tepesine Shienar Kralı ya da Fal Dara Lordu tarafından getirilmiş bir kumandanla konuşurken kullanacağından biraz daha kabaydı, ama içinde, Perrin ne önerirse önersin yapacağını belli eden bir tetiktelik vardı.

Shienarlılar ne kadar uzağı görebildiğini biliyorlardı, ama bunu kayıtsızca karşılıyor gibiydiler; hem bunu, hem de gözlerinin rengini. Her şeyi bilmiyorlardı, yarısını bile bilmiyorlardı, ama onu olduğu gibi kabul etmişlerdi. Olduğunu düşündükleri gibi. Her şeyi kabullenir gibiydiler. Dünya değişiyor, diyorlardı. Her şey tesadüf ve değişimin tekerleri üzerinde dönüyordu. Bir adamın gözleri insanlarda görülmeyen bir renkteyse, artık ne fark ederdi ki?

“Kadın geliyor,” dedi Perrin. “Şimdi göreceksiniz. Orada.” O işaret edince Uno öne eğildi, tek gerçek gözü kısıldı, sonunda kuşkuyla başını salladı.

“Orada hareket eden lanet bir şey var.” Diğerlerinin bazıları da başlarını onaylamayla salladı ve mırıldandı. Uno onlara dik dik baktı. Hepsi gökyüzünü ve dağları inceleme işine geri döndüler.

Perrin aniden uzaktaki binicinin büründüğü parlak renklerin ne anlama geldiğini fark etti. Parlak kırmızı bir pelerinin altından görülen canlı yeşil renkte bir etek. “Gezginlerden biri,” dedi irkilerek. İşittiği başka hiç kimse böylesine parlak renkleri, böyle tuhaf kombinasyonlarla, kendi isteğiyle giymezdi.

Zaman zaman karşılaştıkları ve dağların derinliklerine doğru rehberlik ettikleri kadınlar her türdendi: bir kar fırtınasıyla mücadele ederek yürüyen, paçavralar içinde bir dilenci; tek başına yük atlarından bir kafileyi çeken bir tüccar; binek atının üzerinde kırmızı püsküllü dizginler, eyerinde altın işlemeler olan, ipekler ve güzel kürkler içinde bir hanımefendi. Dilenci gümüş para dolu bir keseyle ayrılmıştı –Perrin’in verebileceklerini düşünmediği kadar çok, ta ki hanımefendi daha da şişman, altın para dolu

bir keseyle ayrılana kadar. Hayattaki her konumdan kadınlar, hepsi yalnız, Tarabon'dan, Ghealdan'dan, hatta Amadicia'dan. Ama Tuatha'anlardan birini görmeyi hiç ummamıştı.

"Lanet bir Tenekeci mi?" diye bağırdı Uno. Diğerlerinden de şaşkınlık nidaları yükseldi.

Ragan'ın tepesindeki saç tutamı, başını iki yana sallarken savruldu. "Bir Tenekeci buna karışmaz. Ya kadın Tenekeci değil ya da bizim beklediğimiz kişi değil."

"Tenekeciler," diye hırladı Masema. "Faydasız korkaklar."

Uno'nun gözü, örs üzerindeki keski deliği gibi görünene kadar kısıldı; yamadaki kırmızı gözle birleşince, ona haşin bir ifade veriyordu. "Korkaklar mı, Masema?" dedi yumuşak sesle. "Bir kadın olsaydın, yapayalnız ve silahsız, atına binip buraya gelecek cesareti bulabilir miydin?" Kadın bir Tuatha'ansa, silahsız olduğuna şüphe yoktu. Masema ağzını açmadı, ama yanağındaki yara izi gergin ve solgun duruyordu.

"Kavrulayım ki gelmezdim," dedi Ragan. "Ve kavrulayım ki sen de gelmezdin, Masema." Masema pelerinini çekiştirdi ve gereksiz bir gösterişle gökyüzünü taramaya başladı.

Uno hıhladı. "Dilerim o lanet leş yiyici yalnızdır," diye mırıldandı.

Uzun tüylü kahverengi beyaz kısrak ağır ağır dolanarak, geniş kar yığınlarının arasındaki temiz toprakta ilerleyerek yaklaştı. Parlak renklere bürünmüş kadın bir kez durup yerdeki bir şeye baktı, sonra pelerininin başlığını iyice öne çekiştirdi ve atını topuklayarak ağır ağır yürüttü. *Kuzgun,* diye düşündü Perrin. *O kuşa bakmayı bırak da gel, kadın. Belki bizi sonunda buradan götürecek haberi taşıyorsundur. Moiraine kıştan önce gitmemize izin verirse tabii. Kavrulası kadın!* Bir an Aes Sedai'yi mi, yoksa hiç acelesi yokmuş gibi davranan Tenekeci kadını mı kastettiğine karar veremedi.

Bu şekilde devam ederse kadın çalının otuz adım ötesinden geçecekti. Gözleri atının bastığı yerde, ağaçların arasında bekleyenleri fark ettiğine dair hiç işaret vermedi.

Perrin topuklarıyla aygırının karnını dürtükledi ve boz at ileri sıçrayarak toynaklarıyla kar serpintileri saçtı. Arkasında, Uno sessizce, "İleri!" emrini verdi.

Çevik aralarındaki mesafeyi yarıladığında kadın onları fark etti. İrkilerek kısrağın dizginlerini çekip durdurdu. Merkezinde onun olduğu bir yay oluştururlarken onları izledi. Tear labirenti adı verilen desende işlenmiş

göz kamaştıran mavi işleme, süslü kırmızı pelerinini daha da cafcaflı gösteriyordu. Genç değildi –başlığının gizleyemediği yerlerde gür saçlarında gri teller görülüyordu– ama yüzünde, adamların silahlarını süzerken beliren onaylamaz kaş çatışın yarattıkları dışında, pek az çizgi vardı. Kadın ıssız dağların ortasında silahlı adamlarla karşılaşınca korkmuşsa bile, hiç belli etmedi. Elleri, yıpranmış ama bakımlı eyerinin kaşında rahatça duruyordu. Ve korkmuş kokmuyordu.

Kes şunu! dedi Perrin kendi kendine. Kadını korkutmamak için sesini yumuşattı. “Adım Perrin, hanımefendi. Yardıma ihtiyacın varsa, elimden geleni yaparım. Yoksa, Işıkla git. Ama Tuatha’anlar yollarını değiştirmemişse, arabalarınızdan çok uzaksın.”

Kadın konuşmadan önce bir an onları inceledi. Koyu renk gözlerinde iyilik vardı, Gezginlerden birinde şaşırtıcı olmayan bir şey. “Ben bir A... kadını arıyorum.”

Dil sürçmesi ufaktı, ama olmuştu işte. Herhangi bir kadını aramıyordu, bir Aes Sedai arıyordu. “Bir ismi var mı, hanımefendi?” diye sordu Perrin. Son aylarda bunu, yanıt beklemesine gerek kalmayacak kadar çok yapmıştı, ama işleyen demir pas tutmazdı.

“Adı... Bazen ona Moiraine denir. Benim adım Leya.”

Perrin başını salladı. “Biz seni ona götürürüz, Leya Hanım. Sıcak ateşlerimiz ve şansımız varsa sıcak yemeğimiz bulunur.” Ama dizginleri hemen kaldırmadı. “Bizi nasıl buldun?” Daha önce de sormuştu, Moiraine’in belirttiği bir noktada, geleceğini bildiği bir kadını beklemek üzere Moiraine tarafından gönderildiği her seferde. Yanıt hep aynıydı, ama sormak zorundaydı.

Leya omuz silkti ve tereddütle yanıt verdi. “Ben... bu taraftan gelirsem birinin beni bulacağını ve ona götüreceğini biliyordum. Ben... yalnızca... biliyordum. Ona verecek haberlerim var.”

Perrin hangi haberler olduğunu sormadı. Kadınlar getirdikleri bilgileri yalnızca Moiraine’e iletiyordu.

Ve Aes Sedai bize ne isterse onu söylüyor, diye düşündü. Aes Sedailer asla yalan söylemezdi, ama denirdi ki, bir Aes Sedai’nin size söylediği gerçek, her zaman sizin düşündüğünüz gerçek değildir. *Artık kuruntu için çok geç. Değil mi?*

“Bu taraftan, Leya Hanım,” dedi, dağa doğru işaret ederek. Shienarlılar, başlarında Uno, tırmanmaya başlayan Perrin ile Leya’nın peşine düştüler.

Sınırboylular hâlâ yer kadar gökyüzünü de inceliyorlardı ve en arkadaki ikisi arkalarına özel bir ilgi gösteriyorlardı.

Bir süre, atlarının toynaklarının çıkardıkları ses dışında sessizce at sürdüler, bazen eski karları çıtırdatarak geçtiler, bazen çıplak toprakta giderken taşları yuvarladılar. Leya zaman zaman Perrin'e, yayına, baltasına, yüzüne bakışlar fırlatıyordu, ama konuşmuyordu. Perrin kadının inceleyen bakışları altında huzursuzca kıpırdanıyordu ve ona bakmaktan kaçınıyordu. Yabancılara, gözlerini fark etmek için elinden geldiğince az fırsat vermeye çalışırdı.

Perrin sonunda, "Gezginlerden birini gördüğüme şaşırdım. İnançlarınızı biliyorum," dedi.

"Şiddete başvurmadan kötülüğe karşı çıkmak mümkündür." Kadının sesi, açık bir gerçeği telaffuz eden birinin sadeliğini taşıyordu.

Perrin ekşi ekşi homurdandı, sonra bir özür mırıldandı. "Keşke söylediğin gibi olsaydı, Leya Hanım."

"Şiddet kurban kadar failine de zarar verir," dedi Leya sakin sakin. "İşte bu yüzden bize zarar verenlerden kaçarız. Kendi güvenliğimiz kadar, onları kendilerine zarar vermekten de korumak için. Kötülüğe karşı çıkmak için şiddete başvurursak, kısa süre sonra, mücadele ettiğimiz şeyden bir farkımız kalmaz. Gölge ile savaşmamızı sağlayan, inancımızın gücüdür."

Perrin hıhlamaktan kendini alamadı. "Hanımefendi, umarım Trollocların karşısına asla inancınızın gücüyle çıkmazsınız. Onların kılıçlarının gücü sizi durduğunuz yerde biçer."

"Şiddete başvurmaktansa ölmek yeğdir..." diye başladı kadın, ama öfke Perrin'in kadının sözünü kesmesine sebep oldu. Kadının bir türlü anlamamasından doğan öfke. Gerçekten de, ne kadar kötü olursa olsun herhangi birine zarar vermektense ölmeyi yeğleyeceğini bilmekten kaynaklanan öfke.

"Eğer kaçarsanız, sizi kovalarlar, öldürürler ve cesetlerinizi yerler. Belki ceset *olana* kadar beklemezler bile. Her durumda, ölmüş olursunuz ve kazanan kötülük olur. Ve aynı ölçüde zalim insanlar da vardır. Karanlıkdostları ve başkaları. Bir sene önce inandığımdan çok daha fazlası. Beyazpelerinlere Tenekecilerin Işık'ta yürümediğine inanma şansı verin de görün, inancınızın gücü aranızdan kaç tanesinin hayatta kalmasına izin veriyor."

Kadın ona delici gözlerle baktı. "Ama sen de silahlarından memnun değilsin."

Bunu nereden biliyordu? Perrin sinirle başını iki yana salladı, bukleleri savruldu. “Dünyayı Yaratıcı yarattı,” diye mırıldandı, “ben değil. Bu dünyada, elimden geldiğince iyi yaşamalıyım.”

“Bu kadar genç biri için ne kadar da hüzünlü,” dedi kadın yumuşak sesle. “Bu hüzün neden?”

“Konuşacağıma izliyor olmalıyım,” dedi Perrin tersçe. “Yolumuzu kaybedersem bana teşekkür etmezsin.” Daha fazla konuşmasını engellemek için çabucak Çevik’i topukladı, ama kadının baktığını hissedebiliyordu. *Hüzünlü mü? Ben hüzünlü değilim, yalnızca... Işık, bilmiyorum. Daha iyi bir yol olmalı, o kadar.* Rahatsız edici gıdıklanma yeniden kafasının arkasına döndü, ama Leya’nın sırtındaki bakışlarını görmezden gelmeye dalarak, onu da görmezden geldi.

Yamacı aşıp yokuş aşağı indiler ve dağın dibinde akan geniş, soğuk bir çay bulunan ormanlık bir vadide ilerlemeye başladılar. Atlarının üzerinde olmalarına rağmen dizlerine kadar suya batmışlardı. Uzakta, dağın yüzü iki tane çok yüksek şekil çıkaracak biçimde oyulmuştu. Perrin onların bir adam ve bir kadın olabileceklerini düşündü, ama rüzgâr ve yağmur uzun zaman önce hatlarını belirsizleştirmişti. Moiraine bile kim olduklarını, granitin ne zaman kesildiğini bilemediğini söylemişti.

Dikensırtılar ve küçük alabalıklar, berrak suda gümüş rengi ışıltılar halinde, atların toynaklarından uzaklaşıyorlardı. Bir geyik otladığı yerden başını kaldırdı, grup sudan çıkarken tereddüt etü, sonra sıçrayarak ağaçların içine doğru kaçtı. İri, gri çizgili ve siyah benekli bir dağ kedisi, avını kaçırdığı için sinirli, uzandığı yerden doğruldu. Bir an atları süzdü, sonra kuyruğunu savurarak geyiğin peşinden kayboldu. Ama henüz dağlarda pek az yaşam görülebiliyordu. Pek az kuş ağaç dallarına tünemişti ya da karların eridiği yerlerde toprağı gagalıyordu. Birkaç hafta içinde daha fazlası yükseklere dönecekti, ama henüz değil. Başka kuzgun görmediler.

Perrin onları, karlı zirveleri bulutlarla sarılmış, iki dik yamaçlı dağın arasından geçirdiği zaman akşamın geç saatleri gelmişti. Bir dizi küçük çağlayan halinde gri taşların üzerinden sıçrayan daha küçük bir dereye geldiler. Bir kuş ağaçların arasından seslendi, bir diğeri ileriden yanıt verdi.

Perrin gülümsedi. Mavi ispinoz ötüşleri. Bir Sınırboyları kuşu. Kimse buralardan görülmeden geçemezdi. Burnunu ovaladı ve ilk “kuşun” öttüğü ağaca bakmadı.

Kavruk meşinyaprakların ve birkaç boğum boğum dağ meşesinin arasından geçerlerken patika daraldı. Derenin yanında at sürmeye elverecek

düzlükteki zemin, artık at sırtında bir adamdan biraz daha genişti yalnızca. Derenin kendisi ise uzun boylu bir adamın karşıya adım atabileceği kadar dardı.

Perrin arkasında Leya'nın mırıldandığını duydu. Omzunun üzerinden baktığı zaman, kadın iki yandaki yamaçlara endişeli bakışlar fırlatıyordu. Dağınık ağaçlar tehlikeli bir biçimde tepelerine tünemişti. Düşmeden durmaları imkânsız görünüyordu. Shienarlılar sonunda gevşemeye başlamış, rahat rahat at sürüyorlardı.

Aniden önlerinde, dağların arasında derin, oval bir çanak belirdi. Yanları dikti, ama dar geçidinkiler kadar değil. Uzak ucunda, dere küçük bir kaynaktan fışkırıyordu. Perrin'in keskin gözleri solundaki meşenin dallarında, tepesinde Shienar usulü bir saç tutamı olan adamı seçti. Bir mavi ispinoz yerine bir alakarga ötmüş olsaydı, yalnız olmadığı görülmüş olacaktı ve içeri bu kadar kolay giremeyecekti. O geçidi bir orduya karşı bir avuç adam tutabilirdi. Bir ordu gelecek olsa, bir avuç yeterli olmak zorundaydı.

Çanağın çevresindeki ağaçların arasında kütük kulübeler duruyordu. Henüz görünmüyorlardı, bu yüzden ilk başta çanağın dibindeki ateşlerin başında toplanmış olanların sığınakları yok sanılıyordu. Görünürde bir düzineden az kişi vardı. Ve Perrin biliyordu ki, görünmeyenlerin sayısı da daha fazla değildi, toynakların sesini duyunca çoğu dönüp baktı, bazıları el salladı. Çanak insan, at, yemek ve yanan odun kokularıyla dolu gibiydi. Uzun, beyaz bir sancak yakındaki yüksek bir direkten gevşek gevşek sarkıyordu. Başka herkesten yarım boy uzun bir şekil, dev ellerinde ufacık kalan bir kitaba dalmış, bir kütüğün üzerinde oturuyordu. O kişinin dikkati, tepesinde saç tutamı olmayan tek kişi, "Demek onu buldun, ha? Bu sefer gece boyu gelmezsin sanıyordum," diye bağırdığında bile dağılmadı. Bu genç bir kadının sesiydi, ama üzerinde bir oğlan ceketi ve pantolonu vardı ve saçları kısa kesilmişti.

Çanakta bir esinti dolandı, pelerinleri dalgalandırdı, sancağı boylu boyunca açtı. Bir an üzerindeki yaratık rüzgârda süzülür gibi göründü. Altın ve kızıl renkte, aslan gibi altın yeleli, her ayağında beş altın tırnak bulunan dört ayaklı bir yılan. Efsanevi bir sancak. Çoğu insanın görse de tanımayacağı, ama adını öğrendiğinde korkacağı bir sancak.

Perrin çanağın içine yönelirken her şeyi içine alacak şekilde elini salladı. "Yenidendoğan Ejder'in kampına hoş geldin, Leya."

2
Saidin

Tuatha'an kadını ifadesiz bir yüzle yine sarkmış sancağa baktı, sonra dikkatini ateşin çevresindekilere çevirdi. Özellikle de kitap okumakta olan, Perrin'den yarım boy uzun, iki kat iri olan kişiye. "Yanınızda bir Ogier var. Aklıma gelmezdi..." Başını iki yana salladı. "Moiraine Sedai nerede?" Ejder sancağı yokmuş gibi davranıyordu.

Perrin yamaçta, çanağın en uzak ucunda duran derme çatma kulübeye işaret etti. Duvarları ve eğimli çatısı soyulmamış kütükten yapılmış olan kulübe, diğerleri arasında en büyük olanıydı, ama yine de büyük değildi. Belki kulübeden çok kabin denecek kadar büyük. "O kulübe Moiraine'in. Onun ve Lan'in. Lan onun Muhafız'ı. Sıcak bir şeyler içtikten sonra..."

"Hayır. Moiraine'le konuşmalıyım."

Perrin şaşırmamıştı. Gelen kadınların hepsi hemen Moiraine'le konuşmakta ısrar etmişlerdi. Üstelik yalnız. Moiraine'in diğerleriyle paylaşmayı seçtiği haberler her zaman önemli görünmüyordu, ama kadınlarda, açlıktan ölmekte olan aileleri için dünyada kalan son tavşanın izini süren avcıların gerginliği oluyordu. Yarı donmuş dilenci kadın battaniyeyle bir tabak sıcak yahniyi reddetmiş, hâlâ yağmakta olan karın altında çıplak ayaklarla Moiraine'in kulübesine yollanmıştı.

Leya eyerden aşağı kaydı ve dizginleri Perrin'e uzattı. "Atımın beslenmesini sağlar mısın?" Alaca kısrağın burnunu okşadı. "Piesa beni böylesine engebeli bir arazide taşımaya alışık değil."

"Saman hâlâ kıt," dedi Perrin ona, "ama elimizde ne varsa veririz."

Leya başını salladı ve başka tek söz söylemeden, parlak yeşil eteklerini kaldırarak, mavi işlemeli kırmızı pelerini arkasında savrularak, yamaç yukarı seğirtti.

Perrin eyerden indi, atları almak için ateş başından gelen adamlarla birkaç laf etti. Yayını Çevik'i alan adama uzattı. Hayır, bir kuzgun dışında, dağlar ve Tuatha'an kadını dışında hiçbir şey görmemişlerdi. Evet, kuzgun ölmüştü. Hayır, kadın dağların dışında olanlar konusunda hiçbir şey söylememişti. Hayır, buradan ne zaman gidecekleri hakkında hiç fikri yoktu.

Ya da gidip gitmeyeceğimiz hakkında, diye ekledi kendi kendine. Moiraine onları tüm kış orada tutmuştu. Shienarlılar burada emirleri kadının verdiğini düşünmüyordu, ama Perrin Aes Sedailerin bir şekilde istediklerini hep yaptırdığını biliyordu. Özellikle de Moiraine'in.

Atlar kaba kütük ahırlara götürüldükten sonra biniciler ısınmaya gittiler. Perrin pelerinini omzundan arkaya attı ve minnet içinde ellerini alevlere uzattı. Görünüşüne göre Baerlon yapımı olan iri tencere bir süredir ağzını sulandıran kokular yayıyordu. Anlaşılan bugün avda birinin şansı yaver gitmişti ve yakındaki bir başka ateşin çevresine yumru kökler dizilmiş, kızarmış şalgama benzeyen kokular çıkarıyorlardı. Burnunu kırıştırdı ve yahniye yoğunlaştı. Artık, gittikçe daha fazla, her şeyden fazla et istiyordu.

Erkek giysili kadın, Moiraine'in kulübesine girmekte olan Leya'yı izliyordu.

"Ne görüyorsun, Min?" diye sordu Perrin.

Kız gelip Perrin'in yanında durdu. Koyu renk gözleri endişeliydi. Perrin neden etek yerine pantolon giymekte ısrar ettiğini anlamıyordu. Belki kendisi onu tanıdığından öyle geliyordu, ama kıza bakan herhangi birinin güzel bir genç kadın yerine aşırı yakışıklı bir delikanlı göreceğini sanmıyordu.

"Tenekeci kadın ölecek," dedi Min yumuşak sesle, ateşin yanındaki diğer kişileri gözleyerek. Hiçbiri duyabilecek kadar yakında değildi.

Perrin Leya'nın iyilik dolu yüzünü düşünerek donakaldı. *Ah, Işık! Tenekeciler asla kimseye zarar vermez!* Ateşin sıcaklığına rağmen üşüdüğünü hissetti. *Yak beni, keşke sormasaydım.* Haberi olan pek az Aes Sedai bile Min'in yaptığı şeyi anlamıyordu. Bazen kız insanları çevreleyen imgeler ve haleler görüyordu, bazen ne anlama geldiklerini bile anlıyordu.

Masuto gelip uzun, tahta bir kaşıkla yahniyi karıştırdı. Shienarlı ikisine baktı, sonra parmağını uzun burnunun yanına koydu ve gitmeden önce geniş geniş sırıttı.

"Kan ve küller!" diye mırıldandı Min. "Sanırım ateşin yanında mırıldanan sevgililer sandı bizi."

“Emin misin?” diye sordu Perrin. Kız kaşlarını kaldırdı ve Perrin telaşla ekledi, “Leya hakkında.”

“Adı bu mu? Keşke öğrenmeseydim. Bilmek, ama yardım edememek işi daha da kötüleştiriyor... Perrin, onun yüzünü gördüm, omzunun üstünde, kanla kaplıydı ve gözleri donuktu. Bundan daha açık olmaz.” Ürperdi ve ellerini hızla ovuşturdu. “Işık, keşke daha mutlu şeyler görsem. Tüm mutlu şeyler yok olmuş gibi görünüyor.”

Perrin Leya’yı uyarmayı önermek için ağzını açtı, sonra gene kapattı. Min’in gördüğü ve bildiği şey hakkında kuşku yoktu, iyi de olsa kötü de. Eğer o eminse, oluyordu.

“Yüzünde kan,” diye mırıldandı. “Bu şiddet sonucu ölecek mi demek?” Bunu bu kadar kolay söylemesi karşısında irkildi. *Ama ne yapabilirim ki? Leya’ya söylersem, bir şekilde inanmasını sağlarsam, son günlerini korku içinde yaşayacak ve bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.*

Min başını salladı.

Şiddet sonucunda ölecekse, kamp saldırıya uğrayacak anlamına gelebilir. Ama her gün izci çıkıyordu ve gece gündüz nöbet tutuluyordu. Ve Moiraine kampa koruyucu büyüler yapmıştı, öyle demişti; tam içine yürümediği sürece Karanlık Varlık’ın hiçbir yaratığı kampı göremeyecekti. Kurtları düşündü. *Hayır!* İzciler, kampa yaklaşmaya çalışan herkesi ve her şeyi bulurdu. “Halkından çok uzakta,” dedi biraz da kendi kendine. “Tenekeciler arabalarını dağın eteklerinden beriye getirmemiştir. Buradan oraya gidene kadar herhangi bir şey olabilir.”

Min üzüntüyle başını salladı. “Ve yanına tek bir nöbetçi katacak kadar bile adamımız yok. Bir faydası dokunacak bile olsa.”

Kız Perrin’e anlatmıştı; altı ya da yedi yaşında, onun gördüklerini herkesin göremediğini ilk fark ettiğinde, insanları kötü şeyler hakkında uyarmaya çalışmıştı. Daha fazlasını anlatmıyordu, ama Perrin uyarıların her şeyi daha da kötüleştirdiği izlenimi altındaydı. O da insanlar inandıkları zaman. Elinizde kanıt olana kadar Min’in görülerine inanmak güç geliyordu.

“Ne zaman?” diye sordu. Sözcük kulaklarına soğuk geldi. Alet yapımında kullanılan çelik kadar sert. *Leya hakkında elimden bir şey gelmez, ama belki saldırıya uğrayıp uğramayacağımızı anlayabilirim.*

Laf ağzından çıkar çıkmaz Min ellerini savurdu. Ama sesini alçak tuttu. “Öyle olmuyor işte. Bir şeyin *ne zaman* olacağını asla göremiyorum. Yalnızca olacağını anlıyorum, o da ne anlama geldiğini biliyorsam.

Anlamıyorsun. Görü onu istediğim zaman gelmiyor, biliş de öyle. Öylece oluveriyor ve bazen anlıyorum. Bir şeyler. Birazcık. Öylece oluveriyor." Perrin yatıştırıcı bir şeyler söylemeye çalıştı, ama kız sel gibi konuşuyordu, araya giremedi. "Bir gün bir adamın çevresinde bir şeyler görüyorum, ertesi gün göremeyebiliyorum. Ya da tam tersi. Çoğu zaman, kimsenin çevresinde hiçbir şey görmüyorum. Elbette Aes Sedailerin ve Muhafızların çevresinde hep imgeler var. Ama onlar söz konusu olduğunda anlamını bilmek daha zor." Perrin'e, gözlerini yarı kısarak, araştırıcı bir bakış fırlattı. "Başka birkaç kişi için de öyle."

"Bana baktığında ne gördüğünü söyleme," dedi Perrin sertçe, sonra iri omuzlarını silkti. Daha çocukken çoğundan daha iriydi ve onlardan daha iriyseniz, insanların kazayla nasıl da kolay incitebileceğinizi hemen öğrenmişti. Bu onu ihtiyatlı ve dikkatli kılmıştı, öfkesini belli ettiğinde pişman oluyordu. "Üzgünüm, Min. Seni terslememeliydim. Seni incitmek istemedim."

Kız ona şaşkın şaşkın baktı. "Beni incitmedin. Gördüklerimi pek az insan bilmek istiyor. Işık da biliyor ya, başkası yapabiliyor olsaydı ben istemezdim." Aes Sedailer bile bu yeteneğe sahip başka birini tanımıyordu. Bu yeteneği bir armağan olarak görüyorlardı, her ne kadar Min öyle görmese de.

"Keşke Leya için yapabileceğim bir şey olsaydı. Ben senin gibi dayanamazdım, bilmek ve hiçbir şey yapamamak..."

"Tuhaf," dedi kız yumuşak sesle, "Tuatha'anlar için ne kadar çok endişeleniyorsun. Tamamen barışçıllar, ama ben hep onların çevresinde şiddet..."

Perrin başını çevirdi ve kız aniden sustu.

"Tuatha'anlar mı?" diye gürledi bir ses, dev bir yabanarısı gibi. "Tuatha'anlara ne olmuş?" Ogier gelip ateşin başında onlara katıldı. Kitapta kaldığı yeri salam iriliğinde bir parmakla işaretlemişti. Diğer elindeki pipodan ince bir tütün dumanı yükseliyordu. Koyu kahverengi yünden yapılma, yüksek yakalı, boynuna kadar iliklenmiş ceketi, çizmelerinin üst kısmının dışa doğru kıvrıldığı dizi hizasında dalgalanıyordu. Perrin ancak göğsüne kadar geliyordu.

Loial'in yüzü, iri burnu, aşırı geniş ağzıyla birden çok kişiyi korkutmuştu. Gözleri çay tabağı kadar iriydi, kalın kaşları bıyık gibi yanaklarına dek sarkıyordu. Tüylü, sivri kulakları uzun saçlarının arasından

çıkıyordu. Hiç Ogier görmemişler onu Trolloc sanıyordu, ama çoğu için Trolloclar da Ogierler kadar efsaneydi.

Loial'in geniş gülümsemesi bocaladı, sözlerini kestiğini fark edince iri gözlerini kırpıştırdı. Perrin insanın bir Ogier'den nasıl uzun süre korkabileceğini merak etti. *Ama eski hikâyelerin bazıları onları sert, alt edilmez düşmanlar olarak anlatır.* O buna inanamıyordu. Ogierler kimseye düşman olmazlardı.

Min Loial'e Leya'nın gelişinden bahsetti, ama gördüklerini aktarmadı. Görüleri konusunda genellikle ağzı sıkıydı, özellikle de kötü olduklarında. Bunun yerine, "Aniden bir Aes Sedai ve bu İki Nehirliler ile kısık kalınca nasıl hissettiğimi biliyor olmalısın, Loial," diye ekledi.

Loial tarafsız bir ses çıkardı, ama Min bunu onay kabul etti.

"Evet," dedi üzerine basa basa. "Orada, Baerlon'da, hayatımı istediğim gibi yaşıyordum ki, aniden ense kökümden yakalandım ve Işık bilir nereye getirildim. Yani, neredeyse öyle oldu. Moiraine ve bu İki Nehirli çiftçi çocuklarla karşılaştığımdan beri hayatım bana ait değil." Perrin'e bakarak gözlerini yuvarladı, ağzı alayla kıvrıldı. "Benim tek istediğim dilediğim gibi yaşamak, istediğim adama âşık olmak..." Yanakları aniden kızardı ve boğazını temizledi. "Demek istediğim, bunca kargaşa olmadan hayatını yaşamak istemekte yanlış olan ne ki?"

"Ta'veren," diye başladı Loial. Perrin susması için elini salladı, ama Ogier belli bir hevese kapıldığında değil durdurulmak, nadiren yavaşlatılabilirdi. Loial Ogierler tarafından oldukça telaşlı bulunurdu. Kitabını ceketinin cebine soktu ve piposunu sallayarak devam etti. "Hepimiz, tüm yaşamlarımız başkalarının yaşamlarını etkiler, Min. Zaman Çarkı dönerken bizi Desen'e işler, her birimizin yaşam ipi çevremizdeki yaşam iplerini çekiştirir. *Ta'veren*'ler de aynıdır, ama onlar çok, çok daha güçlüdür. Onlar, en azından bir süreliğine, tüm Desen'i çekerler ve onu kendilerinin çevresinde şekillenmeye zorlarlar. Onlara ne kadar yakınsan, kişisel olarak o kadar etkilenirsin. Artur Şahinkanadı ile aynı odada olsan, Desen'in kendini yeniden düzenlediğini hissederdin, derler. Bunun ne kadar doğru olduğunu bilemiyorum, ama öyle olduğunu okudum. Ama yalnızca tek yönlü işlemez. *Ta'veren*'ler Desen'e geri kalanımızdan daha sıkı dolanır, bizden daha az seçenekleri olur."

Perrin yüzünü buruşturdu. *İşe yarayacak lanet olası seçenekler daha az.* Min başını salladı. "Keşke her zaman o kadar... o kadar lanet *ta'veren*

olmasalardı. Bir yandan çekiştiren *ta'veren*'ler, diğer yandan her şeye karışan bir Aes Sedai. Bir kadının ne şansı olabilir ki?"

Loial omuz silkti. "Sanırım *ta'veren*'lere yakın kaldığı sürece pek az."

"Sanki seçeneğim varmış gibi," diye hırladı Min.

"Bir değil, üç *ta'veren*'e rastlamak senin şansındı. Ya da, sen öyle görüyorsan, şanssızlığın. Rand, Mat ve Perrin. Ben bunu büyük şans olarak görüyorum. Onlar dostum olmasaydı da öyle görürdüm. Hatta sanırım..." Ogier aniden utanarak, kulakları seğirerek ikisine baktı. "Gülmeyeceğinize söz verin. Sanırım bu konuda bir kitap yazabilirim. Bir süredir not alıyorum."

Min dostça gülümsedi ve Loial'in kulakları tekrar dikildi. "Bu harika," dedi Min ona. "Ama aramızdan bazıları bu *ta'veren*'ler tarafından kukla gibi oynatıldığını hissediyor."

"Bunu ben istemedim," diye patladı Perrin. "Ben istemedim."

Kız onu duymazdan geldi. "Sana olan da bu muydu, Loial? Moiraine'le yolculuk etmenin sebebi bu mu? Siz Ogierlerin *yurtlarınızdan* neredeyse hiç çıkmadığınızı biliyorum. Bu *ta'veren*'lerden biri seni yanında mı sürükledi?"

Loial bakışlarını piposuna dikti. "Yalnızca Ogierlerin diktiği korulukları görmek istemiştim," diye mırıldandı. "Yalnızca korulukları görmek istedim." Yardım ister gibi Perrin'e baktı, ama Perrin sırıtmakla yetindi.

Bakalım nal senin toynağına çivilenirken ne yapıyorsun. Her şeyi bilmiyordu, ama Loial'in kaçtığını biliyordu. Ogier doksan yaşındaydı, ama Ogier standartlarına göre İhtiyarlar tarafından *yurttan* ayrılmasına izin verilecek kadar büyük değildi. Dışarı gitmek diyorlardı buna. Ogierler insanlara göre uzun yaşıyordu. Loial İhtiyarlar onu ele geçirdiklerinde çok da hoşnut bir halde olmayacaklarını söylüyordu. O anı elinden geldiğince geciktirmeye kararlı görünüyordu.

Shienarlılar arasında bir hareket oldu, adamlar ayağa kalkıyordu. Rand Moiraine'in kulübesinden çıkıyordu.

Bu mesafeden bile, Perrin onu açıkça görebiliyordu, kızıl saçları ve gri gözleri olan genç bir adam. Perrin'le aynı yaştaydı ve yan yana dursalar yarım baş uzun olduğu görülürdü, ama Rand daha ince yapılıydı, yine de omuzları oldukça genişti. Altın diken işlemeleri yüksek yakalı, kırmızı ceketinin kolları boyunca uzanıyordu ve koyu renk pelerininin göğsüne sancaktaki o yaratık, altın yeleli, dört bacaklı yılan işlenmişti. Rand ve o çocukluk arkadaşıydı. *Hâlâ arkadaş mıyız? Olabilir miyiz? Artık?*

Shienarlılar aynı anda eğildiler, ellerini dizlerine dayadılar ve başlarını kaldırdılar. “Lord Ejder,” diye seslendi Uno, “hazır bekliyoruz. Hizmet etmekten şeref duyuyoruz.”

Küfretmeden tek bir cümle kuramayan Uno, şimdi derin bir saygıyla konuşuyordu. Diğerleri de onun dediklerini tekrar etti. “Hizmet etmekten şeref duyuyoruz.” Her şeyde kötülük gören Masema’nın gözleri mutlak adanmışlıkla parlıyordu; Ragan; hepsi, Rand vermekten çok hoşlanırmış gibi emir bekliyorlardı.

Rand yamaçtan bir an onlara baktı, sonra döndü ve ağaçların arasında kayboldu.

“Yine Moiraine’le tartıştı,” dedi Min sessizce. “Bu sefer bütün gün.”

Perrin şaşırmamıştı, ama yine de küçük bir şok yaşadı. Bir Aes Sedai ile tartışmak. Tüm çocukluk hikâyeleri aklına doluştu. Tahtları ve ulusları gizli iplerinin ucunda dans ettiren Aes Sedailer. Armağanlarının içinde hep bir olta saklı olan, bedeli her zaman inandığınızdan az olan, ama her seferinde hayal edebileceğinizden fazla çıkan Aes Sedailer. Öfkeleri toprağı yaran, yıldırım düşüren Aes Sedailer. Hikâyelerin bazıları doğru değildi, artık biliyordu. Ve aynı zamanda, gerçeklerin yarısını bile anlatmıyorlardı.

“Yanına gitsem iyi olacak,” dedi. “Tartıştıktan sonra Rand’ın konuşacak birine ihtiyacı oluyor.” Ve Moiraine’le Lan dışında, Rand’a kralların üstünde biri gibi bakmayan yalnızca üçü vardı: Min, Loial ve Perrin. Ve üçü arasında yalnızca Perrin onu eskiden beri tanıyordu.

Yamaç yukarı tırmandı, yalnızca bir kere durup Moiraine’in kulübesinin kapalı kapısına baktı. Leya orada olacaktı. Lan de. Muhafız nadiren Aes Sedai’nin yanından uzaklaşırdı.

Rand’ın çok daha küçük kulübesi biraz daha aşağıdaydı, ağaçlarla iyice gizlenmişti, öbürlerinden uzaktı. Diğer adamların arasında yaşamayı denemişti, ama daimi hayranlıkları onu uzaklaştırmıştı. Artık yalnız yaşıyordu. Perrin’e göre, fazla yalnız. Ama Rand’ın şimdi kulübesine yönelmediğini biliyordu.

Perrin çanak şeklindeki vadinin bir yanının aniden elli adım yüksekliğinde, oraya buraya tutunan kaba çalılar dışında pürüzsüz, dik bir yamaç haline geldiği yere seğirtti. Gri taş duvarda bir çatlak biliyordu, omuzlarından geniş olmayan bir açıklık. Tepede yalnızca bir geç akşam ışığı kurdelesi varken, bir tünelde yürümek gibiydi.

Çatlak yarım mil uzanıyor, aniden bir mil uzunluğunda, dar bir vadiye açılıyordu. Vadinin zemini taşlar ve kayalarla kaplıydı ve dik yamaçlar bile

yüksek meşinyaprak, çam ve köknardan yoğun bir ormanla örtülüydü. Uzun gölgeler dağların tepesinde oturan güneşten uzaklaşıyordu. Buranın duvarları, çatlak dışında kırılmamıştı ve sanki dağlara dev bir balta gömülmüş gibi dikti. Çanağa göre daha az insan tarafından savunulabilirdi, ama içinde ne bir çay, ne bir kaynak vardı. Oraya kimse gitmezdi. Moiraine'le tartıştıktan sonra giden Rand dışında.

Rand girişin uzağında duruyordu. Bir meşinyaprağın kaba gövdesine dayanmış, avuçlarına bakıyordu. Perrin her birinde derisine dağlanmış birer balıkçıl işareti olduğunu biliyordu. Perrin'in çizmesi taşa sürtündüğünde Rand kıpırdamadı.

Rand aniden yumuşak sesle, bakışlarını ellerinden ayırmadan ezberden söylemeye başladı.

"İki kez ve iki kez işaretlenecek,
İki kez yaşayacak, iki kez ölecek.
Bir kez balıkçıl, yolunu çizmek için.
İki kez balıkçıl, ismini doğrulamak için.
Bir kez Ejder, kaybolanı anımsamak için.
İki kez Ejder, ödeyeceği bedel için."

Ürpererek ellerini koltuk altlarına soktu. "Ama henüz Ejderler yok." Kaba kaba güldü. "Henüz yok."

Perrin bir an yalnızca baktı. Tek Güç'ü yönlendirebilen bir adam. *Saidin*, Gerçek Kaynak'ın eril yarısı üzerindeki leke yüzünden delirmeye mahkûm, deliliği içinde çevresindeki her şeyi yok etmesi kesin bir adam. Çocukluktan itibaren herkesin tiksinmeye ve korkmaya şartlandığı bir adam –bir şey! Yalnız... birlikte büyüdüğü çocuğu görmeyi bırakmak güçtü. *Birinin dostu olmayı nasıl bırakırsın?* Perrin üstü düz, küçük bir kaya seçti ve oturup bekledi.

Bir süre sonra Rand başını çevirip ona baktı. "Sence Mat iyi midir? Onu son gördüğümde çok hasta görünüyordu."

"Artık iyi olmalı." *Şimdiye dek Tar Valon'a varmış olmalı. Orada ona Şifa verirler. Ve Nynaeve ile Egwene başını belaya sokmasını engeller.* Egwene ve Nynaeve, Rand ve Mat ve Perrin. Beşi de İki Nehir'deki Emond Meydanı'ndan geliyordu. İki Nehir'e dışarıdan pek az insan gelirdi, zaman zaman gelen çerçiler, yün ve tütün almak için de senede bir tüccarlar

gelirdi, o kadar. Neredeyse hiç kimse dışarı gitmezdi. Ta ki Çark *ta'veren*'lerini seçene ve beş basit köylünün köyünde kalması imkânsızlaşana kadar. Oldukları gibi kalmaları imkânsız hale gelene kadar.

Rand başını salladı ve sustu.

"Son zamanlarda," dedi Perrin, "kendimi hâlâ bir demirci olmayı dilerken buluyorum. Sen... sen de yalnızca bir çoban olmayı diliyor musun?"

"Görev," diye mırıldandı Rand. "Ölüm tüyden hafiftir, görev dağdan ağırdır. Shienar'da böyle derler. 'Karanlık Varlık kıpırdanıyor. Son Savaş geliyor. Ve Yenidendoğan Ejder Son Savaş'ta Karanlık Varlık'ın karşısına çıkmak zorunda, aksi halde her şeyi Gölge kaplayacak. Zaman Çarkı kırılacak. Her Çağ Karanlık Varlık'ın imgesinde yeniden yaratılacak.' Yalnızca ben varım." Neşesizce, omuzları sarsılarak gülmeye başladı. "Görev benim, çünkü başka kimse yok, değil mi?"

Perrin huzursuzca kıpırdandı. Kahkahada, derisinin karıncalanmasına sebep olan bir soğukluk vardı. "Anladığım kadarıyla Moiraine'le yine tartıştınız. Aynı konu mu?"

Rand derin, hırıltılı bir nefes aldı. "Hep aynı konuda tartışmıyor muyuz? Orada, aşağıda, Almoth Ovası'ndalar, ayrıca Işık bilir başka nerelerde. Yüzlercesi. Binlercesi. Ben o sancağı çektiğim için Yenidendoğan Ejder'e taraf olacaklarını açıkladılar. Kendime Yenidendoğan Ejder denmesine izin verdiğim için. Başka seçenek göremediğim için. Ve ölüyorlar. Savaşıyor, arıyor, onları yönetmesi gereken adamın gelmesi için dua ediyorlar. Ölüyorlar. Bense bütün kış burada, dağlarda güven içinde oturdum. Ben... benim onlara... bir borcum var."

"Benim bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Perrin sinirle başını salladı.

"Onun dediği her şeyi yapıyorsun," dedi Rand kızgınlıkla. "Asla ona karşı çıkmıyorsun."

"Karşı çıkmak senin çok işine yaradı sanki. Bütün kış tartıştınız, bütün kış çuval gibi burada oturduk."

"Çünkü o haklı." Rand yine güldü, yine o ürpertici kahkaha. "Işık kavursun beni, o haklı. Ovada hepsi minik gruplara bölünmüş, Tarabon'un ve Arad Doman'ın her yerinde. İçlerinden herhangi birine katılırsam, Beyazpelerinler, Domanlı ordusu ve Tarabonlular, böceğin başına üşüşmüş ördekler gibi tepelerine üşüşür."

Perrin'in kafası karıştı, neredeyse o da kahkaha atacaktı. "Onunla aynı fikirdeysen, Işık aşkına, neden devamlı tartışıyorsunuz?"

"Çünkü bir şeyler yapmak zorundayım. Yoksa... Yoksa çürük bir kavun gibi patlayacağım!"

"Ne yapacaksın? Onun dediklerini dinlersen..."

Rand ona sonsuza dek orada oturacaklarını söyleme fırsatını vermedi. "Moiraine şöyle diyor! Moiraine böyle diyor!" Rand dimdik doğruldu, başını ellerinin arasına alıp sıktı. "Moiraine'in her konuda söyleyecek bir şeyi var! Moiraine benim adıma ölen insanların yanına gitmemem gerektiğini söylüyor. Moiraine bir adım sonra ne yapacağımı bileceğimi, çünkü Desen'in beni buna zorlayacağını söylüyor. Moiraine öyle söylüyor! Ama asla nereden bileceğimi söylemiyor. Ah, hayır! Bunu bilmiyor." Elleri iki yana düştü, başını eğerek, gözlerini kısarak Perrin'e döndü. "Bazen Moiraine'in beni süslü bir Tear aygırı gibi eğittiğini düşünüyorum. Sen hiç böyle hissettin mi?"

Perrin kıvırcık saçlarından elini geçirdi. "Ben... Bizi ittirip kaktıran ne olursa olsun, ben düşmanın kim olduğunu biliyorum, Rand."

"Ba'alzamon," dedi Rand yumuşak sesle. Karanlık Varlık için kadim bir isim. Trolloc dilinde, Karanlığın Yüreği anlamına geliyordu. "Ve ben onunla yüzleşmeliyim, Perrin." Yüzünü buruşturarak gözlerini kapattı. Yarı gülümseme, yarı acı. "Işık bana yardım etsin, günlerimin yarısı hemen olup bitmesini dileyerek geçiyor... diğer yarısı ise... Kaç sefer başarabilirim... Işık! Beni öylesine çekiştiriyor ki. Ya yapamazsam... Ya ben..." Zemin titredi.

"Rand?" dedi Perrin endişeyle.

Rand ürperdi; soğuğa rağmen yüzünde ter vardı. Gözleri hâlâ sıkı sıkı kapalıydı. "Ah, Işık," diye inledi, "beni öyle çekiyor ki."

Aniden Perrin'in altındaki toprak kabardı ve vadide büyük bir gümbürtü yankılandı. Zemin ayaklarının altından çekilmiş gibiydi. Düştü... ya da toprak onu karşılamak için sıçradı. Vadi sanki dev bir el gökyüzünden uzanıp onu yeryüzünden koparmış gibi sarsıldı. Perrin, zemin onu bir top gibi sektirmeye çalışırken yere yapıştı. Küçük taşlar gözlerinin önünde zıpladı ve yuvarlandı, toz dalga dalga yükseldi.

"Rand!" Haykırışı, gümbür gümbür kükremenin içinde kayboldu.

Rand başını arkaya atmış, gözleri hâlâ sıkı sıkı kapalı, ayakta duruyordu. Onu bir o açıyla, bir bu açıyla eğen yerin sarsılmasını hissetmemiş gibiydi. Nasıl savrulursa savrulsun, dengesini asla

kaybetmiyordu. Perrin çok sarsılmış olduğu için emin değildi, ama sanki Rand'ın yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. Ağaçlar çırpınıyordu, meşinyaprak aniden ikiye ayrıldı, gövdesinin büyük kısmı Rand'ın üç adım ötesine devrildi. Rand, geri kalan her şey gibi onu da fark etmedi.

Perrin ciğerlerini doldurmaya çalıştı. "Rand! Işık aşkına, Rand! Kes şunu!"

Sarsıntı başladığı gibi aniden durdu. Zayıflamış bir dal yüksek sesle çatırdayarak bodur bir meşeden koptu. Perrin ağır ağır, öksürerek ayağa kalktı. Toz havada asılı kaldı, batan güneşin ışınları içinde zerreler kıvılcımdandı.

Rand şimdi, göğsü on mil koşmuş gibi inip kalkarak boşluğa bakıyordu. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı, bunu biraz olsun andıran bir şey bile.

"Rand," dedi Perrin dikkatle, "ne?.."

Rand hâlâ uzaklara bakıyor gibiydi. "Hep orada. Bana sesleniyor. Beni çekiyor. *Saidin.* Gerçek Kaynak'ın eril yarısı. Bazen kendimi ona uzanmaktan alıkoyamıyorum." Havadan bir şey çekermiş gibi bir hareket yaptı ve bakışlarını kapalı yumruğuna çevirdi. "Kirliliğini daha ona dokunmadan hissedebiliyorum. Karanlık Varlık'ın lekesini, Işık'ı saklamaya çalışan ince bir kir perdesi gibi. Midemi burkuyor, ama kendime hâkim olamıyorum. Yapamıyorum! Ama bazen, uzandığım zaman, havayı yakalamaya çalışmak gibi oluyor." Boş eli açıldı, acı bir kahkaha attı. "Ya Son Savaş geldiğinde bu olursa? Ya uzanırsam ve hiçbir şey yakalayamazsam?"

"Eh, bu sefer bir şey yakaladın," dedi Perrin boğuk bir sesle. "Ne yapıyordun?"

Rand, her şeyi ilk kez görüyormuş gibi çevresine bakındı. Yıkılmış meşinyaprak ve kırık dallar. Perrin pek az zarar olduğunu görerek şaşırdı. Toprakta derin yırtıklar görmeyi beklemişti. Ağaç duvarı neredeyse sağlam görünüyordu.

"Bunu yapmak istememiştim. Sanki bir musluk açmaya çalışmışım, ama bunun yerine musluğu fıçıdan sökmüşüm gibi. O... beni doldurdu. Beni yakmadan önce onu bir yere göndermek zorundaydım, ama ben... bunu yapmak istememiştim."

Perrin başını iki yana salladı. *Bir daha yapmamaya çalışmasını söylemenin ne faydası var? Ne yaptığı hakkında benden fazlasını bilmiyor.* "Ölmeni, senin yanında bizim de ölmemizi isteyen yeterince insan var. Bu

işi onların yerine yapmana hiç gerek yok," demekle yetindi. Rand dinliyor gibi görünmüyordu. "Kampa dönsek iyi olacak. Kısa süre sonra hava kararacak ve seni bilmem ama ben açım."

"Ne? Ha. Sen git, Perrin. Ben de gelirim. Bir süre yalnız kalmak istiyorum."

Perrin tereddüt etti, sonra gönülsüzce vadi duvarındaki çatlağa döndü. Rand tekrar konuşunca durdu.

"Uyuduğun zaman rüya görüyor musun? Güzel rüyalar?"

"Bazen," dedi Perrin ihtiyatla. "Gördüklerimin çoğunu hatırlamıyorum." Rüyalarına sınır koymayı öğrenmişti.

"Hep oradalar, rüyalar," dedi Rand. Sesi o kadar alçak çıkmıştı ki, Perrin zar zor duyabilmişti. "Belki bize bir şeyler söylüyorlar. Gerçek şeyler." Susarak düşüncelere daldı.

"Akşam yemeği bekliyor," dedi Perrin, ama Rand düşüncelere dalmış gitmişti. Perrin sonunda döndü ve onu orada öylece bıraktı.

3
Ovadan Haberler

Çatlağın bir bölümü karanlığa gömülmüştü, çünkü sarsıntılar sonucu duvarın üst taraflarında bir kısım göçüp, karşı tarafa yaslanmıştı. Perrin altından seğirtmeden önce ihtiyatla karanlığa baktı, ama kaya parçası yerine iyice sıkışmış gibi görünüyordu. Kafasının arkasındaki karıncalanma geri dönmüştü ve öncekinden de güçlüydü. *Hayır, yak beni! Hayır!* Karıncalanma yok oldu.

Kampın yukarısına geldiğinde, çanak batan güneşin yarattığı tuhaf gölgelerle dolmuştu. Moiraine kulübesinin dışında durmuş, çatlağa bakıyordu. Perrin yerinde kalakaldı. Kadın omzuna gelen ince, siyah saçlı biriydi ve bir süre Tek Güç'le çalışmış tüm Aes Sedailerin sahip olduğu yaşsızlıkla, güzeldi. Perrin yaşını tahmin edemiyordu, kadının yüzü çok yaşlı olamayacak kadar pürüzsüz, koyu renk gözleri genç olamayacak kadar bilgeydi.

Perrin gözlerini indirdi. Moiraine onu biliyordu. Kamptakiler arasında yalnızca o ve Lan. Ve gözlerine baktığında yüzünde beliren bilmişlikten hoşlanmıyordu. Sarı gözler. Belki bir gün kadının ne bildiğini sormaya ikna edebilirdi kendisini. Bir Aes Sedai kendisinden daha fazlasını biliyor olmalıydı. Ama şimdi zamanı değildi. Zamanı asla gelmiyor gibiydi. "O... O kasıtlı değildi... Kazayla oldu."

"Kaza," dedi Aes Sedai duygusuz bir sesle, sonra başını iki yana salladı ve kulübesine girdi. Kapı biraz fazla yüksek sesle çarpılarak kapandı.

Perrin derin bir nefes aldı ve yemek ateşlerine doğru yürümeye devam etti. Rand ile Aes Sedai arasında yeni bir tartışma olacaktı, bu gece olmasa bile ertesi sabah.

Çanağın yamaçlarında yarım düzine ağaç devrilmiş, köklerinde yuvarlak toprak kümeleriyle yerden sökülmüştü. Sürtünme ve altüst olmuş toprak izleri dere kenarına ve daha önce orada olmayan bir kayaya gidiyordu. Karşı yamaçtaki kulübelerden biri sarsıntılarla yıkılmıştı ve Shienarlıların çoğu çevresinde toplanmış, onu yeniden yapmaya çalışıyorlardı. Loial aralarındaydı. Ogier dört adamın kaldırabileceği bir kütüğü tek başına kaldırabiliyordu. Zaman zaman Uno'nun küfürleri Perrin'in kulağına kadar geliyordu.

Min ateşlerin başında durmuş, hoşnutsuz bir ifadeyle tencerenin içindekileri karıştırıyordu. Yanağında küçük bir bere vardı, havada hafif bir yanmış yahni kokusu geziniyordu. “Yemek pişirmekten nefret ediyorum,” diye bildirdi ve kuşkuyla tencerenin içine baktı. “Bir şeye benzemezse benim suçum değil. Rand yarısını ateşe döktü. Bizi tahıl çuvalları gibi oraya buraya savurmaya ne hakkı var?” Pantolonunun arkasını ovaladı ve irkildi. “Onu elime geçirdiğimde, unutmaması için fena yumruklayacağım.” Tahta kaşığı, işe ona vurmakla başlamayı düşünürmüş gibi Perrin'e doğru salladı.

“Yaralanan var mı?”

“Yalnızca bereleri sayarsan,” dedi Min sertçe. “Başta hepsi altüst oldu. Sonra Moiraine'in Rand'ın saklandığı deliğe baktığını gördüler ve onun işi olduğuna karar verdiler. Eğer Ejder dağı sallayıp başımıza yıkmaya karar verdiyse, o zaman Ejder'in bunu yapmak için bir sebebi vardır. Eğer o derilerini çıkarttırıp onları iskelet halinde dans ettirmeye karar verdiyse, bunda hiç sorun görmezler.” “Hıh!” dedi ve kaşığı tencerenin kenarına vurdu.

Perrin Moiraine'in kulübesine baktı. Leya yaralansaydı –ölseydi– Aes Sedai öyle içeri girmezdi. Bekleyiş hissi hâlâ vardı. *Her ne ise, henüz olmamış.* “Min, belki sen gitsen daha iyi olur. Sabah ilk iş olarak. Biraz gümüş param var, sen alabilirsin. Eminim Moiraine sana Ghealdan'dan yola çıkan bir tüccar kafilesine katılmana yetecek kadar verir. Daha farkına bile varmadan kendini Baerlon'da bulursun.”

Min bakışlarını ona dikti, öyle ki Perrin yanlış bir şey söyleyip söylemediğini merak etmeye başladı. Sonunda kız, “Çok tatlısın, Perrin. Ama hayır,” dedi.

“Gitmek istediğini sanıyordum. Hep burada kalmak zorundayım diye söylenip duruyorsun.”

“Bir zamanlar Illianlı, yaşlı bir kadın tanımıştım,” dedi Min ağır ağır. “Kadın gençken, annesi daha önce hiç karşılaşmadığı bir adamla

evlendirmiş onu. Illian'da bunu bazen yaparlar. İlk beş seneyi adama kızarak geçirdiğini söyledi ve bir sonraki beş seneyi, sorumlunun kim olduğunu belli etmeden, adamın hayatını berbat etmek için planlar yaparak geçirmiş. Ancak yıllar sonra, adam öldüğü zaman onun hayatının aşkı olduğunu anlamış."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var, anlamadım."

Min'in bakışları, Perrin'in anlamaya çalışmadığının açık olduğunu ifade ediyordu, sesi aşırı sabırlı bir hal aldı. "Kaderin senin için bir şey seçmiş olması, o şeyin kötü olacağı anlamına gelmez. Yüz sene yaşasan seçmeyeceğin bir şey olduğundan eminsen bile. 'Yıllar boyunca pişman olmaktansa on senelik aşkı yaşamak yeğdir,'" diye alıntı yaptı.

"Bunu daha da az anladım," Perrin. "İstemiyorsan kalmak zorunda değilsin."

Min kaşığı yere saplanmış uzun, çatallı bir sopaya taktı, sonra parmak uçlarında yükselip Perrin'i öperek onu şaşırttı. "Sen çok iyi bir adamsın, Perrin Aybara. Hiçbir şey anlamasan bile."

Perrin kararsızca gözlerini kırptı. Rand'ın aklının başında olduğunu ya da Mat'in burada olmasını diledi: Kızlar söz konusu olduğunda asla ne yapacağını bilemiyordu, ama Rand hep biliyormuş gibiydi. Mat de öyle; Emond Meydanı'ndaki kızların çoğu Mat'in asla büyümeyeceğini söyleyerek burunlarını çekerlerdi, ama yine de Mat bir şekilde onlarla anlaşır gibiydi.

"Ya sen, Perrin? Sen eve dönmek istemiyor musun?"

"Hep istiyorum," dedi Perrin hararetle. "Ama ben... ben dönebileceğimi sanmıyorum. Henüz olmaz." Bakışlarını Rand'ın vadisine çevirdi. *Görünüşe göre birbirimize bağlıyız, değil mi, Rand?* "Belki hiç dönmem." Bunu kızın işitemeyeceği kadar alçak sesle söylediğini düşünmüştü, ama Min'in ona fırlattığı bakış anlayışla doluydu. Ve onayla.

Perrin'in kulakları arkasında zayıf adım sesleri yakaladı ve tekrar Moiraine'in kulübesine baktı. İki şekil derinleşen alacakaranlığın içinde aşağı iniyordu, biri kaba, eğimli zeminde bile zarif, ince bir kadın. Arkadaşından bir baş ve omuz boyu yüksek olan adam, Shienarlıların çalışmakta olduğu yere döndü. Perrin'in gözlerine bile belirsiz geliyor, bazen tamamen kayboluyor, sonra adımının ortasında yeniden beliriyordu. Rüzgâr estikçe bazı kısımları soluyor, sonra tekrar görünür oluyordu. Bunu yalnızca bir Muhafız'ın renk değiştiren pelerini yapabilirdi, ki bu iri şeklin Lan, ufak tefek kadının kesinlikle Moiraine olduğunu gösteriyordu.

Arkalarında, uzakta, daha da solgun bir başka şekil ağaçların arasında kaydı. *Rand,* diye düşündü Perrin. *Kulübesine geri dönüyor. Herkesin bakışlarına dayanamadığı için yemek yemeyeceği bir gece daha.*

“Kafanın arkasında gözlerin var galiba,” dedi Min, yaklaşan kadına kaşlarını çatarak. “Ya da işittiğim en keskin kulaklara sahipsin. O Moiraine mi?”

Dikkatsizlik. Shienarlıların ne kadar iyi görebildiğini bilmesine –en azından gün ışığında; geceyi bilmiyorlardı– o kadar alışmıştı ki, başka konularda açık vermeye başlamıştı. *Dikkatsizlik beni öldürebilir.*

“Tuatha’an kadını iyi mi?” diye sordu Min, Moiraine ateşin yanına geldiği zaman.

“Dinleniyor.” Aes Sedai’nin alçak sesi, neredeyse şarkı söylemeye başlayacakmış gibi her zamanki ahengini taşıyordu ve saçlarıyla giysileri yine çok düzenliydi. Ellerini ateşin üzerinde ovaladı. Sol elinde bir yüzük vardı, kendi kuyruğunu ısıran bir yılan. Büyük Yılan, Zaman Çarkı’ndan da eski bir sonsuzluk simgesi. Tar Valon’da eğitim gören her kadın böyle bir yüzük taşırdı.

Moiraine’in bakışları bir an Perrin’e takıldı, çok derinlere işliyormuş gibiydi. “Düştü ve kafasını yardı Rand...” Ağzı gerildi, ama bir sonraki an yüzü yine mutlak sakinliğine kavuşmuştu. “Ona Şifa verdim, şimdi uyuyor. Önemsiz bir kafa yaralanmasında bile çok kan kaybedilir, ama ciddi değildi. Onun hakkında bir şeyler gördün mü, Min?”

Min kararsız görünüyordu. “Ben... ben onun öldüğünü gördüğümü sandım. Onun yüzü, tamamen kanla kaplı. Ne anlama geldiğini bildiğimden emindim, ama kafası yarılmışsa... İyi olduğundan emin misin?” Sorması rahatsızlığını gösteriyordu. Bir Aes Sedai Şifa verdiği zaman, arkada Şifa verilecek bir terslik bırakmazdı. Ve Moiraine’in Yetileri o alanda özellikle güçlüydü.

Min öyle endişeli görünüyordu ki, Perrin bir an şaşırdı. Sonra kendi kendine başını salladı. Yaptığı şeyi yapmaktan hoşlanmıyordu, ama bu onun bir parçasıydı; nasıl işlediğini bildiğini sanıyordu ya da en azından bir kısmını. Yanılmışsa, kendi ellerini kullanmayı bilmediğini keşfetmek gibi bir şey olacaktı bu.

Moiraine bir an, sakin ve duygusuz, onu süzdü. “Benim için yaptığın görülerde hiç yanılmadın, en azından benim bilme ihtimalim olan hiçbir konuda. Belki bu ilktir.”

“Bildiğim zaman bilirim,” diye fısıldadı Min inatla. “Işık bana yardım etsin, bilirim.”

“Ya da belki henüz vuku bulmamıştır. Arabalarına dönmek için daha gitmesi gereken çok yol var ve kargaşa dolu topraklardan geçmek zorunda.”

Aes Sedai’nin sesi serin, kayıtsız bir şarkı gibiydi. Perrin boğazından istemsiz bir ses çıkardı. *Işık, ben de mi böyle konuşmuştum acaba? Ölümün benim için bu kadar önemsiz olmasına izin vermeyeceğim.*

Yüksek sesle konuşmuş gibi, Moiraine ona baktı. “Çark dilediği gibi dokur, Perrin. Uzun zaman önce sana savaş halinde olduğumuzu söyledim. Sırf bazılarımız ölecek diye duramayız. Savaş bitmeden önce aramızdan herhangi biri ölebilir. Leya’nın silahları seninkilerle aynı olmayabilir, ama bunun bir parçası olmaya karar verdiğinde bunu biliyordu.”

Perrin bakışlarını indirdi. *Öyle olabilir, Aes Sedai, ama asla senin gibi rahatlıkla kabullenmeyeceğim.*

Lan, Uno ve Loial ile birlikte ateşin yanında onlara katıldı. Alevler Muhafız’ın yüzüne titreşen gölgeler düşürüyor, sert düzlükleri ve köşeleriyle, suratının adamakıllı taştan oyulmuş gibi görünmesine sebep oluyordu. Pelerinine ateş ışığında bakmak kolay değildi. Bazen yalnızca koyu gri ya da siyah bir pelerin gibi görünüyordu; ama dikkatle bakarsanız griler ve siyahlar kayıyor, gölgeler üzerinde yer değiştiriyor, içine işliyor gibi görünüyordu. Zaman zaman Lan bir şekilde gecenin içinde bir delik açmış, karanlığı omuzlarına dolamış gibi görünüyordu. İzlemesi kolay bir şey değildi, onu giyen adam da işi kolaylaştırmıyordu.

Lan uzun boylu, sert, geniş omuzlu bir adamdı ve donmuş dağ gölleri gibi mavi gözleri vardı. Kalçasındaki kılıcı onun bir parçası gibi gösteren ölümcül bir zarafetle hareket ediyordu. Mesele şiddete ve öldürmeye muktedir olması değildi sadece; bu adam şiddet ve ölümü ehlileştirmiş, Moiraine emir verirse bir yürek atımı sürede salıvermeye ya da kucaklamaya hazırdı. Lan’in yanında, Uno bile daha az tehlikeli görünüyordu. Muhafız’ın örülmüş deriden bir şeritle arkada tutulan uzun saçlarında griler belirmişti, ama daha genç adamlar Lan’e meydan okumaktansa gerilemeyi tercih ederdi. Eğer akıllıysalar.

“Leya Hanım Almoth Ovası’ndan her zamanki haberleri getirdi,” dedi Moiraine. “Herkes, herkesle savaşıyor. Köyler yakılıyor. İnsanlar her yöne kaçıyor. Ve Avcılar ovada belirmiş, Valere Borusu’nu arıyorlar.” Perrin kıpırdandı. Boru, Almoth Ovası’ndaki hiçbir Avcı’nın bulamayacağı bir yerdeydi; hiçbir Avcı’nın bulamayacağını umduğu bir yerde. Moiraine

sözlerine devam etmeden önce ona soğuk bir bakış attı. Hiçbirinin Boru hakkında konuşmasını istemiyordu. O konuşmayı seçmediği sürece, elbette.

“Başka haberler de getirdi. Beyazpelerinlerin Almoth Ovası’nda, belki, beş bin adamı var.”

Uno homurdandı. “Bu lanet... ah, pardon, Aes Sedai. Bu güçlerinin yarısı demek. Daha önce tek bir yere hiç bu kadar güç yığmamışlardı.”

“O zaman herhalde Rand’ı desteklediklerini açıklayanların hepsi ya ölmüş ya dağılmıştır,” diye mırıldandı Perrin. “Ya da kısa süre sonra öyle olacaklar. Haklıymışsın, Moiraine.” Beyazpelerin düşüncesi hoşuna gitmemişti. Işığın Evlatları’nı hiç sevmiyordu.

“Tuhaf olan bu zaten,” dedi Moiraine. “Ya da ilk kısmı. Evlatlar amaçlarının barış getirmek olduğunu açıkladılar, ki bu onlar için sıradışı değil. Sıradışı olan şu: Tarabonlular ile Domanlıları kendi sınırlarının ötesine çekilmeye zorlama çabaları sırasında, Ejder’i desteklediğini açıklayanlara karşı harekete geçmediler.”

Min bir şaşkınlık nidası çıkardı. “Leya emin mi? Bu benim işittiğim Beyazpelerinlerin yapacağı bir şeye benzemiyor.”

“Ovada fazla lanet... ah... fazla Tenekeci kalmış olamaz,” dedi Uno. Sesi, bir Aes Sedai’nin önünde diline dikkat etmeye çalışmaktan gıcırdamaya başlamıştı. Gerçek gözü resim olanın kaş çatışını taklit etmişti. “Herhangi bir sorunun olduğu yerde kalmaktan hoşlanmazlar, özellikle de savaş olan yerde. Her yeri görmeye yetecek kadar Tenekeci kalmamıştır.”

“Benim amaçlarıma yetecek kadar var,” dedi Moiraine kararlılıkla. “Çoğu gitti, ama ben rica ettiğim için birkaçı kaldı. Ve Leya çok emin. Gerçi Evlatlar Ejderyeminlilerin bazılarını dağıttı, ama onların da hiçbiri bir avuçtan fazla değildi. Bu *sahte* Ejder’i indireceklerini ilan etseler de, sözde onu avlamak dışında hiçbir şey yapmayan bin adamları olsa da, elliden fazla Ejderyeminli’den oluşan gruplarla karşılaşmaktan kaçınıyorlar. Açık olarak değil, elbette, ama hep bir gecikme oluyor, kovaladıklarının kaçmasına izin veren bir şey.”

“O zaman Rand dilediği zaman onlara katılabilir.” Loial kararsızca Aes Sedai’ye gözlerini kırptı. Rand ile yaptığı tartışmaları tüm kamp biliyordu. “Çark onun için bir yol dokuyor.”

Uno ve Lan aynı anda ağızlarını açtılar, ama Shienarlı hafifçe eğilerek önceliği Muhafız’a verdi. “Büyük olasılıkla,” dedi Muhafız, “bu bir Beyazpelerin planı, ama ne olduğunu anlayabiliyorsam Işık yaksın beni. Ama Beyazpelerinler bana bir hediye veriyorsa, içinde gizli zehirli iğneyi

ararım.” Uno acı acı başını salladı. “Dahası,” diye ekledi Lan, “Domanlılar ve Tarabonlular birbirlerini öldürmek için gösterdikleri kararlılığı Ejderyeminliler için de gösteriyorlar.”

“Ve bir şey daha var,” dedi Moiraine. “Leya Hanım’ın arabalarının yakınından geçtiği bir köyde üç genç adam öldürüldü.” Perrin Lan’in göz kapağının seğirdiğini fark etti; Muhafız’dan böyle bir hareket, başka bir adamın bağırmasına denk bir şaşkınlık ifadesiydi. Lan kadının bunu söylemesini beklemiyordu. Moiraine devam etti. “Biri zehirlendi, ikisi hançerlendi. Hepsi de kimsenin görülmeden yaklaşamayacağı koşullar altında, ama böyle oldu yine de.” Gözlerini alevlere dikti. “Üçü de çoğu kişiden daha uzun boylu adamlardı ve açık renk gözlere sahipti. Açık renk gözler Almoth Ovası’nda sıradışı değildir, ama sanırım şu anda orada açık renk gözlere sahip uzun boylu genç bir adam olmak çok talihsiz bir durum.”

“Nasıl?” diye sordu Perrin. “Kimse onlara yaklaşamamışsa, nasıl öldürülmüşler?”

“Karanlık Varlık’ın, çok geç olana dek fark etmediğiniz katilleri vardır,” dedi Lan sessizce.

Uno ürperdi. “Ruhsuzlar. Daha önce Sınırboyları’nın güneyinde bir tane olduğunu hiç duymamıştım.”

“Bu konuyu kapatalım artık,” dedi Moiraine sertçe.

Perrin’in soruları vardı *–Işık aşkına, Ruhsuzlar da ne? Trolloc ya da Soluk gibiler mi? Ne?–* ama onları bir kenara bıraktı. Moiraine bir konuda yeterince şey söylendiğine karar vermişse, artık daha fazla konuşmazdı. Ve o ağzını kapattığında, Lan’inkini demir bir çubukla bile açamazdınız. Shienarlılar da Moiraine’i taklit ederdi. Kimse bir Aes Sedai’yi kızdırmak istemezdi.

“Işık!” diye mırıldandı Min, huzursuzluk içinde çevrelerinde derinleşen karanlığa bakarak. “Onları *fark etmiyorsun,* ha? Işık!”

“Yani hiçbir şey değişmedi,” dedi Perrin asık suratla. “Aslında değişmedi. Ova’ya inemiyoruz ve Karanlık Varlık ölmemizi istiyor.”

“Her şey değişir,” dedi Moiraine sakinlik içinde, “ve Desen her şeyi içine alır. Desen’de yaşamalıyız, bir anlık değişimlerin içinde değil.” Teker teker hepsine baktı, sonra, “Uno, izcilerinin şüpheli hiçbir şeyi kaçırmadığı kesin mi? Küçük olsa bile?” dedi.

“Lord Ejder’in yeniden doğumu kesinlik bağlarını gevşetti Moiraine Sedai ve Myrddraallerle savaşıyorsanız asla kesinlik yoktur, ama canımı ortaya koyarım ki izciler her Muhafız kadar iyi bir iş çıkardılar.” Bu

Perrin'in Uno'dan duyduğu, küfürsüz en uzun konuşmaydı. Adamın alnında, gösterdiği çabadan dolayı ter damlaları belirmişti.

"Ortaya konan hepimizin canı olabilir," dedi Moiraine. "Rand'ın yaptığı şey, on beş kilometre dahilindeki tüm Myrddraaller için dağ tepesinde bir ateş yakmaktan farklı değildi."

"Belki..." diye başladı Min tereddütle. "Belki onları uzak tutmak için Muhafız büyüler yapmalısın." Lan ona dik dik baktı. Moiraine'in kararlarını bazen kendisi de sorgulardı, ama nadiren başkalarının duyabileceği bir yerde yapardı bunu, ayrıca başkalarının yapmasını da onaylamazdı. Min ona kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Eh, Myrddraaller ve Trolloclar yeterince kötü, ama en azından onları görebilirim. Bu... bu Ruhsuzlardan birinin gizlice buraya girmesi ve ben farkına bile varmadan boğazımı kesmesi fikri hiç hoşuma gitmiyor."

"Kurduğum büyüler bizi Ruhsuzlar ve diğer Gölgedöllerinden saklayacak," dedi Moiraine. "Zayıfsan, ki biz öyleyiz, genellikle en iyi seçenek saklanmaktır. Yakında gerçekten de bir Yarı-insan varsa... Eh, kampa girmeye çalışmaları durumunda onları öldürecek büyüler kurmak benim yeteneklerimin ötesinde ve bunu yapabilsem bile, böyle büyüler ancak burada kısılı kalmamıza yarar. Aynı anda iki tür büyü kurmak imkânsız olduğundan, bizi koruma işini izcilerle nöbetçilere –ve Lan'e– bırakıyor ve işimize yarayabilecek tek büyüyü kullanıyorum."

"Kampın çevresinde dolaşabilirim," dedi Lan. "Orada izcilerin kaçırdığı bir şey varsa, ben bulurum." Bu bir böbürlenme değildi, yalnızca gerçeklerin ifadesiydi. Uno bile onayla başını salladı.

Moiraine başını iki yana salladı. "Bu gece sana ihtiyaç varsa, Gaidin'im, burada olacak." Bakışları çevrelerindeki karanlık dağlara yükseldi. "Havada bir his var."

"Bekleyiş." Sözcük, o durduramadan Perrin'in ağzından kaçtı. Moiraine ona –içine– baktığında, sözünü geri alabilmeyi diledi.

"Evet," dedi kadın. "Bekleyiş. Bu gece nöbetçilerin özellikle tetikte kalmasını sağla, Uno." Adamların silahları el altında uyumaları gerektiğini söylemeye gerek yoktu; Shienarlılar bunu hep yapardı. "İyi uyuyun," diye ekledi hepsine, sanki artık böyle bir ihtimal varmış gibi ve kulübesine yöneldi. Lan üç tabak yahni kaşıklayacak kadar kaldı, sonra kadının peşinden seğirtti ve çabucak gece tarafından yutuldu.

Perrin'in gözleri, karanlığın içinde Muhafız'ı takip ederken altın gibi parlıyordu. "İyi uyuyunmuş," diye mırıldandı. Pişmiş et kokusu aniden

midesini bulandırdı. “Üçüncü nöbet mi benim, Uno?” Shienarlı başını salladı. “O zaman tavsiyesini tutmaya çalışacağım.” Ateşlerin başına başkaları da geliyordu ve konuşmaların mırıltıları yamaçtan yukarı Perrin’i takip etti.

Kendine ait bir kulübesi vardı, altında ayakta durmasına ancak yetecek kadar yüksek, küçük bir şey. Kütüklerin arasındaki boşluklar kuru çamurla doldurulmuşu. Bir battaniye altındaki çam dallarından oluşan kaba yatak mekânın yarısını kaplıyordu. Atının eyerini çıkaran her kimse, yayını da kapının hemen içine dayamıştı. Kemerini üzerindeki baltası ve sadağıyla birlikte bir çengele astı, sonra iç çamaşırlarına kadar soyundu ve titredi. Geceler hâlâ soğuktu, ama soğuk derin uyumasını engelliyordu. Derin uykuda, silkeleyip atamadığı rüyalar geliyordu.

Bir süre, üzerinde tek bir battaniyeyle, titreyerek, kütük tavana bakarak yattı. Sonra uyku geldi ve uykuyla beraber rüyalar.

4
Uyuyan Gölgeler

Uzun, taş şöminede yanan ateşe rağmen hanın salonunu soğuk kaplamıştı. Perrin alevlerin önünde ellerini ovuşturdu, ama ısıtamadı. Fakat soğukta tuhaf bir rahatlık vardı, sanki bir kalkanmış gibi. Neye karşı bir kalkan, düşünemiyordu. Bir şey zihninin arkalarında mırıldandı, yalnızca belirsizce işittiği, içeri girmek için tırmalayan, sönük bir ses.

"Demek bırakacaksın. Senin için en iyisi. Gel. Otur, konuşalım."

Perrin konuşana bakmak için döndü. Odaya saçılmış yuvarlak masalar, bir köşede, gölgelerin içinde oturan tek bir adam dışında boştu. Odanın kalanı bir açıdan puslu gibiydi, sanki bir mekân değil de bir izlenimmiş gibi, özellikle de doğrudan bakmadığı zaman. Bakışlarını ateşe çevirdi; şimdi tuğladan bir şöminede yanıyordu ateş. Bir şekilde, bunların hiçbiri onu rahatsız etmedi. *Etmeli.* Ama neden, bilemiyordu.

Adam çağırdı ve Perrin masaya yaklaştı. Kare bir masa. Kaşlarını çatarak elini masa tablasına uzattı, sonra geri çekti. Odanın o köşesinde lamba yoktu ve başka her yerdeki aydınlığa rağmen, adam ve masa neredeyse tamamen gizlenmişti, loşluğun içine karışmıştı.

Perrin'in içinde adamı tanıdığına dair bir his vardı, ama göz ucuyla gördüğü şeyler kadar belirsizdi bu his. Adam orta yaşlarındaydı, yakışıklıydı ve bir köy hanı için fazla iyi giyimliydi. Giysileri koyu renkti, neredeyse siyah kadifelere bürünmüştü, yakasında ve kol ağızlarında beyaz danteller vardı. Dimdik oturuyor, bazen elini, hareket etmek acı veriyormuş gibi göğsüne bastırıyordu. Karanlık gözleri Perrin'in yüzüne dikilmişti; gölgelerin içinde parlak noktalar gibi görünüyorlardı.

"Neyi bırakacağım?" diye sordu Perrin.

“Onu, elbette.” Adam Perrin’in belindeki baltaya işaret etti. Sesi şaşkın çıkıyordu, sanki bu daha önce yaptıkları bir konuşmaymış, yeniden başladıkları bir tartışmaymış gibi.

Perrin baltanın orada olduğunu fark etmemişti, kemerini aşağı çeken ağırlığını hissetmemişti. Yarımay şeklindeki çeliğin ve onun ağırlığını dengeleyen kalın kazığın üzerinde elini gezdirdi. Çelik eline... katı geliyordu. Başka her şeyden daha katı. Belki kendisinden bile daha katı. Gerçek bir şeylere tutunmak için, elini oradan ayırmadı.

“Düşündüm,” dedi, “ama yapabileceğimi sanmıyorum. Henüz olmaz.” *Henüz olmaz?* Han titreşir gibi oldu ve mırıltıyı kafasında tekrar duydu. *Hayır!* Mırıltı soldu.

“Hayır mı?” Adam gülümsedi, soğuk bir gülümseme. “Sen bir demircisin, evlat. Ve duyduklarıma bakılırsa iyi bir demircisin. Ellerin çekiç için yapılmış, balta için değil. Bir şeyler yapmak için yapılmış, öldürmek için değil. Çok geç olmadan ona geri dön.”

Perrin kendini başını sallarken buldu. “Evet. Ama ben *ta’veren*’im.” Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememişti. *Ama o zaten biliyor.* Bundan emindi, ama nasıl, bilemiyordu.

Bir an adamın gülümsemesi yüz buruşturmaya dönüştü, ama sonra öncekinden de güçlü, geri döndü. Soğuk bir güç. “Her şeyi değiştirmenin yolları vardır, evlat. Kaderden bile kaçınmanın yolları. Otur, onlardan bahsedelim.” Gölgeler, kayıp yoğunlaşır, uzanır gibi oldu.

Perrin gerileyerek ışıkta kaldı. “Sanmıyorum.”

“En azından benimle içki iç. Geçmiş yıllara, gelecek yıllara. Al, bundan sonra her şeyi daha berrak görebileceksin.” Adamın masanın üzerinde ittirdiği kadeh bir saniye önce orada değildi. Parlak gümüş rengi ışıldıyordu ve karanlık, kan kırmızı şarap, kadehi ağzına dek doldurmuştu.

Perrin adamın yüzüne baktı. Onun keskin gözleri bile, adamın yüz hatlarını bir Muhafız’ın pelerini gibi saran gölgeleri delemiyordu. Karanlık, adamı bir okşama gibi sarmalıyordu. Adamın gözlerinde bir şey vardı, yeterince çabalarsa hatırlayabileceğini düşündüğü bir şey. Mırıltı geri döndü.

“Hayır,” dedi. Kafasının içindeki yumuşak sese hitap etmişti, ama adamın ağzı anında bastırılan bir öfke çakmasıyla gerilince, aynı sözün şarap için de kullanılabileceğini düşündü. “Susamadım.”

Döndü ve kapıya yöneldi. Şömine ırmak taşlarındandı; birkaç uzun masa ve yanlarında sıralar odayı doldurmuştu. Aniden dışarıda, bu adamdan

uzakta olmak istedi.

“Çok şansın olmayacak,” dedi adam arkasından, sert bir sesle. “Birlikte dokunmuş üç iplik birbirinin alınyazısını paylaşır. Biri kesildiği zaman, hepsi kesilir. Kader seni öldürebilir. Eğer daha kötüsünü yapmazsa.”

Perrin aniden arkasında sıcaklık hissetti, dev bir kazanın kapağı açılıp kapanmış gibi, ısı önce yükseldi, sonra da aynı hızla düştü. İrkilerek odaya döndü. Boştu.

Yalnızca bir düş, diye düşündü, soğuktan titreyerek ve bununla beraber her şey değişti.

Aynaya bakakaldı, bir parçası ne gördüğünü kavrayamıyor, bir parçası ise kabulleniyordu. Aslan başı şeklinde yapılmış yaldızlı bir miğfer, kafasında sanki oraya aitmiş gibi duruyordu. İşlemeli, dövme göğüs zırhı altın kaplamaydı. Kollarını ve bacaklarını saran plakalar ve zincir zırhlar altın işlemelerle süslenmişti. Yalnızca elindeki balta sadeydi. Bir ses –kendi sesi– onu her silaha tercih edeceğini, onu yüz savaşta, bin sefer taşıdığını fısıldıyordu kafasının içinde. *Hayır!* Onu çıkarmak, atmak istiyordu. *Yapamam!* Kafasının içinde bir ses vardı, bir mırıltıdan daha yüksek, neredeyse anlama sınırında.

“Yazgısında ihtişam bulunan bir adam.”

Aynadan hızla döndü ve kendini hayatında gördüğü en güzel kadına bakarken buldu. Oda hakkında başka hiçbir şey fark etmedi. Onun dışında hiçbir şey görmek istemedi. Gözleri gece yarısından göller gibiydi, cildi krema kadar açık renkti ve beyaz ipek elbisesinden kesinlikle daha yumuşak, daha pürüzsüzdü. Kadın ona doğru yürüdüğü zaman Perrin’in ağzı kurudu. Daha önce gördüğü diğer kadınların tümünün hantal ve şekilsiz olduğunu fark etti. Ürperdi ve neden üşüdüğünü merak etti.

“Bir erkek kaderini iki elle kavramalı,” dedi kadın gülümseyerek. O gülümseme Perrin’i ısıtmaya yeterdi. Kadın uzun boyluydu, bir el daha uzun olsaydı Perrin’in gözlerine doğrudan bakabilecekti. Kuzgun kanadından daha siyah saçlarını gümüş taraklar tutuyordu. Perrin’in iki eliyle sarabileceği belinde, geniş, gümüş örgü bir kemer vardı.

“Evet,” diye fısıldadı Perrin. İçinde, şaşkınlık kabullenmeyle mücadele etti. O ihtişam istemiyordu. Ama kadın söylediği zaman, başka bir şey arzu etmek gelmiyordu aklına. “Demek istediğim...” Mırıltı kafatasını kazıdı. “Hayır!” Mırıltı gitti ve bir an için kabullenme de gitti. Neredeyse. Perrin elini başına götürdü, altın miğfere dokundu, onu çıkardı. “Ben... bunu istediğimi sanmıyorum. Benim değil.”

“Onu istemiyor musun?” Kadın kahkaha attı. “Damarlarında kan akan hangi adam ihtişam istemez ki? Valere Borusu’nu çalmışsın gibi, çok ihtişam.”

“İstemiyorum,” dedi Perrin, ama bir parçası yalan söylediğini haykırıyordu. Valere Borusu. *Boru çalındı ve vahşi saldırı başladı. Ölüm omuzlarında geliyordu, ama ileride de kadın bekliyordu. Âşığı. Yok edicisi.* “Hayır! Ben bir demirciyim.”

Kadının gülümsemesi acıma doluydu. “Ne küçük bir istek. Seni kaderinden döndürmeye çalışacakları dinlememelisin. Seni alçaltırlar, küçük düşürürler. Seni yok ederler. Kaderle mücadele etmek yalnızca acı getirir. Neden acıyı seçesin, ihtişam elde edebilecekken? İsmin efsanelerin bütün kahramanlarıyla birlikte anılabilecekken?”

“Ben kahraman değilim.”

“Ne olduğunun daha yarısını bile bilmiyorsun. Ne olabileceğinin. Gel, benimle bir kadeh paylaş, kadere ve ihtişama.” Elinde, kan kırmızı şarapla dolu, parlak, gümüş bir kadeh vardı. “İç.”

Perrin kaşlarını çatarak kadehe baktı. Bir şey vardı... tanıdık bir şey. Bir hırlama beynini kemirdi. “Hayır!” Onunla mücadele etti, dinlemeyi reddetti. “Hayır!”

Kadın altın kupayı ona uzattı. “İç.”

Altın mı? Ama kadeh daha demin... demin... Düşüncenin geri kalanı gelmedi. Ama kafa karışıklığının içinde ses yine geldi, içeri girdi, tırmaladı, dinlenmeyi talep etti. “Hayır,” dedi. “Hayır!” Ellerindeki altın miğfere baktı ve onu bir kenara fırlattı. “Ben bir demirciyim. Ben...” Kafasının içindeki ses onunla mücadele etti, işitilmeye çabaladı. Perrin onu dışarıda tutmak için kollarını kafasına sardı, ama ancak içeriye kapatabildi. “Ben...bir...insanım!” diye bağırdı.

Karanlık onu sarmaladı, ama kadının sesi devam etti, fısıldadı. “Gece hep oradadır ve her insan düş görür. Özellikle de sen, benim genç vahşim. Ve ben hep düşlerinde olacağım.”

Kıpırtısızlık.

Perrin kollarını indirdi. Üzerinde yine kendi ceketi ve pantolonu vardı, sade ama sağlam ve iyi dikilmiş. Bir demirci ya da herhangi bir köylü için uygun giysiler. Ama onları fark etmedi bile.

Taştan, alçak korkuluktu bir köprüde duruyordu. Köprü, düz tepeli bir taş kuleden diğerine yay çiziyordu, kuleler onun gözlerinin bile delemediği kadar uzak derinliklerden yükseliyordu. Başkasına loş gelebilecek bir ışıktı

bu ve Perrin onun nereden geldiğini kestiremiyordu. Vardı işte. Baktığı her yerde, solda ve sağda, yukarıda ya da aşağıda, daha fazla köprü, daha fazla kule, daha fazla korkuluksuz rampa vardı. Sonları gelmiyor gibiydi, hiçbir düzen yoktu. Daha da kötüsü, o rampaların bazıları, çıktıkları rampaların tam üstündeki kule tepelerinde sona eriyor gibiydi. Su şıpırtıları yankılanıyordu, ses aynı anda her yerden geliyor gibiydi. Soğuktan titredi.

Aniden, göz ucuyla, bir hareket yakaladı ve düşünmeden taş korkuluğun arkasına çöktü. Uzak bir rampada bir beyazlık göründü bir an. Bir kadın olduğuna emindi, ama tam olarak çıkartamıyordu. Bir yerlere seğirten, beyaz elbiseli bir kadın.

Biraz aşağısındaki köprünün üstünde ve kadının olduğu rampadan çok daha yakında aniden uzun boylu, esmer ve ince bir adam belirdi. Siyah saçlarındaki gümüş teller ona seçkin bir görüntü veriyordu, koyu yeşil ceketi altın yaprak işlemeleriyle doluydu. Kemeri ve kesesi altın işlemeliydi ve hançer kınında mücevherler ışıldıyordu. Çizmelerinin tepesi altın kenarlıydı. Acaba nereden gelmişti?

Köprünün diğer yanından başka bir adam yürümeye başladı. O da ilk adam gibi aniden belirmişti. Kırmızı ceketinin kabarık kol yenlerinde siyah çizgiler uzanıyordu. Yakası ve kol ağızları dantellerle doluydu. Çizmeleri gümüşle öyle yoğun işlenmişti ki, deriyi görmek güçtü. Karşılaşmak üzere yürüdüğü adamdan daha kısa, daha topluydu, kısa kesilmiş saçları da dantelleri kadar beyazdı. Ama yaş onu zayıf düşürmemişti. Diğer adamın gösterdiği aynı kibirli güçle yürüyordu.

İkisi birbirlerine ihtiyatla yaklaştı. *Karşısındakinin satacak sakat bir kısrağı olduğunu bilen iki at tüccarı gibi,* diye düşündü Perrin.

Adamlar konuşmaya başladı. Perrin kulaklarını zorladı, ama yankılanan şıpırtıların arasında bir mırıltıdan başka bir şey duyamadı. Kaşlar çatıldı, bakışlar dikleşti, vurma noktasındaymış gibi keskin hareketler yapıldı. Birbirlerine güvenmiyorlardı. Hatta Perrin birbirlerinden nefret ediyor olabileceklerini düşündü.

Bakışlarını kaldırıp kadını aradı, ama kadın kaybolmuştu. Yeniden aşağı baktığında ilk ikisine bir adam daha katılmıştı. Ve bir şekilde, bir yerden, Perrin eski bir anının belirsizliğiyle onu tanıdığını biliyordu. Orta yaşlarında, siyah kadife ve beyaz dantellere bürünmüş yakışıklı bir adam. *Bir han,* diye düşündü Perrin. *Ve ondan önce bir şey. Bir şey...* Uzun zaman önce olmuş gibi bir şey. Ama anı gelmedi.

İlk iki adam şimdi yan yana duruyordu, yeni gelenin huzurunda huzursuz müttefikler. Adam onlara bağırdı ve yumruğunu salladı, diğerleri huzursuzca kıpırdandı, adamın dik bakışlarına karşılık vermekten kaçındı. İki adam birbirlerinden nefret ediyorlarsa, üçüncü adamdan daha da fazla korkuyorlardı.

Gözleri, diye düşündü Perrin. *Gözlerinde tuhaf olan ne?*

Uzun boylu, esmer adam karşılık verdi, başta yavaşça, sonra gittikçe artan bir hararetle. Beyaz saçlı adam da tartışmaya katıldı ve aniden geçici ittifakları bozuldu. Üçü aynı anda bağırmaya başladı, her biri sırayla diğer ikisine. Aniden siyah kadifeli adam, buna son verilmesini talep edermiş gibi kollarını açtı. Ve bir ateş topu onları sardı, sakladı, etrafa yayılmaya başladı.

Perrin kollarını hızla başına doladı ve kendini taş korkuluğun arkasına attı, ateş kadar sıcak rüzgâr onu hırpalarken, giysilerini çekiştirirken orada büzüldü. Ateş olan bir rüzgâr. Gözleri kapalıyken bile onu görebiliyordu, her şeyi süpüren alevler, her şeyin içine işleyen alevler. Alev alev fırtına onun içinde de kükredi; Perrin onu hissedebiliyordu, yakıyor, çekiştiriyor, onu tüketmeye, külleri saçmaya çalışıyordu. Haykırdı, yeterli olmayacağını bilse de dağılmamaya çalıştı.

Ve iki yürek atışının arasındaki sürede, rüzgâr kayboldu. Azalarak kaybolmamıştı. Bir an alevden fırtına onu dövüyordu, bir an sonraysa mutlak kıpırtısızlık vardı. Dökülen suyun yankıları işitilebilen tek sesti.

Perrin ağır ağır doğrulup oturdu, kendini yokladı. Giysileri kavrulmamıştı ve bütün halindeydi, açıktaki derisi yanmamıştı. Olan bitenlere inanmasını sağlayan tek şey, sıcağa dair anıydı. Yalnızca zihinde olan bir anı; bedeninde ona ait anı yoktu.

İhtiyatla korkuluğun üzerinden baktı. Adamların durduğu köprüden geriye yalnızca iki yanda, birkaç adımlık yarı erimiş köprü başı kalmıştı. Adamlardansa iz yoktu.

Ensesindeki tüylerin diken diken olması, bakışlarını kaldırmasına sebep oldu. Tepesindeki bir rampada, sağında, uzun tüylü, gri bir kurt durmuş, ona bakıyordu.

“Hayır!” Ayağa kalktı ve koşmaya başladı. “Bu bir düş! Bir kâbus! Uyanmak istiyorum!” Koştu ve görüş açısı bulandı. Bulanıklıklar değişti. Kulaklarını bir vızıltı doldurdu, sonra kayboldu ve o giderken gözlerindeki pırıltı istikrar kazandı.

Soğuktan titredi ve bunun bir düş olduğunu anladı, kesin ve mutlak, ilk andan bu yana. Bundan önce gördüğü bazı düşlere dair puslu anıların hayal

meyal farkındaydı, ama bu seferkini biliyordu. Daha önce de burada bulunmuştu, önceki gecelerde ve hiçbir şey anlamıyor olsa da, yine de düş olduğunu biliyordu. Bu sefer bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Durduğu geniş açıklık, cilalanmış kızıltaştan dev sütunlarla çevriliydi. Tepesindeki kubbeli tavan elli adım kadar yükseliyordu. Kendisi kadar iri bir adam daha olsa, ikisi birlikte o sütunlardan birini kollarıyla saramazdı. Zemin büyük, solgun gri taşlarla döşenmişti, sert, ama sayısız nesillerce aşındırılmış.

Ve kubbenin altında, ortada, onca neslin bu odaya girmesinin sebebi duruyordu. Kabzası aşağıda, havada asılı bir kılıç. Görünürde desteksiz, görünürde herkesin uzanıp alabileceği bir yerde gibi duran. Ağır ağır, sanki hafif bir esintiye kapılmış. Ama o gerçekte bir kılıç değildi. Hem ucu, hem kabzası, hem de aradaki el koruma parçası camdan ya da belki kristalden yapılmış gibi görünüyordu; ortamdaki ışığı yakalıyor, binlerce parıltıya ve ışıltıya bölüyordu.

Perrin ona doğru yürüdü ve elini uzattı, tıpkı daha önceki her seferinde yaptığı gibi. Bunu yaptığını açıkça hatırlıyordu. Kabza orada, yüzünün önünde, rahatça ulaşabileceği bir yerde asılı duruyordu. Kılıçtan otuz santim uzakta, eli taşa yaslanmış gibi açıldı. Böyle olacağını biliyordu. Daha hızlı ittirdi, ama bir duvarı ittirmeye çalışıyordu sanki. Kılıç döndü ve parıldadı, bir ayak uzakta ve bir okyanusun karşı tarafındaymış gibi ulaşılamaz.

Callandor. Fısıltı kafasının içinden mi gelmişti, dışından mı, emin değildi; sütunların çevresinde, rüzgâr gibi yumuşak, yankılanıyor gibi oldu, her yerde aynı anda, ısrarlı. *Callandor. Beni kavrayan kaderi kontrol eder. Beni al ve son yolculuğa başla.*

Aniden korkarak bir adım geriledi. O fısıltı daha önce hiç gelmemişti. Daha önce bu düşü dört kez görmüştü –bunu şimdi bile hatırlayabiliyordu; birbiri ardına dön gece ve ilk kez düşte bir şey değişmişti.

Çarpık Varlıklar geliyor.

Bu farklı bir fısıltıydı, bildiği bir kaynaktan. Bir Myrddraal ona dokunmuş gibi sıçradı. Sütunların arasında bir kurt duruyordu, bir dağ kurdu, neredeyse bel yüksekliğinde ve uzun beyaz gri tüylü.

Çarpık Varlıklar geliyor.

“Hayır,” dedi Perrin hırıltılı bir sesle. “Hayır! Seni içeri bırakmayacağım! İzin vermeyeceğim!”

Zorla uyandı ve korku, soğuk ve öfkeden titreyerek kulübesinin içinde doğrulup oturdu. “İzin vermeyeceğim,” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Çarpık Varlıklar geliyor.

Düşünce kafasında berraktı, ama ona ait değildi bu düşünce.

Çarpık Varlıklar geliyor, kardeşim.

5
Kâbuslar Yürüyor

Perrin yatağından sıçrayarak çıplak ayak, üzerinde ince ketenler dışında hiçbir şey olmaksızın, soğuğa aldırmadan dışarıya koştu. Ay ışığı bulutları solgun bir beyaza boyuyordu. Onun gözleri için yeterinden de fazla ışık vardı, her yandan ağaçların arasından dikkat çekmeden çıkan şekilleri görmesi için yeterinden de fazla. Neredeyse Loial kadar iri şekiller, ama yüzleri hayvan burunları ve gagalarla çarpılmış, yarı insan kafalarında boynuzlar, tüylü hotozlar bulunan, toynaklar, pençeler ve çizmeli ayakları üzerinde beceriyle yürüyen şekiller.

Bir uyarı haykırışı koparmak için ağzını açtı. Aniden Moiraine'in kulübesinin kapısı açıldı ve Lan, kılıcı elinde dışarı fırlayarak, "Trolloclar! Canınızı seviyorsanız uyanın! Trolloclar!" diye bağırmaya başladı. Adamlar, uyku kıyafetleri içinde, ki bu çoğu adam için kılıç dışında üzerinde hemen hiçbir şey anlamına geliyordu, kulübelerden dışarı fırlarken başka bağırtılar da yükseldi. Havyansı kükremelerle atılan Trolloclar çelik şakırtıları, "Shienar!" ve "Yenidendoğan Ejder!" haykırışlarıyla karşılandı.

Lan tamamen giyinikti. Perrin Muhafız'ın uyumadığına iddiaya girebilirdi. Lan, üzerindeki yünler zırhmış gibi Trollocların arasına daldı. Birinden diğerine dans ediyordu sanki, adam ve kılıç su ya da rüzgâr gibi akıyordu ve Muhafız'ın dans ettiği yerlerde Trolloclar çığlık atıyor, ölüyordu.

Moiraine de gecenin içine çıkmış, Trolloclar arasında kendi dansını ediyordu. Görünürdeki tek silahı bir değnekti, ama onunla bir Trolloc'a vurduğu zaman yaratığın etinde alevden, incecik bir çizgi beliriyordu. Kadının boş eli yoktan var ettiği ateş topları fırlatıyordu ve Trolloclar alevler tarafından yakılıp yok edilirken yerde kıvranarak uluyordu.

Koca bir ağaç, kökünden tepesine alevlerle patladı, sonra bir tane daha, bir tane daha. Aniden beliren ışıkla Trolloclar haykırdılar, ama kazıklı baltalarını ve tırpan gibi kıvrımlı kılıçlarını sallamayı bırakmadılar.

Perrin aniden Leya'nın tereddütle Moiraine'in kulübesinden çıktığını gördü. Vadinin oluşturduğu çanakta yarı yoldaydı ve Perrin'in kafasındaki tüm diğer düşünceler uçup gitti. Tuatha'an kadını, bir eli boğazında, sırtını kütük duvara yasladı. Yanan ağaçlardan gelen ışık, katliamı izlerken kadının yüzünde beliren acı ve dehşeti, tiksintiyi Perrin'e gösteriyordu.

"Saklan!" diye bağırdı Perrin kadına. "İçeri gir ve saklan!" Sözleri dövüşün ve ölümün giderek artan kükremesi içinde boğuldu. Kadına doğru koşmaya başladı. "Saklan, Leya! Işık aşkına, saklan!"

Bir Trolloc tepesine dikildi, ağzının olması gereken yerde zalimce kıvrılmış bir gaga vardı. Siyah zincir zırh ve çiviler bedenini omuzlarından dizlerine dek kaplıyordu ve o tuhaf eğimli kılıçlardan birini sallarken bir şahinin pençeleri üzerinde yürüyordu. Ter, kir ve kan kokuyordu.

Perrin savrulan kılıçtan eğilerek kurtuldu, baltasını indirirken sözsüzce bağırdı. Perrin korkması gerektiğini biliyordu, ama telaş korkuyu bastırmıştı. Önemli olan tek şey Leya'ya ulaşmak, onun güvenliğini sağlamaktı ve Trolloc yolunu kesiyordu.

Trolloc kükreyerek, tekmeleyerek düştü; Perrin neresine vurduğunu bilmiyordu. Yaratık ölüyor mu, yoksa yalnızca yaralı mı bilmiyordu. Onun kıvrandığı yerin üzerinden sıçradı ve yamaçtan yukarı tırmanmaya başladı.

Yanan ağaçlar küçük vadiye ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Moiraine'in kulübesinin yanında kıpırdanan bir gölge aniden keçi burunlu ve boynuzlu bir Trolloc'a dönüştü. İki eliyle vahşice kazıklı bir balta kavrayarak kargaşaya atılmaya hazırlanıyordu ki, bakışları Leya'ya takıldı.

"Hayır!" diye bağırdı Perrin. "Işık, hayır!" Çıplak ayaklarının altında taşlar kayıp gitti; bereleri hissetmedi. Trolloc'un baltası yükseldi. "Leyaaaaaaaaa!"

Trolloc son anda döndü, baltası Perrin'e doğru savruldu. Perrin, çelik sırtını sıyırırken haykırarak kendini yere attı. Ümitsizce elini savurdu, bir keçi toynağı yakaladı ve tüm gücüyle çekti. Trolloc'un ayakları kaydı, hızla düştü, ama yamaçtan aşağı kayarken Perrin'in ellerinin iki katı büyük elleriyle onu da sürükledi ve onun da yamaç aşağı yuvarlanmasına sebep oldu. Yaratığın pis kokusu, keçi ve ekşi insan teri kokusu Perrin'in burun deliklerini doldurdu. Dev kollar göğsüne dolandı, nefesini kesti; kaburgaları kırılacakmış gibi çatırdadı. Düşerken Trolloc'un baltası kaybolmuştu, ama

kör keçi dişleri Perrin'in omzuna daldı, güçlü çeneler çiğnemeye başladı. Acı sol koluna saplanırken, Perrin inledi. Ciğerlerini doldurmaya çalıştı ve görüş açısının kenarlarını karanlık bastı, ama diğer kolunun serbest olduğunu, bir şekilde kendi baltasını bırakmadığını fark etti. Sapının yukarısından bir çekiç gibi, kazığı üste gelecek şekilde tuttu onu. Ciğerlerinde kalan son havayla kükreyerek kazığı Trolloc'un şakağına çaktı. Yaratık sessizce kıvrandı, kollarını ve bacaklarını savurdu, Perrin'i uzağa fırlattı. Perrin içgüdüyle baltayı sıkı sıkı kavradı ve onu seğirerek yamaçtan aşağı yuvarlanan Trolloc'un bedeninden kurtardı.

Perrin bir an olduğu yerde, nefes almaya çalışarak yattı. Sırtındaki yara yanıyordu ve kanın ıslaklığını hissediyordu. Doğrulmaya çalışırken omzu isyan etti. “Leya?”

Kadın hâlâ yukarıdaydı, on adım uzakta, kulübenin önüne büzülmüştü. Ve Perrin'i izlerken yüzünde öyle bir ifade vardı ki, Perrin onunla göz göze gelemedi.

“Bana acıma!” diye hırladı ona. “Sakın bana!..”

Myrddraal'in çatıdan sıçrayışı fazla uzun sürmüş gibi göründü. O yavaş düşüş sırasında Yarı-insanın ölü siyah pelerini, sanki çoktan yere konmuş gibi asılı durdu. Gözsüz bakışları Perrin'e dikilmişti. Ölüm kokuyordu.

Myrddraal ona bakarken Perrin'in kollarına ve bacaklarına soğuk işledi. Göğsünde bir buz kütlesi varmış gibi geliyordu ona. “Leya,” diye fısıldadı. Kaçmamaktan fazlası gelmiyordu elinden. “Leya, lütfen saklan. Lütfen.”

Yarı-insan ağır ağır, onun korkudan kıpırdayamayacağından emin, yürümeye başladı. Bir yılan gibi hareket ediyordu ve çektiği kılıç öyle siyahtı ki, ancak yanan ağaçların verdiği aydınlıkta görülebiliyordu. “Üçayağın tek bacağını kesersen,” dedi yumuşak sesle, “hepsi yere yıkılır.” Sesi kuru, çürümüş yaprakların ufalanışı gibiydi.

Leya aniden harekete geçti, kendini öne fırlattı, kollarını Myrddraal'in bacaklarına dolamaya çalıştı. Yarı-insan karanlık kılıcını hiç bakmadan, kayıtsızca arkaya savurdu ve kadın yığılıp kaldı.

Perrin'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. *Ona yardım etmeliydim... kurtarmalıydım. Bir şey yapmalıydım!* Ama Myrddraal ona gözsüz bakışlarıyla baktığı sürece düşünmek için bile çaba gerekiyordu.

Geliyoruz, kardeşim. Geliyoruz, Genç Boğa.

Kafasının içindeki sesler, başının çalınmış bir çan gibi çınlamasına sebep oldu; yankılar içinde titreşti. Sözlerle beraber kurtlar geldi, düzinelercesi, çanak şeklindeki vadiye doluşurken zihnine de doluştular.

İnsanın beli yüksekliğinde dağ kurtları, hepsi gri beyaz, koşarak gecenin içinden çıktılar, Çarpık Varlıkları indirmek için fırlarlarken iki bacaklıların şaşkınlığının farkındaydılar. Kurtlar Perrin'i öylesine doldurdular ki, insan olduğunu zar zor hatırlayabiliyordu. Gözleri ışığı topladı, altın sarısı parlamaya başladı. Ve Yarı-insan, tereddüde düşmüş gibi aniden durdu.

"Soluk," dedi Perrin boğuk bir sesle, ama kurtlardan aklına farklı bir isim geldi. Gölge Savaşı sırasında insanlar ve hayvanlar melezlenerek yaratılan Trolloclar, Çarpık Varlıklar yeterince kötüydü, ama Myrddraaller... "Hiçdoğmamış!" dedi Genç Boğa tükürürcesine. Dudağı bir hırlamayla kıvrılarak kendini Myrddraal'in üzerine fırlattı.

Yarı-insan çıngıraklı yılan gibi hareket etti, kıvrak ve ölümcül, siyah kılıcı şimşek kadar hızlı, ama o Genç Boğa'ydı. Kurtlar ona böyle diyordu. Elleriyle kullandığı çelikten boynuzlarıyla, Genç Boğa. Kurtlarla birdi. O bir kurttu ve bir Hiçdoğmamış'ın öldüğünü görmek için her kurt yüz kez ölmeyi göze alırdı. Soluk, kılıcı Perrin'in darbelerini savuşturmaya çalışarak, önünde geriledi.

Diz arkası kirişini kopar ve gırtlakla, kurtlar böyle öldürürdü. Genç Boğa aniden kendini bir yana fırlattı, bir dizinin üzerine çöktü ve baltasıyla Yarı-insanın dizinin arkasını kesti. Yaratık çığlık attı –başka zaman olsa saçlarını diken diken edecek, ilikleri kurutan bir ses– ve bir elini destek için uzatarak düştü. Yarı-insan –Hiçdoğmamış– hâlâ kılıcını sıkı sıkı tutuyordu, ama o hazırlanamadan Genç Boğa'nın baltası yeniden indi. Myrddraal'in yarı kopan başı sırtına düştü; ama hâlâ bir eline dayanmış duran Hiçdoğmamış çılgınca kılıcını savurmaya başladı. Hiçdoğmamışların ölmesi hep uzun sürerdi.

Genç Boğa kendi gözleri kadar kurtların da sayesinde, insan ve kurtların dokunmamasına rağmen yerde kıvranan, çığlık atan Trollocları algıladı. Bunlar Myrddraal'e bağlı olanlar olmalıydı ve o öldüğü zaman yaratıklar da ölecekti. Daha önce biri onları öldürmezse elbette.

Yamaçtan aşağı koşup kardeşlerine katılma, Çarpık Varlıkları öldürme, Hiçdoğmamışlardan geri kalanları avlamaya katılma dürtüsü güçlüydü, ama içinde gömülü, hâlâ insan olan bir parçası, hatırladı. *Leya.*

Baltasını bıraktı ve nazikçe kadını çevirdi. Yüzü kanla kaplanmıştı ve gözleri ölümle donuklaşmış, ona bakıyordu. Suçlayıcı bir bakış gibi geldi Perrin'e. "Denedim," dedi Perrin ona. "Seni kurtarmaya çalıştım." Bakışlar değişmedi. "Başka ne yapabilirdim ki? Ben öldürmesem o seni öldürecekti!"

Gel, Genç Boğa. Gel Çarpık Varlıkları öldür.

Kurtlar ona doğru aktı, onu çevreledi. Perrin Leya'yı yere bırakarak, ıslak ıslak parlayan baltasını aldı. Kayalık yamaçtan aşağı koşarken gözleri parlıyordu. O Genç Boğa'ydı.

Çanak şeklindeki vadinin çevresine saçılmış ağaçlar meşale gibi yanıyordu; Genç Boğa savaşa katılırken yüksek bir çam alev aldı. Gece havası, şimşeklerden bir perde gibi, parlak mavi çakıyordu. Lan bir başka Myrddraal'e doğru atıldı; kadim, Aes Sedai yapımı kılıcı, Shayol Ghul'ün gölgesindeki Thakan'dar'da yapılan kılıçla karşılaştı. Loial bir çit kazığı boyundaki değneğini kullanıyordu. Dönen kazık, menziline giren hiçbir Trolloc'un ayakta kalamadığı bir alanı tarıyordu. Dans eden gölgelerin içinde insanlar ümitsizce savaşıyordu, ama Genç Boğa –Perrin– hayal meyal, Shienarlı iki bacaklılardan çok fazla kişinin yerde olduğunu fark etti.

Kardeşleri üç ya da dört kurtluk küçük gruplar halinde savaşıyor, tırpan gibi kılıçlardan ve kazıklı baltalardan kurtuluyor, diz arkası kirişlerini koparmak için fırlıyor, avları düşünce de boğazlarını parçalamak için atılıyorlardı. Savaşma şekillerinde onur yoktu, ihtişam yoktu, merhamet yoktu. Savaşmak için değil, öldürmek için gelmişlerdi. Genç Boğa küçük gruplardan birine katıldı, baltasının keskin ucu diş görevini görüyordu.

Artık büyük savaşı düşünmüyordu. Yalnızca onun ve kurtların –kardeşlerinin– kalanlardan koparıp öldürdüğü Trolloc vardı. Sonra bir tane daha olacaktı, sonra bir tane daha ve bir tane daha, ta ki hiç kalmayana dek. Ne burada, ne başka herhangi bir yerde. Baltasını bir kenara fırlatıp dişlerini kullanma dürtüsü kabardı içinde, kardeşleri gibi dört ayak üzerinde koşma dürtüsü. Yüksek dağ geçitlerinde koşma. Karnına kadar gelen, toz gibi karların içinde geyik kovalama. Soğuk rüzgâr tüylerini karıştırırken koşma. Kardeşleriyle birlikte hırladı ve Trolloclar, sarı gözlü bakışları karşısında diğer kurtların karşısında olduğundan daha büyük bir korkuyla uludu.

Perrin aniden çanağın içinde ayakta kalan başka Trolloc olmadığını fark etti, ama kardeşlerinin kaçanları takip ettiğini hissedebiliyordu. Orada, karanlığın içindeki yedi kurtluk bir grup ise, farklı bir avın peşindeydi. Hiçdoğmamışlardan biri sert ayaklı dört bacaklısına –atı, diyordu içindeki bir şey, uzaklardan bir yerden– ulaşabilmek için koşuyordu ve kardeşleri onun kokusu, ölümden oluşan özü burunlarında, takip ediyorlardı. Kafasının içinde, onlarla birlikteydi, onların gözleriyle görüyordu. Onlar etrafını çevirirken Hiçdoğmamış küfrederek döndü, siyah kılıcı ve siyahlara

bürünmüş Hiçdoğmamış geceye ait gibiydi. Ama Genç Boğa'nın kardeşleri gecenin içinde avlanırdı.

İlk kardeşi ölürken, ölüm acısı içine saplanan Genç Boğa hırladı, ama diğerleri Hiçdoğmamış'ın üzerine çullandı ve daha fazla kardeşi öldü, ama kapanan çeneler Hiçdoğmamış'ı yere indirdi. Yaratık şimdi kendi dişleriyle savaşıyor, boğazları parçalıyor, tırnaklarıyla deri ve eti iki bacaklıların taşıdığı sert pençeler gibi yırtıyordu, ama kardeşleri ölürken bile onu paralıyordu. Sonunda yalnız bir kız kardeş kendini hâlâ seğiren yığından kaldırdı ve bir yana doğru sendeledi. Sabah Pusu idi adı, ama tüm isimlerde olduğu gibi, dahası vardı: buz gibi bir sabah vakti havada henüz gelmemiş karın yakıcılığı ve iyi av vadeden keskin esinti ile girdap gibi dönen, vadinin üzerini kaplamış büklüm büklüm, yoğun bir sis. Sabah Pusu başını kaldırarak bulutların gizlediği aya doğru uludu, ölülerinin yasını tuttu.

Genç Boğa başını arkaya atarak onunla uludu, onunla birlikte yas tuttu.

Başını indirdiği zaman Min ona bakıyordu. "Sen iyi misin, Perrin?" diye sordu kız tereddütle. Yanağında bir bere vardı, ceketinin bir kolu yarısına kadar yırtılmıştı. Bir elinde bir sopa, diğerinde bir hançer ve ikisinin üzerinde de kıl ve kan vardı.

Perrin ayakta kalan herkesin ona bakmakta olduğunu gördü. Uzun değneğine bitkinlik içinde yaslanan Loial. Yaralılarını Moiraine ile Lan'in içlerinden birinin başına çöktüğü yere taşıyan Shienarlılar. Aes Sedai bile o tarafa bakıyordu. Dev meşaleler gibi yanan ağaçlar titrek bir ışık yayıyordu. Her yerde ölü Trolloclar yatıyordu. Yerdeki Shienarlıların sayısı ayakta kalanlardan fazlaydı ve kardeşlerinin cesetleri aralarına saçılmıştı. O kadar çoktu ki...

Perrin yine ulumak istediğini fark etti. Kurtlarla iletişimini hemen kesti. O durdurmaya çalışırken imgeler, duygular aradan sızdı. Ama sonunda onları, acılarını, öfkelerini, Çarpık Varlıkları avlama ya da koşma arzusunu hissetmez oldu... Silkelendi. Sırtındaki yara ateş gibi yanıyordu ve kendini yaralı omzu bir örse konulup çekiçlenmiş gibi hissediyordu. Yaralı, sıyrılmış çıplak ayakları acıyla zonkluyordu. Her yerde kan kokusu vardı. Trolloc ve ölüm kokusu.

"Ben... ben iyiyim, Min."

"İyi savaştın, demirci," dedi Lan. Muhafız kanlı kılıcını başını üzerine kaldırdı. *"Tai'shar Manetheren! Tai'shar Andor!"* Manetheren'in Gerçek Kanı. Andor'un Gerçek Kanı.

Ayaktaki Shienarlılar da –pek azdılar– kılıçlarını kaldırarak ona katıldılar. *“Tai’shar Manetheren! Tai’shar Andor!”*

Loial başını salladı. *“Ta’veren,”* diye ekledi.

Perrin utanç içinde bakışlarını indirdi. Lan onu yanıtlamak istemediği sorulardan kurtarmıştı, ama aynı zamanda ona hak etmediği bir onur vermişti. Diğerleri anlamamıştı. Gerçeği bilseler ne diyeceklerini merak etti Perrin. Min yaklaştı ve Perrin mırıldandı, “Leya öldü. Kurtaramadım... Neredeyse zamanında ulaşacaktım.”

“Fark etmezdi,” dedi Min yumuşak bir sesle. “Bunu biliyorsun.” Sırtına bakmak için eğildi ve irkildi. “Moiraine bunun icabına bakar. Yaralılara elinden geldiğince Şifa veriyor.”

Perrin başını salladı. Sırtı beline dek kurumuş kanla yapış yapıştı, ama acıya rağmen ancak fark ediyordu bunu. *Işık, bu sefer neredeyse geri dönemiyordum. Bunun bir daha olmasına izin veremem. Yapamam. Bir daha asla!*

Ama kurtlarla birlikteyken her şey çok farklıydı. Sırf iri yarı olduğu için yabancıların ondan korkacağından endişelenmesi gerekmiyordu. Sırf o dikkatli olmaya çalışıyor diye ağır zekâlı olduğunu düşünen kimse yoktu. Kurtlar daha önce karşılaşmamış olsalar bile birbirlerini tanırlardı ve onlarlayken yalnızca bir başka kurttu.

Hayır! Elleri baltasının sapını kavradı. *Hayır!* Masema aniden konuşunca irkildi.

“Bu bir işaretti,” dedi Shienarlı, herkese hitap etmek için dönerek. Kollarında ve göğsünde kan vardı –üzerinde pantolonundan başka bir şey yoktu– ve topallayarak yürüyordu, ama gözlerindeki ateş her zamanki kadar hararetliydi. Daha da hararetli. “İnancımızı doğrulayan bir işaret. Kurtlar bile Yenidendoğan Ejder için savaşmaya geldi. Son Savaş’ta, Lord Ejder yanımızda savaşmaları için ormandaki vahşi hayvanları bile çağıracak. Bu ilerlememiz için bir işaret. Bize katılmayanlar yalnızca Karanlıkdostları olacak.” Shienarlılardan ikisi başlarını salladı.

“Lanet çeneni kapa, Masema!” diye terslendi Uno. Ona dokunulmamış gibi görünüyordu, ama Uno Perrin doğmadan önce Trolloclarla savaşıyordu zaten. Yine de bitkinlik içinde çökmüştü; yalnızca göz yamasına resmedilmiş göz zinde görünüyordu. “Lord Ejder bize ilerlememizi söylediği zaman ilerleyeceğiz, lanet olası, daha önce değil! Siz koyun kafalı çiftçiler bunu hatırlasanız iyi edersiniz!” Tek gözlü adam Moiraine’in ilgilendiği, gittikçe büyüyen insan sırasına baktı. Moiraine işini bitirdikten

sonra bile pek azı doğrulup oturabiliyordu. Başını iki yana salladı. “En azından yaralıları sıcak tutabilmek için lanet kurt derilerinden yeterince var.”

“Hayır?” Perrin’in sesindeki hararet Shienarlıları şaşırtmış gibiydi. “Onlar bizim için savaştı ve onları da kendi ölülerimizle birlikte gömeceğiz.”

Uno kaşlarını çattı ve itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı, ama Perrin adama sarı gözlerini dikti. Bakışlarını ilk indiren ve başını sallayan Shienarlı oldu.

Perrin boğazını temizledi, Uno durumu uygun olanlara kurtları toplama emri verirken yine utandı. Min, bir şeyler gördüğü zamanki gibi gözlerini kısarak ona bakıyordu. “Rand nerede?” diye sordu ona.

“Karanlığın içinde,” dedi kız, gözlerini ondan ayırmadan yamaç yukarı başını sallayarak. “Kimseyle konuşmuyor. Orada oturmuş, yanına yaklaşan herkesi tersliyor.”

“Benimle konuşacaktır,” dedi Perrin. Min, Moiraine yaralarıyla ilgilenene kadar beklemesi gerektiği konusunda ısrar ederek onu takip etti. *Işık, bana baktığı zaman ne görüyor? Bilmek istemiyorum.*

Rand yanan ağaçların ışığının biraz ötesinde, yerde oturuyordu. Sırtını güdük bir meşeye vermişti. Kollarını kendine dolamış, elleri soğuğu hissedermiş gibi kırmızı ceketinin altında, boşluğa bakıyordu. Yaklaştıklarını fark etmiş görünmedi. Min yanına oturdu, ama elini koluna koyduğu zaman bile Rand kıpırdamadı. Perrin burada bile kan kokusu alıyordu ve hepsi kendine ait değildi.

“Rand,” diye başladı Perrin, ama Rand sözünü kesti.

“Savaş sırasında ben ne yaptım, biliyor musun?” Rand hâlâ uzaklara bakarak geceye hitap etmişti. “Hiçbir şey! Faydalı hiçbir şey! Başta, Gerçek Kaynak’a uzandığım zaman ona dokunamadım, kavrayamadım. Kayıp duruyordu. Sonra, sonunda onu yakaladığımda hepsini yakacaktım, bütün Trollocları ve Solukları. Ve tek yapabildiğim bazı ağaçları ateşe vermek oldu.” Sessiz bir kahkahayla sarsıldı, sonra yüzünü acıyla buruşturarak durdu. “*Saidin* beni öyle doldurdu ki, havai fişek gibi patlayacağımı sandım. Beni kavurmadan kurtulmak için bir yere yönlendirmem gerekiyordu. Kendimi dağı aşağı indirip Trollocları gömmeyi düşünürken buldum. Neredeyse deneyecektim. Benim savaşım buydu. Trolloclara karşı değil. Kendime karşı. Hepimizi dağın altına gömmemek için mücadele etmek.”

Min, yardım istermiş gibi, acıyla Perrin'e baktı.

"Biz... işlerini gördük, Rand," dedi Perrin. Aşağıdaki onca yaralı adamı düşünerek ürperdi. Ve ölüleri. *Tepemize bir dağın inmesinden iyidir.* "Sana ihtiyacımız yoktu."

Rand'ın başı ağaca yaslandı ve gözleri kapandı. "Geldiklerini hissettim," dedi, neredeyse fısıltıyla. "Ama ne olduğunu bilmiyordum. *Saidin*'deki leke gibiler. Ve *saidin* hep orada, bana sesleniyor, bana şarkı söylüyor. Aradaki farkı anladığımda Lan çoktan alarm veriyordu. Onu bir kontrol edebilseydim, daha onlar yaklaşamadan ben alarm verebilirdim. Ama *saidin*'e dokunduğum zamanların yarısında ne yaptığımı hiç anlamıyorum. Akışı beni süpürüp götürüyor. Alarm verebilirdim ama."

Perrin huzursuzca bereli ayaklarının üzerinde kıpırdandı. "Sonuçta, uyarılmadık değil." Bunun kulağa, kendi kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi geldiğini biliyordu. *Ben de alarm verebilirdim, eğer kurtlarla konuşsaydım. Dağlarda Trolloclar ve Soluklar olduğunu biliyorlardı. Bana anlatmaya çalıştılar.* Ama merak ediyordu: Kurtları zihninden uzak tutmasa, şimdi onlarla birlikte koşuyor olmaz mıydı? Kurtlarla konuşabilen bir adam daha vardı, Elyas Machera. Elyas hep kurtlarla koşmasına rağmen insan olduğunu hatırlayabiliyor gibiydi. Ama bunu nasıl yaptığını Perrin'e hiç anlatmamıştı ve Perrin onu uzun zamandır görmemişti.

Taşları ezen çizmelerin sesi iki kişinin geldiğini haber verdi ve bir esinti kokularını Perrin'e getirdi. Ama Lan ile Moiraine sıradan gözlerin ayırt edebileceği kadar yaklaşmadan isimlerini telaffuz etmemeye dikkat etti.

Muhafız, o anlamadan destek vermeye çalışırmış gibi Aes Sedai'nin bir kolunu tutuyordu. Moiraine'in gözleri yorgundu ve bir elinde küçük, çağların kararttığı, fildişinden bir kadın biblosu taşıyordu. Perrin bunun bir *angreal*, bir Aes Sedai'nin yalnız başına yapabileceğinden daha fazla Tek Güç'ü güvenle yönlendirebilmesine izin veren bir Efsaneler Çağı andacı olduğunu biliyordu. Şifa için onu kullanması bitkinliğinin ölçüsünü gösteriyordu.

Min Moiraine'e yardım etmek için ayağa kalktı, ama Aes Sedai uzaklaşmasını işaret etti. "Herkesle ilgilenildi," dedi Min'e. "Burada işim bittiği zaman dinlenebilirim." Lan'den de uzaklaştı ve serin elini Perrin'in kanayan omzu, sonra da yaralı sırtı üzerinde dolaştırırken yüzünde bir konsantrasyon ifadesi belirdi. Dokunuşu Perrin'in derisinin karıncalanmasına sebep oldu. "Bu çok kötü değil," dedi. "Omzundaki

bereler derine gidiyor, ama kesikler sığ. Kendini hazırla. Bu canını yakmayacak, ama...”

Tek Güç’ü kullanan birinin yanında bulunmak Perrin’e hep güç gelmişti, özellikle kendisiyle ilgili olduğu zaman. Ama bir iki kez yaşamıştı bunu ve yönlendirmenin ne içerdiğini bildiğini düşünüyordu, ancak o Şifa vermeler önemsizdi, Moiraine’in onun bitkin olmasını istemediği zaman yorgunluğunu yok etmesinden ibaretti sadece. Buna hiç benzemiyorlardı.

Aes Sedai’nin gözleri aniden Perrin’in içini, ötesini görmüş gibi oldu. Perrin inledi, baltasını düşürecek oldu. Sırtındaki derinin karıncalandığını, kaslarının bir araya toplanarak kıvrandığını hissedebiliyordu. Omzu kontrol edilemez bir biçimde titriyordu ve her şey bulanıklaşmıştı. Soğuk bedenini kemiklerine kadar dağladı, sonra daha da derinleri. Hareket etme, düşme, uçma hislerine kapıldı; hangisi olduğunu ayırt edemiyordu, büyük bir hızla –bir şekilde, bir yere– fırladığını hissediyordu, sonsuza dek. Bir ebediyetin ardından dünya yine netleşti. Moiraine geriliyordu. Sendeleyince Lan kolunu yakaladı.

Perrin ağzı bir karış açık, omzuna baktı. Kesikler ve bereler yok olmuştu; hiç acı kalmamıştı. Dikkatle bedenini büktü, ama sırtındaki acı da kaybolmuştu. Ayakları artık acımıyordu; tüm çiziklerin ve berelerin gittiğini bilmek için bakmasına gerek yoktu. Midesi yüksek sesle guruldadı.

“Bir an önce bir şeyler yemelisin,” dedi Moiraine ona. “Şifa’nın gücünün çoğu senden geldi. Onu yerine koymalısın.”

Açlık –ve yemek imgeleri– Perrin’in kafasını doldurmaya başlamıştı bile. Az pişmiş, kanlı biftek, geyik ve koyun eti ve... Çaba göstererek kendini et düşünmekten alıkoydu. Piştikleri zaman kokuları şalgama benzeyen şu köklerden biraz bulacaktı. Midesi isyanla guruldadı.

“Neredeyse yara izi bile yok, demirci,” dedi Lan arkasından.

“Yaralanan kurtların çoğu ormana gitti,” dedi Moiraine, yumruğunu sırtına bastırıp gerinerek, “ama bulabildiklerime Şifa verdim.” Perrin ona keskin bir bakış fırlattı, ama kadın yalnızca sohbet ediyor gibi görünüyordu. “Belki kendilerine has sebepler yüzünden gelmişlerdir, ama onlar olmasa muhtemelen hepimiz ölürdük.” Perrin huzursuzca kıpırdandı ve bakışlarını indirdi.

Aes Sedai Min’in yanağındaki bereye uzandı, ama Min geriledi. “Ben fazla yaralanmadım ve sen yorgunsun. Kendi ayaklarımın üstünden düştüğümde bile daha kötüsü başıma gelmiştir.”

Moiraine gülümsedi ve elini indirdi. Lan kadının kolunu tuttu; Moiraine sallandı. “Pekâlâ. Ya sen, Rand? Yaralandın mı? Myrddraal kılıcının bir çiziği bile tehlikelidir, bazı Trolloc kılıçları da neredeyse aynı ölçüde kötüdür.”

Perrin ilk kez bir şey fark etti. “Rand, ceketin ıslak.”

Rand sağ elini ceketinin altından çekti, eli kanla kaplıydı. “Myrddraal değil,” dedi dalgın dalgın, eline bakarak. “Trolloc bile değil. Falme’de aldığım yara açıldı.”

Moiraine tısladı ve kolunu Lan’den kurtardı, Rand’ın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Rand’ın ceketinin yanını arkaya iterek yarasını inceledi. Perrin göremiyordu, çünkü Aes Sedai’nin başı araya girmişti, ama kan kokusu şimdi daha güçlüydü. Moiraine’in elleri oynadı ve Rand acıyla yüzünü buruşturdu. “‘Yenidendoğan Ejder’in Shayol Ghul’ün kayalarının üzerindeki kanı insanoğlunu Gölge’den kurtaracak.’ Ejder Kehanetleri böyle söylemez mi?”

“Bunu sana kim söyledi?” dedi Moiraine sert bir sesle.

“Beni şimdi Yolkapısı ya da Geçit Taşı aracılığıyla Shayol Ghul’e götürürsen,” dedi Rand uykulu uykulu, “bütün bunlar sona erebilir. Ölüm yok. Rüya yok. Yok.”

“Bu kadar kolay olsaydı,” dedi Moiraine sertçe, “öyle ya da böyle, yapardım, ama *Karaethon Döngüsü*’ndeki her şey ilk anda anlaşıldığı gibi kabul edilemez. Doğrudan söylediği her bir şeye karşı, yüz farklı anlamı olabilecek on şey vardır. Ne *olması* gerektiği hakkında herhangi bir şeyi bildiğini düşünme, biri sana Kehanetlerin tamamını anlatmış olsa bile.” Güç toplamaya çalışırmış gibi sustu. *Angreal* üzerindeki kavrayışı sıkılaştı ve boş eli, kanla kaplı değilmiş gibi Rand’ın yan tarafına kaydı. “Hazır ol.”

Rand’ın gözleri aniden irileşti ve sırtı dikleşti, nefes almaya çalışıyor, titriyor, gözleri boş bakıyordu. Moiraine ona Şifa verdiği sırada Perrin sonsuzcasına sürdüğünü sanmıştı, ama birkaç dakika sonra kadın Rand’ın meşeye yaslanmasına yardım ediyordu.

“Elimden geleni... yaptım,” dedi Moiraine halsizce. “Elimden geleni. Dikkatli olmalısın. Yine açılabilir. Eğer...” Sesi sönüp gitti, Moiraine düştü.

Rand onu yakaladı, ama Lan o anda yanına fırlayıp Aes Sedai’yi kaldırdı. Muhafız bunu yaparken yüzünde bir an bir ifade belirdi. Perrin’in Lan’den daha önce hiç görmeyi beklemediği, merhamete yakın bir şey.

“Bitkin,” dedi Muhafız. “Başka herkesle ilgilendi, ama onun bitkinliğini alacak kimse yok. Onu yatağına götüreceğim.”

“Rand var,” dedi Min yavaşça, ama Muhafız başını iki yana salladı.

“Deneyeceğini düşünmediğimden değil, koyun çobanı,” dedi, “ama o kadar az bilgin var ki, yardım etmeye çalışırken onu öldürebilirsin.”

“Bu doğru,” dedi Rand acı acı, “bana güvenilmez. Lews Therin Kardeşkatili kendisine yakın herkesi öldürdü. Belki işim bitmeden önce ben de aynısını yaparım.”

“Kendini topla, koyun çobanı,” dedi Lan sertçe. “Tüm dünyanın kaderi omuzlarında. Bir erkek olduğunu hatırla ve yapılması gerekeni yap.”

Rand Muhafız’a baktı. Şaşırtıcı bir şekilde, tüm burukluğu kaybolmuştu. “Elimden geldiğince mücadele edeceğim,” dedi. “Çünkü başka hiç kimse yok ve yapılması gerek. Görev benim. Mücadele edeceğim, ama olduğum şeyden hoşlanmam gerekmiyor.” Uykuya dalacakmış gibi gözlerini kapattı. “Savaşacağım. Düşler...”

Lan bir an ona baktı, sonra başını salladı. Moiraine’in üzerinden Perrin’le Min’e bakmak için başını kaldırdı. “Onu yatağına götürün, sonra siz de biraz uyuyun. Yapmamız gereken planlar var ve Işık bilir bundan sonra ne olacak.”

6
Av Başlıyor

Perrin uyuyabileceğini düşünmüyordu, ama soğuk yahniyle dolu bir mide –kökler hakkındaki kararlılığı ancak akşam yemeğinden kalanların kokusunu alana kadar sürmüştü– ve kemiklerine işleyen bitkinlik onu yatağına çekmişti. Düş görmüşse de hatırlamıyordu. Lan'in omzunu sarsmasıyla uyandı. Açık kapıdan içeri dolan şafak Muhafız'ı ışıkla çevrelenmiş bir siluet haline getirmişti.

"Rand gitmiş," dedi Lan yalnızca, koşarak ayrılmadan önce, ama bu yetmişti de artmıştı bile.

Perrin esneyerek doğruldu ve sabah soğuğunda çabucak giyindi. Dışarıda, yalnızca bir avuç Shienarlı vardı. Trolloc leşlerini ormana çekmek için atlarını kullanıyorlardı ve ayakta olanların çoğu hasta yatağında kalmalıymış gibi görünüyordu. Şifa görmenin götürdüğü gücün yeniden kazanılabilmesi için bedenin dinlenmesi gerekirdi.

Perrin'in midesi söylendi ve burnu birilerinin yemek pişirmeye başlamış olması umuduyla rüzgârı yokladı. O şalgam benzeri kökleri bile yemeye hazırdı, hatta gerekirse çiğ çiğ. Ama yalnızca ölü Myrddraallerin pis kokusunu, ölü Trollocların, kimi ölü kimi canlı insanların, atların ve ağaçların kokusunu aldı. Ve ölü kurtların.

Çanağın karşı yanında, yüksekte olan Moiraine'in kulübesi bir hareket merkezi gibi görünüyordu. Min içeri seğirtti ve biraz sonra Masema çıktı, ardından da Uno. Tek gözlü adam, kulübenin arkasındaki dik kaya duvara doğru koşturarak ağaçların arasında kayboldu. Diğer Shienarlı ise yamaçtan aşağı topallayarak inmeye başladı.

Perrin kulübeye doğru yürüdü. Sığ dereden geçerken Masema ile karşılaştı. Shienarlının yüzü perişandı, yanağındaki yara belirgindi ve

gözleri her zamankinden daha çöküktü. Derenin ortasında aniden başını kaldırdı ve Perrin'in ceketinin kolunu yakaladı.

"Sen onun köyündensin," dedi Masema boğuk bir sesle. "Biliyor olmalısın. Lord Ejder bizi neden terk etti? Ne günah işledik?"

"Günah mı? Sen neyden bahsediyorsun? Rand her ne sebeple gittiyse, sizin yaptığınız ya da yapmadığınız herhangi bir şeyle ilgili değildi." Masema tatmin olmuş görünmedi, Perrin'in kol yenini bırakmadı, orada yanıtlar varmış gibi Perrin'in yüzüne bakmaya devam etti. Buz gibi sular Perrin'in sol çizmesine sızmaya başladı. "Masema," dedi dikkatle, "Lord Ejder ne yaptıysa, planına uygun olarak yaptı. Lord Ejder bizi terk etmez." *Yoksa eder mi? Onun yerinde ben olsaydım eder miydim?*

Masema ağır ağır başını salladı. "Evet. Evet, bunu şimdi görüyorum. Gelişinin haberini dünyaya yaymak için yalnız gitti. Biz de haberi yaymalıyız. Evet." Topallayarak, kendi kendine mırıldanarak sudan çıktı.

Perrin her adımında fışırtılar çıkararak Moiraine'in kulübesine tırmandı ve kapıyı çaldı. Yanıt gelmedi. Perrin bir an tereddüt etti, sonra içeri girdi.

Lan'in yattığı dış oda çıplak ve Perrin'in kulübesi kadar sadeydi, duvara yaslanmış bir yatak, eşya asmak için birkaç çengel ve tek bir raf vardı. Açık kapıdan içeri fazla aydınlık girmiyordu ve var olan tek diğer aydınlık raftaki kaba lambadan, taş parçalarına sıkıştırılmış yağlanmış çıralardan yayılıyordu. Alevler çatının altında bir sis tabakası oluşturan ince duman iplikleri çıkarıyordu. Perrin'in burnu kokudan kırıştı.

Alçak çatı kafasından biraz daha yüksekti. Lan'in yatağının bir ucunda, küçülmek için dizlerini yukarı çekmiş oturmakta olmasına rağmen Loial'in başı çatıyı süpürüyordu. Ogier'in tüylü kulakları huzursuzca seğiriyordu. Min Moiraine'in odasına açılan kapının yanında, toprak zemine bağdaş kurmuş oturuyordu. Aes Sedai düşünceler içinde odayı adımlıyordu. Karanlık düşünceler olmalıydı bunlar. İki yana üçer adımdan fazla atamıyordu, ama mekânı olabildiğince kullanıyordu. Adımlarındaki telaş, yüzündeki sükûneti yalancı çıkarıyordu.

"Sanırım Masema deliriyor," dedi Perrin.

Min burnunu çekti. "Söz konusu o olunca, nasıl ayırt edebiliyorsun ki?"

Moiraine, ağzında bir gerginlik, hızla Perrin'e döndü. Sesi yumuşaktı. Aşırı yumuşak. "Bu sabah aklındaki en önemli şey Masema mı, Perrin Aybara?"

"Hayır. Rand'ın ne zaman ve neden gittiğini bilmek istiyorum. Gittiğini gören olmuş mu? Nereye gittiğini bilen var mı?" Moiraine'in bakışlarını

aynı ölçüde sakin ve kararlı bakışlarla karşılamaya zorladı kendini. Kolay değildi. Kadına tepeden bakıyordu, ama o bir Aes Sedai idi. “Bu senin işin mi, Moiraine? Onu öyle dizginledin ve o öyle sıkıldı ki, kıpırdamadan oturmak yerine herhangi bir yere gidebilir, herhangi bir şey yapabilirdi, değil mi?” Loial’in kulakları katılaştı, kalın parmağıyla gizli bir uyarı hareketi yaptı.

Moiraine başını bir yana eğerek Perrin’i inceledi, Perrin’in tek yapabildiği gözlerini kaçırmamayı başarmaktı. “Bu benim yaptığım bir şey değil,” dedi kadın. “Gece gitmiş. Ne zaman, nasıl ve neden, öğrenmeyi umuyorum.”

Loial’in omuzları rahatlamanın sebep olduğu sessiz bir iç çekişle kabardı. Bir Ogier için sessiz, kor kızıl bir demire su verilirken çıkan buhar gibi ses çıkarmıştı. “Asla bir Aes Sedai’yi kızdırma,” dedi, anlaşılan yalnızca kendisinin duyacağını düşündüğü, ama herkesçe işitilen bir fısıltıyla. “Bir Aes Sedai’yi kızdırmaktansa güneşi kucaklamak yeğdir.”

Min uzanarak Perrin’e katlanmış bir kâğıt parçası verdi. “Dün gece biz onu yatağa yatırdıktan sonra Loial onu görmek için içeri girmiş. Rand kalem, kâğıt ve mürekkep ödünç almış.”

Ogier’in kulakları seyirdi, alnını endişeyle öyle kırıştırdı ki uzun kaşları yanaklarına kadar sarktı. “Ne planladığını bilmiyordum. Bilmiyordum.”

“Bunu biliyoruz,” dedi Min. “Kimse seni herhangi bir şeyle suçlamıyor, Loial.”

Moiraine kâğıda kaşlarını çattı, ama Perrin’in okumasını engellemeye çalışmadı. Rand’ın el yazısıydı.

> *Bunu yapıyorum, çünkü başka yolu yok. O yine peşime düştü ve bu sefer içimizden biri ölmek zorunda, sanırım. Çevremdekilerin de ölmesi için sebep yok. Benim için zaten çok kişi öldü. Ben de ölmek istemiyorum ve elimden gelirse, ölmeyeceğim. Düşlerde yalanlar var ve ölüm, ama düşler gerçeği de taşıyor.*

Hepsi bu kadardı, imza yoktu. Perrin’in, “o” derken Rand’ın kimi kastettiğini merak etmesine gerek yoktu. Rand için, hepsi için yalnızca tek bir o olabilirdi. Ba’alzamon.

“Bunu oradaki kapının altına sıkıştırmış,” dedi Min gergin bir sesle. “Shienarlıların kurutmak için dışarı astığı bazı giysileri, flütünü ve bir at

almış. Anlayabildiğimiz kadarıyla, biraz da yemekten başka hiçbir şey almamış. Nöbetçilerin hiçbiri gidişini görmemiş, oysa dün gece bir fare gizlice geçecek olsa bile görürlerdi."

"Görseler bir faydası olur muydu?" dedi Moiraine sakinlik içinde. "Herhangi biri *Lord Ejder*'i durdurur ya da engellemeye kalkar mıydı? Bazıları, örneğin Masema, *Lord Ejder* söyleyecek olsa kendi boğazlarını keser."

Kadını inceleme sırası Perrin'e gelmişti. "Başka bir şey mi bekliyordun? Onu takip edeceklerine yemin ettiler. Işık, Moiraine, sen olmasan asla kendine Ejder demezdi. Onlardan ne bekliyordun ki?" Kadın konuşmadı ve Perrin daha alçak sesle devam etti. "İnanıyor musun, Moiraine? Sence o gerçekten Yenidendoğan Ejder mi? Yoksa onun yalnızca, Tek Güç onu öldürene ya da delirtene kadar kullanabileceğin biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sakin ol, Perrin," dedi Loial. "O kadar öfkelenme."

"Bana yanıt verdiği zaman sakin olacağım. Ee, Moiraine?"

"Rand ne ise o," dedi Aes Sedai sert bir sesle.

"Zaman içinde Desen'in onu doğru yola zorlayacağını söylemiştin. Doğru yol bu mu, yoksa yalnızca senden uzaklaşmaya mı çalışıyor?" Bir an fazla ileri gittiğini düşündü. Kadının siyah gözleri öfkeyle parlıyordu. Ama gerilemeyi reddetti. "Ee?"

Moiraine derin bir nefes aldı. "Bu pekâlâ Desen'in seçtiği şey olabilir, ama onun yalnız gitmesini istememiştim. Onca gücüne rağmen, pek çok açıdan bir bebek kadar savunmasız, dünya hakkında da bir o kadar cahil. Yönlendirebiliyor, ama Tek Güç'ün uzandığı zaman gelmesi ya da geldiği zaman onunla ne yapacağı üzerinde hiç kontrolü yok. O kontrolü öğrenmezse, delirmeye fırsat bulamadan Güç onu öldürür. Henüz öğrenmesi gereken çok şey var. Daha yürümeyi öğrenmeden koşmak istiyor."

"Kaçamak konuşuyor, sahte izler bırakıyorsun, Moiraine," diye hıhladı Perrin. "Eğer o olduğunu söylediğin kişiyse, ne yaptığını senden iyi biliyor olabileceği aklına gelmedi mi?"

"Rand ne ise o," diye tekrarladı Moiraine kararlılıkla, "ama bir şey yapacaksa, onu hayatta tutmak zorundayım. Ölüyken hiçbir kehaneti gerçekleştiremez ve Karanlıkdostlarından ve Gölgedöllerinden sakınmayı başarsa bile, onu öldürmeye hazır bin başka el var. Onun ne olduğunun yüzde birinin iması bile yeter. Ama karşısına çıkacak tek şey bu olsaydı,

şimdi endişelendiğimin yarısı kadar endişelenmezdim. Hesaba katılması gereken Terkedilmişler var.”

Perrin irkildi; köşeden Loial inledi. “Karanlık Varlık ve tüm Terkedilmişler Shayol Ghul’de tutsak,” diye ezberden tekrarladı Perrin, ama kadın bitirmesi için fırsat vermedi.

“Mühürler zayıflıyor, Perrin. Bazıları kırıldı, ama dünya bunu bilmiyor. Bilmemeli. Yalanların Babası özgür değil. Henüz. Ama gittikçe daha fazla mühür zayıflarken, hangi Terkedilmişler kurtulmuş olabilir? Lanfear mı? Sammael mi? Asmodean, Be’lal, Ravhin mi? Ishamael’in kendisi mi, Umuda İhanet Eden mi? Hepsi toplam on üç kişi Perrin ve mühürlerle tutsak edildiler, ama Karanlık Varlık’ı tutan zindana kapatılmadılar. Efsaneler Çağı’ndaki en güçlü Aes Sedailer onlar; en zayıfı bugün yaşayan en güçlü Aes Sedai’den daha güçlü, en cahili Efsaneler Çağı’nın bütün bilgisini taşıyor. Ve aralarında her erkek, her kadın Işık’tan döndü ve ruhunu Gölge’ye adadı. Ya onlar özgürse, orada, Rand’ı bekliyorsa? Rand’ı onların ele geçirmesine izin vermeyeceğim.”

Perrin ürperdi, kısmen kadının son sözlerindeki buz gibi sertlikten, kısmen Terkedilmişleri düşünmekten. Terkedilmişlerden tek bir tanesinin bile dünyada serbest dolaştığını düşünmek istemiyordu. O küçükken annesi Perrin’i bu isimlerle korkutmuştu. *Ishamael annelerine doğruyu söylemeyen oğlan çocuklarını almaya gelir. Lanfear yatmaları gereken saatte yatmayan çocukları gecenin içinde bekler.* Büyümüş olmanın faydası olmuyordu, onların hepsinin gerçek olduğunu bilirken değil. Moiraine serbest kalmış olabileceklerini söylemişken değil.

“Shayol Ghul’de tutsak,” diye fısıldadı ve buna hâlâ inanabiliyor olmayı diledi. Endişe içinde, Rand’ın mektubunu yine inceledi. “Düşler. Dün de düşlerden bahsediyordu.”

Moiraine yaklaştı, yüzüne baktı. “Düşler mi?” Lan ve Uno içeri girdi, ama Aes Sedai elini sallayarak susturdu onları. Küçük oda şimdi fazla kalabalıktı, Ogier dışında beş kişi daha vardı. “Son günlerde sen ne tür düşler gördün, Perrin?” Düşlerinde hiçbir terslik olmadığı itirazlarını duymazdan geldi. “Anlat bana,” diye ısrar etti. “Sıradan olmayan ne düşler gördün? Anlat bana.” Bakışları onu demirhanedeki maşalar gibi yakaladı, konuşmaya zorladı.

Perrin diğerlerine baktı. Hepsi sabit bakışlarla izliyordu, Min bile. Sonra tereddütle, ona sıradışı gelen tek rüyayı anlattı, her gece gelen rüyayı.

Dokunamadığı kılıçla ilgili rüyayı. Son rüyasında beliren kurttan bahsetmedi.

"Callandor," diye nefes verdi Lan, Perrin'in sözleri bittikten sonra. Taş yüzlü olsun ya da olmasın, adam sersemlemiş görünüyordu.

"Evet," dedi Moiraine, "ama kesinlikle emin olmalıyız. Diğerleriyle konuş." Lan dışarı seğirtirken Uno'ya döndü. "Ya senin rüyaların? Sen de bir kılıcın düşünü gördün mü?"

Shienarlı ayak değiştirdi. Göz yamasına boyanmış kırmızı göz doğrudan Moiraine'e bakıyordu, ama gerçek gözü kırpıldı, tereddüt etti. "Ben rüyamda lanet... ah, kılıçları hep görürüm, Moiraine Sedai," dedi katı katı. "Sanırım son birkaç gece bir kılıç gördüm. Onları Lord Perrin kadar iyi hatırlamıyorum."

Moiraine, "Loial?" dedi.

"Benim düşlerim hep aynıdır, Moiraine Sedai. Koruluklar, Ulu Ağaçlar ve *yurt.* Biz Ogierler, *yurdun* dışındayken rüyamızda hep orayı görürüz."

Aes Sedai yine Perrin'e döndü.

"Yalnızca bir rüyaydı," dedi Perrin. "Yalnızca bir rüya."

"Acaba," dedi kadın. "Tear Taşı denilen kalenin içindeki Taşın Yüreği denen salonu sanki içinde durmuşsun gibi tarif ettin. Parlayan kılıç *Callandor,* Kılıç Olmayan Kılıç, Dokunulamayan Kılıç."

Loial dimdik oturdu ve başını çatıya vurdu. Fark etmiş görünmedi. "Ejder Kehanetleri, *Callandor* Ejder'in eli tarafından kullanılmadan Taş'ın asla düşmeyeceğini söyler. Tear Taşı'nın düşüşü Ejder'in yeniden doğumunun en büyük işaretlerinden biri olacak. Rand *Callandor*'u alırsa, tüm dünya onun Ejder olduğunu kabul etmek zorunda kalacak."

"Belki." Sözcük Aes Sedai'nin dudaklarından, kıpırtısız suyun üzerindeki bir buz parçası gibi süzüldü.

"Belki mi?" dedi Perrin. "Belki mi? Nihai işaretin bu olduğunu sanıyordum, senin Kehanetlerini gerçekleştirecek son şey."

"Ne ilki, ne de sonuncusu," dedi Moiraine. "*Callandor, Karaethon Döngüsü*'nde tek bir şeyin gerçekleştirilmesi olacak. Ejderdağı yamaçlarında doğması gibi. Henüz ulusları kırması ve dünyayı parçalaması gerekmiyor. Tüm yaşamları boyunca Kehanetleri inceleyen âlimler bile onların hepsini nasıl yorumlayacaklarını bilmiyorlar. 'Barış kılıcıyla halkını öldürecek ve yaprakla onları yok edecek,' ne demek? 'Dokuz ayı bağlayıp kendisine hizmet etmesini sağlayacak,' ne anlama geliyor? Ama Döngü'de bunlara da *Callandor* kadar ağırlık veriliyor. Başkaları da var. Hangi

‘delilik yaraları ve umudun kesilmesi’ni iyileştirdi? Hangi zincirleri kırdı, kimi zincire vurdu? Ve bazıları o kadar belirsiz ki, onları çoktan gerçekleştirebilmiş olabilir, ama ben fark etmedim. Ama hayır. *Callandor* nihai olmaktan çok uzak.”

Perrin huzursuzca omuzlarını silkti. Kehanetler hakkında yalnızca birkaç şey biliyordu; Rand Moiraine’in o sancağı eline tutuşturmasına izin verdiğinden bu yana onları dinlemekten daha az hoşlanır olmuştu. Hayır, bundan da önceydi. Geçit Taşı’na yaptığı yolculuk onu yaşamının Rand’ınkine bağlı olduğuna ikna ettiğinden beri.

Moiraine devam ediyordu. “Elini uzatmasının yeteceğini düşünüyorsan, Halan oğlu Arent oğlu Loial, sen aptalın birisin. Eğer böyle düşünüyorsa o da. Tear’a ulaşana kadar hayatta kalsa bile, Taş’a asla giremeyebilir.

“Tearlılar Tek Güç’ü sevmezler, Ejder olduğunu iddia eden bir adamdan daha da az hoşlanırlar. Yönlendirme yasaklanmıştır ve Aes Sedailere en iyi haliyle ancak müsamaha gösterilir, o da yönlendirmedikleri sürece. Onlara Ejder Kehanetleri’nden bahsetmek, hatta onlardan bir kopyaya sahip olmak, Tear’da seni zindana götürmeye yeter. Ve Yüksek Lordların izni olmadan kimse Tear Taşı’na giremez; Taşın Yüreği’ne ise Yüksek Lordların kendileri dışında kimse giremez. Rand buna hazır değil. Hazır değil.”

Perrin alçak sesle homurdandı. Yenidendoğan Ejder *Callandor*’u tutana kadar Taş düşmeyecekti. *Işık aşkına, kale düşmeden ona nasıl ulaşacak. Lanet bir kalenin içinde! Bu delilik!*

“Neden burada oturup duruyoruz?” diye patladı Min. “Rand Tear’a gidiyorsa, neden onu takip etmiyoruz? Öldürülebilir ya da... ya da... Neden burada oturuyoruz?”

Moiraine elini Min’in başına koydu. “Çünkü emin olmalıyım,” dedi nazikçe. “Çark tarafından büyüklük ya da büyüklüğün yakınında bulunmak üzere seçilmiş olmak kolay değil. Çark’ın seçtiklerinin başlarına geleni kabullenmekten başka çaresi yoktur.”

“Ben başıma geleni kabullenmekten bıktım.” Min gözlerini ovaladı. Perrin gözyaşları gördüğünü düşündü. “Biz beklerken Rand ölüyor olabilir.” Moiraine Min’in saçlarını okşadı; Aes Sedai’nin yüzünde neredeyse merhamet denebilecek bir ifade vardı.

Perrin Lan’in yatağına, Loial’in karşısına oturdu. Odada insan kokusu ağırdı –insan, endişe ve korku; Loial endişe kadar kitap ve ağaç da kokuyordu. Çevrelerinde bunca yakın duvarlar, tuzağın içindeymiş hissi

veriyordu. Yanan çıralar pis bir koku yayıyordu. “Benim rüyam Rand’ın nereye gittiğini nasıl anlatabilir?” diye sordu. “Rüya benim rüyamdı.”

“Tek Güç’ü yönlendirebilenler,” dedi Moiraine sessizce, “Ruh konusunda özellikle güçlü olanlar bazen düşlerini başkalarına dayatabilir.” Min’in saçlarını okşamayı bırakmadı. “Özellikle de... buna açık olanlara. Rand’ın bilerek yaptığını sanmıyorum, ama Gerçek Kaynak’a dokunanların düşleri çok güçlü olabilir. Onun kadar güçlü biri, tüm bir köyü, hatta belki bir şehri etkisi altına alabilir. Rand’ın yaptığı şey hakkında pek az bilgisi var; onu nasıl kontrol edeceği hakkında ise, daha da az.”

“O zaman neden sen de görmedin?” diye sordu Perrin. “Ya da Lan?” Uno, başka bir yerde olmayı dilermiş gibi dümdüz önüne bakıyordu. Loial’in kulakları düştü. Perrin bir Aes Sedai’ye uygun saygıyı gösterip göstermediğine aldıramayacak kadar yorgun ve açtı. Ve çok öfkeli. “Neden?”

Moiraine sakinlik içinde yanıt verdi. “Aes Sedailer düşlerini korumayı öğrenir. Ben uyurken düşünmeden yaparım. Bağ kurulurken Muhafızlara da çok benzer bir şey verilir. Düşlerine Gölge girebilseydi Gaidinler yapmaları gerekeni yapamazlardı. Uyurken hepimiz zarar görmeye açığız ve Gölge geceleyin daha güçlüdür.”

“Senden hep yeni bir şeyler duyuyorum,” diye hırladı Perrin. “Olup bittikten sonra açıklamak yerine, arada bir neyi beklememiz gerektiğini söyleyemez misin?” Uno gitmek için bir sebep bulmaya çalışırmış gibi görünüyordu.

Moiraine Perrin’e ifadesiz bir yüzle baktı. “Bir ömür boyunca kazandığım bilgileri tek bir akşamda sana aktarmamı mı istiyorsun? Ya da bir senede? Sana şunu söyleyeyim. Düşlerine dikkat et, Perrin Aybara. Düşlerine çok dikkat et.”

Perrin bakışlarını Moiraine’den kopardı. “Ediyorum,” diye mırıldandı. “Ediyorum.”

Bundan sonra sessizlik oldu ve kimse onu bozmak istemedi. Min çaprazladığı ayak bileklerine bakarak oturdu, ama Moiraine’in varlığından teselli bulduğu açıktı. Uno duvara yaslanmış, ayakta duruyordu ve kimseye bakmıyordu. Loial ceketinin cebinden bir kitap çıkarıp loş ışıkta okumaya çalışacak kadar kendini unuttu. Bekleyiş uzundu ve Perrin için hiç kolay değildi. *Korktuğum düşlerime Gölge’nin girmesi değil. Kurtlar. Onları içeri bırakmayacağım. Bırakmayacağım!*

Lan döndü ve Moiraine hevesle doğruldu. Muhafız kadının gözlerindeki soruyu yanıtladı. “Yarısı, son dört gecedir rüyalarında kılıç gördüklerini hatırlıyor. Bazıları büyük sütunları olan bir yer hatırlıyorlar ve beşi kılıcın kristal ya da cam olduğunu söylüyor. Masema dün gece Rand’ın kılıcı tuttuğunu gördüğünü söylüyor.”

“Bu yeter,” dedi Moiraine. Ellerini birbirine sürttü; aniden enerji dolmuş gibiydi. “Artık eminim. Ama keşke görülmeden burayı nasıl terk ettiğini bilebilmeyi diliyorum. Efsaneler Çağı’ndan bir Yeti’yi yeniden keşfettiyse...”

Lan Uno’ya baktı. Tek gözlü adam şaşkın şaşkın omuz silkti. “Unutmuştum, bu lanet olası konuşmalar sırasında...” Moiraine’e bir bakış fırlatarak boğazını temizledi. Kadın beklenti içinde bakışlarına karşılık verdi ve adam devam etti. “Demek istediğim... ah... yani, Lord Ejder’in izlerini takip ettim. Artık o kapalı vadiye giden bir başka yol var. De... deprem duvarın uzak ucunu yıkmış. Tırmanması zor, ama bir atı çıkarabilirsin. Tepede daha fazla iz buldum. Oradan dağı aşmak için kolay bir yol var.” Bitirdiği zaman uzun bir nefes bıraktı.

“Güzel,” dedi Moiraine. “En azından uçmayı yeniden keşfetmemiş. Ya da kendini görünmez kılmayı ya da efsanelerden çıkma başka bir şeyi. Onu gecikmeden takip etmeliyiz. Uno, seni ve diğerlerini Jehannah’a götürecek kadar altın vereceğim sana, bir de orada daha fazlasını almanı sağlayacak birinin ismini. Ghealdanlılar yabancılara karşı mesafelidir, ama birbirinizden ayrılmazsanız sizi rahatsız etmezler. Ben haber yollayana kadar orada bekleyin.”

“Ama biz de sizinle geleceğiz,” diye itiraz etti Uno. “Hepimiz Yenidendoğan Ejder’e bağlılık yemini ettik. Daha önce hiç düşmemiş bir kaleyi bu kadar az kişi nasıl alır, bilmiyorum, ama ne yapılması gerekiyorsa yapacağız.”

“Demek artık ‘Ejderin Halkı’ olduk.” Perrin neşesizce güldü. “‘Tear Taşı Ejderin Halkı gelene kadar düşmeyecek.’ Bize yeni bir isim mi verdin, Moiraine?”

“Kullandığın dile dikkat et, demirci,” diye hırladı Lan, tamamen buz ve kayadan ibaretmiş gibi bir ifadeyle.

Moiraine ikisine keskin bakışlar fırlattı ve sustular. “Beni affet, Uno,” dedi kadın, “ama ona yetişmeyi düşünüyorsak hızlı hareket etmeliyiz. Atla zor bir yolculuğa dayanacak kadar zinde tek Shienarlı sensin ve diğerlerinin

gücünü kazanması için gereken günleri harcamayı göze alamayız. Elimden geldiği zaman sizi aldıracağım."

Uno yüzünü buruşturdu, ama kabul ederek eğildi. Moiraine'in görüşmelerinin sona erdiğini belirtmesi üzerine omuzlarını dikleştirdi ve diğerlerine söylemeye gitti.

"Eh, sen ne dersen de, ben de geliyorum," diye araya girdi Min kararlılıkla.

"Sen Tar Valon'a gidiyorsun," dedi Moiraine ona.

"Hiç de öyle bir şey yapmıyorum!"

Aes Sedai, kız konuşmamış gibi rahatça devam etti. "Amyrlin Makamı'na olan biten aktarılmalı ve haberci güvercinleri olan itimat edebileceğim birini bulacağıma güvenemem. Ya da Amyrlin'in güvercinle gönderilmiş bir mesajı göreceğine. Uzun bir yol ve zorlu. Yanına verecek biri olsa seni yalnız göndermezdim, ama elinde para ve yolda sana yardım edebilecek insanlara vereceğin mektuplar olmasını sağlayacağım. Ama hızlı gitmelisin. Atın yorulduğu zaman bir başkasını al –ya da gerekiyorsa çal– ama hızlı git."

"Mesajını Uno götürsün. O zinde; sen öyle dedin. Ben Rand'ın peşinden gidiyorum."

"Uno'nun kendi görevleri var. Hem, bir adamın kolayca Beyaz Kule'nin kapısına gidip Amyrlin Makamı ile görüşme talep edebileceğini mi düşünüyorsun? Haber vermeden gelirse bir kralın bile günlerce beklemesi gerekir ve korkarım Shienarlılardan herhangi biri, sonsuza dek olmasa bile, haftalarca parmaklarını saymaya bırakılır. Bu kadar sıradışı bir şeyin ilk gün doğumundan önce Tar Valon'daki herkesçe öğrenileceğinden bahsetmiyorum bile. Pek az kadın Amyrlin'le şahsen görüşmek ister, ama olur bu ve fazla yoruma yol açmaz. Amyrlin Makamı'nın benden bir mesaj aldığını kimsenin öğrenmesi gerekmez bile. Onun hayatı –ve bizimki– buna bağlı olabilir. Gitmesi gereken kişi şensin."

Min ağzını açıp kapatarak orada oturakaldı, anlaşılan yeni bir itiraz arıyordu, ama Moiraine sözlerine devam etti. "Lan, korkarım Rand'ın geçtiği yerlerde hoşuma gitmeyecek kadar çok kanıt bulacağız, ama ben senin iz sürme yeteneğine güveniyorum." Muhafız başını salladı. "Perrin? Loial? Benimle birlikte Rand'ın peşinden gidecek misiniz?" Min, duvarın önündeki yerinden sinirli bir ciyaklama çıkardı, ama Aes Sedai onu duymazdan geldi.

“Ben geleceğim,” dedi Loial çabucak. “Rand benim dostum. Ve itiraf ederim; hiçbir şeyi kaçırmak istemezdim. Kitabım için, anlıyor musunuz?”

Perrin yanıt vermekte acele etmedi. Rand, sonunda ne olmuşsa olsun, onun dostuydu. Ve geleceklerinin bağlantılı olduğu neredeyse kesindi, ama elinden gelse işin o kısmından kaçınırdı. “Yapılması gerekiyor, değil mi?” dedi sonunda. “Geleceğim.”

“Güzel.” Moiraine tekrar, işe koyulmak üzere olan birinin havasıyla ellerini ovuşturdu. “Hepiniz hemen hazırlanmalısınız. Rand saatler önce yola çıktı. Gün ortası olmadan izine düşmüş olmak istiyorum.”

Ne kadar ince yapılı olsa da, kadının varlığının gücü Lan dışında hepsini kapıya doğru sürdü. Loial kapıdan çıkana kadar eğildi. Perrin bir çiftçi kadının kaz gütmesini hatırladı.

Dışarı çıktıklarında Min aşırı tatlı bir gülümsemeyle Lan’le konuşmak için arkada kaldı. “Peki senin taşınmasını istediğin bir mesaj var mı? Belki Nynaeve’e?”

Muhafız üç bacak üzerindeki bir at gibi hazırlıksız yakalanmışçasına gözlerini kırptı. “Herkes biliyor mu?..” Dengesini hemen kazandı. “Benden duyması gereken başka herhangi bir şey olursa, kendim söylerim.” Kapıyı Min’in suratına kapattı.

“Erkekler!” diye mırıldandı Min kapıya. “Bir taşın görebileceği şeyi görmeyecek kadar kör, kendileri adına düşünebileceklerine güvenilemeyecek kadar inatçı.”

Perrin derin bir nefes aldı. Vadinin havasında hâlâ hafif ölüm kokuları asılı duruyordu, ama içerinin havasızlığından iyiydi. Biraz iyi.

“Temiz hava,” diye içini çekti Loial. “Duman beni biraz boğmaya başlamıştı.”

Birlikte yamaçtan aşağı inmeye başladılar. Aşağıdaki derenin yanında, ayakta durabilen Shienarlılar Uno’nun çevresinde toplanmıştı. Hareketlerine bakılırsa tek gözlü adam küfretmeden harcadığı zamanı telafi ediyordu.

“Siz ikiniz nasıl ayrıcalıklı oldunuz?” diye sordu Min aniden. “Size sordu. Bana sorma nezaketini göstermedi.”

Loial başını iki yana salladı. “Sanırım yanıtımızın ne olacağını bildiği için sordu, Min. Moiraine Perrin ve benim akıllarımızı okuyabiliyor gibi; ne yapacağımızı biliyor. Ama sen onun için kapalı bir kitapsın.”

Min yalnızca biraz yatışmış göründü. Başını kaldırıp ikisine baktı; bir yanda bir baş ve omuz yüksek Perrin, diğer yanda daha da yüksek Loial.

“Bana ne faydası varsa. Yine de siz iki kuzu kadar kolaylıkla, o nereye gönderirse oraya gidiyorum. Bir süre iyi gittin, Perrin. Moiraine sana bir ceket satmış ve ceketin dikişleri açılıyormuş gibi karşı çıktın ona.”

“Ona karşı çıktım, değil mi?” dedi Perrin şaşkınlık içinde. Bunu yaptığını fark etmemişti aslında. “Korktuğum kadar kötü olmadı.”

“Şanslıydın,” diye gürledi Loial. “‘Bir Aes Sedai’yi kızdırmak bir eşekarısı yuvasına kafanı sokmaya denktir.’”

“Loial,” dedi Min, “Perrin ile yalnız konuşmam lazım. Bize izin verir misin?”

“Ah. Elbette.” Ogier adımlarını açtı ve çabucak öne geçti, ceketinin cebinden piposunu ve tütün kesesini çıkardı.

Perrin ihtiyatla kızı süzdü. Min, ne diyeceğini düşünürmüş gibi dudağını ısırıyordu. “Onun hakkında bir şeyler görüyor musun?” diye sordu Perrin, Ogier’e doğru başını sallayarak.

Kız başını iki yana salladı. “Sanırım yalnızca insanlarda oluyor. Ama sende, bilmen gereken bazı şeyler gördüm.”

“Sana söylemiştim...”

“Gereğinden fazla kalın kafalı olma, Perrin. İçerideyken, sen gideceğini söyledikten hemen sonra. Daha önce yoktular. Bu yolculukla ilgili olmalı. Ya da en azından senin gitmeye karar vermenle.”

Bir an sonra Perrin gönülsüzce, “Ne gördün?” diye sordu.

“Kafeste bir Aiel,” dedi kız hemen. “Kılıçlı bir Tuatha’an. Omuzlarına tünemiş bir şahin ve bir atmaca. Sanırım ikisi de dişi. Bir de diğerleri, elbette. Orada hep olan şeyler, senin çevrende dönen Karanlık ve...”

“Bunları anlatma!” dedi Perrin çabucak. Durduğundan emin olduğu zaman düşünerek kafasını kaşıdı. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. “Ne anlama geldiği konusunda herhangi bir fikrin var mı? Yeni şeylerin yani.”

“Hayır, ama hepsi önemli. Benim gördüğüm şeyler hep önemlidir. İnsanların hayatlarındaki dönüm noktaları ya da yazgıları. Hep önemlidir.” Bir an Perrin’e bakarak tereddüt etti. “Bir şey daha var,” dedi ağır ağır. “Bir kadınla karşılaşırsan, hayatın boyunca gördüğün en güzel kadın, oradan kaç!”

Perrin gözlerini kırptı. “Güzel bir kadın mı gördün? Neden güzel bir kadından kaçayım?”

“Tavsiye almayı bilmez misin?” dedi kız sinirle. Bir taşı tekmeledi ve yamaçtan aşağı yuvarlanmasını izledi.

Perrin hemen sonuca varmaktan hoşlanmazdı. İnsanların onu kalın kafalı sanmasının bir sebebi de buydu. Ama Min'in son birkaç günde söylediği bazı şeyleri bir araya getirmiş ve şaşırtıcı bir sonuca varmıştı. Söyleyecek söz arayarak yerinde kalakaldı. "Ah... Min, seni severim, bilirsin. Seni severim, ama... Ah... Hiç kız kardeşim olmadı, ama olsaydı... Demek istediğim sen..." Kız kaşlarını kaldırarak ona bakınca sustu. Min'in yüzünde bir gülümseme vardı.

"Yapma, Perrin, seni sevdiğimi anlamış olmalısın." Perrin'in ağzının oynamasını izleyerek orada durdu, sonra ağır ağır, dikkatle konuştu. "Bir kardeş gibi, seni odun kafalı aptal! Erkeklerin kibri beni hep hayretler içinde bırakıyor. Hepiniz her şeyin sizinle ilgili olduğunu ve her kadının sizi arzuladığını sanıyorsunuz."

Perrin yüzünün kızardığını hissetti. "Ben asla... Ben hiç..." Boğazını temizledi. "Bir kadın hakkında ne gördün?"

"Yalnızca tavsiyemi dinle," dedi Min ve hızla yürüyerek dereye yöneldi. "Geri kalan her şeyi unutsan bile," diye seslendi omzunun üzerinden, "buna dikkat et!"

Perrin kızın arkasından kaşlarını çattı –bir kez olsun düşünceleri hızla kendilerini düzenlemiş gibiydi– ve iki adımda ona yetişti. "Rand, değil mi?"

Kız boğazından bir ses çıkardı ve ona yan yan baktı. Ama yavaşlamadı. "Belki o kadar da kemik kafalı değilsindir," diye mırıldandı. Bir an sonra, kendi kendine konuşurmuş gibi ekledi, "bir fıçıyı bağlayan kuşak kadar sıkı bağlandım ona. Ama aşkıma karşılık vereceğini hiç sanmıyorum. Ve bu konuda yalnız değilim."

"Egwene biliyor mu?" diye sordu Perrin. Rand ve Egwene çocukluklarından sözlü sayılırlardı. Evlenmek için yapmaları gereken tek şey köydeki Kadın Kurulu'nun önünde diz çökmeleriydi. Perrin bunda ne gibi değişiklikler olmuş olabileceğini bilmiyordu, o da değişiklik olmuşsa.

"Biliyor," dedi Min sertçe. "İkimize de ne faydası varsa."

"Ya Rand? O biliyor mu?"

"Ah, elbette," dedi Min acı acı. "Ona da söyledim, değil mi? 'Rand, sana bir görü yaptım ve öyle görünüyor ki sana âşık olmak zorundayım. Dahası seni paylaşmam gerekiyor ve bundan pek hoşlanmıyorum, ama durum bu.' Sen kesinlikle tahta kafalı bir aptalsın, Perrin Aybara." Öfkeyle bir elini gözlerinden geçirdi. "Onun yanında olabilseydim, yardım

edebileceğimi biliyorum. Bir şekilde. Işık, eğer ölürse, buna dayanabilir miyim, bilmiyorum.”

Perrin huzursuzca omuz silkti. “Dinle, Min. Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım.” *Ne kadar faydam dokunursa.* “Sana bu konuda söz verebilirim. Gerçekten de senin için en iyisi Tar Valon’a gitmen. Orada güvende olursun.”

“Güvende mi?” Kız, ne anlama geldiğini merak edermiş gibi sözcüğün tadına baktı. “Sence Tar Valon güvenli mi?”

“Tar Valon’da güvenlik yoksa, hiçbir yerde yoktur.”

Kız yüksek sesle burnunu çekti ve sessizlik içinde, yola çıkmak için hazırlananlara katıldılar.

7
Dağlardan Çıkış

Dağlardan iniş yolu zorluydu, ama ne kadar alçağa indilerse Perrin kürklü pelerinine o kadar az ihtiyaç duydu. Geçen her saatle birlikte, kıştan kalanlardan çıkıp ilkbaharın ilk günlerine geldiler. Son kalan karlar yok oldu, otlar ve yabançiçekleri –beyaz kızumutları, pembe hophoplar– aştıkları yüksek çimenlikleri kaplamaya başladı. Ağaçlar daha sık görünmeye başladı, yaprakları sıklaştı, tarlakuşları ve kızılgerdanlar dallarda şarkı söyledi. Ve kurtlar vardı. Asla görünürde değil. Lan bile kurt gördüğünden bahsetmedi. Ama Perrin biliyordu. Aklını kararlılıkla onlara kapalı tuttu, ama zaman zaman zihninin arkasında, orada olduklarını hatırlatan tüy sürtünmesi gibi bir gıdıklanma hissediyordu.

Lan zamanının çoğunu siyah atı Mandarb'ın üzerinde yollarda öncülük yaparak, Rand'ın izini sürerek geçiriyordu; geri kalanlarsa Muhafız'ın onlar için bıraktığı işaretleri takip ediyorlardı. Yere taşlarla yapılmış ya da bir yol ayrımında bir kaya duvara hafifçe çizilmiş bir ok başı. Bu tarafa dönün. O geçidi aşın. Bu dönüşü, bu geyik patikasını takip edin, ağaçların arasından, dar bir derenin kenarından bu yandan, daha önce herhangi birinin bu taraftan geçtiğini gösteren hiçbir işaret olmasa bile. Lan'in işaretleri dışında hiçbir şey. Sola dönülmesi gerektiğini ifade edecek şekilde bir yana doğru bağlanmış bir tutam ot, sağa dönüş için bir tane daha. Eğilmiş bir dal. İlerideki zorlu tırmanış için bir taş yığını, dik iniş için bir dikene geçirilmiş iki yaprak. Muhafız'ın yüz değişik işareti vardı, Perrin'e öyle geliyordu ve Moiraine hepsini biliyordu. Lan, kamp yaptıkları ve sessizce, ateşten uzakta Moiraine ile konuştuğu zamanlar dışında nadiren geliyordu. Güneş doğduğu zaman, çoğunlukla o gideli saatler geçmiş oluyordu.

Ondan sonra eyerine ilk tırmanan Moiraine oluyordu, doğu göğü yeni pembeleşmeye başladığında. Aes Sedai'ye kalsa hava tamamen kararana kadar, hatta karardıktan sonra da beyaz kısrağı Aldieb'den inmezdi, ama Lan ışık olmadığı zaman daha fazla iz sürmeyi reddediyordu.

"Bir atın bacağı kırılacak olursa daha da yavaşlarız," diyordu Muhafız Moiraine'e, kadın şikâyet ederse.

Kadının yanıtı hep aynı oluyordu. "Bundan daha hızlı hareket edemiyorsan, belki daha fazla yaşlanmadan seni Myrelle'e göndersem iyi olacak. Eh, bu belki bekleyebilir, ama bizi daha hızlı götürmelisin."

Kadının sesi, biraz sinirle gerçeği söylermiş gibi, biraz da şaka gibi çıkıyordu. Moiraine daha sonra gülümsediği ve yatıştırırcasına omzunu okşamak için uzandığı zaman Lan'in ağzının gerilmesine bakılırsa, bu sözlerde bir tehdit ya da belki bir uyarı izi olduğundan emindi Perrin.

"Myrelle kim?" diye sordu Perrin kuşkuyla, bu ilk olduğunda. Loial Aes Sedai işlerine burnunu sokanların başına nahoş şeylerin geldiğine dair bir şeyler mırıldanarak başını iki yana salladı. Ogier'in tüylü ayaklı atı bir Dhurran aygırı kadar yüksek ve ağırdı, ama Loial'in uzun bacakları iki yandan sallanırken hayvan iri bir midilli gibi ufak görünüyordu.

Moiraine alaylı, sır dolu bir gülümsemeyle gülümsüyordu. "Yalnızca bir Yeşil Aes Sedai. Lan'in bir gün emanet olarak bir paket iletmesi gereken biri."

"Yakında değil," dedi Lan ve şaşırtıcı bir şekilde, sesinde açık öfke vardı. "Elimden gelirse, asla. Sen benden sonra uzun zaman yaşayacaksın, Moiraine Aes Sedai!"

Kadının çok fazla sırrı var, diye düşündü Perrin, ama Muhafız'ın kendine hâkimiyetini çatlatacak bir konu hakkında daha fazla soru sormaktan kaçındı.

Aes Sedai'nin eyerinin arkasında battaniyeye sarılmış bir bohça vardı: Ejder sancağı. Perrin onu yanlarında taşımaları yüzünden huzursuzdu, ama Moiraine ne fikrini sormuştu, ne de Perrin kendiliğinden söylediğinde dinlemişti. Herhangi biri görse tanıyacağından değil, ama Perrin yine de Aes Sedai'nin sırlarını ondan koruduğu kadar başarıyla başkalarına karşı da koruyacağını umuyordu.

En azından başlangıçta sıkıcı bir yolculuktu. Zirvesi bulut kaplı bir dağ bir diğerine benziyordu, bir geçit bir sonrakinden farklı değildi. Akşam yemekleri genellikle, Perrin'in sapanıyla yakalanmış tavşandan oluşuyordu.

O kayalık arazide harcayacak kadar çok oku yoktu. Kahvaltı sık sık soğuk tavşan oluyordu, öğle yemeği de aynıydı ve eyerlerde yeniyordu.

Bazen, bir derenin yanına kamp kurduklarında ve henüz görmeye yetecek kadar ışık olduğunda, o ve Loial dağ alabalığı yakalıyordu. Karınlarının üzerine uzanıyor, ellerini dirseklerine dek soğuk suya batırıyor, yeşil sırtlı balıkları gıdıklayarak saklandıkları kaya çıkıntılarının altından çıkarıp yakalıyorlardı. Loial'in parmakları, ne kadar iri olsalar da, genellikle Perrin'inkilerden de becerikli çıkıyordu.

Bir kez, yola çıktıktan üç gün sonra, Moiraine onlara katıldı, derenin kenarına uzandı, kol yenlerindeki inci düğme sıralarını çözdü ve bu işin nasıl yapıldığım sordu. Perrin ve Loial şaşkın şaşkın bakıştılar. Ogier omuz silkti.

"Aslında zor değil," dedi Perrin. "Ellerini balığa arkadan ve alttan, kamını gıdıklayacakmışsın gibi yaklaştır. Sonra çek çıkar. Ama alışmak gerekiyor. İlk denediğinde hiçbir şey yakalayamayabilirsin."

"Ben herhangi bir şey yakalamadan önce günlerce denedim," diye ekledi Loial. Gölgesi balıkları korkutmasın diye uzak durarak dev ellerini suya sokmaya başlamıştı bile.

"O kadar zor mu?" diye mırıldandı Moiraine. Elleri suya usulca girdi... ve bir an sonra bir şapırtıyla çıktı. Yüzeyde kıvranan şişman bir alabalık tutuyordu. Kadın balığı kıyıya fırlatırken sevinçle kahkaha attı.

Perrin solmakta olan gün ışığı altında sıçrayan iri balığa gözlerini kırpıştırarak baktı. En az iki buçuk kilo geliyor olmalıydı. "Çok şanslıymışsın," dedi. "O büyüklükte alabalıklar genellikle bu kadar küçük çıkıntılara sığınmaz. Biraz dere yukarı kaymalıyız. Bu çıkıntının altına yine balık saklanana kadar hava kararır."

"Öyle mi?" dedi Moiraine. "Siz ikiniz gidin. Sanırım ben yine burada deneyeceğim."

Perrin bir an tereddüt etti, sonra dere yukarı, bir başka çıkıntının olduğu yere gitti. Kadın bir şeyin peşindeydi, ama Perrin ne olduğunu hayal edemiyordu. Bu onu rahatsız ediyordu. Karın üstü, gölgesini suyun üzerine düşürmemeye dikkat ederek derenin kenarından baktı. Suda yarım düzine ince şekil asılı duruyor, yerlerinde kalmak için yüzgeçlerini pek az oynatıyorlardı. Hepsi bir arada Moiraine'in balığı kadar çekmezler, diye karar verdi içini çekerek. Şanslıysalar, o ve Loial adam başı iki tane yakalayabilirlerdi, ama ağaçların uzak kıyıdaki gölgesi bu tarafa sürünmeye başlamıştı bile. Şimdi ne yakalayabilirlerse o kadardı ve Loial tek başına o

dört balığı ve iri olanının da büyük bir bölümünü yutabilecek kadar iştahlıydı. Loial'in elleri bir alabalığın arkasından usul usul yaklaşmaya başlamıştı bile.

Perrin ellerini suya sokamadan Moiraine bağırdı. "Üç tane yeter, sanırım. Son ikisi ilkinden de büyük."

Perrin irkilerek Loial'e baktı. "Olamaz!"

Ogier doğruldu ve küçük balıkların dağılmasına sebep oldu. "O bir Aes Sedai," dedi kısaca.

Gerçekten de Moiraine'in yanına geri döndüklerinde üç iri alabalık kıyıda yatıyordu. Kadın kol düğmelerini iliklemeye başlamıştı bile.

Perrin balığı kim yakalamışsa temizlemesi de gerektiğini hatırlatmayı düşündü, ama o anda kadınla göz göze geldi. O pürüzsüz yüzde özel bir ifade yoktu, ama koyu renk gözleri tereddüt etmedi. Perrin'in ne diyeceğini biliyormuş ve çoktan kayda almamaya karar vermiş gibi görünüyordu. O sırtını döndüğünde, artık herhangi bir şey söylemek için çok geçti.

Perrin kendi kendine mırıldanarak kemerindeki bıçağı çıkardı ve balıkları temizlemeye başladı. "Aniden işleri paylaşmayı unuttu, anlaşılan. Herhalde pişirme ve daha sonra temizleme işlerini de bizim yapmamızı isteyecek."

"Bundan kuşkum yok," dedi Loial, üzerinde çalıştığı balığı temizlemeyi bırakmadan. "O bir Aes Sedai."

"Bunu bir yerde duyduğumu hatırlıyorum." Perrin'in bıçağı balığı yardı. "Shienarlılar onun için bir şeyler getirmeye ya da taşımaya gönüllüydüler belki, ama artık yalnızca dört kişiyiz. İşleri sırayla yapmalıyız. Adil olan bu."

Loial büyük bir kahkaha kopardı. "Onun durumu böyle gördüğünden kuşkuluyum. İlk önce, devamlı ona itiraz eden Rand'a tahammül etmek zorunda kaldı, şimdi de bu görevi sen devralmaya hazırsın. Kural olarak, Aes Sedailer kimsenin kendilerine itiraz etmelerine izin vermezler. Bence ilk köye ulaşana kadar o ne derse yapma alışkanlığını tekrar kazanmamızı istiyor."

"İyi bir alışkanlık," dedi Lan, pelerinini arkaya atarak. Solan ışıkta, yoktan var olmuştu.

Perrin şaşkınlıktan neredeyse sırtüstü düşecekti. Loial'in kulakları şokla dikildi. İkisi de Muhafız'ın adımlarını duymamıştı.

"Hiç kaybetmemiş olmanız gereken bir alışkanlık," diye ekledi Lan, sonra da uzun adımlarla Moiraine'e ve atlara doğru uzaklaştı. Çizmeleri, o

taşlı zeminde bile neredeyse hiç ses çıkarmıyordu ve birkaç adım sonra sırtında asılı duran pelerin ona, havada süzülen bedensiz bir kafa ve kollardan oluşan huzursuz edici bir görüntü verdi.

“Moiraine’in Rand’ı bulmasına ihtiyacımız var,” dedi Perrin yumuşak sesle, “ama artık hayatımı şekillendirmesine izin vermeyeceğim.” Hararetle balık temizlemeye döndü.

Sözünü tutmaya kararlıydı. Gerçekten kararlıydı. Ama takip eden günlerde, pek anlamadığı bir şekilde, yemek pişirme, bulaşık yıkama işlerini ve Moiraine’in aklına gelen diğer küçük işleri onun ve Loial’in yaptığını gördü. Hatta bir şekilde, her gece Aldieb’in bakımını yapma işini de üstlenmiş olduğunu keşfetti. Moiraine derin düşünceler içinde yerleşirken o kısrağın eyerini çıkarıyor, terini kuruluyordu.

Loial bunu kaçınılmaz bularak pes etti, ama Perrin etmedi. Reddetmeyi, direnmeyi denedi, ama kadın akla yakın, dahası küçücük bir öneride bulunduğunda itiraz etmek zordu. Yalnız, her zaman arkasından bir öneri daha geliyordu, ilki kadar küçük ve akla yakın ve sonra bir tane daha. Varlığının salt gücü, bakışlarının kuvveti, itiraz etmeyi güç kılıyordu. Perrin ağzını açtığı anda o koyu renk gözleri Perrin’inkilere dikiliyordu. Kaşlarını kaldırması kaba davrandığına işaret ediyordu, gözlerinin şaşkın şaşkın açılması bu kadar küçük bir talebe nasıl itiraz edebileceğini soruyordu, soğukkanlı bir bakış içinde Aes Sedailerle ilgili her şeyi taşıyordu. Bütün bunlar Perrin’in tereddüt etmesine sebep oluyordu ve bir kez tereddüt edince, kaybettiği alanı bir daha asla kazanamıyordu. Perrin kadını üzerinde Tek Güç kullanmakla suçluyordu, ama aslında sebebin bu olduğunu sanmıyordu ve kadın ona aptallık etmemesini söylüyordu. Perrin demircinin dövüp bir tırpana çevirmesine itiraz eden bir parça demir gibi hissediyordu kendini.

Puslu Dağlar aniden Ghealdan’ın ormanlık yamaçlarına yol verdi, hep inişli çıkışlı ama asla fazla yükselmeyen bir arazi. Dağlarda onları bir insanın ne olduğundan emin olamazmış gibi izlemiş olan geyikler, atları görür görmez beyaz kuyruklarını oynatarak kaçmaya başladı. Perrin bile duman gibi kaybolan gri çizgili dağ kedilerini zar zor görebilmeye başladı. İnsan topraklarına geliyorlardı.

Lan renk değiştiren pelerinini giymeyi bıraktı ve diğerlerine daha sık katılmaya, ileride ne olduğunu söylemeye başladı. Çok yerde, ağaçların hepsi kesilmişti. Kısa süre sonra kaba taş duvarların çevirdiği tarlalar ve tepelerin yamaçlarında toprak süren çiftçiler, omuzlarındaki heybelerden

aldıkları tohumu sürülmüş tarlalara eken insan sıraları, çok sık rastlanan değilse de sıradan görüntüler oldu. Tepelerde ya da vadilerde seyrek çiftlik evleri ve gri taştan ahırlar duruyordu.

Kurtlar burada olmamalıydı. Kurtlar insanların yaşadığı yerlerden sakınırdı, ama Perrin onları hâlâ hissediyordu, atlı grubu çevrelemiş görünmez bir perde ya da eşlikçiler gibiydiler. Perrin'in içi sabırsızlıkla doluyordu; bir köye ya da bir kasabaya, kurtların gitmesine yetecek kadar çok insan olan herhangi bir yere ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

İlk tarlayı görmelerinden bir gün sonra, güneş arkalarındaki ufka dokunduğu sırada, Amadicia sınırından fazla uzak olmayan Jarra köyüne geldiler.

8
Jarra

Kiremit çatılı gri taş evler Jarra'nın birkaç dar sokağının iki yanına kümelenmiş, alçak bir tahta köprünün aştığı küçük derenin üzerindeki tepeye tutunuyordu. Çamurlu sokaklar boştu, eğimli köy çayırı da öyle, taş ahırının yanında duran köyün tek hanının merdivenini süpüren bir adam dışında; ama kısa süre önce köy çayırında epey insan bulunmuş gibi görünüyordu. Çayırın ortasındaki bir halkada, yeşil dallardan örülmüş, yılın bu kadar erken zamanlarında bulunabilen çiçeklerle süslenmiş yarım düzine kemer duruyordu. Yer ezilmiş görünüyordu ve toplantı yapıldığına dair başka izler de vardı; kemerlerden birinin dibine bir kadının kırmızı eşarbı, bir çocuğun örgü başlığı, yana devrilmiş bir kalaylı sürahi, yarısı yenmiş birkaç yemek artığı takılmıştı.

Tatlı şarap ve baharatlı kek kokuları çayırdaki havada hâlâ asılı duruyordu ve baca kokularına, akşam yemeği kokularına karışıyordu. Perrin'in burnu bir an başka bir koku yakaladı, tanımlayamadığı bir koku, habisliğiyle ensesindeki tüyleri diken diken eden hafif bir koku. Sonra koku kayboldu. Ama Perrin bir şeyin buradan geçtiğinden emindi, yanlış bir şeyin. Kokunun anısını yok etmek istermiş gibi burnunu ovaladı. *Bu Rand olamaz. Işık, delirmişse bile, o olamaz. Olabilir mi?*

Han kapısının üzerine asılmış tabelaya kollarını havaya kaldırmış, tek ayağı üzerinde duran bir adam resmedilmişti: Harilin'in Sıçrayışı. Grup dizginleri çekerken merdiveni süpüren adam şiddetle esneyerek doğruldu. Perrin'in gözlerini görünce irkildi, ama Loial'i fark ettiğinde kendi fırlak gözleri iri iri açıldı. Geniş ağzı ve yok gibi görünen çenesiyle kurbağaya benziyordu. Üzerinden eski bir ekşi şarap kokusu geliyordu. En azından, Perrin'e. Adamın kutlamalara katıldığı kesindi.

Adam silkelendi ve bir elini ceketinden aşağı uzanan iki tahta düğme sırasının üzerine koyarak eğildi. Gözleri sırayla hepsinin üzerinde dolaştı, Loial'e tekrar geldiğinde daha da irileşti. "Hoş geldiniz, hanımefendi, Işık yolunuzu aydınlatsın. Hoş geldiniz, efendiler. Yemek, oda, banyo ister misiniz? Burada, Harilin'de hepsini bulabilirsiniz. Hancı Harod Efendi iyi bir yer işletiyor. Benim adım Simion. Herhangi bir şey isterseniz Simion'u sorun, o size bulur." Utançla ağzını örterek esnedi, saklamak için eğildi. "Affınıza sığınırım, hanımefendi. Uzaktan mı geldiniz? Büyük Av'dan haber getirdiniz mi? Valere Borusu Avı'ndan? Ya da sahte Ejder'den? Tarabon'da bir sahte ejder olduğu söyleniyor. Ya da belki Arad Doman'da."

"O kadar uzaktan gelmedik," dedi Lan, eyerinden inerek. "Benden çok bildiğinize kuşkum yok." Hepsi inmeye başladı.

"Burada bir düğün mü yapıldı?" dedi Moiraine.

"Bir düğün mü, hanımefendi? Olacak iş değil, ama bir ömür boyu yetecek kadar düğün yaptık. Düğün salgını. Hepsi son iki gün içinde. Nişanlanacak kadar büyük hiçbir kız kalmadı evlenmedik, ne tüm köyde, ne de her yönde bir buçuk kilometre mesafede. Olacak iş değil, Dul Jorath bile ihtiyar Banas'ı kemerlerden geçirdi, üstelik ikisi de bir daha asla evlenmeyeceklerine yemin etmişlerdi. Herkes bir hortuma kapılmış gibiydi. Dokumacının kızı Rilith, demirci Jon'dan kendisiyle evlenmesini isteyerek başlattı bunu. Adam babası olacak yaştaydı hem de. İhtiyar aptal önlüğünü çıkardı, evet dedi ve kız kemerlerin hemen, oracıkta dikilmesini istedi. Uygun bekleme süresinin lafını bile duymak istemedi ve tüm diğer kadınlar kızın tarafını tuttu. O zamandan bu yana gece gündüz düğün yaptık. Öyle ki, kimse doğru düzgün uyuyamadı."

"Bu çok ilgi çekici," dedi Perrin, Simion tekrar esnemek için durduğu zaman, "ama genç bir..."

"Çok ilgi çekici," dedi Moiraine, Perrin'in sözünü keserek, "ve belki daha sonra gerisini de dinlemek isterim. Şimdilik, oda ve yemek istiyoruz." Lan Perrin'e doğru, dilini tutmasını söylemek istermiş gibi, aşağıdan küçük bir hareket yaptı.

"Elbette, hanımefendi. Yemek. Odalar." Simion Loial'e bakarak tereddüt etti. "Şey için iki yatağı birleştirmemiz gerekecek..." Moiraine'e doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Pardon, hanımefendi, ama... ah... o... tam olarak ne? Saygısızlık etmek istemem," diye ekledi telaşla.

Ama yeterince alçak sesle konuşmamıştı, çünkü Loial'in kulakları sinirle seyirdi. "Ben bir Ogier'im! Ne olduğumu düşündün? Trolloc mu?"

Simion gürleyen ses karşısında bir adım geriledi. "Trolloc mu, efen... ah... dim? Yok canım, ben yetişkin bir adamım. Çocuk masallarına inanmam. Ah, Ogier mi dediniz? Yok canım, Ogierler çocuk mas... Demek istediğim... yani..." Çaresizlik içinde dönüp hanın yanındaki ahıra doğru bağırdı. "Nico! Patrim! Gelin de atlarını alın!" Bir an sonra saçlarında saman olan iki oğlan, esneyerek ve gözlerini ovalayarak ahırdan çıktı. Simion, oğlanlar dizginleri toparlarken eğilerek onları basamaklara doğru buyur etti.

Perrin eyerlerini ve battaniye rulosunu omzunun üzerine attı ve yayını taşıyarak Lan ile Moiraine'in peşinden yürüdü. Simion önlerinde eğiliyor, kafasını sallayıp duruyordu. Loial eşikte iyice eğilmek zorunda kaldı, içerideki tavan, tepesinden yalnızca bir ayak yüksekteydi. Neden Ogierleri pek az insanın hatırladığı hakkında kendi kendine gürleyip duruyordu. Sesi uzak gök gürültüsü gibiydi. Tam önündeki Perrin bile sözlerinin yarısını anlayamıyordu.

Han bira, şarap, peynir ve bitkinlik kokuyordu. Kızaran koyun eti kokusu arkadan bir yerden süzülüyordu. Salondaki birkaç adam, aslında sıralara uzanmak ve uykuya dalmak istermiş gibi kupalarının üzerine doğru eğilmişlerdi. Tombul bir hizmetkâr kadın odanın sonundaki fıçıların birinden bir kupa bira çekiyordu. Hancının kendisi, üzerinde uzun, beyaz bir önlük, duvara dayanarak yüksek bir taburenin üzerinde oturuyordu. Yeni gelenler içeri girerken, gözleri mahmur, başını kaldırdı. Loial'i görünce ağzı açık kaldı.

"Konuklar, Harod Efendi," diye bildirdi Simion. "Oda istiyorlar. Harod Efendi? O bir Ogier, Harod Efendi." Hizmetkâr kadın döndü, Loial'i gördü ve elindeki kupayı düşürdü. Masalardaki bitkin adamlar başlarını bile kaldırmadı. Biri masaya başını koydu ve horlamaya başladı.

Loial'in kulakları şiddetle seğirdi.

Harod Efendi, gözleri Loial'e dikili, önlüğünü düzelterek yavaşça ayağa kalktı. "En azından Beyazpelerin değil," dedi sonunda, sonra yüksek sesle konuşmasına şaşarak irkildi. "Demek istediğim, hoş geldiniz, hanımefendi. Efendiler. Görgüsüzlüğümü bağışlayın. Ancak bitkinliğimi mazeret gösterebilirim, hanımefendi." Loial'e bir bakış daha fırlattı ve inanmazlık içinde sessizce, "Ogier?" sözcüğünü şekillendirdi.

Loial ağzını açtı, ama Moiraine onu engelledi. "Adamının dediği gibi, hancı, bu geceliğine herkes için oda ve yemek istiyorum. İyi bir yemek."

“Beni takip edebilirseniz, hanımefendi,” dedi Simion. “Efendiler.” Salonun bir yanındaki merdivene giderken yine eğildi.

Arkalarında, masadaki adamlardan biri aniden bağırdı, “Işık aşkına, bu da ne?” Harod Efendi, Ogierleri oldukça iyi tanırmış gibi yaparak açıklamaya başladı. Perrin’in sesler duyulmaz olana kadar işittiklerinden çoğu yanlıştı. Loial’in kulakları durmadan seğiriyordu.

İkinci katta Ogier’in başı tavanı süpürüyordu. Dar koridor kararıyordu, yalnızca koridorun uzak ucunda duran kapının yanındaki pencereden içeri dolan keskin gün batımı ışığı aydınlık veriyordu.

“Odalarda mum var, hanımefendi,” dedi Simion. “Lamba getirmeliydim, ama onca düğünden sonra başım hâlâ dönüyor. Dilerseniz ateşi yakması için birini gönderirim. Ve elbette banyo suyu.” Bir kapıyı ittirip açtı. “En iyi odamız, hanımefendi. Çok odamız yok –çok yabancı gelmiyor da– ama en iyi odamız bu.”

“Ben bunun yanındakini alırım,” dedi Lan. Omzunda, kendininkilere ek olarak Moiraine’in battaniye rulosu ve heybeleri vardı. Bir de Ejder sancağının bulunduğu bohça.

“Ah, iyi efendim, o hiç de iyi bir oda değildir. Yatağı dar. Sıkışık. Bir hizmetkâr için düşünülmüş, sanırım, sanki buraya hizmetkârı olan biri gelirmiş gibi. Affınıza sığınırım, hanımefendi.”

“Yine de orada kalacağım,” dedi Lan kararlılıkla.

“Simion,” dedi Moiraine, “Harod Efendi Işığın Evlatları’ndan hoşlanmıyor mu?”

“Şey, hoşlanıyor, hanımefendi. Eskiden hoşlanmazdı, ama artık hoşlanıyor. Sınıra bu kadar yakın bir köyde Evlatlardan hoşlanmamak iyi bir tutum değildir. Jarra’dan hep geçerler, sanki sınır hiç yokmuş gibi. Ama dün sorun çıktı. Bir avuç sorun. Hem de düğünler sürerken.”

“Ne oldu, Simion?”

Adam yanıt vermeden önce keskin bakışlarla kadına baktı. Perrin, loşluk içinde bakışlarının ne kadar keskin olduğunu başka kimsenin fark ettiğini düşünmüyordu. “Önceki gün yaklaşık yirmi tanesi geldi. O sırada sorun yoktu. Ama dün... Olacak iş değil, ama üç tanesi kalkıp artık Beyazpelerin olmadıklarını ilan ettiler. Pelerinlerini çıkardılar ve atlarına atlayıp gittiler.”

Lan homurdandı. “Beyazpelerinler yaşam boyu hizmet etmek üzere yemin ederler. Komutanları ne yaptı?”

“Yani, bir şey yapacaktı, emin olabilirsiniz, iyi efendim, ama aralarından bir tanesi de gidip Valere Borusu’nu bulacağını ilan etti. Her neyse, yine bir başkası Ejder’i kovalıyor olmaları gerektiğini söyledi. O adam, ayrıldığı zaman Almoth Ovası’na gideceğini söyledi. Sonra bazıları sokaklardaki kadınlara söylememeleri gereken şeyler söylemeye, sarkıntılık etmeye başladı. Kadınlar bağırdı, Evlatlar kadınları rahatsız edenlere bağırdı. Hiç böyle kargaşa görmemiştim.”

“Aranızdan herhangi biri onları durdurmaya çalışmadı mı?” dedi Perrin.

“İyi efendim, o baltayı kullanmasını biliyormuş gibi taşıyorsunuz, ama sizin tek kullanabildiğiniz süpürgeyle kazmayken kılıçları, zırhları olan adamlara karşı çıkmak o kadar kolay değildir. Beyazpelerinlerin kalanı, köyden gitmemiş olanlar, buna bir son verdi. Neredeyse kılıçlarını çekeceklerdi. Ve en kötüsü bu değildi. İkisi deliriverdi... diğerleri deli değilse yani. O ikisi Jarra’nın Karanlıkdostlarıyla dolu olduğu hakkında söylenip durmaya başladı. Haridin’in Sıçrayışı’ndan başlayarak bütün köyü yakmaya çalıştılar. Yakacaklarını söylediler! Dışarıda, yangının başladığı yerdeki yanık izlerini görebilirsiniz. Onları durdurmaya çalışan diğer Beyazpelerinlerle dövüştüler. Kalan Beyazpelerinler yangını söndürmemize yardım ettiler, o ikisini sıkı sıkı bağladılar ve Amadicia’ya döndüler. Yolları açık olsun, derim ben ve bir daha hiç gelmeseler de olur.”

“Kaba davranışlar,” dedi Lan, “Beyazpelerinler için bile.”

Simion onaylayarak başını eğdi. “Dediğiniz gibi, iyi efendim. Daha önce hiç böyle davranmamışlardı. Kasılarak gezerler, evet. Size pislikmişsiniz gibi bakarlar, burunlarını hiç işleri olmayan yerlere sokarlar. Ama daha önce hiç sorun yaratmamışlardı. En azından bu şekilde.”

“Artık gittiler,” dedi Moiraine, “sorunlarını da yanlarında götürdüler. Huzurlu bir gece geçireceğimizden eminim.”

Perrin ağzını açmadı, ama onun içi hiç de huzurlu değildi. *Bunca düğün ve Beyazpelerinler iyi, güzel, ama Rand’ın burada durup durmadığını ve ne tarafa gittiğini öğrenmek daha çok hoşuma giderdi. O koku ondan kalmış olamaz.*

Simion’un onu koridorun ilerisindeki bir başka odaya götürmesine izin verdi. İçeride iki yatak, bir lavabo ve iki tabure vardı, başka da pek bir şey yoktu. Loial başını eşikten sokmak için eğildi. Dar pencerelerden pek az ışık geliyordu. Yataklar yeterince büyüktü, ayakucunda katlanmış battaniyeler ve çarşaflar vardı, ama şilte yumru yumru görünüyordu. Simion şömine rafında bir mum ve onu yakmak için bir çakmak kutusu buldu.

“Sizin için iki yatağın birleştirilmesini sağlayacağım iyi... ah... Ogier. Evet, biraz sonra.” Ama acelesi varmış gibi davranmıyordu, doğru düzgün yerleştirmesi şartmış gibi mumla uğraşıyordu. Perrin adamın huzursuz göründüğünü düşündü.

Eh, Emond Meydanı’nda Beyazpelerinler böyle davranıyor olsalar ben huzursuzdan da beter olurdum. “Simion, son bir iki günde buradan bir başka yabancı geçti mi? Uzun boylu, gri gözlü, kızıl saçlı genç bir adam? Bir yatak ve yemek karşılığında flüt çalmış olabilir.”

“Onu hatırlıyorum, iyi efendim,” dedi Simion, mumla uğraşmaya devam ederek. “Dün sabah, erkenden geldi. Aç görünüyordu. Dünkü düğünlerin hepsinde flüt çaldı. İyi görünüşlü bir delikanlıydı. Bazı kadınlar başta onu süzdü, ama...” Perrin’e yan yan bakarak sustu. “Dostunuz mu, iyi efendi?”

“Onu tanıyorum,” dedi Perrin. “Neden?”

Simion tereddüt etti. “Sebep yok, iyi efendim. Tuhaf bir adamdı, o kadar. Bazen kendi kendine konuşuyordu ve bazen, kimse bir şey dememişken kahkaha atıyordu. Gecenin ortasında bağırarak hepimizi uyandırdı. Yalnızca bir kâbusmuş, daha fazlasını söylemedi. Harod Efendi, onca gürültüden sonra onu kalmaya ikna etmek için fazla çaba göstermedi.” Simion yine sustu. “Giderken tuhaf bir şey söyledi.”

“Ne?” diye sordu Perrin.

“Birinin peşinde olduğunu söyledi. Dedi ki...” Çenesiz adam yutkundu ve daha ağır devam etti. “Gitmezse onu öldüreceklerini söyledi. ‘Birimizin ölmesi gerekiyor ve ben onun ölmesini istiyorum.’ Kendi sözleri.”

“Bizi kastetmemiştir,” diye gürledi Loial. “Biz onun dostuyuz.”

“Elbette, iyi... ah... Ogier. Elbette, sizi kastetmemiştir. Ben... ah... dostunuz olan biri için böyle konuşmak istemem, ama ben... ah... bence o hasta. Kafadan, bilirsiniz.”

“Biz ona göz kulak oluruz,” dedi Perrin. “Onu takip etmemizin sebebi bu. Hangi taraftan gitti?”

“Biliyordum,” dedi Simion, ayak uçlarında sıçrayarak. “Sizi gördüğüm anda hanımefendinin yardım edeceğini anladım. Ne tarafa mı? Doğuya, iyi efendim. Sanki Karanlık Varlık ensesindeymiş gibi, doğuya. Sizce hanımefendi bana da yardım eder mi? Kardeşime yani. Noam çok hasta ve Roon Ana hiçbir şey yapamayacağını söylüyor.”

Perrin yüzünü ifadesiz tuttu ve yayını köşeye dikerek, battaniye rulosuyla eyerlerini yataklardan birinin üzerine yerleştirerek zaman

kazandı. Sorun, düşünmenin pek faydası olmamasıydı. Loial'e baktı, ama ondan da yardım gelmedi; Ogier'in uzun kaşları şaşkınlık içinde sarkmış, yanaklarına sürtünüyordu. "Hanımefendinin kardeşine yardım edebileceğini düşünmene sebep olan ne?" *Aptalca bir soru! Doğru soru, bu konuda ne yapmayı düşündüğü olmalıydı.*

"Yani, bir kez Jehannah'a gittim iyi efendim ve orada onun gibi iki... iki kadın gördüm. Bundan sonra onu tanımamam imkânsızdı." Sesi fısıltıya dönüştü. "Onların ölüleri diriltebildiği söyleniyor, iyi efendim."

"Bunu başka kim biliyor?" diye sordu Perrin keskin bir sesle ve aynı anda Loial, "Eğer kardeşin öldüyse, herhangi birinin yapabileceği hiçbir şey yok," dedi.

Kurbağa suratlı adam ümitsizlik içinde bir birine, bir diğerine baktı ve sözleri telaşlı çıktı. "Benden başka kimse bilmiyor, iyi efendim. Noam ölmedi, iyi Ogier, yalnızca hasta. Yemin ederim başka hiç kimse hanımefendiyi tanımaz. Harod Efendi bile hayatı boyunca buradan otuz kilometreden fazla uzaklaşmadı. Kardeşim öyle kötü hasta ki. Hanımefendiye kendim sorardım, ama bacaklarım öyle titrer ki, konuştuğumu bile duyamaz. Ya alınırsa ve üzerime yıldırım düşürürse? Ya yanılmışsam? Dışarıdan bir kadını itham edebileceğiniz bir şey değil bu. Demek istediğim... ah..." Ellerini yarı yalvarırcasına, yarı kendini savunmak istermiş gibi kaldırdı.

"Söz verejem," dedi Perrin, "ama onunla konuşurum. Loial, ben Moiraine ile konuşana kadar neden Simion'a eşlik etmiyorsun?"

"Elbette," diye gürledi Ogier. Loial'in eli omzunu yutunca Simion irkildi. "Bana odamı gösterecek ve konuşacağız. Söylesene, Simion, sen ağaçlar hakkında neler biliyorsun?"

"A-a-ağaçlar mı, i-iyi Ogier?"

Perrin daha fazla beklemedi. Karanlık koridor boyunca seğirtti, Moiraine'in kapısını çaldı ve, "Girin!" denmesini beklemeden kapıyı ittirip girdi.

Yarım düzine mum hanın en iyi odasının o kadar da geniş olmadığını gösteriyordu, yalnız tek yatağın bir kubbeyi destekleyen dört yüksek direği vardı ve şiltesi Perrin'inkine göre daha az yumru yumru gibiydi. Yerde bir parça halı vardı ve tabure yerine iki tane minderli sandalye bulunuyordu. Bunun dışında, Perrin'in odasından farklı görünmüyordu. Moiraine ve Lan, bir şey konuşuyorlarmış gibi soğuk şöminenin başında duruyorlardı ve Aes

Sedai görüşmelerinin kesilmesinden hiç de memnun olmuş görünmüyordu. Muhafız'ın yüzü bir heykel kadar anlaşılmazdı.

"Rand burada bulunmuş," diye hemen başladı Perrin. "Simion denen adam hatırlıyor." Moiraine dişlerinin arasından tısladı.

"Sana çeneni kapalı tutman söylendi," diye hırladı Lan.

Perrin Muhafız'la yüzleşmek için ayaklarını açtı. Bu Moiraine'in öfkeli bakışlarıyla karşılaşmaktan daha kolaydı. "Soru sormadan buraya gelip gelmediğini nasıl anlayabiliriz? Bana bunu söyle. İlgileniyorsanız, dün gece gitmiş ve doğuya yönelmiş. Ve birinin onu takip ettiği, öldürmeye çalıştığı hakkında söylenip duruyormuş."

"Doğu." Moiraine başını salladı. Sesindeki mutlak sakinlik onaylamaz bakışlarına hiç uymuyordu. "Bunu bilmek güzel, öte yandan, Tear'a gidiyorsa öyle olmak zorundaydı zaten. Ama Beyazpelerinleri duymadan bile burada bulunduğundan oldukça emindim ve onlar bunu iyice kesinleştirdiler. Rand bir şey konusunda haklı, Perrin. Onu bulmaya çalışan tek grubun biz olduğumuzu hiç düşünmüyorum. Ve eğer onlar bunu anlarlarsa, bizi durdurmaya çalışabilirler. Zaten Rand'ın peşinden giderken uğraşacağımız yeterince şey var, bir de bununla uğraşmayalım. Ben sana konuşmanı söyleyene kadar dilini tutmayı öğrenmelisin."

"Beyazpelerinler mi?" dedi Perrin inanmazca. *Dilimi tutmak mı? Yak beni, tutacağım!* "Onlardan nasıl anlayabilirsin ki?.. Rand'ın deliliği. *Bulaşıcı* mı?"

"Deliliği değil," dedi Moiraine, "eğer deli denebilecek kadar ileri gitmişse. Perrin, o Efsaneler Çağı'ndan bu yana görülen en güçlü *ta'veren.* Dün, bu köyde, Desen... hareket etti, kalıba dökülen kil gibi kendini Rand'ın çevresinde şekillendirdi. Düğünler, Beyazpelerinler, bunlar dinlemesini bilen biri için Rand'ın burada bulunduğunu anlatmaya yeter."

Perrin uzun bir nefes aldı. "Ve gittiği her yerde bu tür şeyleri bulacağız, öyle mi? Işık, peşine Gölgedölleri düşmüşse, izini bizim kadar kolay sürebilirler."

"Belki," dedi Moiraine. "Belki de değil. Kimse Rand kadar güçlü bir *ta'veren* hakkında bir şey bilmiyor." Bir an bilmemesine sinirlenmiş göründü. "Hakkında yazma kalan kişiler arasında en güçlüsü Artur Şahinkanadı idi. Ve Şahinkanadı hiçbir açıdan Rand kadar güçlü değildi."

"Anlatıldığına göre," diye araya girdi Lan, "Şahinkanadı ile aynı odada bulunan insanların yalan söyleyecekken gerçeği söyledikleri, akıllarında olduğundan bile haberleri bulunmayan kararlar verdikleri zamanlar

olurmuş. Zarın her atılışının, kartların her dağıtılışının onun lehine olduğu zamanlar. Ama yalnızca zamanlar.”

“Yani bilmiyorsun,” dedi Perrin. “Ta Tear’a kadar düğünlerden ve delirmiş Beyazpelerinlerden oluşan bir iz bırakabilir.”

“Yani bilinecek ne varsa o kadar biliyorum,” dedi Moiraine sert bir sesle. Koyu renk gözleri Perrin’i bir kırbaç gibi cezalandırdı. “Desen *ta’veren*’lerin çevresinde ince ince dokunur ve nereye bakması gerektiğini bilen birileri o ipliklerin şeklini takip edebilir. Dikkat et de dilin anlamadığın kadar şey açıklamasın.”

Perrin elinde olmadan, kadın gerçek darbeler indirirmiş gibi omuzlarını kamburlaştırdı. “Eh, bu sefer ağzımı açtığıma memnun olmalısın. Simion senin Aes Sedai olduğunu biliyor. Kardeşi Noam’ın hastalığını iyileştirmeni istiyor. Onunla konuşmamış olsaydım, asla isteyecek kadar cesaret bulamazdı, ama dostları arasında konuşmaya başlayabilirdi.”

Lan Moiraine ile göz göze geldi ve bir an bakıştılar. Muhafız’da, sıçramak üzere olan bir kurdun havası vardı. Moiraine sonunda başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi.

“Nasıl istersen. Senin kararın.” Lan’in sesi, kadının yanlış karar verdiğini düşünürmüş gibi çıkmıştı, ama gerginliği gitmişti.

Perrin onlara baktı. “Düşündüğünüz... Simion ölürse kimseye söyleyemez, değil mi?”

“Benim eylemlerim sonucunda ölmeyecek,” dedi Moiraine. “Ama bunun her zaman böyle olacağına söz veremem, vermeyeceğim. Rand’ı bulmalıyız ve bu konuda başarısız olmayacağım. Bunu yeterince açık ifade ettim mi?” Kadının bakışlarına yakalanan Perrin yanıt veremedi. Aes Sedai, sessizliği yeterli bir yanıtmış gibi başını salladı. “Şimdi beni Simion’a götür.”

Loial’in kapısı açık duruyor, koridora mum ışığı düşürüyordu. İçerideki iki yatak bir araya getirilmişti ve Loial ile Simion bir tanesinin kenarında oturuyordu. Çenesiz adam ağzı açık, yüzünde bir hayret ifadesi, Loial’e bakıyordu.

“Ah, evet, *yurtlar* harikadır,” diyordu Loial. “Orada, Ulu Ağaçların altında öyle bir huzur vardır ki. Siz insanlar savaşlarınıza, çabalarınıza dalabilirsiniz, ama bir *yurdu* hiçbir şey rahatsız edemez. Ağaçlara bakar, ahenk içinde yaşarız...” Moiraine, Lan ve arkalarında Perrin’i görünce sesi zayıfladı.

Simion eğilerek, uzak duvara yaslanana kadar geriledi. “Ah... iyi hanımefendi... Ah... ah...” O zaman bile, yaylı oyuncak gibi eğilip doğrulmaya devam etti.

“Bana kardeşini göster,” diye emretti Moiraine, “ne yapabileceğime bakayım. Perrin, bu iyi adam ilk önce seninle konuştuğuna göre sen de gel.” Lan bir kaşını kaldırdı ve kadın başını iki yana salladı. “Hepimiz gidersek dikkat çekebiliriz. Perrin bana ihtiyacım olan korumayı sağlayabilir.”

Lan gönülsüzce başını salladı, sonra Perrin’e sert sert baktı. “Sağlasan iyi olur, demirci. Başına herhangi bir şey gelirse...” Soğuk, mavi gözleri vaadi tamamladı.

Simion mumlardan birini kaptı ve koridora fırladı. Eğilmeye devam ederek, mum ışığının düşürdüğü gölgelerin dans etmesine sebep oluyordu. “Bu taraftan... ah... hanımefendi. Bu taraftan.”

Koridorun ucundaki kapının ötesinde, dışarıdaki merdiven han ile ahır arasındaki dar bir sokağa iniyordu. Gece, mumun alevini küçültmüş, titreşen bir nokta haline getirmişti. Yarımay, yıldız saçılı gökyüzünde yükselmiş, Perrin’in gözleri için yeterinden de fazla aydınlık veriyordu. Perrin Moiraine’in neden Simion’a artık eğilmesine gerek olmadığını söylemediğini merak etti. Aes Sedai eteklerini çamurdan korumak için kaldırarak, karanlık geçit bir saray koridoruymuş ve o da bir kraliçeymiş gibi kayarak ilerliyordu. Hava serinlemeye başlamıştı bile; geceler hâlâ kışın yankılarını taşıyordu.

“Bu taraftan.” Simion onları ahırın arkasındaki küçük bir barınağa götürdü ve telaşla kapının sürgüsünü açtı. “Bu taraftan.” Simion işaret etti. “İşte, hanımefendi. İşte. Kardeşim. Noam.”

Barınağın uzak ucu tahta çıtalarla ayrılmıştı; kaba görünüşüne bakılırsa, telaşla. Tahta çıtaların kapısını iri bir demir kilit tutuyordu. O parmaklıkların arkasında, saman kaplı zeminin üzerinde bir adam karın üstü yatıyordu. Ayakları çıplaktı, gömleği ve pantolonu, nasıl çıkaracağını bilmeden yırtmış gibi lime limeydi. Perrin’in, Simion ve Moiraine’in bile fark edeceğini düşündüğü yıkanmamış deri kokusu vardı havada.

Noam başını kaldırdı ve sessizce, ifadesizce gelenlere baktı. Adamda Simion’un kardeşi olduğunu anlatacak hiçbir şey yoktu –başlangıç olarak, bir çenesi vardı ve geniş omuzlu, iri bir adamdı– ama Perrin’i sarsan bu değildi. Noam onlara parlak, sarı gözlerle bakıyordu.

“Bir senedir deli deli konuşuyordu, hanımefendi, şeylerle... kurtlarla konuşabildiğini söylüyordu. Ve gözleri...” Perrin’e bir bakış fırlattı. “Şey,

fazla içtiği zaman konuşurdu. Herkes ona gülerdi. Sonra, bir ay kadar önce, kasabaya gelmemeye başladı. Sorunun ne olduğunu görmek için gittim ve onu... böyle buldum."

Perrin ihtiyatla, gönülsüzce, bir kurda uzanırmış gibi Noam'a uzandı. *Burnunda soğuk rüzgâr, ormanlarda koşmak. Saklandığın yerden fırlamak; diz arkası kirişlerinde kapanan dişler. Kan tadı, dilinin üzerinde, zengin. Öldürmek.* Perrin, ateşten kaçarmış gibi irkildi, iletişimi kesti. Bunlar düşünce değildi aslında, yalnızca karmaşık bir arzular ve imgeler yığınıydı, kısmen anı, kısmen özlem. Ama içinde başka herhangi bir şeyden çok kurtluk vardı. Sendelememek için tutundu; dizleri titriyordu. *Işık bana yardım et!*

Moiraine elini kilide koydu.

"Anahtar Harod Efendi'de, hanımefendi. Açılmasına..."

Moiraine kilidi çekiştirdi ve kilidin yayı açıldı. Simion, ağzı açık, bakakaldı. Kadın kilidi halkasından çıkardı ve çenesiz adam Perrin'e döndü.

"Bu güvenli mi, iyi efendim? O benim kardeşim, ama yardım etmeye çalıştığında Roon Ana'yı ısırdı ve o... o bir inek öldürdü. Dişleriyle," diye ekledi zayıfça.

"Moiraine," dedi Perrin, "adam tehlikeli."

"Tüm erkekler tehlikelidir," diye yanıt verdi kadın serinkanlı bir şekilde. "Şimdi sessiz olun." Kapıyı açtı ve içeri girdi. Perrin nefesini tuttu.

İlk adımda, Noam dişlerini çıkardı, hırlamaya başladı, derinleşen ve sonunda tüm bedenini titreten bir gürleme. Moiraine duymazdan geldi. Noam hırlamaya devam ederek, Moiraine yaklaştıkça kıvrıla kıvrıla samanların üzerinde geriledi, ta ki köşeye sıkışıncaya kadar. Ya da Moiraine onu köşeye sıkıştırıncaya kadar.

Aes Sedai ağır ağır, sakince diz çöktü ve adamın başını ellerinin arasına aldı. Noam'ın hırlaması yükseldi, sonra, Perrin hareket edemeden, inlemeye dönüşüp kesildi. Moiraine Noam'ın başını uzun süre tuttu, sonra aynı sakinlikle bıraktı ve ayağa kalktı. Sırtını Noam'a verip kafesten dışarı çıkarken Perrin'in boğazı sıkıştı, ama adam arkasından bakmakla yetindi. Kadın parmaklıklı kapıyı kapattı, kilidi halkasına geçirdi, ama kilitlemeye zahmet etmedi... ve Noam hırlayarak kendini parmaklıklara fırlattı. Çıtaları ısırdı, dişleriyle parçaladı, kafasını aralarından çıkarmaya çalıştı.

Moiraine ifadesizce, titremeyen bir elle eteğindeki samanları süpürdü.

"Kendini riske atıyorsun," diye nefes verdi Perrin. Kadın ona baktı – sabit, bilgiç bir bakış– ve Perrin gözlerini kaçırdı. Sarı gözlerini.

Simion kardeşine bakıyordu. “Ona yardım edebilir misiniz, hanımefendi?”

“Üzgünüm, Simion,” dedi Moiraine.

“Hiçbir şey yapamaz mısınız, hanımefendi? Herhangi bir şey? Hani o,” sesi fısıltıya dönüştü. “Aes Sedai şeylerinden biri?”

“Şifa basit bir şey değildir Simion ve Şifacı kadar insanın içinden de gelir. Orada Noam olduğunu, bir insan olduğunu hatırlayan hiçbir şey kalmamış. Ona geri dönüş yolunu gösterecek harita ve o yoldan dönecek herhangi bir şey kalmamış. Noam gitmiş, Simion.”

“O... o yalnızca tuhaf tuhaf konuşurdu, hanımefendi, çok fazla içtiğinde. O yalnızca...” Simion gözlerini sildi ve gözlerini kırpıştırdı. “Teşekkür ederim, iyi hanımefendi. Elinizden gelse bir şey yapacağınızı biliyorum.” Kadın elini adamın omzuna koydu, sonra barınaktan çıktı.

Perrin onu takip etmesi gerektiğini biliyordu, ama tahta parmaklıkları ısıran adama –bir zamanlar adam olan şeye– takıldı kaldı. Hızlı bir adım attı ve halkasından sarkan kilidi çıkararak kendini şaşırttı. İyi bir kilitti, usta bir demircinin işi.

“Efendim?”

Perrin bir elindeki kilide, bir kafesteki adama baktı. Noam parmaklıkları ısırmayı bırakmış, nefes nefese, ihtiyatla Perrin’e bakıyordu. Dişilerinin bazıları kırılmıştı.

“Onu sonsuza dek burada bırakabilirsin,” dedi Perrin, “ama ben... ben iyileşeceğini sanmıyorum.”

“Dışarı çıkarsa ölür, iyi efendim!”

“Orada ya da burada, ölecek, Simion. Dışarıda, en azından özgür ve olabildiğince mutlu olacak. O artık senin kardeşin değil, ama karar vermesi gereken sensin. Onu burada bırakırsan insanlar onu seyredecek, o da ölüp gidene kadar kafesinin parmaklıklarını seyredecek. Bir kurdu kafese koyup, mutlu olmasını bekleyemezsin, Simion. Ya da uzun yaşamasını.”

“Evet,” dedi Simion ağır ağır. “Evet, anlıyorum.” Tereddüt etti, sonra başını önce öne arkaya, sonra da barınağın kapısına doğru salladı.

Perrin’in ihtiyaç duyduğu tek yanıt buydu. Parmaklıklı kapıyı açtı ve yana çekildi.

Noam bir an açıklığa baktı. Aniden kafesten fırladı, şaşırtıcı bir beceriyle dört ayak üzerinde koşmaya başladı. Kafesten dışarı, barınaktan dışarı, gecenin içine. *Işık ikimize de yardım et,* diye düşündü Perrin.

“Sanırım özgür olması daha iyi.” Simion silkelendi. “Ama kapıyı açık, Noam’ı da gitmiş bulunca Harod Efendi’nin ne diyeceğini bilemiyorum.”

Perrin parmaklıklı kapıyı kapattı; iri kilit kapanırken keskin bir tıkırtı çıkardı. “Bırak kendisi çözsün.”

Simion kısa bir kahkaha attı, sonra aniden sustu. “Bundan da bir şey çıkaracaktır. Hepsi öyle. Bazıları Roon Ana’yı ısırdığında Noam’ın kurda dönüştüğünü söylüyor. Kürküyle falan hem de! Bu doğru değil, ama söylüyorlar.”

Perrin ürpererek başını kafesin kapısına dayadı. *Kürkü olmayabilir, ama o yine de bir kurt. Bir kurt, insan değil. Işık, bana yardım et.*

“Onu hep burada tutmadık,” dedi Simion aniden. “Roon Ana’nın evindeydi, ama Beyazpelerinler geldikten sonra o ve Harod Efendi onu buraya getirmek zorunda kaldı. Beyazpelerinlerin hep bir listeleri vardır, aradıkları Karanlıkdostlarından oluşan. Noam’ın gözleri yüzündendi, anlıyor musunuz? Beyazpelerinlerin aradığı kişilerden birinin adı Perrin Aybara’ymış, bir demirci. Onun sarı gözleri olduğunu ve kurtlarla koştuğunu söylediler. Onların Noam’ı öğrenmesini neden istemediğimi anlıyorsunuz.”

Perrin başını çevirip omzunun üzerinden Simion’a baktı. “Sence bu Perrin Aybara bir Karanlıkdostu mu?”

“Bir Karanlıkdostu kardeşimin bir kafeste ölmesine aldırmazdı. Sanırım hanımefendi sizi bu olduktan kısa süre sonra buldu. Yardım edebileceği bir zamanda. Keşke Jarra’ya birkaç ay önce gelseydi.”

Perrin, adamı bir kurbağaya benzettiği için utandı. “Keşke onun için bir şey yapabilseydi.” *Yak beni, keşke yapabilseydi.* Aniden tüm köyün Noam’ı biliyor olması gerektiği geldi aklına. Gözlerini. “Simion, odama yemek getirebilir misin?” Harod Efendi ve diğerleri daha önce Loial’i seyretmeye, onun gözlerini fark edemeyecek kadar dalmış olabilirdi, ama yemeğini salonda yerse kesinlikle fark ederlerdi.

“Elbette. Sabahleyin de. Atınıza binmeye hazır olana kadar inmenize gerek yok.”

“Sen iyi bir adamsın, Simion. İyi bir adam.” Simion öyle memnun olmuş göründü ki, Perrin yine utandı.

9
Kurt Düşleri

Perrin arka taraftan odasına döndü, bir süre sonra Simion üstü örtülü bir tepsiyle geldi. Kumaş kızarmış koyun eti, bezelye, şalgam ve taze pişmiş ekmek kokularını engelleyemiyordu, ama Perrin kokular soğuyana kadar yatağında, tavana bakarak yattı. Noam'ın görüntüsü kafasından tekrar tekrar geçiyordu. Tahta çıtaları çiğneyen Noam. Karanlığa koşan Noam. Kilit yapımını, çeliğe dikkatle su ve biçim verilişini düşünmeye çalıştı, ama işe yaramadı.

Tepsiyi görmezden gelerek ayağa kalktı ve Moiraine'in odasına gitti. Kapısını çalınca kadının, "İçeri gel, Perrin," dediğini duydu.

Bir an Aes Sedailer hakkındaki tuhaf hikâyeler yeniden aklına doluştu, ama onları bir kenara itti ve kapıyı açtı.

Moiraine yalnızdı –Perrin bunun için minnettardı– ve dizinin üstünde dengelediği bir mürekkep şişesiyle oturmuş, küçük, deri ciltli bir deftere yazı yazıyordu. Şişenin tıpasını taktı, başını kaldırmadan kaleminin çelik ucunu küçük bir parşömen parçasına sildi. Şöminede ateş vardı.

"Bir süredir seni bekliyordum," dedi. "Bu konuda daha önce konuşmadım, çünkü konuşmamı istemediğin açıktı. Ama bu geceden sonra... Ne bilmek istiyorsun?"

"Öyle bir şey mi beklemeliyim?" diye sordu Perrin. "Sonumun öyle olmasını mı?"

"Belki."

Perrin biraz bekledi, ama Moiraine kalemi ve mürekkebi cilalı gülağacından küçük bir kutuya koyup, kuruması için yazdıklarının üzerine üflemekle yetindi. "Bu kadar mı? Moiraine, bana kaypak Aes Sedai yanıtları verme. Bir şey biliyorsan, anlat. Lütfen."

“Pek az bilgim var, Perrin. İki dostun araştırmaları için tuttuğu kitaplar ve yazmalar arasında başka yanıtlar ararken, Efsaneler Çağı’ndan kalma bir kitap parçasının kopyasını buldum. Bazı durumlardan bahsediyordu... seninkine benzeyen. Dünyadaki tek kopya o olabilir, o da fazla bilgi vermiyordu.”

“Ne anlatıyordu? En ufak bir şey bile benim bildiğimden fazladır. Yak beni, Rand’ın delirmesinden endişeleniyordum, kendim için endişelenmem gerektiği hiç aklıma gelmedi!”

“Perrin, Efsaneler Çağı’nda bile bu konuda pek az şey biliyorlardı. Kitabı yazan her kimse, bunun gerçek mi, efsane mi olduğundan emin değildi. Ve ben yalnızca bir parçasını gördüm. Kadın kurtlarla konuşan bazı kişilerin kendilerini kaybettiklerini, içlerinde insan olan kısmın kurt olan kısım tarafından yutulduğunu söylüyordu. Bazıları. On kişiden birini mi kastediyordu, beş kişiden biri mi, dokuz kişiden biri mi, bilemiyorum.”

“Onlarla iletişimi engelleyebiliyorum. Nasıl yaptığımı bilmiyorum, ama onları dinlemeyi reddedebiliyorum. Onları işitmeyi reddedebiliyorum. Bunun faydası olur mu?”

“Olabilir.” Moiraine onu inceledi, söyleyeceklerini dikkatle seçiyormuş gibiydi. “Daha çok, düşlerden bahsediyordu. Düşler senin için tehlikeli olabilir, Perrin.”

“Bunu daha önce de bir kez söyledin. Ne demek istiyorsun?”

“Kitabın yazarına göre, kurtlar kısmen bu dünyada, kısmen de bir düşler dünyasında yaşıyor.”

“Düşler dünyası mı?” dedi Perrin inanamayarak.

Moiraine ona keskin bir bakış fırlattı. “Dediğim buydu ve kadının yazdığı da buydu. Kurtların birbirleriyle, seninle konuşma tarzları bir şekilde bu düşler dünyasıyla bağlantılı. Nasıl olduğunu anladığımı iddia edemem.” Kaşlarını hafifçe çatarak durdu. “Düşgörme denen Yeti’ye sahip Aes Sedailerin yazdıklarına göre, Düşgörenler bazen düşlerinde kurtlarla karşılaştıklarından, hatta kurtların rehber görevi görmesinden bahsedermiş. Korkarım, kurtlardan sakınmak istiyorsan, uyurken de uyanıkken olduğu kadar dikkatli olmalısın. Yani buna karar verirsen.”

“Buna karar verirsem mi? Moiraine, benim sonum Noam gibi olmayacak. Olmayacak!”

Kadın ona soran gözlerle baktı, başını ağır ağır iki yana salladı. “Kendi seçimlerinin hepsini sen yapabilirmişsin gibi konuşuyorsun, Perrin. Sen *ta’veren*’sin, unutma.” Perrin sırtını ona dönüp karanlık pencerelere

bakmaya başladı, ama Aes Sedai devam etti. “Rand’ın ne olduğunu bildiğimden, ne kadar güçlü *ta’veren* olduğunu bildiğimden, onunla birlikte bulduğum diğer iki *ta’veren*’e gerektiği kadar dikkat etmedim belki de. Aynı köyde doğmuş üç *ta’veren,* dahası hepsi birkaç hafta arayla doğmuş. Bu işitilmemiş bir şey. Belki sen –ve Mat– Desen’de benim ve senin sandığımızdan daha büyük hedefler üstleneceksiniz.”

“Ben Desen’de herhangi bir *hedef* istemiyorum,” diye mırıldandı Perrin. “İnsan olduğumu unutursam herhangi bir şey üstlenemeyeceğim kesin zaten. Bana yardım eder misin, Moiraine?” Bunu söylemek zordu. *Ya bu onun Tek Güç kullanması anlamına geliyorsa? İnsan olduğumu unutmayı tercih mi ederim?* “Kendimi kaybetmemem için bana yardım eder misin?”

“Seni bütün tutabilirsem, yaparım. Söz veriyorum, Perrin. Ama Gölge’ye karşı mücadeleyi tehlikeye atmam. Bunu da bilmelisin.”

Perrin kadına bakmak için döndüğünde, Aes Sedai gözlerini kırpmadan onu izliyordu. *Ya senin mücadelen beni yarın mezara koymak anlamına geliyorsa, bunu da yapar mısın? Yapacağından emindi.* “Bana anlatmadığın ne var?”

“Fazla varsayımda bulunma, Perrin,” dedi kadın soğuk soğuk. “Benim uygun bulduğumdan daha fazla ısrar etme.”

Perrin bir sonraki sorusunu sormadan önce tereddüt etti. “Lan’e yaptığını benim için de yapabilir misin? Düşlerimi koruyabilir misin?”

“Benim zaten bir Muhafızım var, Perrin.” Kadının dudakları gülümsercesine kıvrıldı. “Ve yalnızca bir tane olacak. Ben Mavi Ajah’tanım, Yeşil değil.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Ben Muhafız olmak istemiyorum.” *Işık, hayatımın geri kalanı boyunca bir Aes Sedai’ye bağlı olmak mı? Bu da kurtlar kadar kötü.*

“Sana faydası olmaz, Perrin. Düşler dışarıdan gelen şeylere karşı korunabilir. Senin karşı karşıya kaldığın tehlike içinden geliyor.” Küçük defteri yeniden açtı. “Uyumalısın,” dedi Perrin’i kovar gibi. “Düşlerine dikkat et, ama bir ara uyumalısın.” Bir sayfa çevirdi ve Perrin çıktı.

Odasına döndüğünde kendi kendine koyduğu sınırları biraz gevşetti ve duyularının yayılmasına izin verdi. Kurtlar hâlâ orada, dışarıdaydı, köyün hemen ötesinde. Jarra’yı çevirmişlerdi. Sınırları hemen olanca katılığıyla geri getirdi. “Benim ihtiyacım olan, bir şehir,” diye mırıldandı. Bu onları uzak tutardı. *Rand’ı bulduktan sonra. Onunla beraber bitirmem gereken her ne varsa bitirdikten sonra.* Moiraine düşlerini koruyamadığı için ne kadar

üzgün olduğundan emin değildi. Tek Güç ya da kurtlar; bu bir erkeğin yapabileceği bir seçim değildi.

Şömineyi yakmadı, iki pencereyi de açtı. Soğuk gece havası içeri doldu. Battaniyeleri ve çarşafları yere atarak, üzerinde giysileriyle yumru yumru yatağa uzandı. Rahat bir pozisyon bulmaya zahmet etmedi. Uyumadan önceki son düşüncesi, onu derin uykudan ve tehlikeli düşlerden koruyacak bir şey varsa, o şilte olacağı idi.

Uzun bir koridordaydı. Yüksek taş tavanla duvarlar nemle parlıyordu ve üzerlerinde tuhaf gölgelerin oluşturduğu damarlar vardı. Gölgeler çarpık şeritler halinde uzanıyorlar, başladıkları gibi aniden sona eriyorlardı. Aralarındaki aydınlık için fazla karanlıktılar. Işığın nereden geldiği konusunda Perrin'in hiç fikri yoktu.

"Hayır," dedi, sonra da daha yüksek sesle, "Hayır! Bu bir rüya. Uyanmalıyım. Uyanmalıyım!"

Koridor değişmedi.

Tehlike. Bir kurt düşüncesiydi bu, uzak ve zayıf.

"Uyanacağım. Uyanacağım!" Yumruğunu duvara vurdu. Canı acıdı, ama uyanmadı. Kıvrımlı gölgelerden birinin yumruğundan kaçtığını düşündü.

Kaç, kardeşim. Kaç!

"Çekirge?" dedi şaşkınlık içinde. Düşüncelerini işittiği kurdun hangisi olduğundan emindi. Kartallara imrenen Çekirge. "Çekirge öldü!"

Kaç!

Perrin koşmaya başladı, bir eliyle kemerindeki baltasının sapını tutuyor, bacağına çarpmasını engellemeye çalışıyordu. Nereye koştuğu, neden koştuğu konusunda hiç fikri yoktu, ama Çekirge'nin seslenişindeki telaşı duymazdan gelemezdi. *Çekirge öldü,* diye düşündü. *O öldü!* Ama koştu.

Koştuğu koridoru başka koridorlar, tuhaf açılarla kesiyor, bazıları alçalıyor, bazıları tırmanıyordu. Ama hiçbiri içinde bulunduğu koridordan farklı görünmüyordu. Kapısız, nemli taş duvarlar ve kara çizgiler.

Yine bu koridorlardan birine gelince kayarak durdu. Orada bir adam durmuş, kararsızca gözlerini kırpıştırıyordu. Ceketi ve pantolonu tuhaf kesimliydi; ceketi kalçalarında, pantolon paçaları çizmelerinin üzerinde genişliyordu. İkisi de parlak sarıydı, çizmeleri ancak biraz daha soluktu.

"Artık bu kadarına da dayanamam," dedi adam kendi kendine. Tuhaf bir aksanı vardı, hızlı ve keskin. "Şimdi de rüyamda köylüleri görmekle

kalmıyorum, giysilerine bakılırsa yabancı köylüleri görüyorum. Düşlerimden defol, adam!”

“Sen kimsin?” diye sordu Perrin. Adam alınmış gibi kaşlarını kaldırdı.

Çevrelerindeki gölge şeritler kıvrandı. Biri tavanın bir ucundan koptu ve yabancı adamın başına dokunmak üzere aşağı süzüldü. Saçlarına dolanıyor gibiydi. Adamın gözleri irileşti ve sanki her şey bir anda oldu. Gölge solgun bir şey taşıyarak tavana çekildi. Perrin’in yüzüne ıslak damlalar düştü. Kemik takırdatan bir çığlık havayı yardı.

Perrin yanında donarak, adamın giysilerini giymiş kanlı şekle baktı. Adam yerde çığlık atarak kıvranıyordu. Gözleri istemsizce, tavandan sarkan, ıslak çuvala benzeyen, solgun şeye kaydı. Bir kısmı siyah şerit tarafından yutulmuştu bile, ama bütün ve kesintisiz insan derisini ayırt etmekte güçlük çekmedi.

Çevresindeki gölgeler heyecanla dans etti ve Perrin, peşinde ölüm çığlıkları, kaçtı. Gölge şeritleri dalgalandı, onu takip etti.

“Değiş, yanasıca!” diye bağırdı. “Rüya olduğunu biliyorum! Işık yaksın seni, değiş!”

Altın şamdanlarda düzinelerce mum, beyaz zemin taşlarını ve beyaz bulutlarla süslü kuşların resmedildiği tavanı aydınlatıyordu; duvarlarda, şamdanların arasında kalan boşluklarda renkli halılar asılıydı. Perrin’in görebildiği kadarıyla, göz alabildiğine uzayıp giden koridor boyunca ve duvarda beliren sivri uçlu beyaz taş kemerlerde, titreşen mum alevleri dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

Tehlike. Çağrı öncekinden daha zayıftı. Ve, eğer bu mümkünse, daha telaşlı.

Baltası elinde, kendi kendine mırıldanarak ihtiyatla koridor boyunca yürümeye başladı. “Uyan. Uyan, Perrin. Bunun bir rüya olduğunu biliyorsan, ya o değişir ya sen uyanırsın. Uyan, yanasıca!” Koridor, daha önce yürüdüğü bütün koridorlar kadar kaldı.

Sivri uçlu beyaz kemerlerin ilkine geldi. Görünüşe göre penceresiz ama bir saray kadar süslü dekore edilmiş dev bir odaya açılıyordu. Mobilyaların hepsi oymalı, yaldızlı, fildişi kakmalı idi. Odanın ortasında bir kadın duruyordu, kaşlarını çatmış, bir masanın üzerinde duran lime lime yazmaya bakıyordu. Beyaz ve gümüş rengi kıyafetlere bürünmüş, siyah saçlı, siyah gözlü, güzel bir kadın.

Perrin tam onu tanımıştı ki, kadın başını kaldırdı ve doğrudan ona baktı. Gözleri şok ve öfkeyle irileşti. “Sen! Burada ne yapıyorsun? Sen nasıl?..

Hayal bile edemeyeceğin şeyleri mahvedeceksin!”

Aniden mekân düzleşti ve Perrin bir anda bir odanın resmine bakıyormuş gibi oldu. Düz imge yan döndü, siyahlığın ortasında parlak, düz, dikey bir çizgi haline geldi. Çizgi beyaz beyaz parlayıp yok oldu ve ardında yalnızca siyahtan da siyah bir karanlık kaldı.

Perrin’in çizmelerinin hemen önünde, zemin taşları aniden sona eriyordu. O izlerken beyaz kenarlar, suyun süpürdüğü kumlar gibi karanlığa gömüldü. Perrin telaşla geriledi.

Kaç.

Perrin döndü ve arkasında Çekirge’yi buldu; yaralı, gri, iri bir kurt. “Sen öldün. Öldüğünü gördüm. Öldüğünü *hissettim!*” Perrin’in zihnini bir çağrı doldurdu.

Hemen kaç! Artık burada olmamalısın. Tehlike. Büyük tehlike. Tüm Hiçdoğmamışlardan daha kötü. Gitmelisin. Hemen git! Hemen!

“Nasıl?” diye bağırdı Perrin. “Gitmek istiyorum, ama nasıl?”

Git! Çekirge dişlerini çıkararak Perrin’in boğazına sıçradı.

Perrin boğuk bir haykırışla yatağında doğrulup oturdu. Elleri, kanının akıp gitmesini önlemek istercesine boğazına gitti. Sağlam deriye temas ettiler. Perrin rahatlayarak yutkundu, ama bir sonraki an parmakları ıslak bir nokta buldu.

Telaşla, düşmekten kendini zor kurtararak yataktan çıktı, lavaboya gitti, sürahiyi aldı, her yere su sıçratarak lavaboyu doldurdu. Yüzünü yıkarken su pembeleşti. O tuhaf giysili adamın kanıyla.

Ceketinde ve pantolonunda da koyu renk lekeler vardı. İkisini de yırtarcasına çıkardı ve en uzak köşeye fırlattı. Onları orada bırakmayı düşünüyordu. Simion onları yakabilirdi.

Bir esinti açık pencereyi içeri savurdu. Perrin gömleği ve iç çamaşırları içinde titreyerek yere oturdu, sırtını yatağa verdi. *Böyle yeterince rahatsız olmalı*. Düşünceleri kasvet, endişe ve korkuyla doluydu. Ve kararlılık. *Buna teslim olmayacağım. Asla!*

Uyku nihayet geldiğinde titriyordu; çevresindeki odanın hayal meyal farkında olduğu, soğukla ilgili düşüncelerle dolu, sığ, yarım bir uyku. Ama gördüğü kötü rüyalar, diğer bazı rüyalardan daha iyiydi.

Rand gecenin içinde ağaçların altında büzüldü, geniş omuzlu, siyah köpeğin saklandığı yere yaklaşmasını izledi. Yan tarafı ağrıyordu, Moiraine'in tam olarak iyileştiremediği yara, ama onu görmezden geldi. Ay, köpeği zar zor ayırt etmesine yetecek kadar ışık veriyordu; koca kafası ve koca omuzlarıyla bel yüksekliğindeki köpeğin dişleri gecenin içinde ıslak gümüş gibi parlıyordu. Havayı kokladı ve ona doğru koşturdu.

Daha yakına, diye düşündü Rand. *Daha yakına gel. Bu sefer sahibini uyaramayacaksın. Daha yakına. İşte böyle.* Köpek şimdi yalnızca on adım uzaktaydı, aniden öne fırlarken göğsünden derin bir hırıltı yükseldi. Doğruca Rand'a atıldı.

Güç içini doldurdu. Uzattığı ellerinden bir şey sıçradı; Rand ne olduğundan emin değildi. Çelik kadar katı bir ışık çubuğu. Sıvı ateş. Bir an, o şey hâlâ elinden çıkarken, köpek saydamlaştı ve gözden kayboldu.

Beyaz ışık, Rand'ın gözlerinde yanan ardıl imge dışında soldu. En yakın ağaç gövdesine dayanarak çöktü, yüzünü ağaç kabuğuna yasladı. Rahatlamayla ve sessiz kahkahalarla sarsılıyordu. *İşe yaradı. Işık beni kurtarsın, bu sefer işe yaradı.* Öncekilerin hepsinde yaramamıştı. Bu gece başka köpekler de olmuştu.

Tek Güç içinde zonkluyor, Karanlık Varlık'ın *saidin*'deki lekesi yüzünden midesi kalkıyor, boşalmak istiyordu. Soğuk gece rüzgârına rağmen yüzünde ter damlaları belirmişti ve ağzında bulantı tadı vardı. Uzanıp ölmek istiyordu. Nynaeve'in ona ilaç vermesini, Moiraine'in iyileştirmesini ya da... Onu boğan mide bulantısını durduracak bir şey, herhangi bir şey.

Ama *saidin* onu yaşamla da dolduruyordu. Mide bulantısına yaşam, enerji ve farkındalık da karışmıştı. *Saidin*'siz yaşam solgun bir suretti. Başka her şey soluk bir taklitten ibaretti.

Ama beklersem beni bulurlar. İzimi sürerler, bulurlar. Tear'a ulaşmalıyım. Orada anlayacağım. Eğer Ejder bensem, bu iş artık bir son bulmuş olacak. Ve değilsem... Hepsi bir yalansa, o yalan da son bulacak. Son.

Gönülsüzce, sonsuz bir yavaşlıkla, *saidin*'le bağlantısını kesti, son nefesini verirmiş gibi, onun sarmalayan kollarından vazgeçti. Gece yavan geliyordu. Gölgeler sonsuz, keskin tonlarını yitirdiler, iç içe geçip bulanıklaştılar.

Uzakta, batıda bir köpek uludu, sessiz gecede titrek bir haykırış.

Rand başını kaldırdı. Çok uğraşırsa köpeği görebilirmiş gibi o yana baktı.

İkinci bir köpek ilkine yanıt verdi, sonra bir tane daha ve iki tane daha. Hepsi batısında bir yerlere dağılmıştı.

"Avlayın beni," diye hırladı Rand. "İstiyorsanız avlayın. Ben kolay et değilim. Artık değilim!"

Ağacı ittirerek uzaklaştı, sığ, buz gibi bir dereye girdi, sonra doğuya doğru istikrarlı bir koşuya başladı. Çizmeleri soğuk suyla doldu, yan tarafı acıyordu, ama ikisine de aldırmadı. Gece arkasında yine sessizleşmişti, ama buna da aldırmadı. *Avlayın beni. Ben de avlayabilirim. Ben kolay et değilim.*

10
Sırlar

Egwene al'Vere yol arkadaşlarını duymazdan gelerek, uzaktaki Tar Valon'u görebilmek için üzengilere basıp ayağa kalktı, ancak tek görebildiği sabah güneşinde parlayan, uzak bir şeydi. Ama ada üzerindeki kent olmalıydı. Önceki akşamın geç saatlerinde ufukta ilk olarak, inişli çıkışlı ovalardan yükselen, Ejderdağı adlı kırık zirveli ve yalnız dağ belirmişti. Ve orası Tar Valon'un karşısında, Erinin Nehri'nin beri tarafındaydı. Bu dağ, inişli çıkışlı düzlüklerin üzerinde bir çıkıntı gibi duran bu çentikli diş, kilometrelerce uzaktan görülebilen ve kolayca sakınılabilecek bir yol işaretiydi –ki herkes, Tar Valon'a gidenler bile sakınırdı oradan.

Ejderdağı Lews Therin Kardeşkatili'nin öldüğü yerdi; öyle deniyordu. Ayrıca dağ hakkında başka sözler de söylenmişti; hem kehanet, hem uyarı. Kara yamaçlarından uzak durmak için iyi sebeplerdi bunlar.

Egwene'in uzak durmayı istememek için sebebi vardı, hem de birden fazla. İhtiyacı olan eğitimi, alması gereken eğitimi ancak Tar Valon'da alabilirdi. *Bir daha asla tasma takamayacaklar bana!* Düşünceyi uzaklaştırdı, ama aynı düşünce tersyüz olup yine geldi. *Bir daha asla özgürlüğümü kaybetmeyeceğim!* Tar Valon'da, Anaiya düşlerini sınamaya kaldığı yerden devam edecekti; Aes Sedai, Egwene'in şüphelendiği gibi bir Düşgören olduğuna dair gerçek bir kanıt bulamamış olsa da bunu yapmak zorunda kalacaktı. Almoth Ovası'ndan ayrıldığından beri Egwene'in düşleri rahatsız ediciydi. Seanchan hakkındaki düşlere ek olarak –gerçi onlar da hâlâ ter içinde uyanmasına sebep oluyordu– Rand hakkında gittikçe daha fazla düş görüyordu. Kaçan Rand. Bir şeye doğru koşan, ama bir şeyden kaçan Rand.

Egwene Tar Valon'a daha dikkatli baktı. Anaiya orada olacaktı. *Ve Galad da, belki.* Elinde olmadan kızardı ve onu aklından tamamen çıkardı. *Hava durumunu düşün. Başka bir şey düşün. Işık, sıcak bastı.*

Senenin bu kadar erken bir vaktinde, kış henüz dünün anısıyken, Ejderdağı'nın zirvesi hâlâ karla kaplıydı, ama burada, aşağıda, kar erimişti. Erken filizler geçen senenin kahverengi otlarının arasından başlarını kaldırıyorlardı ve seyrek ağaçların süslediği alçak bir tepede, ilk kırmızı yapraklar belirmişti. Yolculuk etmekle geçirilen, bazen fırtınalar yüzünden günlerce bir köyde ya da kampta mahsur kalınan, bazen karnına dek kara batmış atların üzerinde gün doğumundan gün batımına kadar yol alınıp da iyi havada bir öğle vaktinde yürünerek katedileceğinden daha az mesafe kaydedilen bir kıştan sonra, bahar işaretleri görmek güzeldi.

Kalın yün pelerinini arkaya atan Egwene, yüksek kaşlı eyerine yerleşti ve sabırsız bir hareketle eteklerini düzeltti. Koyu renk gözleri hoşnutsuzlukla doldu. At binmek için iğne iplikle ikiye ayırdığı eteğini fazla uzun süre giymişti, ama sahip olduğu tek diğer etek daha pisti. Ve aynı renkti. Tasmalıların koyu grisi. Onca hafta önce, Tar Valon yolculuğuna başladıklarında tek seçenekleri buydu: ya koyu gri giyecekti ya da hiçbir şey.

"Yemin ediyorum, bir daha asla gri giymeyeceğim, Bela," dedi uzun tüylü atına, kısrağın boynunu okşayarak. *Beyaz Kule'ye döndükten sonra fazla seçeneğim olmayacak ya,* diye düşündü. Kule'de, tüm çömezler beyaz giyerdi.

"Yine kendi kendine mi konuşuyorsun?" diye sordu Nynaeve, doru, iğdiş edilmiş atını yakına çekerek. İki kadın aynı boyda, aynı giysiler içindeydiler, ama atlarının arasındaki fark Emond Meydanı'nın Hikmetini bir baş uzun gösteriyordu. Nynaeve kaşlarını çattı, omzunun üzerinden sarkan kalın örgüyü çekiştirdi. Endişeli ya da huzursuz olduğunda, hatta bazen her zamankinden de inatçı olmaya hazırlandığında yaptığı gibi. Parmağındaki Büyük Yılan yüzüğü Kabuledilmişlerden biri olduğunu gösteriyordu; henüz Aes Sedai değildi, ama yine de bu mertebeye Egwene'den koskoca bir adım daha yakındı. "Çevreyi gözlesen daha iyi edersin."

Egwene, Tar Valon'a baktığını söyleyerek terslenecekken kendini tuttu. *Sırf eyeri beğenmiyorum diye mi üzengilerin üzerinde ayağa kalktığımı sandı?* Nynaeve artık kendisinin Emond Meydanı'nın Hikmeti, Egwene'in ise çocuk olmadığını fazlaca sık unutuyor gibiydi. *Ama o yüzüğü takıyor,*

ben takmıyorum... henüz! Ve onun açısından, bu hiçbir şey değişmedi demek!

“Moiraine’in Lan’e nasıl davrandığını merak ediyor musun?” diye sordu tatlı tatlı ve Nynaeve örgüsünü hızla çekince anlık bir hoşnutluk yaşadı. Ama bu hoşnutluk hemen kayboldu. Yaralayıcı sözler söylemek doğasında yoktu ve Nynaeve’in Muhafız hakkındaki duygularının örgü sepetine girmiş kedi yavrusunun arkasında bıraktığı karmaşayı andırdığını biliyordu. Ama Lan kedi yavrusu değildi ve adamın inatçı, aptalca asaleti Nynaeve’i onu öldürmesine sebep olacak kadar çıldırtmadan önce genç kadının adam hakkında bir şeyler yapması gerekecekti.

Toplam altı kişiydiler, hepsi geçtikleri köylerde ve küçük kasabalarda dikkat çekmeyecek kadar sade giyimliydi, ama muhtemelen son zamanlarda Caralain Otlağı’ndan geçen en garip gruptular. Dördü kadındı ve adamlardan biri iki atın arasına gerilmiş sedyeye yatırılmıştı. Sedye atları da hafif yükler taşıyordu, yol boyunca karşılaştıkları köyler arasındaki uzun mesafeler için gereken erzak vardı.

Altı kişi, diye düşündü Egwene, *ve kaç tane sır?* Birden çok sırrı paylaşıyordu hepsi, belki Tar Valon’da bile saklanması gereken sırlar. *Köydeyken yaşam daha basitti.*

“Nynaeve, sence Rand iyi midir? Ve Perrin?” diye ekledi telaşla. Artık, bir gün Rand’la evlenecekmiş gibi düşünmeye cesaret edemiyordu; artık bunun adı sadece “gibi düşünmek” olurdu zaten. Bundan hoşlanmıyordu – bu fikirle tam olarak uzlaşabilmiş değildi– ama biliyordu.

“Düşlerin mi? Seni yine mi rahatsız ediyorlar?” Nynaeve’in sesi endişeli çıkıyordu, ama Egwene duygudaşlık kabul edecek havada değildi.

Sesinin olabildiğince olağan çıkması için çabaladı. “İşittiğimiz söylentilere bakarak, neler olup bittiğini tahmin edemiyorum. Bildiğim şeyler söylentilerde o kadar çarpıtılmış, o kadar yanlış ki!”

“Moiraine yaşamlarımıza girdiğinden beri her şey yanlış,” dedi Nynaeve sertçe. “Perrin ve Rand...” Yüzünü buruşturarak tereddüt etti. Egwene Nynaeve’in, Rand’ın şimdiki halinin Moiraine’in suçu olduğuna inandığını düşündü. “Şimdilik kendi başlarının çaresine bakmaları gerekecek. Korkarım bizim kendimizle ilgili, endişelenmemiz gereken bir şey var. Yolunda olmayan bir şey. Bunu... hissedebiliyorum.”

“Ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Egwene.

“Fırtına hissi gibi.” Nynaeve’in koyu renk gözleri berrak, mavi sabah göğünü inceledi. Yalnızca birkaç tane dağınık bulut vardı. Başını iki yana

salladı. “Sanki bir fırtına geliyormuş gibi.” Nynaeve havanın nasıl olacağını hep tahmin edebilmişti. Rüzgârı dinlemek deniyordu buna ve her köyün Hikmetinin bunu yapması bekleniyordu, ama çoğu aslında yapamıyordu. Emond Meydanı’ndan ayrıldığından beri Nynaeve’in yeteneği gelişmiş ya da değişmişti. Onun hissettiği fırtınalar bazen rüzgârdan çok insanlar hakkında çıkıyordu artık.

Egwene düşünceler içinde, alt dudağını ısırdı. Bu kadar uzağa, Tar Valon’un bu kadar yakınına geldikten sonra durdurulmaya ya da yavaşlatılmaya tahammülleri yoktu. Mat’in hatırı için. Ve zihni ona bir köy delikanlısının hayatından, bir çocukluk arkadaşının hayatından daha önemli olduğunu söylese de yüreğinin yine de daha fazla önem veremediği sebepler için. Aralarından herhangi birinin bir şey fark edip fark etmediğini merak ederek diğerlerine baktı.

Kısa ve tombul, tamamen kahverengi tonlarına bürünmüş Verin Sedai görünüşe göre düşüncelere dalmıştı. Pelerininin başlığı yüzünü gizleyecek şekilde öne çekilmişti. Önde at sürüyordu, ama atının kendi seçtiği hızda ilerlemesine izin veriyordu. Kadın Kahverengi Ajah’tandı ve Kahverengi kardeşler genelde bilgiye çevrelerindeki dünyaya verdiklerinden daha fazla önem veriyordu. Ama Egwene Verin’in dünyadan kopuk olduğundan emin değildi. Verin onlarla birlikte olarak kendini beline dek dünya işlerine batırmıştı.

Egwene’le aynı yaşta ve yine bir çömez olan Elayne, Mat’in baygın yattığı sedyenin arkasında at sürüyordu. Egwene esmerken, Elayne altın saçlı ve mavi gözlüydü. Egwene ve Nynaeve ile aynı grilere bürünmüştü ve Mat’e bakan gözlerinde, diğerlerinin yüreklerindeki endişe vardı. Mat üç gündür kendine gelmemişti. Sedyenin diğer yanında at süren ince, uzun saçlı adam kimse fark etmeden her yere bakmaya çalışıyor gibiydi ve yüzündeki çizgiler dikkat kesilmekten derinleşmişti.

“Hurin,” dedi Egwene ve Nynaeve başını salladı. Sedyenin kendilerine yetişebilmesi için yavaşladılar. Verin önde ilerlemeye devam etti.

“Herhangi bir şey hissediyor musun, Hurin?” diye sordu Nynaeve. Elayne, aniden dikkatini yoğunlaştırarak bakışlarını Mat’in sedyesinden kaldırdı.

Üçü ona bakarken, zayıf adam eyerinde kıpırdandı ve uzun burnunun yanını ovaladı. “Sorun,” dedi, aynı anda hem sert, hem gönülsüz. “Sanırım... Sorun çıkabilir.”

Shienar Kralı’nın hırsız avcısı olan Hurin Shienar savaşçıları gibi tepesinde bir saç tutamı taşımıyordu, ama kemerindeki kısa kılıçla çentikli kılıçkıran kullanıla kullanıla aşınmıştı. Senelerin deneyimi ona kötülük yapanların kokularını alma yeteneği vermişti, özellikle de şiddete bulaşanların.

Yolculukları boyunca iki kez, henüz bir saat önce geldikleri köyden ayrılmalarını tavsiye etmişti. İlk seferinde çok yorgun olduklarını söyleyerek reddetmişlerdi, ama gece sona ermeden hancıyla iki köylü onları yataklarında öldürmeye çalışmıştı. Basit hırsızlardı bunlar, Karanlıkdostu değil, yalnızca atlarını, eyerlerinde ve bohçalarında bulunan eşyaları isteyen kişiler. Ama köyün geri kalanının olaydan haberi vardı ve görünüşe göre yabancıları kolay av sayıyorlardı. Balta sapları ve yabalar sallayan bir güruhtan kaçmak zorunda kalmışlardı. İkinci seferinde, Hurin konuşur konuşmaz Verin atlarına binmelerini emretmişti.

Ama yol arkadaşlarından biriyle konuşurken Hurin hep ihtiyatlı davranıyordu. Mat dışında. Mat henüz konuşabilirken elbette. İkisi şakalaşmış, kadınlar yakında değilken zar atmıştı. Egwene, yanında bir Aes Sedai ve eğitim görecek üç kadın varken adamın yalnız kalmaktan huzursuz olacağını düşünmüştü. Bazı erkekler bir Aes Sedai ile yüzleşmektense bir savaşla karşı karşıya olmayı tercih ederdi.

“Ne tür sorun?” dedi Elayne.

Rahat konuşuyordu, ama hemen ve detaylı bir yanıt beklediği o kadar açıktı ki, Hurin ağzını açtı. “Kokusunu aldım...” Sustu, şaşırmış gibi gözlerini kırptı, gözleri bir kadından diğerine kaydı. “Yalnızca bir his,” dedi sonunda. “Bir... bir sezgi. Dün ve bugün bazı izler gördüm. Bir sürü at. Bu tarafa gelen yirmi ya da otuz at ve karşı yöne giden yirmi ya da otuz at daha. Merakımı uyandırdı. O kadar. Bir his. Ama ben sorun derim.”

İzler mi? Egwene izleri fark etmemişti. Nynaeve sert bir sesle, “Ben izlerde endişe uyandırıcı bir şey görmedim,” dedi. Nynaeve erkekler kadar iyi bir iz sürücü olmakla gurur duyardı. “Günler öncesinden kalmaydı. Sorun olduğunu düşünmene sebep olan ne?”

“Ben yalnızca öyle olduğunu düşünüyorum,” dedi Hurin ağır ağır, daha fazlasını söylemek ister gibi. Bakışlarını indirdi, burnunu ovaladı ve derin derin nefes aldı. “Köyü görmemizin üzerinden uzun zaman geçti,” diye mırıldandı. “Bizden önce Falme’den ne haberler geldiğini kim bilebilir? Beklediğimiz kadar iyi bir karşılama bulamayabiliriz. Ben bu adamların eşkıya ya da katil olabileceğini düşünüyorum. Bence ihtiyatlı olmalıyız.

Mat ayakta olsaydı, ben öncülük yapardım, ama belki sizi yalnız bırakmamak en iyisi.”

Nynaeve’in kaşları kalktı. “Kendi başımızın çaresine bakamayacağımızı mı düşünüyorsun?”

“Biri Tek Güç’ü kullanmanıza fırsat vermeden sizi öldürürse, Tek Güç’ün bir faydası olmaz,” dedi Hurin, eyerinin yüksek kaşına bakarak. “Affınıza sığınırım, ama bence ben... ben bir süre Verin Sedai ile at süreceğim.” Atını topukladı ve aralarından herhangi biri konuşamadan ilerledi.

“İşte bu sürpriz oldu,” dedi Elayne, Hurin Kahverengi Aes Sedai’nin biraz ötesinde yavaşlarken. Verin diğer her şeyi fark etmediği gibi adamı da fark etmemiş göründü ve adam bundan memnun gibiydi. “Tümentepe’den ayrıldığımızdan beri Verin’den olabildiğince uzak duruyordu. Ona hep, ne diyeceğinden korkarmış gibi bakıyordu.”

“Aes Sedailere saygı duyması, onlardan korkmadığı anlamına gelmez,” dedi Nynaeve, sonra gönülsüzce, “Bizden korkmadığı anlamına gelmez,” diye ekledi.

“Sorun çıkacağını düşünüyorsa, ileriye bir baksın diye göndermeliyiz onu.” Egwene derin bir nefes aldı ve diğer iki kadına olabildiğince ifadesiz bir bakışla baktı. “Sorun çıkarsa, onun yanında yüz askerle savunacağından daha iyi savunuruz biz kendimizi.”

“O bunu bilmiyor,” dedi Nynaeve duygusuz bir sesle, “ve ben de ona söyleyecek değilim. Ya da herhangi birine.”

“Verin duysa ne diyeceğini hayal edebiliyorum.” Elayne’in sesi endişeli çıkıyordu. “Keşke ne kadarını bildiği hakkında bir fikrim olsaydı. Egwene, Amyrlin öğrenecek olsa, değil siz ikinize yardım etmek, annemin bana bile yardım edebileceğinden kuşkuluyum. Hatta bunu deneyeceğinden bile.” Elayne’in annesi Andor Kraliçesi’ydi. “Beyaz Kule’den ayrılmadan önce Güç’ü pek az öğrenebildi, ama hep tam bir Aes Sedai olmuş gibi davrandı.”

“Morgase’e güveneceğimizi umamayız,” dedi Nynaeve. “O Caemlyn’de, bizse Tar Valon’da olacağız. Hayır, yanımızda ne getirmiş olursak olalım, bu şekilde kaçtığımız için başımız yeterince derde girecek. Alçakgönüllü davranmak ve zaten çektiğimizden daha fazla dikkat çekmemek en iyisi olacak.”

Başka zaman olsa, alçakgönüllü davranmaya çalışan bir Nynaeve hayal etmek Egwene’i güldürürdü. Elayne bile daha iyi başarırdı bunu. Ama şu anda içinden gülmek gelmiyordu. “Ya Hurin haklıysa? Ya saldırıya

uğrarsak? Hurin bizi yirmi otuz adama karşı koruyamaz, Verin'in bir şey yapmasını beklersek de ölürüz. Fırtına sezdiğini söylemiştin, Nynaeve."

"Öyle mi?" dedi Elayne. Başını iki yana sallarken kızıl altın bukleleri savruldu. "Verin'in hiç hoşuna gitmez eğer biz..." Sustu. "Verin hoşlansa da, hoşlanmasa da, mecbur kalabiliriz."

"Ne yapılması gerekirse ben yaparım," dedi Nynaeve sert bir sesle, "eğer yapılacak bir şey varsa. Ve eğer gerekirse, siz ikiniz kaçacaksınız. Beyaz Kule taşıdığınız potansiyelle ayağa kalkmış olabilir, ama Amyrlin Makamı ya da Kule Salonu gerekli olduğuna karar verirse ikinizin de kaynaktan kesilmeyeceğini düşünmeyin."

Elayne yutkundu. "Bunun için bizi kaynaktan keserlerse," dedi hafif bir sesle, "seni de keserler. Hep beraber kaçmalıyız ya da birlikte hareket etmeliyiz. Hurin daha önce haklı çıktı. Kule'de sorun yaratacak kadar hayatta kalmak istiyorsak, biz... biz yapmamız gerekeni yapmalıyız."

Egwene ürperdi. Kaynaktan kesilmek. *Saidar*'dan, Gerçek Kaynak'ın dişil yarısından yalıtılmak. Pek az Aes Sedai bu cezayı almıştı, ama Kule'nin kaynaktan kesilme cezasını gerekli gördüğü işler vardı yine de. Çömezlerin yalıtılan her Aes Sedai'nin ismini ve işledikleri suçları öğrenmesi beklenirdi.

Egwene artık Kaynak'ın orada olduğunu daima hissediyordu, görüş alanının hemen dışında; tıpkı öğle vakti omzunun arkasında duran güneş gibi. *Saidar*'a dokunmaya çalıştığında genellikle hiçbir şey yakalayamıyor olsa da, yine de ona dokunmak istiyordu. Çömezler Sorumlusu Sheriam Sedai Tek Güç'ün verdiği hissi fazla sevmeye başlamak hakkında ne derse desin, ne kadar çok dokunursa o kadar çok dokunmak istiyordu. Ondan yalıtılmak; *saidar*'ı hissedebilmek, ama bir daha asla dokunamamak...

Diğerleri de konuşmak istemiyor gibiydi.

Titremesini saklamak için eyerinde eğilerek hafif hafif sallanan sedyeye baktı. Mat'in battaniyeleri bozulmuş, bir elinde kavradığı, altın kın içinde kıvrık bir hançer ortaya çıkmıştı. Kabzasında güvercin yumurtası büyüklüğünde bir yakut vardı. Hançere dokunmamaya özen göstererek battaniyeleri delikanlının elinin üzerine çekti. Mat Egwene'den yalnızca birkaç yaş büyüktü, ama çökmüş yanakları ve solgun derisi onu daha yaşlı gösteriyordu. Hırıltılar çıkararak nefes alırken göğsü pek az yükseliyordu. Ayaklarının dibinde yumru yumru bir çuval duruyordu. Egwene battaniyeyle onu da örttü. *Mat'i Kule'ye ulaştırmalıyız,* diye düşündü. *Çuvalı da.*

Nynaeve de eğildi ve Mat'in alnını yokladı. "Ateşi kötüleşti." Sesi endişeli çıkmıştı. "Keşke biraz endişeyok kökü ya da ateşkıran olsaydı."
"Belki Verin yine Şifa vermeyi denerse," dedi Elayne.
Nynaeve başını iki yana salladı. Mat'in saçlarını arkaya sıvazladı ve içini çekti, sonra konuşmadan önce doğruldu. "Şimdilik onu hayatta tutmaktan başka bir şey yapamayacağını söylüyor ve ona inanıyorum. Ben... ben dün gece kendim Şifa vermeyi denedim, ama hiçbir şey olmadı."
Elayne inledi. "Sheriam Sedai yüzlerce kez, adım adım gösterilmeden Şifa vermeyi denemememizi söyledi."
"Onu öldürebilirdin," dedi Egwene sert bir sesle.
Nynaeve yüksek sesle burnunu çekti. "Ne yaptığımı bilmiyor olsam da, Tar Valon'a gitme fikri aklıma düşmeden önce de Şifa veriyordum ben. Ama öyle görünüyor ki benim yaptıklarımın işe yaraması için ilaçlarıma ihtiyacım var. Keşke biraz ateşkıran olsaydı. Mat'in fazla zamanı kaldığını sanmıyorum. Belki birkaç saat."
Egwene, Nynaeve'in bunu biliyor olmasının ve nereden bildiği sorusunun, sesindeki mutsuzlukta Mat'in durumu kadar payı olduğunu düşündü. Nynaeve'in eğitim görmek üzere Tar Valon'a gitmeyi neden seçtiğini tekrar merak etti. Eylemin kendisini her zaman kontrol altında tutamasa da yönlendirmeyi farkında olmadan öğrenmiş ve Aes Sedai rehberliği olmadan öğrenen dört kadından üçünü öldüren krizi atlatmıştı. Nynaeve daha fazlasını öğrenmek istediğini söylüyordu, ama bu konuda, koyundili kökü içmek zorunda olan bir çocuk kadar gönülsüzdü.
"Onu Beyaz Kule'ye kısa sürede yetiştireceğiz," dedi Egwene. "Ona orada Şifa verebilirler. Amyrlin ona bakar. O her şeyle ilgilenir." Mat'in ayakucunda, battaniyesinin örttüğü çuvala bakmadı. Diğer iki kadın da ona bakmaktan özenle kaçınıyorlardı. Üstlerinden atmaktan hepsinin memnun olacağı bazı sırlar vardı.
"Atlılar," dedi Nynaeve aniden, ama Egwene onları çoktan görmüştü. İlerideki alçak yükseltinin üzerinde, atlarını dörtnala sürerken beyaz pelerinleri dalgalanan iki düzine adam yaklaşıyordu.
"Işığın Evlatları," dedi Elayne, küfreder gibi. "Sanırım senin fırtınayı ve Hurin'in sorununu bulduk."
Verin dizginleri çekmiş, kılıcını çekmesini engellemek için Hurin'in kolunu tutmuştu. Egwene tombul Aes Sedai'nin arkasında durması için sedye atına dokundu.

“Bırakın konuşma işini ben yapayım, çocuklar,” dedi Aes Sedai sakin bir tavırla, saçlarındaki grileri sergilemek üzere başlığını arkaya atarak. Egwene Verin’in ne kadar yaşlı olduğundan emin değildi; büyükannesi olacak kadar yaşlı olduğunu düşünüyordu, ama gri saçlar Aes Sedai’deki tek yaşlılık işareti idi. “Ve ne yaparsanız yapın, sizi öfkelendirmelerine asla izin vermeyin.”

Verin’in yüzü de sesi kadar sakindi, ama Egwene Aes Sedai’nin Tar Valon’a kalan mesafeyi ölçmekte olduğunu gördü. Artık kulelerin tepesi görülebiliyordu; ırmağın üzerinden adaya uzanan, ırmakta yüzen tüccar gemilerinin altından geçebileceği kadar yüksek bir köprü de.

Görecek kadar yakın, diye düşündü, *ama faydası olmayacak kadar uzak.*

Bir an, yaklaşan Beyazpelerinlerin saldıracağından emindi, ama önderleri elini kaldırdı ve kırk adım uzakta, toz toprak kaldırarak aniden dizginleri çektiler.

Nynaeve alçak sesle, öfkeli öfkeli mırıldandı. Elayne dimdik, gurur dolu, Beyazpelerinleri görgüsüzlükleri yüzünden paylayacakmış gibi görünerek oturuyordu. Hurin kılıcının kabzasını kavramıştı; Verin ne derse desin, kadınlarla Beyazpelerinlerin arasına girmeye hazır görünüyordu. Verin tozu dağıtmak için ılımlı bir tavırla yüzünün önünde elini salladı. Beyaz pelerinli atlılar bir yay oluşturdular ve yolu kapattılar.

Göğüs zırhları ve koni şeklindeki miğferleri cilalanmış, parlıyordu. Kollarındaki zincir zırhlar bile parıl parıldı. Her adamın göğsünde alev alev, altın güneş vardı. Bazıları yaylarına ok yerleştirdiler, ama kaldırmadan, hazır tuttular. Önderleri genç bir adamdı, ama pelerinindeki güneş patlamasının altında rütbesini gösteren iki altın düğüm vardı.

“Tahminimde yanılmıyorsam, iki Tar Valon cadısı, değil mi?” dedi, dar yüzünü buruşturan gergin bir gülümsemeyle. Başkalarının anlamayacak kadar aptal oldukları bir gerçeği bilirmiş gibi, yüzü kibirle parlıyordu. “İki velet, iki de kucak köpeği, biri yaşlı, biri hasta.” Hurin diklenecek gibi oldu, ama Verin’in eli onu engelledi. “Nereden geliyorsunuz?” diye sordu Beyazpelerin.

“Batıdan geliyoruz,” dedi Verin sakin sakin. “Yolumuzdan çekilin ve geçmemize izin verin. Işığın Evlatları’nın burada yetkisi yoktur.”

“Nerede Işık varsa Evlatların yetkisi vardır cadı ve Işık’ın olmadığı yere de biz getiririz. Sorularımı yanıtla! Yoksa sizi kampımıza götürüp Sorgucuların sormasına izin mi vermeliyiz?”

Mat'in Beyaz Kule'ye gidip yardım görmesi daha fazla gecikmemeliydi. Ve daha önemlisi –Egwene bu şekilde düşününce irkiliyordu– daha da önemlisi, o çuvalın içindeki şeyin Beyazpelerinlerin eline geçmesi engellenmeliydi.

"Sana yanıt verdim," dedi Verin, hâlâ sakin bir sesle, "üstelik hak ettiğinden daha nazik bir biçimde. Gerçekten de bizi durdurabileceğinizi düşünüyor musun?" Beyazpelerinlerden bazıları, Verin tehdit savurmuş gibi yayını kaldırdı, ama kadının sesi asla yükselmiyordu. "Bazı topraklarda tehditlerinizle etkili olabilirsiniz, ama burada, Tar Valon'un görüş alanında değil. Gerçekten de burada bir Aes Sedai'yi götürmenize izin verileceğini düşünüyor musun?"

Subay, aniden söylediklerini yapabileceğinden kuşku duymuş gibi, eyerinde huzursuzca kıpırdandı. Sonra adamlarına bir bakış fırlattı –ya yanında destek güç olduğunu kendine hatırlatmak için ya da onların izlediklerini hatırladığı için– ve sonra kendine hâkim oldu. "Sizin Karanlıkdostu âdetlerinizden korkmuyorum, cadı. Bana yanıt ver, yoksa yanıtlarını Sorgululara verirsin." Sesi önceki kadar güçlü çıkmıyordu.

Verin boş bir sohbete başlayacakmış gibi ağzını açtı, ama o konuşamadan Elayne emir verir tonda çınlayan bir sesle araya girdi. "Ben Elayne, Andor'un Kız-Veliahtı'yım. Hemen kenara çekilmezseniz Kraliçe Morgase'e hesap verirsiniz, Beyazpelerin!" Verin sinirle tısladı.

Beyazpelerin bir an şaşırmış göründü, sonra kahkaha attı. "Öyle sanıyorsun, değil mi? Belki Morgase'in cadıları artık fazla sevmediğini öğrenirsin, kızım. Seni onlardan alıp annene iade edersem, bunun için bana teşekkür eder. Lord Kumandan Eamon Valda seninle konuşmayı çok ister, Andor'un Kız-Veliahtı." Bir jest yapmak ya da adamlarına işaret vermek için elini kaldırdı, Egwene hangisi olduğunu bilemiyordu. Beyazpelerinlerin bazıları dizginleri topladı.

Artık bekleyecek zaman yok, diye düşündü Egwene, *bir daha asla zincirlenmeyeceğim!* Kendini Tek Güç'e açtı. Basit bir deneyimdi ve uzun çalışmalar sonunda, ilk denediği zamana göre çok hızlı yapabildi. Bir yürek atışı kadar sürede zihnindeki her şey boşaldı, boşlukta yüzen bir gül goncası dışında her şey. O gül goncasıydı, ışığa açılan, *saidar*'a, Gerçek Kaynak'ın dişil yarısına açılan bir gül goncası. Güç içini doldurdu, onu alıp götürecek oldu. İhtişamlı bir kendinden geçişti; ışıkla, Işık ile dolmak, Işık'la bir olmak gibiydi. Boğulup gitmemek için mücadele etti ve Beyazpelerin

subayının atının ayaklarının dibine odaklandı. Küçük bir toprak parçası; kimseyi öldürmek istemiyordu. *Beni ele geçiremezsiniz!*

Adamın eli hâlâ kalkıyordu. Önündeki zemin kükreyerek patladı, başlarından yukarı toprak ve taşlar yağdırdı. At kişneyerek şahlandı ve adam eyerinden bir çuval gibi yuvarlandı.

O yere düşmeden Egwene odağını diğer Beyazpelerinlerin yakınına kaydırdı ve zemin bir kez daha patladı. Bela yana kaçtı, ama kız düşünmeden dizginleri kullanarak kısrağı kontrol altına aldı. Boşluğa sarınmış olduğu halde, kendi işi olmayan üçüncü ve dördüncü patlamalara şaşırdı. Kendisi gibi parıltıyla sarmalanmış Nynaeve ve Elayne'i görünce, onların da *saidar*'a kendilerini açmış olduklarını fark etti. O hale, yönlendirmeyen hiçbir kadın tarafından görülemezdi, ama sonuçları herkesçe görülebiliyordu. Her yandan yükselen patlamalar, Beyazpelerinlere rahat vermedi, tepelerine toprak yağdırdı, onları gürültüyle sarstı, atlarının çılgınca sıçramasına sebep oldu.

Hurin ağzı açık, çevresine bakıyordu. Kendi atını ve sedye atlarını kaçmaktan alıkoymaya çalışırken, Beyazpelerinler kadar korkmuş görünüyordu. Verin şaşkınlık ve öfke içinde gözlerini iri iri açmıştı. Ağzı kızgınlıkla oynuyordu, ama her ne söylüyorsa, gürültü içinde kayboluyordu.

Ve sonra Beyazpelerinler kaçmaya başladılar. Bazıları panik içinde yaylarını düşürdü, Karanlık Varlık peşlerine düşmüş gibi atlarını dörtnala kaldırdılar. Yerden kalkmakta olan genç subay dışında hepsi. Adam sırtını kamburlaştırarak Verin'e baktı. Gözlerinin akları çepeçevre görünüyordu. Güzel beyaz pelerini ve yüzü tozla kirlenmişti, ama o fark etmiş görünmüyordu. "Öldür beni o zaman, cadı," dedi titrek bir sesle. "Hadi. Öldür beni, babamı öldürdüğünüz gibi!"

Aes Sedai onu duymazdan geldi. Dikkati yol arkadaşlarındaydı. Sanki onlar da subaylarını unutmuşlar gibi kaçan Beyazpelerinler, tek vücut olarak, arkalarına bakmadan, o ilk göründükleri yükseltinin arkasında kaybolmuşlardı. Subayın atı da onlarla kaçmıştı.

Egwene, Verin'in öfkeli bakışları altında ağır ağır, gönülsüzce *saidar*'ı bıraktı. Salıvermek her zaman güçtü. Nynaeve'in çevresindeki parıltı daha da yavaş kayboldu. Nynaeve, adam hâlâ bir tür numara yapabilirmiş gibi, sıska suratlı Beyazpelerin'e dik dik bakıyordu. Elayne yaptıkları karşısında şok geçirmiş gibi görünüyordu.

"Yaptıklarınız," diye başladı Verin, sonra derin bir nefes almak için durdu. Bakışları üç genç kadını tarıyordu. "Yaptıklarınız iğrenç. İğrenç! Bir

Aes Sedai Güç'ü ancak Gölgedöllerine karşı ya da kendini savunmak için son çare ise silah olarak kullanabilir. Üç Yemin..."

"Bizi öldürmeye hazırdılar," diye araya girdi Nynaeve hararetli hararetli. "Bizi ya öldürecek ya da işkence görmek üzere götürecekti. Emir vermek üzereydi."

"Bu... bu aslında Güç'ü silah olarak kullanmak sayılmaz, Verin Sedai." Elayne başını dik tutuyordu, ama sesi titriyordu. "Kimseye zarar vermedik, kimseyi incitmeye çalışmadık. Kuşkusuz..."

"Benimle laf yarıştırmayın!" diye tersledi Verin. "Tam Aes Sedai olduğunuzda –eğer olursanız!– Üç Yemin'e bağlı olacaksınız, ama çömezlerin bile yeminle bağlanmış gibi ellerinden gelen çabayı göstermeleri beklenir."

"Ya o?" Nynaeve orada durmuş, sersemlemiş gibi izlemekte olan Beyazpelerin subayına işaret etti. Genç kadının yüzü bir davul kadar gergindi; neredeyse Aes Sedai kadar öfkeli görünüyordu. "Bizi tutsak almak üzereydi. Mat kısa sürede Kule'ye ulaşmazsa ölecek ve... ve..."

Egwene Nynaeve'in yüksek sesle neyi söylememeye çalıştığını biliyordu. *Ve o çuvalın Amyrlin'in dışında kimsenin eline geçmesine izin vermemeliyiz.*

Verin bitkinlik içinde Beyazpelerin'e baktı. "O yalnızca bizi korkutmaya çalışıyordu, kızım. Bizi istemediğimiz herhangi bir yere götüremeyeceğini çok iyi biliyordu, kabullenmeye hazır olduğundan daha fazla sorun yaşamadan olmazdı bu. Burada, Tar Valon'un göründüğü bir yerde olmazdı. Konuşarak, geçmemize izin vermeye ikna edebilirdim onu, yalnızca biraz zaman ve sabır gerekiyordu. Ah, saklandığı yerden yapabilse bizi öldürmeye çalışabilirdi elbette, ama keçi kadar aklı olan hiçbir Beyazpelerin orada olduğunu bilen bir Aes Sedai'ye zarar vermeye kalkışmaz. Bakın ne yaptınız! Şimdi o adamlar ne tür hikâyeler anlatacak, ne zararlar verecek?"

Saklanmaktan bahsettiği zaman genç subayın yüzü kızarmıştı. "Dünyayı Kıran güçlere saldırmamak korkaklık değildir," diye patladı. "Siz cadılar Karanlık Varlık'ın hizmetinde, Dünyanın yeniden Kırılmasını istiyorsunuz!" Verin bitkin bir inanmazlık içinde başını iki yana salladı.

Egwene yol açtığı zararın bir kısmını onarmak istiyordu. "Yaptığım şeyler için çok üzgünüm," dedi subaya. Tam Aes Sedailer gibi gerçek dışında hiçbir şey söylememeye yeminli olmadığı için memnundu, çünkü söyledikleri en iyi haliyle yarım doğruydu. "Yapmamalıydım, özür dilerim.

Verin Sedai'nin yaraların için Şifa vereceğinden eminim." Adam, canlı canlı derisinin yüzüleceği söylenmiş gibi geriledi ve Verin yüksek sesle burnunu çekti. "Uzun yoldan geldik," diye devam etti Egwene, "ta Tümentepe'den. Bu kadar yorgun olmasaydım asla..."

"Sessiz ol, kızım!" diye bağırdı Verin. Aynı anda Beyazpelerin hırladı, "Tümentepe mi? Siz Falme'den geliyorsunuz!" Sendeleyerek geriye bir adım daha attı, kılıcını yarıya kadar çekti. Egwene, yüzündeki ifadeden saldırmaya mı, yoksa kendini savunmaya mı hazırlandığını anlamadı. Hurin, eli kılıçkıranın kabzasında, atını Beyazpelerin'e doğru sürdü, ama dar yüzlü adam, tükürükler saça saça devam etti. "Babam Falme'de öldü! Byar anlattı bana! Siz cadılar sahte Ejderiniz için onu öldürdünüz! Bunun için ölümünüzü göreceğim! Yandığınızı göreceğim!"

"Tez canlı çocuklar," diye içini çekti Verin. "Çenenizi tutmayı bilmediğiniz için oğlan çocukları kadar kötüsünüz. Işıkla git, oğlum," dedi Beyazpelerin'e.

Tek söz daha etmeden grubu adamın yanından geçirdi, ama adamın haykırışları peşlerinden geldi. "Benim adım Dain Bornhald! Unutmayın, Karanlıkdostları! İsmimden korkmanızı sağlayacağım! İsmimi hatırlayın!"

Bornhald'ın haykırışları arkalarında alçalarak kaybolurken, bir süre sessizlik içinde at sürdüler. Egwene sonunda, "Yalnızca durumu biraz düzeltmek istedim," dedi.

"Düzeltmekmiş!" diye mırıldandı Verin. "Bütün doğruyu söylemenin bir zamanı, diline hâkim olmanın bir zamanı olduğunu öğrenmelisin. Öğrenmen gereken şeylerin en küçüğü bu, ama tam Aes Sedailerin şalını giyene kadar yaşamak istiyorsan önemli. Aklına hiç, Falme'de olanlara ilişkin söylentilerin buraya bizden önce ulaşmış olabileceği gelmedi mi?"

"Neden gelsin ki?" diye sordu Nynaeve. "Bundan önce karşılaştığımız hiç kimse söylentilerden öte bir şey duymamıştı ve son ay içinde söylentilerden bile hızlı geldik."

"Ve bütün söylentiler bizim kullandığımız yoldan gelmeli, öyle mi?" diye yanıt verdi Verin. "Biz ağır hareket ettik. Söylenti yüz ayrı yoldan uçar gelir. Her zaman en kötüsünü düşünerek plan yap, kızım; böylece, karşına çıkan tüm sürprizler hoş sürprizler olur."

"Annem hakkında söyledikleri ne anlama geliyor?" dedi Elayne aniden. "Yalan söylemiş olmalı. Annem asla Tar Valon'un aleyhine dönmez."

"Andor Kraliçeleri hep Tar Valon'un dostları olmuştur, ama her şey değişir." Verin'in yüzü yine sükûnet kazanmıştı, ama sesinde bir gerginlik

vardı. Eyerinde dönüp onlara baktı; üç genç kadına, Hurin'e, sedyesi içindeki Mat'e. "Dünya tuhaftır ve her şey değişir." Yükseltiyi aştılar; önlerinde şimdi bir köy vardı, Tar Valon'a giden büyük köprünün çevresinde sarı kiremitler kümelenmişti. "Artık gerçekten dikkat etmelisiniz," dedi Verin onlara. "Asıl tehlike şimdi başlıyor."

11
Tar Valon

Küçük Darein köyü, adada Tar Valon kurulalı beri Erinin Nehri'nin yanında bulunmuştu. Darein'in küçük, kırmızı ve kahverengi tuğla evleri ve dükkânları, taş döşeli sokakları, bir süreklilik hissi veriyordu, ama köy Trolloc Savaşları sırasında yanmış, Artur Şahinkanadı'nın orduları Tar Valon'u kuşattığında talan edilmiş, Yüzyıl Savaşları sırasında birden fazla kez yağmalanmış, yaklaşık yirmi yıl önce, Aiel Savaşı sırasında ise yine ateşe verilmişti. Küçük bir köy için pek de huzurlu bir tarih değil, ama Darein'in Tar Valon'a giden köprülerden birinin ayağının dibindeki yeri, kaç sefer yıkılırsa yıkılsın her seferinde tekrar inşa edilmesini sağlıyordu. En azından Tar Valon ayakta kaldığı sürece.

Egwene başta Darein'in bir savaş beklediğini düşündü. Sokaklarında, safları ve birlikleri dikenlerini çıkarmış kirpiye benzeyen kargılı askerler yürüyordu. Ardından siperli düz miğferler giymiş, dolu sadakları kalçalarında sallanan, yaylarını göğüslerine dayamış yaylı askerler geçti. Yüzleri miğferlerinin çelik parmaklıklarıyla gizlenmiş, zırhlı atları üzerinde bir süvari birliği, subaylarının zırh eldivenli elini sallaması üzerine Verin ve yanındakilere yol verdi. Hepsinin göğsünde, kar beyazı bir gözyaşı damlası gibi, Tar Valon'un Beyaz Alevi vardı.

Ama köylüler görünürde kayıtsızca, işlerinin peşinde koşturuyorlar, yürüyen askerler uzun zamandır alışık oldukları bir engelmiş gibi pazardaki kalabalık birliklerin, önünde ikiye ayrılıyordu. Meyve tepsileri taşıyan birkaç adam ve kadın askerlere ayak uyduruyor, dikkatlerini kış kilerlerinden çıkardıkları pörsük elmalarına ve armutlarına çekmeye çalışıyordu, ama o birkaç kişi dışında dükkâncılar ve seyyar satıcılar askerlere aldırış etmiyordu. Egwene ile diğerlerini köyün içinden, nehrin

üzerinde sekiz yüz metrelik taştan bir dantel gibi uzanan büyük köprüye götürürken, Verin de onları görmezden geliyordu.

Köprünün ayağında daha fazla asker nöbet bekliyordu. Bir düzine kargılı asker, yarım düzine okçu, köprüden geçmek isteyen herkesi kontrol ediyordu. Miğferi kılıcının kabzasına asılmış, kel bir adam olan subayları, yayaların, atlıların ve öküzler, atlar ya da sahipleri tarafından çekilen arabaları olanların oluşturduğu kuyruktan dolayı usanmış görünüyordu. Kuyruk yalnızca yüz adım uzunluğundaydı, ama köprüye bırakılan her kişiye karşılık, sonuna bir kişi ekleniyordu. Yine de kel adam, ilerlemelerine izin vermeden önce her birinin Tar Valon'a girmeye hakkı olup olmadığından emin olmak için uzun uzun sorguluyordu onları.

Verin grubunu kuyruğun başına getirdiğinde öfkeyle ağzını açtı, sonra kadının yüzünü gördü ve miğferini telaşla kafasına geçirdi. Onları bilen hiç kimsenin bir Aes Sedai'yi tanımak için Büyük Yılan yüzüğünü görmeye ihtiyacı yoktu. "İyi sabahlar, Aes Sedai," dedi adam, elini yüreğinin üzerine koyup eğilerek. "İyi sabahlar. Hemen geçin, dilerseniz."

Verin adamın yanında dizginleri çekti. Bekleyen kuyruktan bir mırıltı yükseldi, ama kimse yüksek sesle şikâyet etmedi. "Beyazpelerinler sorun yaratıyor mu, nöbetçi?"

Neden duruyoruz? diye merak etti Egwene telaşla. *Mat'i unuttu mu?*

"Pek değil, Aes Sedai," dedi subay. "Çatışma olmadı. Nehrin karşı tarafındaki Eldone Pazarı'na girmeye çalıştılar, ama günlerini gösterdik. Amyrlin bir daha denememelerini sağlamaya kararlı."

"Verin Sedai," diye lafa girdi Egwene dikkatle. "Mat..."

"Bir dakika sonra, çocuğum," dedi Aes Sedai, yalnızca yarı dalgın bir şekilde. "Onu unutmadım." Dikkati hemen subaya döndü. "Ya çevre köyler?"

Adam huzursuzca omuzlarını silkti. "Beyazpelerinleri uzak tutamıyoruz, Aes Sedai, ama devriyelerimiz geldiği zaman onlar gidiyor. Bizi kışkırtmaya çalışıyorlar gibi." Verin başını salladı ve atını mahmuzlayacak oldu, ama subay yine konuştu. "Pardon, Aes Sedai, ama uzaktan geldiğiniz belli. Haber getirdiniz mi? Nehir yukarı gelen her tüccar gemisi taze söylentiler getiriyor. Batıda bir yerde yeni bir sahte Ejder olduğunu söylüyorlar. Hatta, Artur Şahinkanadı'nın ordularının ölümden dönüp onu desteklediklerini ve adamın bir sürü Beyazpelerin öldürüp bir şehri yok ettiğini bile söylüyorlar. Falme, diyor bazıları, Tarabon'daymış."

“Aes Sedailerin ona yardım ettiğini söylüyorlar!” diye bağırdı bir erkek sesi bekleyen kuyruktan. Hurin derin bir nefes aldı ve şiddet beklermiş gibi kıpırdandı.

Egwene çevresine bakındı, ama kimin bağırdığına ilişkin bir işaret yoktu. Herkes yalnızca, sabırla ya da sabırsızca, köprüden geçmek için beklemekle ilgilenirmiş gibi görünüyordu. Bir şeyler değişmişti, ama iyiye doğru değil. Egwene Tar Valon’dan ayrıldığında, Aes Sedailere karşı konuşan herhangi biri, kulak misafiri olanların birinden burnuna bir yumruk yiyerek kurtulsa kendini şanslı sayardı. Subay kıpkırmızı kesilmiş, kuyruğa dik dik bakıyordu.

“Söylentiler nadiren doğru çıkar,” dedi Verin ona. “Sana Falme’nin hâlâ ayakta olduğunu söyleyebilirim. Tarabon’da bile değil, nöbetçi. Söylentilere daha az, Amyrlin’e daha fazla kulak ver. Işık üzerinde parlasın.” Dizginleri kaldırdı ve Verin diğerlerini adamın yanından geçirirken, nöbetçi eğilerek selam verdi.

Köprü, Tar Valon’un köprülerinin hep yaptığı gibi, Egwene’i hayret içinde bıraktı. Kafes örgülü duvarlar, dantel gibi işlemeleriyle en iyi dantelci kadını zorlayacak kadar girift görünüyordu. Taşla böyle bir şeyin yapılması, hatta kendi ağırlığıyla yıkılmadan durması imkânsız görünüyordu. Irmak güçlü, istikrarlı bir akıntıyla, elli adım kadar aşağıda gürlüyordu ve o sekiz yüz metre boyunca köprü ırmak kıyısından adaya, iki ayağı dışında herhangi bir destek olmaksızın uzanıyordu.

Daha da hayret verici olan, köprünün Egwene’i eve götürdüğü hissiydi. Daha da hayret verici ve şoke edici. *Benim evim Emond Meydanı.* Ama hayatta ve özgür kalmak için öğreneceği şeyler Tar Valon’daydı. Düşlerinin onu neden böylesine rahatsız ettiğini, neden bazen bir türlü çözemediği anlamlar taşıyormuş gibi göründüklerini Tar Valon’da öğrenecekti – öğrenmek zorundaydı. Eğer Emond Meydanı’na bir daha dönecek olursa –‘eğer’ canını yakıyordu, ama dürüst olmak zorundaydı– eğer geri dönerse, bu yalnızca anne babasını görmek için bir ziyaret olacaktı. Bir hancının kızı olmanın ötesine geçmişti çoktan. O bağlar bir daha Egwene’i tutamayacaktı, onlardan nefret ettiği için değil, artık onlarla bağlanmayacak kadar büyüdüğü için.

Köprü yalnızca başlangıçtı. Doğaldan adayı çeviren, gümüş damarlı parlak beyaz taştan yapılma, köprüye tepeden bakan yüksek duvarlara doğru kemerleniyordu. Duvarlar ara ara, aynı taştan yapılmış, dev tabanları ırmakla yıkanan nöbetçi kuleleriyle kesiliyordu. Ama duvarların üzerinde

ve ötesinde Tar Valon'un gerçek kuleleri yükseliyordu. Masallarda anlatılan, sivri tepeli, sarmallar çizen, oluklu, bazıları yerden yüz adım hatta daha fazla yüksekte havadar köprülerle birbirlerine bağlanmış kuleler. Yine de başlangıçtı.

Bronz kaplama kapıda nöbetçi yoktu ve yirmi kişinin yan yana at sürebileceği kadar genişti. Adayı aşan geniş caddelerden birine açılıyordu. Bahar henüz geliyor gibiydi; hava çiçek, parfüm ve baharat kokularıyla doluydu. Şehir, daha önce orayı hiç görmemiş gibi Egwene'in nefesini kesti. Her meydanda, her kavşakta bir çeşme, bir anıt, bir heykel vardı. Bazıları kuleler kadar yüksek, büyük sütunların üzerinde duruyordu, ama asıl göz kamaştırıcı olan şehrin kendisiydi. Formu sade olan yapılar öyle oymalarla bezenmişti ki, yapının kendisi bir süs eşyası gibi görünüyordu. Süslerden yoksun olan yapılar, ihtişam için formun kendisini kullanıyordu. Deniz kabuklarına, dalgalara, rüzgârın oyduğu yamaçlara benzeyen, akıcı, hayalperest, doğadan ya da insanların zihinlerinden alınmış formlara sahip, rengârenk taşlardan yapılmış büyük ve küçük binalar. Konutlar, hanlar, hatta ahırlar. Tar Valon'da, en önemsiz binalar bile güzellik için yapılmıştı. Şehir, Dünyanın Kırılışı'ndan sonraki uzun yıllarda Ogier taş ustaları tarafından inşa edilmişti ve en iyi işleri olarak bilinirdi.

Sokaklar her ulustan kadın ve erkekle doluydu. Koyu derili, solgun derili, aradaki her renkten insanlar; parlak renk ve desenli giysiler, solgun ama saçaklarla, örgülerle, pırıltılı düğmelerle süslenmiş giysiler ya da sade ve sert giysiler giymiş insanlar. Egwene'in uygun bulduğundan daha açık ya da gözler ve parmak uçlarından başka bir şey göstermeyen giysiler giymiş insanlar. Tahtırevanlar kalabalığı yara yara ilerliyor, koşturan taşıyıcıları, "Yol açın!" diye bağırıyordu. Kapalı arabalar parmak parmak ilerliyor, özel üniformalı arabacıları, yürüyüş hızından daha fazlasına ulaşabileceklermiş gibi, "Heya!" ve "Ho!" diye bağırıyordu. Sokak müzisyenleri flüt, arp ya da gayda çalıyor, bazen bir jonglör ya da akrobata eşlik ediyordu ve önlerinde hep madeni paralar için konulmuş bir şapka bulunuyordu. Gezgin satıcılar bağırarak mallarını tanıtıyor, dükkân sahipleri dükkânlarının önünde durmuş, mallarının ne kadar mükemmel olduğunu haykırıyordu. Şehir, canlı bir şeyin şarkısı gibi bir mırıltıyla dolmuştu.

Verin başlığını takmış, yüzünü gizliyordu. Kalabalıkta kimse onlara dikkat etmiyordu ya da Egwene'e öyle geliyordu. Atlara bağlı sedyede yatan Mat bile ikinci bir bakış çekmiyordu, ama onlar hızla geçerken bazı

insanlar kenara çekiliyordu. Bazıları Şifa görmeleri için hastalarını Beyaz Kule'ye getirirdi ve hasta adamda bulaşıcı bir şey olabilirdi.

Egwene Verin'e yanaştı ve eğildi. "Gerçekten de hâlâ sorun çıkmasını bekliyor musun? Şehre girdik. Neredeyse vardık." Beyaz Kule şimdi önlerinde duruyordu. Büyük bina çatıların üzerinde geniş ve yüksek, parlıyordu.

"Ben hep sorun çıkmasını beklerim," diye yanıt verdi Verin sakinlik içinde, "sen de öyle yapmalısın. Özellikle Kule'de. Hepiniz artık, her zamankinden de dikkatli olmalısınız. Numaralarınız" –sükûnet geri dönmeden önce ağzı bir anlığına gerildi– "Beyazpelerinleri korkutup kaçırdı, ama Kule'nin içinde size ölüm ya da yalıtılma cezasını getirebilir."

"Bunu Kule'de yapmazdım," diye itiraz etti Egwene. "Hiçbirimiz yapmazdık." Nynaeve ve Elayne onlara katılmış, Hurin'i sedye atlarına bakmak üzere yalnız bırakmışlardı. Başlarını salladılar, Elayne hararetle, Nynaeve ise bazı şüpheleri varmış gibi.

"Bir daha asla yapmamalısınız, çocuğum. Yapmamalısınız! Asla!" Verin başlığının kenarından yan yan onlara baktı ve başını iki yana salladı. "Sessiz kalmanız gerekirken konuşmanın ne kadar budalaca olduğunu da öğrenmiş olduğunuzu dilerim." Elayne'in yüzü kıpkırmızı kesildi. Egwene'in yanakları ateş gibi yanmaya başladı. "Kule arazisine girdikten sonra dillerinizi tutacaksınız ve ne olursa olsun kabulleneceksiniz. *Ne olursa olsun!* Kule'de bizi ne beklediğini bilmiyorsunuz ve biliyor olsaydınız bile, onunla nasıl başa çıkacağınızı bilemezdiniz. Bu yüzden sessiz olun."

"Söylediğin gibi yapacağım, Verin Sedai," dedi Egwene ve Elayne de onun dediklerini tekrar etti. Nynaeve burnunu çekti. Aes Sedai bakışlarını ona dikti ve Nynaeve de gönülsüzce başını salladı.

Sokak, şehrin merkezinde geniş bir meydana açılıyordu. Beyaz Kule meydanın tam ortasında, güneş altında parlayan kubbeler, narin minareler ve Kule arazisini çevreleyen başka yapıların üzerinde, gökyüzüne dokunacakmış gibi yükseliyordu. Meydanda şaşırtıcı ölçüde az insan vardı. *Orada işi olmadığı sürece kimse Kule'ye girmez,* diye hatırlattı Egwene kendine huzursuzca.

Hurin meydana girdiklerinde sedye atını öne geçirdi. "Verin Sedai, artık yanınızdan ayrılmalıyım." Kule'ye bir kez baktıktan sonra, aksini yapmak güç olsa da, bir kez daha bakmamayı başardı. Hurin Aes Sedailerin saygı

gördüğü topraklardan geliyordu, ama onlara saygı duymak başka bir şeydi, onlarla çevrili olmak bambaşka bir şey.

“Yolculuğumuz sırasında büyük yardımın dokundu, Hurin,” dedi Verin, “ve uzun bir yolculuk oldu. Yola devam etmeden önce Kule’de dinlenebileceğin bir yer bulursun.”

Hurin başını iki yana salladı. “Tek bir gün bile harcayamam, Verin Sedai. Tek bir saat bile. Shienar’a dönmeli, Kral Easar ile Lord Agelmar’a Falme’de gerçekte neler olduğunu anlatmalıyım. Onlara...” Aniden sustu ve çevresine bakındı. Kulak misafiri olacak kadar yakın kimse yoktu, ama o yine de sesini alçalttı ve yalnızca, “Rand’ı anlatmalıyım,” dedi. “Yenidendoğan Ejder’i. Nehir yukarı giden tüccar gemileri olmalı ve ben ilk gemiye binmeyi düşünüyorum.”

“O zaman Işık’ta git, Shienarlı Hurin,” dedi Verin.

“Işık hepinizi aydınlatsın,” diye yanıt verdi adam, dizginleri toplayarak. Sonra bir an tereddüt etti ve ekledi, “Bana ihtiyacınız olursa, ne zaman olursa olsun, Fal Dara’ya haber yollayın, gelmek için bir yol bulurum.” Utanmış gibi boğazını temizledi, atını çevirdi ve Kule’den uzaklaştı. Kısa sürede gözden kayboldu.

Nynaeve çileden çıkmış gibi başını salladı. “Erkekler! Hep ihtiyacın olursa haber yolla derler, ama bir tanesine ihtiyacın varsa, o anda vardır, gelecekte bir zamanda değil.”

“Bizim şimdi gittiğimiz yerde hiçbir erkeğin yardımı olamaz,” dedi Verin duygusuz bir sesle. “Unutmayın. Sessiz olun.”

Hurin’in gidişi ile Egwene bir kayıp hissine kapıldı. Adam, aralarında Mat dışında biriyle nadiren konuşuyordu. Dahası Verin haklıydı, o yalnızca bir erkekti; onları Kule’de bekleyen her ne ise, karşısında bir bebek kadar savunmasız kalırdı. Ama gidişi sayılarını bir azaltıyordu ve Egwene kılıçlı bir adamın yanında olmasının faydası dokunabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Rand ve Perrin ile aralarında bir bağ da olmuştu. *Endişelenmem gereken kendi sorunlarım var.* Rand ve Perrin, Moiraine’in onlara göz kulak olmasıyla yetinmek zorunda kalacaktı. *Min’in de Rand’a göz kulak olacağı kesin,* diye düşündü, bastırmaya çalıştığı bir kıskançlık dalgasıyla. Neredeyse başarılı oluyordu.

İçini çekerek at sedyesinin önüne geçti. Mat çenesine kadar örtülmüş, yatıyordu. Nefesi kuru bir hırıltı idi. *Kısa süre sonra,* diye düşündü. *Kısa süre sonra Şifa göreceksin.* Ve bizi bekleyenin ne olduğunu öğreneceğiz. Verin’in onları korkutmaya çalışmaktan vazgeçmesini diledi. Verin’in onları

korkutmak için geçerli bir sebebi olduğunu düşünmekten vazgeçmeyi diledi.

Verin onları Kule arazisinin çevresinden dolaştırdı ve önünde iki nöbetçi bekleyen, küçük, açık bir yan kapıya götürdü. Aes Sedai durdu, başlığını arkaya attı ve adamlardan biriyle konuşmak için eyerinde eğildi. Adam irkildi ve şaşkınlıkla Egwene ile diğerlerine baktı. Çabucak, "Emredersiniz, Aes Sedai," dedi ve koşarak Kule arazisine yöneldi. O konuşurken Verin kapıya yönelmişti bile. Atını, hiç telaşı yokmuş gibi sürüyordu.

Egwene, Nynaeve ve Elayne ile bakışarak, Verin'in adama ne söylediğini merak ederek, sedyeyle takip etti.

Kapının hemen içinde gri taştan, yan yatmış altı uçlu bir yıldız gibi şekillendirilmiş bir nöbetçi kulübesi duruyordu. Kapısında küçük bir nöbetçi grubu bekliyordu; Verin geçerken konuşmayı bıraktılar ve eğildiler.

Kule arazisinin bu kısmı, ağaçları, budanmış çalıları ve geniş, çakıltaşlı patikaları ile bir lordun bahçesi kadar gösterişliydi. Ağaçların arasından başka binalar görünüyordu ve her şeyin üzerinde Kule'nin kendisi heybetle yükseliyordu.

Patika onları ağaçların arasında bir ahır avlusuna götürdü. Deri yelekli bir seyis atlarını almak için koşarak geldi. Aes Sedai'nin talimatları uyarınca, bazı seyisler sedyeyi çözdüler ve nazikçe bir kenara bıraktılar. Atlar ahıra götürülürken Verin Mat'in ayaklarının dibindeki çuvalı aldı ve kayıtsızca bir kolunun altına sıkıştırdı.

Nynaeve yumruğunu sırtına bastırırken durdu ve Aes Sedai'ye kaşlarını çattı. "Mat'in birkaç saatinin kaldığını söyledin. Şimdi yalnızca..."

Verin bir elini kaldırdı, ama Nynaeve'i durduran bu jest miydi, yoksa taşları ezerek yaklaşan birinin çıkardığı ses mi, Egwene bilemiyordu.

Bir an sonra Sheriam Sedai belirdi. Ardında da beyaz eteklerinin uçları Mavi'den Kızıl'ya, yedi Ajah'ın tamamının renkleri ile çevrelenmiş üç Kabuledilmiş ve kaba işçi ceketleri içinde iki iri adam. Çömezler Sorumlusu tombulca bir kadındı, elmacık kemikleri Saldaea'da sık sık rastlandığı gibi çıkıktı. Alev kızılı saçlar ve berrak, çekik gözler, pürüzsüz Aes Sedai hatlarını çarpıcı kılıyordu. Egwene ile diğerlerine sakin sakin baktı, ama ağzı gergindi.

"Demek üç kaçağı geri getirdin, Verin. Olan biten her şeyi düşününce, keşke getirmeseydin diye düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Ama biz..." diye başladı Egwene, ama Verin sert bir, "SESSİZ OL!" ile sözünü kesti. Verin, bakışlarının gücüyle çenelerini kapalı tutabilecekmiş

gibi üçüne baktı.

Egwene kendi adına, tutabileceğinden emindi. Daha önce Verin'in öfkelendiğini hiç görmemişti. Nynaeve kollarını göğsünün altında kavuşturdu ve alçak sesle mırıldandı, ama hiçbir şey söylemedi. Sheriam'ın arkasındaki üç Kabuledilmiş sessizliklerini korudular elbette, ama öyle kulak kabartmışlardı ki, Egwene'e onların kulaklarının büyüdüğünü görebiliyormuş gibi geldi.

Egwene ile diğerlerinin kıpırdamadan bekleyeceklerinden emin olduğunda, Verin Sheriam'a döndü. "Oğlan herkesten uzak bir yere götürülmeli. O hasta ve hastalığı tehlikeli. Hem kendisi, hem başkaları için."

"Taşınması gereken bir sedyen olduğunu haber aldım." Sheriam iki adamın sedyeyi almasını işaret etti, birine sessizce bir şeyler söyledi ve Mat hızla alınıp götürüldü.

Egwene Mat'in hemen yardıma ihtiyacı olduğunu söylemek için ağzını açtı, ama Verin'in fırlattığı öfkeli bakışı görünce tekrar kapattı. Nynaeve örgüsünü koparacakmış gibi çekiştiriyordu.

"Herhalde," dedi Verin, "şimdiye kadar geri döndüğümüzü Kule'deki herkes öğrenmiştir."

"Bilmeyenler," dedi Sheriam, "fazla zaman geçmeden öğrenecek. Geliş gidişler en önemli sohbet ve dedikodu konuları oldu. Falme'den ve Cairhien savaşından çok önce bile öyleydi. Gizli tutmayı mı düşünmüştün?"

Verin deri çuvalı kollarına aldı. "Amyrlin'i görmeliyim. Hemen."

"Ya bu üçü?"

Verin kaşlarını çatarak Egwene ile arkadaşlarına baktı. "Amyrlin onları görene dek sıkı sıkı tutulmaları gerekir. Görmek isterse. Sıkı sıkı ama. Kendi odaları iş görür, sanırım. Hücreye gerek yok. Kimseye tek kelime edilmeyecek."

Verin hâlâ Sheriam'la konuşuyordu, ama Egwene son sözlerinin ona ve diğerlerine bir hatırlatma olduğunu biliyordu. Nynaeve'in kaşları çatılmıştı ve örgüsünü, birine vurmak istiyormuş gibi çekiyordu. Elayne'in mavi gözleri iri iri açılmıştı ve yüzü her zamankinden de solgundu. Egwene hangi duyguları paylaştıklarından emin değildi; öfke mi, korku mu, yoksa endişe mi? *Hepsinden biraz,* diye düşündü.

Son cümleden sonra Verin üç yol arkadaşına sorgularcasına baktı ve çuvalı göğsüne bastırıp, pelerini arkasında dalgalanarak telaşla uzaklaştı. Sheriam yumruklarını kalçalarına dayadı ve üçünü inceledi. Egwene bir an

gerilimin azaldığını hissetti. Çömezler Sorumlusu her zaman istikrarlı bir mizaca ve sıcak bir mizah anlayışına sahip olmuştu, kurallara uymadığınız için size fazladan iş verirken bile.

Ama konuştuğu zaman Sheriam'ın sesi sertti. "Tek kelime yok, dedi Verin Sedai ve tek kelime edilmeyecek. Aranızdan biri konuşacak olursa – bir Aes Sedai'ye yanıt vermek dışında elbette– biraz sopalanmak ve birkaç saat yer silmekten başka endişelenecek bir şeyimiz olmasaydı keşke dersiniz. Beni anlıyor musunuz?"

"Evet, Aes Sedai," dedi Egwene. Diğer ikisinin de aynısını söylediğini duydu, ama Nynaeve sözcükleri meydan okurcasına telaffuz etmişti.

Sheriam gırtlağından tiksinti dolu, hırlama gibi bir ses çıkardı. "Artık eğitilmek üzere Kule'ye pek az kız geliyor, ama yine de geliyorlar. Çoğu, değil dokunmak, Gerçek Kaynak'ı hissetmeyi başaramadan ayrılıyorlar. Bir kısmı gitmeden önce kendilerine zarar vermeyecek kadarını öğrenebiliyor. Yalnızca bir avuç kız Kabuledilmişler arasına yükselebiliyor ve daha da azı şalı takabiliyor. Bu zor bir yaşam, zor bir düzen, ama her çömez dayanmak, yüzükle şala ulaşmak için mücadele ediyor. Her gece ağlayarak uyuyakalacak kadar korktuklarında bile, dayanıyorlar. Ve hayatım boyunca görmeyi umduğumdan daha fazla yeteneğe sahip olan siz, üçünüz, izin almadan Kuleyi terk ettiniz, daha yarı eğitimli bile olmadığınız halde sorumsuz çocuklar gibi kaçtınız, aylarca uzak kaldınız. Ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi, yarın eğitiminize kaldığınız yerden devam edebilirmişsiniz gibi, atınıza binip geliyorsunuz." Aksi halde patlayacakmış gibi uzun bir nefes salıverdi. "Faolain!"

Üç Kabuledilmiş, kulak misafiri olurken yakalanmış gibi sıçradılar ve içlerinden biri, esmer, kıvırcık saçlı bir kadın öne çıktı. Hepsi genç kadınlardı, ama yine de Nynaeve'den büyüktüler. Nynaeve'in hızla yükselerek Kabuledilmiş olması sıradışıydı. Normalde bir çömezin Büyük Yılan yüzüğünü takma hakkını kazanması yıllar alırdı, tam Aes Sedailiğe yükselmeyi umabilmeleri için de yine yıllar geçmesi gerekirdi.

"Onları odalarına götürün," diye emretti Sheriam, "ve orada kalmalarını sağlayın. Amyrlin aksini söyleyene kadar ekmek, soğuk et suyu ve sudan başka hiçbir şey yeyip içemeyecekler. Ve içlerinden biri tek bir kelime bile edecek olursa, onu mutfağa götürüp tencere ovdurabilirsiniz." Hızla döndü ve uzun adımlarla uzaklaştı. Sırtı bile öfke ifade ediyordu.

Faolain Egwene ile diğerlerine, özellikle de maske gibi kaş çatmış olan Nynaeve'e, neredeyse umutlu bir havayla bakıyordu. Faolain'in yuvarlak

yüzü kuralları böylesine kayıtsızca çiğneyenlere sevgi beslemediğini ifade ediyordu; Nynaeve gibi yüzüğü çömez bile olmadan kazanan bir yabaniye, Tar Valon'a girmeden önce yönlendirmeyi bilen birine daha da az sevgi besliyordu. Nynaeve'in öfkesini kendine saklamaya niyetli olduğu anlaşılınca, Faolain omuz silkti. "Amyrlin sizi çağırttığında muhtemelen yalıtılacaksınız."

"Yapma, Faolain," dedi bir başka Kabuledilmiş. Üçünün en büyüğü olan kadının ince bir boynu ve bakır rengi derisi vardı, hareketleri zarifti. "Seni ben götürürüm," dedi Nynaeve'e. "Adım Theodrin ve ben de yabaniyim. Sheriam Sedai'nin emrine uymanı sağlayacağım, ama sana sataşmayacağım. Gel."

Nynaeve Egwene ile Elayne'e endişe dolu bir bakış fırlattı, sonra içini çekti ve Theodrin'in onu götürmesine izin verdi.

"Yabaniler," diye mırıldandı Faolain. Sözcük onun ağzından bir küfür gibi çıktı. Dönüp Egwene'e baktı.

Üçüncü Kabuledilmiş, sevimli, elma yanaklı genç bir kadın, Elayne'e yaklaştı. Ağzı, gülümsemeyi severmiş gibi yukarı dönüktü, ama Elayne'e fırlattığı sert bakış şu anda saçmalığa izin vermeyeceğini ifade ediyordu.

Egwene Faolain'in bakışlarına elinden geldiğince sakinlikle karşılık verdi ve Elayne'in gösterdiği aynı mağrur, sessiz horgörüyü gösterebildiğini umdu. *Kızıl Ajah,* diye düşündü. *Bu kadın kesinlikle Kızılları seçecek.* Ama kendi sorunlarını düşünmemeye çalışmak güçtü. *Işık, bize ne yapacaklar?* Bu kadınları değil, Aes Sedaileri, Kule'yi kastediyordu.

"Eh, gel madem," diye terslendi Faolain. "Kapında nöbet beklemek zorunda olmak yeterince kötü zaten, bir de bütün gün burada dikilip duramam. Gel."

Egwene derin bir nefes alarak Elayne'in elini kavradı ve takip etti. *Işık, ne olur Mat'e Şifa veriyor olsunlar.*

12
Amyrlin Makamı

Siuan Sanche, hükümdarların kekelemesine sebep olan mavi gözleriyle odanın ortasında duran uzun masanın üzerindeki oymalı geceağacından kutuya bir bakış fırlatmak için zaman zaman ara vererek, çalışma odasını boylu boyunca adımlıyordu. Kutunun içindeki dikkatle hazırlanmış belgeleri kullanmak zorunda kalmamayı umuyordu. Belgeler kendi elleriyle gizlilik içinde hazırlanmış ve mühürlenmişti ve bir düzine ihtimali dikkate alıyordu. Kutuya koruyucu bir büyü yapmıştı, öyle ki ondan başka birinin eli açacak olursa, içindeki belgeler küle dönecekti; büyük ihtimalle kutunun kendisi de alevlere boğulacaktı.

“Ve artık her kimse, hırsız balıkçılı da yakacak ki bir daha asla unutmasın,” diye mırıldandı. Verin’in döndüğü haberini aldığından beri yüzüncü kez, ne yaptığını fark etmeden omuzlarındaki etolü düzeltti. Etol belinin altına sarkıyordu, genişti ve yedi Ajah’ın renkleriyle bezenmişti. Amyrlin Makamı, hangisindeyken terfi etmiş olursa olsun, hem her Ajah’tan sayılırdı, hem de hiçbirinden.

Oda süslüydü, çünkü etolü takmış nesillerce kadına ait olmuştu. Yüksek şömineyle geniş, soğuk ocak Kandor’dan gelmiş altın mermerden oyulmuştu. Elmas şeklindeki döşeme taşları ise, Puslu Dağlar’dan gelmiş cilalı kızıltaştı. Duvarlar açık renk, çizgili, demir kadar sağlam ahşapla kaplıydı ve fantastik hayvanları, inanılmaz tüylere sahip kuşları tasvir eden oymalarla süslenmişti. Paneller daha Artur Şahinkanadı doğmamışken, Deniz Halkı tarafından Aiel Kıraçları’nın ötesindeki topraklardan getirilmişti. Şimdi taze, yeşil kokuları içeri almak için açılmış yüksek, kemerli pencereler, Amyrlin Makamı’nın yürümek için nadiren zaman bulduğu küçük bir özel bahçeye bakan balkona açılıyordu.

Onca ihtişam, Siuan Sanche'nin odaya getirdiği eşyalarla zıtlık yaratıyordu. Tek masa ve arkasındaki sağlam sandalye sadeydi, ama yaşla ve balmumuyla iyice cilalanmıştı, tıpkı odadaki tek diğer sandalye gibi. Diğer sandalye bir yanda, bir konuğun oturması dilenirse çekilebilecek kadar yakında duruyordu. Masanın önünde küçük bir Tear halısı seriliydi. Halı mavi, kahverengi ve altın renklerden, sade desenlerle dokunmuştu. Şöminenin üzerinde, sazlar arasında minik balıkçı teknelerinin tasvir edildiği tek bir resim asılıydı. Odaya saçılmış yarım düzine sehpada, açık kitaplar duruyordu. Hepsi bu kadardı. Lambalar bile bir çiftçinin evinde uygunsuz kaçmazdı.

Siuan Sanche Tear'da fakir doğmuştu ve Tar Valon'a gelmeyi hayal bile etmeden önce babasının balıkçı teknesinde, tıpkı resimdekine benzeyen bir teknede, Ejderin Parmakları denen deltada çalışmıştı. Makama yükselişinden sonraki on yıl bile, lüks içinde kendini rahat hissetmesine yetmemişti. Yatak odası daha da sadeydi.

Etolle geçen on sene, diye düşündü. *Bu tehlikeli sulara yelken açmaya karar verdiğimden beri neredeyse yirmi sene. Ve eğer şimdi ayağım kayacak olursa, teknelerde ağ çekmeyi mumla ararım.*

Bir ses duyunca hızla döndü. Odaya bir başka Aes Sedai girmişti, bakır rengi derisi olan, siyah saçları kısa kesilmiş bir kadın. Sesine hâkim olmak ve yalnızca beklenen şeyi söylemek üzere tam zamanında kendini toparladı. "Evet, Leane?"

Vakanüvis, odada başkaları olsa eğileceği kadar eğildi. Pek çok erkek kadar uzun boylu olan Aes Sedai, Beyaz Kule'de Amyrlin'den hemen sonra geliyordu ve Siuan onu ikisinin çömezlik zamanından beri tanıyor olsa da, Leane'in Amyrlin Makamı'nın vakarını korumadaki ısrarı yüzünden bazen çığlık atmak istiyordu.

"Verin geldi, Anne, sizinle konuşmak için izin istiyor. Meşgul olduğunuzu söyledim, ama..."

"Onunla konuşamayacak kadar değil," dedi Siuan. Fazla çabuk söylemişti, biliyordu, ama aldırmıyordu. "Onu içeri gönder. Senin kalmana gerek yok, Leane. Onunla yalnız konuşacağım."

Kaşların hafifçe kıpırdanması Vakanüvis'in gösterdiği tek şaşkınlık işaretiydi. Amyrlin, Vakanüvis olmadan herhangi birini, hatta bir Kraliçe'yi bile nadiren görürdü. Ama Amyrlin Amyrlin'di. Leane eğilerek çıktı, biraz sonra yerini Verin aldı ve diz çöküp Siuan'ın parmağındaki Büyük Yılan

yüzüğünü öptü. Kahverengi Aes Sedai'nin koltuğunda iri bir deri çuval vardı.

"Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Anne," dedi Verin doğrulurken. "Falme'den önemli haberler getirdim. Ve fazlasını da. Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Nereden istersen oradan başla," dedi Siuan. "Herhangi biri çocukça kulak kabartma numaraları denemesin diye, bu odalar koruma altında." Verin'in kaşları şaşkınlık içinde kalkınca Amyrlin ekledi, "Sen gittiğinden beri çok şey değişti. Konuş."

"En önemlisi, Rand al'Thor kendini Yenidendoğan Ejder ilan etti."

Siuan göğsündeki sıkışıklığın gevşediğini hissetti. "O olduğunu umuyordum," dedi yumuşak sesle. "Sadece işittikleri kadarını anlatabilen kadınlardan haber aldım. Her tüccar teknesi ve arabasıyla bir yığın söylenti de geliyor, ama emin olamıyordum." Derin bir nefes aldı. "Yine de sanırım ilan ettiği günün hangisi olduğunu söyleyebilirim. İki sahte Ejderin artık dünyaya rahatsızlık vermediğini biliyor musun?"

"Duymamıştım, Anne. Bu iyi haber."

"Evet. Mazrim Taim Saldaea'daki kardeşlerimizin ellerinde. Haddon Mirk'deki zavallı adam ise, Işık ruhuna merhamet etsin, Tearlılar tarafından yakalanıp oracıkta idam edildi. Anlaşılan, kimse adamın adını bile bilmiyor. İkisi de aynı gün ve söylentilere göre aynı koşullar altında yakalandı. Savaştaydılar ve kazanıyorlardı ki aniden gökyüzünde büyük bir ışık çaktı, bir anlığına bir imge belirdi. İmgenin ne olduğuna dair bir düzine farklı anlatım var, ama her iki durumda da sonuç aynı oldu. Sahte Ejder'in atı şahlanıp onu yere fırlattı. Kafasını çarpıp bilincini yitirince, takipçileri öldüğünü haykırarak savaş meydanından kaçtı ve adam yakalandı. Aldığım raporlardan bazıları Falme semalarında imgelerden bahsediyor. Bir altın paraya karşı bir haftalık delta levreğine iddiaya girerim, Rand al'Thor'un Ejder olduğunu ilan ettiği an bu."

"Gerçek Ejder yeniden doğdu," dedi Verin, neredeyse kendi kendine, "ve bu yüzden Desen'de sahte Ejderlere yer kalmadı. Dünyaya Yenidendoğan Ejder'i salıverdik. Işık bize merhamet etsin."

Amyrlin sinirle başını iki yana salladı. "Ne yapılması gerekiyorsa onu yaptık." *Ve en yeni çömezin bile bundan haberi olsa, bir sonraki gün doğumuna kalmaz yalıtılırım. O da ilk önce paramparça edilmezsem. Ben ve Moiraine ve Verin ve muhtemelen bizim dostumuz olduğu düşünülecek herkes.* Yalnızca üç kadının haberi varken, yakın bir dost bile onlara ihanet

edip görevini yerine getirdiğini düşünecekken, böylesine büyük bir komployu sürdürmek kolay değildi. *Işık, keşke bunu yapmakla haklı olmayacaklarından emin olabilseydim.* “En azından Moiraine’in ellerinde güvende. Moiraine ona yol gösterecek ve ne yapılması gerekiyorsa yapacaktır. Bana anlatacak başka nelerin var, Kızım?”

Verin yanıt olarak deri çuvalı masaya koydu ve içinden kıvrık, altın bir boru çıkardı. Genişleyen ağzının çevresine gümüş harflerle bir yazı işlenmişti. Kadın boruyu masaya koydu, sonra sessiz bir beklenti içinde Amyrlin’e baktı.

Ne olduğunu bilmek için Siuan’ın yazıyı okumasına gerek yoktu. *Tia mi aven Moridin isainde vadin.* “Mezar çağrıma engel değildir.” “Valere Borusu mu?” dedi nefes nefese. “Avcılar her yerde bunu ararken ta oradan buraya, yüzlerce fersah yol mu getirdin? Işık, kadın, Rand al’Thor’un yanında kalması gerekiyordu.”

“Biliyorum, Anne,” dedi Verin sakin sakin, “ama Avcıların hepsi Boru’yu büyük bir macera içinde bulmayı umuyor, hasta bir delikanlıya eşlik eden dört kadının yanındaki bir çuvalda değil. Ve Rand’ın bir işine yaramazdı.”

“Ne demek istiyorsun? Tarmon Gai’don’da savaşacak. Boru Son Savaş’a katılmak üzere ölü kahramanları mezardan çağıracak. Moiraine yine bana danışmadan yeni bir plan mı yaptı?”

“Bu Moiraine’in işi değil, Anne. Biz planlıyoruz, ama Çark kendi dilediği gibi dokuyor. Boru’yu çalan Rand olmadı. Bunu Matrim Cauthon yaptı. Ve Mat aşağıda yatıyor, Shadar Logoth hançeri ile arasındaki bağ yüzünden ölüyor. Burada Şifa görmezse ölecek.”

Siuan ürperdi. Shadar Logoth. O ölü şehir öyle lekeliydi ki Trolloclar bile oraya girmeye korkuyordu, üstelik bunun için geçerli sebepleri vardı. Şans eseri, o şehre ait bir hançer genç Mat’in eline geçmiş, uzun zaman önce şehri öldüren kötülükle onu çarpıtmış, lekelemişti. Onu öldürüyordu. *Şans eseri mi? Yoksa Desen’in eseri mi? O da bir* ta’veren *değil mi? Ama... Boruyu Mat çaldı. O zaman...*

“Mat yaşadığı sürece,” diye devam etti Verin, “Valere Borusu başka herkes için bir borudan başka bir şey değil. Elbette Mat ölürse, bir başkası onu çalabilir ve insan ile Boru arasında yeni bir bağ kurabilir.” Bakışları, önerdiği şeye karşın sakin ve huzurluydu.

“Bizim işimiz bitmeden çok kişi ölecek, kızım.” *Hem, başka kim onu yine çalabilir ki? Onu Moiraine’e iade etme riskine girmeyeceğim. Belki*

Gaidinlerden biri. Belki. “Desen henüz Mat’in kaderini belli etmedi.”

“Evet, Anne. Ya Boru?”

“Şimdilik,” dedi Amyrlin sonunda, “onu ikimizden başka kimsenin bilmediği bir yere saklayacağız. Ondan sonra ne yapacağımızı düşüneceğim.”

Verin başını salladı. “Dediğiniz gibi olsun, Anne. Elbette, birkaç saat daha geçerse, bu kararlardan biri verilmiş olacak bile.”

“Bana getirdiğin haberler bu kadar mı?” diye terslendi Siuan. “Eğer öyleyse, ilgilenmem gereken o üç kaçak var.”

“Bir de Seanchan meselesi var, Anne.”

“Onlara ne olmuş? Aldığım tüm raporlar okyanusun karşı tarafına ya da her nereden gelmişlerse oraya kaçtıklarını söylüyor.”

“Öyle görünüyor, Anne. Ama korkarım onlarla tekrar karşılaşmamız gerekecek.” Verin kemerinin arkasından küçük, deri bir defter çekti ve yapraklarını çevirmeye başladı. “Kendilerine Önceller ya da Önceden Gelenler diyorlardı, Dönüş’ten ve bu toprakları geri almaktan bahsediyorlardı. Onlar hakkında işittiğim her şeyi not aldım. Elbette yalnızca onları gerçekten görenlerden ya da onlarla ilişkisi olanlardan duyduklarımı.”

“Verin, burada, şu anda gümüşdikenler ağları çiğneyip parçalarken Fırtınalar Denizi’ndeki aslanbalıkları için endişeleniyorsun.”

Kahverengi Aes Sedai sayfaları çevirmeye devam etti. “İyi bir benzetme, Anne, aslanbalığı. Bir kez iri bir köpekbalığının aslanbalığı tarafından sığlıklara kovalandığını ve öldürüldüğünü gördüm.” Parmağını bir sayfaya vurdu. “Evet. En kötüsü bu. Anne, Seanchanlar Tek Güç’ü savaşta kullanıyor. Onu silah olarak kullanıyor.”

Siuan ellerini önünde sıkı sıkı kenetledi. Güvercinlerin getirdiği raporlar bundan da bahsetmişti. Çoğu yalnızca dolaylı haberdi, ama birkaç kadın gördüklerini yazmıştı. Güç’ün silah olarak kullanılması. Bunu yazdıkları kâğıdın üzerindeki kuru mürekkep bile bir isteri duygusu taşıyordu. “Bu bize sorun yaratmaya başladı bile, Verin. Hikâyeler yayıldıkça ve yayılırken abartıldıkça, daha da fazla sorun yaratacak. Ama bu konuda hiçbir şey yapamam. Bu insanların gittiğini söylediler, kızım. Aksi yönde kanıtın var mı?”

“Şey, hayır, Anne, ama...”

“Kanıt bulana kadar, ağlarımızdaki gümüşdikenlerle ilgilenelim ki teknemize de delik açmaya başlamasınlar.”

Verin gönülsüzce defteri kapattı ve kemerinin arkasına soktu. “Dediğiniz gibi olsun, Anne. Sormama izin verirseniz, Nynaeve ve diğer iki kız hakkında ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

Amyrlin tereddüt etti. “Onlarla işim bitmeden, ırmağa gidip kendilerini balık yemi olarak satabilmeyi dileyecekler.” Bu basit bir gerçekti, ama birden çok açıdan alınabilirdi. “Şimdi. Otur ve bana o üçünün seninleyken neler söylediğini, neler yaptığını anlat. Her şeyi.”

13
Cezalar

Dar yatağına uzanmış yatan Egwene, tek lambasının tavana düşürdüğü gölgelerin titreşmesini izledi. Bir eylem planı yapabilmeyi ya da şimdi ne beklemesi gerektiğini çıkartabilmeyi diledi. Aklına hiçbir şey gelmedi. Gölgeler düşüncelerinden daha düzenliydi. Mat için endişelenmeyi bile beceremiyordu, ama bunun için hissettiği utanç küçüktü, çevresindeki duvarlarca eziliyordu.

Tüm çömez odaları gibi çıplak, penceresiz bir odaydı, küçük, kare, beyaz boyalı; bir duvarında eşyalarını asması için çengeller vardı, bir duvarına yatak dayanmıştı, üçüncü bir duvarda ise başka günlerde Kule kütüphanesinden ödünç aldığı birkaç kitabı koyduğu minik bir raf vardı. Bir lavabo ve üç bacaklı bir tabure dekorasyonu tamamlıyordu. Zemin tahtaları ovulmaktan beyazlamıştı. O işi, elleri ve dizleri üzerinde, burada yaşadığı her gün, diğer işlerine ve derslerine ek olarak kendisi yapmıştı. Çömezler, hancı kızı da olsalar Andor'un Kız-Veliahtı da, sade yaşardı.

Yine sade, beyaz çömez elbisesi giymişti –kemeri ve kesesi bile beyazdı– ama o nefret ettiği grilerden kurtulduğu için sevinç duymuyordu. Odası hapishane hücresine benzemişti. *Ya beni burada tutmaya kararlılarsa. Bu odada. Hücre gibi. Tasma gibi ve...*

Kapıya baktı –esmer Kabuledilmiş hâlâ diğer yanda nöbet bekliyor olmalıydı– ve beyaz badanalı duvara yanaştı. Şiltenin hemen üzerinde, nereye bakmanız gerektiğini bilmiyorsanız göremeyeceğiniz, uzun zaman önce çömezler tarafından oyulmuş ve yan odaya açılan küçük bir delik vardı. Egwene fısıldadı.

"Elayne?" Yanıt gelmedi. "Elayne? Uyuyor musun?"

“Nasıl uyuyabilirim?” diye yanıt verdi Elayne, delikten boğuk bir fısıltıyla. “Başımızın derde gireceğini tahmin etmiştim, ama bunu beklemiyordum. Egwene, bize ne yapacaklar?”

Egwene’in verilecek bir yanıtı yoktu, tahminleri yüksek sesle söylemek istemeyeceği türdendi. Onları düşünmek bile istemiyordu. “Aslında kahraman olacağımızı düşünmüştüm, Elayne. Valere Borusu’nu güven içinde geri getirdik. Liandrin’in Kara Ajah olduğunu keşfettik.” Sesi bunu söylerken takıldı. Aes Sedailer Kara Ajah’ın, Karanlık Varlık’a hizmet eden bir Ajah’ın varlığını hep inkâr etmişti ve bunun gerçek olduğunu düşünenlere bile öfkelendikleri bilinirdi. *Ama biz gerçek olduğunu biliyoruz.* “Kahraman olmalıydık, Elayne.”

“Olmalıydıyla, olacaktıyla köprü yapılmaz,’” dedi Elayne. “Işık, annem söylediğinde bu laftan nefret ederdim, ama doğru. Verin Boru’dan ve Liandrin’den, o ve Amyrlin Makamı dışında kimseye bahsetmememizi söyledi. Sanırım hiçbir şey bizim düşündüğümüz gibi gitmeyecek. Haksızlık bu. Onca şey yaşadık, sen onca şey yaşadın. Haksızlık bu.”

“Verin diyor ki. Moiraine diyor ki. İnsanların Aes Sedailerin neden kuklacı olduklarını düşündüklerini anlıyorum. Kollarımdaki ve bacaklarımdaki ipleri hissedebiliyorum. Beyaz Kule’nin iyiliği için neyin iyi olduğunu düşünüyorlarsa onu yapacaklar, bizim için iyi ve adil olanı değil.”

“Ama yine de Aes Sedai olmak istiyorsun. Değil mi?”

Egwene tereddüt etti, ama aslında yanıtının ne olacağına şüphe yoktu. “Evet,” dedi. “Hâlâ istiyorum. Güvende olmamızın tek yolu bu. Ama sana şunu söyleyeyim. Yalıtılmama izin vermeyeceğim.” Bu yeni bir düşünceydi, aklına gelir gelmez telaffuz etmişti, ama sözünü geri almak istemediğini fark etti. *Gerçek Kaynak’a dokunmaktan vazgeçmek mi?* Şimdi bile hissedebiliyordu onu, omzunun üzerindeki bir parıltı, görüş sınırında bir ışıltı. Ona uzanma arzusuna direndi. *Tek Güç ile dolmaktan, kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar canlı hissetmekten vazgeçmek mi? Asla!* “Savaşmadan olmaz.”

Duvarın diğer yanında uzun bir sessizlik oldu. “Nasıl durdurabilirsin ki? Artık aralarından herhangi biri kadar güçlü olabilirsin, ama ikimizin de tek bir Aes Sedai’nin bile Kaynak’la aramıza kalkan koymasını engelleyecek kadar bilgimiz yok ve burada onlardan düzinelercesi var.”

Egwene düşündü. Sonunda, “Kaçabilirim. Bu sefer gerçekten kaçabilirim,” dedi.

“Peşimizden gelirler, Egwene. Eminim gelirler. Yeteneğini belli ettin artık ve kendini öldürmeni ya da Güç’ten dolayı ölmeni engelleyecek kadar bilgi edinmeden gitmene izin vermezler.”

“Artık basit bir köylü kız değilim. Dünyayı biraz gördüm. İstersem Aes Sedailerin elinden uzak kalabilirim.” Elayne’i olduğu kadar kendini de ikna etmeye çalışıyordu. *Ya henüz yeterince bilgili değilsem? Dünya hakkında, Güç hakkında? Ya sadece yönlendirmek bile ölümüme yol açabilirse?* Bunu düşünmeyi reddetti. *Henüz öğrenmediğim ne çok şey var. Beni durdurmalarına izin vermeyeceğim.*

“Annem bizi koruyabilir,” dedi Elayne, “eğer o Beyazpelerin’in söylediği doğruysa. Böyle bir şeyin doğru olmasını umacağımı hiç düşünmezdim. Ama doğru değilse, annemin ikimizi de zincire vurdurup geri göndermesi daha olası. Bana köyde yaşamayı öğretir misin?”

Egwene şaşkın şaşkın gözlerini kırparak duvara baktı. “Benimle gelir misin? Yani iş oraya varırsa?”

Uzun bir sessizlik daha oldu, sonra hafif bir fısıltı. “Yalıtılmak istemiyorum, Egwene. Buna izin vermeyeceğim. Vermeyeceğim!”

Kapı hızla açıldı, duvara çarptı ve Egwene irkilerek doğrulup oturdu. Duvarın diğer yanındaki kapının da çarpılarak açıldığını duydu. Faolain içeri girdi, minik deliğe bakarak gülümsedi. Çömez odalarının çoğu benzer deliklerle birbirine bağlanıyordu; çömez olmuş bütün kadınlar onları bilirdi.

“Arkadaşınla fısıldaşıyorsun, ha?” dedi kıvırcık saçlı Kabuledilmiş, şaşırtıcı bir sıcaklıkla. “Eh, kendi başına beklemek yalnızlık verir. Güzel bir sohbet oldu mu?”

Egwene ağzını açtı, sonra telaşla kapattı. Aes Sedailere yanıt verebilirdi, Sheriam öyle demişti. Başka kimseye veremezdi. Kabuledilmiş’e sakin bir ifadeyle baktı ve bekledi.

Sahte duygudaşlık Faolain’in yüzünden, çatıdan akan su gibi akıp gitti. “Ayağa. Amyrlin senin gibiler tarafından bekletilmemeli. Seni işitebileceğim bir zamanda gelmediğim için şanslısın. Yürü!”

Çömezlerin Kabuledilmişlere de, Aes Sedailere itaat ettikleri kadar çabuk itaat etmeleri gerekirdi, ama Egwene ağır ağır ayağa kalktı, elbisesini düzeltirken cesaret edebildiğince çok zaman harcadı. Faolain’e hafifçe diz kırdı ve minik bir gülümseme sundu. Kabuledilmiş’in yüzünde belirip kaybolan öfke Egwene’in gülümsemesinin genişlemesine sebep oldu, ama sonra onu dizginlemeyi akıl etti; Faolain’i fazla zorlamanın gereği yoktu.

Dik durarak, dizleri titremiyormuş gibi yaparak, Kabuledilmiş'in önünde odadan çıktı.

Elayne elma yanaklı Kabuledilmiş ile birlikte dışarıda bekliyor, cesur olmaya fena halde kararlı görünüyordu. Bir şekilde, Kabuledilmiş'in onun eldivenlerini taşıyan bir hizmetkârmış gibi görünmesini başarıyordu. Egwene onun yarısı kadar başarılı olabildiğini umdu.

Çömezlerin bölümündeki tırabzanlı balkonlar yukarıda kat kat, boş bir sütun halinde yükseliyor ve aşağıda Çömezler Avlusu'na iniyordu. Görünürde başka kadın yoktu. Ama Kule'deki her çömez orada olsa da, odaların dörtte birinden azı ancak dolardı. Dördü sessizlik içinde boş koridorlarda, sarmallar çizen rampalarda yürüdü; hiçbiri sessizliği iyice vurgulayacak seslere tahammül edemeyecekti.

Egwene Amyrlin'in odalarının bulunduğu kısma daha önce hiç gitmemişti. Oradaki koridorlar bir arabanın kolayca geçebileceği kadar genişti, yükseklikleri daha da fazlaydı. Duvarlara bir düzine değişik tarzda renkli halılar asılmıştı; çiçek desenli, orman manzaralı, kahramanlık sahneleri ve karmaşık desenler içeren, bazıları dokunulursa ufalanacakmış gibi görünecek kadar eski halılar. Ayakkabıları, yedi Ajah'ın renklerini tekrar eden elmas şeklindeki döşeme taşları üzerinde gürültülü tıkırtılar çıkarıyordu.

Etrafta pek az başka kadın görünüyordu. Arada bir beliren, Kabuledilmişleri ya da çömezleri fark edecek zamanı olmayan, ihtişamla süzülüp geçen bir Aes Sedai; işleri ya da çalışmaları peşinde kabara kabara seğirten beş altı Kabuledilmiş; tepsiler, paspaslar, kucak dolusu çarşaflar ya da havlular taşıyan hizmetkâr kadınlar; hizmetkârlardan da büyük bir telaşla işlerinin peşinden koşturan birkaç çömez.

Nynaeve ve ince boyunlu eşlikçisi Theodrin onlara katıldı. Hiçbiri konuşmuyordu. Şimdi Nynaeve'in üzerinde, eteklerinde yedi renkli şerit bulunan beyaz Kabuledilmiş elbisesi vardı, ama kemeri ve kesesi kendisinindi. Egwene ile Elayne'e güven verici bir şekilde gülümsedi ve ikisini de kucakladı –Egwene dost bir yüz görmekten o kadar memnundu ki, Nynaeve'in bir çocuğu teselli edermiş gibi davrandığını düşünmeden kucaklamasına karşılık verdi– ama yürürlerken Nynaeve zaman zaman kalın örgüsünü çekiştirmeden edemiyordu.

Kule'nin bu kısmına pek az erkek gelirdi ve Egwene yalnızca iki tane gördü: konuşarak yan yana yürüyen Muhafızlar; birinin kılıcı kalçasında, diğerinin sırtında. Biri kısa ve ince, hatta zayıf, diğerinin eni boyuna eşit,

ama ikisi de tehlikeli bir zarafetle hareket ediyordu. Renk değiştiren Muhafız pelerinleri onları uzun süre izlemeyi mide bulandırıcı kılıyordu, zaman zaman bazı kısımları duvarlar karışıyordu. Egwene Nynaeve'in onlara baktığını ve başını iki yana salladığını gördü. *Lan konusunda bir şeyler yapmalı. Bugünden sonra herhangi birimizin herhangi biri konusunda bir şey yapacak hali kalırsa tabii.*

Amyrlin Makamı'nın çalışma odasının bekleme kısmı saraylardaki kadar ihtişamlıydı, ama bekleyenlerin oturması için konulmuş sandalyeler sadeydi. Ancak Egwene'in gözleri, Leane Sedai'den başka bir şey görmüyordu. Vakanüvis, konumunu belirten ve Mavi Ajah'tan yükseldiğini göstermek için mavi renkte olan dar etolü takmıştı ve yüzü pürüzsüz, kahverengimsi taştan oyulmuş gibiydi. İçeride başka kimse yoktu.

"Sorun yarattılar mı?" Vakanüvis'in kısa konuşma tarzı öfke ya da duygudaşlık izi taşımıyordu.

"Hayır, Aes Sedai," dedi Theodrin ile elma yanaklı Kabuledilmiş.

"Bunu ensesinden yakalayıp getirmek zorunda kaldım, Aes Sedai," dedi Faolain, Egwene'e işaret ederek. Kabuledilmiş'in sesi kızgın çıkıyordu. "Beyaz Kule'nin disiplininin ne olduğunu unutmuş gibi direniyor."

"Yol göstermek," dedi Leane, "ittirmek ya da çekiştirmek değildir. Marris Sedai'ye git Faolain ve bu konuyu Bahar Bahçesi'nin patikalarını tırmıklarken düşünmene izin vermesini iste." Faolain ile diğer iki Kabuledilmiş'in gitmesine izin verdi. Hepsi yerlere kadar eğilerek selam verdiler. Bunu yaparken Faolain Egwene'e öfkeli bir bakış fırlattı.

Vakanüvis Kabuledilmişlerin gidişiyle ilgilenmedi. Bunun yerine, işaret parmağını dudaklarına vurarak odada kalanları inceledi, öyle ki Egwene en sonunda hepsinin santim santim ölçüldüğü, gramına kadar tartıldığı hissine kapıldı. Gözlerinde tehlikeli bir kıvılcım beliren Nynaeve, örgüsünü sıkı sıkı kavradı.

Leane sonunda elini Amyrlin'in çalışma odasına doğru kaldırdı. İki kapı kanadının her birine, bir adım genişliğinde, kendi kuyruğunu ısıran Büyük Yılan deseni işlenmişti. "Girin," dedi.

Nynaeve hemen ilerledi ve kapılardan birini açtı. Bu Egwene'i harekete geçirmek için yeterliydi. Elayne onun elini sıkı sıkı tuttu, Egwene de aynı şekilde yanıt verdi. Leane peşlerinden içeri girdi ve üçüyle odanın ortasındaki masanın arasında bir yerde durdu.

Amyrlin Makamı masanın arkasına oturmuş, bazı kâğıtları inceliyordu. Başını kaldırmadı. Nynaeve bir kez ağzını açtı, ama Vakanüvis'in keskin bir

bakışı üzerine yeniden kapattı. Üçü Amyrlin’in masasının önünde dizilerek durdular ve beklediler. Egwene kıpırdanmamaya çalıştı. Uzun dakikalar geçti –saatler gibi geldi– ve sonunda Amyrlin başını kaldırdı, ama o mavi gözler sırayla her birine dikilirken Egwene daha fazla bekleyebileceğine karar verdi. Amyrlin’in bakışları yüreğini delen iki buz parçası gibiydi. Oda serindi, ama bir ter damlası sırtından aşağı kaymaya başladı.

“Demek,” dedi Amyrlin sonunda, “kaçaklarımız döndü.”

“Biz kaçmadık, Anne.” Nynaeve’in sakin kalmak için çaba gösterdiği açıktı, ama sesi duygu dolu ve titrekti. Öfke. Egwene biliyordu. O güçlü iradeye sık sık öfke eşlik ederdi. “Liandrin onunla gitmemiz gerektiğini söyledi ve...” Amyrlin’in eli masaya hızla inince sesi kesildi.

“Liandrin’in adını burada ağzına alma, çocuğum!” diye terslendi Amyrlin. Leane onları katı bir sükûnetle izliyordu.

“Anne, Liandrin Kara Ajah’tan,” diye patladı Elayne.

“Bu biliniyor, çocuğum. En azından şüpheleniliyor ve biliniyor sayılır. Liandrin birkaç ay önce Kule’den ayrıldı ve on iki... *kadın...* daha onunla gitti. O zamandan bu yana hiçbiri bir daha görülmedi. Gitmeden önce, *angreal* ve *sa’angreal*’lerin saklandığı depoya girmeyi denediler ve küçük *ter’angreal*’lerin saklandığı yere girmeyi başardılar. Onlardan bazılarını çaldılar, aralarında ne iş için kullanıldığını bilmediklerimiz de var.”

Nynaeve dehşet içinde Amyrlin’e baktı, Elayne aniden, üşümüş gibi kollarını ovaladı. Egwene kendisinin de titremekte olduğunu biliyordu. Defalarca, döndüğünde Liandrin ile yüzleştiğini ve onu suçladığını, onun cezalandırılışını gördüğünü hayal etmişti –yalnız o bebek yüzlü Aes Sedai’nin suçlarına uygun düşecek bir ceza hayal etmeyi hiç başaramamıştı. Döndüğünde Liandrin’in kaçmış olduğunu bile hayal etmişti. Genellikle Egwene’in dönüşü karşısında duyduğu dehşet yüzünden kaçmış oluyordu. Ama bunun gibi bir şey hayal etmemişti hiç. Eğer Liandrin ile diğerleri –başkaları olduğuna inanmak istememişti– Efsaneler Çağı’nın andaçlarını çalmışsa, onlarla ne yapabileceklerini bilmenin yolu yoktu. *Işık’a şükür* sa’angreal *almamışlar,* diye düşündü. Diğerleri yeterince kötüydü.

Sa’angreal’ler *angreal*’ler gibiydi, bir Aes Sedai’nin yardımsız, güvenle yapabileceğinden daha fazla Güç yönlendirmesine izin veriyordu, ama *angreal*’lerden çok daha güçlüydüler ve nadirdiler. *Ter’angreal*’ler farklıydı. Sayıları *angreal* ve *sa’angreal*’lerden daha fazlaydı, ama yine de çok bulunur sayılmazlardı. Tek Güç’ü yönlendirmeye katkıda bulunmak yerine kullanıyorlardı ve kimse onları tam olarak anlamıyordu. Çoğu

Güç’ün yönlendirilmesine ihtiyaç duyduğundan, yalnızca yönlendirebilen birinin elinde işe yarıyordu, ama bazıları herkes tarafından kullanılabiliyordu. Egwene’in işittiği tüm *angreal* ve *sa’angreal*’ler küçüktü, ama bir *ter’angreal* herhangi bir boyutta olabilirdi. Görünüşe göre her biri üç bin sene önce Aes Sedailer tarafından farklı bir amaç için, belli bir işi yerine getirmek üzere yapılmıştı ve o zamandan bu yana bunların ne olduğunu öğrenmeye çalışırken Aes Sedailer ölmüştü; ölmüş ya da içlerindeki yönlendirme yetenekleri yanıp yok olmuştu. Kahverengi Ajah’ta, *ter’angreal*’lerin incelenmesini hayatlarının amacı olarak kabul edenler vardı.

Bazıları, muhtemelen yapıldıkları amaçlar için olmasa da, kullanılıyordu. Kabuledilmişlerin Aes Sedailiğe yükselmek için Üç Yemin’i ederken ellerinde tuttukları kalın çubuk bir *ter’angreal*’di ve yeminlere, sanki kemiklerine işlenmişçesine bağlı kalmalarını sağlıyordu. Bir çömezin Kabuledilmişliğe yükselmeden önceki son sınanma yeri de bir *ter’angreal*’di. Kimsenin anlamayı başaramadığı ve hiçbir pratik faydası yokmuş gibi görünenler de vardı.

Neden kimsenin nasıl kullanacağını bilmediği şeyleri aldılar? diye merak etti Egwene. *Ya da belki Kara Ajahlar biliyordur.* Bu olasılık midesinin çalkalanmaya başlamasına sebep oldu. Bu *sa’angreal*’lerin Karanlıkdostlarının eline geçmesi kadar kötüydü.

“Hırsızlık,” diye devam etti Amyrlin, gözleri kadar soğuk bir sesle, “yaptıkları arasında en önemsiziydi. O gece üç Aes Sedai, iki Muhafız, yedi nöbetçi ve dokuz hizmetkâr öldü. Hırsızlıklarını ve kaçışlarını saklamak için işlenmiş cinayetler. Bu onların... Kara Ajah” –sözcükler ağzında gıcırdadı– “olduğunu kanıtlamaz, ama pek az kişi aksine inanıyor. Gerçeği söylemek gerekirse, ben de inanmıyorum. Suda balık kafaları ve kan olduğunda, orada olduğunu bilmek için gümüşdikeni görmen gerekmez.”

“O zaman bize neden suçlu gibi davranılıyor?” diye sordu Nynaeve. “Kara Ajah’tan bir kadın tarafından aldatıldık. Bu suçsuz olduğumuzu kanıtlıyor olmalı.”

Amyrlin neşesiz bir kahkaha attı. “Öyle düşünüyorsun, değil mi, çocuğum? Liandrin ile ilişkin olduğundan Verin, Leane ve benden başka kimsenin şüphelenmemesi kurtuluşunuz olabilir. Beyazpelerinler için yaptığınız küçük gösteri –şaşırmış görünmeyin; Verin bana her şeyi anlattı– bu biliniyor olsaydı, Liandrin ile gittiğiniz biliniyor olsaydı, Salon siz daha bir nefes alamadan üçünüzün yalıtılmasına karar verebilirdi.”

“Bu haksızlık!” dedi Nynaeve. Leane kıpırdandı, ama Nynaeve devam etti. “Bu doğru değil! Bu!..”

Amyrlin ayağa kalktı. Sadece kalktı, ama Nynaeve’in sesi kesildi.

Egwene sessiz kalmasının akıllıca olacağına karar verdi. Nynaeve’in karşılaşacağı en güçlü, en iradeli kişi olduğuna inanıyordu. Ta ki şeritli etolü takan kadınla karşılaşana kadar. *Lütfen öfkene hâkim ol, Nynaeve. Annesinin karşısındaki çocuklar –bebekler– gibiyiz ve bu Anne bizi dövmekten beter eder.*

Amyrlin’in sözlerinde bir çıkış yolu sunulduğunu hissediyordu, ama hangi yol olduğundan emin değildi. “Anne, konuştuğum için beni affedin, ama bize ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Yapmak mı, çocuğum? Seni ve Elayne’i izin almadan Kule’yi terk ettiğiniz için, Nynaeve’i ise izin almadan şehri terk ettiği için cezalandırmayı düşünüyorum. İlk önce Sheriam Sedai’nin çalışma odasına çağrılacaksınız. Sizi bir hafta boyunca, oturmak için bir yastığınız olmasını dileyene kadar değnekle dövmesini söyledim. Bunu çömezlere ve Kabuledilmişlere ilan ettim bile.”

Egwene şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Elayne işitilebilir bir homurtu çıkardı, sırtını dikleştirdi ve alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Durumu şok geçirmeden kabul edebilen tek kişi Nynaeve idi. Ceza, fazladan iş ya da başka bir şey de olsa, hep Çömezler Sorumlusu ile odasına çağrılan kişi arasında kalırdı. Bunlar genelde çömezler olurdu, ama sınırları fazla aşan Kabuledilmişleri de içerebilirdi. *Sheriam işi hep kendisi ile ceza gören arasında bırakır,* diye düşündü Egwene kasvetle. *Herkese söylemiş olamaz. Ama hapsedilmekten iyi. Yalıtılmaktan iyi.*

“Bildiri cezanın parçası, elbette,” diye devam etti Amyrlin, Egwene’in aklından geçenleri okumuş gibi. “Aynı zamanda üçünüzün, ben aksine karar verene kadar mutfağa, bulaşıkçıların yanına atandığınızı bildirdim. Ve aksine karar vermemin doğal ömrünüzün sonuna dek sürebileceğinin kulaktan kulağa fısıldanmasını sağladım. Bunların herhangi birine itirazı olan var mı?”

“Hayır, Anne,” dedi Egwene çabucak. Nynaeve tencere ovmaktan diğerinden de fazla nefret edecekti. *Daha kötüsü olabilirdi, Nynaeve. Işık, çok daha kötü olabilirdi.* Nynaeve’in burun delikleri açılmıştı, ama başını gergin gergin salladı.

“Ya sen, Elayne?” dedi Amyrlin. “Andor’un Kız-Veliahtı genellikle daha yumuşak davranılmaya alışıktır.”

“Aes Sedai olmak istiyorum, Anne,” dedi Elayne kararlı bir sesle.

Amyrlin önünde, masanın üzerinde duran bir kâğıdı elledi ve bir an inceler göründü. Başını kaldırdığı zaman gülümsemesi pek hoş değildi. “Aranızdan herhangi biri aksi yanıt verecek aptallığı gösterseydi, cezanıza öyle bir şey ekleyecektim ki babanızın o ilk öpücüğü koparmasına izin verdiği için annenize küfredecektiniz. Kuleden düşüncesiz çocuklar gibi götürülmeye izin vermeniz. Bir bebek bile bu tuzağa düşmezdi. Her birinize eyleme geçmeden önce düşünmeyi öğreteceğim, aksi halde sizi su kanalı kapaklarındaki çatlakları tıkamak için kullanırım!”

Egwene kendini sessiz teşekkürler sunarken buldu. Amyrlin devam ederken sırtındaki tüyler diken diken oldu.

“Şimdi, size başka ne yapmayı düşündüğüme gelince. Kule’den ayrıldığınızdan bu yana yönlendirme yeteneğinizi dikkate değer ölçüde artırmışsınız gibi görünüyor. Çok şey öğrenmişsiniz. Size unutturmaya kararlı olduğum bazı şeyler de dahil!” diye ekledi sert bir sesle.

Nynaeve konuşarak Egwene’i şaşırttı. “Yapmamamız gereken... şeyler... yaptığımızı biliyorum, Anne. Sizi temin ederim, Üç Yemin’i etmişiz gibi yaşamak için elimizden geleni yapacağız.”

Amyrlin homurdandı. “Umarım yaparsınız,” dedi soğuk soğuk. “Elimden gelse, Yemin Çubuğu’nu bu gece elinizde tutmanızı sağlardım, ama bu Aes Sedailiğe terfi edenler için olduğundan, sağduyunuzun –varsa tabii– sağlam kalmanızı sağlayacağına güveniyorum. Bununla beraber sen, Egwene ve sen, Elayne, Kabuledilmişler arasına terfi edeceksiniz.”

Elayne inledi, Egwene şok içinde kekeledi. “Teşekkür ederim, Anne.” Leane durduğu yerde kıpırdandı. Egwene Vakanüvis’in pek memnun görünmediğini düşündü. Şaşkın değil –görünüşe göre bunu bekliyordu– ama memnun da değil.

“Bana teşekkür etmeyin. Yetenekleriniz çömez olarak kalmanıza izin vermeyecek kadar ilerlemiş. Bazıları, yaptıklarınızdan sonra, yüzüğe sahip olmamanız gerektiğini düşünecek, ama dirseklerinize dek yağlı tencerelere gömülmüş haliniz eleştirileri susturacaktır. Ve bunun bir ödül olduğunu düşünmeye başlamanız olasılığına karşılık, unutmayın ki Kabuledilmişler ilk haftaları bozuk balıkları sepetteki sağlam balıklardan ayırarak geçirir. Çömez olarak geçirdiğiniz en kötü gün dahi, gelecek haftalardaki çalışmalarınızla karşılaştırıldığında gözünüze güzel bir rüya gibi görünecek. Size ders verecek Aes Sedailerden bazılarının çalışmalarınızı gerektiğinden

daha zor hale getireceğinden kuşkulanıyorum, ama şikâyet edeceğinizi sanmıyorum. Edecek misiniz?”

Öğrenebilirim, diye düşündü Egwene. *Kendi çalışma konularımı seçebilirim. Düşleri öğrenebilirim, artık...*

Amyrlin’in gülümsemesi düşüncelerini böldü. O gülümseme, onları hayatta bıraktığı sürece, Aes Sedailerin yapacağı hiçbir şeyin olması gerekenden daha kötü sayılmayacağını söylüyordu. Nynaeve’in yüzünde derin bir duygudaşlıkla kendisinin Kabuledilmiş olarak geçirdiği ilk haftaların dehşet dolu hatırasının karışımı vardı. Bu bileşim Egwene’in yutkunmasına sebep olacak kadar kötüydü. “Hayır, Anne,” dedi hafif bir sesle. Elayne’in yanıtı boğuk bir fısıltıydı.

“O zaman tamam. Annen ortadan kaybolmandan hiç memnun olmadı, Elayne.”

“Biliyor mu?” diye ciyakladı Elayne.

Leane burnunu çekti, Amyrlin bir kaşını kaldırdı. “Ondan saklayamazdım. Onun ziyaretinden bir ay sonra geldin, ki senin için iyi bir şey olabilir bu. O görüşmeden canlı çıkmayabilirdin. Sana, bana, Beyaz Kule’ye o kadar kızmıştı ki bir küreği bile kemirebilirdi.”

“Hayal edebiliyorum, Anne,” dedi Elayne hafif bir sesle.

“Edebileceğini sanmıyorum, çocuğum. Andor var olmadan önce başlayan bir geleneğe son vermiş olabilirsin. Çoğu yasadan daha güçlü bir gelenek. Morgase Elaida’yı yanında götürmeyi reddetti. İlk defa, Andor Kraliçesi’nin bir Aes Sedai danışmanı yok. Bulunur bulunmaz Caemlyn’e dönmeni talep etti. Burada biraz daha eğitim görmenin senin için daha güvenli olacağına ikna ettim onu. İki ağabeyini Muhafız eğitiminden almaya da hazırdı. Onlar kendileri ikna ettiler onu. Nasıl yaptıklarını hâlâ bilmiyorum.”

Elayne düşünüyor, belki tüm öfkesiyle Morgase’i görüyordu. Ürperdi. “Gawyn benim ağabeyim,” dedi dalgın dalgın. “Galad değil.”

“Çocuk olma,” dedi Amyrlin ona. “Madem aynı babayı paylaşıyorsunuz, Galad ağabeyin oluyor; sen ondan hoşlansan da hoşlanmasan da. Çocuk gibi davranmana izin vermeyeceğim, kızım. Bir çömezde bir miktar aptallığa göz yumulabilir; ama Kabuledilmişlerden birinde izin verilmez.”

“Evet, Anne,” dedi Elayne asık suratla.

“Kraliçe Sheriam’a senin için bir mektup bıraktı. Seni fena halde paylamak dışında, sanırım senin için güvenli olduğu anda eve dönmen

gerektiğini bildiriyor. En fazla birkaç ayda kendini öldürme riskine girmeden yönlendirebileceğinden emin."

"Ama ben öğrenmek istiyorum, Anne." Elayne'in sesine kararlılık geri dönmüştü. "Ben Aes Sedai olmak istiyorum."

Amyrlin'in gülümsemesi sonuncusundan da sertti. "İyi ki öyle, çocuğum, çünkü Morgase'in seni almasına izin vermeye niyetim yok. Bin senedir görülen bütün Aes Sedailerden daha güçlü bir potansiyelin var, yüzüğe ek olarak şala da hak kazanmadan gitmene izin vermeyeceğim. Bunu yapmak için seni ezip sosis yapmam gerekse bile. *Gitmene izin vermeyeceğim.* Sözlerim açık mı?"

"Evet, Anne." Elayne'in sesi huzursuz çıkmıştı ve Egwene onu suçlayamıyordu. Morgase ile Beyaz Kule arasında iki köpeğin çekiştirdiği havlu gibi kalmıştı. Egwene daha önce Elayne'in servetini ve bir gün oturacağı tahtı kıskanmışsa bile, o anda kıskanmadığı kesindi.

Amyrlin sertçe, "Leane, Elayne'i Sheriam'ın çalışma odasına götür. Henüz bu ikisine söyleyecek birkaç lafım var. İşitmekten hoşlanmayacaklarını düşündüğüm laflar," dedi.

Egwene irkilerek Nynaeve'le bakıştı; endişe aralarındaki gerilimi bir anlığına çözdü. *Bize söyleyip, Elayne'e söylemeyeceği ne olabilir?* diye merak etti. *Öğrenmemi engellemediği sürece fark etmez. Ama neden Elayne'e söylemiyor?*

Elayne Çömezler Sorumlusu'nun çalışma odasından bahsedilince yüzünü buruşturdu, ama Leane yanına geldiğinde dik durdu. "Emredersiniz, Anne," dedi resmi bir biçimde, eteklerini açıp reverans yaparak, "itaat edeceğim." Başını dik tutarak Leane'i takip etti.

14
Diken Acısı

Amyrlin hemen konuşmaya başlamadı. Yüksek, kemerli pencerelere yürüdü ve ellerini arkasında sıkı sıkı kenetleyerek balkonun ötesindeki bahçeye baktı. Dakikalar sonra yüzünü dönmeden konuşmaya başladı.

“En kötü kısımların duyulmasını engelledim, ama ne kadar sürer ki bu? Hizmetkârlar çalınan *ter’angreal*’leri bilmiyor ve ölümleri Liandrin ve diğerlerinin gidişiyle ilişkilendirmiyor. Dedikoduların yüzünden bunu başarmak kolay değildi. Ölümlerin Karanlıkdostlarının işi olduğuna inanıyorlar. Öyleydi de. Söylentiler şehre de ulaştı. Kule’ye Karanlıkdostlarının girdiği ve cinayet işlediğine dair. Bunu önlemenin yolu yoktu. Ünümüze gölge düşürüyor, ama en azından gerçeklerden daha iyi. En azından Kule dışında kimse Aes Sedailerin öldürüldüğünü bilmiyor, içeride ise pek az kişi biliyor. Beyaz Kule’de Karanlıkdostları. Hah! Hayatımı bunu inkâr ederek geçirdim. Burada olmalarına izin vermeyeceğim. Onları oltaya takacağım, bağırsaklarını çıkaracağım ve kurusunlar diye güneşe asacağım.”

Nynaeve kararsızca Egwene’e baktı –Egwene’in nasıl hissettiğinden emin değildi– sonra derin bir nefes aldı. “Anne, daha fazla ceza mı alacağız? Şimdiye dek verdikleriniz dışında?”

Amyrlin omzunun üzerinden ikisine baktı; gözleri gölgelerin içinde kaybolmuştu. “Daha fazla ceza mı? Öyle de denebilir. Bazıları terfi ettirerek sizi ödüllendirdiğimi söyleyecek. Şimdi o gülün dikenlerinin verdiği gerçek acıyı hissedin.” Hızla sandalyesine döndü, oturdu, sonra yine acelesi kaybolmuş gibi göründü. Ya da kararsız kalmış gibi.

Amyrlin’i kararsız görmek Egwene’in midesinin çalkalanmasına sebep oldu. Amyrlin Makamı hep emin, hep sükûnetle amacına odaklanmış

olurdu. Amyrlin gücün ta kendisiydi. Kendisinin sahip olduğu ham gücün karşısında, masanın diğer yanındaki kadın onu iğe saracak bilgi ve deneyime sahipti. Onun aniden kararsız –ne kadar derin olduğunu bilmeden, dipte taşlar mı, çamur mu olduğunu bilmeden bir havuza kafa üstü dalmak zorunda olan bir kız gibi– kaldığını görmek Egwene'in iliklerini ürpertiyordu. *Dikenlerin verdiği gerçek acı derken ne demek istiyor? Işık, bize ne yapmayı düşünüyor?*

Önündeki masanın üzerinde duran oymalı siyah kutuyu elleyen Amyrlin, ötesinde bir şey varmış gibi bakıyordu ona. "Bu kime güvenebileceğimle ilgili bir sorun," dedi yumuşak sesle. "En azından Leane ile Sheriam'a güvenebilmeliyim. Ama cesaret edebilir miyim? Verin?" Omuzları hızlı, sessiz bir kahkahayla sarsıldı. "Verin'e çoktan canımdan da fazlasını emanet ettim, ama bunu ne kadar ileriye götürebilirim? Moiraine?" Bir an sessiz kaldı. "Moiraine'e güvenebileceğime hep inandım."

Egwene huzursuzca kıpırdandı. Amyrlin ne kadarını biliyordu? Amyrlin Makamı'na sorabileceği türden bir şey değildi bu. *Köyümden gelen genç bir adamın, bir gün evleneceğimi düşündüğüm bir adamın Yenidendoğan Ejder olduğunu biliyor musunuz? Aes Sedailerinizden iki kişinin ona yardım ettiğini biliyor musunuz?* En azından Amyrlin'in dün gece rüyasında onu Moiraine'den kaçarken gördüğünü bilmediğinden emindi. Emin olduğunu düşünüyordu. Sessiz kaldı.

"Siz neyden bahsediyorsunuz?" diye sordu Nynaeve. Amyrlin başını kaldırıp ona baktı ve Nynaeve devam ederken sesini yumuşattı, "Beni affedin, Anne, ama daha fazla ceza mı alacağız? Bu güven konuşmalarını anlamıyorum. Fikrimi sorarsanız, Moiraine'e güvenmemek gerek."

"Fikrin bu, öyle mi?" dedi Amyrlin. "Köyünden çıkalı bir sene oldu ve dünyayı hangi Aes Sedai'ye güveneceğini, hangisine güvenmeyeceğini bilecek kadar tanıdığını düşünüyorsun, öyle mi? Yelkenleri kaldırmayı yeni öğrenmiş usta bir denizci!"

"Hiçbir şey demek istemedi, Anne," dedi Egwene, ama Nynaeve'in tam da dediği şeyi kastettiğini biliyordu. Nynaeve örgüsünü hızla çekti, ama ağzını açmadı.

"Eh, kim bilir," diye düşündü Amyrlin. "Güven bazen bir sepet dolusu yılanbalığı kadar kaygandır. Asıl konu şu: ne kadar ince sazlar olsanız da, çalışabileceğim siz ikinizden başkası yok elimde."

Nynaeve'in ağzı gerildi, ama sesi sakin kaldı. "İnce saz mı, Anne?"

Amyrlin o konuşmamış gibi devam etti. “Liandrin sizi kafa üstü suya sokmaya çalıştı, gitmesinin sebebi de sizin geldiğinizi duyması ve maskesini indirebileceğinize inanması olabilir, bu yüzden sizin... Kara Ajah olmadığınıza inanmak zorundayım. Balık pulu ve bağırsağı yemeyi tercih ederim,” diye mırıldandı, “ama sanırım bu ismi kullanmaya alışmalıyım.”

Egwene’in ağzı şok içinde açık kaldı. *Kara Ajah mı? Biz mi? Işık!* Ama Nynaeve bağırdı, “Kesinlikle değiliz! Ne cesaretle böyle bir şey söylersiniz? Ne cesaretle aklınızdan bile geçirirsiniz?”

“Çocuğum, hele bir konuş!” dedi Amyrlin sert bir sesle. “Bazen bir Aes Sedai kadar güçlü oluyorsun, ama henüz Aes Sedai değilsin, daha çok mesafe katetmen gerekiyor. Ee? Söyleyecek başka bir şeyin varsa konuş. Emin ol, seninle işim bittiğinde ağlaya ağlaya af diliyor olursun! ‘İnce saz’ mı? Seni bir saz gibi koparırım! Sabrım kalmadı.”

Nynaeve’in ağzı oynadı. Ama sonunda silkelendi ve derin bir nefes alarak sakinleşti. Konuştuğu zaman sesinde hâlâ bir sinir tınısı vardı, ama küçük bir tını. “Beni affedin, Anne. Ama siz... Biz öyle bir şey yapmayız.”

Amyrlin gülümsemesini bastırarak arkasına yaslandı. “Demek istediğin zaman öfkene hâkim olabiliyorsun. Bunu bilmek zorundaydım.” Egwene ne kadarının sınav olduğunu merak etti; Amyrlin’in gözlerinin çevresinde, sabrının gerçekten de tükenmiş olabileceğini gösteren bir gerginlik vardı. “Keşke seni şala terfi ettirmenin bir yolu olsaydı, kızım. Verin şimdiden Kule’deki herhangi bir kadın kadar güçlü olduğunu söylüyor.”

“Şal mı?” diye inledi Nynaeve. “Aes Sedai mi? Ben mi?”

Amyrlin kaybetmekten üzüntü duyduğu bir şeyi fırlatıp atarmış gibi bir hareket yaptı. “Olmayacak bir şeyi dilemenin anlamı yok. Seni hem tam Aes Sedailiğe yükseltip, hem de tencere ovmaya gönderemem. Ve Verin de öfkelenmediğin sürece yönlendiremediğini söylüyor. *Saidar*’a kucak açar gibi görünecek bile olsan Gerçek Kaynak’la bağlantını koparmaya hazırdım. Şal için gereken son sınavlar baskı altında bile mutlak sükûnetini korumanı gerektiriyor. Büyük baskı. Ben bile bu koşulu bir kenara itemezdim. İtmezdim.”

Nynaeve sersemlemiş gibi görünüyordu. Amyrlin’e ağzı açık bakıyordu.

“Anlamıyorum, Anne,” dedi Egwene bir süre sonra.

“Evet, sanırım anlamıyorsun. Kule’de Kara Ajah olmadığından kesinlikle emin olduğum iki kişi sizsiniz.” Amyrlin’in ağzı Kara Ajah sözcüklerini telaffuz ederken hâlâ çarpılıyordu. “Liandrin ve on iki kişi gitti, ama acaba hepsi gitti mi? Yoksa aralarından bazılarını arkada mı

bıraktılar? Tekneni delene kadar görmediğin, sığ sulardaki kütükler gibi? Çok geç olana kadar öğrenemeyebilirim, ama Liandrin ile diğerlerinin yaptıklarının karşılıksız kalmasına izin vermeyeceğim. Hırsızlığın da, cinayetlerin de. Kimse benim insanlarımı öldürdükten sonra burnu bile kanamadan yürüyüp gidemez. Ayrıca on üç eğitimli Aes Sedai'nin Gölge'ye hizmet etmesine izin vermeyeceğim. Onları bulmaya ve Kaynak'tan kesmeye kararlıyım!"

"Bunun bizimle ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum," dedi Nynaeve ağır ağır. Aklına gelen düşünceden hoşlanmış gibi görünmüyordu.

"Yalnızca şu, çocuğum. Siz ikiniz benim av köpeklerim olacaksınız, Kara Ajah'ı avlayacaksınız. Kimse sizden, herkesin önünde küçük düşürdüğüm iki yarı eğitimli Kabuledilmiş'ten bunu beklemeyecek."

"Bu çılgınlık!" Amyrlin "Kara Ajah" sözcüklerine ulaştığı sırada Nynaeve'in gözleri iri iri açılmıştı ve örgüsünü kavrayan ellerinin boğumları bembeyaz kesilmişti. Sözcükleri ısırıp kopararak tükürüyormuş gibi konuştu: "Onların hepsi tam Aes Sedai. Egwene daha Kabuledilmiş bile olmadı ve biliyorsunuz ki ben öfkelenmediğim zaman kendi isteğimle mum yakacak kadar bile yönlendiremiyorum. Ne kadar şansımız olur ki?"

Egwene başını sallayarak onayladı. Ağzı bir karış açık kalmıştı. *Kara Ajah'ı avlamak mı? Elimde bir değnekle ayı avlarım daha iyi. Yalnızca bizi korkutmak, biraz daha cezalandırmak istiyor. Öyle olmalı!* Amyrlin'in denediği buysa, gayet başarılıydı.

Amyrlin de başını sallıyordu. "Söylediğin her sözcük doğru. Ama ikiniz de salt güç konusunda Liandrin'den daha üstünsünüz ve o aralarında en güçlüsü. Öte yandan onlar eğitimli, siz değilsiniz. Ayrıca senin henüz sınırların var, Nynaeve. Ama elinde bir kürek yokken, çocuğum, tekneyi kıyıya çıkarmak için herhangi bir tahta bile işe yarar."

"Ama benim faydam olmaz," diye ağzından kaçırdı Egwene. Sesi ciyaklama gibi çıktı, ama utanamayacak kadar korkmuştu. *Söylediği şeyi kastediyormuş! Ah, Işık, onu kastediyormuş gerçekten! Liandrin beni Seanchanlara vermişti, şimdi Amyrlin onun gibi on üç kişiyi kovalamamı mı istiyor?* "Çalışmalarım, derslerim, mutfakta gördüğüm işler. Şüphesiz Anaiya Sedai bir Düşgören olup olmadığımı anlamak için beni sınamaya devam etmek isteyecek. Yemek yemek ve uyumak için ancak zamanım kalacak. Nasıl herhangi bir şeyi avlayabilirim?"

"Zaman bulmak zorunda kalacaksınız," dedi Amyrlin yine sakin ve serinkanlı bir edayla, sanki Kara Ajah'ı avlamak yer süpürmekten farklı bir

şey değilmiş gibi. “Kabuledilmişlerden biri olarak, belli sınırlar içinde kendi çalışma konularınızı ve onları ne zaman çalışacağınızı seçebilirsiniz. Ve kurallar Kabuledilmişler için biraz daha gevşektir. Biraz daha. Onlar bulunmak zorunda, çocuğum.”

Egwene Nynaeve’e baktı, ama Nynaeve, “Elayne neden bunun bir parçası değil? Kara Ajah olduğunu düşündüğünüz için olamaz. Andor’un Kız-Veliahtı olduğu için mi?”

“Ağını ilk atışta yakaladın, çocuğum. Elimden gelse onu da aranıza katardım, ama şu anda Morgase bana yeterince sorun yaratıyor. Onun pullarını ayıkladığım, tuzladığım ve doğru yola ittiğim zaman, belki Elayne de size katılır. Belki.”

“O zaman Egwene’i de karıştırmayın,” dedi Nynaeve. “Kadın sayılmayacak kadar küçük. Avcılık işinizi ben yaparım.” Egwene bir itiraz sesi çıkardı –ben bir *kadınım!*– ama Amyrlin ondan önce konuştu.

“Seni yem olarak kullanmıyorum, çocuğum. Senden yüz tane olsa, yine de mutlu olmazdım, ama yalnızca iki tanesiniz, bu yüzden ikinizi de kullanacağım.”

“Nynaeve,” dedi Egwene, “seni anlamıyorum. Bunu yapmak istediğini mi kastediyorsun?”

“Yapmak istediğimden değil,” dedi Nynaeve bitkinlik içinde, “ama bana ders veren Aes Sedai’nin Karanlıkdostu olup olmadığını merak ederek oturmaktansa onları avlamayı tercih ederim. Ve her neyin peşindelerse, öğrenmek için onlar hazır olana kadar beklemek istemiyorum.”

Egwene’in vardığı karar midesini burktu. “O zaman ben de yapacağım. Ben de merak içinde oturup beklemek istemiyorum.” Nynaeve ağzını açtı ve Egwene içinde aniden bir öfkenin kabardığını hissetti; korkudan sonra öyle rahatlatıcıydı ki! “Ve bir daha çok küçük olduğumu söylemeye kalkma. En azından ben istediğim zaman yönlendirebiliyorum. Çoğu zaman. Artık küçük bir kız değilim, Nynaeve.”

Nynaeve örgüsünü çekiştirerek, tek söz söylemeden orada durdu. Sonunda gerginliği kayboldu. “Değilsin, değil mi? Kendi kendime senin bir kadın olduğunu söyledim, ama sanırım içten içe inanmadım. Kızım –hayır, kadın, umarım benimle beraber kazana girdiğinin ve ateşin yanmış olabileceğinin farkındasındır.”

“Biliyorum.” Egwene sesinin neredeyse hiç titrememesinden gurur duydu.

Amyrlin memnun olmuş gibi gülümsedi, ama mavi gözlerindeki bir şey, Egwene’in kararlarının ne olacağını baştan beri bildiğinden kuşkulanmasına sebep oldu. Bir an, o kuklacı iplerini yine kollarında ve bacaklarında hissetti.

“Verin...” Amyrlin tereddüt etti, sonra yarı kendi kendine mırıldandı. “Birine güvenmek zorundaysam, o olsa daha iyi. Zaten benim kadar çok şey biliyor, hatta belki daha fazlasını.” Sesi güçlendi. “Verin size Liandrin ile diğerleri hakkında bilinen her şeyi ve yanlarında götürdükleri *ter’angreal*’lerin, ne işe yaradıklarının bir listesini verecek. Bildiğimiz kadarını. Hâlâ Kule’de olabilecek Kara Ajahlara gelince... Dinleyin, izleyin ve soru sorarken dikkatli olun. Fareler gibi olun. Bir kuşku bile doğsa, bana aktarın. Size bizzat ben göz kulak olacağım. Ne için cezalandırıldığınız düşünülünce, kimse bunu tuhaf bulmayacak. Ben sizi kontrol ederken raporunuzu verebilirsiniz. Unutmayın, daha önce de cinayet işlediler. Kolayca yine işleyebilirler.”

“Bütün bunlar iyi, güzel,” dedi Nynaeve, “ama yine de biz sadece Kabuledilmiş olacağız, peşinde olduklarımız ise Aes Sedai. Herhangi bir tam kardeş bize işimize bakmamızı söyleyebilir ya da çamaşırlarını yıkatmak üzere bizi gönderebilirler ve itaat etmek dışında seçeneğimiz olmaz. Kabuledilmişlerin gidemeyeceği yerler, yapamayacağı şeyler var. Işık, bir kardeşin Kara Ajah olduğundan emin olsak, askerlere bizi odamıza kilitlemesini ve orada tutmasını söyleyebilir, askerler de bunu yapar. Kesinlikle bir Aes Sedai’ye karşı bir Kabuledilmiş’in sözünü dinlemezler.”

“Çoğunlukla,” dedi Amyrlin, “Kabuledilmişlerin sınırları dahilinde çalışmak zorunda kalacaksınız. Asıl fikir kimsenin sizden şüphelenmemesi. Ama...” Masadaki siyah kutuyu açtı, tereddüt etti ve iki kadına, bunu yapmak istediğinden emin değilmiş gibi baktı. Sonra bazı sert, katlanmış kâğıtlar çıkardı. Onları dikkatle gözden geçirdi, tekrar tereddüt etti, sonra iki tanesini seçti. Kalanları kutuya tıktı ve o ikisini Egwene’le Nynaeve’e uzattı. “Bunları iyi saklayın. Yalnızca acil durumlarda kullanmanız için.”

Egwene kalın kâğıdı açtı. Düzgün, yuvarlak hatlı bir el yazısıyla yazılmıştı ve dibi Tar Valon’un Beyaz Alevi ile mühürlenmişti.

Bunu taşıyan her ne yapıyorsa, benim, buyruğumla, benim yetkem altında yapıyor. Benim emrimle itaat et ve sessizliğini koru.

Siuan Sanche
Mühürlerin Gözetmeni
Tar Valon'un Alevi
Amyrlin Makamı

"Bununla her şeyi yapabilirim," dedi Nynaeve şaşkınlık dolu bir sesle. "Nöbetçileri harekete geçirebilirim. Muhafızlara emir verebilirim." Küçük bir kahkaha attı. "Bununla bir Muhafız'a dans ettirebilirim."

"Ben öğrenene kadar," diye kabul etti Amyrlin soğuk bir sesle. "Çünkü çok ikna edici bir sebebin yoksa, Liandrin'in seni yakalamış olmasını dilemeni sağlarım."

"Bunların hiçbirini yapmayı istediğimden değil," dedi Nynaeve telaşla. "Yalnızca bana hayal ettiğimden çok daha fazla yetki verdiğini anlatmak istedim."

"O yetkinin her parçasına ihtiyacın olabilir. Ama unutma, çocuğum. Bir Karanlıkdostu ya da bir Beyazpelerin buna hiç aldırmaz. Sırf bu kâğıt üzerinde bulunduğu için seni öldürebilirler. O kâğıt bir kalkan... ve kâğıt kalkanlar zayıftır, dahası bunun üzerine bir hedef tahtası resmedilmiş olabilir."

"Evet, Anne," dedi Egwene ve Nynaeve birlikte. Egwene kendi kâğıdını katladı ve kemerindeki keseye tıktı. Kesinlikle şart olmadığı sürece onu oradan çıkarmamaya karar verdi. *Peki ne zaman şart olduğunu nereden bileceğim?*

"Ya Mat?" diye sordu Nynaeve. "O çok hasta Anne ve fazla zamanı kalmadı."

"Size haber gönderirim," dedi Amyrlin sertçe.

"Ama Anne..."

"Size haber gönderirim! Şimdi, artık çıkın, çocuklar. Kule'nin umudu sizin ellerinizde. Odalarınıza gidin ve biraz dinlenin. Unutmayın, Sheriam'la ve tencerelerle randevunuz var."

15
Gri Adam

Egwene ve Nynaeve Amyrlin'in çalışma odasından dışarı çıktığında, koridor zaman zaman yumuşak terlikli ayakları üzerinde işlerinin peşinde seğirten hizmetkâr kadınlar dışında boştu. Egwene onların varlıkları için minnettardı. Koridorlar aniden onca duvar halısı ve taş işçiliğine rağmen mağara gibi görünmeye başlamıştı. Tehlikeli mağaralar gibi.

Nynaeve yine örgüsünü çekiştirmeye başlayarak, kararlılıkla yürüyordu, Egwene ayak uydurabilmek için hızlandı. Yalnız kalmak istemiyordu.

"Nynaeve, Kara Ajah hâlâ buradaysa ve bizim ne yaptığımızdan şüphelenecek bile olsalar... umarım Üç Yemin'i etmiş gibi davranmak konusunda ciddi değildin. Beni öldürmelerine izin vermeye niyetim yok; bunu yönlendirerek durdurabilirsem, vermem de."

"Aralarından herhangi biri buradaysa, Egwene, bizi görür görmez ne yaptığımızı anlayacaklar." Söylediklerine rağmen, Nynaeve'in sesi dalgın çıkıyordu. "Ya da en azından bizi bir tehdit olarak görecekler ki her iki ihtimalde de yapacakları şey pek değişmiyor."

"Bizi nasıl tehdit olarak görürler? Kimse emir verebildiği birini tehdit kabul etmez. Kimse günde üç kez tencere ovmak ve koyun şişi çevirmek zorunda olan birini tehdit kabul etmez. Amyrlin'in bizi mutfakta işe koşmasının sebebi bu. En azından sebeplerden biri."

"Belki Amyrlin enine boyuna düşünmemiştir," dedi Nynaeve dalgın dalgın. "Ya da belki düşünmüştür ve bizi söylediğinden başka bir amaç için kullanıyordur. Düşün, Egwene. Liandrin bizi bir tehdit olarak görmeseydi, yolundan uzaklaştırmaya çalışmazdı. Nasıl ya da neye karşı bir tehdit, onu hayal bile edemiyorum, ama bu niye değişmiş olsun anlamıyorum. Burada

hâlâ Kara Ajah varsa kesinlikle onlar da bizi aynı şekilde göreceklerdir, bizden kuşkulansalar da kuşkulanmasalar da.”

Egwene yutkundu. “Bu aklıma gelmemişti. Işık, keşke görünmez olsaydım. Nynaeve, eğer hâlâ peşimizdelerse, Karanlıkdostlarının beni öldürmesine ya da daha kötüsünü yapmasına izin vermektense Kaynak’tan kesilme riskini göze alırım. Ve Amyrlin’e ne söylemiş olursan ol, senin de seni ele geçireceklerine izin vereceğine inanmıyorum.”

“Ciddiydim.” Nynaeve bir an düşüncelerinden sıyrılmış göründü. Adımları yavaşladı. Bir tepsi taşıyan sarışın bir çömez hızla yanlarından geçti. “Söylediklerimin hepsinde ciddiydim, Egwene.” Nynaeve çömez işitemeyecek kadar uzaklaşınca ekledi. “Kendimizi savunmanın farklı yolları var. Olmasaydı, Aes Sedailer Kule’den her ayrıldıklarında öldürülürlerdi. Yalnızca o yolları bulmamız ve kullanmamız gerekiyor.”

“Ben zaten bir sürü yol biliyorum. Sen de öyle.”

“Onlar tehlikeli.” Egwene yalnızca onlara saldıranlar için tehlikeli olduğunu söylemek için ağzını açtı, ama Nynaeve onu beklemeden devam etti. “Onları fazla sevmeye başlayabilirsin. Bu sabah o Beyazpelerinlere karşı öfkemi salıverdiğim zaman... Aşırı iyi geldi. Bu çok tehlikeli.” Ürperdi ve adımlarını yine hızlandırdı. Egwene yetişmek için hızlanmak zorunda kaldı.

“Sheriam gibi konuşuyorsun. Daha önce hiç böyle konuşmamıştın. Senin için belirledikleri tüm sınırları zorladın. Tam da hayatta kalmak için sınırları görmezden gelmemiz gerekebilecek böyle bir zamanda onları kabul mü edeceksin?”

“Sonunda kendimizi Kule’nin kapısının önünde bulacaksak ne faydası var? Kaynak’tan kesilmişiz ya da kesilmemişiz, o zaman ne faydası olur?” Nynaeve’in sesi, kendi kendine konuşurmuş gibi alçaldı. “Yapabilirim. Burada öğrenecek kadar uzun süre kalmayı düşünüyorsam yapmalıyım. Öğrenmeliyim, çünkü...” Aniden sesli konuştuğunu fark etti. Egwene’e sert bir bakış fırlattı ve sesine bir kararlılık geldi. “Düşünmeme izin ver. Lütfen, sessiz ol ve düşünmeme izin ver.”

Egwene dilini tuttu, ama sormadığı sorularla içten içe kaynıyordu. Beyaz Kule’nin öğretebileceklerini öğrenmeye devam etmek için Nynaeve’in nasıl bir özel sebebi olabilirdi? Yapmak istediği neydi? Neden Nynaeve bunu ondan saklıyordu? *Sırlar. Kule’ye geldiğimizden beri çok fazla sır saklamayı öğrendik. Amyrlin de bizden sır saklıyor. Işık, Mat konusunda ne yapacak?*

Nynaeve Kabuledilmişlerin kısmına sapmadan, Egwene’e çömez kısmına kadar eşlik etti. Galeriler hâlâ boştu ve sarmal çizen rampaları tırmanırken kimseyle karşılaşmadılar.

Elayne’in odasına geldiklerinde Nynaeve durdu, kapıyı bir kez çaldıktan sonra hemen açıp başını içeri uzattı. Sonra beyaz kapıyı kapattı ve bir sonraki odaya, Egwene’in odasına yürüdü. “Henüz gelmemiş,” dedi. “İkinizle de konuşmam gerek.”

Egwene onun omuzlarını yakaladı ve çekip durdurdu. “Ne?..” Bir şey saçını çekiştirdi, kulağını acıttı. Siyah bir bulanıklık yüzünün önünden geçip duvara çarptı ve bir an sonra Nynaeve onu korkuluğun arkasına doğru çekiyordu.

Egwene gözleri iri iri açılmış, yere yayılmış halde, kapısının önüne düşmüş olan şeye baktı. Bir arbalet oku. Birkaç koyu saç tutamı, zırh delmek için yapılmış dört ağır dişe dolanmıştı. Titreyen elini uzatıp kulağındaki küçük kesiğe dokundu ve eli bir kan damlasıyla ıslandı. *Tam o sırada durmasaydım... Durmasaydım...* Ok muhtemelen kafasını delip geçecek, Nynaeve’i de öldürecekti. “Kan ve küller!” diye inledi. “Kan ve lanet küller!”

“Kullandığın dile dikkat et,” diye payladı onu Nynaeve, ama sesi içten değildi. Uzanmış, beyaz taş korkuluğun arasından galerilerin öte tarafına bakıyordu. Egwene, onun bir parıltıyla sarıldığını gördü. *Saidar*’a kucak açmıştı.

Egwene telaşla Tek Güç’e uzanmaya çalıştı, ama başta telaştan başarısız oldu. Telaştan ve boşluğun içine sızan imgelerden; kafasını çürük bir kavun gibi yaran okun gidip Nynaeve’e saplandığı imgelerinden. Derin bir nefes aldı ve yeniden denedi ve sonunda hiçliğin içinde güç süzülmeye başladı, Gerçek Kaynak’a açıldı ve Güç içini doldurdu.

Karnının üzerine yuvarlanıp Nynaeve’in yanında korkuluktaki aralıklardan baktı. “Bir şey görüyor musun? Onu gördün mü? Ona şimşek yağdıracağım!” İçinde oluştuğunu, onu serbest bırakması için kendisine baskı yaptığını hissedebiliyordu. “Bir adam, değil mi?” Bir adamın çömez kısmına gelebileceğini hayal edemiyordu, ama bir kadının Kule’de arbalet taşıdığını gözünde canlandırmak imkânsızdı.

“Bilmiyorum.” Nynaeve’in sesi, sessiz bir öfkeyle doluydu; öfkeden sessizleşmesi en kötüsüydü. “Gördüğümü sandım... Evet! İşte!” Egwene diğer kadında Güç’ün kabardığını hissetti ve sonra Nynaeve telaşsızca ayağa kalktı, endişelenecek hiçbir şey yokmuş gibi elbisesini silkeledi.

Egwene ona bakakaldı. “Ne? Ne yaptın? Nynaeve?”

“‘Beş Güç arasında,’” dedi Nynaeve, yarı alayla, ders verircesine, “bazen Rüzgâr da denilen Hava en faydasız olduğu düşünülendir. Bu kesinlikle yanlıştır!” Gergin bir kahkahayla bitirdi. “Kendimizi savunmanın yolları olduğunu sana söylemiştim. Hava’yı kullanarak adamı yakaladım. Adamsa tabii; onu açıkça göremedim. Bir keresinde Amyrlin’in bana gösterdiği bir numara, ama nasıl yapıldığını görebileceğimi düşündüğünü sanmıyorum. Ee, bütün gün orada yatacak mısın?”

Egwene ayağa kalkıp galeride Nynaeve’in peşinden seğirtti. Kısa süre sonra bir köşenin arkasında, sade kahverengi pantolon ve ceket giymiş bir adam göründü. Yüzü aksi yöne dönük, bir ayağının üzerinde duruyordu; koşarken yakalanmış gibi, diğer ayağı havadaydı. Adam kendini yoğun pelteye gömülmüş gibi hissediyor olmalıydı, ama çevresinde katılaşmış havadan başka bir şey yoktu. Egwene de Amyrlin’in numarasını hatırlıyordu, ama onu taklit edebileceğini sanmıyordu. Nynaeve’in bir şeyi yapabilmesi için nasıl yapıldığını bir kez görmesi yeterliydi. Elbette, yönlendirmeyi başarabildiği zaman.

Yaklaştılar ve Egwene’in boğulduğu güç şokla yok oldu. Adamın göğsünden bir hançerin kabzası çıkıyordu. Yüzü sarkmıştı ve ölüm yarı kapalı gözlerini çoktan camlaştırmıştı. Nynaeve onu tutan tuzağı gevşettiğinde yere yıkıldı.

Sıradan görünüşlü bir adamdı, orta boylu, normal yapılıydı. Hatları o kadar sıradandı ki, Egwene onu üç kişilik bir grupta tanıyabileceğini sanmıyordu. Ama bir şeyin eksik olduğunu fark etmeden önce onu yalnızca kısa bir süre inceledi.

İrkildi ve çılgınca çevresine bakındı. “Bir kişi daha olmalı, Nynaeve. Arbaleti biri almış. Ve biri onu hançerlemiş. Bir kez daha ok atmaya hazır, orada bir yerde olabilir.”

“Sakin ol,” dedi Nynaeve, ama örgüsünü çekiştirerek galerinin iki yanına bakındı. “Sakin ol yeter, ne yapacağımıza karar...” Onların katına çıkan ayak sesleri duyunca sustu.

Egwene’in kalbi boğazına çıkmış, orada atıyordu sanki. Gözlerini rampanın başına dikerek, çılgınca *saidar*’a dokunmaya çalıştı, ama bu sakinlik gerektiriyordu ve yürek atışları sakinliği paramparça ediyordu.

Sheriam Sedai’nin rampanın başında durduğunu, manzara karşısında kaşlarını çattığını gördü. “Işık aşkına, burada ne oldu?” Her zamanki sükûnetini yitirerek öne seğirtti.

“Onu bulduk,” dedi Nynaeve, Çömezler Sorumlusu cesedin yanında diz çökerken.

Sheriam elini adamın göğsüne koydu ve tıslayarak hızla geri çekti. Gözle görülür bir şekilde cesaretini toplayarak adama yeniden dokundu ve bu defa dokunuşu daha uzun sürdü. “Ölü,” diye mırıldandı. “Ne kadar ölü olunabilirse o kadar ölü, hatta daha da fazla.” Doğrulduğu zaman kol yeninden bir mendil çıkardı ve parmaklarını sildi. “Onu buldunuz mu? Burada mı? Bu şekilde mi?”

Egwene, konuşursa Sheriam’ın sesindeki yalanı işitebileceğinden emin, başını salladı.

“Evet,” dedi Nynaeve kararlılıkla.

Sheriam başını iki yana salladı. “Bir adamın –hem de ölü bir adam– çömezler kısmında bulunması yeterince skandal yaratırdı, ama bu!..”

“Onu farklı kılan ne?” diye sordu Nynaeve. “Ve nasıl ölüden de *fazla* olabilir?”

Sheriam derin bir nefes aldı ve içlerine işleyen bakışlarla ikisine de baktı. “O Ruhsuzlardan biri. Bir Gri Adam.” Dalgın dalgın, gözleri yine cesede giderek parmaklarını sildi. Endişeli gözler.

“Ruhsuzlar mı?” dedi Egwene, sesi titreyerek. Aynı anda Nynaeve, “Gri Adam mı?” dedi.

Sheriam, kısa ve delici bakışlarla ikisine baktı. “Henüz sizin çalışmalarınızın bir parçası değil, ama birçok açıdan kuralların ötesine geçtiniz zaten. Bunu sizin bulduğunuzu da düşününce...” Cesede işaret etti. “Ruhsuzlar, Gri Adamlar, Karanlık Varlık’ın suikastçıları olarak hizmet etmek için ruhlarından vazgeçerler. Bundan sonra gerçekte canlı değillerdir. Tam olarak ölü değil, ama tam olarak canlı da değil. Ve isimlerine rağmen, Gri Adamlardan bazıları kadındır. Pek azı. Karanlıkdostları arasında bile, yalnızca bir avuç kadın bu fedakârlıkta bulunacak kadar aptaldır. Onlara doğru baksanız bile çok geç olana kadar onları fark edemezsiniz. Bu adam yürürken de aynı ölçüde ölüydü. Şimdi, şurada yatan şeyin bir zamanlar canlı olduğunu yalnızca gözlerim söylüyor bana.” İkisine uzun uzun baktı. “Trolloc Savaşları’ndan bu yana Tar Valon’a girmeye cesaret eden Gri Adam olmamıştı.”

“Ne yapacaksınız?” diye sordu Egwene. Sheriam’ın kaşları kalktı ve Egwene telaşla ekledi, “Sormama izin verirseniz, Sheriam Sedai.”

Aes Sedai tereddüt etti. “Sanırım, onu bulma şanssızlığı size düştüğüne göre, sorabilirsin. Kararı Amyrlin Makamı verecek, ama olan biten her şey

düşünülünce, sanırım bunu olabildiğince gizli tutmak isteyecektir. Daha fazla söylentiye ihtiyacımız yok. Bu konudan benden ya da Amyrlin'den başka kimseye bahsetmeyeceksiniz, o da ilk önce o bahsettiği takdirde."

"Evet, Aes Sedai," dedi Egwene hararetle. Nynaeve'in sesi daha soğuktu.

Sheriam itaat etmelerini doğal karşılamış gibiydi. Onları işittiğine ilişkin işaret vermedi. Tüm dikkati ölü adamdaydı. Gri Adam. Ruhsuz. "Burada bir adam öldürüldüğünü saklamanın yolu yok." Aniden Tek Güç'ün parıltısı kadını çevreledi ve aynı anilikle yerdeki cesedin üstü uzun, alçak bir kubbeyle örtüldü. Kubbe grimsiydi ve öyle mattı ki, altında bir beden olduğunu görmek güçtü. "Ama bu birinin ona dokunup adamın doğasını anlamasını engeller. Çömezler gelmeden önce cesedi aldırmalıyım."

Çekik, yeşil gözleri, varlıklarını yeni hatırlamış gibi ikisine baktı. "Siz, ikiniz, artık gidin. Senin odana, sanırım, Nynaeve. Zaten yüz yüze olduğunuz şey düşünülünce, kıyısından bile olsa bu işe karıştığınız öğrenilirse... Gidin."

Egwene diz kırdı ve Nynaeve'in kolunu çekiştirdi, ama Nynaeve, "Neden buraya geldiniz, Sheriam Sedai?" diye sordu.

Sheriam bir an şaşırmış göründü, ama hemen kaşlarını çattı. Yumruklarını kalçalarına dayayarak, unvanının tüm sertliğiyle Nynaeve'e baktı. "Çömezler Sorumlusu'nun artık çömez kısmına gelmesi için bir gerekçeye mi ihtiyacı var, Kabuledilmiş?" dedi yumuşak bir sesle. "Kabuledilmişler Aes Sedaileri sorguluyor mu artık? Amyrlin siz ikinizden bir şey çıkarmak istiyor, ama yapar ya da yapamaz, en azından ben size görgü kurallarını öğreteceğim. Şimdi gidin yoksa ikinizi birden sürükleye sürükleye çalışma odama götürürüm –hem de Amyrlin'in belirlediği randevu için değil."

Aniden Egwene'in aklına bir fikir geldi. "Beni affedin, Sheriam Sedai," dedi telaşla, "ama pelerinimi almalıyım. Üşüyorum." Aes Sedai konuşmaya fırsat bulamadan koşarak uzaklaştı.

Sheriam kapının önündeki arbalet okunu bulursa, çok fazla soru sorulurdu. Adamı yalnızca bulmuşlar da kendileriyle bir bağlantısı yokmuş gibi yapamazlardı o zaman. Ama odasının kapısına ulaştığında ok yok olmuştu. Yalnızca kapının yanındaki taşın çentilmiş olması orada bulunduğunu kanıtlıyordu.

Egwene'in tüyleri diken diken oldu. *Biz görmeden biri oku nasıl almış olabilir... Bir başka Gri Adam!* Ne yaptığını bilmeden *saidar*'a kucak açtı, yalnızca içini dolduran tatlı Güç akışı ne yaptığını söyledi ona. Öyle olsa da, o kapıyı açmak ve içeri girmek yaptığı en zor şeylerden biriydi. Orada kimse yoktu. Beyaz pelerini çengelinden kaptı ve dışarı koştu, diğerleriyle arasındaki mesafenin yarısına gelene kadar *saidar*'ı bırakmadı.

O yokken kadınların arasında bir şey daha olmuştu. Nynaeve uysal görünmeye çalışıyordu, ama ancak midesi ekşimiş gibi görünmeyi başarıyordu. Sheriam yumruklarını kalçalarına dayamış, sinirle ayağını yere vuruyordu ve Nynaeve'e fırlattığı, arpa unu öğütebilecek yeşil değirmentaşları gibi görünen bakışları Egwene'i de dahil ediyordu.

"Beni affedin, Sheriam Sedai," dedi telaşla, diz kırıp, aynı anda pelerini omuzlarına örterek. "Bu... ölü bir adam bulma –bir... bir Gri adam!– üşümeme sebep oldu. Artık gidebilir miyiz?"

Sheriam'ın gergin gergin başını sallaması üzerine Nynaeve de dizini hafifçe kırarak selam verdi. Egwene onun kolunu tuttu ve uzağa sürükledi.

"Başımıza daha fazla dert mi açmaya çalışıyorsun?" diye sordu, iki kat aşağı indiklerinde. Sheriam'ın işitme alanından çıktıklarını umuyordu. "Ona ne söyledin de öyle dik dik bakıyordu? Yine soru mu sordun? Umarım onu bu kadar kızdırmana değecek bir şey öğrenmişsindir."

"Hiçbir şey söylemedi," diye mırıldandı Nynaeve. "Bir faydamız olacaksa soru sormalıyız, Egwene. Birkaç riske girmemiz gerek, aksi halde hiçbir şey öğrenemeyiz."

Egwene içini çekti. "Eh, biraz daha tedbirli ol." Nynaeve'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, dikkatli olmaya ya da risklerden kaçınmaya niyeti yoktu. Egwene yine içini çekti. "Arbalet oku gitmiş, Nynaeve. Onu alan başka bir Gri Adam olmalı."

"Demek o yüzden sen... Işık!" Nynaeve kaşlarını çattı ve örgüsünü hızla çekti.

Bir süre sonra Egwene, "Cesedi örtmek için yaptığı şey neydi?" Cesedin Gri Adam olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu; bu ona orada bir yerde bir tane daha olduğunu hatırlatıyordu. Şu anda hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

"Hava," diye yanıt verdi Nynaeve. "Hava kullandı. Güzel numara ve sanırım bundan nasıl faydalanabileceğimi biliyorum."

Tek Güç'ün kullanımı Beş Güç'e bölünüyordu: Toprak, Hava, Ateş, Su ve Ruh. Farklı Yetiler Beş Güç'ün farklı birleşimlerini gerektiriyordu. "Beş

Güç’ün bazı birleşimlerini anlamıyorum. Örneğin Şifa. Neden Ruh, hatta belki Hava gerektirdiğini anlayabiliyorum, ama Su neden?”

Nynaeve hızla ona döndü. “Sen neyden bahsediyorsun? Ne yaptığımızı unuttun mu?” Çevresine bakındı. Kabuledilmişlerin odalarına gelmişlerdi. Çömez galerilerinden daha alçak, bir avluyu değil bir bahçeyi çevreleyen bir galeriler yığını. Çevrede, bir başka katta seğirten tek tük Kabuledilmişler dışında kimse yoktu, ama o yine de sesini alçalttı. “Kara Ajah’ı unuttun mu?”

“Unutmaya çalışıyorum,” dedi Egwene şiddetle. “Hiç olmazsa kısa bir süre için. Arkamızda ölü bir adam bıraktığımızı unutmaya çalışıyorum. Beni öldürmesine ramak kaldığını, bunu bir kez daha deneyebilecek başka biri olduğunu unutmaya çalışıyorum.” Kulağına dokundu; kan damlası kurumuştu, ama kesik hâlâ acıyordu. “Şu anda ikimiz de ölü olmadığımız için şanslıyız.”

Nynaeve’in yüzü yumuşadı, ama konuştuğu zaman sesinde Emond Meydanı’nın Hikmeti olduğu zamanlara ait, sözlerini birinin iyiliği için söylemek zorunda kaldığına dair bir şey vardı. “Cesedi unutma, Egwene. Seni, bizi öldürmeye çalıştığını unutma. Kara Ajah’ı unutma. Bunları hep hatırla. Çünkü bir kez bile olsa unutursan, bir sonraki sefere yerde ölü yatan sen olabilirsin.”

“Biliyorum,” diye içini çekti Egwene. “Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim.”

“Sheriam’ın neyden bahsetmediğini fark ettin mi?”

“Hayır. Ne?”

“Onu kimin hançerlediğini merak etmedi. Şimdi, gel. Odam şurada, konuşurken ayaklarını biraz dinlendirebilirsin.”

16
Üç Avcı

Nynaeve'in odası çömez odalarından epey büyüktü. Gerçek bir yatağı vardı, duvarın içinde bir şey değil. Bir tabure yerine iki çubuk sırtlı, kollu sandalyesi, giysileri için de bir gardırop. Mobilyaların hepsi sadeydi ve bir çiftçi evine uyacak kalitedeydi, ama çömezlerle karşılaştırılınca, Kabuledilmişler lüks içinde yaşıyordu. Hatta mavi fon üzerine sarı ve kırmızı desenlerle dokunmuş, küçük bir halı bile vardı. Oda, Egwene ve Nynaeve girdiğinde boş değildi.

Elayne şöminenin önünde durmuş, kollarını göğsünün altında kavuşturmuştu ve gözleri en azından kısmen öfkeden dolayı kızarmıştı. İki genç adam sandalyelere yayılmıştı. Birinin koyu yeşil ceketinin düğmeleri çözülmüş, alttan kar beyaz bir gömlek görünüyordu; Elayne gibi mavi gözlü ve kızıl altın rengi saçlıydı, sırıtan yüzü Elayne'in ağabeyi olduğunu açıkça belli ediyordu. Gri ceketinin düğmeleri düzgün bir biçimde iliklenmiş olanı ise Nynaeve'in yaşlarında, ince, koyu renk saçlı ve koyu renk gözlüydü. Egwene ile Nynaeve içeri girdiğinde kendinden emin bir biçimde, zarafetle ayağa kalktı. Egwene bir kez daha, onun ömründe gördüğü en yakışıklı adam olduğunu düşündü. Adı Galad'dı.

"Seni yine görmek güzel," dedi, Egwene'in elini tutarak. "Senin için çok endişelendim. Biz çok endişelendik."

Egwene'in nabzı hızlandı ve genç adam bunu hissedemeden elini kurtardı. "Teşekkür ederim, Galad," diye mırıldandı. *Işık, ne güzel adam.* Kendine, bu şekilde düşünmeyi bırakmasını söyledi. Kolay değildi. Farkında olmadan elbisesini düzeltmeye başladı ve Galad'ın onu bu sade beyaz yünlüler yerine ipeklerin içinde, hatta belki Min'in bahsettiği şu Domanlı elbiselerinden, hani şu tene yapışan ve saydam görünecek kadar

ince olan, ama aslında saydam olmayan elbiselerden birinin içinde gördüğünü hayal etti. Fena halde kızardı ve bu imgeyi aklından uzaklaştırdı, delikanlının bakmayı bırakmasını diledi. Aşçı yamaklarından Aes Sedailere, Kule'deki kadınların yarısının delikanlıya aynı düşüncelerle bakıyor olmasının faydası olmuyordu. Delikanlının yalnızca Egwene'e gülümsüyor olmasının faydası olmuyordu. Aslında, gülümseme işi daha da zorlaştırıyordu. *Işık, ne düşündüğümden şüphelense, ölürüm!*

Altın saçlı genç adam sandalyesinde öne eğildi. "Soru şu, neredeydiniz? Elayne, bir cep dolusu inciri varmış ve bana bir tane bile vermek istemiyormuş gibi kaçınıyor sorularımdan."

"Sana söyledim, Gawyn," dedi Elayne gergin bir sesle, "bu seni ilgilendirmez. Buraya geldim," diye ekledi Nynaeve için, "çünkü yalnız kalmak istemedim. Beni gördüler ve takip ettiler. Hayırı yanıt olarak kabul etmiyorlar."

"Etmiyorlar demek," dedi Nynaeve ifadesiz bir sesle.

"Ama bu bizi de ilgilendirir, kardeşim," dedi Galad. "Güvenliğin bizi çok ilgilendirir." Egwene'e baktı ve kız yüreğinin sıçradığını hissetti. "Hepinizin güvenliği benim için... bizim için... çok önemli."

"Ben senin kardeşin değilim," diye terslendi Elayne.

"Yol arkadaşı istersen," dedi Gawyn Elayne'e, gülümseyerek, "biz de herkes kadar iyi yol arkadaşı olabiliriz. Ve burada kalabilmek için yaşadıklarımızdan sonra, nereye gittiğiniz konusunda bir açıklamayı hak ediyoruz. Annemle bir dakika daha yüz yüze kalmaktansa Galad'ın egzersiz avlusunda bütün gün beni pataklamasına razıyım. Coulin'in bana deliler gibi kızmasına razıyım." Coulin Silah Ustası'ydı ve Muhafız olmak isteseler de, yalnızca onlardan ders almak isteseler de, eğitim görmek için Beyaz Kule'ye gelen genç adamlara sıkı bir disiplin uyguluyordu.

"Bağımızı dilediğin kadar inkâr et," dedi Galad Elayne'e ciddiyetle, "ama yine de var. Ve Annemiz senin güvenliğini bize bıraktı."

Gawyn yüzünü buruşturdu. "Sana bir şey olursa derimizi yüzer, Elayne. Bizi de yanında eve sürüklemesin diye ne diller döktük. Bir kraliçenin kendi oğullarını cellada gönderdiğini hiç duymadım, ama seni eve sağ salim götürmezsek annem bir istisna yapacakmış gibiydi."

"Eminim," dedi Elayne, "sırf benim için dil dökmüşsünüzdür. Muhafızlarla çalışmak üzere burada kalabilesiniz diye değildir." Gawyn'in yüzü kızardı.

“İlk düşündüğümüz senin güvenliğindi.” Galad söylediğini kastediyormuş gibi konuşmuştu ve Egwene kastettiğinden emindi. “Annemizi, buraya döndüğünde sana göz kulak olacak birine ihtiyacın olacağına ikna ettik.”

“Bana göz kulak olmak mı!” diye bağırdı Elayne, ama Galad sakin sakin devam etti.

“Beyaz Kule tehlikeli bir yer haline geldi. Ölümler –cinayetler– oldu, hiçbirinin de doğru dürüst açıklaması yok. Hatta bazı Aes Sedailer öldürüldü, ama bunu gizli tutmaya çalıştılar. Kule’de Kara Ajah bulunduğundan da bahsedildiğini duydum. Annemizin emriyle, eğitimini bırakman güvenli olduğu zaman seni Caemlyn’e götüreceğiz.”

Elayne yanıt olarak çenesini kaldırdı ve Galad’a sırtını döndü.

Gawyn kızgınlık içinde elini saçlarının arasından geçirdi. “Işık, Nynaeve, Galad ve ben hain değiliz. Tek istediğimiz yardım etmek. Biz zaten ederdik, ama annem de emretti, bu yüzden bizi aksine ikna etmeniz imkânsız.”

“Morgase’in emirlerinin Tar Valon’da hükmü yoktur,” dedi Nynaeve ifadesiz bir sesle. “Yardım önerinize gelince, aklımda tutacağım. Yardıma ihtiyacımız olursa, ilk işitenler arasında siz olacaksınız. Şimdi, gitmenizi istiyorum.” Anlamlı anlamlı kapıya işaret etti, ama Gawyn bunu görmezden geldi.

“Bu çok iyi, ama annem Elayne’in geri dönüp dönmediğini bilmek isteyecek. Neden tek söz etmeden kaçtığını ve bunca aydır ne yaptığını da. Işık, Elayne! Tüm Kule kargaşa içindeydi. Annem korkudan delirmiş gibiydi. Kule’yi çıplak elleriyle yıkacağını sandım.” Elayne’in yüzünü vicdan azabı bürüdü ve Gawyn kazandığı avantajı kullandı. “Ona bu kadarını borçlusun, Elayne. Bana bu kadarını borçlusun. Yak beni, bir taş kadar inatçı davranıyorsun. Aylardır yoktun ve benim tek bildiğim başının Sheriam’la derde girdiği. Bunu bilmemin tek sebebi de ağlaman ve oturmayı reddetmen.” Elayne’in kızgın bakışları, Gawyn’in kazandığı avantajı boşa harcadığını gösteriyordu.

“Yeter,” dedi Nynaeve. Galad ve Gawyn ağızlarını açtılar. Nynaeve sesini yükseltti. “Yeter dedim!” Sessiz kalacaklarından emin olana kadar dik dik baktı ikisine, sonra devam etti. “Elayne ikinize hiçbir şey *borçlu* değil. Size hiçbir şey anlatmamayı tercih ettiğine göre, kararı bu. Şimdi, bu benim odam, bir hanın salonu değil ve buradan çıkmanızı istiyorum.”

“Ama Elayne...” diye başladı Gawyn. Galad aynı anda, “Bizim tek istediğimiz...” dedi.

Nynaeve ikisinin de sesini boğacak kadar yüksek sesle konuştu. “Kabuledilmişlerin odalarına girmek için izin istediğinizden kuşkuluyum.” İkisi, şaşkın şaşkın ona baktılar. “Ben de öyle düşünmüştüm. Üçe kadar sayacağım ve siz hemen odamdan çıkacak, gözümün önünden kaybolacaksınız, yoksa bu konuda Silah Ustası’na bir not yazarım. Coulin Gaidin’in kolu Sheriam Sedai’ninkinden çok daha güçlüdür ve emin olun gereğini yapıyor mu diye bakarım.”

“Nynaeve, bunu yapamazsın-” diye başladı Gawyn endişe içinde, ama Galad susmasını işaret etti ve Nynaeve’e yaklaştı.

Genç kadının yüzü sert ifadesini korudu, ama Galad ona gülümseyerek bakarken bilinçsizce elbisesinin önünü düzeltti. Egwene şaşırmadı. Kızıl Ajahlar dışında, Galad’ın gülümsemesinden etkilenmeyen kimseyi görmemişti.

“İstenmediğimiz yere girdiğimiz için özür dilerim, Nynaeve,” dedi. “Gideceğiz, elbette. Ama bize ihtiyacınız olursa burada olduğumuzu unutmayın. Ayrıca, kaçmanıza sebep olan her ne ise, o konuda da yardım edebiliriz.”

Nynaeve de ona gülümsedi. “Bir,” dedi.

Galad gözlerini kırpıştırdı, gülümsemesi soldu. Sakin sakin Egwene’e döndü. Gawyn kalktı ve kapıya yöneldi. “Egwene,” dedi Galad, “özellikle sen beni her zaman, herhangi bir şey için çağırabilirsin. Umarım bunu biliyorsundur.”

“İki,” dedi Nynaeve.

Galad ona sinirli bir bakış fırlattı. “Tekrar konuşacağız,” dedi Egwene’e, elini tutup eğilerek. Son bir gülümsemeyle kapıya doğru telaşsız bir adım attı.

“Üüüü” –Gawyn hızla kapıdan fırladı, Galad’ın zarif adımları bile dikkate değer ölçüde hızlandı– “üüç,” diye bitirdi Nynaeve, kapı arkalarından çarpılarak kapanırken.

Elayne sevinç içinde ellerini çırptı. “Ah, tebrikler,” dedi. “Çok iyiydi. Erkeklerin Kabuledilmişlerin kısmına girmesinin yasak olduğunu bilmiyordum bile.”

“Değil zaten,” dedi Nynaeve duygusuz bir sesle, “ama o hödükler de bilmiyordu.” Elayne ellerini yeniden çırptı ve kahkaha attı. “Galad öyle oyalanma gösterisi yapmasaydı kendi kendilerine çıkıp gitmelerine izin

verirdim," diye ekledi Nynaeve. "O genç adam kendisi için iyi olamayacak kadar güzel bir yüze sahip." Egwene buna neredeyse gülecekti; Galad Nynaeve'den ancak bir yaş küçük olabilirdi, o da küçükse ve Nynaeve yine elbisesini düzeltiyordu.

"Galad!" diye burnunu çekti Elayne. "Bizi yine rahatsız edecektir, yaptığın numaranın bir daha işe yarayacağını sanmıyorum. Kimi incitirse incitsin, kendisine zaman verecek olsa bile, doğru bildiği şeyi yapar."

"O zaman başka bir şey düşünürüm," dedi Nynaeve. "Devamlı omzumuzun üzerinden bakarak yaşayamayız. Elayne, dilersen acını dindirecek bir merhem yaparım."

Elayne başını iki yana salladı, sonra yatağa uzanıp çenesini ellerine yasladı. "Sheriam anlarsa, mutlaka çalışma odasına bir ziyaret daha yapmamız gerekir. Sen pek konuşmadın, Egwene. Dilini kedi mi yedi?" Yüz ifadesi sertleşti. "Yoksa Galad mı?"

Egwene elinde olmadan kızardı. "Yalnızca onlarla tartışmak istemedim," dedi, becerebildiğince vakur bir sesle.

"Elbette," dedi Elayne hınçla. "Galad'ın yakışıklı olduğunu kabul ediyorum. Ama korkunçtur. Hep neyi doğru bulursa onu yapar. Bunun kulağa korkunç gelmediğini biliyorum, ama öyle. Anneme hiçbir zaman itaatsizlik etmemiştir, en ufak konuda bile. Küçük de olsa tek bir yalan söylemez, tek bir kuralı bozmaz. Bir kuralı bozduğun için seni ele verirse, bunun ardında en ufak bir nispet bile yoktur. Tam tersine, onun ölçütlerine uyamadığın için üzülür. Ama bu seni ele vereceği gerçeğini değiştirmez."

"Bu kulağa... rahatsız edici geliyor," dedi Egwene dikkatle, "ama korkunç değil. Galad'ın korkunç bir şey yaptığını düşünemiyorum."

Elayne, Egwene bu kadar açık bir şeyi göremediği için inanamazmış gibi başını iki yana salladı. "Birinin seninle ilgilenmesini istiyorsan, Gawyn'i dene. O da iyidir –çoğu zaman– üstelik sana hayran."

"Gawyn mi? Asla dönüp bir kez daha bakmadı bana."

"Elbette bakmaz, seni aptal, Galad'a gözlerin yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyorsun." Egwene'in yanakları kızardı, ama bunun pekâlâ doğru olabileceğinden korkuyordu. "Gawyn küçük bir çocukken Galad onun hayatını kurtardı," diye devam etti Elayne. "Gawyn Galad'ın ilgilendiği bir kadından hoşlandığını asla itiraf etmez, ama ben biliyorum, senden nasıl bahsettiğini duydum. Benden hiçbir şey saklayamaz."

"Bunu bilmek güzel," dedi Egwene, sonra Elayne'in sırıtışına güldü. "Belki bazı şeyleri sana değil bana söylemesini sağlayabilirim."

“Yeşil Ajah’ı seçebilirsin, biliyorsun. Yeşil Aes Sedailer bazen evlenir. Gawyn gerçekten sana hayran ve sen onun için iyi olursun. Dahası, kardeşim olman hoşuma gider.”

“Genç kız gevezelikleriniz bittiyse,” diye araya girdi Nynaeve, “konuşmamız gereken önemli şeyler var.”

“Evet,” dedi Elayne, “örneğin ben çıktıktan sonra Amyrlin Makamı’nın ne dediği gibi.”

“Bundan bahsetmemeyi tercih ederim,” dedi Egwene çekingen bir tavırla. Elayne’e yalan söylemek hoşuna gitmiyordu. “İyi şeyler söylemedi.”

Elayne inanmazca burnunu çekti. “Çoğu insan, Andor’un Kız-Veliahtı olduğum için birçok şeyden ucuz kurtulduğumu düşünür. Gerçek şu ki, Kız-Veliaht olduğum için işim hep daha zor. İkiniz benim yapmadığım hiçbir şey yapmadınız; Amyrlin’in size sert sözleri söylemişse, bana iki kat sertini söylemiştir. Şimdi, ne dedi?”

“Bu üçümüzün arasında kalmalı,” dedi Nynaeve. “Kara Ajah...”

“Nynaeve!” dedi Egwene. “Amyrlin Elayne’i bunun dışında bırakmamız gerektiğini söyledi!”

“Kara Ajah mı!” dedi Elayne yüksek sesle, yatağın ortasında diz üstü doğrularak. “Bu kadarını söyledikten sonra beni dışında tutamazsınız. Buna izin veremem.”

“Öyle bir niyetim yoktu zaten,” diye temin etti Nynaeve onu. Egwene ancak şaşkınlık içinde bakabiliyordu. “Egwene, Liandrin’in tehdit olarak gördüğü kişiler sen ve bendik. Öldürülmesine ramak kalan sen ve bendik...”

“Öldürülmek mi?” diye fısıldadı Elayne.

“...belki hâlâ tehdit olduğumuz için, belki de Amyrlin’le yalnız görüştüğümüzü, hatta onun bize neler dediğini bildikleri için. Yanımızda haberlerinin olmadığı biri olmalı ve bu kişiyi Amyrlin de bilmiyorsa, çok daha iyi. Amyrlin’e Kara Ajahlardan daha fazla güvenebileceğimizden kuşkuluyum. Bizi kendi amaçları için kullanmayı planlıyor. Bizi kullanıp bir kenara atmasına izin vermeyeceğim. Bunu anlayabiliyor musun?”

Egwene gönülsüzce başını salladı. Yine de, “Bu tehlikeli olacak, Elayne,” dedi, “Falme’de karşı karşıya kaldığımız her şey kadar tehlikeli. Belki daha da fazla. Bu sefer bunun bir parçası olmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum,” dedi Elayne sessizce. Durdu, sonra devam etti. “Andor savaşa girdiğinde, orduya Kılıcın İlk Prensi komuta eder, ama Kraliçe de onlarla gider. Yedi yüzyıl önce, Cuallin Dhen Savaşı’nda Andorlular, Aslan

sancağını taşıyan Kraliçe Modrellein aralarında at sürerken, Tear ordusunun karşısında bozguna uğradı. Andorlular Kraliçe'yi kurtarmak için toparlanıp bir kez daha saldırdılar ve savaşı kazandılar. Andor Kraliçesi'nden beklenen böyle bir cesarettir. Henüz korkumu kontrol etmeyi öğrenmedimse, Aslan Tahtı'nda annemin yerini almadan önce öğrenmeliyim." Aniden ciddi tavrı bir kıkırdamayla kayboldu. "Dahası, macera şansından vazgeçip tencere ovmayı tercih eder miyim?"

"Yine de ovacaksın," dedi Nynaeve ona, "ve herkesin bundan başka bir şey yapmadığını düşünmesini dileyeceksin. Şimdi dikkatle dinle."

Elayne dinledi ve Nynaeve Amyrlin Makamı'nın anlattıklarını, onlara verdiği görevi ve canlarına kasteden adamı aktarırken, ağzı giderek daha da açıldı. Gri Adam'ı duyunca ürperdi, Amyrlin'in Nynaeve'e verdiği kâğıdı yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle okudu, sonra da mırıldanarak iade etti: "Keşke Annemle bir daha karşılaştığımda benim elimde de bunlardan bir tane olsa." Ama Nynaeve lafını bitirdiği zaman yüzü kızgınlık doluydu.

"Daha neler, tepelere çıkıp aslan bulun demeye benziyor bu; yalnız, etrafta aslan olup olmadığını bilmiyorsunuz, varsa da sizi avlıyor ya da çalıların arkasında saklanıyor olabilirler. Ah, bir de aslan bulursanız, onların nerede olduklarını haber vermeden sizi yemelerine izin vermeyin."

"Korkuyorsan," dedi Nynaeve, "hâlâ kenara çekilebilirsin. Bir kez başlarsan, geri çekilmek için çok geç olur."

Elayne başını arkaya attı. "Elbette korkuyorum. Ben aptal değilim. Ama daha başlamadan bırakacak kadar da korkmuyorum."

"Bir şey daha var," dedi Nynaeve. "Korkarım Amyrlin Mat'in ölmesine izin vermeyi düşünüyor."

"Ama bir Aes Sedai isteyen herkese Şifa vermek zorundadır." Kız-Veliaht kızgınlık ve inanmazlık arasında kalmıştı. "Neden Mat'in ölmesine izin versin ki? Buna inanamam! İnanmam!"

"Ben de öyle!" diye inledi Egwene. *Niyeti o olamaz! Amyrlin onun ölmesine izin veremez!* "Verin yolda Amyrlin'in ona Şifa verilmesini sağlayacağını söyleyip durdu."

Nynaeve başını iki yana salladı. "Verin Amyrlin'in onunla 'ilgileneceğini' söyledi. Bu aynı şey değil. Belki henüz kararını vermemiştir."

"Ama *neden?*" diye sordu Elayne.

"Çünkü Beyaz Kule ne yaparsa kendi sebeplerinden dolayı yapar." Nynaeve'in sesi Egwene'in ürpermesine sebep oldu. "Neden, bilmiyorum.

Mat'in yaşamasına yardım etmeleri ya da ölmesine izin vermeleri, amaçlarına neyin hizmet edeceğine bağlı. Üç Yemin'in hiçbiri ona Şifa vermek zorunda olduklarını söylemiyor. Mat Amyrlin'in gözünde bir araçtan başka bir şey değil. Biz de öyleyiz. Bizi Kara Ajah'ı avlamak için kullanacak, ama bir alet onarılamayacak ölçüde kırılırsa, onun için ağlamazsın. Yalnızca yeni bir tane bulursun. İkiniz de bunu hatırlasanız iyi olur."

"Mat için ne yapacağız?" diye sordu Egwene. "Ne yapabiliriz?"

Nynaeve gardırobuna gitti ve arkalarını karıştırdı. Geri döndüğünde elinde çizgili bir bitki çantası vardı. "İlaçlarımın –ve şansın– yardımıyla, belki ona ben Şifa verebilirim."

"Verin yapamadı," dedi Elayne. "Moiraine ve Verin beraber yapamadı, üstelik Moiraine'in bir *angreal*'i vardı. Nynaeve, çok fazla Tek Güç çekersen yanıp kavrulursun. Ya da, eğer şanslıysan, kendini yalıtırsın. Buna şans denebilirse."

Nynaeve omuz silkti. "Bana bin senedir görülen en güçlü Aes Sedai olma potansiyeline sahip olduğumu söyleyip duruyorlar. Haklılar mı, değiller mi, öğrenmenin zamanı gelmiştir belki." Örgüsünü çekti.

Nynaeve'in sözleri ne kadar cesurca olursa olsun, korktuğu açıktı. *Ama, kendi bayatını tehlikeye atmak anlamına gelse bile, Mat'in ölmesine izin vermeyecek.* "Üçümüzün de çok güçlü olduğunu –ya da olacağını– söyleyip duruyorlar. Belki, hep beraber denersek, akışı aramızda bölebiliriz."

"Daha önce beraber çalışmayı hiç denemedik," dedi Nynaeve yavaşça. "Yeteneklerimizi nasıl birleştireceğimizi bildiğimden emin değilim. Bunu denemek, çok fazla Güç çekmek kadar tehlikeli olabilir."

"Ah, eğer yapacaksak," dedi Elayne, yataktan çıkarak, "yapalım. Ne kadar uzun konuşursak o kadar korkmaya başlayacağız. Mat konuk odalarında. Hangisinde olduğunu bilmiyorum, ama Sheriam bana bu kadarını söyledi."

Kapı, sözlerine nokta koymak istermiş gibi çarpılarak açıldı ve bir Aes Sedai orası kendi odasıymış da onlar davetsiz konuklarmış gibi içeri girdi.

Egwene, yüzündeki dehşeti saklamak için reverans yaptı.

17
Kızıl Aes Sedai

Elaida güzel değil, düzgün hatlara sahip bir kadındı ve yüzündeki sertlik, yaşını belirsizleştiren Aes Sedai hatlarına olgunluk katıyordu. Yaşlı görünmüyordu, ama Egwene Elaida'nın genç olduğunu asla hayal edemiyordu. En resmi durumlar dışında, pek az Aes Sedai sırtında geniş ve beyaz bir Tar Valon Alevi bulunan sarmaşık işlemeli şalı takardı, ama Elaida kendininkini takmıştı ve şalın uzun, kırmızı püskülleri hangi Ajah'tan olduğunu ilan ediyordu. Krem rengi ipek elbisesi de kırmızı desenlerle süslüydü ve odaya girerken eteklerinin altında kırmızı terlikler görünüyordu. Koyu renk gözleri onları, solucanları izleyen bir kuşun gözleri gibi izliyordu.

"Demek hepiniz bir aradasınız. Nedense bu beni hiç şaşırtmadı." Ne sesinde, ne tavırlarında oyun vardı; o güçlü bir kadındı ve gerekli olduğuna karar verirse o gücü kullanmaya hazırdı. O, kamışındakilerden daha fazla bilgiye sahip bir kadındı. Karşısındaki bir kraliçe de olsa, bir çömez de.

"Beni affedin, Elaida Sedai," dedi Nynaeve, bir kez daha diz kırarak, "ama dışarı çıkmak üzereydim. Çalışmalarımda geri kaldım. Bana izin verirseniz-"

"Çalışmaların bekleyebilir," dedi Elaida. "Zaten yeterince beklediler." Nynaeve'in elindeki kumaş çantayı çekip aldı, iplerini açtı, ama içine bir bakış fırlattıktan sonra çantayı yere attı. "Bitkiler. Artık bir köy Hikmeti değilsin, çocuğum. Geçmişe tutunmaya çalışmak ancak geri kalmana sebep olur."

"Elaida Sedai," dedi Elayne, "ben-"

"Sessiz ol, çömez." Elaida'nın sesi soğuk ve yumuşaktı, tıpkı çeliğe sarılmış ipek gibi. "Tar Valon ile Caemlyn arasında bin senedir süren bir

bağı koparmış olabilirsin. Ancak seninle konuşulursa konuşacaksın." Elayne'in gözleri ayaklarının ucundaki yere dikildi. Yanaklarında kırmızı benekler belirdi. Suçluluk duygusu mu, yoksa öfke mi? Egwene emin değildi.

Elaida hepsini görmezden gelerek sandalyelerden birine oturdu ve dikkatle eteklerini düzeltti. Diğerlerinin oturmasını işaret etmedi. Nynaeve'in yüzü gerildi ve örgüsünü çekiştirmeye başladı. Egwene, izin almadan oturacak kadar kontrolünü yitirmemesini diledi.

Elaida kendini tatmin edecek şekilde yerleştiği zaman, bir süre, anlaşılmaz bir ifadeyle üçünü inceledi. Sonunda, "Aramızda Kara Ajah olduğunu biliyor musunuz?" dedi.

Egwene irkilerek Nynaeve ve Elayne ile bakıştı.

"Bize söylendi," dedi Nynaeve ihtiyatla. "Elaida Sedai," diye ekledi kısa bir aradan sonra.

Elaida bir kaşını kaldırdı. "Evet. Bileceğiniz aklıma gelmişti." Egwene, söylediğinden daha fazlasını ima eden ses tonu karşısında irkildi. Nynaeve öfkeyle ağzını açtı, ama Aes Sedai'nin ifadesiz bakışları dilini tutmasına sebep oldu. "Siz, ikiniz," diye devam etti Elaida kayıtsız bir sesle, "ortadan kayboluyorsunuz ve Andor'un Kız-Veliahtı'nı da yanınızda götürüyorsunuz. Bir gün Andor Kraliçesi *olabilecek* bir kızı. Elbette ben o kızın derisini yüzüp bir eldiven imalatçısına göndermezsem. İzin almadan, tek söz etmeden, tek bir iz bırakmadan ortadan kayboluyorsunuz."

"Beni kaçırmadılar," dedi Elayne yere. "Kendi isteğimle gittim."

"Bana itaat edecek misin, çocuğum?" Elaida bir parıltıyla sarılmıştı. Aes Sedai'nin öfkeli bakışları Elayne'e dikilmişti. "Sana hemen, şimdi bir ders mi vermeliyim?"

Elayne başını kaldırdı. Yüzündeki ifadeyi yanlış anlamak imkânsızdı. Öfke. Uzun uzun Elaida'nın gözlerine baktı.

Egwene tırnaklarını avuçlarına batırdı. Bu çıldırtıcıydı. O, Elayne ya da Nynaeve Elaida'yı oturduğu yerde yok edebilirdi. En azından Elaida'yı hazırlıksız yakalarlarsa; ne de olsa o tam bir eğitim almıştı. *Ve bize söylediklerini kabullenmeyip herhangi bir şey yaparsak, her şeyi mahvederiz. Her şeyi mahvetme, Elayne.*

Elayne'in başı eğildi. "Beni affedin, Elaida Sedai," diye mırıldandı. "Ben... haddimi aştım."

Parıltı söndü ve Elaida burnunu çekti. "Bu ikisi seni her nereye götürmüşse, kötü alışkanlıklar edinmişsin. Senin kötü alışkanlık edinme

lüksün yok, çocuğum. Sen Aes Sedai unvanına sahip ilk Andor Kraliçesi olacaksın. Son bin senede, herhangi bir yerde, Aes Sedai unvanına sahip ilk kraliçe. Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana en güçlülerimizden biri olacaksın, belki de Kırılış'tan bu yana dünyaya Aes Sedai olduğunu açıklayacak kadar güçlü olan ilk hükümdar. Bunların hepsini tehlikeye atma, çocuğum, çünkü her şeyi kaybedebilirsin. Bunu görmek istemeyecek kadar çok yatırım yaptım sana. Beni anlıyor musun?"

"Sanırım, Elaida Sedai," dedi Elayne. Sesi, hiç anlamıyormuş gibi çıkmıştı. Egwene de anlamıyordu.

Elaida konuyu bir kenara bıraktı. "Büyük tehlike içinde olabilirsiniz. Üçünüz birden. Ortadan kayboluyorsunuz ve geri dönüyorsunuz, bu arada Liandrin ve... arkadaşları buradan ayrılıyor. Karşılaştırma yapılması kaçınılmaz. Liandrin ve onunla birlikte gidenlerin Karanlıkdostu olduğundan eminiz. Kara Ajah. Aynı suçlamanın Elayne'e yöneltilmesine izin veremem ve anlaşılan onu korumak için hepinizi korumam gerek. Bana neden kaçtığınızı ve bunca aydır ne yaptığınızı anlatın, ben de sizin için elimden geleni yapayım." Gözleri, çengel gibi Egwene'e takıldı.

Egwene Aes Sedai'nin kabul edeceği bir yanıt bulmak için kıvrandı. Elaida'nın bazen yalanı anında anlayabildiği söylenirdi. "Şey... Mat yüzünden. O çok hasta." Gerçek olmayan hiçbir şey söylememek, ama gerçekten uzak bir izlenim bırakmak için sözcüklerini dikkatle seçiyordu. *Aes Sedailer bunu hep yapıyor.* "Biz gidip... Biz Şifa bulması için onu geri getirdik. Getirmeseydik, ölecekti. Amyrlin ona Şifa verecek." *Umarım.* Kızıl Aes Sedai'nin gözlerine bakmaya devam edebilmek, suçlu suçlu ayak değiştirmemek için kendini zorladı. Elaida'nın yüzüne bakarak, tek bir sözcüğüne inanıp inanmadığını anlamak imkânsızdı.

"Bu kadarı yeter, Egwene," dedi Nynaeve. Elaida'nın delici bakışları ona kaydı, ama Nynaeve o bakışlardan etkilendiğini belli etmedi. Aes Sedai'nin bakışlarına, gözlerini kırpmadan karşılık verdi. "Araya girdiğim için beni affedin, Elaida Sedai," dedi rahatça, "ama Amyrlin Makamı kusurlarımızın geçmişte bırakılacağını ve unutulacağını söyledi. Yeni bir başlangıç yapmak için, onlardan bahsetmeyeceğiz bile. Amyrlin sanki hiçbiri olmamış gibi davranmamız gerektiğini söyledi."

"Öyle söyledi demek," Elaida'nın sesi ya da yüzü inanıp inanmadığını göstermiyordu hâlâ. "İlgi çekici. Cezanız tüm Kule'ye ilan edilmişken, her şeyi unutmanız oldukça zor. Böyle bir şey daha önce hiç görülmedi. Yalıtılma cezaları dışında, hiç duyulmadı. Neden her şeyi geçmişte

bırakmaya bu kadar hevesli olduğunuzu anlayabiliyorum. Anladığım kadarıyla Kabuledilmişler arasına terfi etmişsin, Elayne. Egwene de. Bu ceza sayılmaz."

Elayne, konuşmak için izin istercesine Aes Sedai'ye baktı. "Anne hazır olduğumuzu söyledi," dedi. Sesine bir meydan okuma tınısı gelmişti. "Öğrendim Elaida Sedai ve büyüdüm. Aksi halde beni terfi ettirmezdi."

"Öğrenmiş," dedi Elaida düşünceler içinde, "ve büyümüş. Belki de öyledir." Sesinde, bunun iyi olduğunu ifade eden hiçbir şey yoktu. Bakışları, sorgu dolu, Egwene ve Nynaeve'e kaydı. "Sizin köyünüzden olan bu delikanlıyla, Mat ile döndünüz. Köyünüzden bir delikanlı daha vardı. Rand al'Thor."

Egwene buz gibi bir elin aniden midesini kavradığını hissetti.

"Umarım iyidir," dedi Nynaeve sakin sakin, ama eli örgüsünü sıkı sıkı kavramıştı. "Onu bir süredir görmüyoruz."

"İlgi çekici bir genç adam." Elaida konuşurken onları inceliyordu. "Onunla bir kez karşılaştım ve onu... çok ilginç buldum. Sanırım o bir *ta'veren.* Evet. Pek çok sorunun yanıtı onda saklı olabilir. Şu Emond Meydanı'ndan sizin gibi iki kadın ve Rand al'Thor çıkabildiğine göre sıradışı bir yer olmalı."

"Yalnızca bir köy," dedi Nynaeve. "Tıpkı diğerleri gibi bir köy."

"Evet. Elbette." Elaida gülümsedi, soğuk soğuk kıvrılan dudaklar Egwene'in midesinin burkulmasına sebep oldu. "Bana delikanlıdan bahsedin. Amyrlin bu konuda da sessiz kalmanızı emretmemiştir, değil mi?"

Nynaeve örgüsünü çekti. Elayne, içinde önemli bir şey gizliymiş gibi halıyı inceliyordu. Egwene bir yanıt bulmak için kafa patlatıyordu. *Yalanları anında anlayabilir, diyorlar. Işık, gerçekten de yalanları anlayabiliyorsa...* An uzadı, sonunda Nynaeve ağzını açtı.

O anda kapı yeniden açıldı. Sheriam şaşkın şaşkın odaya baktı. "Seni burada bulmam iyi oldu, Elayne. Üçünüzün de gelmesini istiyorum. Seni bulmayı beklemiyordum, Elaida."

Elaida şalını düzelterek doğruldu. "Hepimiz bu kızları merak ettik. Neden kaçtıklarını. Gittikleri yerde ne tür maceralar yaşadıklarını. Anne'nin bu konudan bahsetmemelerini emrettiğini söylüyorlar."

"Böylesi daha iyi," dedi Sheriam. "Cezalandırılacaklar, bununla bitmeli. Ceza uygulandıktan sonra, ona sebep olan kusurun silinmesi gerektiğini düşünmüşümdür hep."

İki Aes Sedai uzun bir an boyunca, ifadesiz yüzlerle, birbirlerine bakarak durdular. Sonra Elaida, “Elbette. Belki onlarla başka zaman konuşurum. Başka konularda,” dedi. Beyaz elbiseli üç kadına fırlattığı bakış, Egwene’e bir uyarı gibi geldi. Sonra Elaida, Sheriam’ın yanından kayarcasına geçti.

Çömezler Sorumlusu kapıyı açık tutarak diğer Aes Sedai’nin galeride uzaklaşmasını izledi. Yüzündeki ifade hâlâ anlaşılmazdı.

Egwene uzun bir nefes salıverdi ve Nynaeve ile Elayne’in kendisini yankıladığını işitti.

“Beni tehdit etti,” dedi Elayne inanmazlık içinde, biraz da kendi kendine. “İnatçı davranmaya devam edersem beni yalıtmakla tehdit etti.”

“Onu yanlış anlamışsın,” dedi Sheriam. “İnatçılık yalıtılmakla cezalandırılan bir kusur olsaydı, yalıtılanlar listesi ezberleyemeyeceğin kadar uzun olurdu. Pek az uysal kadın yüzüğü ve şalı kazanır. Elbette bu, gerektiği zaman uysal davranmayı öğrenmemelisiniz anlamına gelmiyor.”

“Evet, Sheriam Sedai,” dedi üçü birden ve Sheriam gülümsedi.

“Gördünüz mü? En azından uysalmış gibi görünebiliyorsunuz. Ve tekrar Amyrlin’in gözüne girene kadar epey pratik yapacaksınız. Benim gözüme girmek için de. Benim gözüme girmek daha zor olacak.”

“Evet, Sheriam Sedai,” dedi Egwene, ama bu sefer yalnızca Elayne ona eşlik etti.

Nynaeve, “Ya... ceset, Sheriam Sedai? Ruhsuz? Onu kimin öldürdüğünü buldunuz mu? Ya da neden Kule’ye girdiğini?” dedi.

Sheriam’ın ağzı gerildi. “Ne zaman bir adım öne atsan, Nynaeve, bir adım da geri atıyorsun. Elayne’in şaşırmamasından, ona da anlattığınızı anlıyorum. *Üstelik bu konudan bahsetmemenizi söylediğim halde!* Demek Kule’de bugün çömez kısmında bir adamın öldürüldüğünü bilen tam yedi kişi var ve bunların ikisi sadece o kadarını bilen erkekler. Yalnız, onlar ağızlarını kapalı tutacak. Çömezler Sorumlusu’nun emrinin sizin için ağırlığı yoksa –eğer öyleyse bu durumu düzelteceğim– belki Amyrlin Makamı’nın emrine itaat edersiniz. Bu konudan, Anne ve benden başka kimseye bahsetmeyeceksiniz. Amyrlin uğraşması gereken söylentilere yenilerinin eklenmesine izin vermeyecek. Anlaşıldı mı?”

Sesindeki sertlik, “Evet, Sheriam Sedai,” diyen bir koro çıkardı ortaya – ama Nynaeve durmayı reddetti. “Yedi, dediniz, Sheriam Sedai. Artı adamı öldüren her kimse. Belki Kule’ye girerken yardım da almışlardır.”

“Bu sizi ilgilendirmez.” Sheriam’ın ifadesiz bakışları hepsini kapsıyordu. “Bu adam hakkında sorulması gereken soruları ben soracağım. Siz ölü bir adam hakkında bildiğiniz her şeyi unutacaksınız. Aksi davranışınızı görürsem... Eh, dikkatinizi odaklamanız için tencere ovmaktan kötü işler vardır. Ve bahane kabul etmem. Daha fazla soru duyacak mıyım?”

“Hayır, Sheriam Sedai.” Bu sefer Nynaeve’in de katıldığını duyan Egwene rahat bir nefes aldı. Büyük teselli olduğundan değil. Sheriam’ın dikkatli gözleri Kara Ajah aramayı güçleştirecekti. Bir an çılgınca kahkaha atmak istedi. *Kara Ajah bizi yakalamazsa, Sheriam yakalayacak.* Kahkaha atma dürtüsü kayboldu. *Sheriam da Kara Ajah değilse.* Bu düşünceyi yok edebilmeyi diledi.

Sheriam başını salladı. “Pekâlâ, o zaman. Benimle gelin.”

“Nereye?” diye sordu Nynaeve, sonra Aes Sedai’nin gözleri kısılmadan bir an önce ekledi, “Sheriam Sedai.”

“Unuttunuz mu?” dedi Sheriam gergin bir sesle, “Kule’de Şifa hastayı getirenlerin huzurunda yapılır.”

Egwene Çömezler Sorumlusu’nun sabrını tüketmiş olduklarım düşündü, ama kendini durduramadan patladı, “Demek ona Şifa verecek gerçekten!”

“Başkalarının yanı sıra bizzat Amyrlin Makamı da onunla ilgilenecek.” Sheriam’ın yüzü sesinden daha fazla ifade taşımıyordu. “Kuşku duymanız için sebep mi vardı?” Egwene başını iki yana salladı. “O zaman burada dikilerek arkadaşınızın yaşamını boşa harcıyorsunuz. Amyrlin Makamı bekletilmekten hoşlanmaz.” Ama sözlerine rağmen, Egwene Aes Sedai’nin hiç acelesinin olmadığını hissetti.

18
Şifa

Sheriam'ın onları götürdüğü, Kule'nin altında, derinlerdeki geçitler, duvarlardaki demir şamdanlarca aydınlatılıyordu. Önünden geçtikleri birkaç kapı sıkı sıkı kapalı, bazıları kilitliydi. Bazıları öyle ustalıkla işlenmişti ki, Egwene tam yanlarına gelmeden göremedi onları. Yürüdükleri koridoru kesen karanlık boşluklar başka koridorlara işaret ediyordu. Bazılarında aralıklı yerleştirilmiş ışıkların solgun parıltısı görülebiliyordu. Egwene başka insan görmedi. Burası, Aes Sedailerin bile sık gelmediği bir yerdi. Hava ne sıcak, ne soğuktu, ama yine de ürperdi ve aynı anda sırtından aşağı ter süzüldüğünü hissetti.

Kabuledilmiş olmadan önce son sınavlarından geçmek üzere çömezler işte buraya gelirdi. Ya da başarısız olurlarsa Kule'den atılmadan önce. Kabuledilmişler burada, son sınavı geçtikten sonra Üç Yemin'i ederlerdi. Başarısız olan Kabuledilmişlere ne olduğundan kimsenin bahsetmediğini fark etti Egwene. Burada bir yerde, Kule'nin pek az sayıdaki *angreal* ve *sa'angreal*'lerinin saklandığı yer ile *ter'angreal*'lerin depolandığı yer vardı. Kara Ajahlar o depolara girmişti. Ve o karanlık yan koridorlardan birinde saklanmış, bekleyen Kara Ajahlar varsa, Sheriam onları Mat'e değil başka bir yere götürüyorsa...

Aes Sedai aniden durunca Egwene ciyakladı, sonra diğerleri merakla ona bakınca kızardı. "Kara Ajahları düşünüyordum," dedi zayıf bir sesle.

"Düşünme," dedi Sheriam ve bu sefer sesi eski sert ama iyilik dolu Sheriam gibi çıktı. "Kara Ajah daha seneler boyunca endişelenmen gereken bir şey olmayacak. Sende bizde olmayan bir şey var: onunla ilgilenmeden önce zaman. Daha çok zamanın var. İçeri girdiğimizde duvarın önünde durun ve sessiz kalın. Buraya girmenize bir lütuf olarak izin veriliyor. Hazır

bulunmanız için; dikkat dağıtmanız ve işe karışmanız için değil.” Taşa benzeyecek şekilde işlenmiş gri metalle kaplı kapıyı açtı.

İçerideki kare oda genişti, soluk taş duvarları çıplaktı. Mevcut tek mobilya, odanın ortasındaki, beyaz kumaş örtülmüş uzun, taş masaydı. Mat, çizmeleri ve ceketi dışında tamamen giyinik, masanın üzerinde yatıyordu. Gözleri kapalıydı ve yüzü o kadar zayıftı ki, Egwene ağlamak istedi. Zorla aldığı nefesler hafif bir ıslık çıkarıyordu. Shadar Logoth hançeri kemerinde asılı kında duruyordu. Kabzasının ucundaki yakut ışığı topluyor gibiydi, öyle ki bir düzine lambanın soluk duvarlar ve beyaz taş döşeli zemin tarafından iyice vurgulanan ışığına rağmen, haşin, kırmızı bir göz gibi parlıyordu.

Amyrlin Makamı Mat’in başucunda, Leane ayakucunda duruyordu. Dört Aes Sedai masanın bir yanında, üçü karşı yanında duruyordu. Sheriam üç kadına katıldı. İçlerinden biri Verin’di. Egwene başka bir Kahverengi olan Serafelle’i, Yeşil Ajah’tan Alanna Mosvani’yi, Moiraine’in Ajahı olan Mavi’den Anaiya’yı tanıdı.

Alanna ve Anaiya ona kendini Gerçek Kaynak’a açma, *saidar*’a teslim olarak onu kontrol etme dersleri vermişti. Ayrıca, Beyaz Kule’ye ilk gelişiyle ayrılması arasında, Egwene’in bir Düşgören olup olmadığını anlamak için Anaiya onu elli kez sınamış olmalıydı. Sınavlar herhangi bir sonuç vermemişti, ama sade yüzlü ve nazik Anaiya, tek güzelliği olan o sıcak gülümsemesiyle, yokuş aşağı yuvarlanan bir taş gibi amansız, daha fazla sınav yapmak için uğramaya devam etmişti.

Diğer kadınları tanımıyordu, yalnız soğuk bakışlı kadının Beyaz olduğunu sanıyordu. Amyrlin ve Vakanüvis etollerini takmışlardı, elbette, ama diğerlerinin hiçbirinde, Büyük Yılan yüzükleri ve yaşı belirsiz Aes Sedai yüzleri dışında kimliklerini belli edecek bir şey yoktu. Hiçbiri Egwene ile diğer ikisinin varlıklarını fark ettiklerini, tek bir bakışla bile belli etmedi.

Masanın çevresindeki kadınların sakin görünüşlerine rağmen, Egwene kararsızlık belirtileri gördüğünü düşündü. Anaiya’nın ağzındaki gerginlik. Alanna’nın esmer, güzel yüzünde hafifçe çatılmış kaşlar. Soğuk bakışlı kadın, ne yaptığını fark etmeden açık mavi elbisesinin eteklerini düzeltip duruyordu.

Egwene’in tanımadığı bir Aes Sedai masanın üzerine cilalı ahşaptan yapılma basit, uzun ve dar bir kutu koyup açtı. Amyrlin kutunun içindeki kırmızı ipek kaplamadan, önkolu uzunluğunda beyaz, yivli bir değnek

çıkardı. Değnek kemik ya da fildişi olabilirdi, ama ikisi de değildi. Hayatta olan kimse hangi maddeden yapıldığını bilmiyordu.

Egwene değneği daha önce hiç görmemişti, ama Anaiya'nın çömezlere verdiği derslerden biliyordu onu. Kule'nin sahip olduğu birkaç *sa'angreal*'den biri, belki en güçlüsü. *Sa'angreal*'lerin kendilerine ait gücü yoktu, elbette –onlar yalnızca bir Aes Sedai'nin yönlendirdiği gücü odaklamak, güçlendirmek için araçlardı– ama o asayla, güçlü bir Aes Sedai Tar Valon'un duvarlarını un ufak edebilirdi.

Egwene bir yanda Nynaeve'in, diğer yanda Elayne'in elini yakaladı. *Işık! Ona Şifa verebileceklerinden emin değiller, üstelik ellerinde bir* sa'angreal *–hem de o* sa'angreal– *varken! Bizim nasıl bir şansımız olurdu ki? Muhtemelen hem onu, hem kendimizi öldürürdük. Işık*!

"Akışları birleştireceğim," dedi Amyrlin. "Dikkatli olun. Hançerle oluşan bağı koparmak ve verdiği zararı iyileştirmek için gereken Güç, onu öldürebilecek kadar çok neredeyse. Odaklamayı ben yapacağım. Hazır." Değneği iki eliyle, tam önünde, Mat'in yüzünün üzerinde tuttu. Mat hâlâ bilinçsiz, başını salladı ve reddediyormuş gibi gelen bir sesle bir şeyler mırıldanarak hançerin kabzasını daha sıkı kavradı.

Her Aes Sedai'nin çevresinde bir parıltı belirdi; ancak yönlendirebilen kadınların görebildiği o yumuşak, beyaz ışık. Işıklar ağır ağır yayıldı, ta ki bir kadından yayılan ışık yanındaki kadından yayılana dokunana, onunla karışana ve tek bir ışık olana kadar. Egwene'in gözleriyle bakıldığında, lambaları hiçe çeviren bir ışık. Ve o parlaklığın içinde daha da güçlü bir ışık vardı. Kemik beyazı bir ışık çubuğu. *Sa'angreal*.

Egwene kendini *saidar*'a açma ve kendi akımını dalgaya ekleme dürtüsüyle mücadele etti. O kadar güçlü bir çekimdi ki, sanki ayakları yerden kesilecekti. Elayne elini daha sıkı kavradı. Nynaeve masaya doğru bir adım attı, sonra başını öfkeyle sallayarak durdu. *Işık,* diye düşündü Egwene, ben de yapabilirdim. Ama ne yapabileceğini bilmiyordu. *Işık, o kadar güçlü ki. O kadar- harika ki.* Elayne'in elleri titriyordu.

Masanın üzerinde, parıltının ortasında Mat silkiniyor, bir o yana, bir bu yana kıvranıyor, anlaşılmaz şeyler mırıldanıyordu. Ama hançerin üzerindeki eli gevşemiyor, gözleri açılmıyordu. Yavaş, çok yavaş bir biçimde sırtı bükülmeye, kasları gerilerek titremeye başladı. O yine de mücadele etti, sarsıldı; ta ki sonunda masaya dokunan yalnızca topuklarıyla omuzları olana kadar. Hançerin üzerindeki eli hızla açıldı ve titreyerek kabzadan uzaklaştı; mücadele etmesine karşın, kabzadan uzaklaşmaya zorlanıyordu.

Dudakları bir hırlama, bir acı ifadesiyle dişlerini ortaya serdi, nefesi ise zorlu hırıltılar halinde çıkıyordu.

“Onu öldürüyorlar,” diye fısıldadı Egwene. “Amyrlin onu öldürüyor! Bir şey yapmalıyız.”

Nynaeve aynı yumuşak sesle, “Onları durdurursak –eğer durdurabilirsek– Mat ölür. O kadar Güç’ün yarısını kullanabileceğimi sanmıyorum.” Kendi sözlerini –on Aes Sedai’nin bir *sa’angreal* yardımıyla yönlendirebildiği Güç’ün yarısını kullanabileceğini– yeni duymuş gibi durdu ve sesi daha da hafifledi. “Işık bana yardım et, yapmak istiyorum.”

Aniden sustu. Mat’e yardım etmek istediğini mi kastetmişti, yoksa o Güç akımını yönlendirmek istediğini mi? Egwene de, dansa davet eden bir şarkı gibi, o dürtüyü hissediyordu.

“Onlara güvenmek zorundayız,” dedi Nynaeve sonunda gergin bir fısıltıyla. “Mat’in başka şansı yok.”

Mat aniden yüksek sesle bağırdı. *“Muad’drin tia dar allende caba’drin rhadiem!”* Gözleri sıkı sıkı kapalı, bükülmüş ve mücadele eder halde, sözcükleri açık seçik telaffuz ediyordu. *“Los Valdar Cuebiyari! Los! Carai an Caldazar! Al Caldazar!”*

Egwene kaşlarını çattı. Kadim Lisan’ı duyunca tanıyacak kadar öğrenmişti, ama birkaç sözcük dışında hiçbir şey anlamıyordu. *Carai an Caldazar! Al Caldazar!* “Kızıl Kartal’ın onuru için! Kızıl Kartal için!” Manetheren’in, Trolloc Savaşları sırasında yok olan bir ulusun kadim savaş haykırışları. Şimdi İki Nehir’in olduğu yerde bulunan bir ulus. Bu kadarını biliyordu; ama bir şekilde, bir anlığına kalanı da anladığını düşündü, sanki anlam görüş alanının hemen dışındaymış ve anlamak için başını çevirmesi yeterliymiş gibi.

Yırtılan derinin çıkardığı yüksek patlamayla, altın kınlı hançer Mat’in kemerinden yükseldi ve yay gibi gergin bedeninin otuz santim üzerinde durdu. Yakut pırıldadı, kızıl kıvılcımlar saçar gibi oldu. Sanki o da Şifa’ya direniyordu.

Mat’in gözleri açıldı ve çevresinde duran kadınlara öfkeyle baktı. *“Mia ayende, Aes Sedai! Caballein misain ye! Inde muagdhe Aes Sedai misain ye! Mia ayende!”* Ve çığlık atmaya başladı, bitmek tükenmek bilmeyen öfkeli bir kükreme; öyle ki Egwene Mat’in içinde nasıl nefes kaldığını merak etmeye başladı.

Anaiya telaşla masanın altından siyah, metal bir kutu aldı. Kutu ağırmış gibi hareket ediyordu. Kutuyu Mat’in yanına koyup kapağını açtığında, iki

parmak kalınlığında duvarlar içinde küçük bir boşluk görüldü. Anaiya yeniden eğilip, bir ev kadının, mutfakta kullanacağı cinsten bir maşa çıkardı ve havada süzülen hançeri, zehirli bir yılanmış gibi dikkatle kavradı.

Mat'in çığlığı çılgınca bir hal aldı. Yakut, kan kırmızı çakarak, öfkeyle parlıyordu.

Aes Sedai hançeri kutuya soktu, kapağı kapattı ve kapak tıkırdayarak kilitlenirken yüksek sesle içini çekti. "İğrenç bir şey," dedi.

Hançer gözden kaybolur kaybolmaz Mat'in çığlığı kesildi ve kaslarıyla kemikleri suya dönüşmüş gibi masaya yığıldı. Bir an sonra Aes Sedaileri ve masayı çevreleyen parıltı söndü.

"Oldu," dedi Amyrlin kısık bir sesle, çığlık atmakta olan kendisiymiş gibi. "Bu iş oldu."

Aes Sedailerin bazıları gözle görülür bir biçimde çöktü, birden çok alında ter damlaları belirdi. Anaiya kol yeninden düz, keten bir mendil çıkardı ve yüzünü sildi. Soğuk bakışlı Beyaz bir parça Lugard dantelini gizli gizli yanaklarına dokundurdu.

"Büyüleyici," dedi Verin. "Kadim Lisan'ın bugün herhangi birinin ağzından böylesine güçlü akması." O ve Serafelle kafa kafaya verdiler, yumuşak sesle, pek çok jestle konuşmaya başladılar.

"Mat iyileşti mi?" dedi Nynaeve. "Yaşayacak mı?"

Mat uyuyormuş gibi yatıyordu, ama yüzü hâlâ zayıf, yanakları çöküktü. Egwene her şeyi iyileştirmeyen Şifa verme duymamıştı hiç. *Onu hançerden ayırmaları sahip oldukları* tüm *Güç'ü tüketmemişse eğer. Işık!*

"Brendas," dedi Amyrlin, "odasına götürülmesini sağlar mısın?"

"Emredersiniz, Anne," dedi soğuk bakışlı kadın. Reveransı da kendisi kadar duygusuzdu. O taşımak için adam çağırmak üzere ayrıldıktan sonra, Anaiya dahil kalanların çoğu da gitti. Verin ve Serafelle de Egwene'in duyamayacağı kadar alçak sesle konuşmaya devam ederek onları takip ettiler.

"Mat iyi mi?" diye sordu Nynaeve. Sheriam kaşlarını kaldırdı.

Amyrlin Makamı onlara döndü. "Olabileceği kadar iyi," dedi soğuk soğuk. "Ancak zamanla ortaya çıkacak. Shadar Logoth'un lekesine sahip bir şeyi bu kadar uzun süre taşımak... üzerinde nasıl bir etkisi olacağını kim bilebilir? Belki hiç etkisi olmaz, belki çok olur. Göreceğiz. Ama hançerle olan bağı koparıldı. Şimdi dinlenmeye ve bol bol yemeğe ihtiyacı var. Yaşayacaktır."

“Haykırdığı sözler neydi, Anne?” diye sordu Elayne, sonra telaşla ekledi, “sormama izin verirseniz.”

“Askerlerine emir veriyordu.” Amyrlin masada yatan genç adama merakla baktı. Mat masaya yığıldığından beri kıpırdamamıştı, ama Egwene nefesinin daha kolay çıktığını, göğsünün daha düzenli bir şekilde yükselip alçaldığını düşündü. “İki bin sene önce olan bir savaşta, diyebilirim. Eski Kan yine geliyor.”

“Hepsi savaş hakkında değildi,” dedi Nynaeve. “Aes Sedai dediğini duydum. Bu savaşla ilgili değildi. Anne,” diye ekledi sonradan.

Amyrlin bir an, belki ne diyeceğini, belki herhangi bir şey söyleyip söylemeyeceğini düşündü. “Bir süre için,” dedi sonunda, “sanırım geçmiş ve şimdiki zaman bir oldu. Hem orada, hem de buradaydı ve bizim kim olduğumuzu biliyordu. Bize onu serbest bırakmamızı emretti.” Tekrar durdu. “‘Ben özgür bir adamım, Aes Sedai. Ben Aes Sedai yemi değilim.’ Söyledikleri buydu.”

Leane yüksek sesle burnunu çekti, diğer Aes Sedailerin bazıları alçak sesle, öfkeyle mırıldandı.

“Ama Anne,” dedi Egwene, “öyle bir şeyi kastetmiş olamaz. Manetheren Tar Valon’la müttefikti.”

“Manetheren bir müttefikti, çocuğum,” dedi Amyrlin ona, “ama bir insanın yüreğini kim bilebilir? Kendisi bile bilemez, korkarım. Bir insan tasma takılacak en kolay, ama tasmayla yönlendirilebilecek en zor hayvandır. Tasmayı kendisi tercih etse bile.”

“Anne,” dedi Sheriam, “geç oldu. Aşçılar yardımcılarını bekliyor olmalı.”

“Anne,” dedi Egwene endişeyle, “Mat ile kalamaz mıyız? Hâlâ ölmesi olasıysa...”

Amyrlin’in bakışları sakin, yüzü ifadesizdi. “Yapılacak işleriniz var, çocuğum.”

Kastettiği tencere ovmak değildi. Egwene bundan emindi. “Evet, Anne.” Diz kırdı, etekleri aynı şeyi yapan Nynaeve ve Elayne’in eteklerine sürtündü. Son bir kez Mat’e baktı, sonra Sheriam’ı takip ederek odadan çıktı. Mat hâlâ hareket etmemişti.

19
Uyanış

Mat yavaşça gözlerini açtı ve nerede olduğunu, buraya nasıl geldiğini merak ederek beyaz badanalı tavana baktı. Tavanı girift, yaldızlı yaprak desenleri çerçeveliyordu ve altındaki şilte tıka basa tüylerle dolu gibi bir his veriyordu. Zengin bir yer, demek. Paralı bir yer. Ama neresi ya da nasıl olduğu konusunda ve başka bir sürü konuda kafası boştu.

Rüya görmüştü ve rüyanın parçaları hâlâ kafasındaki anılarla karışıktı. Birini diğerinden ayıramıyordu. Vahşi kaçışlar ve dövüşler, okyanusun karşısından gelmiş tuhaf insanlar, Yollar ve Geçit Taşları ve bir âşığın hikâyelerinden çıkmış gibi gelen şeyler, başka yaşamlardan parçalar, bunlar rüya olmalıydı. En azından, o öyle olması gerektiğini düşünüyordu. Ama Loial rüya değildi ve o bir Ogier'di. Sohbetlerden parçalar düşüncelerinde süzülüyordu; babasıyla, arkadaşlarıyla, Moiraine'le konuşmaları, çok güzel bir kadın, bir geminin kaptanı, onunla bilgece öğütler vererek konuşan iyi giyimli bir adam. Bunlar muhtemelen gerçekti. Ama hepsi parça parçaydı. Boşlukta sürükleniyordu.

"Muad'drin tia dar allende caba'drin rhadiem," diye mırıldandı. Sözcükler yalnızca sesten ibaretti, ama... bir şeyler hatırlatıyordu sanki.

Mızraklı askerlerin oluşturduğu sık saflar aşağıda, ileri doğru bir buçuk kilometre, hatta daha fazla uzanıyor, aralarında kasabaların, şehirlerin, küçük evlerin flamaları ve sancakları görülüyordu. Irmak sol yanını, bataklıklar sağ tarafı güvene almıştı. Tepeden mızraklı askerlerin savunmayı yarmaya çalışan Trolloc yığınıyla mücadele etmesini izledi. Her bir insana karşı on Trolloc vardı. Mızraklar siyah Trolloc zırhlarını deliyor, kazıklı baltalar insan saflarında kanlı boşluklar açıyordu. Çığlıklar ve böğürmeler havayı dolduruyordu. Güneş bulutsuz gökyüzünde sıcak sıcak

parlıyordu ve savaş hattının üzerinden sıcaklık dalgaları yükseliyordu. Düşmandan ok yağmaya devam ediyor, hem Trollocları, hem insanları öldürüyordu. Okçularını geri çağırmıştı, ama Dehşetlordları, oklar onun saflarını kırdığı sürece aldırış etmiyordu. Arkasındaki yükseltide, Yürek Askerleri emrini bekliyor, atları sabırsızca yeri dövüyordu. Adamların ve atların üzerindeki zırhlar güneş ışığı altında gümüş ışıltılar saçıyordu; ne adamlar, ne hayvanlar sıcağa daha fazla tahammül edemezdi.

Burada ya kazanacaklar ya öleceklerdi. O bir kumarbaz olarak bilinirdi; zarları atmanın zamanı gelmişti. Eyerine atlarken, aşağıdaki kargaşayı bastıracak bir sesle emri verdi. "Piyadeler, süvarilere geçit vermeye hazırlanın!" Sancaktan arkada, yakında at sürüyordu, emri hatlar boyunca ağızdan ağza yayılırken Kızıl Kartal sancağı başının üzerinde dalgalanıyordu.

Aşağıda, mızraklı askerler aniden hareket etti, sıkı bir disiplinle yana çekildiler, safları sıklaştırdılar, arada geniş boşluklar açtılar. İçinden, hayvansı kükremelerle, kara bir ölüm dalgası gibi Trolloclar akan boşluklar.

Kılıcını çekti, yükseğe kaldırdı. "Yürek Askerleri, ileri!" Topuklarını atın böğrüne gömdü, atı yamaçtan aşağı sıçradı. Arkasında, atağa kalkan toynaklar gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu. "İleri!" Trollocların arasına dalan ilk kişi kendisiydi, kılıcı kalkıp iniyordu, sancaktan arkada, yakındaydı. "Kızıl Kartal'ın onuru için!" Yürek Askerleri mızraklı askerlerin arasındaki boşluklara daldı, dalgayı ezdi, geriye fırlattı. "Kızıl Kartal!" Yarı insan yüzler ona hırladı, tuhaf kıvrımlı kılıçlar onu aradı, ama o yol açarak derinlere daldı. Kazan ya da öl. "Manetheren!"

Mat'in alnına kaldırdığı eli titriyordu. *"Los Valdar Cuebiyari,"* diye mırıldandı. Ne anlama geldiğini bildiğinden neredeyse emindi... "Yürek Askerleri ileri," ya da belki, "Yürek Askerleri ilerlesin" –ama bu olamazdı. Moiraine ona Kadim Lisan'dan birkaç sözcük söylemişti ve tek bildiği onlardı. Kalanı tamamen uydurma sesler de olabilirdi.

"Delice," dedi boğuk bir sesle. "Muhtemelen Kadim Lisan bile değil. Yalnızca saçmalık. O Aes Sedai deli. Bu yalnızca bir rüya."

Aes Sedai. Moiraine. Aniden aşırı ince bileğinin ve kemikli elinin farkına vardı, onlara baktı. Hastaydı. Bir hançerle ilgili bir şey. Kabzasında yakut bulunan bir hançer ve Shadar Logoth adında uzun zaman önce ölmüş, lekeli bir şehir. Hepsi puslu ve uzaktı ve akla yakın gelmiyordu, ama

bunların rüya olmadığını biliyordu. Egwene ile Nynaeve Şifa bulması için onu Tar Valon'a getiriyorlardı. Bu kadarını hatırlıyordu.

Doğrulup oturmaya çalıştı, ama yeni doğmuş bir kuzu kadar zayıf, yatağa düştü. Kendini doğrulmaya zorladı ve üzerindeki tek yün battaniyeyi kenara itti. Giysileri yoktu, belki duvarın dibinde duran sarmaşık oymalı gardırobun içindeydi. Şu anda giysilere aldırış etmiyordu. Zorla ayağa kalktı, çiçekli halının üzerinde sendeleyerek yüksek sırtlı bir sandalyeye dayandı ve sandalyeden masaya atıldı. Masanın bacaklarında ve kenarlarında yaldızlı süslemeler vardı.

Yüksek şamdanlardaki dörder mum ve alevlerin arkasındaki küçük aynalar odayı iyice aydınlatıyordu. Cilalı lavabonun üzerinde, duvarda duran büyük aynada yansımasıyla karşılaştı; zayıf ve erimiş, çökük yanaklı, kara gözleri içeri göçmüş, saçları terden keçeleşmiş, yaşlı bir adam gibi kamburlaşmış, rüzgârdaki otlar gibi sallanan biri. Kendini dik durmaya zorladı, ama pek beceremedi.

Masanın üzerinde, ellerinin önünde geniş, örtülü bir tepsi duruyordu. Burnu yemek kokusu aldı. Kumaşı kenara çekti, iki iri gümüş sürahiyle ince, yeşil porselen kaplar ortaya çıktı. Et suyu, tatlı ekmek ve hastalara zorla yedirilen türden şeyler bekliyordu. Bunun yerine bir tabakta tepeleme kızarmış biftek yığını, kahverengi hardal, yabanturpu buldu. Diğerlerinde közlenmiş patatesler, soğanlı tatlı fasulyeler, lahana ve bezelye vardı. Turşu ve bir kalıp sarı peynir. Kalın ekmek dilimleri, bir kâse tereyağı. Bir sürahi sütle doluydu ve dışı hâlâ boncuk boncuk buğu kaplıydı, diğerinden baharatlı şarap kokusu yükseliyordu. Dört adama yetecek kadar yiyecek vardı. Ağzı sulandı, midesi ona hırladı.

İlk önce nerede olduğumu öğreneceğim. Ama önce bir biftek dilimini rulo yaptı ve hardala batırdı, sonra masayı ittirip kendini üç yüksek ve dar pencereye sürükledi.

Dantel gibi desenlere sahip oymalarla süslenmiş tahta kepenkler pencereleri örtmüştü, ama deliklerden dışarıda gece olduğunu görebiliyordu. Başka pencerelerden gelen ışıklar karanlıkta benekler oluşturuyordu. Bir an hayal kırıklığı içinde beyaz taşlara yaslandı, ama sonra düşünmeye başladı.

Düşünürsen, başına gelen en kötü şeyi bile avantaja çevirebilirsin, derdi babası ve Abell Cauthon İki Nehir'deki en iyi at tüccarıydı. Biri Mat'in babasını aldatmış gibi göründüğü zaman, aslında hep sopanın yağlı ucunu onun tuttuğu ortaya çıkardı. Abell Cauthon dürüst olmayan herhangi bir şey

yaptığından değil, ama Taren Salı'ndan gelenler bile asla onu alt edemezdi ve herkes onların ne kadar sıkı pazarlık yaptığını bilirdi. Bunun sebebi, babasının olayları olası bütün açılardan düşünmesiydi.

Tar Valon. Tar Valon'da olmalıydı. Bu oda bir saraya aitti. Sırf çiçekli Doman halısı bile muhtemelen bir çiftlik kadar para ederdi. Dahası, artık hasta olduğunu düşünmüyordu ve duyduklarına bakılırsa, Tar Valon iyileşmesi için tek şanstı. Aslında kendini hiç tam olarak hasta hissetmemişti, hatırladığından değil, Verin –sislerin arasından süzülüp gelen bir başka isim– yakındaki birine onun ölmekte olduğunu söylemişti. Şimdi kendini bir bebek kadar zayıf, kurt gibi aç hissediyordu, ama bir şekilde ona Şifa verildiğinden emindi. *Kendimi sağlam ve iyi hissediyorum, o kadar. Şifa gördüm.* Kepenklere yüzünü buruşturdu.

Şifa. Bu üzerinde Tek Güç kullandılar demekti. Bu fikir tüylerini diken diken etti, ama bunun yapılacağını biliyordu zaten. "Ölmekten iyidir," dedi kendi kendine. Aes Sedailer hakkında duyduğu hikâyelerden bazıları aklına geldi. "Ölmekten daha iyi olmalı. Nynaeve bile öleceğimi düşündü. Her neyse, olan oldu ve artık bu konuda endişelenmek hiçbir işe yaramaz." Biftek dilimini bitirdiğini ve parmaklarındaki et suyunu yalamakta olduğunu fark etti.

Sendeleyerek masanın başına döndü. Altta bir tabure vardı. Tabureyi çekti ve oturdu. Bıçak ve çatal kullanmaya zahmet etmeden bir biftek dilimi daha sardı. Acaba Tar Valon'da olmayı *–Beyaz Kule'de. Öyle olmalıydı–* nasıl avantaja çevirebilirdi?

Tar Valon Aes Sedailer demekti. Bir saat bile kalmamak için yeterli sebepti bu. Tam tersine. Moiraine ve daha sonra Verin ile geçirdiği zamanlar da pek umut verici değildi. Aslında çok korkunç şeyler yaptıklarını hatırlayamıyordu, ama zaten o zamanlarla ilgili bir sürü şeyi de hatırlamıyordu. Her durumda, Aes Sedailer her ne yapıyorlarsa, kendi sebeplerinden dolayı yaparlardı.

"Ve bunlar her zaman senin sandığın sebepler değildir," diye mırıldandı bir ağız dolusu patatesle sonra yutkundu. "Bir Aes Sedai asla yalan söylemez, ama bir Aes Sedai'nin söylediği gerçek her zaman senin sandığın gerçek değildir. Hatırlamam gereken bir şey bu: Bildiğimi sandığım zamanlarda bile onlar hakkında emin olamam." Bu neşe verici bir sonuç değildi. Ağzını bezelyeyle doldurdu.

Aes Sedailer hakkında düşünmek onlar hakkında birkaç şeyi hatırlamasına sebep oldu. Yedi Ajah: Mavi, Kızıl, Kahverengi, Yeşil, Sarı,

Beyaz ve Gri. En kötüsü Kızıllardı. Kara Ajah dışında, ki hepsi onun var olmadığını iddia ediyor. Ama Kızıl Ajahlar onun için tehdit olmamalıydı. Onlar yalnızca yönlendirebilen erkeklerle ilgilenirdi.

Rand. Yak beni, bunu nasıl unutabildim? O nerede? İyi mi? Pişmanlıkla içini çekti ve bir parça ılık ekmeğe tereyağı sürdü. Acaba delirdi mi?

Yanıtları biliyor olsa bile, Rand'a yardımı dokunacak hiçbir şey yapamazdı. Yapabilecek olsa da yapacağından emin değildi. Rand yönlendirebiliyordu ve Mat yönlendirebilen erkeklere dair hikâyelerle büyümüştü, çocukları korkutmak için anlatılan hikâyeler. Bazıları fazla gerçekçi olduğu için yetişkinleri de korkutan hikâyeler. Rand'ın yapabildiği şeyi keşfetmek, en yakın dostunuzun küçük hayvanlara işkence ettiğini ve bebekleri öldürdüğünü öğrenmek gibi bir şeydi. Bir kez buna inanmayı başardıktan sonra, ona dostunuz demek zordu.

"Kendi başımın çaresine bakmalıyım," dedi öfkeyle. Şarap sürahisini gümüş kadehe devirdi ve boş olduğunu görünce şaşırdı. Bunun yerine kadehi sütle doldurdu. "Egwene ve Nynaeve Aes Sedai olmak istiyor." Bunu yüksek sesle söyleyene kadar hatırlamamıştı. "Rand Moiraine'in peşinde dolaşıyor ve kendine Yenidendoğan Ejder diyor. Işık bilir Perrin neyin peşinde. Gözleri tuhaflaştığından beri deli gibi davranıyor. Ben kendi başımın çaresine bakmalıyım." *Yak beni, buna mecburum! Aklı hâlâ başında olan bir ben kaldım. Bir ben.*

Tar Valon. Eh, dünyadaki en zengin şehir olması gerekiyordu ve Sınırboyları ile güney arasında bir ticaret merkeziydi, Aes Sedai gücünün merkeziydi. Bir Aes Sedai'nin onunla kumar oynayacağını sanmıyordu. Oynasa bile zarların atılışına ya da kartların nasıl çıkacağına güvenemezdi. Ama tüccarlar, başka gümüş ve altın sahipleri olmalıydı. Şehrin kendisi birkaç gün harcamaya değerdi. Mat İki Nehir'den ayrıldığından beri çok yolculuk ettiğini biliyordu, ama Caemlyn ve Cairhien hakkında birkaç bulanık anı dışında büyük şehirlere ilişkin hiçbir şey hatırlamıyordu. Hep büyük bir şehir görmek istemişti.

"Ama Aes Sedailerle dolu olmayan bir şehir," diye mırıldandı acı acı, bezelyelerin sonuncusunu süpürerek. Lokmasını yuttu ve bir biftek dilimine daha saldırdı.

Aes Sedailerin Shadar Logoth hançerindeki yakutu almasına izin verip vermeyeceklerini merak etti. Hançeri hayal meyal hatırlıyordu, ama bu bile korkunç bir yarayı hatırlamak gibiydi. İç organları düğüm düğüm oldu, şakaklarına keskin bir acı saplandı. Ama yakut aklında berraktı, başparmak

tırnağı kadar iri, bir kan damlası kadar koyu, kızıl bir göz gibi parlak. Kuşkusuz onlardan daha fazla hakkı vardı üzerinde, hem o yakut köyde bir düzine çiftlik kadar para ediyor olmalıydı.

Muhtemelen onun da lekeli olduğunu söyleyecekler. Muhtemelen öyleydi de. Yine de yakuta karşılık Coplinlerden en iyi topraklarını satın aldığını hayal etti. O ailenin büyük bölümü, beşikten itibaren sorun yaratan kişiler olurlardı, hırsızlık ve yalancılık da cabası. Başlarına gelecek herhangi bir şeyi, hatta daha fazlasını hak ediyorlardı. Ama Mat Aes Sedailerin yakutu ona vereceğini düşünmüyordu ve verecek olsalar da onu Emond Meydanı'na kadar taşıma düşüncesinden pek hoşlanmamıştı. Ve İki Nehir'deki en büyük çiftliğe sahip olma fikri artık eskisi kadar heyecan verici değildi. Bir zamanlar en büyük arzusu buydu. Bu ve babası kadar iyi bir at tüccarı olarak bilinmek. Artık istemek için küçük bir şeymiş gibi geliyordu. Orada bekleyen koskoca bir dünya varken küçücük bir şey.

İlk önce, diye karar verdi, Egwene ile Nynaeve'i bulacaktı. Belki akılları başlarına gelmiştir. Belki Aes Sedai olmayı istemek aptallığından vazgeçmişlerdir. Vazgeçtiklerini sanmıyordu, ama onları görmeden gidemezdi. Gidecekti; bu kesindi. Onları ziyaret edecek, şehri görmek için bir gün ayıracak, belki para kesesini doldurmak için bir zar oyunu oynayacak, sonra Aes Sedailerin olmadığı bir yere gidecekti. Eve dönmeden önce –bir gün eve döneceğim. Bir gün– dünyayı görmek istiyordu. Ama onu kendi şarkılarına göre dans etmeye zorlayan Aes Sedailer olmadan.

Yiyecek daha fazla şey arayarak tepsiyi karıştırdığında, lekeler ve birkaç ekmek ve peynir kırıntısı dışında hiçbir şey kalmadığını görerek şaşırdı. İki sürahi de boştu. Şaşkınlık içinde gözlerini kısarak karnına baktı. Kulaklarına kadar doymuş olmalıydı, ama kendini neredeyse hiçbir şey yememiş gibi hissediyordu. Başparmağıyla işaret parmağı arasında son peynir parçalarını yakaladı. Elini ağzına götürürken donakaldı.

Valere Borusu'nu çaldım. Yumuşak bir ıslıkla bir ezgi çaldı, sonra sözcükler aklına gelince kesti:

Kuyunun dibindeyim.
Gece, yağmur yağıyor.
Duvarlar yıkılıyor
ve tırmanacak halat yok.
Kuyunun dibindeyim.

“Tırmanacak lanet bir halat olsa iyi olur,” diye fısıldadı. Peynir kırıntılarını tepsiye bıraktı. Kendini yine hasta hissediyordu. Kararlılıkla düşünmeye, kafasındaki her şeyi saran sisi delmeye çalıştı.

Verin Boru’yu Tar Valon’a getiriyordu, ama onu çalanın Mat olduğunu bilip bilmediğini hatırlamıyordu. Ona böyle düşündürecek hiçbir şey söylememişti. Mat bundan emindi. Kendisinin çaldığından emindi. *Ya biliyorsa? Ya hepsi biliyorsa? Verin ona benim bilmediğim bir şey yapmamışsa, Boru şimdi ellerinde olmalı. Bana ihtiyaçları yok.* Ama Aes Sedailerin neye ihtiyaç duyduklarını düşündüğünü kim bilebilirdi?

“Sorarlarsa,” dedi sertçe, “ona hiç dokunmadım. Biliyorlarsa... Biliyorlarsa... zamanı geldiğinde düşünürüm. Yak beni, benden hiçbir şey isteyemezler. İsteyemezler!”

Kapının yavaşça çalınması üzerine, koşmaya hazır halde, sallanarak ayağa kalktı. Gerçi koşacak bir yer olsaydı bile, üç adımdan fazlasını beceremezdi. Ama yoktu ve koşamazdı.

Kapı açıldı.

20
Ziyaretler

İçeri giren kadın tamamen beyaz ipeklere ve gümüşlere bürünmüştü. Kapıyı arkasından kapattı ve kapıya yaslanıp Mat'in gördüğü en siyah gözlerle onu inceledi. O kadar güzeldi ki Mat nefes almayı unuttu. Gece karası saçları ince örülmüş gümüş bir bantla tutturulmuştu ve başka bir kadının dans ederken sahip olacağı kadar zarif bir duruşu vardı. Mat onu tanır gibiydi, ama bu fikri hemen reddetti. Hiçbir erkek böyle bir kadını unutamazdı.

"Yeniden kilo aldığın zaman idare edersin belki," dedi kadın, "ama şimdilik üzerine bir şey alsan iyi olur."

Mat bir an ona bakmaya devam etti; sonra aniden orada çıplak durduğunu fark etti. Kıpkırmızı kesilerek, ayaklarını sürüye sürüye yatağa doğru ilerledi, battaniyeyi çekip pelerin gibi sarındı, sonra şiltenin kenarına, oturmaktan çok yığıldı. "Özür dilerim... yani, ben... yani, bu ziyareti... ben... ben..." Derin bir nefes aldı. "Beni bu biçimde bulduğun için özür dilerim."

Hâlâ yanaklarının sıcak olduğunu hissediyordu. Bir an ne hale gelmiş olursa olsun Rand'ın, hatta Perrin'in orada olup ona tavsiye vermesini diledi. Onlar hep kadınlarla iyi anlaşıyormuş gibi görünüyorlardı. Rand'ın Egwene'le sözlü sayılayabileceğini bilen kızlar bile ona uzun uzun bakarlardı, Perrin'in ağır davranışlarının nazik ve çekici olduğunu düşünürlerdi. Mat ne kadar çok uğraşırsa uğraşsın, kızların önünde rezil olmayı hep beceriyordu. Tıpkı biraz önce yaptığı gibi.

"Seni bu şekilde ziyaret etmezdim, Mat, ama buraya... Beyaz Kule'ye" –isim onu eğlendirirmiş gibi gülümsedi– "başka bir amaç için gelmiştim ve seni iyice bir görmek istedim." Mat'in yüzü yine kızardı ve battaniyeye daha sıkı sarındı, ama kadın ona takılıyor gibi görünmüyordu. Bir kuğudan

daha zarif, masaya doğru süzüldü. “Açsın. Onların işleri nasıl yürüttüğüne bakılırsa, bu beklenir bir şey. Sana verdikleri her şeyi yemeye dikkat et. Ne kadar çabuk kilo aldığını ve gücüne tekrar kavuştuğunu görünce şaşıracaksın.”

“Pardon,” dedi Mat çekingenlikle, “ama seni tanıyor muyum? Alınma, ama sen... tanıdık geliyorsun.” Kadın gözlerini dikip bakmaya başladı, ta ki sonunda Mat huzursuzca kıpırdanmaya başlayana kadar. Onun gibi bir kadın hatırlanmayı beklerdi.

“Beni görmüş olabilirsin,” dedi kadın. “Bir yerde. Bana Selene de.” Başı hafifçe eğildi; Mat’in ismi tanımasını bekliyor gibiydi.

İsim Mat’in hafızasını gıdıklıyordu. Onu daha önce duyduğunu sanıyordu, ama ne zaman, nerede, bilemiyordu. “Sen Aes Sedai misin, Selene?”

“Hayır.” Sözcük yumuşak, ama şaşırtıcı ölçüde vurgulu çıkmıştı.

Mat ilk defa kadını inceledi ve güzelliğinin ötesini görmeyi başardı. Kadın kendisi kadar uzun boyluydu, inceydi ve hareket tarzına bakılırsa, güçlüydü. Yaşından emin olamıyordu. Kendisinden bir iki yaş büyük de olabilirdi, on yaş büyük de, ama yanakları pürüzsüzdü. Pürüzsüz beyaz taşlar ve kemerine uyan örme gümüşten bir kolye takıyordu, ama Büyük Yılan yüzüğü yoktu. Yüzüğün olmaması Mat’i şaşırtmamalıydı –hiçbir Aes Sedai, Aes Sedai olmadığını açık açık söylemezdi– ama şaşırttı. Kadında, Aes Sedailerle ilişkilendirdiği bir hava vardı: bir özgüven, kraliçelere denk güce sahip olduğundan emin bir hava ve dahası.

“Şans eseri, çömez olamazsın, değil mi?” Çömezlerin beyaz giydiğini duymuştu, ama bu kadının çömez olduğuna inanamazdı. *Elayne bile onun yanında çekingen kalır.* Elayne. Zihninde beliren bir isim daha.

“Pek değil,” dedi Selene, ağzında çarpık bir gülümsemeyle. “Çıkarları seninkilerle çakışan biriyim, diyelim. Bu... Aes Sedailer seni kullanmak istiyor, ama genel olarak bundan hoşlanacağını düşünüyorum. Ve kabul edeceğini. Seni ihtişam aramaya ikna etmeme gerek yok.”

“Beni kullanmak mı?” Bunu düşündüğünü hatırladı, ama Rand hakkında. Aes Sedailer Rand’ı kullanmak istiyordu, kendisini değil. *Benim onlara faydam yok. Işık, bunu istiyor olamazlar!* “Ne demek istiyorsun? Ben önemli biri değilim. Kendimden başka kimseye faydam yok. Ne tür ihtişam?”

“Bunun seni çekeceğini biliyordum. Herkesten çok seni.”

Gülümsemesi Mat'in başını döndürdü. Elini saçlarından geçirdi. Battaniye kaydı ve yere düşemeden Mat telaşla kaptı. "Şimdi dinle, onlar benimle ilgilenmiyor." *Ya Boru'yu çalmam?* "Ben yalnızca bir çiftçiyim." *Belki bir şekilde Rand'a bağlı olduğumu düşünüyorlardır. Hayır, Verin dedi ki...* Verin'in ya da Moiraine'in ne dediğinden emin değildi, ama Aes Sedailerin çoğunun Rand hakkında hiçbir şey bilmediğini düşünüyordu. Mat bunun böyle kalmasını sağlamak istiyordu, en azından o uzaklara gidene kadar. "Ben basit bir köylüyüm. Yalnızca dünyayı biraz görmek istiyorum. Sonra babamın çiftliğine gideceğim." İhtişam derken ne demek istiyor?

Selene, düşüncelerini okumuş gibi başını iki yana salladı. "Sen sandığından çok daha önemlisin. Kesinlikle bu sözde Aes Sedailerin sandığından daha önemli. Onlara güvenmeyecek kadar bilgin olursa, ihtişama sahip olabilirsin."

"Sen onlara güvenmiyormuşsun gibi konuşuyorsun." *Sözde mi?* Aklına bir düşünce geldi, ama onu dile getirmeyi başaramadı. "Sen bir?.. Sen?.." Bu kolaylıkla yapılacak bir suçlama değildi.

"Karanlıkdostu mu?" dedi Selene alayla. Eğleniyor gibiydi, öfkeli gibi değil. Sesi küçümseme doluydu. "Ba'alzamon'un onlara ölümsüzlük ve güç vereceğini düşünerek peşinden giden o acınası kişilerden biri mi? Ben kimsenin peşinden gitmem. Yanında durabileceğim bir adam var, ama kimsenin peşinden gitmem."

Mat sinirle kahkaha attı. "Elbette hayır." *Kan ve küller, bir Karanlıkdostu kendine Karanlıkdostu demez. Eğer öyleyse, muhtemelen zehirli bir hançeri de vardır.* Asil doğumlu biri gibi giyinmiş bir kadının, bir Karanlıkdostunun elinde ölümcül bir hançer tuttuğunu hatırlar gibiydi. "Bunu kastetmemiştim. Sen bir... Sen bir kraliçe gibi görünüyorsun. Kastettiğim buydu. Sen bir Leydi misin?"

"Mat, Mat, bana güvenmeyi öğrenmelisin. Ah, ben de seni kullanacağım. İnkâr etmeme izin vermeyecek kadar kuşkucu bir karakterin var, özellikle de o hançeri taşıdıktan sonra. Ama ben seni kullanırken sen de servet, güç ve ihtişam kazanacaksın. Seni zorlamayacağım. İnsanların zorla değil ikna edilerek kullanıldığı zaman daha iyi performans gösterdiğine inanırım. Bu Aes Sedailer senin ne kadar önemli olduğunu fark etmiyorlar bile, o ise seni caydırmaya ya da öldürmeye çalışacak, ama ben sana arzuladıklarını verebilirim."

“O mu?” dedi Mat keskin bir sesle. *Beni öldürmek mi? Işık, onlar Rand’ın peşindeler, benim değil. Bu kadın hançeri nereden biliyor? Herhalde bütün Kule biliyordur.* “Beni öldürmek isteyen kim?”

Gereğinden fazla konuştuğunu fark etmişçesine, Selene’in dudakları gerildi. “Sen ne istediğini biliyorsun Mat ve ben de senin kadar iyi biliyorum. Onu elde etmek için kime güveneceğini seçmen gerek. Ben seni kullanacağımı itiraf ediyorum. Bu Aes Sedailer bunu asla yapmaz. Seni servet ve ihtişama götüreceğim. Onlar, sen ölene kadar seni tasmayla bağlayacaklar.”

“Çok şey söylüyorsun,” dedi Mat, “ama içlerinden tekinin bile doğru olduğunu nereden bileceğim? Sana onlara güvendiğimden daha fazla güvenebileceğimi nereden bileceğim?”

“Onların sana neyi söyleyip, neyi söylemediğini dinleyerek. Sana babanın Tar Valon’a geldiğini söyleyecekler mi?”

“Babam buraya mı geldi?”

“Abell Cauthon ve Tam al’Thor adında iki adam. Görüşme izni alana kadar epey rahatsızlık yarattıklarını işittim, senin ve arkadaşlarının nerede olduğunu öğrenmek istemişler. Ve Siuan Sanche onları İki Nehir’e elleri boş yollamış. Hayatta olup olmadığınızı bile söylememiş. Sormadığın sürece, bunu sana söyleyecekler mi? Belki sorsan da söylemezler, çünkü o zaman kaçıp evine gitmeye çalışabilirsin.”

“Babam öldüğümü mü düşünüyor?” dedi Mat yavaşça.

“Hayatta olduğunu öğrenebilir. Ben bunu sağlarım. Kime güvenebileceğini düşün, Mat Cauthon. Sana Rand al’Thor’un kaçmaya çalıştığını ve Moiraine adlı kadının onun peşinde olduğunu söyleyecekler mi? Sana o kıymetli Beyaz Kulelerinin Kara Ajahlarca istila edildiğini söyleyecekler mi? Hatta sana seni kullanmayı düşündüklerini söyleyecekler mi?”

“Rand kaçmaya mı çalışıyor? Ama...” Belki kadın Rand’ın kendini Yenidendoğan Ejder ilan ettiğini biliyordu, belki bilmiyordu, ama Mat söylemeyecekti. *Kara Ajah! Kan ve lanet küller!* “Sen kimsin, Selene? Aes Sedai değilsen, sen nesin?”

Kadının gülümsemesi sır doluydu. “Yalnızca bir seçenek daha olduğunu hatırla. Beyaz Kule için bir kukla ya da Ba’alzamon’un Karanlıkdostları için bir av olmak zorunda değilsin. Dünya hayal edebileceğinden daha karmaşık. Şimdilik bu Aes Sedailerin istediğini yap, ama seçeneklerini hatırla. Bunu yapar mısın?”

“Görebildiğim kadarıyla fazla seçeneğim yok,” dedi Mat asık suratla. “Sanırım yapacağım.”

Selene’in bakışları sertleşti. Sesindeki dost canlısı tını yılanın eski derisi gibi kayıp gitti. “Sanırım mı? Ben sana böyle, bu şekilde konuşmaya ‘sanırım’ için gelmedim, Matrim Cauthon.” İnce elini uzattı.

Eli boştu ve odanın ortasında duruyordu, ama Mat yine de kadın bir hançerle yanı başındaymış gibi geriledi. Neden, bilmiyordu, ama gözlerinde tehdit vardı ve Mat o tehdidin gerçek olduğundan emindi. Derisi karıncalanmaya başladı, baş ağrısı geri döndü.

Aniden karıncalanma ve acı tamamen yok oldu ve Selene’in başı, duvarların ötesindeki bir şeyi dinlermiş gibi hızla döndü. Hafifçe kaşlarını çattı, elini indirdi. Kaş çatmayı bıraktı. “Yine konuşacağız, Mat. Sana söyleyecek çok şeyim var. Seçeneklerini hatırla. Seni öldürmek isteyen çok el olduğunu hatırla. Yalnızca ben sana yaşam garantisi verebilirim. Dediklerimi yaparsan, istediğin her şeyi elde edebilirsin.” Kapıdan, geldiği kadar sessiz ve zarif bir biçimde çıktı.

Mat uzun bir nefes salıverdi. Yüzünden ter süzüldü. *Işık aşkına, bu kadın kim?* Bir Karanlıkdostu, belki. Yalnız, Ba’alzamon’u da Aes Sedailer kadar hor görüyormuş gibi konuşmuştu. Karanlıkdostları Ba’alzamon’dan, başka herkesin Yaratıcı’dan bahsettiği gibi bahsederdi. Ve kadın ziyaretini Aes Sedailerden saklamasını istememişti.

Tabii, diye düşündü acı acı. *Beni affedin, Aes Sedai, ama beni görmeye bir kadın geldi. Aes Sedai değildi, ama sanırım üzerimde Tek Güç kullanmaya kalktı. Karanlıkdostu olmadığını söyledi, ama beni kullanmaya niyetli olduğunuzu, Kulenizde Kara Ajah olduğunu söyledi. Ah, bir de benim önemli olduğumu söyledi. Nasıl, bilmiyorum. Şimdi bir sakıncası yoksa gidebilir miyim?*

Her geçen an, gitmek daha da iyi bir fikir gibi geliyordu. Mat beceriksizce yataktan aşağı kaydı ve battaniyeye sarınmış halde, sendeleyerek gardıroba gitti. Çizmeleri içeride, yerdeydi, pelerini bir çengele asılmıştı. Kemeri onun üzerinde, kesesi ve kınındaki bıçağıyla birlikte asılı duruyordu. Bıçak, sağlam çelikli basit bir çakıydı ama iyi bir hançer kadar işe yarayabilirdi. Giysilerinin kalanı –iki kalın yün ceket, üç pantolon, yarım düzine keten gömlek ve iç çamaşır– fırçalanmış ya da yıkanmış, düzgünce katlanıp gardırobun bir yanını kaplayan raflara dizilmişti. Kemerde asılı duran keseyi yokladı, ama boştu. İçindekiler, ceplerinden boşaltılanlarla birlikte, bir rafın üzerine yığılmıştı.

Mat bir kızılşahin tüyünü, renklerinden hoşlandığı çizgili, pürüzsüz bir taşı, tıraş bıçağını ve kemik saplı çakısını bir kenara ittirdi ve güderi para kesesini yedek yay iplerinden kurtardı. Keseyi çekip açtığında, hafızasının bu konuda çok iyi olduğunu gördü.

“İki gümüş marka ve bir avuç bakır,” diye mırıldandı. “Bununla fazla uzağa gidemem.” Eskiden olsa bu para ona küçük bir servet gibi gelirdi, ama bu Emond Meydanı’ndan ayrılmadan önceydi.

Rafın arkalarına bakmak için eğildi. *Neredeler?* Aes Sedailerin onları attığından korkmaya başlamıştı, tıpkı bulacak olsa annesinin yapacağı gibi. *Nerede?.*. İçinde bir rahatlama dalgasının kabardığını hissetti. İyice arkada, çakmak kutusunun ve tuzak kurmak için gerekecek bir sicim yumağının arkasında, iki deri zar kabı vardı.

Onları çekip çıkarırken tıkırdadılar, ama yine de Mat iyice sıkıştırılmış, yuvarlak kapakları açıp baktı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Üzerine simgeler işlenmiş, taçlar oyunu için kullanılan beş zar; beş tane de üzerinde noktalar bulunan zar. Noktalı zarlar bir dizi oyunda işe yarardı, ama çoğu kişi taçlar oynamak istiyordu. Bunlar sayesinde, iki gümüş markası ona Tar Valon’dan uzağa gitmesine yetecek kadar çok para kazandıracaktı. *Aes Sedailerden ve Selene’den uzağa.*

Kapı sertçe çalındı ve hemen açıldı. Amyrlin Makamı ile Vakanüvis içeri girdi. Mat, Amyrlin’in geniş, çizgili etolü ve Vakanüvis’in daha dar, mavi etolü olmasa bile tanırdı onları. Onları yalnızca bir kez, Tar Valon’dan çok uzakta görmüştü, ama Aes Sedailer arasındaki en güçlü iki kadını unutamazdı.

Onu omuzlarından sarkan bir battaniyeyle ve elinde para kesesi ve zarlarla görünce, Amyrlin’in kaşları kalktı. “Bir süre onlara ihtiyacın olacağını sanmıyorum, oğlum,” dedi kuzu kuzu. “Onları kaldır ve yüzüstü düşmeden önce yatağa dön.”

Mat tereddüt etti, sırtı dikleşti, ama dizleri titremek için o anı seçti. İki Aes Sedai, asi düşüncelerini okurmuş gibi, siyah ve mavi gözleriyle onu izliyorlardı. Mat, battaniyeyi iki eliyle tutarak denileni yaptı. Başka ne yapacağını bilemediğinden, bir kütük kadar katı, uzandı.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Amyrlin sertçe, elini başına koyarak. Mat’in tüyleri diken diken oldu. Kadın Tek Güç’le bir şey mi yapmıştı, yoksa böyle ürpermesine sebep olan bir Aes Sedai tarafından dokunulmak mıydı?

“Ben iyiyim,” dedi kadına. “Hatta, yola çıkmaya hazırım. Egwene ile Nynaeve’e bir hoşça kal diyeyim, sonra benden kurtulursunuz. Demek istediğim, giderim... şey, Anne.” Moiraine ve Verin nasıl konuştuğuna aldırmıyor gibiydiler, ama şimdi karşısında Amyrlin Makamı vardı.

“Saçma,” dedi Amyrlin. Yüksek sırtlı sandalyeyi yatağa doğru çekti, oturdu ve Leane’e hitap etti. “Erkekler hep, kadınlara iki kat fazla iş çıkaracak kadar hasta olana kadar hastalıklarını inkâr ederler. Sonra da hemen iyileştiklerini iddia ederler, ki sonuç yine aynı olur.”

Vakanüvis Mat’e bir bakış fırlattı ve başını salladı. “Evet, Anne, ama bu daha doğru dürüst ayakta duramazken iyi olduğunu iddia edemez. En azından tepsideki her şeyi yemiş.”

“Bir ispinozun ilgisini çekecek kadar kırıntı bıraksa şaşardım. Ve yanılmıyorsam, hâlâ aç olmalı.”

“Birine turta getirmesini söyleyebilirim, Anne. Ya da biraz kek.”

“Hayır, bence şimdilik midesinin alabileceği kadar yedi. Hepsini çıkarırsa, hiçbir faydası olmaz.”

Mat kaşlarını çattı. Öyle görünüyordu ki hastalandığınız zaman, doğrudan size hitap etmedikleri sürece kadınlar için görünmez oluyordunuz. Bir de yaşınızdan on sene kaybediyordunuz. Nynaeve, annesi, kız kardeşleri, Amyrlin Makamı, hepsi aynı şeyi yapıyordu.

“Hiç aç değilim,” diye bildirdi. “Ben iyiyim. Giysilerimi giymeme izin verirseniz, size ne kadar iyi olduğumu gösterebilirim. Siz anlamadan çıkıp gitmiş olurum.” Şimdi ikisi de ona bakıyordu. Mat boğazını temizledi. “Şey... Anne.”

Amyrlin hıhladı. “Beş kişiye yetecek bir yemek yedin ve daha günlerce, günde bunun gibi üç ya da dört öğün yiyeceksin, aksi halde açlıktan ölürsün. Aridhol’deki her erkeği, her kadını, her çocuğu öldüren, onu alman için iki bin senedir beklemekte olmasına rağmen gücü hiç azalmamış bir kötülükle arandaki bağdan yeni kurtuldun. Onları öldürdüğü gibi seni de öldürüyordu. Bu parmağına balık kılçığı batmasına benzemez, oğlum. Seni kurtarmaya çalışırken neredeyse kendimizi öldürüyorduk.”

“Ben aç değilim,” diye ısrar etti Mat. Midesi guruldayarak onu yalanladı.

“Seni gördüğüm ilk sefer doğru okumuşum,” dedi Amyrlin. “O anda, seni tutmaya çalışan biri olursa ürkmüş bir balıkçıl gibi kaçacağını anlamıştım. Önlem almam iyi olmuş.”

Mat ihtiyatla iki kadını süzdü. “Önlem mi?” Bakışlarına sükûnetle karşılık verdiler. Mat, gözler onu yatağa çiviliyormuş gibi hissetti.

“İsmin ve eşkâlin köprüdeki nöbetçilere verildi,” dedi Amyrlin. “Liman sorumlularına da. Seni Kule’nin içinde tutmaya çalışmayacağım, ama iyileşene kadar Tar Valon’dan ayrılmayacaksın. Şehirde saklanmaya çalışırsan, bir süre sonra açlık seni buraya sürükleyecek ya da o sürüklemezse, sen açlıktan ölmeden biz seni bulacağız.”

“Neden beni burada tutmayı bu kadar çok istiyorsunuz?” diye sordu Mat. Selene’in sesini duydu. *Seni kullanmak istiyorlar.* “Neden açlıktan ölüp ölmediğime aldırasınız? Ben kendimi besleyebilirim.”

Amyrlin içinde pek az neşe barındıran küçük bir kahkaha attı. “İki gümüş marka ve bir avuç bakırla mı, oğlum? Önümüzdeki birkaç gün ihtiyacın olacak yiyecekleri alabilmek için zarlarının gerçekten de çok şanslı olması gerek. Biz insanlara, henüz bakıma ihtiyaçları varken ölerek tüm çabamızı boşa harcasınlar diye Şifa vermiyoruz. Ayrıca, hâlâ bir miktar Şifa’ya ihtiyacın olabilir.”

“Hâlâ mı? Bana Şifa verdiğinizi söylediniz. Neden daha fazlasına ihtiyacım olsun ki?”

“Oğlum, o hançeri aylar boyunca taşıdın. İçinden tamamen kazıyıp çıkardığımıza inanıyorum, ama küçücük bir leke bile kalmışsa, senin için ölümcül olabilir. Hem onu bu kadar uzun süre taşımanın etkilerini kim bilebilir? Altı ay, bir yıl sonra, yanımda bana yeniden Şifa verecek bir Aes Sedai olsaydı keşke diyebilirsin.”

“Burada bir sene kalmamı mı istiyorsunuz?” dedi Mat yüksek sesle, inanamayarak. Leane ayak değiştirdi ve ona sert bir bakış fırlattı, ama Amyrlin’in sakin hatları değişmedi.

“Belki o kadar uzun değil, oğlum. Ama emin olmamıza yetecek kadar uzun. Kuşkusuz bu kadarını sen de istersin. Kalafatın dayanıp dayanmayacağını bilmeden, çürük tahta var mı yok mu emin olmadan, bir tekneyle yelken açmak ister misin?”

“Teknelerle pek işim olmadı,” diye mırıldandı Mat. Doğru olabilirdi. Aes Sedailer asla yalan söylemezdi, ama bu işte Mat için çok fazla ‘belki’ ve ‘olabilir’ bulunuyordu. “Evden uzun zamandır uzağım, Anne. Babam ve annem herhalde öldüğümü düşünüyorlardır.”

“Onlara mektup yazmak istersen, Emond Meydanı’na götürülmesini sağlayabilirim.”

Mat bir şeyler daha söylemesini bekledi, ama gelmedi. “Teşekkür ederim, Anne.” Küçük bir kahkaha attı. “Babamın beni aramaya gelmediğine şaştım doğrusu. Bunu yapacak türden bir adamdır.” Emin değildi, ama Amyrlin’in yanıt vermeden önce bir an tereddüt ettiğini düşündü.

“Geldi. Onunla Leane konuştu.”

Vakanüvis hemen sözü aldı. “O sırada nerede olduğunu bilmiyorduk, Mat. Ona bunu söyledik ve kar bastırmadan hemen önce gitti. Eve dönüş yolculuğunu kolaylaştırmak için ona biraz altın verdim.”

“Kuşkusuz,” dedi Amyrlin, “senden haber almak hoşuna gidecektir. Elbette annenin de. Yazdığın zaman mektubu bana ver, ben halledeyim.”

Ona söylemişlerdi, ama sorması gerekmişti. *Ve Rand’ın babasından bahsetmediler. Belki aldırmayacağımı düşündükleri içindir. Belki de... Yak beni, bilmiyorum. Aes Sedailer söz konusu olduğunda, kim bilebilir?* “Yanımda bir arkadaşım vardı, Anne. Rand al’Thor. Onu hatırlarsınız. İyi olup olmadığını biliyor musunuz? İddiaya girerim onun babası da endişelenmiştir.”

“Bildiğim kadarıyla,” dedi Amyrlin rahatça, “oğlan iyi durumda, ama kim bilebilir? Onu yalnızca bir kez gördüm, Fal Dara’da, seni gördüğüm zaman.” Vakanüvis’e döndü. “Belki bir parça turta yemesi iyi olur, Leane. Ve bu kadar çok konuşacaksa, boğazı için de bir şey. Getirilmesini sağlar mısın?”

Uzun boylu Aes Sedai, “Emredersiniz, Anne,” diye mırıldanarak çıktı.

Amyrlin Mat’e yeniden döndüğünde gülümsüyordu, ama gözleri mavi buz gibiydi. “Belki Leane’in önünde bile bahsetmenin tehlikeli olacağı konular var. Boşboğazlık ani fırtınalardan daha fazla adam öldürmüştür.”

“Tehlikeli mi, Anne?” Mat’in ağzı aniden kurudu, ama dudaklarını yalama dürtüsünü bastırdı. *Işık, Rand hakkında ne kadar bilgiye sahip? Keşke Moiraine bu kadar çok sır saklamasaydı.* “Anne, ben tehlikeli hiçbir şey bilmiyorum. Bildiklerimin de yarısını hatırlamıyorum.”

“Boru’yu hatırlıyor musun?”

“Hangi boru bu, Anne?”

Kadın o kadar hızlı kalkıp üzerine eğildi ki, Mat hareket ettiğini ancak gördü. “Benimle oyun oynarsan, oğlum, seni öyle pişman ederim ki annen koşa koşa gelsin diye ağlarsın. Benim oyun oynayacak vaktim yok, senin de öyle. Şimdi, hatırlıyor musun?”

Battaniyeye sıkı sıkı yapıştı, konuşmadan önce yutkunması gerekti. “Hatırlıyorum, Anne.”

Kadın birazcık gevşemiş gibi göründü ve Mat midesi bulanarak omuzlarını silkti. Cellat, başını dayadığı kütükten kaldırmasına izin vermiş gibi hissediyordu kendini.

“Güzel. Bu güzel, Mat.” Kadın yavaşça oturdu, onu inceledi. “Boru’ya bağlı olduğunu biliyor musun?” Mat sessizce, şok içinde, “bağlı” sözcüğünü tekrarlayınca kadın başını salladı. “Bildiğini sanmıyordum. Bulunduktan sonra Valere Borusu’nu ilk çalan sen oldun. Senin için, ölü kahramanları mezarlarından çağıracak. Başka herkes için, yalnızca bir boru... sen yaşadığın sürece.”

Mat derin bir nefes aldı. “Ben yaşadığım sürece,” dedi donuk bir sesle ve Amyrlin başım salladı. “Ölmeme izin verebilirdiniz.” Kadın yine başını salladı. “O zaman kimi isterseniz onun çalmasına izin verirdiniz ve Boru yine işlevini görürdü.” Bir baş sallama daha. “Kan ve küller! Boru’yu sizin için benim çalmamı istiyorsunuz. Son Savaş geldiğinde, Karanlık Varlık’la savaşmak üzere sizin için kahramanları mezardan çağırmamı istiyorsunuz. Kan ve lanet küller!”

Kadın dirseğini sandalyenin koluna koydu ve çenesini eline dayadı. Gözleri Mat’in üzerinden hiç ayrılmamıştı. “Diğer seçeneği mi tercih ederdin?”

Mat kaşlarını çattı, sonra diğer seçeneğin ne olduğunu hatırladı. Boru’yu başka birisi çalacaksa... “Boru’yu çalmamı mı istiyorsunuz? O zaman Boru’yu çalarım. Çalmayacağımı hiç söylemedim, değil mi?”

Amyrlin çileden çıkmışçasına içini çekti. “Bana Huan amcamı hatırlatıyorsun. Kimse onu zapt edemezdi. O da kumar oynamaktan hoşlanırdı ve çalışmaktansa eğlenmeyi tercih ederdi. Yanan bir evdeki çocukları kurtarırken öldü. İçeride çocuk kaldığı sürece oraya dönmeyi bırakmadı. Sen de onun gibi misin, Mat? Alevler yükseldiği zaman orada olacak mısın?”

Mat kadının gözlerine bakamadı. Sinirli sinirli battaniyeyi çekiştiren ellerini inceledi. “Ben kahraman değilim. Ne yapmam gerekiyorsa yaparım, ama kahraman değilim.”

“Bizim kahraman dediklerimizin çoğu yalnızca yapmaları gerekeni yapıyorlardı. Sanırım bu kadarıyla yetinmek zorundayız. Şimdilik. Boru hakkında benden başka kimseyle konuşmamalısın, oğlum. Ya da ona olan bağın hakkında.”

Şimdilik mi? diye düşündü Mat. *Şimdi ya da sonra, bundan fazlasını elde edemeyeceksin.* “Kimseye lanet Boru’dan...” Kadın bir kaşını kaldırdı ve Mat sesini alçalttı. “Kimseye bahsetmek istemiyorum. Keşke kimse bilmeseydi. Neden bunu sır olarak saklamak istiyorsunuz? Aes Sedailerinize güvenmiyor musunuz?”

Uzun bir an boyunca, çok ileri gittiğini düşündü. Kadının yüzü sertleşmişti ve bakışları balta saplarını oyabilirdi.

“Sen ve benden başka kimsenin bilmemesini sağlamak elimden gelseydi,” dedi soğuk bir sesle, “yapardım. Bir şeyi ne kadar çok kişi biliyorsa, hepsinin niyeti iyi olsa da, bilgi o kadar çok yayılır. Dünyanın büyük bölümü Valere Borusu’nun yalnızca bir efsane olduğunu düşünüyor, efsane olmadığını bilenler ise Avcıların onu henüz bulmadığını sanıyor. Ama Shayol Ghul Boru’nun bulunduğunu biliyor ve bu en azından bazı Karanlıkdostları da biliyor demek. Ama nerede olduğunu bilmiyorlar ve Işık üzerimizde ışıyorsa, onu senin çaldığını bilmiyorlardır. Gerçekten de peşine Karanlıkdostlarının takılmasını istiyor musun? Yarı-insanlar ya da başka Gölgedölleri? Boru’yu istiyorlar. Bunu biliyor olmalısın. Işık kadar, Gölge’ye de hizmet edebilir Boru. Ama onlara hizmet etmesi için, seni ele geçirmek ya da öldürmek zorundalar. Bu riske atılmayı istiyor musun?”

Mat, bir battaniye daha olsaydı keşke, diye düşündü, belki bir de kaz tüyü yorgan. Oda aniden çok soğumuştu. “Bana, Karanlıkdostlarının burada beni bulabileceğini mi söylüyorsunuz? Beyaz Kule’nin Karanlıkdostlarını dışarıda tutabileceğini sanıyordum.” Selene’in Kara Ajahlar hakkında söylediklerini hatırladı ve Amyrlin’in buna ne diyeceğini merak etti.

“Kalmak için iyi bir sebep, sence de öyle değil mi?” Amyrlin ayağa kalktı, eteklerini düzeltti. “Dinlen, oğlum. Kısa süre sonra kendini çok daha iyi hissetmeye başlayacaksın. Dinlen.” Kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Mat uzun süre tavana bakarak yattı. Bir hizmetkâr kadının turtasıyla bir sürahi süt getirdiğini, giderken de boş kaplarla dolu tepsiyi götürdüğünü fark etmedi bile. Midesi elma ve baharat kokularını alınca yüksek sesle guruldadı, ama ona da aldırmadı. Amyrlin onu ağıldaki koyun gibi tutabileceğini sanıyordu. Ve Selene... *Işık aşkına, o kim? Ne istiyor?* Selene bazı konularda haklı çıkmıştı; ama Amyrlin ona onu kullanmayı düşündüğünü ve bunu nasıl yapacağını söylemişti. Bir açıdan. Söylediklerinde, Mat’in hiç işine gelmeyecek kadar çok boşluk vardı, içine ölümcül bir şey kaydırılabilecek kadar çok boşluk. Amyrlin bir şey istiyordu, Selene bir şey istiyordu; aralarında çekiştirdikleri halat da Mat’ti.

O ikisinin arasında kalmaktansa Trolloclarla yüzleşmeyi tercih edeceğini düşündü.

Tar Valon'dan çıkmanın bir yolu olmalıydı, iki kadının elinden kurtulmanın bir yolu. Irmağın ötesine geçmeyi bir başarırsa, Aes Sedailerin elinden uzak durabilirdi. Selene'in de, Karanlıkdostlarının da. Bundan emindi. Bir yol olmalıydı. Tek yapması gereken, her açıdan düşünmekti.

Turta masada soğudu.

21
Düşler Dünyası

Egwene, loş koridorda seğirtirken ellerini bir el havlusuna sildi. İki kez yıkamış olmasına rağmen elleri hâlâ yağlıymış gibi geliyordu. Dünyada o kadar çok tencere olabileceğini hiç sanmazdı. Ve bugün fırınların yakıldığı gündü, bu yüzden kova kova kül taşınması gerekmişti. Ve ocaklar temizlenmişti. Ve masalar ince kumla kemik beyazı olana dek ovulmuştu. Ve ellerin, dizlerin üzerinde, yerler silinmişti. Beyaz elbisesinde kül ve yağ lekeleri vardı. Sırtı ağrıyordu ve yatağında olmak istiyordu ama Verin, sözde odasına yemek istemek için mutfağa gelmiş, yanından geçerken gelmesini fısıldamıştı.

Verin'in odaları kütüphanenin üzerinde, yalnızca birkaç Kahverengi Aes Sedai tarafından kullanılan koridorlardaydı. Sanki orada yaşayan kadınlar hizmetkârlara sık sık ortalığı temizletmekle ilgilenemeyecek kadar önemli şeylerle meşgulmüş gibi tozlu bir hava vardı koridorlarda. Tuhaf şekillerde dönüyor, bazen beklenmedik bir biçimde alçalıp yükseliyorlardı. Duvar halılarının sayısı pek azdı, renkli örgüleri donuklaşmıştı, görünüşe göre diğer her şey gibi onlar da nadiren temizleniyordu. Lambaların çoğu yakılmamış, koridorun çoğuna bir kasvet hâkim olmuştu. Egwene, ileride gördüğü birkaç beyazlı –belki işlerinin peşinde koşturan bir çömez ya da hizmetkâr– dışında, koridorda yalnız olduğunu düşündü. Çıplak siyah ve beyaz döşeme taşları üzerinde tıkırdayan ayakkabıları, koridorlarda yankılanıyordu. Burası Kara Ajah'ı düşünen biri için rahatlatıcı bir yer değildi.

Verin'in aramasını söylediği şeyi buldu. Bir yükseltinin üzerinde, atlı bir kralın bir başka kralı teslim aldığı tozlu bir duvar halısının yanında, koyu renk kaplamalı bir kapı. Verin o iki adamın adını söylemişti –Artur

Şahinkanadı doğmadan yüzlerce yıl önce ölmüş adamlar; Verin bu tür şeyleri hep bilirdi– ama Egwene isimlerini de, hükmettikleri, uzun zaman önce kaybolmuş ülkelerin adlarını da hatırlayamıyordu. Yine de, bu Verin'in tasvirine uyan tek duvar halısıydı.

Kendi ayak sesleri dışında, koridor öncekinden de boş görünüyordu. Ve daha tehditkâr. Kapıyı çaldı ve dalgın bir, "Kim o? İçeri gir," duyunca telaşla girdi.

Odaya adım attı, durdu ve baktı. İç odalara giden bir kapı ve etrafa asılmış, kat kat yeryüzü haritasıyla gece gökyüzünün haritalarına benzeyen şeyler haricinde, tüm duvarlar raflarla doluydu. Bazı takımyıldızların isimlerini hatırladı –Sabanlı Adam ve Saman Arabası, Okçu ve Beş Kız Kardeş– ama diğerleri yabancıydı. Neredeyse her düz yüzey kitaplar, kâğıtlar, parşömenlerle doluydu ve yığınların arasına, tepesine her tür tuhaf nesne saçılmıştı. Cam ve metalden tuhaf şekiller, iç içe geçmiş küreler ve tüpler, çember içinde çemberler, hemen her şekilden kemiklerin ve kafataslarının arasında duruyordu. Egwene'in elinden pek de büyük olmayan doldurulmuş bir baykuşa benzeyen şey, bembeyaz bir kertenkele kafatası gibi duran –ama kolundan daha uzun, parmaklarından daha iri kıvrık dişlere sahip olduğu için, öyle olamayacak– bir şeyin üzerine tünemişti. Şamdanlar gelişigüzel dağıtılmış, orada bol bol ışık veriyor, burada gölge düşürüyordu, bazıları ise her an kâğıtları ateşe verebilecekmiş gibi duruyordu. Baykuş Egwene'e gözlerini kırptı ve kız irkilerek sıçradı.

"Ah, evet," dedi Verin. Odadaki diğer her şey kadar dağınık bir masanın arkasına oturmuştu. Elinde dikkatle tuttuğu yırtık bir kâğıt parçası vardı. "Geldin demek. Evet." Egwene'in göz ucuyla baykuşa baktığını gördü ve dalgın dalgın, "Fareleri uzak tutuyor. Kâğıtları kemirmesinler diye," dedi. Tüm odayı işaret eden bir el hareketi yaptı, bu hareketi ona elindeki kâğıdı hatırlattı. "Büyüleyici bir şey bu. Essamlı Rosel Kırılış'tan yüzden fazla sayfa kurtulduğunu söylüyor. Kırılış'tan yalnızca iki yüz yıl sonra yazmış olduğu için doğru olmalı, ama benim bildiğim kadarıyla bugüne kalan tek sayfa bu. Belki de tek kopya. Rosel onun dünyanın yüzleşemeyeceği sırlar sakladığını yazmış ve bu sırlardan açık açık bahsetmemiş. Bu sayfayı bin kez okudum, ne demek istediğini çözmeye çalıştım."

Minik baykuş Egwene'e yine gözlerini kırptı. Kız ona bakmamaya çalıştı. "Ne diyor, Verin Sedai?"

Verin, tıpkı baykuş gibi gözlerini kırptı. "Ne mi diyor? Doğrudan çeviriyorum, o yüzden Yüksek Lisan'da şarkı söyleyen bir ozanın sözleri

gibi geliyor. Dinle. ‘Karanlığın Yüreği. Ba’alzamon. İsmin esrarının ardındaki ismin içinde gizli isim. Sırla perdelenmiş sırrın içinde gömülü sır. Umuda İhanet Eden. Ishamael tüm umuda ihanet ediyor. Gerçek yakıyor ve dağlıyor. Umut gerçeğin önünde güçten düşüyor. Kalkanımız bir yalan. Karanlığın Yüreği’ne kim karşı durabilir? Umuda İhanet Eden’in karşısına kim çıkabilir? O gölge ruhu, Gölge’nin Ruhu-’” İçini çekerek sustu. “Burada sona eriyor. Bundan ne çıkarıyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Egwene. “Hiç hoşlanmadım.”

“Eh, neden hoşlanasın ki, çocuğum? Neden hoşlanasın ya da anlayasın? Onu kırk senedir inceliyorum ve ben de anlamıyorum.” Verin kâğıdı dikkatle, köseleden, içi ipek kaplanmış bir dosyanın içine koydu, sonra dosyayı kayıtsızca bir kâğıt yığınının içine soktu. “Ama sen bunun için gelmedin.” Kendi kendine mırıldanarak masanın üzerini araştırdı, birkaç kez kâğıt ya da parşömen yığınlarını devrilmeden yakaladı. Sonunda ince, karınca duası gibi bir el yazısıyla yazılmış ve yumru yumru bir sicimle bağlanmış bir avuç kâğıt buldu. “İşte, çocuğum. Liandrin ve onunla giden kadınlar hakkında bilinen her şey. İsimleri, yaşları, Ajahları, nerede doğdukları. Kayıtlarda bulabildiğim her şey. Hatta çalışmalarında nasıl performans gösterdikleri. Ayrıca yanlarında götürdükleri *ter’angreal*’ler hakkında bildiklerimiz, ki fazla değil. Çoğunlukla, yalnızca tasvirler. Bunların herhangi birinin yardımı olur mu, bilmiyorum. İçlerinde faydalı hiçbir şey göremedim.”

“Belki bizden biri bir şey görür.” Ani bir kuşku dalgası Egwene’i hazırlıksız yakaladı. *Verin bir şeyi dışında bırakmadıysa tabii.* Amyrlin Verin’e, sırf zorunlu olduğu için güveniyor gibiydi. Ya Verin de Kara Ajahsa? Egwene silkelendi. Verin’le ta Tümentepe’den Tar Valon’a yolculuk etmişti ve bu tombul âlimin bir Karanlıkdostu olduğuna inanmayı reddediyordu. “Sana güveniyorum, Verin Sedai.” *Gerçekten güvenebilir miyim?*

Aes Sedai ona yine gözlerini kırptı, sonra aklına hangi düşünce gelmişse, başını iki yana sallayarak kafasından attı. “Sana verdiğim liste önemli de olabilir, kâğıt israfı da, ama seni çağırmamın tek sebebi bu değildi.” Masadaki nesnelerin yerini değiştirmeye, yer açmak için dengesiz yığınları daha da yükseltmeye başladı. “Anaiya’nın söylediklerinden, bir Düşgören olabileceğini anladım. Son Düşgören dört yüz yetmiş üç sene önceki Corianin Nedeal’di ve kayıtlardan çıkarabildiğim kadarıyla, bu

unvanı pek az hak ediyordu. Sen de gerçekten Düşgören çıkarsan oldukça ilginç olacak."

"Beni sınadı, Verin Sedai, ama düşlerimin gelecekten haber verdiğinden emin olamadı."

"Bu, bir Düşgörenin yaptıklarının yalnızca bir kısmıdır, çocuğum. Belki en önemsiz kısmı. Bence Anaiya kızları hazırlama işini biraz fazla ağırdan alıyor. Şuraya bak." Verin bir parmakla, boşalttığı alana, eski balmumu cilanın üstünü kaplamış olan tozun üzerine paralel çizgiler çizdi. "Bunlar, Desen'de önemli dönüm noktalarını, değişik seçimler yapılmış olsa ortaya çıkabilecek dünyaları temsil ediyor olsun."

"Geçit Taşları ile ulaşılan dünyalar," dedi Egwene, Tümentepe'den gelirken Verin'in verdiği dersleri dinlediğini belli etmek için. Bunun kendisinin bir Düşgören olup olmamasıyla ne ilgisi olabilirdi?

"Çok güzel. Ama Desen bundan da karmaşık olabilir, çocuğum. Çark yaşamlarımızı dokuyarak bir Çağın Deseni'ni oluşturur, ama Çağların kendileri de Çağ Danteli'ne, Büyük Desen'e dokunur. Ama bunun dokunun onda biri bile olup olmadığını kim bilebilir? Efsaneler Çağı'nda bazı kişiler, inanması ne kadar zor olsa da, Geçit Taşları ile ulaşılanlardan daha zor ulaşılabilen başka dünyaların varlığına inanıyordu. Onlar da şu şekilde uzanıyor olsun." İlk takımı kesen başka çizgiler çizdi. Bir an onlara baktı. "Dokunun atkı ve çözgüleri. Belki Zaman Çarkı dünyaları kullanarak daha da büyük bir Desen dokuyordur." Doğrularak ellerindeki tozu silkeledi. "Eh, ne burada, ne orada. Bu dünyaların tamamında, diğer varyasyonlar ne olursa olsun, birkaç şey sabittir. Bunlardan biri, Karanlık Varlık'ın hepsinde tutsak olması."

Egwene elinde olmadan, Verin'in çizdiği çizgilere bakmak için yaklaştı. "Hepsinde mi? Bu nasıl olabilir? Her dünya için bir Yalanların Babası olduğunu mu söylüyorsun?" Sayısız Karanlık Varlık olduğu düşüncesi ürpermesine sebep oldu.

"Hayır, çocuğum. Bütün bu dünyalarda aynı anda bulunan tek bir Yaratıcı var. Aynı şekilde, yine tüm dünyalarda aynı anda bulunan tek bir Karanlık Varlık var. Eğer bir dünyada Yaratıcı'nın yaptığı zindandan kurtulursa, hepsinde kurtulmuş olur. Bir tanesinde tutsak kaldığı sürece, hepsinde tutsak kalır."

"Bu mantıklı gelmiyor," diye itiraz etti Egwene.

"Paradoks, çocuğum. Karanlık Varlık paradoks ve kaosun bedenleşmiş halidir, mantık ve sağduyunun yok edicisidir, denge bozucu, düzen

yıkıcıdır.”

Baykuş aniden sessiz kanatlarla havalandı, Aes Sedai’nin arkasındaki rafın üzerinde duran iri, beyaz kafatasının üzerine kondu. Gözlerini kırparak iki kadına baktı. Egwene içeri girdiğinde kafatasını fark etmişti. Kıvrık boynuzlara ve uzun burna bakarak ne tür koçun bu kadar iri kafası olabileceğini düşünmüştü. Şimdi kafatasının yuvarlaklığını, yüksek alnı fark etti. Koç kafatası değil. Bir Trolloc.

Titrek bir nefes aldı. “Verin Sedai, bunun benim Düşgören olmamla ne ilgisi var? Karanlık Varlık Shayol Ghul’de tutsak ve ben onun kaçabileceğini düşünmek bile istemiyorum.” *Ama zindanındaki mühürler zayıflıyor. Artık bunu çömezler bile biliyor.*

“Düşgören olmakla ilgisi mi? Ne ilgisi olsun, hiç yok, çocuğum. Hepimizin şu ya da bu şekilde Karanlık Varlık’a meydan okumamız gerekmesi dışında. O şimdi tutsak, ama Desen Rand al’Thor’u dünyaya boşu boşuna getirmedi. Yenidendoğan Ejder Mezarın Efendisi’nin karşısına çıkacak; bu kadarı kesin. Rand o kadar uzun süre hayatta kalırsa, elbette. Karanlık Varlık, becerebilirse Desen’i çarpıtmaya çalışacak. Eh, konumuzun oldukça dışına çıktık, değil mi?”

“Beni affet, Verin Sedai, ama bunun” –Egwene toza çizilmiş çizgilere işaret etti– “benim Düşgören olmamla hiç ilgisi yoksa, bütün bunları bana neden anlatıyorsun?”

Verin, kız bile bile kalın kafalılık ediyormuş gibi baktı. “Hiç mi? Elbette ilgisi var, çocuğum. Mesele şu ki, Yaratıcı ve Karanlık Varlık dışında bir sabit daha var. Bu diğer dünyaların *içinde* bulunan bir dünya var, aynı anda her birinin içinde. Ya da belki onları çevreleyen bir dünya. Efsaneler Çağı’ndaki yazarlar ona *Tel’aran’rhiod*, ‘Görünmeyen Dünya’ diyordu. Belki ‘Düşler Dünyası’ daha iyi bir çeviri olur. Çok kişi –yönlendirmeyi hayal bile edemeyecek sıradan insanlar– bazen düşlerinde *Tel’aran’rhiod*’a kısa bakışlar fırlatırlar, hatta onun aracılığıyla diğer dünyalardan görüntüler yakalarlar. Düşlerinde gördüğün bazı tuhaf şeyleri düşün. Ama bir Düşgören, çocuğum –gerçek bir Düşgören– *Tel’aran’rhiod*’a girebilir.”

Egwene yutkunmaya çalıştı, ama boğazına oturan yumru yüzünden yapamadı. *İçine girmek mi?* “Ben... ben Düşgören olduğumu sanmıyorum, Verin Sedai. Anaiya Sedai’nin sınamaları...”

Verin sözünü kesti. “...öyle ya da böyle, hiçbir şey kanıtlamaz. Ve Anaiya hâlâ pekâlâ bir Düşgören olabileceğini düşünüyor.”

“Sanırım olup olmadığımı zamanla anlayacağım,” diye mırıldandı Egwene. *Işık, olmak istiyorum, değil mi? Öğrenmek istiyorum! Hepsini istiyorum!*

“Bekleyecek zamanın yok, çocuğum. Amyrlin sana ve Nynaeve’e büyük bir görev verdi. Kullanabileceğiniz her araca el atmalısınız.” Verin masanın üzerindeki yığından kırmızı, ahşap bir kutu çekip çıkardı. Kutu kâğıt yığınları saklayabilecek kadar büyüktü, ama Aes Sedai kapağı azıcık araladıktan sonra içinden aldığı tek şey taştan yapılmış, mavi, kahverengi, kırmızı benekler ve çizgilerle dolu, yüzük olarak kullanılamayacak kadar büyük bir yüzük oldu. “Al, çocuğum.”

Yüzüğü almak için kâğıtları ittiren Egwene’in gözleri şaşkınlıkla irileşti. Yüzük kesinlikle taşa benziyordu, ama çelikten sert, kurşundan ağır gibiydi. Ve çemberi çarpıktı. Bir kenar boyunca parmağını gezdirecek olsa, iki kez çevresinde dolaşırdı, bir kez içinde, bir kez dışında; yalnızca tek bir kenarı vardı. Egwene, sırf kendini ikna etmek için parmağını o kenar boyunca iki kez dolaştırdı.

“Corianin Nedeal,” dedi Verin, “ömrünün büyük bir bölümü boyunca bu *ter’angreal*’i üzerinde bulundurdu. Artık sen taşıyacaksın.”

Egwene neredeyse yüzüğü düşürüyordu. *Bir* ter’angreal *mi? Bir* ter’angreal *mi taşıyacağım?*

Verin geçirdiği şoku fark etmemiş gibiydi. “Anlattıklarına bakılırsa, bu yüzük *Tel’aran’rhiod*’a geçişi kolaylaştırıyor. Ona dokunarak uyunduğu sürece, Aes Sedailer kadar Yeti’ye sahip olmayanların da işine yarayacağını iddia ediyordu. Tehlikeler var, elbette. *Tel’aran’rhiod* başka düşler gibi değildir. Orada olanlar gerçektir; ona göz atmak yerine, orada bulunursun.” Elbisesinin kol yenini çekti, önkolu kadar uzun, solgun bir yara izi gösterdi. “Ben de birkaç sene önce bir kez denedim. Anaiya’nın Şifası olması gerektiği kadar işe yaramadı. Bunu hatırla.” Aes Sedai yenini indirdi.

“Dikkatli olacağım, Verin Sedai.” *Gerçek mi? Benim düşlerim bu haliyle bile yeterince kötü. Yara izi bırakan düşler istemiyorum! Onu bir çuvala koyacağım, karanlık bir köşeye tıkacağım ve orada bırakacağım. Ben...* Ama öğrenmek istiyordu. Aes Sedai olmak istiyordu ve beş yüzyıldır bir Düşgören Aes Sedai çıkmamıştı. “Çok dikkatli olacağım.” Yüzüğü kesesine koydu ve iplerini iyice sıktı, sonra Verin’in verdiği kâğıtları aldı.

“Onu saklaman gerektiğini unutma, çocuğum. Hiçbir çömez, hatta hiçbir Kabuledilmiş böyle bir şeye sahip olamaz. Ama senin işine yarayabilir. Onu gizli tut.”

“Peki, Verin Sedai.” Verin’in yara izini hatırladı ve tam o anda başka bir Aes Sedai’nin gelip yüzüğü ondan almasını diledi.

“Güzel, çocuğum. Şimdi git. Geç oluyor ve yarın sabah, kahvaltıya yardım etmek için erken kalkmalısın. İyi uykular.”

Verin bir süre Egwene’in arkasından kapanan kapıya bakarak oturdu. Baykuş arkasında usulca öttü. Kırmızı kutuyu önüne çekerek kapağı tamamen açtı ve içindeki boşluğu neredeyse tamamen dolduran şeye bakarak kaşlarını çattı.

Düzgün bir el yazısıyla doldurulmuş bir yığın sayfa. Kullanılan siyah mürekkep, beş yüz sene içinde pek az solmuştu. Corianin Nedeal’in notları, o özel *ter’angreal*’i incelemekle geçirdiği elli senede öğrendiği her şey. Sırlarla dolu bir kadındı bu Corianin. Bilgisinin büyük kısmını herkesten saklamış, yalnızca bu kâğıtlara emanet etmişti. Yalnızca şans ve kütüphanedeki eski kâğıtları karıştırma alışkanlığı Verin’in onları bulmasını sağlamıştı. Bildiği kadarıyla, ondan başka hiçbir Aes Sedai’nin o *ter’angreal*’den haberi yoktu; Corianin onun varlığını kayıtlardan çıkarmayı başarmıştı.

Bir kez daha yazmaları yakmayı düşündü, tıpkı onları Egwene’e vermeyi düşündüğü gibi. Ama bilgiyi, herhangi bir bilgiyi yok etmek ona göre günahtı. Ve diğerine gelince... *Hayır. Her şeyi olduğu gibi bırakmak en iyisi. Ne olacaksa olacak.* Kapağı kapattı. *Şimdi, o sayfayı nereye koymuştum?*

Kaşlarını çatarak kitap ve kâğıt yığınları arasında dosyayı aramaya başladı. Egwene aklından çıkmıştı bile.

22
Yüzüğün Bedeli

Egwene Verin'in odasından çıktıktan sonra yalnızca kısa bir mesafe gitmişti ki Sheriam'la karşılaştı. Çömezler Sorumlusu dalgın dalgın kaşlarını çatmıştı.

"Biri Verin'in seninle konuştuğunu hatırlamasaydı seni bulamayacaktım." Aes Sedai'nin sesi biraz sinirli çıkıyordu. "Gel, çocuğum. Her şeyi bekletiyorsun! O kâğıtlar ne?"

Egwene kâğıtları biraz daha sıkı kavradı. Sesinin uysal ve saygılı çıkmasına çalıştı. "Verin Sedai onları incelemem gerektiğini düşünüyor, Aes Sedai." Sheriam onları görmek isterse ne yapacaktı? Reddetmek için ne bahane gösterecekti, Kara Ajah'tan on üç kadın ve çaldıkları *ter'angreal*'leri gösteren sayfaları nasıl açıklayacaktı?

Ama Sheriam sorar sormaz kâğıtları unutmuş gibiydi. "Bunu boş ver. İsteniyorsun ve herkes bekliyor." Egwene'in kolunu tuttu ve onu daha hızlı yürümeye zorladı.

"İsteniyor muyum, Sheriam Sedai? Ne için bekliyorlar?"

Sheriam öfkeyle başını iki yana salladı. "Kabuledilmişliğe terfi edeceğini unuttun mu? Yarın çalışma odama geldiğin zaman yüzük parmağında olacak, ama bunun seni fazla teselli edeceğinden kuşkuluyum."

Egwene durmaya çalıştı, ama Aes Sedai onu yürümeye zorladı. Kütüphane duvarları boyunca aşağı doğru kıvrılan dar bir merdivene götürdü. "Bu gece mi? Hemen mi? Ama yarı uyuyorum Aes Sedai ve kirliyim ve... daha günlerim var sanıyordum. Hazırlanmak için. Hazır olmak için."

"Saatler hiçbir kadını beklemez," dedi Sheriam. "Çark dilediği gibi, *dilediği zaman* dokur. Dahası, nasıl hazırlanacaksın ki? Zaten bilmen

gerekenleri biliyorsun. Arkadaşın Nynaeve’in zamanında bildiğinden daha fazla.” Egwene’i merdivenlerin dibindeki küçük bir kapıdan ittirdi ve aşağı doğru kıvrılan dar bir rampaya giden bir başka koridorda hızla yürümeye başladılar.

“Dersleri dinledim,” diye itiraz etti Egwene, “ve onları hatırlıyorum, ama... bir gece uyuyamaz mıyım?” Sarmallar çizen rampanın sonu yok gibiydi.

“Amyrlin Makamı beklemenin anlamı olmadığına karar verdi.” Sheriam Egwene’e göz ucuyla bakarak gülümsedi. “Tam olarak kullandığı sözler şunlardı, ‘Balığı ayıklamaya karar vermişsen, çürüyene kadar beklemenin faydası yoktur.’ Elayne çoktan kemerlerden geçmiş olmalı ve Amyrlin bu gece senin de geçmen konusunda kararlı. Bu telaşın sebebini anladığımdan değil,” diye ekledi, biraz da kendi kendine, “ama Amyrlin emrettiği zaman, biz itaat ederiz.”

Egwene sessizlik içinde rampadan aşağı sürüklenmesine izin verdi. Midesinde bir düğüm oluşmaya başlamıştı. Nynaeve Kabuledilmişliğe yükselirken olanlar konusunda pek açık konuşmamıştı. Aslında, yüzünü buruşturarak, “Aes Sedailerden nefret ediyorum!” demek dışında hiç konuşmamıştı. Rampa sonunda Kule’nin çok altında, adanın kaya tabanının içindeki geniş bir koridorda sona erdiğinde, Egwene titriyordu.

Koridor sade ve süssüzdü, içine oyulduğu açık renk kaya düzgün bir biçimde yontulmuş, ama bunun dışında dokunulmamıştı. Sadece bir kapı vardı; koridorun en sonunda bulunan, iki kanatlı, koyu renk ahşap bir kapı. Kapı kale kapısı kadar yüksek ve sadeydi, ama tahtaları pürüzsüzdü ve iyi bir işçilikle yapılmıştı. Kapının iki kanadı öyle dengeliydi ki, Sheriam birini kolayca ittirip açtı ve arkasından Egwene’i çekerek büyük, kubbeli bir odaya soktu.

“Nihayet!” diye terslendi Elaida. Kızıl saçaklı şalının içinde bir kenarda, üzerinde üç iri gümüş kadeh bulunan bir masanın yanında duruyordu.

Yüksek sehpaların üzerindeki lambalar odayı ve kubbenin altında duran şeyi aydınlatıyordu. Tam da altından yürüyerek geçilebilecek yükseklikte üç tane gümüş yuvarlak kemer, yine gümüş kalın bir halkanın üzerinde yükseliyordu; halkaya bağlandıkları noktada birbirlerine de dokunuyorlardı. Kemerlerin halkayla birleştiği üç noktanın önünde, şalları sırtlarında üç Aes Sedai oturuyordu. Yeşil Ajah’tan olan Aes Sedai Alanna idi, ama Egwene Sarı ve Beyaz Aes Sedaileri tanımıyordu.

Kucak açtıkları *saidar*’ın parıltısıyla çevrelenmiş olan Üç Aes Sedai bakışlarını kemerlere dikmişti ve gümüş yapının içinde bir parıltı titreşerek, büyüyerek yanıt veriyordu. Yapı bir *ter’angreal* idi ve Efsaneler Çağı’nda her ne için yapılmışsa, artık çömezlerin Kabuledilmiş olmak için içinden geçmeleri gerekiyordu. Bu yapının içinde, Egwene korkularıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Üç kez. Kemerlerin içindeki beyaz ışık artık titreşmiyordu; sanki zapt edilmiş gibi içeride duruyor, ama boşluğu dolduruyor, matlaştırıyordu.

“Sakin ol, Elaida,” dedi Sheriam sükûnetle. “Kısa süre sonra bitecek.” Egwene’e döndü. “Bunda çömezlere üç şans verilir. İçeri girmeyi iki kez reddedebilirsin, ama üçüncü kez reddettikten sonra bir daha dönmemek üzere Kule’den gönderilirsin. Genelde böyledir ve reddetme hakkına da kesinlikle sahipsin, ama reddedersen Amyrlin’in pek memnun kalacağını sanmıyorum.”

“O kıza bu şans verilmemeli.” Elaida’nın sesi sertti ve yüzü de sesinden daha yumuşak değildi. “Nasıl bir potansiyeli olduğu umurumda bile değil. Kule’nin kapısının önüne konmalı. Bu olmuyorsa da gelecek on sene boyunca yer silmesi sağlanmalı.”

Sheriam Kızıl kardeşe keskin bir bakış fırlattı. “Elayne konusunda bu kadar katı değildin. Bunun parçası olmayı sen istedin, Elaida –belki de Elayne yüzünden– ve bu kız için de rolünü gerektiği gibi yerine getireceksin. Yoksa git, ben de başkasını bulayım.”

İki Aes Sedai bakışlarını birbirlerine dikti, öyle ki Egwene çevrelerinde Tek Güç’ün parıltısını görse şaşmayacaktı. Elaida sonunda başını arkaya attı ve duyulur bir sesle burnunu çekti.

“Yapılması gerekiyorsa, yapalım. Sefil kıza reddetme hakkını ver de işimize bakalım. Geç oldu.”

“Reddetmeyeceğim.” Egwene’in sesi titriyordu, ama titremeyi bastırdı ve başını dik tuttu. “Yapmak istiyorum.”

“Güzel,” dedi Sheriam. “Güzel. Şimdi sana, senin durduğun yerde durana kadar hiçbir kadının işitemeyeceği iki şey söyleyeceğim. Bir kez başlayınca, sonuna dek gitmelisin. Herhangi bir noktada reddedersen, üçüncü kez reddetmişsin gibi Kule’den çıkartılırsın. İkinci olarak, aramak, çabalamak tehlikeyi bilmektir.” Sesi, bunu defalarca söylemiş gibi çıkıyordu. Gözlerinde bir anlayış ışığı vardı, ama yüzü Elaida’nınki kadar sertti. Anlayış Egwene’i sertlikten daha fazla korkuttu. “Bazı kadınlar girdi ama bir daha hiç çıkmadı. *Ter’angreal* sessizleşmeye bırakıldığında, orada

değildiler. Ve bir daha hiç görülmediler. Hayatta kalacaksan, azimli olmak zorundasın. Tereddüde düşersen, başaramazsan...” Sheriam’ın sesi telaffuz edilmemiş sözcüklerin hedefi bulmasını sağladı; Egwene ürperdi. “Bu senin son şansın. Şimdi reddedersen, daha ilk reddin sayılır. İki kez daha deneyebilirsin. Şimdi kabul edersen, geri dönüş yok. Reddetmek ayıp değil. Ben ilk seferinde yapamadım. Seç.”

Bir daha hiç çıkmadılar mı? Egwene yutkundu. *Ben Aes Sedai olmak istiyorum. Ve ilk önce Kabuledilmiş olmalıyım.* “Kabul ediyorum.”

Sheriam başını salladı. “O zaman hazırlan.”

Egwene gözlerini kırpıştırdı, sonra hatırladı. İçeri çıplak girmesi gerekiyordu. Verin’in verdiği kâğıtları yere koymak için eğildi –sonra da tereddüt etti. Onları burada bırakırsa, Sheriam ya da Elaida, Egwene *ter’angreal*’in içindeyken onları karıştırabilirlerdi. Kesesindeki küçük *ter’angreal*’i bulabilirlerdi. Devam etmeyi reddederse, onları saklayabilir, belki Nynaeve’e bırakabilirdi. Nefesi kesildi. *Artık reddedemem. Çoktan başladım.*

“Şimdiden reddetmeye mi karar verdin, çocuğum?” diye sordu Sheriam, kaşlarını çatarak. “Artık ne anlama geleceğini bilerek?”

“Hayır, Aes Sedai,” dedi Egwene telaşla. Hızlı hızlı giysilerini çıkardı, katladı, kesenin ve kâğıtların üzerine koydu. Böyle idare etmek zorundaydı.

Ter’angreal’in yanında, Alanna aniden konuştu. “Bir tür... tını var.” Gözlerini kemerden ayırmadı. “Sanki bir yankı. Nereden geliyor, bilemiyorum.”

“Sorun mu var?” diye sordu Sheriam keskin bir sesle. O da şaşırmış görünüyordu. “Sorun varsa içeri kimseyi göndermem.”

Egwene özlemle giysi yığınına baktı. *Lütfen, evet, Işık, bir sorun olsun. Girmeyi reddetmeden o kâğıtları saklamamı sağlayacak bir şey.*

“Hayır,” dedi Alanna. “Düşünmeye çalışırken kulağının dibinde vızıldayan bir ısırbeni gibi, ama etkisi yok. Sözünü bile etmezdim, ama daha önce böyle bir şey olduğunu hiç duymadım.” Başını iki yana salladı. “Yok oldu.”

“Belki,” dedi Elaida soğuk soğuk, “diğerleri böylesine küçük bir şeyin bahsetmeye değmeyeceğini düşünmüşlerdir.”

“Devam edelim.” Sheriam’ın ses tonu daha fazla oyalanmaya tahammül etmeyeceğini gösteriyordu. “Gel.”

Egwene giysilerine ve gizli kâğıtlarına son bir bakış fırlatarak kemerlere doğru yürüdü. Çıplak ayaklarının altındaki taş buz gibiydi.

“Yanında kimi getirdin, kardeşim?” dedi Elaida resmi bir sesle.

Sheriam, ölçülü adımlar atmaya devam ederek yanıtladı, “Kabuledilmişlik için aday olarak gelen birini, kardeşim.” *Ter’angreal*’in çevresindeki üç Aes Sedai kıpırdamadı.

“Hazır mı?”

“Olduğu kişiyi arkada bırakmaya ve korkularının içinden geçip Kabuledilmişlik hakkı kazanmaya hazır.”

“Korkularını tanıyor mu?”

“Onlarla hiç yüzleşmedi, ama şimdi gönüllü.”

“O zaman korktukları ile yüzleşsin.” O resmiyet içinde bile, Elaida’nın sesinde tatmin vardı.

“İlk sefer,” dedi Sheriam, “geçmiş için. Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.”

Egwene derin bir nefes alıp öne adım attı, kemere ve parıltının içine girdi. Işık onu tamamen yuttu.

“Jaim Dawtry uğradı. Çerçi Baerlon’dan tuhaf haberler getirmiş.”

Egwene salladığı beşikten başını kaldırdı. Rand eşikte duruyordu. Bir an Egwene’in başı döndü. Bakışlarını şaşkınlık içinde bir Rand’a *–kocam–* bir beşikteki çocuğa *–kızım–* çevirdi.

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

Bu kendi düşüncesi değil, bedensiz bir sesti; kafasının belki içinden belki dışından gelen, bir erkeğe ya da kadına ait olabilecek ama duygusuz ve bilinemez bir ses. Bir şekilde, ona tuhaf gelmedi.

Şaşkınlık anı geçti. Artık hayret edilecek tek şey, neden herhangi bir şeyin ona garip gelmiş olduğuydu. Elbette Rand onun kocasıydı –onun yakışıklı, sevgi dolu kocası. Joiya da kızıydı –İki Nehir’deki en güzel, en tatlı küçük kız. Rand’ın babası Tam koyunların yanındaydı, sözde Rand ahırda çalışabilsin diye, ama aslında Joiya ile oynamak için daha fazla zamana sahip olması için. Bu akşam Egwene’in annesi ile babası köyden gelecekti. Ve anneliğin Egwene’in bir gün Hikmet olarak kendi yerini alması için yapacağı çalışmaları engelleyip engellemediğini görmek üzere, Nynaeve.

“Ne tür haberler?” diye sordu. Beşiği yine sallamaya başladı ve Rand sırıtarak kundak bezleri içindeki minik bebeğe yaklaştı. Egwene hafifçe kendi kendine güldü. Rand kızına öyle hayrandı ki, insanların söylediklerinin yarısını duymuyordu. “Rand? Ne tür haberler? Rand?”

“Ne?” Sırıtışı kayboldu. “Tuhaf haberler. Savaş. Dünyanın çoğu yerine yayılmış büyük bir savaş varmış, Jaim öyle diyor.” Bu tuhaf bir haberdi; savaş haberleri, savaşlar sona erip de üstünden epeyce vakit geçmeden nadiren İki Nehir’e ulaşırdı. “Herkesin Shawkin, Sanchan ya da öyle bir şey denilen bir halkla savaşıldığını söylüyor. Onlardan bahsedildiğini hiç duymamıştım.”

Egwene biliyordu –bildiğini sanıyordu– her ne ise, gitti.

“Sen iyi misin?” diye sordu Rand. “Burada bizi rahatsız edecek bir şey değil, yüreğim. Savaşlar asla İki Nehir’e dokunmaz. Biz her yerden, kimsenin aldırış etmeyeceği kadar uzağız.”

“Üzülmedim. Jaim başka bir şey söyledi mi?”

“İnanabileceğin şeyler değil. Bir Coplin gibi konuşuyordu. Çerçi bu halkın savaşta Aes Sedaileri kullandığını söylüyor dedi, ama sonra da onlara bir Aes Sedai teslim eden herkese bin altın marka önerdiklerini iddia etti. Dahası, Aes Sedaileri saklayanları da öldürüyorlarmış. Hiç mantıklı gelmiyor. Neyse, bizi rahatsız edecek bir şey değil. Hepsi buradan çok uzakta.”

Aes Sedai. Egwene başına dokundu. *Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.*

Rand’ın da kendi başına dokunduğunu fark etti. “Baş ağrısı mı?” diye sordu.

Rand, bakışları aniden gergin, başını salladı. “Nynaeve’in verdiği şu toz son birkaç gündür işe yaramıyor gibi.”

Egwene tereddüt etti. Bu baş ağrıları onu endişelendiriyordu. Artık her seferinde daha da kötüleşiyorlardı. En kötüsü de daha başta fark ettiği ve hiç fark etmemiş olmayı dilediği bir şeydi. Rand’ın başı ağrıdıktan kısa süre sonra tuhaf şeyler oluyordu. Berrak gökten yıldırım düşüyor, Tam ile birlikte temizledikleri bir tarlada, iki gündür sökmeye çalıştıkları bir meşe kökünü paramparça ediyordu. Nynaeve’in rüzgârı dinlediği zaman geldiğini işitmediği fırtınalar patlıyordu. Orman yangınları çıkıyordu. Ve acısı ne kadar kötüleşirse, takip eden olaylar o kadar kötü oluyordu. Başka kimse bunları Rand’a bağlamıyordu, Nynaeve bile ve Egwene bunun için minnettardı. Ne anlama geliyor olabileceği konusunda düşünmek istemiyordu.

Bu son derece aptalca, dedi kendi kendine. *Ona yardım edeceksem bilmeliyim.* Çünkü onun da kendine has bir sırrı vardı, ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken bile onu korkutan bir sır. Nynaeve ona bitkileri

öğretiyordu, bir gün ondan sonra Hikmet olabilmesi için Egwene'e ders veriyordu. Nynaeve'in tedavileri genellikle neredeyse mucizevi bir biçimde işe yarardı. Hiç iz bırakmadan iyileşen yaralar, mezarın kıyısından dönen hasta köylüler. Ama şimdiye dek üç kez Nynaeve'in öldü sayıp pes ettiği hastaları Egwene iyileştirmişti. Üç kez, son saatinde yanında oturup elini tuttuğu hastanın ölüm döşeğinden kalktığını görmüştü. Nynaeve ne yaptığı, hangi bitkileri, nasıl karıştırarak kullandığı konusunda onu sorgulamıştı. Şimdiye dek, hiçbir şey yapmadığını itiraf edecek cesareti bulamamıştı. *Bir şey yapmış olmalıyım. Bir sefer, şans sayılabilir, ama üç sefer... Anlamalıyım. Öğrenmeliyim.* Bu kafasının çınlamasına sebep oldu, sanki sözcükler kafatasında yankılanıyordu. *Onlar için bir şey yapabildiysem, kocama da yardım edebilirim.*

"Bırak ben deneyeyim, Rand," dedi. Ama ayağa kalkarken, açık kapıdan, evin önünde duran gümüş bir kemer gördü. Beyaz ışıkla dolu bir kemer. *Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.* Kendini durduramadan kapıya doğru iki adım attı.

Durdu, beşiğinde mırıldanan Joiya'ya, elini başına bastıran ve nereye gittiğini merak edermiş gibi ona bakan Rand'a baktı. "Hayır," dedi. "Hayır, istediğim bu. İstediğim bu! Neden buna da sahip olamıyorum?" Kendi sözlerini anlamadı. Elbette istediği buydu ve ona sahip olmuştu.

"İstediğin ne, Egwene?" diye sordu Rand. "Bulabileceğim bir şeyse alırım, biliyorsun. Bulamıyorsam da yaparım."

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

Egwene kapıya doğru bir adım daha attı. Gümüş kemer onu çağırıyordu. Bir şey diğer tarafta onu bekliyordu. Dünyada her şeyden çok istediği bir şey. Yapmak zorunda olduğu bir şey.

"Egwene, ben..."

Arkasında bir gümleme duydu. Omzunun üzerinden arkaya baktığında Rand'ın dizlerinin üstüne çöktüğünü, eğildiğini, kafasını kollarının arasına aldığını gördü. Acı hiç bu kadar şiddetli olmamıştı. *Bundan sonra ne gelecek?*

"Ah, Işık!" dedi nefes nefese. "Işık! Acıyor! Işık, her zamankinden çok acıyor! Egwene?"

Azimli ol.

Bir şey bekliyordu. Yapmak zorunda olduğu bir şey. Zorunda olduğu. Bir adım attı. Zordu, hayatı boyunca yaptığı her şeyden daha zor. Dışarıda, kemere doğru yürüdü. Arkasında, Joiya kahkaha atıyordu.

“Egwene! Egwene, ben...” Büyük bir iniltiyle sustu.

Azimli ol.

Sırtını dikleştirdi ve yürümeye devam etti, ama gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmasını engelleyemiyordu. Rand’ın inlemeleri çığlığa dönüştü, Joiya’nın kahkahalarını boğdu. Egwene göz ucuyla, elinden geldiğince hızla koşarak gelen Tam’i gördü.

Yardım edemez, diye düşündü ve gözyaşları onu perişan eden hıçkırıklara dönüştü. *Onun yapabileceği hiçbir şey yok. Ama ben yapabilirdim. Yapabilirdim.*

Işığa adım attı ve yok oldu.

Egwene titreyerek, ağlayarak, girdiği kemerden çıktı, Sheriam’ın önünde beliren yüzü ile anılar yeniden kafasına üşüştü. Elaida gümüş bir kadehi başından aşağı boşaltırken soğuk berrak su gözyaşlarını yıkadı götürdü. Ağlamaya devam etti; gözyaşlarının sonunun geleceğini sanmıyordu.

“Bu suyla,” dedi Elaida, “işlemiş olabileceğin günahlardan, sana karşı işlenen günahlardan temizlendin. İşlemiş olabileceğin suçlardan, sana karşı işlenen suçlardan temizlendin. Bize yüreğinle ve ruhunla, temiz ve saf geliyorsun.”

Işık, diye düşündü Egwene, su bedeninden aşağı akarken, *ne olur öyle olsun. Su yaptığım şeyi temizleyebilir mi?* “Adı Joiya’ydı,” dedi Sheriam’a hıçkırıklar arasında. “Joiya. Hiçbir şey değmez, az önce benim... benim...”

“Aes Sedai olmanın bir bedeli vardır,” diye yanıt verdi Sheriam, ama yüzünde yine o anlayışlı ifade vardı, öncekinden daha da güçlü. “Hep bir bedel vardır.”

“Gerçek miydi? Rüya mı gördüm?” Hıçkırıklar söylemek istediği şeyleri yuttu. *Onu ölmeye mi bıraktım? Bebeğimi terk mi ettim?*

Sheriam kolunu omuzlarına doladı ve kemerler halkasının çevresinde ona yol gösterdi. “Oradan çıktığını gördüğüm her kadın aynı soruyu sordu. Yanıt şu, kimse bilmiyor. Geri gelmeyenlerin, belki daha mutlu bir yaşam bulduğunu ve ömürlerini orada geçirdiklerini düşünenler var.” Sesi sertleşti. “Eğer gerçekse ve kendi seçimleri ile orada kalmışlarsa, umarım yaşamları hiç mutlu değildir. Sorumluluklarından kaçanlardan hiç hoşlanmam.” Sesi biraz yumuşadı. “Ben gerçek olmadığına inanıyorum. Ama tehlike gerçek. Bunu unutma.” Bir sonraki parıltı dolu kemerin önünde durdu. “Hazır mısın?”

Egwene ayak değiştirerek başını salladı ve Sheriam kolunu çekti.

"İkinci sefer şimdi için. Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol."

Egwene titredi. *Her ne olursa olsun, deminkinden daha kötü olamaz. Olamaz. Parıltıya adım attı.*

Mavi ipekten, incilerle süslü, tozlu ve yırtık elbisesine baktı. Başını kaldırdı ve çevresinde büyük bir sarayın yıkıntılarını gördü. Caemlyn'deki Andor Kraliyet Sarayı. Bunu anladı ve çığlık atmak istedi.

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

Dünya istediği gibi değildi, düşününce ağlayası geliyordu, ama tüm gözyaşlarını uzun zaman önce tüketmişti ve dünya böyleydi işte. Yıkıntıdan başka bir şey görmeyi beklemiyordu.

Elbisesini daha fazla yırtıp yırtmadığına aldırmadan, ama seslere karşı bir fare kadar dikkatli, moloz yığınlarından birine tırmandı ve İç Şehir'in kıvrımlı yollarından birine baktı. Her yönde, gözü alabildiğine yıkım ve harabe vardı, çıldırmış kişiler tarafından yıkılmış gibi görünen binalar, sürmekte olan yangınlardan yükselen kalın duman sütunları. Sokaklarda insanlar vardı, etrafı kolaçan eden, arayan adamlar. Ve Trolloclar. Adamlar Trolloclardan sakınıyordu ve Trolloclar onlara hırlıyor, sert, gırtlaktan gelen seslerle kahkahalar atıyorlardı. Ama birbirlerini tanıyorlardı, birlikte çalışıyorlardı.

Sokaktan aşağı bir Myrddraal geldi, rüzgâr şiddetlenip tozları ve molozları sürüklerken bile siyah pelerini her adımıyla hafif hafif sallanıyordu. İnsanlar ve Trolloclar onun gözsüz bakışları altında sindiler. "Avlayın!" Sesi uzun zaman önce ölmüş bir şeyin ufalanışı gibiydi. "Orada öyle titreyerek durmayın! Onu bulun!"

Egwene elinden geldiğince sessiz bir biçimde taş yığınının üzerinden indi.

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

Fısıltının Gölgedölünden geldiğinden korkarak durdu. Ama bir şekilde, öyle olmadığından emindi. Az önce kendisinin olduğu yerde Myrddraal'in durduğunu görmekten korkarak omzunun üzerinden baka baka, yıkık saraya doğru seğirtti. İlerlerken düşmüş kütüklerin üzerinden geçti, ağır taş duvarların arasından süzüldü. Bir kez, eskiden bir iç duvar ya da zeminin bir parçası olan bir sıva ve tuğla yığınının altından çıkmış bir kadın koluna bastı. Ne kolu, ne de parmağındaki Büyük Yılan yüzüğünü fark etti.

Trolloclar ile Karanlıkdostlarının Caemlyn'i dönüştürdükleri moloz yığınının altına gömülmüş ölüleri görmemek üzere eğitmişti kendisini. Ölüler için hiçbir şey yapamazdı.

Bir tavan parçasının yıkıldığı yerden zorla geçerek, kendini eskiden üst katta duran şeylerin içine gömülmüş bir odada buldu. Rand belinin üzerine düşmüş ağır kirişin altında sıkışmış, bacakları odayı yarı yarıya doldurmuş taş bloklarca saklanmış, yatıyordu. Yüzü toz ve terle kaplıydı. Egwene yaklaşınca gözlerini açtı.

"Geri döndün." Sözcükleri boğuk bir hırıltıyla telaffuz etmişti. "Korkmuştum ki... Fark etmez. Bana yardım etmelisin."

Egwene bitkinlik içinde yere çöktü. "Hava'yı kullanarak o kirişi kolayca kaldırabilirdim, ama o yerinden kıpırdar kıpırdamaz diğer her şey tepene yığılır. İkimizin de tepesine. Hepsini birden beceremem, Rand."

Rand'ın kahkahası acı doluydu ve başladığı gibi kesildi. Yüzünde yeni ter damlacıkları parladı, konuşmak için çaba göstermesi gerekti. "Kirişi ben kaldırabilirim. Bunu biliyorsun. Onu ve üzerindeki taşları kaldırabilirim, hepsini birden. Ama bunu yapmak için kendimi salıvermem gerek ve buna güvenemem. Güvenemem..." Durup güçlükle, hırıltılı hırıltılı soludu.

"Anlamıyorum," dedi Egwene yavaşça. "Kendini salıvermek mi? Neye güvenemezsin?" *Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.* Kulaklarını ovaladı.

"Delilik, Egwene. Ben... aslında... deliliği... zorlukla... önlüyorum." Kesik kahkahası Egwene'in tüylerini diken diken etti. "Ama bunu yapmak için sahip olduğum tüm gücü kullanmam gerekiyor. Kendimi birazcık, bir an bile salıverirsem, delilik beni ele geçirecek. O zaman ne yaptığıma aldırmayacağım. Bana yardım etmelisin."

"Nasıl, Rand! Bildiğim her şeyi denedim. Bana nasıl yardım edeceğimi söyle, yaparım."

Rand'ın aniden uzanan eli, tozların üzerinde yatan hançerin biraz gerisine düştü. "Hançer," diye fısıldadı. Elini acıyla göğsüne götürdü. "Buraya. Yüreğe. Beni öldür."

Egwene ona ve hançere, ikisi de zehirli yılanlarmış gibi baktı. "Hayır! Rand, yapmam. Yapamam! Böyle bir şeyi nasıl isteyebilirsin?"

Rand'ın eli ağır ağır hançere doğru süründü. Parmakları yine ona ulaşamadı. İnleyerek uzandı, bir parmak ucuyla dokundu ona. Bir daha deneyemeden Egwene hançeri uzağa tekmeledi. Rand hıçkırarak yığıldı.

“Neden istediğini söyle,” dedi Egwene. “Neden benden seni... öldürmemi istiyorsun? Sana Şifa veririm, seni oradan çıkarmak için her şeyi yaparım, ama seni öldüremem. Neden?”

“Beni döndürebilirler, Egwene.” Nefesi öyle işkenceyle çıkıyordu ki, Egwene ağlayabilmeyi diledi. “Beni ele geçirirlerse... Myrddraaller... Dehşetlordları... beni Gölge’ye döndürebilirler. Delilik beni ele geçirirse, onlarla savaşamam. Çok geç olana dek ne yaptıklarını anlamam. Beni bulduklarında içimde ufacık bir yaşam kıvılcımı bile olsa, yine yapabilirler. Lütfen, Egwene. Işık aşkına. Beni öldür.”

“Ben... yapamam, Rand. Işık bana yardım et, yapamam!”

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

Egwene omzunun üzerinden arkaya baktı. Molozların arasındaki boş bir mekânda beyaz ışık dolu, gümüş bir kemer duruyordu.

“Egwene, bana yardım et.”

Azimli ol.

Egwene ayağa kalktı ve kemere doğru bir adım attı. Tam önündeydi. Bir adım daha ve...

“Lütfen, Egwene. Bana yardım et. Ona ulaşamıyorum. Işık aşkına, Egwene, bana yardım et!”

“Seni öldüremem,” diye fısıldadı. “Yapamam. Beni affet.” Bir adım attı.

“BANA YARDIM ET, EGWENE!”

Işık Egwene’i yakıp kül etti.

Sendeleyerek kemerden çıktı. Çıplaklığının farkında değildi, aldırmıyordu da. Tüm bedeninde bir ürperti dolaştı, iki eliyle ağzını örttü. “Yapamadım, Rand,” diye fısıldadı. “Yapamadım. Lütfen beni affet.” *Işık ona yardım et. Lütfen, Işık, Rand’a yardım et.*

Başından aşağı soğuk su boşandı.

“Bu suyla sahte kibirden temizlendin,” dedi Elaida tekdüze bir sesle. “Sahte hırslardan temizlendin. Bize yüreğinle ve ruhunla, temiz geldin.”

Kızıl kardeş dönerken Sheriam nazikçe Egwene’in omuzlarını tuttu ve onu son kemere götürdü. “Bir tane daha, çocuğum. Bir tane daha, sonra bitiyor.”

“Onu Gölge’ye döndürebileceklerini söyledi,” diye mırıldandı Egwene. “Myrddraallerin ve Dehşetlordlarının onu zorlayabileceğini söyledi.”

Sheriam tökezledi ve çabucak çevresine bakındı. Elaida masanın başına dönmüştü neredeyse. *Ter’angreal*’in çevresindeki Aes Sedailer, başka hiçbir

şey görmüyormuş gibi *ter'angreal*'e bakıyorlardı. "Konuşmak için hiç hoş bir konu değil, çocuğum," dedi Sheriam sonunda, usulca. "Gel. Bir tane daha."

"Yapabilirler mi?" diye ısrar etti Egwene.

"Gelenek," dedi Sheriam, "*ter'angreal* içinde olanlardan bahsetmemeyi gerektirir. Bir kadının korkuları kendine aittir."

"Yapabilirler mi?"

Sheriam içini çekti, diğer Aes Sedailere yine baktı, sonra sesini alçalttı ve hızla konuştu. "Bu, Kule'de bile yalnızca birkaç kişinin bildiği bir şeydir. İlla öğreneceksen, henüz öğrenmemen gerekiyordu, ama sana söyleyeceğim. Yönlendirme konusunda bir zayıflık vardır. Kendimizi Gerçek Kaynak'a açmayı öğrenmemiz... başka şeylere de açılabileceğimiz anlamına gelir." Egwene ürperdi. "Sakin ol, çocuğum. O kadar kolay yapılamaz. Bildiğimiz kadarıyla Trolloc Savaşları'ndan bu yana yapılmamış bir şey –Işık aşkına yapılmamış olsun! On üç Myrddraal aracılığı ile akımları ören on üç Dehşetlordu– yani yönlendirebilen Karanlıkdostları– gerekiyordu bu iş için. Gördün mü? Kolayca yapılamaz. Artık Dehşetlordları yok. Bu Kule'nin sırrıdır, çocuğum. Başkaları biliyor olsaydı, onları asla güvende olduğumuza inandıramazdık. Ancak yönlendirebilen biri bu şekilde döndürülebilir. Gücümüzdeki zayıflık. Başka herkes kaleler kadar sağlamdır; ancak kendi iradeleri ve seçimleri onları Gölge'ye döndürebilir."

"On üç," dedi Egwene minik bir sesle. "Kule'den ayrılanlarla aynı sayı. Liandrin ve on iki kişi daha."

Sheriam'ın yüzü sertleşti. "Bu senin düşünmen gereken bir şey değil. Bunu unutacaksın." Sesi normal düzeyine çıktı. "Üçüncü sefer gelecek içindir. Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol."

Egwene parlayan kemere, onun ötesinde bulunan uzaklara baktı. *Liandrin ve on iki kişi daha. Yönlendirebilen on üç Karanlıkdostu. Işık, hepimize yardım et.* Işığa adım attı. Işık onu doldurdu. İçinde parladı. Onu kemiğe kadar yaktı, ruhuna kadar dağladı. Egwene ışığın içinde akkor oldu parladı. *Işık bana yardım et!* Işıktan başka hiçbir şey yoktu. Ve acıdan.

Egwene boy aynasına baktı ve yüzündeki yaşı belirsiz pürüzsüzlüğü görünce mi daha çok şaşırsın, yoksa boynuna sarılmış çizgili etolü görünce mi, bilemedi. Amyrlin Makamı'nın etolü.

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

On üç.

Sallandı, aynaya tutundu, az kalsın onunla beraber giyinme odasının mavi taş döşeli zeminine devriliyordu. Bir terslik var, diye düşündü. Tersliğin ani baş dönmesiyle ilgisi yoktu ya da en azından ona terslik gibi gelen bu değildi. Başka bir şeydi. Ama ne olduğu konusunda en ufak fikri bile yoktu.

Dirseğinin dibinde bir Aes Sedai vardı, Leane'in yüksek elmacık kemiklerine sahip, ama siyah saçlı ve endişe dolu kahverengi gözlü bir kadın. Omuzlarında bir el genişliğindeki Vakanüvis etolü vardı. Leane değildi, ama. Egwene onu daha önce hiç görmemişti; onu kendisini tanıdığı kadar iyi tanıdığını biliyordu. Tereddütle, kadının ismini hatırladı. Beldeine.

"Hasta mısınız, Anne?"

Etolü yeşil. Demek Yeşil Ajah'tan terfi etmiş. Vakanüvis hep hizmet ettiği Amyrlin ile aynı Ajah'tan gelir. Demek, eğer ben Amyrlin'sem –eğer mi?– ben de Yeşil Ajah'ım. Bu düşünce onu sarstı. Yeşil Ajah olması değil, bunu mantık yürüterek çıkartmak zorunda kalması. Işık, bende bir terslik var.

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez... Kafasının içindeki ses sönerek bir vızıltıyla son buldu.

On üç Karanlıkdostu.

"Ben iyiyim, Beldeine," dedi Egwene. İsim diline tuhaf geldi; sanki yıllardır söylediği bir isimdi. "Onları bekletmemeliyiz." *Kimi bekletmemeliyiz?* Bilmiyordu, ama bu bekleyişi sona erdirmek konusunda büyük üzüntü, büyük gönülsüzlük hissediyordu.

"Sabırsızlanıyorlardır, Anne." Beldeine'in sesinde bir tereddüt vardı, sanki Egwene'le aynı gönülsüzlüğü, farklı bir sebepten hissediyormuş gibi. Egwene'in tahmini yanlış değilse, o sakinliğin ardında, Beldeine dehşet içindeydi.

"O halde, işimize baksak iyi olacak."

Beldeine başını salladı, sonra halıyı geçip, kapının yanında duvara dayalı duran asaya doğru gitti; unvanını gösteren, tepesinde kar beyazı Tar Valon'un Beyaz Alevi olan asaya doğru. "Sanırım öyle, Anne." Çubuğu aldı ve kapıyı Egwene için açtı, sonra da hızlanıp öne geçti ve iki kişilik bir alay haline geldiler: Önde Vakanüvis, arkasında Amyrlin Makamı.

Egwene geçtikleri koridorlara dikkat etmedi. Tüm dikkatini zihnindekiler meşgul ediyordu. *Bana neler oluyor? Neden hatırlayamıyorum? Neden hatırladıklarımın çoğu yanlış?* Omuzlarındaki

yedi renkli etole dokundu. *Neden hâlâ bir çömez olduğuma aşağı yukarı eminim?*

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gele- Bu kez aniden kesildi.

Kara Ajah'tan on üç kişi.

Aklına bu gelince sendeledi. Korkutucu bir düşünceydi, ama iliklerini öyle dondurmuştu ki korkamıyordu bile. Ona çok... kişisel bir şey gibi geliyordu. Çığlık atmak, kaçıp saklanmak istiyordu. Peşindeymişler gibi hissediyordu kendini. *Kara Ajah yok edildi.* Bu da tuhaf bir düşünce gibi geliyordu. Bir parçası Büyük Arınma diye bir şey hatırlıyordu. Bir parçası ise böyle bir şey olmadığından emindi.

Gözleri önüne dikilmiş olan Beldeine sendelediğini fark etmemişti. Egwene yetişmek için daha uzun adımlar atmaya başladı. *Bu kadın ayak tırnaklarına kadar korku içinde. Işık adına, beni neye götürüyor?*

Beldeine yüksek bir çift kapının önünde durdu. Kapıların koyu renk ahşap panellerine geniş, gümüş bir Tar Valon Alevi kakılmıştı. Egwene kapılardan birini açmadan önce, aniden terli gelen ellerini elbisesine sildi. Kapı Tar Valon'un duvarlarını oluşturan aynı beyaz, çizgili taştan düz bir rampaya açılıyordu. Taşlar burada bile parlıyor gibiydi.

Rampa en az otuz adım yüksekliğinde, kubbeli bir tavan altındaki geniş, yuvarlak bir odaya gidiyordu. Odanın duvarları boyunca yükseltilmiş bir platform uzanıyordu, halkanın çevresinde, bu ve başka iki rampanın çıktığı yerler dışında platformun önünde basamaklar vardı. Zeminin ortasına Tar Valon Alevi işlenmiş, gittikçe genişleyen renk sarmalları, yedi Ajah'ın renkleriyle çevrelenmişti. Rampanın bittiği yerin karşısında, ağır ve sarmaşıklar, yapraklar oyulmuş, tüm Ajahların renklerine boyanmış, yüksek sırtlı bir sandalye duruyordu.

Beldeine asasını hızla yere vurdu. Sesi titriyordu. "Geliyor. Mühürlerin Gözetmeni. Tar Valon Alevi. Amyrlin Makamı. Geliyor."

Platformdaki şallı kadınlar, eteklerini hışırdatarak kalktı. Üçlü gruplar halinde, her biri önlerinde duran kadınların şallarındaki saçaklarıyla aynı renge boyanmış yirmi bir sandalye.

Kule Salonu, diye düşündü Egwene, sandalyesine yürürken. Amyrlin Makamı'nın sandalyesi. *Hepsi bu. Kule Salonu ve Ajah Temsilcileri. Burada binlerce kez bulundum.* Ama bunlardan tekini bile hatırlamıyordu. *Benim Kule Salonu'nda işim ne? Işık, gördükleri zaman canlı canlı derimi yüzecekler...* Ne göreceklerinden emin değildi, yalnız görmemeleri için dua ediyordu.

Geri dönüş yolu yalnızca...

Geri dönüş...

Geri...

Kara Ajah bekliyor. En azından bu bütündü. Her yerden geliyordu. Neden başka kimse duymuyor gibiydi?

Amyrlin Makamı sandalyesine yerleştiği zaman –kendisi Amyrlin Makamı olan sandalye– şimdi ne yapacağı konusunda hiç fikri olmadığını fark etti. Diğer Aes Sedailer, onunla beraber oturmuşlardı, ama asası ile yanında duran Beldeine sinirli sinirli yutkunuyordu. Hepsi onu bekliyor gibiydi.

“Başlayın,” dedi sonunda.

Bu yeterli görünmüştü. Kızıl Temsilcilerden biri kalktı. Egwene Elaida’yı görünce şok geçirdi. Aynı anda, Elaida’nın Kızıl Temsilciler içinde önde gelen kişi ve kendisinin en büyük düşmanı olduğunu biliyordu. Odanın karşısından bakarken Elaida’nın yüzünde beliren ifade Egwene’in içini ürpertti. Bakışı sert ve soğuktu. Ve muzaffer. Düşünülmemesi daha iyi olacak şeyler vadediyordu.

“Onu içeri getirin,” dedi Elaida yüksek sesle.

Rampalardan birinden –Egwene’in geldiği değil– taş üzerinde çizme sesleri duyuldu. İnsanlar belirdi. Üç adamı çevreleyen bir düzine Aes Sedai. İki adam göğüslerinde beyaz Tar Valon Alevi olan ve sersemlemiş gibi sendeleyen üçüncü adamı çekiştiren iri askerlerdi.

Egwene sandalyesinden hızla kalktı. Zincirli adam Rand’dı. Gözleri yarı kapalı, başı eğik, yarı uykulu görünüyor, zincirlerin çektiği yere gidiyordu.

“Bu adam,” dedi Elaida, “kendine Yenidendoğan Ejder dedi.” Bir hoşnutsuzluk mırıltısı yükseldi, sanki dinleyiciler şaşırmamıştı, ama işitmek istedikleri bir şey değildi. “Bu adam Tek Güç’ü yönlendirdi.” Mırıltı yükseldi, tiksinti ve korku doldu. “Bunun için tek bir ceza var ve bütün uluslar tarafından biliniyor ve tanınıyor, ancak burada, Tar Valon’da, Kule Salonu’nda telaffuz ediliyor. Bu adamı ehlileştirme cezasını telaffuz etmesi için Amyrlin Makamı’na sesleniyorum.”

Elaida’nın gözleri Egwene’e pırıldadı. *Rand. Ne yapacağım? Işık, ne yapacağım?*

“Neden tereddüt ediyorsun?” diye sordu Elaida. “Ceza üç bin senedir uygulanıyor. Neden tereddüt ediyorsun, Egwene al’Vere?”

Yeşil Temsilcilerden biri ayağa kalktı, öfke sükûnetini aşmıştı. “Utan, Elaida! Amyrlin Makamı’na saygı göster! Anne’ye saygı göster!”

“Saygı,” diye yanıt verdi Elaida soğuk soğuk, “kazanılabildiği kadar kaybedilebilir de. Ee, Egwene? Sonunda zayıflığını, bu makama uymadığını gösteriyor olabilir misin? Bu adamın cezasını telaffuz edemiyor olabilir misin?”

Rand başını kaldırmaya çalıştı ve başarısız oldu.

Egwene başı dönerek, bütün bu kadınlara hükmetme gücüne sahip Amyrlin Makamı olduğunu hatırlamaya çalışarak, kendisinin bir çömez olduğunu, buraya ait olmadığını, bir şeyin korkunç ölçüde yanlış olduğunu haykırmak isteyerek ayağa kalkmaya çalıştı. “Hayır,” dedi titrek bir sesle. “Hayır, yapamam! Yapmayacağım...”

“Kendini ele veriyor!” Elaida’nın bağırışı Egwene’in konuşma teşebbüsünü boğdu. “Kendi ağzıyla kendini suçlu çıkarıyor! Yakalayın onu!”

Egwene ağzını açarken Beldeine yanına hareket etti. Sonra Vakanüvis’in asası başına indi.

Karanlık.

İlk önce başındaki acıyı hissetti. Altında sert ve soğuk bir şey vardı. Sonra sesler geldi. Mırıltılar.

“Hâlâ baygın mı?” Kemiğe sürtünen eğe gibi bir hışırtı idi.

“Endişelenme,” dedi bir kadın çok, çok uzaktan. Sesi huzursuz, korku dolu çıkıyordu, ama belli etmemeye çalışıyordu. “Kendisine ne olduğunu anlamadan işi bitecek. Sonra bizim olacak, ne istersek yapmamız için. Belki eğlenmeniz için onu size veririz.”

“Ondan kendiniz faydalandıktan sonra.”

“Elbette.”

Uzak sesler daha da uzaklaştı.

Eli bacağına sürtündü, çıplak, pürüzlü deriye dokundu. Gözlerini hafifçe araladı. Çıplak ve bereliydi, kaba, tahta bir masanın üzerinde, kullanılmayan bir depoya benzeyen bir yerdeydi. Kıymıklar sırtına batıyordu. Ağzında metalik kan tadı vardı.

Bir grup Aes Sedai odanın bir yanında durmuş, alçak, ama telaşlı seslerle kendi aralarında konuşuyorlardı. Egwene’in kafasındaki acı düşünmeyi güçleştiriyordu, ama onları saymak önemli gelmişti. On üç.

Bir başka grup, siyah pelerinli, başlıklı adamlar Aes Sedailere katıldı. Kadınlar sinmek ile hükmeder bir tavır takınmak arasında bocaladılar. Adamlardan biri başını masaya çevirdi. Başlığın içindeki ölü, beyaz yüzde göz yoktu.

Egwene'in Myrddraalleri saymasına gerek yoktu. Biliyordu. On üç Myrddraal, on üç Aes Sedai. Bir daha düşünmeden, saf dehşet içinde çığlık attı. Ama kemiklerini yarmaya çalışan korkunun içinde bile Gerçek Kaynak'a uzandı, çaresizce *saidar*'ı pençeledi.

"Uyandı!"

"Olamaz! Henüz uyanamaz!"

"Kaynak'la arasına kalkan koyun! Çabuk! Çabuk! Kaynakla ilişkisini kesin!"

"Çok geç! Çok güçlü!"

"Onu yakalayın! Çabuk!"

Eller kollarına ve bacaklarına uzandı. Solgun, gözsüz yüzlerin arkasındaki beyinlerin emri altında, kayaların altındaki kurtlar gibi hamur rengi, solgun eller. O eller etine dokunursa çıldıracağını biliyordu. Güç içini doldurdu.

Myrddraal'in derisinden alevler fışkırdı, siyah kumaşı ateşten katı hançerlermiş gibi yırttı. Yarı-insanlar çığlık atarak kavruldu, yağlı kâğıt gibi yandı. Yumruk büyüklüğünde taşlar duvardan kurtuldu ve odada uçuştu, ete çarptığında feryatlar ve homurtular getirdi. Hava kıpırdandı, kaydı, uluyarak hortuma dönüştü.

Egwene ağır ağır, acıyla masadan kalktı. Rüzgâr saçlarını savuruyor, sendelemesine sebep oluyordu, ama o kapıya doğru sendelerken hortumu sürdürdü. Bir Aes Sedai önünde dikildi, yaralanmış, kanayan, Güç'ün parıltısıyla çevrelenmiş bir kadın. Karanlık gözlerinde ölüm olan bir kadın.

Egwene'in zihni o yüze bir isim koydu. Gyldan. Elaida'nın en yakın sırdaşı, hep köşelerde fısıldaşırlar, hep gece boyunca baş başa kalırlardı. Egwene'in ağzı gerildi. Taşlara ve rüzgâra aldırmadan, yumruğunu sıktı ve Gyldan'ın gözlerinin arasına elinden geldiğince hızla vurdu. Kızıl Aes Sedai –*Kara* Aes Sedai– kemikleri erimiş gibi yığıldı.

Egwene parmak boğumlarını ovuşturarak koridora çıktı. *Bunu nasıl yapacağımı gösterdiğin için teşekkür ederim, Perrin,* diye düşündü. *Ama yaptığın zaman canını ne kadar yaktığını söylemedin.*

Rüzgâra karşı kapıyı ittirerek kapatırken yönlendirdi. Eşiği çevreleyen taşlar titredi, çatladı, tahtaya dayandı. Onları uzun süre tutamazdı, ama takibi yavaşlatacak herhangi bir şey denemeye değerdi. Dakikalar yaşam demekti. Gücünü toplayarak kendini koşmaya zorladı. Bacakları titriyordu, ama koşabiliyordu.

Giysi bulmalıyım, diye karar verdi. Giyinmiş bir kadın, çıplak bir kadından daha fazla otoriteye sahiptir ve o otoritenin her parçasına ihtiyacı olacaktı. Onu ilk önce odalarında arayacaklardı, ama çalışma odasında yedek bir elbise ve ayakkabılar vardı. Ve bir etol daha. Oda uzakta değildi.

Boş koridorlarda koşturmak sinir bozucuydu. Beyaz Kule eskiden barındırdığı kadar Aes Sedai'ye sahip değildi, ama genelde ortalarda birileri olurdu. İşittiği en yüksek ses çıplak ayaklarının yere vururken çıkardıkları idi.

Giriş odasından iç odaya seğirtti ve sonunda birini buldu. Beldeine yere oturmuş, başını ellerinin arasına almış, ağlıyordu.

Beldeine kızarmış gözlerini kaldırıp gözlerine baktığında Egwene ihtiyatla durdu. Vakanüvis *saidar*'ın parıltısına sarınmamıştı, ama Egwene yine de ihtiyatlıydı. Ve güvenli. Kendi parıltısını göremiyordu, elbette, ama içinde kabaran güç... Güç... yeterliydi. Özellikle de sırrına ek olarak.

Beldeine gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarını sildi. "Zorunluydum. Anlamalısınız. Zorunluydum. Onlar... Onlar..." Derin, titrek bir nefes aldı; sonra sözler çağladı. "Üç gece önce uyurken beni ele geçirdiler ve yalıttılar." Sesi bir çığlığa yükseldi. "Beni *yalıttılar!* Artık yönlendiremiyorum!"

"Işık," diye nefes verdi Egwene. *Saidar* akışı şoka karşı korumuştu onu. "Işık sana yardım etsin ve seni teselli etsin, kızım. Neden bana söylemedin? Ben..." Sesi solup gitti, yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

"Ne yapardınız ki? Ne? Hiçbir şey! Yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Ama onlar bana geri vereceklerini söylediler, şeyin... Karanlık Varlık'ın gücüyle." Gözlerini sıkı sıkı kapattı, yanaklarına gözyaşları süzülüyordu. "Canımı yaktılar anne ve bana... Ah, Işık, canımı yaktılar! Elaida itaat edersem beni yine bütün yapacaklarını, yönlendirme yeteneğimi iade edeceklerini söyledi. İşte bu yüzden ben... zorunluydum!"

"Demek Elaida Kara Ajah gerçekten," dedi Egwene sertçe. Duvara dayanmış dar bir gardırop duruyordu ve içinde odasına dönecek zamanı olmadığı günler için saklanan yeşil, ipek bir elbise asılıydı. Elbisenin yanında çizgili bir etol duruyordu. Hızla giyinmeye başladı. "Rand'a ne yaptılar? Onu nereye götürdüler? Yanıt ver, Beldeine! Rand al'Thor nerede?"

Beldeine dudakları titreyerek, gözleri kasvetle içe dönmüş, büzüldü, ama sonunda, "Hıyanet Mahkemesi'ne, Anne. Onu Hıyanet Mahkemesi'ne götürdüler," diyecek kadar kendine geldi.

Egwene’i ürpertiler sardı. Korku ürpertileri. Öfke ürpertileri. Elaida bir saat bile beklememişti. Hıyanet Mahkemesi yalnızca üç amaç için kullanılırdı: idam, bir Aes Sedai’nin yalıtılması ve yönlendirebilen bir adamın ehlileştirilmesi. Ama bunların üçü de Amyrlin Makamı’nın emrini gerektirirdi. *O zaman orada etolü kim takıyor?* Elaida, bundan emindi. *Ama ben daha mahkeme edilmeden, ceza almadan nasıl bu kadar çabuk kabul ettirdi kendini? Ben etolden ve asadan mahrum edilene kadar başka Amyrlin olamaz. Ve bunu da kolayca yapamazlar. Işık! Rand!* Kapıya yöneldi.

“Ne yapabilirsin ki, Anne?” diye haykırdı Beldeine. “Ne yapabilirsin?” Rand’ı mı, yoksa kendini mi kastettiği açık değildi.

“Herkesin tahmin ettiğinden daha fazlasını,” dedi Egwene. “Ben Yemin Çubuğu’nu hiç tutmadım, Beldeine.” Beldeine’in inlemesi odadan çıkarken peşinden geldi.

Egwene’in anıları hâlâ onunla saklambaç oynuyordu. Hiçbir kadının Yemin Çubuğu’nu sıkı sıkı tutarak Üç Yemin’i etmeden şal ve yüzüğe kavuşamayacağını biliyordu. *Ter’angreal* o yeminleri, doğduğunda kemiklerine işlenmiş gibi tutmasını sağlardı. Hiçbir kadın o yeminlerle bağlanmadan Aes Sedai olamazdı. Ama Egwene bir şekilde, bir türlü hatırlayamadığı bir şekilde, bunu yaptığını biliyordu.

Koşarken ayakkabıları yumuşak yumuşak tıkırdıyordu. En azından artık koridorların neden boş olduğunu biliyordu. Depoda kalanlar dışında her Aes Sedai, her Kabuledilmiş, her çömez, hatta bütün hizmetkârlar gelenekler uyarınca, Tar Valon’un iradesinin gerçekleşmesini izlemek üzere Hıyanet Mahkemesi’nde toplanmış olmalıydı.

Ve ehlileştirilecek adamın kurtarılmaya çalışılması ihtimaline karşı Muhafızlar avluyu çevrelemiş olmalıydı. Guaire Amalasan’ın ordularının kalanı, Artur Şahinkanadı’nın yükselişi Tar Valon’a endişelenecek başka şeyler vermeden hemen önce bunu denemişti. Bundan uzun yıllar önce Raolin Karanlıkbelası’nın takipçileri de öyle. Egwene Rand’ın takipçileri olup olmadığını hatırlamıyordu, ama Muhafızlar böyle şeyleri hatırlar ve önlem alırdı.

Elaida ya da bir başkası gerçekten de Amyrlin etolünü takmışsa, Muhafızlar onu Hıyanet Mahkemesi’ne sokmayabilirdi. Egwene zorla girebileceğini biliyordu. Çabuk yapılması gerekirdi; o henüz Muhafızları Hava’ya sararken Rand ehlileştirilirse hiçbir anlamı olmazdı. Üstlerine şimşek ve şerateş yağdırırsa, ayaklarının altındaki zemini parçalarsa

Muhafızlar bile bozguna uğrardı. *Şerateş?* diye merak etti. Ama Rand'ı kurtarmak için Tar Valon'un gücünü kırması iyi olmazdı. İkisini de kurtarması gerekiyordu.

Hıyanet Mahkemesi'ne giden yola gelmeden yana döndü ve yükseldikçe daralan merdivenleri ve rampaları tırmandı. Sonunda bir kapağı açtı ve beyaza yakın kiremitlerle kaplı, eğimli bir çatıya tırmandı. Oradan, diğer kulelerin, diğer çatıların ötesinden, Hıyanet Mahkemesi olan geniş, açık kuyuyu görebiliyordu.

Avlu, ortadaki açıklık dışında kalabalıktı. Avluya bakan pencereler, balkonlar, hatta çatılar insanlarla doluydu, ama Egwene uzakta, açıklığın ortasında, zincirler içinde sallanan yalnız adamı seçebiliyordu. Rand. On iki Aes Sedai onu çevrelemişti ve bir kişi daha –ama kim olduğunu ayırt edemiyordu– Rand'ın önünde duruyordu. Elaida. Söylüyor olması gereken sözcükler Egwene'in aklına doluştu.

Bu Işık'ın terk ettiği adam saidin*'e, Gerçek Kaynak'ın eril yarısına dokundu. Bu yüzden onu yakaladık. Bu adam, iğrenç bir şekilde,* saidin*'in Karanlık Varlıkça kirletildiğini bilerek, erkeklerin kibri yüzünden, erkeklerin günahı yüzünden kirletildiğini bilerek Tek Güç'ü yönlendirdi.*

Egwene kalanını aklından çıkarmaya zorladı kendini. *On üç Aes Sedai. On iki kardeş ve Amyrlin, ehlileştirme için gereken geleneksel sayı. Aynı sayı şey için gerekiyor...* Aklından bunu da çıkardı. Buraya yapmak için geldiği şey dışında hiçbir şey için zamanı yoktu. Nasıl yapacağını bulabilirse.

Bu uzaklıktan, onu Hava ile kaldırabileceğini düşünüyordu. Aes Sedai çemberinin içinden çekip çıkarabilir, doğrudan yanına süzülmesini sağlayabilirdi. Belki. O gücü bulabilse bile, yolun yarısında yere düşürüp öldürmese bile, yavaş bir süreç olacaktı, Rand okçular için savunmasız bir hedef oluşturacaktı ve *saidar*'ın parıltısı Egwene'in konumunu o tarafa bakan her Aes Sedai'ye, her Myrddraal'e işaret edecekti.

"Işık," diye mırıldandı, "Beyaz Kule'nin içinde bir savaş başlatmadan bunu halletmenin yolu yok. Ama bunu da yapabilirim." Güç'ü topladı, kangalları ayırdı, akımlara yön verdi.

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

Bu sözleri son işittiğinden beri o kadar uzun zaman geçmişti ki, irkildi, pürüzsüz kiremitlerin üzerinde kaydı, kenardan biraz beride durmayı başardı. Zemin yüz adım aşağıdaydı. Omzunun üzerinden arkaya baktı.

Orada, kulenin tepesinde, eğimli kiremitlerin üzerinde yatık duran, ışıkla parlayan gümüş bir kemer vardı. Kemer kıvılcımlandı ve dalgalandı; öfkeli kırmızı, sarı çizgiler beyaz ışığın içinde uçuştu.

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

Kemer inceldi saydamlaştı, sonra yeniden katılaştı.

Egwene çılgın gibi Hıyanet Mahkemesi'ne baktı. Zamanı olmak zorundaydı. Olmak zorundaydı. Tek ihtiyacı olan birkaç dakikaydı, belki on dakika ve şans.

Sesler kafasına işledi, onu azimli olması konusunda uyaran bedensiz, bilinmez sesler değil, tanıdığını düşündüğü kadın sesleri.

...daha fazla dayanamıyorum. Eğer hemen dışarı çıkmazsa...

Dayan! Dayan, yanasıca, yoksa hepinizin bağırsaklarım mersinbalığı gibi sökerim!

...çılgına dönüyor, Anne! Yapamıyoruz...

Sesler tekdüze bir gürültüye dönüştü, sonra sessizliğe, ama bilinmeyen ses yine konuştu.

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

Aes Sedai olmanın bir bedeli vardır.

Kara Ajah bekliyor.

Egwene bir öfke ve kayıp çığlığıyla, kendini ısı dalgaları gibi parıldayan kemere attı. Iskalayıp ölümüne düşmeyi dileyecekti neredeyse.

Işık onu lif lif ayırdı, lifleri saçlara böldü, saçları hiçlik iplikçiklerine yardı. Hepsi ışığın üzerinde süzüldü. Sonsuza dek.

23
Bağlanmış

Işık onu lif lif ayırdı, lifleri saçlara böldü, saçlar yanarak, süzülerek birbirlerinden uzaklaştı. Süzülüp yanıyorlardı, sonsuza dek. Sonsuza dek.

Egwene gümüş kemerden üşümüş ve öfkeden kaskatı halde çıktı. Anıların kavuruculuğuna karşı öfkenin buz gibi soğuğuna ihtiyacı vardı. Bedeni yanma hissini hatırlıyordu, ama diğer anılar daha derinlere işliyor, daha derinleri dağlıyordu. Ölüm kadar soğuk öfke.

"Yazgım bundan mı ibaret?" diye sordu. "Onu tekrar tekrar terk etmek. Ona ihanet etmek, onu hayal kırıklığına uğratmak. Tekrar tekrar. Yazgım bundan mı ibaret?"

Aniden her şeyin olması gerektiği gibi olmadığını fark etti. Egwene'e olacağı söylendiği gibi Amyrlin ve her Ajah'tan birer şallı kardeş şimdi oradaydı, ama hepsi ona endişeyle bakıyordu. Şimdi *ter'angreal*'in çevresindeki her noktada iki Aes Sedai oturuyordu ve yüzlerinden ter damlıyordu. *Ter'angreal* uğulduyordu, neredeyse titriyor, vahşi renk şeritleri kemerlerin içindeki beyaz ışığı yarıyordu.

Elini Egwene'in başına koyarken Sheriam kısa bir süre için *saidar*'a sarıldı, kızın bedeninden bir ürperti geçti. "İyi durumda." Çömezler Sorumlusu'nun sesi rahatlamış gibi çıktı. "Zarar görmemiş." Sanki bunu beklemiyormuş gibi.

Egwene'e bakan Aes Sedailerin yüzündeki gerilim kayboldu. Elaida uzun bir nefes salıverdi, sonra son kadehi almak için hızla uzaklaştı. Yalnızca *ter'angreal*'in çevresindeki Aes Sedailer gevşemedi. Uğultu azaldı, ışık *ter'angreal*'in sakinleşmeye başladığına işaret edecek şekilde

titreşti, ama o Aes Sedailer bunun her adımı için mücadele etmek zorunda kalıyormuş gibi görünüyordu.

“Ne?.. Ne oldu?” diye sordu Egwene.

“Sessiz ol,” dedi Sheriam, ama yumuşak bir sesle. “Şimdilik sessiz ol. Sen iyisin. Asıl önemli olan bu. Töreni tamamlamalıyız.” Elaida koşarcasına geldi, son gümüş kadehi Amyrlin’e uzattı.

Egwene diz çökmeden önce bir an tereddüt etti. Ne oldu?

Amyrlin kadehi ağır ağır Egwene’in başından aşağı boşalttı. “Emond Meydanı’ndan gelen Egwene al’Vere’den arındın. Seni dünyaya bağlayan tüm bağlardan arındın. Bize yüreğinle ve ruhunla, temiz geliyorsun. Sen Beyaz Kule’nin Kabuledilmişlerinden Egwene al’Vere’sin.” Son damla Egwene’in saçına düştü. “Artık bize bağlandın.”

Son sözcüğün, sadece Egwene ile Amyrlin arasında, özel bir anlamı var gibiydi. Amyrlin kadehi diğer Aes Sedailerden birine uzattı ve kendi kuyruğunu ısıran yılan şeklinde altın bir yüzük çıkardı. Egwene sol elini uzatırken elinde olmadan titredi, Amyrlin yüzüğü orta parmağına kaydırırken yine elinde olmadan titredi. Aes Sedai olduğu zaman yüzüğü dilediği parmağında taşıyacaktı, hatta kimliğini saklaması gerektiği zaman hiç takmayabilecekti, ama Kabuledilmişler oraya takıyordu.

Amyrlin gülümsemeden onu çekip ayağa kaldırdı. “Hoş geldin, Kızım,” dedi, yanağını öperek. Egwene içinde bir sevinç hissedince şaşırdı. Çocuğum değil, kızım. Ona hep çocuğum diye hitap edilmişti. Amyrlin diğer yanağını öptü. “Hoş geldin.”

Amyrlin geri çekilerek eleştirel gözle onu inceledi, ama Sheriam’a hitap etti. “Kurulanmasını ve giyinmesini sağla, sonra da iyi olduğundan emin ol. Tamamen emin, anladın mı?”

“Ben eminim, Anne.” Sheriam şaşırmış gibiydi. “Onu taradığımı gördünüz.”

Amyrlin homurdandı ve gözleri *ter’angreal*’e kaydı. “Bu gece yolunda gitmeyenin ne olduğunu öğrenmek istiyorum.” Etekleri kararlılıkla sallanarak, öfke saçan gözlerinin baktığı yere doğru uzun adımlarla yürüdü. Diğer Aes Sedailerin çoğu şimdi, artık bir halkanın üzerindeki kemerlerden ibaret gümüş bir yapı olan *ter’angreal*’in çevresine toplanmıştı.

“Anne senin için endişelendi,” dedi Sheriam, Egwene’i bir kenara çekerken. Orada bir tane saçları için, bir tane de bedeni için, iki kalın havlu duruyordu.

“Endişelenmekte ne kadar haklıydı peki?” diye sordu Egwene. *Amyrlin geyik yakalanana kadar av köpeğine bir şey olmasını istemiyor.*

Sheriam yanıt vermedi. Hafifçe kaşlarını çattı, sonra Egwene kurulanana kadar bekledi ve eteklerine yedi şerit dikilmiş beyaz elbiseyi uzattı.

Egwene bir hayal kırıklığı hissi içinde elbiseyi giydi. Artık Kabuledilmişlerden biriydi, parmağında yüzüğü, elbisesinde renkli şeritleri vardı. *Neden kendimi eskisinden farklı hissetmiyorum?*

Elaida, kollarında Egwene’in çömez elbisesi, ayakkabıları, kemeri ve kesesi ile yaklaştı. Verin’in verdiği kâğıtlar da ondaydı. Elaida’nın ellerinde.

Egwene eşyalarını kapmaktansa Elaida’nın uzatmasını bekledi. “Teşekkür ederim, Aes Sedai.” Gizlice kâğıtlara bakmaya çalıştı; dokunulmuş olup olmadıklarını anlayamıyordu. İplik hâlâ bağlıydı. *Hepsini okuyup okumadığını nasıl anlayacağım?* Kesesini çömez elbisesinin altına kaydırarak *ter’angreal* olan yüzüğü yokladı. *En azından hâlâ burada. Işık, onu alabilirdi ve umurumda olur muydu, bilmiyorum. Evet, olurdu. Sanırım olurdu.*

Elaida’nın yüzü de sesi kadar soğuktu. “Bu gece getirilmeni istemedim. Olanlardan korktuğum için değil; kimse bunu öngöremezdi. Olduğun şey yüzünden. Bir yabani.” Egwene itiraz etmeye çalıştı, ama Elaida, bir buz dağı gibi sarsılmaz, sözlerine devam etti. “Ah, Aes Sedai gözetimi altında yönlendirmeyi öğrendiğini biliyorum, ama yine de yabanisin. Ruhun yabani, davranışların yabani. Engin bir potansiyelin var, aksi halde bu gece oradan sağ çıkamazdın, ama potansiyel hiçbir şeyi değiştirmez. Yüzüğünü hangi parmağına takarsan tak, diğerlerimiz gibi Beyaz Kule’nin bir parçası olacağını sanmıyorum. Hayatta kalacak kadar öğrendikten sonra uyuşuk köyüne geri dönsen daha iyi olurdu. Çok daha iyi.” Topukları üzerinde dönerek, azametle yürüyerek çıktı gitti.

Eğer Kara Ajah değilse, diye düşündü Egwene ekşi ekşi, *ona en yakın şey.* Yüksek sesle Sheriam’a, “Bir şey söyleyebilirdiniz. Bana yardım edebilirdiniz,” diye mırıldandı.

“Bir çömeze yardım ederdim, çocuğum,” diye yanıt verdi Sheriam sakin sakin ve Egwene irkildi. Yine “çocuk” olmuştu. “Çömezleri, ihtiyaçları olduğunda korumaya çalışırım, çünkü onlar kendilerini koruyamazlar. Artık Kabuledilmiş’sin. Kendi kendini korumayı öğrenmenin zamanı geldi.”

Egwene, son cümledeki vurguyu yanlış mı duyduğunu merak ederek Sheriam'ın gözlerine baktı. Sheriam'ın da isimleri okumak, Egwene'in Kara Ajahlarla bir ilişkisi olduğuna karar vermek için Elaida kadar fırsatı olmuştu. *Işık, herkesten şüphelenmeye başlıyorsun. Ölmekten ya da on üç tanesi tarafından yakalanmaktan daha iyi*... Telaşla düşüncelerini durdurdu; kafasında olmalarını istemiyordu. "Sheriam, bu gece ne oldu?" diye sordu. "Ve sorumu geçiştirme." Sheriam'ın kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı ve telaşla sorusunu değiştirdi. "Sheriam Sedai demek istedim. Beni affedin, Sheriam Sedai."

"Henüz Aes Sedai olmadığını hatırla, çocuğum." Sesindeki sertliğe rağmen, Sheriam'ın dudaklarına bir gülümseme dokunmuştu, ama sözlerine devam ederken o da yok oldu. "Ne olduğunu bilmiyorum. Yalnız, korkarım az daha ölüyordun."

"Bir *ter'angreal*'den çıkmayanlara ne olduğunu kim bilebilir?" dedi Alanna, onlara katılırken. Yeşil kardeş öfkesi ve mizah anlayışı ile bilinirdi ve bazıları birinden diğerine, sonra yine ilkine siz göz açıp kapayana dek kayabileceğini söylerdi, ama Egwene'e fırlattığı bakış neredeyse çekingendi. "Çocuğum, şansım varken bunu durdurmalıydım. O... titreşimi ilk fark ettiğimde. Sonra geri geldi. Olan buydu işte. Bin kat güçlü bir şekilde geri geldi. On bin kat güçlü. Sanki *ter'angreal saidar* akışını kesmeye çalışıyordu... ya da eriyip yere karışmaya. Özür dilerim, ama sözler yetersiz. Neredeyse başına gelecek şey için, yetersiz. Şunu söylüyorum ve İlk Yemin adına, doğru olduğunu biliyorsun. Duygularımı göstermek için, Anne'den mutfaktaki görevlerini paylaşmama izin vermesini isteyeceğim. Ve evet, Sheriam'a yapacağın ziyareti de. Yapmam gerekeni yapsaydım hayatın tehlikeye girmezdi. Bunu telafi edeceğim."

Sheriam'ın kahkahası alaylıydı. "Buna asla izin vermez, Alanna. Mutfakta çalışan bir Aes Sedai, üstelik... Bu duyulmamış bir şey. İmkânsız! Doğru olduğuna inandığın şeyi yaptın. Senin hatan yok."

"Senin hatan değildi, Alanna Sedai," dedi Egwene. *Alanna bunu neden yapıyor? Yolunda gitmeyen şeyle kendisinin bir ilgisi olmadığına beni ikna etmeye çalışmıyorsa. Ya da çalışırken beni gözlemek için yapmıyorsa.* Hayal gücünün aşırı çalıştığına onu ikna eden şey, sırf birini gözlemek için bir Aes Sedai'nin günde üç kez dirseklerine dek yağlı tencerelere gömülmesinin gözlerinin önüne gelmesi oldu. Ama Alanna'nın dediğini yapması da akıl almaz bir şeydi. Öyle ya da böyle, Yeşil Aes Sedai'nin *ter'angreal* ile ilgilenirken isimleri görecek zamanı olmadığı kesindi. *Ama*

Nynaeve haklıysa, eğer Kara Ajahsa, beni öldürmek istemesi için o isimleri görmesi gerekmiyor. Kes şunu! “Gerçekten değildi.”

“Yapmam gerekeni yapsaydım,” diye ısrar etti Alanna, “bu asla olmazdı. Buna benzer bir şeyi en son gördüğümde, birbiri ile ilişkisi olabilecek iki *ter’angreal*’i aynı odada kullanmaya çalışmıştık. Böyle iki parça bulunması oldukça nadirdir. İkisi eridi ve yüz adım dahilindeki bütün Aes Sedailer bir hafta boyunca öyle baş ağrıları çektiler ki, bir kıvılcım bile yaratamayacak haldeydiler. Neyin var, çocuğum?”

Egwene’in eli keseyi sıkı sıkı kavramıştı. Öyle ki kıvrık taş yüzük kalın kumaşın arkasından avcunda iz bırakmıştı. Ilık mıydı? *Işık, bunu kendim yaptım.* “Bir şey yok, Alanna Sedai. Sen yanlış bir şey yapmadın. Cezalarımı paylaşman için bir sebep yok. Hiç yok. Hiç!”

“Biraz hararetli,” diye yorum yaptı Sheriam, “ama doğru.” Alanna başını iki yana sallamakta yetindi.

“Aes Sedai,” dedi Egwene yavaşça, “Yeşil Ajah olmak ne anlama gelir?” Sheriam’ın gözleri, eğleniyormuş gibi, iri iri açıldı. Alanna ise açık açık sırıttı.

“Yüzüğü parmağına daha yeni geçirdin,” dedi Yeşil Aes Sedai, “ama şimdiden hangi Ajah’ı seçeceğine karar vermeye çalışıyorsun, öyle mi? İlk önce, erkekleri sevmelisin. Onlara âşık olmaktan bahsetmiyorum, sevmekten bahsediyorum. Hedeflerini paylaştıkları ve yollarına çıkmadıkları sürece onlarla iyi geçinen Maviler gibi değil. Kırılış’tan onlar sorumluymuş gibi erkekleri hor gören Kızıllar gibi hiç değil.” Amyrlin ile gelen Beyaz Aes Sedai Alviarin onlara soğuk bir bakış fırlattı ve uzaklaştı. “Hayatında hiçbir tutkuya yer olmayan Beyazlar gibi de değil,” dedi Alanna kahkaha atarak.

“Kastettiğim bu değildi, Alanna Sedai. Yeşil Aes Sedai olmanın ne *anlama* geldiğini bilmek istiyorum.” Alanna’nın anlayacağından emin değildi, çünkü neyi öğrenmek istediğini kendisinin de bildiğini sanmıyordu, ama Alanna anlamış gibi, başını ağır ağır salladı.

“Kahverengiler bilgi arar. Maviler ülküler peşindedir. Beyazlar hakikat meselelerini sarsılmaz bir mantıkla değerlendirir. Hepimiz bunların hepsinden biraz yaparız, elbette. Ama Yeşil olmak hazır beklemektir.” Alanna’nın sesine bir gurur geldi. “Trolloc Savaşları’nda, bize genellikle Savaş Ajahı denirdi. Tüm Aes Sedailer ellerinden geldiğince yardım ettiler, ama hemen hemen tüm savaşlarda, orduların hep yanında olan yalnızca Yeşil Ajah’tı. Biz Dehşetlordlarının karşıtıydık. Savaş Ajahı. Ve şimdi hazır

bekliyoruz, Trollocların yine güneye inmesi için, Tarmon Gai'don için, Son Savaş için. Biz orada olacağız. Yeşil olmanın anlamı bu."

"Teşekkür ederim, Aes Sedai," dedi Egwene. *Ben bu muydum? Ya da bu mu olacağım? Işık, keşke gerçek olup olmadığını, şimdi ve burası ile bir ilgisi olup olmadığını bilebilseydim.*

Amyrlin aralarına katıldı ve hepsi önünde diz kırdılar. "Sen iyi misin, kızım?" diye sordu Egwene'e. Gözleri Egwene'in ellerindeki çömez elbisesinin kenarından çıkan kâğıtlara, sonra hemen Egwene'in gözlerine kaydı. "İşim bitmeden bu gece olanların sebebini öğreneceğim."

Egwene'in yanakları kızardı. "Ben iyiyim, Anne."

Alanna Amyrlin'e, tam da soracağını söylediği şeyi sorarak Egwene'i şaşırttı.

"Hayatımda böyle bir şey duymadım," diye bağırdı Amyrlin. "Gemisi çamura saplanmış bile olsa, geminin sahibi sintine temizleyen oğlanlarla çalışmaz." Egwene'e bir bakış fırlattı ve gözleri kaygıyla gerildi. Ve öfkeyle. "Endişeni ben de paylaşıyorum, Alanna. Bu çocuk her ne yaptıysa, bunu hak etmemişti. Pekâlâ. Duygularını hafifletecekse, Sheriam'ı ziyaret edebilirsin. Ama tamamen aranızda kalacak. Kule'nin içinde bile, Aes Sedailerin alaya alınmasına izin vermem."

Egwene her şeyi itiraf etmek ve yüzüğü vermek için ağzını açtı –*lanet şeyi istemiyorum, aslında*– ama Alanna onu engelledi.

"Ya diğeri, Anne?"

"Saçmalama, kızım." Amyrlin öfkeliydi ve her sözcükle öfkesi daha da artıyor gibiydi. "Bir gün içinde herkesin alay konusu olursun, delirdiğine karar verenler dışında. Devamının gelmeyeceğini de sanma. Buna benzer hikâyeler çabuk yayılır. Tear'dan Maradon'a, bulaşıkçı Aes Sedai hakkında hikâyeler anlatıldığını duyarsın. Ve bu her Aes Sedai'ye yansır. Hayır. Suçluluk duygusundan kurtulmak istiyorsan ve bunu yetişkin bir kadın gibi atlatamıyorsan, pekâlâ. Sana söyledim, Sheriam'ı ziyaret edebilirsin. Buradan ayrılırken bu gece ona eşlik et. Bir faydası olup olmadığı konusunda bu gece karar verebilmeni sağlar. Ve yarın, bu gece burada yolunda gitmeyenin ne olduğunu araştırmaya başla!"

"Peki, Anne." Alanna'nın sesi duygudan tamamen yoksundu. Egwene'in itiraf etme arzusu öldü. Alanna, Amyrlin'in mutfakta Egwene'e katılmasına izin vermeyeceğini fark ettiğinde, sadece anlık bir hayal kırıklığı göstermişti. *Her mantıklı insan gibi cezalandırılmak istemiyor. Yanımda olmak için bir bahane istiyordu. Işık,* ter'angreal*'in çıldırmasına*

bilerek izin vermiş olamaz; bunu ben yaptım. Alanna Kara Ajah olabilir mi?

Egwene düşünceler içinde, birinin boğazını temizlendiğini duydu. Sonra, daha yüksek sesle, bir kez daha. Gözleri odaklandı. Amyrlin doğrudan ona bakıyordu ve konuştuğunda, her sözcüğü ısırır gibi telaffuz etti.

"Ayakta uyuduğuna göre, çocuğum, gidip yatmanı öneririm." Bir an bakışları Egwene'in ellerindeki yarı gizlenmiş kâğıtlara kaydı. "Yarın ve daha sonraki günlerde yapacak çok işin olacak." Egwene'e bir an daha baktı, sonra herhangi birinin diz kırıp selam vermesini beklemeden uzaklaştı.

Amyrlin işitme menzilinden çıkar çıkmaz Sheriam hızla Alanna'ya döndü. Yeşil Aes Sedai kaşlarını çattı ve sessizlik içinde dinledi. "Sen delisin, Alanna! Aptalsın ve sırf çömezliğimizi birlikte geçirdik diye sana nazik davranacağımı sanıyorsan iki kat aptalsın. Ejder mi ele geçirdi seni, nasıl?.." Sheriam aniden Egwene'i hatırladı ve öfkesinin hedefi değişti. "Amyrlin'in yatağa gitmeni emrettiğini duymadın mı, Kabuledilmiş? Olanların tek kelimesini başkalarına ettiğini duyarsam, seni gübre niyetine bir tarlaya gömmüş olmamı tercih edersin. Ve yarın sabah, çanlar Birinci'yi çalarken odamda göreceğim seni. Bir an bile daha geç değil. Şimdi, git!"

Egwene başı dönerek uzaklaştı. *Güvenebileceğim herhangi biri var mı? Amyrlin? Bizi on üç Kara Ajah'ın peşine taktı ve yönlendirebilen bir kadını iradesi dışında Gölge'ye döndürebilmek için on üç kişinin gerektiğini söylemeyi unuttu. Kime güvenebilirim?*

Yalnız kalmak istemiyordu, bunun düşüncesine bile dayanamıyordu, bu yüzden, yarın kendisinin de oraya taşınacağını düşünerek Kabuledilmişlerin odasına koştu. Nynaeve'in kapısını çaldı ve hiç beklemeden açtı. Ona her konuda güvenebilirdi. Ona ve Elayne'e.

Ama Nynaeve iki sandalyeden birine oturmuştu ve Elayne'in başı kucağındaydı. Elayne'in omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu; derin hıçkırıkların ardından, artık gücünün kalmadığı ama duyguların yakmaya devam ettiği zaman çıkan yumuşak hıçkırıklar. Nynaeve'in yanakları da ıslanmıştı. Elayne'in saçlarını okşayan elinde parlayan Büyük Yılan yüzüğü, onun Nynaeve'in eteğini kavrayan elindeki ile aynıydı.

Elayne çok ağlamaktan kızarmış, şişmiş yüzünü kaldırdı, hıçkırıklar arasında burnunu çekerken Egwene'i gördü. "Ben o kadar kötü olamam, Egwene. Olamam!"

Ter'angreal'deki kaza, Verin'in verdiği kâğıtları birinin okuyacağından korkması, odadaki herkesten kuşkulanması, hepsi korkunçtu, ama bunlar kaba bir şekilde, hiç de yumuşak olmayan bir şekilde *ter'angreal*'in içinde olanlarla arasında bir tampon görevi görmüştü. Onlar dışarıdan gelmişti; diğeri ise içerideydi. Elayne'in sözleri o tamponu yok etti ve içerideki şey, sanki tavan yıkılmış gibi Egwene'e çarptı. Kocası Rand ve bebeği Joiya. Rand sıkışmış, kendisini öldürmesi için Egwene'e yalvarıyor. Rand ehlileştirilmek üzere zincirlenmiş.

Hareket ettiğinin farkına bile varmadan Elayne'in yanına diz çöktü, daha önce dökülmesi gereken gözyaşları sel gibi akmaya başladı. "Ona yardım edemedim, Nynaeve," diye ağladı. "Onu oracıkta bıraktım."

Nynaeve darbe yemiş gibi irkildi, ama bir sonraki an kolları ikisini sardı, ikisini kucakladı, sallamaya başladı. "Şşş," dedi yumuşak bir sesle. "Zamanla azalıyor. Birazcık azalıyor. Bir gün bedelini ödeteceğiz onlara. Şşş. Şşş."

24
Gözlemler ve Keşifler

Oymalı kepenklerden sızan, yatağın üzerinde süzülen gün ışığı Mat'i uyandırdı. Bir an kaşlarını çatarak yattı. Uykuya yenilmeden önce Tar Valon'dan kaçmak için bir plan yapamamıştı, ama pes de etmemişti. Hafızasının çoğu hâlâ sislerle sarılıydı, ama pes etmeyecekti.

İki hizmetkâr kadın, sıcak su ve yiyecekle tıka basa dolu bir tepsiyle içeri daldılar, kahkahalar attılar, ona şimdiden ne kadar iyi göründüğünü, Aes Sedailerin söylediklerini yaparsa nasıl kısa zamanda ayağa kalkacağını söylediler. Mat kısa yanıtlar verdi, sesinin kızgın çıkmaması için çaba gösterdi. *Bırak uysal davranacağımı sansınlar.* Tepsiden yükselen kokuları alınca midesi guruldadı.

Kadınlar gittikten sonra battaniyeyi yana attı, yataktan fırladı, ağzına yarım dilim jambon tıkar tıkmaz yıkanmak ve tıraş olmak için su doldurdu. Lavabonun üzerindeki aynaya bakınca, yüzünü sabunlamayı bıraktı. Daha iyi görünüyordu.

Yanakları hâlâ zayıftı, ama önceki kadar değil. Gözlerinin altındaki koyu renk halkalar kaybolmuştu, gözleri artık derinlere kaçmış görünmüyordu. Dün gece yediği her lokma kemiklerini biraz örtmek için harcanmış gibi görünüyordu. Hatta kendisini daha güçlü hissediyordu.

"Bu hızla," diye mırıldandı, "onlar anlamadan gitmiş olurum." Ama tıraş olduktan sonra oturup tepsideki her jambon, şalgam ve armudu yeyip bitirince yine şaşırdı.

Yemeğini yedikten sonra yine yatmasını beklediklerinden emindi, ama bunun yerine giyindi. Çizmelerine yerleşmeleri için ayaklarını yere vurarak yedek giysilerini gözden geçirdi ve şimdilik onları bırakmaya karar verdi. *İlk önce ne yapacağımı bilmeliyim. Ve eğer onları bırakmak zorunda*

kalırsam... Zar kaplarını kesesine tıktı. Onlar yanardayken, dilediği kadar giysi edinebilirdi.

Kapıyı açıp dışarıya baktı. Açık renkli, altın ağaç kaplamalı kapılar koridor boyunca uzanıyordu. Aralarda renkli duvar halıları, yerdeki beyaz taş döşemelerin üzerinde mavi halıdan bir yolluk vardı. Ama ortalıkta kimse yoktu. Nöbetçi yoktu. Pelerinini bir omzunun üzerine attı ve odadan çıktı. Şimdi dışarı çıkış yolunu bulması gerekiyordu.

İstediği şeyi, yani dışarı açılan kapıyı bulmadan önce biraz gezinmesi, merdiven inmesi, koridorlarda ve açık avlularda yürümesi gerekti ve bu sırada insanlar gördü; işleri peşinde koşturan hizmetkâr kadınlar ve beyaz elbiseli çömezler. Çömezler hizmetkârlardan daha hızlı koşturuyordu. İri sandıklar ve başka ağır yükler taşıyan, bir avuç kaba giyimli erkek hizmetkâr. Çizgili elbiseleri içinde Kabuledilmişler. Hatta birkaç Aes Sedai.

Aes Sedailer uzun adımlarla, her nereye gidiyorlarsa oraya yürürken onu fark etmiş gibi görünmedi ya da geçerken bir bakış fırlatmaktan başka bir şey yapmadı. Mat'in üzerinde köylü giysileri vardı, ama iyi dikilmiş giysilerdi; serseri gibi görünmüyordu ve hizmetkâr adamlar, erkeklerin de Kule'nin bir parçası olduğunu gösteriyordu. Mat kendisini de hizmetkâr olarak kabul edeceklerini düşünüyordu ve bir şey taşımasını istemedikleri sürece, bu onun için hiç sorun değildi.

Gördüğü kadınların hiçbiri Egwene, Nynaeve, hatta Elayne olmadığı için üzüldü. *Zamanının yarısını burnunu havaya dikerek geçiriyor olsa bile, güzel bir kız o. Ve Egwene ile Hikmet'i nasıl bulabileceğimi söyleyebilir. Onlara hoşça kal demeden gidemem. Işık, kendileri de Aes Sedai olacağı için beni ele vermezler, herhalde. Yak beni, aptalın tekiyim! Bunu asla yapmazlar. Her durumda, bu riske gireceğim.*

Ama dışarı çıkınca, yalnızca birkaç beyaz bulutun süzüldüğü parlak sabah göğünü görünce, kadınları bir süreliğine aklından çıkardı. Ortasında sade, taştan bir çeşmenin, diğer yanda gri taştan bir kışlanın bulunduğu geniş, taş döşeli bir avluya bakıyordu. Kışla, taşların arasındaki kenarlıklı yuvarlak boşlukların içinde büyüyen birkaç ağacın arasında, dev bir kaya gibi görünüyordu. Gömlekleri içinde askerler uzun, alçak binanın önünde oturmuş, silahları, zırhları ve koşum takımlarıyla ilgileniyordu. Şu anda aradığı şey askerlerdi.

Avluda gezindi, yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi askerleri izledi. Çalışırken, hasadı tamamlamış adamlar gibi kendi aralarında konuşuyor, gülüşüyorlardı. Bazen içlerinden biri, aralarında gezinen Mat'e merakla

bakıyordu, ama orada bulunma hakkına itiraz eden olmadı. Zaman zaman kayıtsız sorular soruyordu. Ve sonunda aradığı yanıtı aldı.

“Köprü nöbetçisi mi?” dedi Mat’ten ancak beş yaş büyük olabilecek tıknaz, siyah saçlı bir adam. Konuşmasında ağır bir Illian aksanı vardı. Genç olsa da, sol yanağı boyunca ince bir yara izi uzanıyordu ve kılıcını yağlayan elleri beceri ve aşinalıkla hareket ediyordu. İşine dönmeden önce gözlerini kısarak Mat’e baktı. “Ben köprü nöbetindeyim. Bu akşama orada olacağım. Neden soruyorsun?”

“Yalnızca nehrin karşı tarafında durumun nasıl olduğunu merak ettim.” *Bunu öğrenmem iyi olur.* “Yolculuk etmeye uygun mu? Benim bildiğimden daha fazla yağmamışsa çamurlu olamaz.”

“Nehrin hangi yanı?” diye sordu asker sakin sakin. Gözlerini, kılıç boyunca gezdirdiği yağlı paçavradan ayırmadı.

“Ah... doğu. Doğu yanı.”

“Çamur yok. Beyazpelerinler var.” Adam tükürmek için bir yana eğildi, ama sesi değişmedi. “Beyazpelerinler on beş kilometre dahilindeki bütün köylere burunlarını sokuyorlar. Henüz kimseyi incitmediler, ama orada olmaları bile halkı sinirlendirmek için yeterli. Bizi kışkırtmaya çalışmıyorlarsa Talih dürtsün beni, ellerinden gelse saldıracak gibi görünüyorlar. Yolculuk etmek isteyenler için hiç iyi değil.”

“Ya batı?”

“Aynı.” Asker bakışlarını kaldırdı. “Ama sen ne doğuya, ne batıya gideceksin, evlat. Adın Matrim Cauthon değilse, Talih yanıma uğramasın. Dün gece bizzat bir Aes Sedai nöbet tuttuğum köprüye geldi. Yüz hatlarını ezberletene kadar tekrarladı. Konuk olduğunu söyledi, zarar verilmeyecekmişsin. Ama şehirden çıkmana da izin verilmeyecek. Bunun için ellerinin ve ayaklarının bağlanması gerekse bile.” Gözleri kısıldı. “Onlardan bir şey mi çaldın?” diye sordu kuşkuyla. “Aes Sedailerin konuk ettiklerine benzemiyorsun.”

“Ben hiçbir şey çalmadım!” dedi Mat kızgınlıkla. *Yak beni, daha biraz üzerinde çalışmaya bile fırsatım olmadı. Hepsi beni biliyor olmalı.* “Ben hırsız değilim!”

“Yok, yüzünde gördüğüm bu değil. Hırsızlık değil. Ama sende, bana üç gün önce Valere Borusu’nu satmaya çalışan adamın yüzü var. Adam öyle dedi, boru tamamen eğilmiş ve perişan durumdaydı. Senin satacak bir Valere Borun var mı? Ya da belki Ejder kılıcın?”

Mat Boru'dan bahsedilince yerinde sıçradı, ama sesini sakin tutmayı başardı. "Ben hastaydım." Şimdi diğer nöbetçiler de ona bakıyordu. *Işık, şimdi hepsi buradan ayrılmamam gerektiğini öğrenecek.* Zorla bir kahkaha attı. "Kardeşler bana Şifa verdi." Nöbetçilerden bazıları kaşlarını çattı. Belki başka erkeklerin Aes Sedailere kardeş demeyecek kadar saygı göstermesi gerektiğini düşünüyorlardı. "Sanırım tüm gücümü kazanmadan gitmemi istemiyorlar." Onu izleyen tüm adamların bunu kabul etmesini istiyordu. *Yalnızca Şifa görmüş bir adam. Daha fazlası değil. Onu daha fazla düşünme zahmetine girmeseniz de olur.*

Illianlı başını salladı. "Yüzünde hastalık izi de var. Belki sebep budur. Ama hasta bir adamı şehirde tutmak için bu kadar çaba harcandığını hiç duymadım."

"Sebep bu," dedi Mat kararlılıkla. Hepsi hâlâ ona bakıyordu. "Eh, gitsem iyi olacak. Yürüyüş yapmamı söylediler. Uzun yürüyüşler. Gücümü kazanmam için, bilirsin."

Giderken onu takip eden gözleri hissetti ve kaşlarını çattı. Yalnızca tarifinin ne kadar uzaklara kadar aktarıldığını öğrenmek istemişti. Köprü nöbetçilerinin subaylarından başkasına gitmemişse, dışarı süzülmeyi başarabilirdi. Görülmeden yerlere süzülmeyi hep iyi becermişti. Ve bir yerlerden dışarı. Bu, anneniz hep bir yaramazlık peşinde olduğunuzdan kuşkulanırken ve sizi ele verecek dört kız kardeşiniz varken geliştirmeniz gereken bir beceriydi. *Ama şimdi kalktım yarım kışla dolusu askerin beni tanımasını sağladım. Kan ve lanet küller!*

Kule arazisinin çoğu ağaçlarla doluydu, meşinyapraklar, kâğıtkabuklar ve karaağaçlar. Kısa süre sonra kendini geniş, kıvrımlı, çakıltaşı döşeli bir yolda yürürken buldu. Ağaç tepelerinden görünen kuleler olmasa, kırlarda uzanan bir yol da olabilirdi. Bir de arkasında, omuzlarına yıkılmış gibi ağırlığını hissettiği Beyaz Kule'nin kütlesi olmasa. Kule'den çıkan, nöbet tutulmayan yolları bulmanın yolu bu gibi görünüyordu. Eğer öyle yollar varsa.

Çömez elbisesi içinde bir kız ileride, yolda belirdi. Kararlılıkla ona doğru yürüyordu. Düşüncelere dalmış olduğundan, başta Mat'i görmedi. Mat kızın iri, koyu renk saçlarını ve örgülerini görecek kadar yaklaştığı zaman, aniden sırıttı. Bu kızı tanıyordu –anılar puslu derinliklerden yukarı süzüldü– ama onu burada bulmayı hiç beklemiyordu. Onu bir daha göreceğini hiç düşünmemişti. Kendi kendine sırıttı. *Kötü şansı dengeleyen iyi şans.* Hatırladığı kadarıyla, kız delikanlılardan pek hoşlanıyordu.

“Else,” diye seslendi kıza. “Else Grinwell. Beni hatırlıyorsun, değil mi? Mat Cauthon. Bir arkadaşımla beraber babanın çiftliğini ziyaret etmiştik. Hatırladın mı? Demek Aes Sedai olmaya karar verdin.”

Kız durdu ve ona baktı. “Sen ayakta, dışarıda ne yapıyorsun?” dedi soğuk bir sesle.

“Sen de biliyorsun demek.” Mat kıza yaklaştı, ama kız gerileyerek aralarındaki mesafeyi korudu. Mat durdu. “Bulaşıcı değil. Şifa gördüm, Else.” O iri, siyah gözler hatırladığından daha bilgiçti ve eskisi kadar sıcak değildi, ama Mat Aes Sedai olmak için çalışmanın buna neden olabileceğini düşündü. “Neyin var, Else? Beni tanımıyormuşsun gibi davranıyorsun.”

“Seni tanıyorum,” dedi kız. Tavırları hiç Mat’in hatırladığı gibi değildi. Mat onun artık Elayne’e bir şeyler öğretebileceğini düşündü. “Yapmam gereken... işler var. Bırak geçeyim.”

Mat yüzünü buruşturdu. Yol yan yana altı kişinin rahatlıkla yürüyebileceği kadar genişti. “Sana bulaşıcı olmadığını söyledim.”

“Bırak geçeyim!”

Mat kendi kendine mırıldanarak yolun bir kenarına çekildi. Kız, Mat’in yaklaşmadığından emin olmak için gözetleyerek, diğer yandan geçti. Sonra adımlarını hızlandırdı, bir dönemecin arkasında gözden kaybolana kadar omzunun üzerinden bakışlar fırlatarak uzaklaştı.

Takip etmediğimden emin olmak için, diye düşündü Mat keyifsizce. *İlk önce askerler, şimdi de Else. Bugün şansım berbat.*

Yine yürümeye başladı ve ileriden, yan taraftan, bir düzine sopa birbirine çarpılıyormuş gibi şiddetli takırtılar işitti. Meraklanarak o tarafa, ağaçların arasına yöneldi.

Biraz yürüyünce geniş, çıplak bir açıklığa geldi. Toprak ezilmiş, sertleşmişti. Meydan en az elli adım genişliğinde ve yüz adım uzunluğundaydı. Çevresinde, ağaçların altında ahşap masalar, masaların üstünde de dövüş değnekleri, birbirlerine gevşek bir biçimde bağlanmış tahta çubuklardan yapılmış egzersiz kılıçları, birkaç tane de gerçek kılıç, balta ve mızrak vardı.

Açıklıkta, ikili gruplar halinde sıralanmış, çoğu beline kadar soyunmuş adamlar egzersiz kılıçlarıyla birbirlerine saldırıyordu. Bazıları öyle rahat hareket ediyordu ki, birbirleriyle dans ediyor gibi görünüyorlardı. Bir duruştan diğerine akıyorlar, kesintisiz hareketlerle saldırıları karşılıyorlardı. Onları diğerlerinden ayıran, becerilerinden başka işaret yoktu, ama Mat Muhafızları izlediğinden emindi.

O kadar rahat hareket etmeyenlerin tamamı daha gençti ve her çift, kıpırdamadan dururken bile tehlikeli bir zarafet yayan daha yaşlı birer adamın dikkatli bakışları altında çalışıyordu. *Muhafızlar ve öğrenciler,* diye karar verdi Mat.

Tek seyirci kendisi değildi. On adım ötede, yaşı belirsiz yüzleriyle yarım düzine Aes Sedai ve etekleri çizgili beyaz elbiseleri içinde birçok Kabuledilmiş durmuş, taş blokundan oyulmuş gibi görünen bir Muhafız'ın gözetimindeki beline kadar çıplak, terden sırılsıklam iki delikanlıyı izliyorlardı. Muhafız elindeki kısa saplı, dumanlar tüttüren pipoyu oynatarak öğrencilerine talimat veriyordu.

Mat bir meşinyaprağın altına bağdaş kurup oturarak yerden üç iri çakıltaşı çıkardı ve boş boş elinde çevirmeye başladı. Tam olarak zayıf hissetmiyordu kendini, ama oturmak iyi gelmişti. Kule arazisinden çıkmanın bir yolu varsa, Mat kısa bir dinlenme molası verirken başını alıp gidecek hali yoktu.

Beş dakika oturmadan Aes Sedailer ile Kabuledilmişlerin kimi izlediğini anladı. Taş bloku gibi Muhafız'ın öğrencilerinden biri kedi gibi hareket eden uzun boylu, kıvrak bir gençti. *Ve neredeyse bir kız kadar güzel,* diye düşündü Mat alayla. Bütün kadınlar, hatta Aes Sedailer parıl parıl gözlerle uzun boylu gence bakıyordu.

Uzun boylu adam egzersiz kılıcını Muhafızlar kadar beceriyle kullanıyor, zaman zaman öğretmeni sert bir sesle onun hareketlerini onaylayan yorumlarda bulunuyordu. Mat'in yaşlarında, kızıl altın rengi saçlı bir genç olan rakibi yeteneksiz olduğundan değil. Mat'in görebildiği kadarıyla delikanlı oldukça yetenekliydi, gerçi Mat kılıçlar hakkında fazla bir şey bildiğini iddia edemezdi. Altın saçlı adam şimşek gibi gelen her saldırıyı karşılıyor, birbirine bağlanmış tahta parçaları ona çarpamadan darbeyi uzaklaştırıyordu, hatta zaman zaman o da saldırıyordu. Ama yakışıklı adam bir yürek atımı kadar sürede o saldırılara karşılık verip akıcı bir hareketle yeniden saldırıya geçiyordu.

Mat taşları bir eline kaydırdı, ama havada çevirmeye devam etti. Aralarından herhangi biriyle dövüşmeyi isteyeceğini sanmıyordu. Hele kılıçla hiç.

"Mola!" Muhafız'ın sesi bir kovadan dökülen taşlar gibi çıkmıştı. İki adam göğüsleri inip kalkarak egzersiz kılıçlarını yere bıraktılar. Saçları terden keçeleşmişti. "Ben pipomu bitirene kadar dinlenebilirsiniz. Ama hızlı dinlenin; bitirmek üzereyim."

Çevrede dans edip durmayı bıraktıklarında, Mat kızıl altın saçlı delikanlıyı iyice gördü ve çevirdiği taşları bırakıverdi. *Hay kavrulayım, para kesemin tamamına iddiaya girerim ki bu Elayne'in erkek kardeşi. Diğeri de Galad olmalı, değilse çizmelerimi yerim.* Tümentepe'den buraya yaptıkları yolculuk boyunca, Elayne'in konuşmalarının yarısı Gawyn'in erdemleri ve Galad'ın kötülükleri üzerineydi. Ah, Elayne'e göre Gawyn'in de kötü tarafları vardı, ama hepsi çok önemsizdi; Mat'e, bir kız kardeşten başka kimsenin kötü diye bakmayacağı şeyler gibi gelmişti. Mat'e göre, Galad ise her annenin isteyebileceği türden bir oğuldu. Mat, Galad'ın yanında fazla zaman geçirmek istemeyeceğini düşünüyordu. Ne zaman Galad'dan bahsedilse Egwene kızarıyordu, ama kimsenin fark etmediğini sanıyor gibiydi.

Gawyn ile Galad durunca izleyen kadınlarda bir dalgalanma oldu, hepsi aynı anda öne çıkacak gibi göründüler. Ama Gawyn Mat'i fark etti, sessizce Galad'a bir şey söyledi ve ikisi kadınların yanından yürüyüp geçtiler. Aes Sedailer ile Kabuledilmişler gözleri ile takip etmek üzere döndüler. İkisi yaklaşırken Mat ayağa kalktı.

"Sen Mat Cauthon'sun, değil mi?" dedi Gawyn sırıtarak. "Egwene'in tasvirinden tanıyacağımdan emindim. Ve Elayne'in. Hastaymışsın. Şimdi daha iyi misin?"

"İyiyim," dedi Mat. Gawyn'e, "Lordum" gibi bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü. Elayne'e "Leydim" demeyi reddetmişti –aslında kız bunu talep ettiğinden değil– ve erkek kardeşine daha iyi davranmamaya karar verdi.

"Egzersiz avlusuna kılıç kullanmayı öğrenmek için mi geldin?" diye sordu Galad.

Mat başını iki yana salladı. "Yalnızca yürüyüşe çıkmıştım. Kılıçlar hakkında pek bir şey bilmem. Sanırım ben iyi bir yay ya da değneğe güvenmeyi tercih ederim. Onları kullanmayı biliyorum."

"Nynaeve'in yanında çok zaman harcayacaksan," dedi Galad, "kendini korumak için bir yaya, bir değneğe ve bir kılıca ihtiyacın olacak. Üstelik bu kadarı da yeter mi, emin değilim."

Gawyn şaşkınlık içinde ona baktı. "Galad, şaka yapmaya çok yaklaştın."

"Benim de mizah anlayışım var, Gawyn," dedi Galad kaşlarını çatarak. "İnsanlarla alay etmekten hoşlanmadığım için sen yok sanıyorsun."

Gawyn başını iki yana sallayarak Mat'e döndü. “Kılıç kullanmayı öğrenmelisin. Bugünlerde herkesin işine yarayacak türden bir bilgi. Arkadaşın –Rand al'Thor– son derece sıradışı bir kılıç taşıyordu. Ondan haber aldın mı?”

“Rand'ı uzun zamandır görmedim,” dedi Mat telaşla. Bir an için, Rand'dan bahsettiği zaman Gawyn'in bakışları derinlik kazandı. *Işık, Rand'dan haberi var mı? Olamaz. Varsa, sırf Rand'ın arkadaşı olduğum için beni Karanlıkdostu ilan eder. Ama bir şeyler biliyor.* “Kılıç her şey değildir, bilirsin. Sizde bir kılıç, bende bir değnek varken ikinizden herhangi birine karşı koyabilirim bence.”

Gawyn'in öksürüğünün bir kahkahayı örtmek için olduğu açıktı. Aşırı nezaketle konuştu, “Çok iyi olmalısın.” Galad'ın yüzünde apaçık bir inanmazlık ifadesi vardı.

Belki ikisinin de onun fena halde böbürlendiğini düşünmeleri yüzündendi. Belki askerleri sorgularken yanlış davranması yüzünden. Belki, oğlanlardan bu kadar hoşlanırken Mat'ten uzak durmak isteyen Else ve Galad'a bir sürahi dolusu kremaymış gibi bakan o kadınlar yüzünden. Aes Sedai ve Kabuledilmiş ya da değil, hepsi kadındı. Tüm bu açıklamalar Mat'in kafasından geçti, ama öfkeyle hepsini reddetti. Özellikle de sonuncusunu. Bunu yapacaktı, çünkü eğlenceli olacaktı. Ve ona biraz para kazandırabilirdi. Üstelik şansının dönmüş olmasına da ihtiyacı yoktu.

“İkinizden ikişer gümüş markaya karşı benim iki gümüş markamla iddiaya girerim ki,” dedi, “söylediğim şekilde ikinizi aynı anda yenebilirim. Bundan daha adil bahis bulamazsınız. Siz iki kişisiniz, ben bir, bu yüzden ikiye karşı bir, adil bir koşul.” Yüzlerindeki şaşkınlığı görünce neredeyse yüksek sesle gülecekti.

“Mat,” dedi Gawyn, “iddiaya girmeye gerek yok. Sen hasta yatağından kalktın. Belki sen güçlendiğin zaman deneriz.”

“Hiç de adil bir iddia olmaz,” dedi Galad. “Şimdi ya da daha sonra, bu iddiayı asla kabul etmem. Sen Egwene ile aynı köydensin, değil mi? Ben... Ben onun bana kızmasını istemem.”

“Bunun Egwene ile ne ilgisi var? Kılıcınızla bana bir kez vurun, ikinize de birer gümüş marka veririm. Ben sizi pes ettirene kadar vurursam, siz bana ikişer marka verirsiniz. Bunu yapabileceğinizi düşünmüyor musunuz?”

“Bu saçmalık,” dedi Galad. “Değil iki, bir eğitimli kılıç kullanıcısına karşı bile hiç şansın olmaz. Ben böyle bir avantajdan faydalanmam.”

“Böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu yuvarlanan taşlar gibi bir ses. İri Muhafız aralarına katıldı; kalın, siyah kaşları çatılmıştı. “Siz ikiniz kılıçta, değnekli bir oğlanı yenecek kadar iyi olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?”

“Adil olmaz, Hammar Gaidin,” dedi Galad.

“Hasta yatağından kalktı,” diye ekledi Gawyn. “Buna gerek yok.”

“Avluya,” diye gıcırdadı Hammar, başını arka tarafa sallayarak. Galad ve Gawyn, Mat’e üzüntüyle baktılar, sonra itaat ettiler. Muhafız Mat’i kuşkuyla baştan ayağa süzdü. “Bunu yapabileceğinden emin misin, evlat? Sana yakından bakınca da, yatakta kalmalıydın.”

“Daha yeni kalktım,” dedi Mat, “ve yapabilirim. Yapabilmem gerek. İki markamı kaybetmek istemiyorum.”

Hammar’ın kalın kaşları şaşkınlık içinde kalktı. “İddia konusunda kararlı mısın, evlat?”

“Paraya ihtiyacım var.” Mat kahkaha attı.

Değneklerin durduğu en yakın masaya döndüğü zaman dizleri titreyince kahkahası kesildi. Onları o kadar çabuk durdurdu ki, sendelediğini kimsenin fark etmediğini düşündü. Masada değneğini seçmekte acele etmedi. Sonunda kendi boyundan neredeyse bir ayak uzun, yaklaşık iki parmak kalınlığında bir değnek seçti. *Bunu kazanmak zorundayım. Aptal ağzımı açtım ve şimdi kazanmak zorundayım. O iki markayı kaybetmeyi göze alamam. Onlar olmadan, ihtiyacım olan parayı kazanmam yıllar sürer.*

Önünde iki eliyle tuttuğu değneğiyle arkasına döndüğünde, Gawyn ve Galad egzersiz yaptıkları yerde bekliyorlardı. *Kazanmak zorundayım.* “Şans,” diye mırıldandı. “Zarları atma zamanı.”

Hammar ona tuhaf bir bakış fırlattı. “Kadim Lisan’ı mı konuşuyorsun, evlat?”

Mat bir an konuşmadan ona baktı. Kemiklerine dek ürpermişti. Çaba göstererek ayaklarını egzersiz avlusuna doğru yürümeye zorladı. “İddiayı unutmayın,” dedi yüksek sesle. “Benden iki markaya karşı her birinizden ikişer marka.”

Neler olup bittiğini fark eden Kabuledilmişlerden bir mırıltı yükseldi. Aes Sedailer sessizlik içinde izliyordu. Onaylamaz bir sessizlik.

Gawyn ve Galad ayrıldılar, iki yanında mesafelerini korudular. İkisinin de kılıcı gereğince kaldırılmamıştı.

“İddia yok,” dedi Gawyn. “Ortada para falan yok.”

Aynı anda Galad, “Paranı bu şekilde almayacağım,” dedi.

“Ben sizinkini almaya kararlıyım,” dedi Mat.

“Tamam!” diye kükredi Hammar. “Onların iddiana karşılık verecek yüreği yoksa, ben onlarınkini öderim.”

“Pekâlâ,” dedi Gawyn. “Israr ediyorsan... kabul!”

Galad bir an tereddüt etti, sonra, “Tamam o zaman. Bu komediye bir son verelim,” dedi.

Bir anlık uyarı Mat için yeterliydi. Galad üzerine atılırken ellerini değnek boyunca kaydırdı ve döndü. Değneğin ucu uzun boylu adamın kaburgalarına vurdu, homurdanmasına ve sendelemesine sebep oldu. Mat değneğinin Galad’dan sekmesine izin verdi, döndü ve Gawyn menziline girerken dönmeye devam etti. Değnek daldı, Gawyn’in egzersiz kılıcının altından girdi, ayak bileklerine vurup ayaklarını havalandırdı. Gawyn düşerken Mat dönüşünü tamamlayarak Galad’ın kaldırdığı bileğine vurdu, egzersiz kılıcını uçurdu. Galad, bileği hiç acı vermiyormuş gibi, rahatça daldı, yuvarlandı, kılıcı iki elinde, doğruldu.

Onu şimdilik görmezden gelen Mat yarım bir dönüş yaptı, bileğini kıvırarak değneği boylu boyunca arkasına savurdu. Ayağa kalkmakta olan Gawyn darbeyi kafasına aldı, saçları yüksek güm sesini kısmen boğdu. Yere yığıldı.

Mat bir Aes Sedai’nin Elayne’in yerdeki erkek kardeşinin yanına koştuğunu hayal meyal fark etti. *Umarım iyidir. İyi olmalı. Ben çitten düşerken kafamı daha sıkı çarpmışımdır.* Daha ilgilenmesi gereken Galad vardı ve Galad’ın, kılıcının gereğince kaldırmış, ayaklarının ucunda duruşuna bakılırsa, Mat’i ciddiye almaya başlamıştı.

Mat’in bacakları titremek için o anı seçti. Işık, şimdi zayıflayamam. Ama günlerdir bir şey yememişçesine, o titreme hissinin geri döndüğünü hissedebiliyordu. *Onun bana gelmesini beklersem, yüzüstü kapaklanacağım.* Öne atılırken dizlerini düz tutmak güç geliyordu. *Şans, benimle kal.*

İlk darbede şansın ya da becerinin ya da buraya kadar gelmesine yardım eden her ne ise onun, hâlâ yanında olduğunu anladı. Galad büyük bir takırtıyla darbeyi çevirmeyi başardı ve bir sonrakini ve bir sonrakini ve bir sonrakini, ama harcadığı çabadan dolayı yüzü gerilmişti. Kılıcını çok akıcı kullanan, neredeyse Muhafızlar kadar iyi olan Galad, Mat’in değneğini uzak tutmak için becerisinin her kırıntısını kullanmak zorunda kalıyordu. Saldırmıyordu; kendini savunmaktan başka bir şey yapamıyordu. Gerilemek zorunda kalmamak için devamlı yana kayıyordu ve Mat, değneği

bulanık bir halka çizerek, üzerine üzerine geliyordu. Galad geriledi, sonra yine geriledi. Tahta kılıcı değneğe karşı zayıf bir kalkandı.

Açlık Mat'in içini, midesinde gelincikler dolaşıyormuş gibi kemiriyordu. Ter gözlerine doluyor, gücü terle akıp gidermiş gibi tükeniyordu. *Henüz olmaz. Henüz düşemem. Kazanmak zorundayım. Şimdi.* Kükreyerek tüm gücünü son saldırıya verdi.

Değnek Galad'ın kılıcını aştı ve hızla, sırayla dizine, bileğine, kaburgalarına çarptı ve sonunda bir mızrak gibi Galad'ın karnına indi. Galad inleyerek iki büklüm oldu, düşmemek için mücadele etti. Değnek, boğazına son darbeyi indirmek üzere hazır, Mat'in ellerinde titredi. Galad yere yıkıldı.

Mat yapmak üzere olduğu şeyi fark edince az daha değneğini düşürüyordu. *Kazan, öldürme. Işık, aklımda ne vardı?* Refleksle değneğin ucunu yere dayadı ve aynı anda dik durmak için ona dayanmak zorunda kaldı. Açlık, kemikten ilik sıyıran bir hançer gibi içini oyuyordu. Aniden yalnızca Aes Sedailerin ve Kabuledilmişlerin değil, avluda çalışan herkesin durmuş, izlemekte olduğunu fark etti. Muhafızlar, öğrenciler, hepsi ona bakıyordu.

Hammar hâlâ yerde inlemekte ve kalkmaya çalışmakta olan Galad'ın yanına gitti ve sesini yükselterek bağırdı, “Gelmiş geçmiş en büyük kılıç ustası kimdi?”

Düzinelerce öğrencinin gırtlağından, “Jearom, Gaidin!” haykırışı yükseldi.

“Evet!” diye bağırdı Hammar, herkesin duyması için dönerek. “Yaşamı boyunca Jearom, savaşta ya da bire bir karşılaşmalarda, on bin kez savaştı. Bir kez yenildi. Değnekli bir çiftçiye! Bunu hatırlayın. Biraz önce gördüklerinizi hatırlayın.” Gözlerini Galad'a indirdi ve sesini alçalttı. “Şimdiye dek ayağa kalkamamışsan, evlat, bitmiştir.” Elini kaldırdı ve Aes Sedailer ile Kabuledilmişler koşa koşa gelip Galad'ı çevreledi.

Mat değnek boyunca kayarak diz çöktü. Aes Sedailerin hiçbiri ona bakmadı bile. Kabuledilmişlerden biri baktı, Aes Sedai olmayacak olsa dansa davet etmekten hoşlanacağı tombul bir kız. Kız ona kaşlarım çattı, burnunu çekti ve dönüp Aes Sedailerin Galad'ın çevresinde yaptıklarını izlemeye devam etti.

Mat Gawyn'in ayağa kalkmış olduğunu görerek rahatladı. Gawyn yaklaşırken kendini doğrulmaya zorladı. *Bilmelerine izin vermemeliyim. Gün doğumundan gün doğumuna başımda beklemeye karar verirlerse asla*

dışarı çıkamam. Gawyn’in başının yan tarafındaki kızıl altın saçlar kanla kararmıştı, ama görünürde yara bere yoktu.

Gawyn Mat’in eline iki gümüş para sıkıştırarak, kuzu kuzu, “Bir dahaki sefere dinlerim herhalde,” dedi. Mat’in bakışlarını fark etti, kafasına dokundu. “Şifa verdiler, ama kötü değildi. Elayne birkaç kez daha beterini yapmıştır. Sen bu şeyde iyisin.”

“Babam kadar değil. Kendimi bildim bileli Bel Tine’da değnek müsabakalarını o kazandı. Rand’ın babasının kazandığı bir iki sefer hariç.” Gawyn’in gözlerine ilgi dolu bir bakış geldi ve Mat Tam al’Thor’dan bahsetmemiş olmayı diledi. Aes Sedailer ve Kabuledilmişler hâlâ Galad’ın çevresindeydi. “Ben... ben onu fena incittim herhalde. Bunu yapmak istememiştim.”

Gawyn o tarafa baktı ve bir kahkaha attı. İki sıra kadın sırtı dışında görülecek bir şey yoktu; diz çökmüş Aes Sedailerin üzerinden izleyen Kabuledilmişlerin beyaz elbiseleri, dış halkayı oluşturuyordu. “Onu öldürmedin –inlediğini duydum– bu yüzden şimdiye dek ayağa kalkmış olmalıydı, ama hazır onu ellerine geçirmişken, bu şansın geçip gitmesine izin vermeyecekler. Işık, aralarından dördü Yeşil Ajah!” Mat kafası karışmış gibi baktı –*Yeşil Ajah mı? Bunun ne ilgisi var?*– ve Gawyn başını iki yana salladı. “Fark etmez. Galad’ın endişelenmesi gereken en kötü şey, sersemliği geçtiğinde kendini Yeşil Ajah’tan bir kadının Muhafızı olarak bulmamak.” Kahkaha attı. “Hayır, bunu yapmazlar. Ama elindeki o iki markama iddiaya girerim, aralarından bazıları yapabilmeyi dilerdi.”

“Senin markan değil,” dedi Mat, paraları ceketinin cebine sokarak, “benim.” Açıklama ona hiç mantıklı gelmemişti. Bunun dışında Galad iyiydi. Muhafızlar ile Aes Sedailer arasında geçenler hakkında bildiği tek şey Lan ve Moiraine hakkında hatırladıklarıydı ve orada, Gawyn’in ima ettiği türden hiçbir şey yoktu. “Sence paramı istesem kızarlar mı?”

“Muhtemelen kızarlar,” dedi Hammar kuzu kuzu, onlara katılırken. “Şu anda o Aes Sedailer arasında pek sevilmiyorsun.” Hıhladı. “Hiç olmazsa Yeşil Ajahların annelerinin dizinin dibinden yeni ayrılmış kızlar gibi davranmayacağını sanırdım. Delikanlı o kadar da yakışıklı değil.”

“Değil,” diye onayladı Mat.

Gawyn, Hammar dik dik ona bakmaya başlayana kadar ikisine sırıttı durdu.

“Al,” dedi Muhafız, Mat’in eline iki gümüş marka daha tutuşturarak. “Ben daha sonra Galad’dan alırım. Sen nerelisin, evlat?”

“Manetheren.” Mat ismin ağzından çıktığını duyar duymaz dondu. “İki Nehir’den, demek istedim. Çok fazla eski hikâye dinledim de.” İkisi hiçbir şey söylemeden ona baktılar. “Sa... sanırım geri dönüp, yiyecek bir şey bulabilir miyim, bakmalıyım.” Daha Sabahortası çanı çalmamıştı bile, ama onlara mantıklı gelmiş gibi başlarını salladılar.

Mat değneği bırakmadı –kimse yerine koymasını söylememişti– ve ağaçlar egzersiz avlusunu saklayana dek ağır ağır yürüdü. Avlu gözden kaybolunca, onu ayakta tutan tek şeymiş gibi değneğe yaslandı. Öyle olmadığından emin değildi.

Ceketini aralayacak olsa, midesinin olması gereken yerde bir delik göreceğini düşünüyordu, büyüdükçe bedeninin geri kalanını da içine çeken kocaman bir delik. Ama aklındaki açlık değildi. Kafasında sesler işitip duruyordu. *Kadim Lisan’ı mı konuşuyorsun, evlat? Manetheren.* Ürperdi. *Işık bana yardım et, gittikçe daha derine batıyorum. Buradan çıkıp gitmeliyim. Ama nasıl?* Çok, çok yaşlı bir adam gibi aksayarak Kule bahçelerine döndü. Nasıl?

25
Sorular

Egwene, yatağa uzanmış, çenesini ellerine dayamış, Nynaeve'in ileri geri yürümesini izliyordu. Elayne, hâlâ önceki gecenin külleriyle dolu şöminenin önüne yayılmıştı. Elayne bir kez daha Verin'in verdiği isim listesini inceliyor, sabırla bütün sözcükleri teker teker okuyordu. Diğer sayfa, *ter'angreal* sayfası, masanın üzerinde duruyordu; şok içinde bir kez okuduktan sonra o listeden bir daha bahsetmemişlerdi, ama başka her şeyden bahsetmişlerdi. Ve tartışmışlardı.

Egwene esnemesini bastırdı. Daha sabah ortasıydı, ama hiçbiri doğru düzgün uyumamıştı. Erken kalkmaları gerekmişti. Mutfaklar ve kahvaltı için. Ve Egwene'in düşünmeyi reddettiği başka şeyler için. Uyuduğu kısa süre hoş olmayan rüyalarla doluydu. *Belki Anaiya onları anlamama yardım eder; yani anlamak gerekenleri, ama... Ama ya o Kara Ajahsa?* Dün gece odadaki her kadına, hangisinin Kara Ajah olduğunu merak ederek baktıktan sonra, iki arkadaşı dışında herhangi birine güvenmeyi güç bulmaya başlamıştı. Ama o rüyaları yorumlamanın bir yolunu bulmayı çok istiyordu.

Ter'angreal'in içinde olanlar hakkındaki kâbusları anlamak kolaydı, ama yine de Egwene'in ağlayarak uyanmasına sebep olmuşlardı. Seanchanları da görmüştü, göğüslerine şimşekler işlenmiş elbiseler içindeki kadınların Büyük Yılan yüzüklü uzun bir sıra dolusu kadına tasma, onları Beyaz Kule'ye karşı şimşekler çağırmaya zorlamalarını. Soğuk terler içinde irkilerek uyanmasına sebep olsa da, bu da yalnızca bir kâbus olmalıydı. Ve babasının ellerini bağlayan Beyazpelerinler hakkında bir rüya. Sıla hasretinden kaynaklanan bir kâbus olduğunu düşünüyordu. Ama diğerleri...

Diğer iki kadına yine baktı. Elayne hâlâ okuyordu. Nynaeve düzenli adımlarla gezinmeye devam ediyordu.

Rand hakkında bir rüya görmüştü, kristalden yapılmış gibi görünen bir kılıca uzanıyordu, ama üzerine düşen ince ağı görmüyordu. Ve kuru bir rüzgârın estiği bir odada diz çöken Rand'ı görmüştü, Ejder sancağının üzerindekine benzeyen, ama çok daha küçük yaratıklar o rüzgârda süzülüyor, Rand'ın derisine konuyordu. Onu siyah bir dağın içindeki büyük bir deliğe yürürken gördüğü bir rüya vardı, aşağıdaki uçsuz bucaksız ateşlerden yayılan kırmızımsı bir parıltıyla dolu bir delik. Hatta onun Seanchanlara meydan okuduğu bir rüya da vardı.

Sonuncusu hakkında emin değildi, ama diğerlerinin bir anlamı olması gerektiğini biliyordu. Eskiden, Anaiya'ya güvenebileceğinden eminken, Kule'den ayrılmadan önce, Kara Ajah'ın gerçekliğini öğrenmeden önce, ihtiyatlı bir şekilde Aes Sedai'nin ağzını aramış –öyle dikkatli davranmıştı ki, Anaiya diğer şeyler konusunda gösterdiği meraktan öte bir şey olarak görmeyecekti bunu– bir Düşgörenin *ta'veren* hakkındaki düşlerinin neredeyse her zaman önemli olduğunu ve söz konusu kişi ne kadar güçlü bir *ta'veren*'se, "neredeyse her zaman"ın "kesinlikle"ye doğru o kadar kaydığını öğrenmişti.

Ama Mat ile Perrin de *ta'veren*'di ve Egwene rüyalarında onları da görmüştü. Tuhaf rüyalar, anlaması Rand hakkındakilerden bile daha güç. Omzunda bir şahin ile Perrin ve omzunda bir atmaca ile Perrin. Yalnız şahinin pençelerinde bir tasma vardı –Egwene bir şekilde şahin ve atmacanın dişi olduğundan emindi– ve şahin tasmayı Perrin'in boynuna takmaya çalışıyordu. Bu şimdi bile ürpermesine sebep oluyordu; tasmalar hakkında rüyalardan hoşlanmıyordu. Ve göz alabildiğine uzanan bir kurt sürüsüne önderlik eden Perrin –hem de sakallı!– hakkındaki rüya. Mat hakkındakiler daha da fenaydı. Kendi sol gözünü bir terazinin kefesine koyan Mat. Boynundan bir ağaç dalına asılmış Mat. Mat ve Seanchanlar hakkında da bir rüya görmüştü, ama bunu bir kâbus kabul edip aklından çıkarmaya hazırdı. Yalnızca bir kâbus olmalıydı. Tıpkı Mat'in Kadim Lisan'ı konuşması hakkında olan gibi. O, Mat'in Şifa görmesi sırasında işittiklerinden kaynaklanmış olmalıydı.

İçini çekti ve iç çekiş bir başka esnemeye dönüştü. O ve diğerleri kahvaltıdan sonra, nasıl olduğunu görmek için Mat'in odasına gitmişlerdi, ama Mat orada değildi.

Muhtemelen dans etmeye gidecek kadar iyidir. Işık, şimdi de rüyamda onu Seanchanlar ile dans ederken göreceğim muhtemelen! Artık rüya yok, dedi kendi kendine kararlılıkla. *Şimdi olmaz. Bu kadar yorgun değilken*

düşünürüm onları. Mutfakları, yaklaşmakta olan öğle yemeğini, sonra akşam yemeğini, yarınki kahvaltıyı, sonsuza dek ovması, temizlemesi gerekecek tencereleri düşündü. *Yorgun olmadığım bir zaman olursa tabii.* Yatağın üzerinde kıpırdanarak yine arkadaşlarına baktı. Elayne'in gözleri hâlâ isim listesindeydi. Nynaeve'in adımları yavaşlamıştı. *Nynaeve her an yine söyleyebilir. Her an.*

Nynaeve Elayne'e bakarak durdu. "Onları kaldır. Yirmi kez üstlerinden geçtik ve içinde faydalı tek bir sözcük yok. Verin bize çer çöp verdi. Soru şu, elindeki her şey bu muydu, yoksa bize bilerek mi çer çöp verdi?"

Beklendiği gibi. Belki yarım saat sonra yine söyler. Egwene kaşlarını çatarak ellerine baktı, onları açık seçik göremediğine memnun oldu. Büyük Yılan yüzüğü, uzun süre sıcak, sabunlu suda durmaktan buruşmuş eller üzerinde... oraya ait değilmiş gibi duruyordu.

"İsimleri bilmenin faydası olur," dedi Elayne, okumaya devam ederek. "Neye benzediklerini bilmenin de."

"Ne demek istediğimi pekâlâ biliyorsun," diye terslendi Nynaeve.

Egwene içini çekti ve kollarını önünde kavuşturup çenesini onlara dayadı. O sabah Sheriam'ın odasından çıktığında, güneş henüz ufukta bir ışıltı bile değilken, Nynaeve soğuk, karanlık koridorda bir mumla bekliyordu. Çok açık görememişti, ama Nynaeve'in taş çiğnemeye hazır göründüğünden emindi. Ve takip eden birkaç dakikada taş çiğnemenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Bu kadar sinirli olmasının sebebi buydu. *Gururu konusunda tanıdığım bütün erkekler kadar alıngan. Ama acısını Elayne ve benden çıkarmamalı. Işık, Elayne buna dayanabiliyorsa, o da dayanabilmeli. Artık Hikmet değil.*

Elayne Nynaeve'in sinirli olup olmadığını fark etmiş görünmüyordu. Düşünceler içinde, kaşlarını çatarak uzaklara bakıyordu. "Tek Kızıl Liandrin'di. Tüm diğer Ajahlar ikişer kişi kaybetmiş."

"Ah, sessiz ol, çocuğum," dedi Nynaeve.

Elayne Büyük Yılan yüzüğünü göstermek için sol elini oynattı, Nynaeve'e anlamlı anlamlı baktı ve sözlerine devam etti. "Aralarında aynı şehirde doğmuş iki kişi yok, herhangi bir ülkeden gelen ikiden fazla kişi yok. Amico Nagoyin en genci, Egwene ve benden yalnızca dört yaş büyük. Joiya Byir ise büyükannemiz olacak yaşta."

Egwene Kara Ajah'tan birinin kendi kızı ile aynı ismi paylaşmasından hoşlanmamıştı. *Aptal kız! Bazen insanlar aynı ismi taşır ve senin kızın yok. O gerçek değildi!*

“Peki bunun ne anlamı var?” Nynaeve’in sesi aşırı sakindi; havai fişekle dolu bir araba gibi patlamaya hazırdı. “Benim gözden kaçırdığım hangi sırları buldun? Öyle ya, ben yaşlanıyor, körleşiyorum!”

“Anlamı şu ki her şey fazla düzenli,” dedi Elayne sakin sakin. “Sırf Karanlıkdostu olduğu için seçilen on üç kadının yaş, ulus ve Ajahlara bu kadar düzgün bir biçimde dağılmış olma şansı ne kadardır? Tesadüfen seçilmiş olsalar, belki üç Kızıl, Cairhien’de doğmuş dört kişi ya da aynı yaştan iki kişi olması gerekmez mi? Aralarından seçim yapacak kadınlar vardı, aksi halde bu kadar düzgün bir seçim yapamazlardı. Kule’de ya da bilmediğimiz başka bir yerde Kara Ajahlar var. Bu anlama geliyor olmalı.”

Nynaeve örgüsünü şiddetle çekti. “Işık! Sanırım haklısın. Gerçekten de benim bulamadığım sırları buldun. Işık, hepsinin Liandrin ile gittiğini umuyordum.”

“Önderlerinin o olduğundan bile emin değiliz,” dedi Elayne. “Ona bizden... *kurtulması* emredilmiş olabilir.” Ağzını buruşturdu. “Korkarım her şeyi düzen yokmuş gibi düzgün bir şekilde ayarlamak üzere bu kadar zahmete girmek için tek bir sebep geliyor aklıma. Bence bu, Kara Ajahlar içinde bir tür şablon olduğu anlamına geliyor.”

“Eğer böyle bir şey varsa,” dedi Nynaeve kararlılıkla, “onu bulacağız. Elayne, annenin sarayı yönetmesini izlemek sana böyle düşünmeyi öğretmişse, dikkatle izlediğine memnunum.” Elayne’in gülümsemesi yanağında bir gamze yaptı.

Egwene yaşça ondan büyük olan kadını dikkatle süzdü. Nynaeve sonunda dişi ağrıyan ayı gibi davranmayı bırakmış gibiydi. Başını kaldırdı. “Bir şablon sakladıklarını düşünmemizi, böylece var olmayan bir şeyin peşinden koşarken zaman harcamamızı sağlamayı istemiyorlarsa tabii. Var olmadığını söylemiyorum; yalnızca henüz bilmediğimizi söylüyorum. Arayalım, ama bence başka şeylere de bakalım, değil mi?”

“Demek sonunda uyanmaya karar verdin,” dedi Nynaeve. “Uyuyakaldığını düşünmüştüm.” Ama hâlâ gülümsüyordu.

“Egwene haklı,” dedi Elayne tiksinti içinde. “Samandan köprü yaptım. Samandan da kötü. Dileklerden. Belki sen de haklısın, Nynaeve. Bütün bu... çer çöpün faydası ne?” Önündeki yığından bir kâğıt kaptı. “Rianna’nın saçları siyah, sol kulağının üzerinde beyaz bir tutam var. Bunu görecek kadar yaklaştıysam, dilediğimden fazla yaklaşmışım demektir.” Bir başka sayfa aldı. “Chesmal Emry yıllardır görülen bütün Şifacılar arasında en yeteneklisi. Işık, Kara Ajah’tan birinden Şifa görmeyi hayal edebiliyor

musunuz?” Üçüncü bir kâğıt. “Marillin Gemalphin kedileri seviyor ve yaralı hayvanlara yardım etmek için elinden geleni yapıyor. Kediler! Pöh!” Tüm sayfaları bir araya topladı, yumruğunda buruşturdu. “Gerçekten de faydasız çer çöp.”

Nynaeve onun yanında diz çöktü, nazikçe kâğıtları tutan ellerini açtı. “Belki öyle, belki değil.” Sayfaları göğsüne yaslayarak dikkatle düzeltti. “Sen içlerinde arayacak bir şey buldun. Belki, azimli olursak, daha fazlasını buluruz. Bir de diğer liste var.” Onun ve Elayne’in gözleri Egwene’e kaydı, kahverengi ve mavi gözler aynı endişeyle doluydu.

Egwene diğer kâğıtların yattığı masaya bakmayı reddetti. Onlar hakkında düşünmek istemiyordu, ama kaçınamıyordu da. *Ter’angreal* listesi zihnine kazınmıştı.

Bir. Berrak kristalden bir çubuk. Pürüzsüz ve lekesiz, otuz santim uzunluğunda, bir parmak çapında. Ne işe yaradığı bilinmiyor. Son kez Corianin Nedeal tarafından incelendi. İki. Kaymaktaşından, çıplak kadın biblosu, bir karış yüksekliğinde. Ne işe yaradığı bilinmiyor. Son kez Corianin Nedeal tarafından incelendi. Üç. Bir disk. Görünüşte basit demirden, ama paslanmamış. Üç parmak çapında, iki yanına ince, sıkı birer sarmal işlenmiş. Ne işe yaradığı bilinmiyor. Son kez Corianin Nedeal tarafından incelendi. Dört. Bir sürü madde, yarıdan fazlasının faydası bilinmiyor ve en son Corianin Nedeal tarafından incelenmişler. Tam olarak on üç tane.

Egwene ürperdi. *Artık bu sayıyı bile düşünmek istemiyorum.*

Listedeki bilinenler daha azdı, hiçbirinin görünür bir faydası yok gibiydi, ama Egwene’e kalırsa bu pek rahatlatıcı bir durum değildi. Erkek başparmağının ucu büyüklüğünde, ahşaptan kirpi biblosu. Çok basit bir şey, zararsız görünen. Onu deneyen her kadın hemen uykuya dalıyordu. Yarım günlük huzurlu, düşsüz bir uyku, ama bu Egwene’in tüylerini diken diken ediyordu. Üçü daha, bir şekilde uykuyla ilgiliydi. Öyle ki yivli, siyah taştan, bir adım uzunluğunda, şerateş yaratan nesneyi okuduğunda neredeyse rahatlamıştı. Verin TEHLİKELİ, KONTROL ETMEK İMKÂNSIZ GİBİ yazarken öyle bastırmıştı ki, kâğıt iki yerde yırtılmıştı. Egwene’in şerateşin ne olduğu konusunda hâlâ bir fikri yoktu, ama kulağa her ne kadar tehlikeli geliyorduysa da, Corianin Nedeal ve düşlerle bir ilgisi de yoktu.

Nynaeve düzelttiği kâğıtları masaya götürdü ve bıraktı. Bir an tereddüt ettikten sonra diğer kâğıtları yaydı, parmağını arka arkaya üzerlerinde yukarıdan aşağı gezdirdi. “İşte Mat’in hoşuna gidecek bir şey,” dedi, fazla

hafif ve havai bir sesle. “Altı adet noktalı zar, köşelerinden yapışmış, ne işe yaradığı bilinmiyor. Yalnız, onun içinden yönlendirildiği zaman, şans bir şekilde askıya alınmış ya da çarpıtılmış gibi görünüyor.” Yüksek sesle okumaya başladı. “‘Havaya atılan paralar her seferinde aynı yüz üstte kalacak şekilde düştü ve bir testte art arda yüz kez kenarı üzerinde dengede kaldı. Bin kez atılan zar, her seferinde beş taş gösterdi.’” Zorla kahkaha attı. “Mat buna bayılırdı.”

Egwene içini çekti, ayağa kalktı, gergin gergin şömineye yürüdü. Elayne, onu Nynaeve kadar sessizce izleyerek doğruldu. Egwene kolunun yenini olabildiğince sıyırarak, dikkatle bacanın içine uzandı. Parmakları duman rafının üzerindeki yüne dokundu ve ucunda sert bir yumru olan, alazlanmış tek bir çorap çıkardı. Kolundaki kurum lekelerini silkeledi, sonra çorabı masaya götürdü ve sallayıp içindekini çıkardı. Çizgili, benekli taştan yapılma bükük yüzük masanın üzerinde döndü ve *ter’angreal* listesinin üzerine düştü. Bir süre onu seyrettiler.

“Belki,” dedi Nynaeve sonunda, “Verin içlerinden çoğunun en son Corianin tarafından incelendiği gerçeğini gözden kaçırdı.” Sesi, buna inanıyormuş gibi çıkmıyordu.

Elayne başını salladı, ama kuşkuluydu. “Bir kez yağmur altında, sırılsıklam yürürken gördüm onu ve ona bir pelerin götürdüm. Düşüncelerine öyle dalmıştı ki, pelerini omuzlarına koyana kadar yağmur yağdığının farkında olduğunu sanmıyorum. Gözden kaçırmış olabilir.”

“Belki,” dedi Egwene. “Kaçırmamışsa, bu listeyi okur okumaz fark edeceğimi biliyor olmalı. Bilmiyorum. Bazen Verin’in belli ettiğinden daha fazlasını fark ettiğini düşünüyorum. Ama bilemiyorum.”

“Demek şüphelenilecek bir de Verin var,” diye içini çekti Elayne. “Eğer o Kara Ajahsa, o zaman ne yaptığımızı tam olarak biliyorlar. Ve Alanna.” Egwene’e gözünün ucuyla, kararsız bir bakış fırlattı.

Egwene onlara her şeyi anlatmıştı. Sınanması sırasında *ter’angreal*’in içinde olanlar dışında; bundan bahsedecek cesareti bulamamıştı. Nynaeve ve Elayne de öyle. Sınama odası içinde olan her şey, Sheriam’ın yönlendirme yeteneğinin getirdiği korkunç zayıflık hakkında söyledikleri, önemli görünse de görünmese de Verin’in söylediği her sözcük. Kabullenmekte güçlük çektikleri kısım Alanna idi; Aes Sedailer bu tür şeyler yapmazdı. Aklı başında hiç kimse böyle bir şey yapmazdı, hele Aes Sedailer, hiç.

Egwene, ne demek istediklerini işitmiş gibi, dik dik onlara baktı. “Aes Sedailerin yalan da söylememesi gerekir, ama Verin ve Anne bize söyledikleriyle yalana çok yaklaşmış görünüyor. Kara Ajah diye bir şey olmaması *gerekiyor.*”

“Ben Alanna’dan hoşlanıyorum.” Nynaeve örgüsünü çekti, sonra omuzlarını silkti. “Ah, pekâlâ. Belki... Yani, gerçekten de tuhaf davranmış.”

“Teşekkür ederim,” dedi Egwene. Nynaeve, onun sesindeki alaycılığı duymamış gibi başını salladı.

“Her durumda, Amyrlin’in bundan haberi var ve Alanna’yı bizden çok daha kolay gözleyebilir.”

“Ya Elaida ve Sheriam?” diye sordu Egwene.

“Ben Elaida’dan hoşlanmayı hiç başaramadım,” dedi Elayne, “ama Kara Ajah olduğuna inanamıyorum. Ya Sheriam? Bu imkânsız.”

Nynaeve hıhladı. “Herhangi biri için imkânsız olmalı. Onları bulduğumuz zaman, hepsinin hoşlanmadığımız kadınlar olacağını söyleyen hiçbir şey yok. Ama hiçbir kadından şüphelenmek –bu şekilde şüphelenmek– istemem. Görmemeleri gereken bir şey gördükleri dışında bir ipucuna ihtiyacımız var.” Egwene de Elayne kadar çabuk başını salladı ve Nynaeve devam etti: “Amyrlin’e bu kadarını söyleyeceğiz ve gereğinden fazla vurgulamayacağız. Eğer söylediği gibi bizi kontrol etmeye gelirse tabii. Geldiği zaman yanımızda olursan, Elayne, unutma, senin bizimle olduğunu bilmiyor.”

“Unutma olasılığım yok,” dedi Elayne hararetle. “Ama ona haber iletmenin başka bir yolunu bulmalıyız. Annem olsa daha iyi planlardı.”

“Habercilerine güvenemiyorsa planlayamaz,” dedi Nynaeve. “Bekleyeceğiz. Siz ikiniz içimizden birinin Verin ile konuşması gerektiğini düşünmüyorsa, tabii. Kimse bunu olağandışı bulmaz.”

Elayne tereddüt etti, sonra başını hafifçe iki yana salladı. Egwene ondan daha çabuk ve hevesli davranmıştı; dalgın olsun ya da olmasın, Verin’in değinmediği şeyler çok fazlaydı.

“Güzel.” Nynaeve tatmin olmuş gibiydi. “Amyrlin ile dilediğimiz an konuşamayacak olmamızdan memnunum. Böylece, o her adımımızı yönetmeden kendi kararlarımızı verebilir, biz karar verdiğimizde eyleme geçeriz.” Eli, bir kez daha okuyormuş gibi çalınmış *ter’angreal*’lerin listesinin üzerinde dolaştı, sonra çizgili taş yüzüğün üzerine kapandı. “Ve ilk karar bununla ilgili. Liandrin ve diğerleriyle gerçek bir bağlantısı

olduğundan emin olduğumuz tek şey.” Yüzüğe bakarak kaşlarını çattı, sonra derin bir nefes aldı. “Bu gece onunla uyuyacağım.”

Egwene yüzüğü Nynaeve’in elinden alırken hiç tereddüt etmedi – ellerini yanlarında tutmak istemişti, ama tutmadı ve bundan memnun oldu. “Düşgören olduğunu söyledikleri kişi benim. Bu bana avantaj sağlıyor mu, bilmiyorum, ama Verin bunu kullanmanın tehlikeli olduğunu söyledi. Hangimiz kullanırsa kullansın, olası her tür avantaja ihtiyacı olacak.”

Nynaeve örgüsünü kavradı ve itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı. Ama sonunda konuştuğunda, yalnızca, “Emin misin, Egwene?” dedi. “Gerçekten Düşgören olup olmadığını bile bilmiyoruz ve ben senden daha güçlü yönlendirebiliyorum. Ben hâlâ benim...” Egwene sözünü kesti.

“Ancak öfkelendiğin zaman daha güçlü yönlendirebiliyorsun. Düşünde öfkeleneceğinden emin misin? Yönlendirmen gerekirse, öfkelenecek zamanın olacak mı? Işık, düşte yönlendirebilir miyiz, bundan bile emin değiliz. İçimizden birinin bunu yapması gerekiyorsa –ve haklısın; elimizdeki tek bağlantı bu– o kişi ben olmalıyım. Belki gerçekten de bir Düşgörenimdir. Dahası, Verin bunu bana verdi.”

Nynaeve itiraz etmek istermiş gibi görünüyordu, ama sonunda istemeye istemeye başını salladı. “Pekâlâ. Ama Elayne ve ben yanında olacağız. Ne yapabiliriz, bilmiyorum, ama yolunda gitmeyen bir şey olursa, belki seni uyandırabiliriz ya da... Yanında olacağız.” Elayne de başını salladı.

İkisinin onayını aldıktan sonra, Egwene midesinde bir bulantı hissetti. *Onları ikna ettim. Keşke beni vazgeçirmeyi başarmalarını istiyor olmasaydım.* Kapıda duran bir kadını fark etti. Kadın beyaz çömez elbisesi giymişti ve saçları uzun örgüler halinde sarkıyordu.

“Sana kapı çalmayı öğreten olmadı mı, Else?” dedi Nynaeve.

Egwene taş yüzüğü yumruğunda sakladı. Else’nin ona bakmakta olduğunu hissediyordu.

“Sizin için bir mesajım var,” dedi Else sakin sakin. Gözleri masayı inceledi, üzerine saçılmış kâğıtlarda, sonra çevresindeki üç kadında gezindi. “Amyrlin’den.”

Egwene şaşkın şaşkın Nynaeve ve Elayne ile bakıştı.

“Ee, nedir?” diye sordu Nynaeve.

Else alayla kaşlarını kaldırdı. “Liandrin ve diğerlerinin bıraktığı eşyalar kütüphanenin altındaki ikinci bodrumda, ana merdivenin sağ tarafında bulunan üçüncü depoya konuldu.” Masadaki kâğıtlara tekrar baktı ve çıktı. Ne acele etmiş, ne ağırdan almıştı.

Egwene nefes alamadığını hissetti. *Biz herhangi birine güvenmekten korkuyoruz, Amyrlin ise tüm kadınlar arasında kalkıp Else Grinwell'e güveniyor, öyle mi?*

"O aptal kız dinlemeye gönüllü herkesle çene çalacaktır!" Nynaeve kapıya yöneldi.

Egwene eteklerini kaldırdı ve koşarak onun yanından geçti. Ayakları koridor zemininde kayıyordu, ama en yakın rampada kaybolan beyaz ayakkabıları gördü ve arkasından fırladı. *Bu kadar ilerleyebildiğine göre, o da koşuyor olmalı. Neden koşuyor?* Beyazlık çoktan bir başka rampada kayboluyordu. Egwene takip etti.

Rampanın dibinde önüne bir kadın çıktı ve Egwene şaşkın şaşkın durdu. Kadın her kimse, Else değildi. Tamamen beyaz ve gümüş renge bürünmüştü ve Egwene'de daha önce hiç hissetmediği duygular uyandırdı. Kadın ondan daha uzun boyluydu, çok daha güzeldi ve kara gözlerindeki bakışlar Egwene'in kendini küçük, sıska ve pis hissetmesine sebep oldu. *Muhtemelen benden daha fazla Güç de yönlendirebiliyordur. Işık, muhtemelen üçümüzün toplamından daha akıllıdır. Bir kadının bu kadar üstün olması haksızlık...* Aniden düşüncelerini fark etti. Yanakları kızardı ve silkindi. Kendini daha önce hiçbir kadından daha... aşağı... hissetmemişti ve şimdi de böyle bir şeye başlamaya niyeti yoktu.

"Cesurca," dedi kadın. "Cinayet işlenmiş bir yerde bu şekilde yapayalnız, koşarak gitmek için cesaret gerekir." Kadın eğleniyor gibiydi.

Egwene sırtını dikleştirdi, telaşla elbisesini düzeltti; diğer kadının bunu fark etmemiş olmasını umuyor, ama fark ettiğini biliyordu. Kadının onu bir çocuk gibi koşarken görmemiş olmasını diledi. *Kes şunu!* "Pardon, ama bu tarafa geldiğini düşündüğüm bir çömez arıyorum. İri, siyah gözleri ve örülmüş siyah saçları var. Tombul, güzel sayılır. Ne tarafa gittiğini gördünüz mü?"

Uzun boylu kadın alaylı alaylı tepeden tırnağa süzdü onu. Egwene emin olamıyordu, ama kadının bir an yanında tuttuğu, içinde taş yüzük olan yumruğuna baktığını düşündü. "Ona yetişebileceğini sanmıyorum. Onu gördüm, çok hızlı koşuyordu. Şimdiye kadar çoktan uzaklaşmıştır."

"Aes Sedai," diye başladı Egwene, ama Else'nin hangi yöne gittiğini sormaya fırsatı olmadı. O kara gözlerde öfke ya da sinir gibi görünen bir şey çaktı.

"Seninle yeterince zaman harcadım. İlgilenmem gereken daha önemli işlerim var. Git artık." Egwene'in geldiği yöne işaret etti.

Sesindeki emir tonu o kadar kuvvetliydi ki, Egwene döndü, rampa yukarı üç adım attı, sonra ne yaptığını fark etti. Tüyleri diken diken, hızla döndü. *Aes Sedai ya da değil, ben...*

Galeri boştu.

Kaşlarını çatarak bakındı ve en yakın kapıları eledi –o odalarda fareler dışında kimse yaşamıyordu. Rampa boyunca koştu, iki yana baktı, galerinin kıvrımını gözleri çepeçevre takip etti. Hatta korkuluğun üzerinden, aşağıdaki küçük Kabuledilmişler Bahçesi’ne bile baktı. Yukarıda ve aşağıda, diğer galerileri inceledi. Şeritli elbiseleri içinde iki Kabuledilmiş gördü, biri Faolain, diğeri ismini bilmediği, ama yüzünü tanıdığı bir başka kadındı. Ama görünürde beyaz ve gümüş renklere bürünmüş bir kadın yoktu.

26
Bir Kilidin Arkası

Egwene başını iki yana sallayarak başta elediği kapılara döndü. *Bir yere gitmiş olmalı.* İlk odada, tozlu kumaşlar altında şekilsiz yığınlar gibi görünen birkaç mobilya vardı ve kapı uzun süredir açılmamış gibi havasızdı. Yüzünü buruşturdu; yerdeki tozun üzerinde fare izleri vardı. Ama başka iz yoktu. Telaşla açtığı iki kapı daha aynı manzarayı sergiledi. Şaşırtıcı değil. Kabuledilmişlerin galerilerinde dolu odalardan çok boş odalar vardı.

Başını üçüncü odadan çıkardığında Nynaeve ve Elayne arkasındaki rampadan iniyorlardı, pek de telaşlı görünmüyorlardı.

"Saklandı mı?" diye sordu Nynaeve şaşkınlık içinde. "Oraya mı?"

"Onu gözden kaybettim." Egwene kıvrımlı galeride yine iki yanına baktı. *Nereye gitti?* Else'yi kastediyordu.

"Else'nin senden hızlı koşabileceği aklıma gelseydi," dedi Elayne gülümseyerek, "ben de peşine takılırdım, ama bana hep koşamayacak kadar tombul görünmüştür." Gülümsemesi endişeliydi.

"Onu daha sonra bulmamız gerekecek," dedi Nynaeve, "o zaman kızın ağzını kapalı tutmasını sağlarız. Amyrlin o kıza nasıl güvenebildi?"

"Tam arkasında olduğumu sanıyordum," dedi Egwene yavaşça, "ama başkası çıktı. Nynaeve, sırtımı bir an döndüm ve kadın kayboldu. Else değil. Onu görmedim bile! Başta Else sandığım kadın. Kayboluverdi. Gitti ve nereye gittiğini bilmiyorum."

Elayne'in nefesi kesildi. "Ruhsuzlardan biri mi?" Telaşla çevresine bakındı, ama galeri üçü dışında boştu.

"Hayır," dedi Egwene kararlılıkla. "O..." *Onlara kendimi altı yaşındaymış, elbisem yırtık, yüzüm kirli, burnum akıyormuş gibi*

hissettirdiğini söylemeyeceğim. “O Gri Adam değildi. Uzun boyluydu ve çarpıcı bir görünüşü vardı. Siyah gözlü, siyah saçlı. Onu bin kişilik bir kalabalıkta fark ederdiniz. Onu daha önce hiç görmedim, ama Aes Sedai olduğunu sanıyorum. Öyle olmalı.”

Nynaeve daha fazlasını bekler gibi sustu, sonra sabırsızca, “Eğer onu yine görürsen bana göster,” dedi. “Ortada bir sebep olduğunu düşünüyorsan. Burada durup sohbet edecek zamanımız yok. Else yanlış insanlara bahsedecek vakti bulmadan önce o depolara bakmayı düşünüyorum. Belki dikkatsiz davrandılar. Onlara bunu düzeltmeleri için fırsat tanımayalım.”

Egwene Elayne’in yanında, Nynaeve’in peşine düşerken taş yüzüğü –*Corianin Nedeal’in* ter’angreal*’ini*– hâlâ yumruğunda tuttuğunu fark etti. Gönülsüzce yüzüğü kesesine tıktı ve kesenin iplerini sıkı sıkı çekti. *O lanet şeyle uyumadığım sürece... Ama yapmayı planladığım şey de bu, değil mi?*

Ama bunu gece yapacaktı ve şimdi endişelenmesinin faydası yoktu. Kule’nin içinde yürürlerken gümüş ve beyazlı kadını görme umuduyla bakındı. Onu görmeyince neden rahatladığını anlayamadı. *Ben yetişkin bir kadınım ve kendi kendime yeterim, teşekkür ederim.* Yine de, karşılaştığı kimsenin ona benzemediğini görmekten memnundu. Kadın hakkında ne kadar düşünürse, onda... yanlış... bir şey olduğundan o kadar emin oluyordu. *Işık, yatağımın altında bile Kara Ajah görmeye başlıyorum. Yalnız, belki gerçekten de yatağın altındadırlar.*

Kütüphane Beyaz Kule’nin yüksek, kalın gövdesinden biraz ayrıydı. Solgun taştan duvarlarında mavi çizgiler vardı ve tam en heybetli anında donmuş köpüklü dalgalara benziyordu. O dalgalar sabah ışığı altında bir saray kadar büyük görünüyordu ve Egwene orada gerçekten de bir saray kadar çok oda olduğunu biliyordu, ama onca oda –üst kattaki tuhaf koridorların altındaki, Verin’in de odasının bulunduğu kısımlar– raflarla, raflar ise üç bin sene boyunca her ulustan toplanan kitaplar, yazmalar, kâğıtlar, parşömen ruloları, haritalar, çizimlerle doluydu. Tear ve Cairhien’deki büyük kütüphanelerde bile bu kadar çok kitap yoktu.

Kütüphaneciler –hepsi Kahverengi Aes Sedai idi– o rafları ve kapıları yakından izliyor, onları kimin, neden aldığını bilmeden tek bir kâğıt parçasının bile kaybolmamasını sağlıyorlardı. Ama Nynaeve’in Egwene ile Elayne’i getirdiği kapı izlenenlerden biri değildi.

Yüksek pikan ağaçlarının altında geniş ve yassı uzanan kütüphanenin temellerinin çevresinde, irili ufaklı başka kapılar vardı. Bazen işçilerin

aşağıdaki depolara ulaşması gerekirdi ve kütüphaneciler terli adamların önlerinden geçmelerini onaylamazdı. Nynaeve, bir çiftlik evinin ön kapısından daha iri olmayan böyle bir kapıyı çekip açtı ve diğerlerinin karanlığa uzanan dik bir merdivenden inmesini işaret etti. Kapıyı arkasından bıraktığında, ışık tamamen yok oldu.

Egwene kendini *saidar*'a açtı –öyle rahat geldi ki, ne yaptığını fark etmedi bile– ve içine dolan Güç'ün küçük bir kısmını yönlendirdi. Bir an içinde kabaran akış tüm diğer duyularına baskın gelecek gibi oldu. Havada, başının üzerinde, mavimsi beyaz ışıktan oluşan küçük bir küre belirdi. Egwene derin bir nefes aldı ve kendine neden gergin gergin yürüdüğünü hatırlattı. Bu, dünyanın geri kalanıyla arasındaki bağdı. Derisine sürtünen keten çamaşırları, yün çoraplarını, elbisesini tekrar hissetmeye başladı. Küçük bir pişmanlıkla, daha fazlasını çekme, *saidar*'a tamamen sarınma arzusunu uzaklaştırdı.

Elayne de aynı anda kendi parlak küresini yaratmıştı ve ikisi iki lambadan daha fazla aydınlık sağlıyordu. "O kadar... harika geliyor ki, değil mi?" diye mırıldandı.

"Dikkatli ol," dedi Egwene.

"Oluyorum," diye içini çekti Elayne. "Ama öyle... Dikkatli olurum."

"Bu taraftan," dedi Nynaeve onlara sert bir sesle. Yol göstermek üzere yanlarından geçti. Fazla uzağa gitmedi. Öfkeli değildi ve diğer ikisinin sağladığı ışığı kullanmak zorundaydı.

Girdikleri tozlu yan koridora gri taş duvarların içinde tahta kapılar dizilmişti. Kütüphane boyunca uzanan daha geniş ana koridora ulaşmak için yaklaşık yüz adım yürüdüler. Işıkları tozun içinde tabaka tabaka ayak izi olduğunu gösteriyordu, çoğu erkeklerin giyeceği türden iri çizmelerin izleriydi ve çoğu tozdan silikleşmişti. Tavan burada daha yüksekti ve kapıların bazıları ahır kapısı kadar büyüktü. Sonda bulunan ve koridorun yarısı kadar geniş olan ana merdiven, büyük şeylerin getirilmesi için kullanılırdı. Yan taraftaki bir başka merdiven daha derinlere gidiyordu. Nynaeve durmadan oraya döndü.

Egwene telaşla takip etti. Mavimsi ışık Elayne'in yüzünü solgun gösteriyordu, ama Egwene onun yine de olması gerekenden daha solgun göründüğünü düşündü. *Burada ciğerlerimiz patlayana kadar çığlık atsak, kimse tek bir inleme bile duymaz.*

Bir şimşek oluştuğunu ya da oluşma potansiyelini hissetti ve sendeledi. Daha önce aynı anda iki akışı yönlendirmemişti; hiç zor gelmemişti.

İkinci bodrumun ana koridoru birinci kattaki ile aynıydı, geniş ve tozluydu, ama tavanı daha alçaktı. Nynaeve sağdaki üçüncü kapıya seğirtti, sonra durdu.

Kapı büyük değildi, ama bir şekilde kaba tahtaları kalın olduğu izlenimi veriyordu. Biri kapıda, diğeri duvarda, iki kalın kulpun çevresine dolanmış sağlam bir zincirin üzerinde yuvarlak, demir bir kilit asılıydı. Kilit ve zincir yeni görünüyordu; üstlerinde neredeyse hiç toz yoktu.

“Bir kilit!” Nynaeve kilidi çekiştirdi; zincir açılacak gibi görünmüyordu, kilit de öyle. “Başka herhangi bir yerde kilit gördünüz mü?” Kilidi yine çekiştirdi, sonra onu hızla savurdu; zincir kapıya çarpıp sekti. Patırtı koridor boyunca yankılandı. “Tek bir kilidi kapı daha görmedim!” Yumruğunu kaba tahtanın üzerine indirdi. “Bir tane bile!”

“Sakin ol,” dedi Elayne. “Çılgına dönmeye gerek yok. Mekanizmasını görebilsem kilidi ben açabilirdim. Başka şekilde açarız.”

“Sakin olmak istemiyorum,” diye terslendi Nynaeve. “Öfkelenmek istiyorum! Ben...”

Egwene söylevin geri kalanına kulak tıkayarak zincire dokundu. Tar Valon’dan ayrıldığından beri şimşek yaratmaktan fazlasını öğrenmişti. Bunlardan biri metal bilgisiydi. Bu Toprak’tan, Beş Güç arasında pek az kadının yetenekli olduğu iki Güç’ün birinden kaynaklanıyordu –diğeri Ateş’ti– ama onda vardı ve zinciri, zincirin içini hissedebiliyordu, en ufak soğuk metal zerrelerini, düzenlerini hissedebiliyordu. İçindeki Güç o düzenin titreşimleriyle eşzamanlı hareket ediyordu.

“Yolumdan çekil, Egwene.”

Egwene çevresine bakındı ve Nynaeve’in *saidar*’ın parıltısına sarınmış olduğunu, elinde mavi ışıkla aynı renkte, bu yüzden de neredeyse görünmez bir çubuk olduğunu gördü. Nynaeve zincire kaşlarını çattı, manivelalar hakkında bir şeyler mırıldandı ve aniden çubuk iki kat uzadı.

“Çekil, Egwene.”

Egwene çekildi.

Nynaeve çubuğu zincirin ucuna geçirerek hazırlandı, sonra tüm gücüyle abandı. Zincir iplik gibi koptu, Nynaeve inledi ve şaşkınlık içinde koridorun yarısına kadar sendeledi. Çubuk takırdayarak yere düştü. Nynaeve doğruldu, hayret dolu bakışlarını çubuktan zincire kaydırdı. Çubuk yok oldu.

“Sanırım zincire bir şey yaptım,” dedi Egwene. *Keşke ne yaptığımı bilseydim.*

“Bir şey söyleyebilirdin,” diye mırıldandı Nynaeve. Zincirin geri kalanını halkalarından çıkardı ve kapıyı açtı. “Ee? Bütün gün orada duracak mısınız?”

İçerideki tozlu oda yaklaşık on adım genişliğinde bir kareydi, ama içinde her biri ağzına dek dolu, etiketli, Tar Valon Alevi ile mühürlenmiş, ağır kahverengi kumaştan yapılma iri çuvalların oluşturduğu bir yığından başka bir şey yoktu. Egwene’in saymasına gerek yoktu, on üç tane olduklarını biliyordu.

Işık topunu duvara doğru kaydırdı ve orada sabitledi; bunu nasıl yaptığından emin değildi, ama elini çektiği zaman ışık orada kaldı. *Ne olduğunu bilmediğim şeyleri yapmayı öğreniyorum,* diye düşündü sinirli sinirli.

Elayne düşünür gibi ona baktı, sonra o da ışığı duvara astı. Egwene izlerken onun ne yaptığını gördüğünü düşündü. *O benden öğrendi, ama ben de ondan öğrendim.* Ürperdi.

Nynaeve doğrudan gidip çuvalları ayırdı ve etiketleri okumaya başladı. “Rianna. Joiya Byir. Aradıklarımız bunlar.” Bir çuvalın üzerindeki mührü inceledi, sonra mumu kırdı ve çuvalın iplerini açtı. “En azından bizden önce kimsenin gelmediğini biliyoruz.”

Egwene bir çuval seçti, etiketin üzerindeki ismi okumadan mührü kırdı. Kimin eşyalarını aradığını bilmek istemiyordu. Çuvalı tozlu yere boşalttığı zaman, daha çok eski giysilerle ayakkabılar ve odasını sık sık temizletmeye özen göstermeyen bir kadının gardırobunda bulunabilecek türden birkaç yırtık, buruşuk kâğıt çıktı. “Burada faydalı bir şey göremiyorum. Paçavra olarak bile işe yaramayacak bir pelerin. Bir şehrin yarısı yırtık haritası. Köşesinde Tear diyor. Yama isteyen üç çorap.” Eşi olmayan kadife bir terlikteki delikten parmağını çıkardı ve diğerlerine salladı. “Bu geride ipucu bırakmamış.”

“Amico da hiçbir şey bırakmamış,” dedi Elayne asık suratla, iki eliyle giysileri bir kenara atarak. “Paçavra. Dur, bir kitap var. Bunları her kim topladıysa, bir kitabı atabildiğine göre acelesi varmış. *Tear Sarayı Âdet ve Törenleri.* Kapağı yırtılmış, ama kütüphaneciler yine de ister.” Kütüphaneciler kesinlikle isterdi. Kimse, ne kadar zarar görmüş olursa olsun kitap atmazdı.

“Tear,” dedi Nynaeve düz bir sesle. Aradığı çantadan dökülenlerin arasında diz çökerek, biraz önce attığı kâğıt parçasını aldı. “Erinin üzerinde

ticaret yapan gemilerin listesi, Tar Valon'dan kalkış ve Tear'a varış tarihleri de var."

"Tesadüf olabilir," dedi Egwene yavaşça.

"Belki," dedi Nynaeve. Kâğıdı katladı ve kol yenine tıkıştırdı, sonra bir başka çuvalın mührünü kırdı.

Sonunda işleri bittiğinde, her çuval iki kere aranmış, işe yaramayan döküntüler odanın kenarlarına yığılmıştı. Egwene boş çuvallardan birinin üzerinde oturuyordu ve o kadar dalmıştı ki, kendi irkilmesini fark etmedi. Dizlerini çekerek, oluşturdukları küçük koleksiyonu inceledi. Hepsi sıra halinde dizilmişti.

"Çok fazla," dedi Elayne. "Bunlardan çok fazla var."

"Çok fazla," diye kabul etti Nynaeve.

İkinci bir kitap vardı. Lime lime, deri ciltli, *Tear Ziyareti Üzerine Yorumlar* adlı, sayfalarının yarısı dökülen bir kitap. Chesmal Emry'nin çuvalındaki yırtık pelerinin astarına sıkışmış, pelerinin ceplerinden birindeki yırtıktan oraya kaymış olabilecek, ticaret gemilerini gösteren bir liste daha vardı. İsimlerden başka bir şey yoktu, ama tüm isimler diğer listede de vardı ve buna göre, o gemilerin hepsi Liandrin ile diğerlerinin Kule'yi terk ettikleri gecenin ertesi sabahında, erken saatlerde yola çıkmışlardı. Telaşla çizilmiş geniş bir bina vardı ve odalarından birine solgun harflerle "Taşın Yüreği" yazılmıştı. Ve beş hanın isminin bulunduğu bir sayfa, kâğıdın tepesindeki "Tear" sözcüğü o kadar kötü lekelenmişti ki, zar zor okunuyordu. Bir de...

"Herkesten bir şey kalmış," diye mırıldandı Egwene. "Her biri Tear'a yapılan bir yolculuğa işaret eden bir şey bırakmış. Bunlara bakmış biri nasıl gözden kaçırabilir? Amyrlin neden bu konuda hiçbir şey söylemedi?"

"Amyrlin," dedi Nynaeve acı acı, "kendi fikirlerini kendine saklıyor. Biz o uğurda yanıp kavrulsak bile!" Derin bir nefes aldı ve kaldırdıkları toz yüzünden hapşırdı. "Beni endişelendiren, şu anda bir yeme bakıyor olmam olasılığı."

"Yem mi?" dedi Egwene. Ama konuştuğu anda anladı.

Nynaeve başını salladı. "Yem. Tuzak. Ya da belki şaşırtmaca. Ama bu tuzak ya da şaşırtmaca o kadar açık ki kimse kanmaz."

"Bunu her kim bulursa, tuzağı görüp görmediğine aldırmadıkları sürece." Elayne'in sesinde kararsızlık vardı. "Ya da belki o kadar açık olmasını istediler ki, her kim bulursa Tear'ı hemen hesaptan çıkaracaktı."

Egwene Kara Ajahların kendilerinden o kadar emin olacağına inanamamayı diledi. Kesesini elinde tuttuğunu, başparmağını kesenin içindeki bükük yüzüğün kenarlarında gezdirmekte olduğunu fark etti. “Belki onu her kim bulursa, onunla alay etmeyi düşündüler,” dedi yumuşak sesle. “Belki bunu her kim bulursa, öfke ve kibir içinde, düşünmeden peşlerinden koşacağını düşündüler.” *Bizim bulacağımızı biliyorlar mıydı? Bizi böyle mi görüyorlar?*

“Yak beni!” diye hırladı Nynaeve. Bu dehşet vericiydi; Nynaeve asla böyle konuşmazdı.

Bir süre sessizlik içinde nesnelere baktılar.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Elayne sonunda.

Egwene yüzüğü sıkı sıkı kavradı. Düşgörmek Kehanet’e çok yakındı; bir Düşgörenin düşlerinde gelecekteki ve başka yerlerdeki olaylar görünebilirdi. “Belki bu geceden sonra biliyor olacağız.”

Nynaeve sessiz, ifadesiz bir biçimde ona baktı, sonra çok fazla deliği ve yırtığı olmayan siyah bir etek seçti ve buldukları şeyleri toplamaya başladı. “Şimdilik,” dedi, “bunları odama götürüp saklarız. Mutfaklara geç kalmak istemiyorsak, ancak bu kadar zamanımız olduğunu düşünüyorum.”

Geç, diye düşündü Egwene. Kesesindeki yüzüğü ne kadar yoklarsa, o kadar büyük bir telaş hissediyordu. *Zaten bir adım gerideyiz, ama belki çok geç kalmayız.*

27
Tel’aran’rhiod

Egwene’e verilen, Nynaeve ve Elayne’in odalarıyla aynı galeride bulunan oda Nynaeve’inkinden biraz farklıydı. Yatağı biraz daha geniş, masası biraz daha dardı. Küçük halısının üzerinde kıvrımlı desenler değil, çiçekler vardı. Hepsi bu kadardı. Çömez odalarından sonra bir saray odası gibi gelmişti ona, ama üçü gecenin geç saatlerinde orada toplandıklarında, Egwene parmağında yüzük, elbisesinde şeritler olmadan yine çömez odasında kalmış olmayı diledi. Diğerleri de onun kendini hissettiği kadar sinirli görünüyordu.

Mutfaklarda iki öğün için daha çalışmışlardı ve arada depoda bulduklarının anlamını çözmeye çabalamışlardı. Bu bir tuzak mıydı, yoksa araştırmaların yönünü saptırmak için bir teşebbüs mü? Amyrlin’in nesnelerden haberi var mıydı ve varsa neden onlardan bahsetmemişti? Konuşmak yanıt sağlamıyordu ve Amyrlin görünmemişti ki sorabilsinler.

Verin öğle yemeğinden sonra mutfaklara gelmiş, neden orada olduğunu bilemezmiş gibi gözlerini kırpıştırmıştı. Egwene ile diğer ikisini kazanlar ve tencereler arasında dizleri üzerine çökmüş görünce bir an şaşkın görünmüş, sonra yanlarına gelmiş, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, “Herhangi bir şey buldunuz mu?” diye sormuştu.

Kafası ve omuzları dev bir çorba tenceresinin içinde olan Elayne, kafasını çıkarırken tencerenin kenarına çarpmıştı. Mavi gözleri tüm yüzünü kaplamış gibi görünüyordu.

“Yalnızca yağ ve ter, Aes Sedai,” dedi Nynaeve. Örgüsünü hızla çekince siyah saçlarında yağlı sabun köpükleri kaldı ve Nynaeve yüzünü buruşturdu.

Verin, aradığı yanıt buymuş gibi başını salladı. “Pekâlâ, bakmaya devam edin.” Kendini orada bulmasına şaşmış gibi mutfağa baktı ve gitti.

Öğle yemeğinden sonra mutfağa Alanna da geldi, iri, yeşil üzümlerden bir kâse ve bir sürahi şarap aldı. Akşam yemeğinden sonra ise Elaida, Sheriam ve Anaiya belirdi.

Alanna Egwene’e Yeşil Ajah hakkında daha fazla bilgi isteyip istemediğini sordu, çalışmalarına ne zaman devam edeceklerini merak etti. Kabuledilmişlerin kendi derslerini ve çalışma tempolarını seçebiliyor olmaları, hiç çalışmayacaklar anlamına gelmiyordu. İlk birkaç hafta kötü olacaktı, kuşkusuz, ama seçmek zorundaydılar, aksi halde onların adına seçim yapılacaktı.

Elaida bir süre elleri kalçalarında, yüzünde sert bir ifadeyle durup onlara baktı. Sheriam da aynısını yaptı. Anaiya da aynısını yaptı, ama onun ifadesi daha endişeliydi. Ta ki üçlünün ona baktığını görene kadar. Sonra yüzü, ondan önce gelen Elaida ve Sheriam’ın ifadelerine büründü.

Egwene’in görebildiği kadarıyla bu ziyaretlerin hiçbirinin anlamı yoktu. Çömezler Sorumlusu’nun mutfaklarda çalışan çömezler gibi, onları da kontrol etmesi için sebebi vardı. Elaida’nın ise Andor’un Kız-Veliahtı’na göz kulak olmak için. Egwene Aes Sedai’nin Rand’la ne kadar ilgilendiğini düşünmemeye çalıştı. Alanna’ya gelince, diğerleriyle yemek yemek yerine odasına bir tepsi götürmek için gelen tek Aes Sedai o değildi. Kule’deki Aes Sedailerin yarısı yemek yemek için, bir hizmetkâr çağırıp bir tepsi yiyecek istemek için fazla meşguldü. Ya Anaiya?.. Anaiya pekâlâ Düşgöreni için endişelenmiş olabilirdi. Amyrlin Makamı’nın bizzat verdiği bir cezayı hafifletmek için bir şey yapamazdı gerçi. Anaiya’nın gelme sebebi bu olabilirdi. Olabilirdi.

Egwene elbisesini gardırobuna asarken kendi kendine bir kez daha Verin’in hatasının bile son derece normal olabileceğini söyledi; ne de olsa Kahverengi Aes Sedai çok dalgındı. *Eğer bu bir hataysa yani.* Yatağının kenarına oturarak elbisesini kaldırdı ve çoraplarını indirmeye başladı. Beyazdan da gri kadar nefret etmeye başlıyordu.

Nynaeve Egwene’in kesesi elinde, örgüsünü çekiştirerek şöminenin önünde duruyordu. Elayne masanın başında oturmuş, sinirli sinirli konuşuyordu.

“Yeşil Ajah,” dedi altın saçlı kadın Egwene’e yirminci kez. “Ben de Yeşil Ajah’ı seçebilirim, Egwene. O zaman üç dört Muhafız edinebilir, hatta

aralarından biriyle evlenebilirim. Andor'un Zevç Prensi olarak bir Muhafız'dan iyisini mi bulacağım? Elbette..." Kızararak sustu.

Egwene uzun zaman önce bir yana bıraktığı bir kıskançlık sancısı hissetti. Yalnız bunun içine anlayış da karışmıştı. *Işık, Galad'a her baktığımda aynı anda hem ürperip, hem erirken, nasıl kıskanabilirim? Rand benimdi, ama artık değil. Keşke onu Elayne'e verebilseydim, ama sanırım o ikimize göre de değil. Kız-Veliaht'ın, Andorlu olduğu sürece sıradan bir adamla evlenmesi sorun olmayabilir, ama Yenidendoğan Ejder'i seçemez.* Çoraplarını yere bıraktı ve kendine bu gece düzenlilikten daha önemli şeyler olduğunu söyledi. "Ben hazırım, Nynaeve."

Nynaeve keseyi ve uzun, ince bir deri sicimi uzattı. "Belki aynı anda birden fazla kişi için işe yarar. Belki ben de... seninle gidebilirim."

Egwene taş yüzüğü avcuna yuvarlayarak deri sicimi içinden geçirdi, sonra sicimi boynuna bağladı. İç elbisesinin beyazlığı üzerinde mavi, kahverengi ve kırmızı benekler ve çizgiler daha canlı görünüyordu. "Elayne'i ikimize birden göz kulak olmak üzere yalnız bırakacağız, öyle mi? Kara Ajah'ın bizi bilmesi olasılığı varken?"

"Yapabilirim," dedi Elayne cesaretle. "Ya da seninle ben gideyim ve Nynaeve nöbet tutsun. Öfkelendiği zaman aramızda en güçlüsü o, bizi koruyacak birine ihtiyaç olursa onun bu işi yapabileceğinden emin olabilirsin."

Egwene başını iki yana salladı. "Ya iki kişi için işe yaramazsa? Ya iki kişi birden deneyince hiç işlemezse? Uyanana kadar anlamayız bile ve tüm geceyi harcamış oluruz. Eğer onlara yetişeceksek bir geceyi bile harcayamayız. Zaten çok geride kaldık." Bunlar geçerli sebeplerdi ve Egwene hepsine inanıyordu, ama gönlüne daha yakın bir sebep daha vardı. "Dahası, ikinizin birden bana göz kulak olduğunuzu bilirsem kendimi daha iyi hissederim. Eğer..."

Söylemek istemiyordu. Eğer o uykudayken biri gelirse. Gri Adam. Kara Ajah. Beyaz Kule'yi güvenli bir yerden çukurlar ve tuzaklarla dolu karanlık bir yere çeviren şeylerden herhangi biri. O savunmasız, yatarken gelecek türden bir şey. İki kadının yüzleri, anladıklarını ifade ediyordu.

Egwene yatağa uzanır, tüy yastığı başının arkasına yerleştirirken, Elayne iki sandalyeyi yatağın iki yanına koydu. Nynaeve mumları teker teker söndürdü, sonra, karanlıkta, sandalyelerden birine oturdu. Elayne diğer sandalyeye yerleşti.

Egwene gözlerini kapattı ve uyku verici şeyler düşünmeye çalıştı, ama göğüslerinin arasında yatan şeyin farkındaydı. Sheriam'ın çalışma odasına yaptığı ziyaretten kalan acılardan daha fazla farkında. Yüzük tuğla kadar ağır geliyordu ve evle, sessiz su gölcükleri ile ilgili düşünceler, onu hatırlar hatırlamaz paramparça oluyordu. *Tel'aran'rhiod*'u hatırlar hatırlamaz. Görünmeyen Dünya'yı. Düşler Dünyası'nı. Uykunun diğer yanında bekleyen dünyayı.

Nynaeve yumuşak sesle mırıldanmaya başladı. Egwene, küçükken annesinin mırıldandığı sözsüz, küçük ezgiyi hatırladı. Kendi odasında, yumuşak bir yastık ve sıcak battaniyelerle yatarken, annesinden gül yağı ve ev kokuları yükselirken... *Rand, sen iyi misin? Perrin? O kadın kimdi?* Uyku geldi.

Yabançiçekleriyle kaplı, çukur ve zirvelerde küçük, yapraklı ağaç kümeleriyle benek benek, alçalıp yükselen tepelerin arasında duruyordu. Çiçeklerin arasında, kanatları sarı, mavi, yeşil çakan kelebekler uçuşuyor, yakında bir yerde iki tarlakuşu birbirlerine şarkı söylüyordu. Yumuşak, mavi gökyüzünde beyaz bulutlar süzülüyordu ve esintide, ancak baharın birkaç özel gününde hissedilen, serinlikle sıcaklık arasındaki o hassas denge vardı. Ancak düş olabilecek kadar mükemmel bir gündü.

Egwene elbisesine baktı ve sevinçle kahkaha attı. En sevdiği gök mavisi tonunda ipek bir elbise, etekleri beyaz çizgili –bir anlığına kaşlarını çatınca kahverengiye dönüştü– kol yenlerine ve göğsüne minik inci sıraları dikilmiş. Ayağını uzatıp kadife bir terliğin ucuna baktı. Kıyafetinin uyumunu bozan tek şey boynunda asılı deri sicimin ucundaki renkli taştan, bükük yüzüktü.

Yüzüğü eline aldı ve şaşkınlıktan nefesi kesildi. Tüy kadar hafif geliyordu. Havaya atacak olsa, kaz tüyü gibi süzülüp gideceğinden emindi. Bir şekilde, artık ondan korkmuyordu. Yüzüğü, sıkıntı yaratmasın diye elbisesinin boynundan içeri soktu.

"Demek Verin'in *Tel'aran'rhiod*'u bu," dedi. "Corianin Nedeal'in Düşler Dünyası. Bana tehlikeli gelmedi." Ama Verin tehlikeli olduğunu söylemişti. Kara Ajah ya da değil, Egwene herhangi bir Aes Sedai'nin açık açık yalan söyleyeceğini düşünemiyordu. *Yanılmış olabilir.* Ama Verin'in yanıldığını sanmıyordu.

Ne yapabildiğini görmek için kendini Tek Güç'e açtı. *Saidar* içini doldurdu. Burada bile vardı. Akımı hafifçe, dikkatle rüzgâra yönlendirdi,

kelebeklerin çember çember içinde dönmesini, renk sarmalları çizmesini sağladı.

Aniden salıverdi. Kelebekler, kısa maceralarına aldırmadan eski yerlerine yerleştiler. Myrddraal ve başka Gölgedölleri yönlendiren birini hissedebilirdi. Çevresine bakınca, bu yerde öyle şeyler düşünemiyordu, ama düşünemiyor olması orada olmadıkları anlamına gelmezdi. Ve Kara Ajahlar Corianin Nedeal'in incelediği o *ter'angreal*'leri almışlardı. Neden buraya geldiğini hatırlatan tiksinti verici bir düşünceydi bu.

"En azından yönlendirebildiğimi biliyorum," diye mırıldandı. "Burada durarak hiçbir şey öğrenemem. Belki bakınırsam..." Bir adım attı...

...ve bir hanın rutubetli, karanlık koridorunda duruyordu. Bir hancının kızıydı; burasının bir han olduğundan emindi. Tek ses yoktu ve koridor boyunca bütün kapılar kapalıydı. Tam önündeki sade, tahta kapının arkasında ne olduğunu merak ettiği sırada kapı sessizce açıldı.

İçerideki oda çıplaktı, açık pencerelerden içeri giren soğuk rüzgâr uğulduyor, şöminedeki eski külleri karıştırıyordu. Odanın ortasında duran kaba kesimli, siyah taştan kalın sütunla kapının arasında, yere iri bir köpek kıvrılmış, tüylü kuyruğunu burnuna dayamıştı. İç çamaşırları içinde iri yarı, kıvırcık saçlı genç bir adam sütuna yaslanmıştı, başı uyuyormuş gibi öne düşmüştü. Dev, siyah bir zincir sütunu ve genç adamın göğsünü sarıyordu ve genç adam zincirin uçlarını yumruklarında tutuyordu. Uykuda ya da değil, iri kasları o zinciri gergin tutmak, kendini sütunun yanında tutsak etmek için geriliyordu.

"Perrin?" dedi Egwene merakla. Odaya adım attı. "Perrin, sana ne oldu? Perrin!" Köpek doğruldu ve kalktı.

Bir köpek değildi bu, bir kurttu. Siyah gri renkte, parlak dudakları beyaz dişlerini ortaya çıkaracak şekilde gerilmiş, sarı gözleri ona bir fareymiş gibi bakan bir kurt. Yemeyi düşündüğü bir fare gibi.

Egwene elinde olmadan telaşla koridora geriledi. "Perrin! Uyan! Bir kurt var!" Verin burada olanların gerçek olduğunu söylemişti ve kanıtlamak için bir yara izi göstermişti. Kurdun dişleri bıçak kadar iri görünüyordu. "Perrin, uyan! Ona dost olduğumu söyle!" *Saidar*'a kucak açtı. Kurt yaklaştı.

Perrin'in başı kalktı; gözleri uykulu uykulu açıldı. İki sarı göz Egwene'e baktı. Kurt toparlandı. "Çekirge," diye bağırdı Perrin, "hayır! Egwene!"

Kapı yüzüne kapanan Egwene, zifiri karanlığa gömüldü.

Göremiyordu, ama alnında ter damlalarının oluştuğunu hissetti. Sıcaklıktan değil. *Işık, neredeyim? Buradan hoşlanmadım. Uyanmak istiyorum!*

Bir vızıltı duyunca yerinde sıçradı, ama sonra bunun bir cırcırböceği olduğunu fark etti. Karanlığın içinde bir kurbağa alçak sesle vırakladı ve bir koro tarafından yanıtlandı. Gözleri karanlığa alıştığında, çevresindeki ağaçları fark etti. Bulutlar yıldızları örtmüştü ve ay ince bir dilimdi.

Sağında, ağaçların arasında bir başka ışık titreşiyordu. Bir kamp ateşi.

Harekete geçmeden önce bir an düşündü. Uyanmayı istemek onu *Tel'aran'rhiod*'dan çıkarmaya yetmemişti ve henüz faydalı bir şey bulamamıştı. Ve incinmemişti de. *Şimdiye dek*, diye düşündü ürpererek. Ama o kamp ateşinin yanında kimin ya da neyin olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. *Myrddraaller olabilir. Dahası, ormanda koşmaya uygun giysilerim yok.* Karar vermesini sağlayan bu son düşünce oldu; aptalca davrandığında bunun farkına varmasıyla övünürdü.

Derin bir nefes alarak ipek eteklerini topladı ve sessizce yaklaştı. Ormanda yürümek konusunda Nynaeve'in yeteneğine sahip olmayabilirdi, ama en azından ölü dallara basmamayı biliyordu. Sonunda dikkatle kamp ateşinin yanındaki ihtiyar meşenin arkasından etrafı gözetledi.

Orada yalnız başına oturmuş, alevlere bakan uzun boylu bir adamdan başkası yoktu. Rand. O alevler odun ateşinden çıkmıyordu. Görebildiği kadarıyla ortada yanan bir şey yoktu. Ateş çıplak toprağın üzerinde dans ediyordu. Egwene toprağın üzerinde yanık izi bıraktıklarını bile sanmıyordu.

O hareket edemeden Rand başını kaldırdı. Egwene onun pipo içtiğini görünce şaşırdı. Piposundan ince bir duman bulutu çıkıyordu. Yorgun görünüyordu, çok yorgun.

"Kim var orada?" diye sordu yüksek sesle. "Ölüleri uyandıracak kadar çok yaprak hışırdattın, bu yüzden kendini göstersen de olur artık."

Egwene dudaklarını birbirine bastırdı, ama yine de çıktı. *Hışırdatmadım!* "Benim, Rand. Korkma. Bu bir düş. Düşlerine girmiş olmalıyım."

Rand öyle çabuk ayağa kalktı ki, Egwene olduğu yerde kalakaldı. Egwene'in hatırladığından daha iri görünüyordu. Ve biraz daha tehlikeli. Belki birazdan çok. Mavi gri gözleri donmuş ateş gibi yanıyordu.

"Düş olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi alayla. "Bunun onu daha az gerçek kılmadığını biliyorum." Öfkeyle, başka birini ararmış gibi

karanlığa baktı. “Daha ne kadar deneyeceksin?” diye bağırdı geceye. “Bana kaç suret göndereceksin? Babam, annem, şimdi de o! Güzel kızlar bir öpücükle beni baştan çıkaramaz, tanıdığım biri bile yapamaz bunu! Seni reddediyorum, Yalanların Babası! Seni reddediyorum!”

“Rand,” dedi Egwene tereddütle. “Benim, Egwene.”

Aniden Rand’ın elinde yoktan bir kılıç var oldu. Çeliği tek bir alevden şekillendirilmişti, hafifçe kıvrıktı ve üzerine bir balıkçıl işlenmişti. “Annem bana ballı kek verdi,” dedi gergin bir sesle, “içinde zehir kokusu vardı. Babamsa kaburgalarıma saplamak üzere bir hançer taşıyordu. O... o bana öpücükler sundu ve daha fazlasını.” Yüzünde ter damlaları belirdi; bakışları Egwene’i ateşe verecek gibiydi. “Sen ne getirdin?”

“Tepene oturmak zorunda kalsam bile beni dinleyeceksin, Rand al’Thor.” *Saidar* topladı, akışları yönlendirerek Rand’ı bir ağın içinde tutmaya çalıştı.

Kılıç Rand’ın ellerinde, bir fırın ağzı gibi kükreyerek döndü.

Egwene homurdandı, sendeledi; fazlasıyla gerilen bir halat kopmuş, geri savrulup ona çarpmıştı sanki.

Rand kahkaha attı. “Öğreniyorum, görüyorsun. İşe yaradığı zaman...” Yüzünü buruşturdu ve Egwene’e yaklaşmaya başladı. “Bu hariç her yüze tahammül edebilirim. Onun yüzü olmaz, yanasıca!” Kılıç savruldu.

Egwene kaçtı.

Ne yaptığından ya da nasıl yaptığından emin değildi, ama kendini güneşli bir gökyüzü altında, ötüşen tarlakuşları ve uçuşan kelebeklerle dolu, alçalıp yükselen tepelerde buldu. Derin, titrek bir nefes aldı.

Ne öğrendim? Karanlık Varlık’ın Rand’ın peşinde olduğunu mu? Bunu zaten biliyordum. Karanlık Varlık’ın onu öldürmek istediğini mi? Bu farklı. Şimdiden delirmemişse ve ne söylediğinin farkında değilse tabii. Işık, neden ona yardım edemiyorum? Ah, Işık, Rand!

Sakinleşmek için derin bir nefes daha aldı. “Ona yardım etmenin tek yolu onu ehlileştirmek,” diye mırıldandı. “Gidip onu öldürsem daha iyi.” Midesi burkuldu, düğüm düğüm oldu. “Bunu asla yapmayacağım. Asla!”

Yakındaki ahududu çalısına tünemiş bir kırmızı kuş, sorgucunu kaldırıp başını eğerek ihtiyatla onu izledi. Egwene kuşa hitap etti. “Eh, burada durup kendi kendime konuşarak da yardımım dokunmuyor, değil mi? Ya da seninle konuşarak.”

O çalıya doğru adım atınca kırmızı kuş kanatlandı. Bir sonraki adımda bir kırmızı renk lekesine dönüşmüştü, üçüncüdeyse ise bir çalının arkasında

kayboldu.

Egwene durdu ve deri sicim üzerindeki taş yüzüğü elbisesinin boynundan çıkardı. Neden o değişmiyordu? Şimdiye dek her şey o kadar hızlı değişmişti ki, nefes nefese kalmıştı. Neden şimdi değişmiyordu? Yoksa burada bir yanıt mı vardı? Kararsızca çevresine bakındı. Yabançiçekleri ona sataşıyor, tarlakuşlarının ötüşleri onunla alay ediyordu. Burası kendi yarattığı bir yere benziyordu.

Kararlılıkla *ter'angreal*'i kavradı. "Nerede olmam gerekiyorsa beni oraya götür." Gözlerini kapattı ve yüzüğe odaklandı. Hem, o taştan yapılmıştı; Toprak ona bir yol göstermeliydi. "Yap şunu. Beni olmam gereken yere götür." Bir kez daha *saidar*'ı kucakladı, Tek Güç'ten ince bir akımı yüzüğe besledi. Yüzüğün işe yaraması için Güç akışı gerekmediğini biliyordu ve onunla bir şey yapmaya çalışmadı. Yalnızca yüzüğün kullanması için biraz daha Güç verdi. "Beni bir yanıt bulabileceğim bir yere götür. Kara Ajah'ın ne istediğini bilmeliyim. Beni yanıta götür."

"Eh, sonunda yolu buldun, çocuğum. Her tür yanıt burada."

Egwene hemen gözlerini açtı. Kadın büyük bir salonda duruyordu; kocaman, kubbeli tavan, devasa kızıltaş sütunlardan bir ormanla desteklenmişti. Ve havada, kristal bir kılıç asılıydı. Ağır ağır dönerken parlıyor, kıvılcımlanıyordu. Egwene emin değildi, ama bunun rüyasında Rand'ın uzandığı kılıç olabileceğini düşünüyordu. Diğer rüyada. O kadar gerçek geliyordu ki, kendi kendine bunun da bir rüya olduğunu devamlı hatırlatması gerekiyordu.

Bir sütunun gölgesinden kamburu çıkmış, bir sopaya dayanarak aksak aksak yürüyen yaşlı bir kadın çıktı. Çirkin sözcüğü onu tanımlamakta çok yetersiz kalıyordu. Kemikli, sivri bir çenesi, daha da kemikli, daha da keskin bir burnu ve suratında yüzden çok kıllı siğil vardı.

"Sen kimsin?" dedi Egwene. Şimdiye dek *Tel'aran'rhiod* içinde gördüğü insanlar hep tanıdığı insanlardı, ama bu zavallı, yaşlı kadını unutabileceğini sanmıyordu.

"Yalnızca zavallı, yaşlı Silvie, Leydim," diye gakladı yaşlı kadın. Aynı anda, diz kırma ya da yaltaklanma olarak kabul edilebilecek bir şekilde eğilmeyi başardı. "Zavallı, yaşlı Silvie'yi tanıyorsunuz, Leydim. Ailenize bunca senedir sadakatle hizmet ettim. Bu yaşlı yüz sizi hâlâ korkutuyor mu? Buna izin vermeyin, Leydim. Gerektiğinde güzel bir yüz kadar işime yarıyor."

“Elbette öyle,” dedi Egwene. “Güçlü bir yüz. İyi bir yüz.” Kadının inandığını umdu. Bu Silvie her kimse, Egwene’i tanıdığını düşündüğü açıktı. Belki yanıtları da biliyordu. “Silvie, burada yanıt bulmak hakkında bir şeyler demiştin.”

“Ah, yanıtlar için doğru yere geldiniz, Leydim. Taşın Yüreği yanıtlarla doludur. Ve sırlarla. Yüksek Lordlar bizi burada görseler memnun olmazlar, Leydim. Ah, hayır. Buraya Yüksek Lordlardan başkası girmez. Ve hizmetkârlardan, elbette.” Alaycı, tiz bir kahkaha attı. “Yüksek Lordlar yer süpürmez, paspaslamaz. Ama bir hizmetkârı kim görür ki?”

“Ne tür sırlar?”

Ama Silvie kristal kılıca doğru aksak aksak ilerliyordu. “Entrikalar,” dedi kendi kendine konuşur gibi. “Hepsi Yüce Efendi’ye hizmet ediyormuş gibi görünür ve bu arada kaybettiklerini yeniden elde edebilmek için planlar yaparlar, entrikalar çevirirler. Her biri entrika çevirenin yalnız kendisi olduğunu düşünür. Ishamael aptalın teki!”

“Ne?” dedi Egwene keskin bir sesle. “Ishamael hakkında ne dedin?”

Yaşlı kadın çarpık, yaltaklanan bir gülümseme sergilemek üzere döndü. “Yalnızca fakir halkın söylediği bir şey, Leydim. Onlara aptal demek Terkedilmişlerin gücünü azaltır. Kendinizi iyi ve güvende hissetmenizi sağlar. Gölge bile aptal denilmeyi kaldıramaz. Deneyin, Leydim. Ba’alzamon’un aptal olduğunu söyleyin!”

Egwene’in dudaklarının kenarı gülümsemek için seyirdi. “Ba’alzamon bir aptal! Haklısın, Silvie.” Karanlık Varlık’a gülmek gerçekten de iyi geliyordu. Yaşlı kadın güldü. Kılıç omzunun hemen arkasında dönüyordu. “Silvie, o nedir?”

“*Callandor*, Leydim. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Dokunulamayan Kılıç.” Aniden sopasını arkasına savurdu; sopa kılıçtan otuz santim ötede, yüksek bir tak sesiyle durdu ve geri sekti. Silvie ağzı kulaklarına vararak sırıttı. “Kılıç Olmayan Kılıç, ama ne olduğunu bilen pek az kişi var. Ama bir kişi hariç hiçbiri ona dokunamaz. Onu buraya koyanlar sayesinde. Bir gün Yenidendoğan Ejder *Callandor*’u tutacak ve bunu yaparak dünyaya Yenidendoğan Ejder olduğunu kanıtlayacak. En azından ilk kanıt bu. Tüm dünyanın görmesi, önünde sürünmesi için geri gelen Lews Therin. Ah, Yüksek Lordlar kılıcın burada olmasından memnun değil. Güçle ilgisi olan hiçbir şeyi istemiyorlar. Ellerinden gelse ondan kurtulurlardı. Ellerinden gelse. Sanırım, ellerinden gelse onu almak isteyecek başkaları var. *Callandor*’u tutabilmek için Terkedilmişler neler vermezdi.”

Egwene kıvılcımlanan kılıca baktı. Ejder Kehanetleri doğruysa, Moiraine'in iddia ettiği gibi Rand Ejderse, bir gün onu tutacaktı; *Callandor* ile ilgili Kehanetlerin geri kalanını düşününce, bunun nasıl gerçekleşeceğini hayal edemiyordu. *Ama onu almanın bir yolu varsa, belki Kara Ajah nasıl olacağını biliyordur. Onlar biliyorlarsa, ben de çıkartabilirim.*

İhtiyatla Güç ile uzandı, kılıcı tutan, koruyan ne varsa yokladı. Uzantısı bir şeye dokundu ve durdu. Burada Beş Güç'ten hangilerinin kullanıldığını hissedebiliyordu. Hava, Ateş ve Ruh. *Saidar* ile, onu şaşırtan bir kuvvetle yapılan girift dokuyu seçebiliyordu. Dokunun içinde boşluklar, uzantısının içinden geçebiliyor olması gereken aralar vardı. Denediği zaman, dokunun en güçlü kısmıyla mücadele ediyormuş gibi geldi. Sonra, geçmek için savaştığı yer ona vurdu ve Egwene uzantısının kaybolmasına izin verdi. O duvarın yarısı *saidar* kullanılarak örülmüştü; diğer yarısı, dokunamadığı, hissedemediği kısım *saidin* ile yapılmıştı. Tam olarak böyle değildi –duvar tek parçaydı– ama buna yeterince yakındı. *Taş bir duvar kör bir kadını da gören biri kadar kolayca durdurur.*

Uzakta ayak sesleri yankılandı. Çizmeler.

Egwene sesleri çıkartanların kaç kişi olduğunu ya da hangi yönden geldiklerini anlayamıyordu, Ama Silvie irkildi ve hemen sütunların arasına baktı. "Yine ona bakmaya geliyor," diye mırıldandı. "İster uyanık olsun, ister uykuda, istediği..." Egwene'i hatırladı ve endişeli bir gülümseme takındı. "Artık gitmelisiniz, Leydim. Sizi burada bulmamalı, hatta burada bulunduğunuzu bile bilmemeli."

Egwene çoktan sütunların arasında gerilemeye başlamıştı ve Silvie, ellerini sallayarak, sopasını savurarak arkasından yürüyordu. "Gidiyorum, Silvie. Yalnız, yolu hatırlamam gerek." Taş yüzüğü elledi. "Beni tepelere götür." Hiçbir şey olmadı. Yüzüğe saç kalınlığında bir akım yolladı. "Beni tepelere götür." Kızıltaş sütunlar hâlâ çevresindeydi. Ayak sesleri yaklaşmıştı, kendi yankıları tarafından boğulmayacak kadar yakın.

"Çıkış yolunu bilmiyorsun," dedi Silvie ifadesiz bir sesle, sonra aynı anda hem sokulgan, hem alay dolu bir fısıltıyla, tahammül göreceğini bilen eski bir hizmetkâr gibi devam etti. "Ah, Leydim, çıkış yolunu bilmiyorsanız buraya gelmek tehlikelidir. Gelin, bırakın zavallı, yaşlı Silvie sizi dışarı çıkarsın. Zavallı, yaşlı Silvie sizi sağ salim yatağınıza götürecek, Leydim." Kollarını Egwene'e sardı, kılıçtan uzaklaştırmaya başladı. Egwene'in uzaklaştırılmaya ihtiyacı yoktu. Çizmeler durdu; adam, her kimse, muhtemelen *Callandor*'a bakıyordu.

“Bana yolu göster, yeter,” diye fısıldadı Egwene. “Ya da tarif et. İttirmene gerek yok.” Yaşlı kadının parmakları bir şekilde taş yüzüğe dolanmıştı. “Ona dokunma, Silvie.”

“Sağ salim yatağınıza.”

Acı dünyayı yok etti.

Egwene gırtlak paralayan bir çığlıkla karanlığın içinde doğrulup oturdu. Yüzünden aşağı ter damlaları akıyordu. Bir an nerede olduğunu anlamadı, aldırmadı da. “Ah, Işık,” diye inledi, “çok acıdı. Ah, Işık, çok acıdı!” Öyle yanması için derisinin kavrulmuş ya da su toplamış olması gerektiğini düşünerek ellerini üzerinde gezdirdi, ama iz bulamadı.

“Yanındayız,” dedi Nynaeve’in sesi karanlığın içinde. “Yanındayız, Egwene.”

Egwene kendini sese doğru fırlattı ve büyük bir rahatlama içinde kollarını Nynaeve’in boynuna doladı. “Ah, Işık, geri döndüm. Işık, geri döndüm.”

“Elayne,” dedi Nynaeve.

Biraz sonra mumlardan biri küçük bir ışık veriyordu. Elayne elinde çakmaktaşı ve çelik kullanarak yaktığı mumla durdu. Sonra gülümsedi ve odadaki her mum alev aldı. Lavabonun yanında durdu, Egwene’in yüzünü silmesi için serin, ıslak bir kumaşla yatağa döndü.

“Kötü müydü?” diye sordu endişeyle. “Hiç kıpırdamadın. Hiç mırıldanmadın. Seni uyandırmalı mıyız, uyandırmamalı mı, bilemedik.”

Egwene telaşla deri sicimi yakaladı, onu ve taş yüzüğü odanın karşısına fırlattı. “Bir sonraki sefere,” dedi nefes nefese, “bir süre kararlaştıralım ve o süre dolunca siz beni uyandırın. Kafamı bir lavabo suya sokmanız gerekse bile uyandırın!” Bir sonraki seferin olacağına karar verdiğinin farkında değildi. *Sırf korkmadığını göstermek için kafanı bir ayının ağzına sokar mıydın? Bir kez yaptığın ve ölmediğin için bir daha yapar mıydın?*

Ama mesele korkmadığını kendine kanıtlamaktan öteydi. Korkuyordu, bunu biliyordu. Ama Kara Ajahlarda Corianin’in incelediği *ter’angreal*’ler olduğu sürece geri dönmeye devam edecekti. O *ter’angreal*’lerin neden istediklerinin yanıtının *Tel’aran’rhiod*’da olduğundan emindi. Orada Kara Ajah hakkında yanıtlar bulabilecekse –Düşgörme hakkında anlatılanların yarısı doğruysa, belki başka yanıtlar da bulacaktı– geri dönmek zorundaydı. “Ama bu gece olmaz,” dedi usulca. “Henüz olmaz.”

“Ne oldu?” diye sordu Nynaeve. “Rüyanda ne... gördün?”

Egwene yatağına yattı ve anlattı. Aralarından yalnızca Perrin'in kurtla konuşmasını atladı. Kurttan hiç bahsetmedi. Elayne ile Nynaeve'den sır sakladığı için kendini biraz suçlu hissetti, ama bu Perrin'in sırrıydı, kendisinin değil; ne zaman anlatacağına, anlatıp anlatmayacağına Perrin karar vermeliydi. Kalanını kelimesi kelimesine anlattı, her şeyi tasvir etti. İşi bittiği zaman, kendini içini boşalmış gibi hissetti.

"Yorgunluk dışında," dedi Elayne, "Rand incinmiş görünüyor muydu? Egwene, seni inciteceğine inanamam. Bunu yapabileceğine inanamam."

"Rand," dedi Nynaeve ruhsuz bir sesle, "bir süre daha kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacak." Elayne kızardı; bunu yaparken güzel görünüyordu. Egwene Elayne'in her şeyi yaparken güzel göründüğünü fark etti, ağlarken ve tencere ovarken bile. *"Callandor,"* diye devam etti Nynaeve. "Taşın Yüreği. Bina planında bu vardı. Sanırım Kara Ajahların nerede olduğunu biliyoruz."

Elayne soğukkanlılığına yeniden kavuşmuştu. "Bir tuzak olmasını değiştirmiyor," dedi. "Eğer şaşırtmaca değilse, bir tuzak bu."

Nynaeve acı acı gülümsedi. "Tuzağı kuranı yakalamanın en iyi yolu kapanmasını sağlamak ve sonra adamın gelmesini beklemektir. Ya da, bizim durumumuzda, kadının."

"Tear'a gitmeyi mi düşünüyorsun?" dedi Egwene. Nynaeve başını salladı.

"Amyrlin bizi serbest bırakmış gibi görünüyor. Kendi kararlarımızı veriyoruz, unuttunuz mu? En azından Kara Ajah'ın Tear'da olduğunu biliyoruz ve orada kimi aramamız gerektiğini biliyoruz. Burada tek yaptığımız oturmak ve herkesten kuşkulanarak için için kaynamak, etrafta bir Gri Adam daha olup olmadığını merak etmek. Tavşan olmaktansa tazı olmayı tercih ederim."

"Anneme yazmam gerek," dedi Elayne. İkisinin ona fırlattığı bakışları görünce savunmaya geçti. "Bir kez ona nerede olduğumu söylemeden ortadan kayboldum. Bir daha yaparsam... Annemi bilmezsiniz. Tar Valon'un üstüne Gareth Bryne ve ordunun tamamını yollayabilir. Ya da peşimize takabilir."

"Burada kalabilirsin," dedi Egwene.

"Hayır. İkinizin yalnız gitmesine izin veremem. Ve bana ders veren Aes Sedai'nin Karanlıkdostu olup olmadığını ya da bir sonraki Gri Adam'ın benim peşime düşüp düşmeyeceğini merak ederek burada oturamam." Küçük bir kahkaha attı. "Siz ikiniz macera yaşarken mutfaklarda da

çalışamam. Anneme yalnızca Amyrlin'in emriyle Kule'den ayrıldığımı söyleyeceğim ki kulağına söylentiler gelirse öfkelenmesin. Nereye ya da neden gittiğimizi söylemek zorunda değilim."

"Söylemesen iyi olur zaten," dedi Nynaeve. "Kara Ajah'tan haberi olursa büyük olasılıkla peşinden gelir. Mektubun ona ulaşmadan kimlerin elinden geçecek, hangi gözler tarafından okunacak, bilemezsin. Herkesin bilmesine aldırmayacağın şeyler söylemek daha iyi."

"Bir şey daha var." Elayne içini çekti. "Amyrlin benim sizden olduğumu bilmiyor. Mektubu o görmeden göndermenin bir yolunu bulmalıyım."

"Bu konuda düşünmem gerekecek." Nynaeve'in alnı kırıştı. "Belki yola çıktıktan sonra, orada Caemlyn'e giden birini bulacak zamanımız olursa, ırmak aşağı inerken Aringill'de bırakabilirsin. Amyrlin'in bize verdiği kâğıtlardan birini göstererek birilerini ikna edebiliriz. İkinizden birinde bendekinden daha fazla para yoksa, o kâğıtların gemi kaptanları üzerinde de etkili olması tek umudumuz." Elayne üzüntüyle başını iki yana salladı.

Egwene zahmet bile etmedi. Sahip oldukları tüm parayı Tümentepe'ye giderken harcamışlardı ve hiçbirinin üzerinde birkaç bakırdan fazla para yoktu. "Ne zaman?.." Durdu ve boğazını temizledi. "Ne zaman gidiyoruz? Bu gece mi?"

Nynaeve bir an düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Uykuya ihtiyacın var, o şeyden sonra..." Duvardan sekip düştüğü yerde yatan taş yüzüğe işaret etti. "Amyrlin'e bizi araması için bir şans daha verelim. Kahvaltıyı bitirdiğimiz zaman yanınıza ne almak istiyorsanız toplayın, ama yükünüz hafif olsun. Kule'yi kimse fark etmeden terk etmeliyiz. Amyrlin öğlene kadar bizimle iletişim kurmazsa, bir ticaret gemisine binip gitmeyi düşünüyorum. Öğle çanı çalmadan yola çıkmak için, gerekirse o kâğıdı bir kaptanın boğazından aşağı sokarım. Kulağa nasıl geliyor?"

"Mükemmel geliyor," dedi Elayne kararlılıkla ve Egwene, "Bu gece ya da yarın, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi bana göre," dedi. Sesinin Elayne kadar güvenli çıkmış olmasını diledi.

"O zaman biraz uyusak iyi olacak."

"Nynaeve," dedi Egwene kısık bir sesle, "ben... ben bu gece yalnız kalmak istemiyorum." Bunu itiraf etmek acı veriyordu.

"Ben de," dedi Elayne. "Ruhsuzlar hakkında düşünüp duruyorum. Neden, bilmiyorum, ama beni Kara Ajah'tan daha fazla korkutuyorlar."

“Sanırım,” dedi Nynaeve yavaşça, “ben de pek yalnız kalmak istemiyorum.” Egwene’in uzandığı yatağı süzdü. “Herkes dirseklerini kendine saklarsa, bu üçümüze yetecek kadar geniş görünüyor.”

Daha sonra, o kalabalık içinde rahat etmek için kıpırdanıp dururlarken, Nynaeve aniden kahkaha attı.

“Ne oldu?” diye sordu Egwene. “Sen o kadar gıdıklanmazsın.”

“Yalnızca Elayne’in mektubunu taşımaktan memnun olacak biri geldi aklıma. Tar Valon’u terk etmekten de memnun olacak biri. Aslında, bu konuda iddiaya bile girebilirim.”

28
Çıkış Yolu

Mat, üzerinde yalnızca pantolon, kahvaltıdan sonra biraz atıştırıyordu – biraz jambon, üç elma, ekmek ve tereyağı– ki odasının kapısı açıldı, ona kocaman gülümsemelerle bakan Nynaeve, Egwene ve Elayne içeri doluştu. Mat bir gömlek almak için doğruldu, sonra inatla yine oturdu. En azından kapıyı çalabilirlerdi. Yine de yüzlerini görmek güzeldi. En azından ilk başta.

"Eh, daha iyi görünüyorsun," dedi Egwene.

"Bir ay boyunca iyi yemişsin ve dinlenmişsin gibi," dedi Elayne.

Nynaeve elini alnına bastırdı. Mat aynısını köyde en az beş sene boyunca yaptığı aklına gelmeden önce irkildi. *O zaman yalnızca Hikmet'ti, diye düşündü. O yüzüğü takmıyordu.*

Nynaeve irkildiğini fark etti. Ona gergin gergin gülümsedi. "Bence ayağa kalkıp dolanmaya hazır görünüyorsun. Daha içeri tıkılı kalmaktan bıkmadın mı? Art arda iki gün içeride kalmaya bile dayanamazsın sen."

Mat son elma koçanına gönülsüzce baktı, sonra onu tabağa bıraktı. Neredeyse parmaklarındaki suyunu yalayacaktı, ama üçü birden onu izliyordu. Ve hâlâ gülümsüyorlardı. Mat hangisinin daha güzel olduğuna karar vermeye çalıştığını, ama veremediğini fark etti. Aes Sedai eğitimi gören kadınlar değil de sıradan kadınlar olsalardı, aralarından herhangi birini ya da hepsini dansa kaldırmak isterdi. Köyde Egwene ile sık sık, Nynaeve ile bir kez dans etmişti, ama bunun üzerinden çok zaman geçmiş gibi geliyordu.

"'Bir güzel kadın dansta eğlence demektir. İki güzel kadın evde sorun demektir. Üç güzel kadın tepelere kaç demektir.'" Nynaeve'e onunkinden daha gergin bir gülümsemeyle baktı. "Bunu babam söylerdi. Bir şeyin

peşindesin, Nynaeve. Hepiniz çalıya takılmış kuşa bakan kediler gibi gülümsüyorsunuz ve sanırım kuş da benim."

Gülümsemeler bocaladı ve kayboldu. Mat onların ellerini fark etti ve neden hepsinin bulaşık yıkamış gibi göründüğünü merak etti. Kuşkusuz Andor'un Kız-Veliahtı asla bulaşık yıkamazdı. Emond Meydanı'nda kendi bulaşıklarını yıkadığını bilse bile, Nynaeve'i de bulaşık yıkarken hayal etmekte güçlük çekiyordu. Artık üçü de Büyük Yılan yüzüğü taşıyordu. Bu yeniydi işte. Ve pek de güzel bir sürpriz değildi. *Işık, eninde sonunda olacaktı. Beni ilgilendirmez, o kadar. Beni hiç ilgilendirmez. İlgilendirmez işte.*

Egwene başını iki yana salladı ve bunu Mat kadar diğer iki kadın için de yapmış gibiydi. "Size açık açık sormamız gerektiğini söylemiştim. Dilediğinde katır kadar inatçı, kedi kadar hilekâr olur. Öylesin, Mat. Biliyorsun, bu yüzden kaşlarını çatmayı bırak."

Mat hemen yine sırıtmaya başladı.

"Şşş, Egwene," dedi Nynaeve. "Mat, senden bir iyilik isteyecek olmamız, senin kendini nasıl hissettiğine aldırmadığımız anlamına gelmez. Aldırıyoruz ve her zamankinden daha yün kafalı olmadıysan, sen de bunu biliyorsun. İyi misin? Seni en son gördüğüm zamanla karşılaştırılınca çok daha iyi görünüyorsun. Gerçekten de sanki iki gün değil, bir ay geçmiş gibi."

"On beş kilometre koşmaya ve sonunda da dans etmeye hazırım." Guruldayan midesi ona öğle yemeğine daha ne kadar çok zaman olduğunu hatırlattı, ama onu duymazdan geldi ve diğerlerinin fark etmemiş olmasını diledi. Gerçekten de bir aylık yemek yemiş, bir ay yetecek kadar dinlenmiş hissediyordu kendini. Ve dün yalnızca tek öğün yemiş gibi. "Ne iyiliği?" diye sordu kuşkuyla. Hatırladığı kadarıyla Nynaeve iyilik istemezdi; Nynaeve insanlara ne yapacaklarını söylerdi ve yapıldığını görmeyi beklerdi.

"Benim için bir mektup taşımanı istiyorum," dedi Elayne, Nynaeve konuşamadan. "Anneme, Caemlyn'e." Gülümsedi ve yanağında bir gamze belirdi. "Çok memnun olurdum, Mat." Saçları, pencerelerden sızan sabah ışığıyla ışıldıyordu.

Acaba dans etmeyi seviyor mu? Bu düşünceyi kafasından çıkardı. "Kulağa hiç zor gelmiyor, ama uzun bir yolculuk. Benim çıkarım ne olacak?" Elayne'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, gamzesi nadiren başarısız oluyordu.

Elayne ince ve gururlu, dimdik durdu. Mat arkasındaki tahtı görür gibi oldu. “Sen Andor’un sadık bir kulu musun? Aslan Tahtı’na, Kız-Veliaht’a hizmet etmek istemiyor musun?”

Mat kıs kıs güldü.

“Sana bunun da işe yaramayacağını söylemiştim,” dedi Egwene. “Onda yaramaz.”

Elayne’in yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. “Bir denemeye değer diye düşündüm. Caemlyn’de, askerler üzerinde hep işe yarar. Dedin ki gülümsersem...” Mat’e bakmaktan kaçınarak, sustu.

Ne dedin, Egwene, diye düşündü Mat öfkeyle. *Bana gülümseyen her kıza deli olduğumu mu?* Ama görünüşte sükûnetini korudu, hatta sırıtmayı başardı.

“Keşke sadece sormak yeterli olsaydı,” dedi Egwene, “ama sen kimseye iyilik yapmazsın, değil mi, Mat? Kandırılmadan, dil dökülmeden ya da tehdit edilmeden bir şey yaptığın oldu mu?”

Mat ona gülümsemekle yetindi. “İkinizle de dans ederim, Egwene, ama kimsenin işini yapmam.” Bir an Egwene’in ona dilini çıkaracağını düşündü.

“İlk planladığımız şeye dönersek,” dedi Nynaeve aşırı sakin bir sesle. Diğer ikisi başlarını salladılar ve Nynaeve dikkatini Mat’e çevirdi. İçeri girdiğinden beri ilk kez eski Hikmet gibi görünüyordu. Sizi durduğunuz yere çivileyecek bakışlar ve bir kedinin kuyruğu gibi savrulmaya hazır bir saç örgüsü.

“Hatırladığımdan da kabasın, Matrim Cauthon. O kadar uzun süredir hastasın ki –Egwene, Elayne ve ben sana kundaktaki bebek gibi özenle baktık– unutmuşum. Buna rağmen, içinde biraz minnet olacağını sanırdım. Dünyayı, büyük şehirleri görmekten bahsederdin. Eh, Caemlyn’den daha iyi şehir bulabilir misin? İstediğin şeyi yap, minnetini göster, bu arada da birine yardım et.” Pelerininin içinden katlanmış bir parşömen çıkardı ve masanın üzerine koydu. Altın sarısı mum üzerinde bir zambakla mühürlenmişti. “Bundan fazlasını isteyemezsin.”

Mat kâğıda üzüntüyle baktı. Rand’la Caemlyn’den geçtiğini zar zor hatırlıyordu. Onları şimdi durdurmak çok kötüydü, ama en iyisinin bu olacağına karar verdi. *Dansta eğlenmek istiyorsan, eninde sonunda arp çalana parasını ödemek zorundasın.* Ve Nynaeve’in yüzüne bakılırsa, ödemeyi ne kadar geciktirirse, o kadar kötü olacaktı. “Nynaeve, yapamam.”

“Ne demek yapamam? Sen duvardaki sinek misin, yoksa bir erkek mi? Sana Andor’un Kız-Veliahtı’na bir iyilik yapma, Caemlyn’i görme ve

büyük olasılıkla Kraliçe Morgase ile tanışma şansı tanınıyor ve sen yapamam mı diyorsun? Bundan fazla ne isteyebilirsin, gerçekten bilemiyorum. Bu sefer tavadaki yağ gibi kayıp gidemezsin, Matrim Cauthon! Yoksa yüreğin öyle değişti ki, bunları her yanında görmek hoşuna mı gidiyor?" Sol elini Mat'in yüzüne doğru salladı, neredeyse yüzükle burnuna vuruyordu.

"Lütfen, Mat?" dedi Elayne. Egwene ona bir Trolloc gibi boynuzları çıkmışçasına bakıyordu.

Sandalyesinde kıvrandı. "İstemediğimden değil. Yapamam! Amyrlin bu lanet... adadan çıkmamamı sağlıyor. Bunu değiştirebilirseniz, mektubunu dişlerimde taşırım, Elayne."

Bakıştılar. Mat bazen kadınların birbirlerinin aklından geçeni okuyup okuyamadığını merak ederdi. En istemediği anlarda onun aklını okuyabildikleri kesindi. Ama bu sefer, aralarında sessizce neye karar vermiş olurlarsa olsunlar, onun düşüncelerini okumamışlardı.

"Açıkla," dedi Nynaeve sertçe. "Neden Amyrlin seni burada tutmak istesin?"

Mat omuzlarını silkti ve doğrudan Nynaeve'in gözlerine bakarak en iyi hüzün dolu gülümsemesini takındı. "Hasta olduğum için. Hastalığım bu kadar uzun sürdüğü için. Bir yere gidip ölmeyeceğimden emin olmadan beni bırakmayacağını söyledi. Gerçi böyle bir şey yapacağımdan değil. Öleceğimden değil, demek istedim."

Nynaeve kaşlarını çattı, örgüsünü çekti ve aniden Mat'in başını ellerinin arasına aldı; Mat'in içinden bir ürperti geçti. *Işık, Güç kullandı!* Düşüncesi tamamlanmadan Nynaeve onu bırakmıştı bile.

"Ne?.. Bana ne yaptın, Nynaeve?"

"Hak ettiğinin onda birini bile değil," dedi kadın. "Bir boğa kadar sağlıklısın. Göründüğünden daha zayıfsın, ama sağlıklısın."

"Sana söylemiştim," dedi Mat huzursuzca. Yine sırıtmaya çalıştı. "Nynaeve, o da sana benziyordu. Amyrlin, demek istiyorum. Otuz santim kısa olmasına rağmen tepeden bakmayı başarıyordu ve zorla..." Kadının kaşlarının nasıl kalktığına bakarak, bu yolda daha fazla ilerlemenin iyi olmayacağına karar verdi. Onları Boru konusundan uzak tutsa yeterdi. Bilip bilmediklerini merak etti. "Şey. Her neyse, sanırım beni hançer yüzünden burada tutmak istiyorlar. Yani, yaptığı şeyi tam olarak nasıl yaptığını anlayana kadar. Aes Sedailerin nasıl olduğunu bilirsiniz." Küçük bir kahkaha attı. Hepsi ona bakıyordu. *Belki bunu söylememeliydim. Yak beni!*

Lanet Aes Sedailer olmak istiyorlar. Yak beni, fazla uzattım. Keşke Nynaeve bana öyle bakmayı bıraksa. Kısa kes. "Amyrlin onun emri olmadan köprüyü geçemememi ya da bir gemiye binemememi sağladı. Anlıyor musunuz? Yardım etmek istemediğimden değil yapamam, o kadar."

"Ama seni Tar Valon'dan çıkarmayı başarırsak yapacaksın, öyle mi?" dedi Nynaeve.

"Beni Tar Valon'dan çıkarın, Elayne'i sırtımda annesine taşırım."

Bu sefer Elayne'in kaşları kalktı ve Egwene dudaklarında sessizce ismini şekillendirerek, sert bakışlarla başını iki yana salladı. Bazen kadınlar mizahtan hiç anlamıyordu.

Nynaeve iki kadına, pencereye gelmelerini işaret etti, sonra sırtlarını ona döndüler ve öyle alçak seslerle konuştular ki, Mat bir mırıltıdan başka bir şey duyamadı. Egwene'in, bir arada kalırlarsa bir tanenin yeteceği hakkında bir şeyler söylediğini duydu. İzlerken, Amyrlin'in emrini aşmanın bir yolunu bulabileceklerini gerçekten düşünüp düşünmediklerini merak etti. *Bunu yaparlarsa, lanet mektubu taşırım. Gerçekten de dişlerimde taşırım.*

Düşünmeden elma koçanını aldı ve ucunu ısırdı. Bir kere çiğnedi, sonra telaşla bir ağız dolusu acı çekirdeği tabağa tükürdü.

Masanın başına döndüklerinde, Egwene Mat'e kalın, katlanmış bir kâğıt uzattı. Mat kâğıdı açmadan önce üçünü kuşkuyla süzdü. Okurken, farkında olmadan kendi kendine mırıldanmaya başladı.

> *Bunu taşıyan her ne yapıyorsa, benim, buyruğumla, benim yetkem altında yapıyor. Benim emrimle itaat et ve sessizliğini koru.*
>
> *Siuan Sanche*
> *Mühürlerin Gözetmeni*
> *Tar Valon'un Alevi*
> *Amyrlin Makamı*

Ve yazının dibinde, taş kadar sert beyaz mumun üzerinde, Tar Valon'un Alevi mührü vardı.

"Altın Dolu Cebim"i mırıldanmakta olduğunu fark etti ve sustu. "Bu gerçek mi? Siz?.. Bunu nasıl ele geçirdiniz?"

"Kastettiğin buysa, sahte değil," dedi Elayne.

“Nasıl ele geçirdiğimizi boş ver,” dedi Nynaeve. “Bu gerçek. Seni ilgilendirmesi gereken tek şey bu. Senin yerinde olsam herkese göstermezdim, yoksa Amyrlin onu geri alır. Ama seni nöbetçilerin yanından geçirecek ve bir gemiye binmeni sağlayacak. Bunu yaparsak mektubu götüreceğini söylemiştin.”

“Artık Morgase’in ellerinde sayabilirsiniz.” Kâğıdı okumayı bırakmak istemiyordu, ama yine de katladı ve Elayne’in mektubunun üzerine koydu. “Bunun yanında verecek biraz paran yoktur, değil mi? Biraz gümüş? Bir iki altın? Gemiye yetecek kadar param var sanırım, ama duyduğuma göre nehrin aşağısında her şey pahalanmış.”

Nynaeve başını iki yana salladı. “Paran yok mu? Zarları tutamayacak kadar hastalanana kadar her gece Hurin ile kumar oynadın. Neden nehrin aşağısında her şey daha pahalı olsun?”

“Bakır paralarla oynadık, Nynaeve ve adam bir süre sonra buna bile yanaşmadı. Fark etmez. Ben hallederim. Sen insanların ne dediğini dinlemez misin? Cairhien’de iç savaş var, Tear’da da durumun kötü olduğunu duydum. Aringill’de bir han odası için, köyde iyi bir atın edeceği kadar para istediklerini duydum.”

“Meşguldük,” dedi Nynaeve sert bir sesle. Egwene ve Elayne ile yine bakıştılar. Mat yine merak etmeye başladı.

“Fark etmez. Ben hallederim.” Rıhtımların yakınındaki hanlarda kumar oynayabilirdi. Zarlarla bir gece, sabahleyin gemiye dolu bir para kesesiyle binmesini sağlardı.

“Sen o mektubu Kraliçe Morgase’e teslim et yeter, Mat,” dedi Nynaeve. “Ama onu taşıdığını kimseye belli etme.”

“Ona götürürüm. Götüreceğimi söyledim, değil mi? Seni duyan da sözlerimi tutmuyorum sanır.” Nynaeve ve Egwene’den gelen bakışlar tutmadığı birkaç sözü hatırlamasına sebep oldu. “Yaparım. Kan ve... yaparım!”

Üç kadın biraz daha kaldı. Daha çok köyden bahsettiler. Egwene ve Elayne yatağa oturdu, Nynaeve koltuğa yerleşti, Mat’se taburesinde kaldı. Emond Meydanı’ndan bahsetmek evi özlemesine sebep oldu ve anlaşılan Nynaeve ile Egwene’i hüzünlendirdi. Sanki bir daha hiç görmeyecekleri bir şeyden bahsediyorlardı. Mat gözlerinin nemlendiğinden emindi, ama konuyu değiştirmeye çalıştığı zaman yine tanıdıkları insanlardan, Bel Tine ve Güneşgünü bayramlarından, hasat danslarından, kırkma zamanı yapılan pikniklerden bahsettiler.

Elayne Caemlyn’den, Kraliyet Sarayı’nda neye hazırlıklı olması, kiminle görüşmesi gerektiğinden, biraz da şehirden bahsetti. Bazen öyle bir tavır takınıyordu ki, Mat başında bir taç görür gibi oluyordu. Başını böyle bir kadınla belaya sokmak için bir adamın aptal olması gerekirdi.. Gitmek için kalktıklarında, Mat ayrılmalarına üzüldü.

Aniden, utanarak doğruldu. “Bakın, benim için bir iyilik yaptınız.” Masanın üzerinde duran, Amyrlin’in kâğıdına dokundu. “Büyük bir iyilik. Hepinizin Aes Sedai olacağınızı biliyorum,” –bunu söylerken biraz tereddüt etti– “ve sen de bir gün kraliçe olacaksın, Elayne, ama yardımıma ihtiyacınız olursa, yapabileceğim herhangi bir şey olursa, gelirim. Buna güvenebilirsiniz. Komik bir şey mi söyledim?”

Elayne elini ağzına kapatmıştı, Egwene kahkaha atmamak için açık açık çabalıyordu. “Hayır, Mat,” dedi Nynaeve rahatça, ama dudakları seğiriyordu. “Yalnızca erkekler hakkında benim yaptığım bir yorum.”

“Anlamak için kadın olmak gerekir,” dedi Elayne.

“Güven içinde yolculuk et, Mat,” dedi Egwene. “Ve unutma, bir kadının bir kahramana ihtiyacı olursa, ona bugün ihtiyacı olur, yarın değil.” Kahkahalar içinden taştı.

Mat arkalarından kapanan kapıya baktı. Kadınlar, diye karar verdi en az yüzüncü kez, çok tuhaf.

Sonra gözleri Elayne’in mektubuna takıldı ve onun üzerinde duran kâğıdı açtı. Amyrlin tarafından kutsanmış, anlaşılamaz, ama kış vakti gelen ateş gibi hoş karşılanan bir kâğıt. Çiçekli halının üzerinde küçük bir dans etti. Görecek Caemlyn, tanışılacak bir kraliçe. *Senin kendi sözlerin beni senden kurtaracak, Amyrlin. Ve Selene’den de uzaklaşmamı sağlayacak.*

“Beni asla yakalayamazsınız,” diye kahkaha attı. “Mat Cauthon’u asla yakalayamazsınız.”

29
Kapanmaya Hazır Bir Tuzak

Görevi et şişlerini çevirmek olan köpek bir köşede rahat rahat yatıyordu. Nynaeve ona dik dik bakarak alnındaki terleri eliyle sildi ve köpeğin yapması gereken işi yapmak için eğildi. *Bu Işık'ın terk ettiği sapı çevirtmek yerine beni köpeğin hasır sepetine koysalar da şaşmazdım! Aes Sedailer! Hepsi kavrulsun!* Bu tür dil kullanması ne kadar kızdığının göstergesiydi, bunu yaptığını fark etmemesi ise bir başkası. Uzun, gri, taş şöminedeki ateşin, emekleyerek içine girse bile daha sıcak gelmeyeceğinden emindi. Kahverengi siyah benekli köpeğin ona sırıttığından da emindi.

Elayne şişlerin altında duran tavalardaki yağı uzun saplı bir tahta kaşıkla sıyırıyordu. Egwene aynı türden bir kaşığı, yumuşak kalması için etin üzerine yağ sürmekte kullanıyordu. Etraflarında büyük mutfak, gün ortası işleriyle meşguldü. Çömezler bile orada Kabuledilmişleri görmeye öyle alışmıştı ki, artık üç kadına bakmıyorlardı. Gerçi aşçılar çömezlerin alık alık bakarak oyalanmasına izin vermezdi. İş insanın karakterini geliştirir, Aes Sedailer böyle derdi ve aşçılar çömezlerin güçlü karakterler geliştirmesine özen gösterirdi. Ve üç Kabuledilmiş'in de.

Mutfakların Efendisi Laras –aslında aşçıbaşıydı, ama diğer lakap o kadar uzun süredir, o kadar çok kişi tarafından kullanılmıştı ki, unvanı olmuş sayılırdı– kızaran etleri kontrol etmek için yaklaştı. Ve orada terleyen kadınları kontrol etmek için. Şişmandan öte iriydi, üç kat çenesi ve üç çömez elbisesi dikmeye yetecek kadar geniş, lekesiz, beyaz bir önlüğü vardı. Kendi uzun saplı tahta kaşığını bir asa gibi taşıyordu. Bu kaşık tencere karıştırmak için kullanılmazdı. Altında çalışanları yönetmek, güçlü bir karakteri onu memnun edecek kadar çabuk geliştirmeyenlere vurmak

için kullanılırdı. Etleri inceledi, hoşnutsuzlukla burnunu çekti ve üç Kabuledilmiş'e kaşlarını çattı.

Nynaeve, Laras'ın bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi ve şişi çevirmeye devam etti. Dev kadının yüzü hiç değişmedi. Nynaeve gülümsemeyi denemişti, ama bu Laras'ın ifadesini hiç değiştirmiyordu. İşi bırakıp da onunla –gayet görgülü bir biçimde– konuşmak da felaketle sonuçlanmıştı. Zaten Aes Sedailer tarafından itilip kakılmak yeterince kötüydü. Ama, eğer yeteneklerini kullanmayı öğrenmek istiyorsa, ne kadar canını yakarsa yaksın buna dayanmak zorundaydı. Yapabildiği şeylerden hoşlandığından değil. Sırf Güç yönlendiriyorlar diye Aes Sedailerin Karanlıkdostu sayılamayacağını bilmek başka şeydi, insanın kendisinin yönlendirebildiğini bilmesi başka şey. Ama Moiraine'den öcünü alacaksa öğrenmek zorundaydı; Egwene'e ve Emond Meydanı'ndan olan diğerlerine yaptıkları yüzünden, yaşamlarını paramparça ettiği ve Aes Sedai amaçları uğruna hepsini kullandığı için Moiraine'e duyduğu nefret, yoluna devam etmesini sağlayan tek şeydi. Ama Laras'tan tembel, pek zeki olmayan bir çocuk muamelesi görmek, köyde olsa birkaç iyi seçilmiş sözcükle haddini bildirebileceği bu kadının karşısında diz kırmak ve onun için koşuşturmak... bu, dişlerini Moiraine aklına her geldiğinde yaptığı gibi gıcırdatmasına sebep oluyordu. *Belki ona bakmazsam... Hayır! Bakışlarımı bu... bu inekten kaçıracağıma kavrulurum daha iyi!*

Laras daha yüksek sesle burnunu çekti ve yürüyüp gitti. Yeni silinmiş, gri döşeme taşlarının üzerinde yürürken bir o yana, bir bu yana sallanıyordu.

Elayne hâlâ elindeki kaşığıyla yağ kabının üzerine eğilmiş halde, kadının arkasından dik dik baktı. "O kadın bana bir daha vurursa, Gareth Bryne'a tutuklattıracağım ve..."

"Sus," diye fısıldadı Egwene. Etleri yağlamayı bırakmadı ve Elayne'e bakmadı. "Seni bir duyarsa..."

Laras, gerçekten de işitmiş gibi ağzını açarak, kaşlarını daha fena çatarak döndü. Ama ağzından ses çıkamadan Amyrlin Makamı fırtına gibi mutfağa daldı. Omuzlarındaki çizgili etol bile dikenlerini çıkarmış gibi görünüyordu. Bu sefer Leane görünürlerde yoktu.

Sonunda, diye düşündü Nynaeve karamsar bir şekilde. *Erken gelmiş de sayılmaz!*

Ama Amyrlin ona bakmadı. Kimseye hiçbir şey söylemedi. Elini kemik beyazı olana dek ovulmuş bir masada gezdirdi, parmaklarına baktı ve pis

bulmuş gibi yüzünü buruşturdu. Hemen yanında biten Laras'ın yüzünde güller açmıştı, ama Amyrlin'in duygusuz bakışı gülücüğünün sessizlik içinde kaybolmasına sebep oldu.

Amyrlin mutfakta dolaştı. Yulaf keki dilimleyen kadınlara dik dik baktı. Öfkeli gözlerini sebze soyan kadınlara çevirdi. Çorba tencerelerine kötü kötü baktı; sonra da tencereleri karıştıran kadınlara; kadınlar hemen dönüp çorbaları incelemeye koyuldu. Kaş çatışı, tabak ve kâse taşıyan kızların koşarak yemek salonuna kaçmasına sebep oldu. Öfkeli bakışı çömezlerin kedi görmüş fareler gibi kaçışmasına sebep oldu. O mutfakta yarım tur atana kadar çalışan kadınların her biri iki kat hızlı çalışmaya başlamıştı. Turunu tamamladığında ona ufacık bir bakış fırlatmaya cüret eden tek kadın Laras'tı.

Amyrlin, elleri kalçalarında, kızaran etlerin önünde durdu ve Laras'a baktı. Sert soğuk mavi gözleriyle ifadesiz ifadesiz baktı.

İri kadın yutkundu, önlüğünü düzeltirken çenesi titredi. Amyrlin gözlerini kırpmadı. Laras gözlerini indirdi ve ağır bir şekilde ayak değiştirdi. "Anne beni affederse," dedi hafif bir sesle. Diz kırma olarak yorumlanabilecek bir hareket yaptı ve hızla uzaklaştı. Kendini öyle kaybetmişti ki, çorbaların başındaki kadınların arasına katıldı ve kendi kaşığıyla karıştırmaya başladı.

Nynaeve gülümsedi ve gülümsediğini saklamak için başını eğdi. Egwene ve Elayne de çalışmaya devam ettiler, ama dönüp dönüp iki adım ötede, sırtı onlara dönük durmakta olan Amyrlin'e göz atıyorlardı.

Amyrlin, durduğu yerde bakışlarını tüm mutfakta gezdiriyordu. "Eğer bu kadar kolay sindirilebiliyorlarsa," diye mırıldandı alçak sesle, "belki de gerçekten uzun süredir yaptıkları yanlarına kâr kalıyordur."

Gerçekten de kolay sindiler, diye düşündü Nynaeve. *Kadın müsveddeleri. Tek yaptığı onlara bakmaktı!* Amyrlin etol kaplı omzunun üzerinden baktı ve bir an Nynaeve'le göz göze geldi. Nynaeve aniden şişin sapını daha hızlı çevirmekte olduğunu fark etti. Kendi kendine, başka herkes gibi sinmiş görünmesi gerektiğini söyledi.

Amyrlin'in bakışları Elayne'e takıldı ve aniden, duvarda asılı duran bakır tencereleri ve tavaları tangırdatacak kadar yüksek bir sesle konuştu. "Bir genç kadının ağzından çıkmasına tahammül edemeyeceğim sözler vardır, Trakand Evi'nden Elayne. Onları ağzına alacak olursan, fırçalatıp çıkarttırırım oradan!" Mutfakta herkes yerinde sıçradı.

Elayne kafası karışmış gibi görünüyordu, Egwene’in yüzü öfkeyle doldu.

Nynaeve başını panik içinde birkaç kez salladı. *Hayır, kızım! Dilini tut! Ne yaptığını görmüyor musun?*

Ama Egwene ağzını açtı, saygılı, ama kararlı bir tavırla, “Ama Anne, o hiç...”

“Sessizlik!” Amyrlin’in kükremesi yeni bir sıçrama dalgası yarattı. “Laras! İki kıza ancak konuşmaları gerektiği zaman konuşmalarını ve söylemeleri gerekeni söylemelerini öğretecek bir şey bulabilir misin, Mutfakların *Efendisi?* Bunu becerebilir misin?”

Laras sallana sallana ama Nynaeve’in daha önce onda hiç görmediği bir hızla geldi, Elayne ve Egwene’in üzerine atladı, kulaklarını yakaladı. Bir yandan da, “Evet, Anne. Hemen, Anne. Nasıl emrediyorsanız, Anne,” deyip duruyordu. İki genç kadını, Amyrlin’in bakışlarından kaçmak için sabırsızlanırmış gibi telaşla mutfaktan çıkardı.

Amyrlin şimdi Nynaeve’e dokunacak kadar yaklaşmıştı, ama hâlâ mutfağı izliyordu. Ellerinde bir karıştırma tasıyla dönen genç bir aşçı Amyrlin’in bakışlarına takıldı. Kadın ciyaklayarak hızla uzaklaştı.

“Egwene’in yakalanmasını istememiştim.” Amyrlin dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmamıştı. Kendi kendine mırıldanıyor gibi görünüyordu ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, mutfakta kimse söylediklerini duymak istemezdi. Nynaeve sözcükleri zar zor işitebiliyordu. “Ama belki konuşmadan önce düşünmeyi öğretir ona.”

Nynaeve başını kaldırmadan sapı çevirdi, izleyen olması ihtimaline karşı, o da kendi kendine mırıldanırmış gibi konuştu. “Bizi yakından gözleyeceğinizi sanmıştım, Anne. Bulduklarımızı size rapor edebilmemiz için.”

“Her gün gelip sizi izlersem, kızım, bazıları şüphelenebilir.” Amyrlin mutfağı süzmeye devam etti. Kadınların çoğu, gazabını çekmekten korkarak o tarafa bakmaktan bile kaçınıyordu. “Öğle yemeğinden sonra ikinizi odama getirtmeyi planlamıştım. Çalışma konularınızı seçmediğiniz için sizi paylayacaktım, Leane’e böyle dedim. Ama bekleyemeyecek haberler var. Sheriam bir başka Gri Adam buldu. Bir kadın. Geçen haftadan kalmış balık kadar ölü ve üzerinde tek bir iz yok. Dinleniyormuş gibi, Sheriam’ın yatağının ortasına uzatılmış. Sheriam için pek hoş olmadı.”

Nynaeve burnunu çekti ve bir an şişi unuttu, sonra yeniden çevirmeye devam etti. “Sheriam’ın Verin’in Egwene’e verdiği listedeki isimleri

görmek için fırsatı oldu. Elaida'nın da. Kimseyi suçlamıyorum, ama fırsatları oldu. Ve Egwene Alanna'nın... tuhaf davrandığını söyledi."

"Sana bunu söyledi, öyle mi? Alanna, Arafellidir. Arafellilerin onur ve borç konusunda tuhaf fikirleri vardır." Önemsemezce omuzlarını silkti, ama, "Sanırım ona göz kulak olabilirim," dedi. "Faydalı bir şeyler öğrendiniz mi, çocuğum?"

"Biraz," diye karamsar bir ses tonuyla mırıldandı Nynaeve. *Gözünü Sheriam'dan ayırmamaya ne dersin? Belki de o, Gri Adam'ı bulmakla kalmamıştı. Amyrlin aynı sebepten gözünü Elaida'dan da ayırmayabilirdi. Demek Alanna gerçekten de...* "Else Grinwell'e neden güvendiğinizi anlamadım, ama mesajınızın faydası oldu."

Nynaeve kısa, telaşlı cümlelerle kütüphanenin altındaki depoda bulduklarını anlattı. Yalnızca Egwene ve o gitmiş gibi gösterdi ve eşyalarla ilgili olarak vardıkları sonuçları da ekledi. Egwene'in düşünden –ya da her ne idiyse ondan; Egwene gerçek olduğu konusunda ısrar etmişti– *Tel'aran'rhiod*'daki düşünden bahsetmedi. Verin'in Egwene'e verdiği *ter'angreal*'den de bahsetmedi. Yedi şeritli etolü takan kadına –ya da şal takan herhangi bir kadına– tam anlamıyla güvenmeye ikna edemiyordu kendini ve bazı şeyleri kendine saklaması en iyisiymiş gibi görünüyordu.

Sözleri bittiği zaman Amyrlin o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Nynaeve kadının duymadığını düşünmeye başladı. Biraz daha yüksek sesle tekrarlamaya hazırlanırken, sonunda Amyrlin konuştu. Hâlâ dudaklarını pek az kıpırdatıyordu.

"Ben size mesaj yollamadım, kızım. Liandrin ile diğerlerinin bıraktığı eşyalar iyice arandı ve hiçbir şey bulunamayınca yakıldı. Kimse Kara Ajahların bıraktıklarını kullanmazdı. Else Grinwell'e gelince... Kızı hatırlıyorum. Kendini verse öğrenebilirdi, ama onun tek istediği Muhafızların talim avlusundaki erkeklere gülümsemekti. Else Grinwell on gün önce bir ticaret gemisine kondu ve annesine gönderildi."

Nynaeve boğazında oluşan yumruyu yutmaya çalıştı. Amyrlin'in sözleri aklına küçük çocuklara sataşan zorbaları getirdi. Zorbalar küçük çocukları o kadar hor görürlerdi ki, ufaklıkların neler olup bittiğini fark edemeyecek kadar aptal olduklarından o kadar emin olurlardı ki, tuzaklarını saklamak için pek az çaba harcarlardı. Kara Ajah'ın kendisini bu kadar hor görmesi kanını kaynatıyordu. Bu tuzağı kurabilmiş olmaları midesini buzla dolduruyordu. *Işık, Else gönderilmişse... Işık, konuştuğum herkes Liandrin ya da diğerlerinden biri olabilir. Işık!*

Şiş durmuştu. Telaşla yine çevirmeye başladı. Ama kimse fark etmemiş gibiydi. Hâlâ Amyrlin'e bakmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Peki bu... çok açık tuzak hakkında ne yapmayı düşünüyorsunuz?" dedi Amyrlin yumuşak sesle, Nynaeve'den uzağa, mutfağa bakmaya devam ederek. "Bu tuzağa da düşmeyi düşünüyor musunuz?"

Nynaeve'in yüzü kızardı. "Bu tuzağın tuzak olduğunu biliyorum, Anne. Tuzağı kuranı yakalamanın en iyi yolu, kapanmasına izin vermek ve tuzağı kuran kişinin gelmesini beklemektir." Amyrlin'in anlattıklarından sonra Egwene ve Elayne'e söylerkenki kadar sağlam gelmiyordu kulağa, ama yine de içtendi.

"Belki öyledir, çocuğum. Belki onları bulmanın yolu budur. Onlar geldiklerinde seni ağlarına sıkı sıkı dolanmış bulmazlarsa." Kızgın kızgın içini çekti. "Yolculuk için odana altın koyduracağım. Ve lahana çapalamak için bir çiftliğe gönderildiğiniz söylentisinin yayılmasını sağlayacağım. Elayne de sizinle gelecek mi?"

Nynaeve boş bulunup Amyrlin'e bakakaldı, sonra telaşla gözlerini ellerine çevirdi. Şiş sapını tutan parmaklarının boğumları bembeyaz kesilmişti. "Seni düzenbaz ihtiyar... Madem biliyordun, bunca numara niye? Kurnaz planların neredeyse Kara Ajahlar kadar kıvrandırdı bizi. Neden?" Amyrlin'in yüzü, daha saygılı bir ses tonu kullanmasına sebep olacak kadar gerilmişti. "Sormama izin verirseniz, Anne."

Amyrlin homurdandı. "Morgase'i, isteyip istemediğine bakmadan doğru yola geri döndürmek, kızını su alan bir kayıkla denize gönderdiğimi düşünmesine izin vermeden de yeterince güç olacak. Bu şekilde doğrudan, benim yaptığım bir şey olmadığını söyleyebilirim. Annesi ile yüz yüze geldiği zaman Elayne için biraz zor olabilir, ama artık iki değil üç av köpeğim var. Sana, elimden gelse yüz tanesini tercih edeceğimi söyledim." Omuzlarındaki etolü düzeltti. "Bu yeterince uzadı. Sana bu kadar yakın kalırsam fark edilebilir. Bana söyleyecek başka bir şeyin var mı? Ya da soracak? Çabuk ol, kızım."

"*Callandor* nedir, Anne?" diye sordu Nynaeve.

Bu sefer boş bulunup hafifçe Nynaeve'e doğru dönen Amyrlin oldu. Sonra hızla eski duruşunu aldı. "Onu almalarına izin verilemez." Fısıltısı zar zor duyuluyordu, sanki yalnızca kendi kendine konuşmuştu. "Onu almaları imkânsız ama..." Derin bir nefes aldı ve Nynaeve'in açıkça duyabileceği ama iki adım ötedeki birinin duyamayacağı kadar alçak sesle konuştu. "Kule'de *Callandor*'un ne olduğunu bilen bir düzine kadından

fazlası yok ve dışarıda da ancak o kadar vardır. Tear'ın Yüksek Lordları biliyor, ama bir Toprağın Lordu'nun bu unvana kavuşurken öğrenmesi dışında, asla ondan bahsetmezler. Dokunulamayan Kılıç bir *sa'angreal*'dir, kızım. Ondan daha güçlü yalnızca iki *sa'angreal* daha yapılmıştı ve Işık'a şükür, o ikisi hiç kullanılmadı. Ellerinde *Callandor* ile, çocuğum, tek darbeyle bir şehri dümdüz edebilirsin. Onu Kara Ajah'ın ellerinden uzak tutmaya çalışırken ölürseniz –sen, Egwene ve Elayne, üçünüz birden– tüm dünyaya hizmet etmiş olursunuz ve ölümleriniz küçük bir bedel sayılır."

"Onu nasıl alabilirler?" diye sordu Nynaeve. "*Callandor*'a yalnızca Yenidendoğan Ejder'in dokunabileceğini sanıyordum."

Amyrlin yan yan, şişteki etleri delecek kadar keskin bir bakış fırlattı. "Başka bir şeyin peşinde olabilirler," dedi biraz sonra. "Buradan *ter'angreal*'ler çaldılar. Tear Taşı'nda da hemen hemen Kule'de olduğu kadar çok *ter'angreal* var."

"Yüksek Lordların Tek Güç ile ilgili her şeyden nefret ettiklerini sanıyordum," diye fısıldadı Nynaeve inanamıyormuş gibi.

"Ah, ediyorlar, çocuğum. Nefret ediyorlar ve korkuyorlar. Yönlendirebilen bir Tearlı kız bulduklarında, ailesine veda edecek kadar bile süre tanımadan, gün bitmeden paketleyip Tar Valon'a gelen bir gemiye koyarlar." Amyrlin'in mırıltısı, anılarla acılaşmıştı. "Ama o kıymetli Taşlarının içinde, dünyanın gördüğü en kuvvetli Güç odağını saklarlar. Yıllar içinde bu kadar çok *ter'angreal*- aslında, Güç ile ilgili her şeyi toplamalarının sebebi bu, bana göre. Sanki toplayarak kurtulamadıkları bir şeyin, Taşın Yüreği'ne her girdiklerinde onlara kendi kaderlerini hatırlatan bir şeyin varlığını azaltabilirlermiş gibi. Yüz orduyu paramparça eden kaleleri Ejder'in yeniden doğuşunun işaretlerinden biri olarak düşecek. Üstelik tek işaret bile değil; yalnızca işaretlerden biri. Bu o kibirli yüreklerini nasıl dağlıyor olmalı. Düşüşleri dünyanın değiştiğine ilişkin tek büyük işaret bile olmayacak. Yürek'ten uzak dururken bile bunu görmezden gelemiyorlar. Toprağın Lordları Yüksek Lordluğa orada terfi ediyor ve orada yılda dört kere Muhafaza Ayini dedikleri bir şey yapmak, *Callandor*'u ellerinde tutarak tüm dünyayı Ejder'e karşı koruduklarını iddia etmek zorundalar. Bu ise ruhlarını bir mide dolusu canlı gümüşdiken gibi kemiriyor olmalı. Hak etmediklerini söylemek de zor." Niyetlendiğinden çok daha fazlasını söylemiş gibi silkelendi. "Bu kadar mı, çocuğum?"

"Evet, Anne," dedi Nynaeve. *Işık, hep gelip Rand'a dayanıyor, değil mi? Hep Yenidendoğan Ejder'e dayanıyor.* Rand'ı bu isimle düşünmek için

çaba göstermesi gerekiyordu hâlâ. “Bu kadar.”

Amyrlin etolü yeniden düzeltti, mutfaktaki çılgın koşturmacaya kaşlarını çattı. “Şu işi düzeltmem gerekecek. Seninle gecikmeden konuşmam gerekiyordu, ama Laras iyi bir kadındır ve mutfakla kilerleri iyi yönetir.”

Nynaeve burnunu çekti ve şişin sapını tutan ellerine hitap etti. “Laras koca bir ekşi domuz yağı topağından başka bir şey değil ve o kaşığı fazla ustaca kullanıyor.” Alçak sesle mırıldandığını düşünmüştü, ama Amyrlin’in alayla güldüğünü duydu.

“İnsanları iyi tanıyorsun, çocuğum. Köyünün Hikmeti olarak başarı göstermiş olmalısın. Sheriam’a gidip, sizin daha ne kadar en pis ve en zor işlerde tutulacağınızı, işinizin hafifletilmesine ne zaman izin verileceğini soran Laras’tı. Ben ne dersem diyeyim, bir kadının sağlığının bozulmasına ya da direncinin kırılmasına alet olmayacağını söyledi. Gerçekten de iyi tanıyorsun insanları, çocuğum.”

O sırada Laras mutfak eşiğine geldi, kendi hükümranlık alanına girerken tereddüt etti. Yüzündeki öfke gülümsemeyle yer değiştiren Amyrlin, onu karşılamak üzere uzaklaştı.

“Her şey yolunda görünüyor, Laras.” Amyrlin’in sesi, tüm mutfağın duyabileceği kadar yüksekti. “Yersiz hiçbir şey görmüyorum ve her şey olması gerektiği gibi. Takdire değersin. Sanırım artık resmi unvanın Mutfakların Efendisi olacak.”

İri yarı kadının yüzündeki ifade huzursuzluktan şoka, sonra da ışıl ışıl bir memnuniyete dönüştü. Amyrlin mutfaktan çıkarken Laras’ın yüzünde yine güller açıyordu. Ama bakışları Amyrlin’in gidişinden işçilerine dönünce, yeniden kaşlarını çattı. Mutfak sıçrayarak harekete geçti sanki. Laras’ın sert bakışları Nynaeve’e takıldı.

Nynaeve şişi çevirerek iri yarı kadına gülümsemeyi denedi.

Laras’ın kaş çatışı derinleşti ve kaşığının bir kez amacı dışında kullanıldığını unutarak, kalçasına vurmaya başladı. Kaşık beyaz önlüğünün üzerinde çorba lekeleri bıraktı.

Beni öldürecek olsa bile gülümseyeceğim ona, diye düşündü Nynaeve, ama bunu yapmak için dişlerini gıcırdatması gerekti.

Egwene ve Elayne, yüzlerini buruşturarak, ağızlarını kol yenlerine silerek yaklaştı. Laras gözlerini onlara dikince şişin başına koştular ve işlerine döndüler.

“Sabunun,” diye mırıldandı Elayne boğuk sesle, “tadı korkunç!”

Egwene etlerden sızan suları kaşıklarken titriyordu. “Nynaeve, Amyrlin burada kalmamız gerektiğini söylemişse çığlık atacağım. Bu sefer gerçekten kaçabilirim.”

“Bulaşık bittikten sonra gidiyoruz,” dedi Nynaeve onlara, “eşyalarımızı odalarımızdan alır almaz.” İki kadının gözlerinde çakan hevesi paylaşabilmeyi isterdi. *Umarım içinden çıkamayacağımız bir kapana girmiyoruzdur. Işık, ne olur öyle olsun.*

30
İlk Zar

Nynaeve ve diğerleri yanından ayrıldıktan sonra Mat, kısa bir gezinti dışında gününün çoğunu odasında geçirdi. Plan yapıyordu. Ve yemek yiyordu. Hizmetkâr kadınların getirdiği hemen her şeyi yemiş, daha fazlasını istemişti. İtaat etmekten gayet memnundular. Ekmek, peynir ve meyve istedi, kış boyunca kırışmış elmaları, armutları, peynir dilimlerini ve ekmek somunlarını gardırobun içine yığdı, gelip almaları için boş tepsileri bıraktı.

Öğle vakti bir Aes Sedai'nin ziyaretine tahammül etmesi gerekti... adı Anaiya idi galiba. Ellerini başına koymuş, tüm bedeninden soğuk ürpertiler geçmesine sebep olmuştu. Tek Güç yüzünden olduğuna karar verdi Mat, sırf bir Aes Sedai'nin dokunuşu yüzünden değil. Kadın, pürüzsüz yanakları ve Aes Sedai sükûneti dışında, sade bir kadındı.

"Çok daha iyi görünüyorsun," dedi ona gülümseyerek. Gülümsemesi Mat'e annesini hatırlattı. "Duyduğuma göre beklediğimden daha açmışsın, ama iyi. Kilerlerde ne varsa yeyip tüketmeye çalıştığını söylediler. İnan bana, ne kadar yemek istersen yemeni sağlayacağız. Tamamen iyileşene kadar tek bir öğün kaçırmayacaksın, endişelenme."

Mat, annesinin ona inanmasını özellikle çok istediği zaman sırıttığı gibi sırıttı. "Biliyorum. Ve gerçekten de kendimi daha iyi hissediyorum. Bu öğleden sonra şehri biraz görebileceğimi düşünmüştüm. İtirazınız yoksa, elbette. Belki bu gece bir hanı ziyaret ederim. İnsanın moralini yerine getirmek için salon sohbetleriyle geçen bir gece gibisi yoktur."

Mat, kadının dudaklarının daha geniş bir gülümsemenin kıyısında zorlanarak seğirdiğini düşündü. "Seni kimse durdurmaya çalışmayacak

Mat. Ama şehirden ayrılmaya kalkma. Askerleri sinirlendirip, gözetim altında buraya dönmekten başka bir işine yaramaz."

"Bunu yapmam, Aes Sedai. Amyrlin Makamı gidersem birkaç gün içinde açlıktan öleceğimi söyledi."

Kadın, Mat'in söylediklerinin tek kelimesine inanmamış gibi başını salladı. "Elbette." Ona sırtını dönerken, bakışları talim avlusundan getirdiği, odanın bir köşesine diktiği değneğe takıldı. "Bize karşı kendini korumana gerek yok, Mat. Burada herhangi bir yerde olacağın kadar güvendesin. Hatta daha fazla güvende."

"Ah, bunu biliyorum, Aes Sedai. Gerçekten." Kadın gittikten sonra, kadını herhangi bir şeye ikna edip edemediğini merak ederek kapıya bakıp kaşlarını çattı.

Odasından, bunun son sefer olduğunu umarak çıkarken akşam geceye dönmüştü. Gökyüzü morlaşıyordu ve batan güneş batıdaki bulutları kırmızıya boyuyordu. Pelerinini omuzlarına yerleştirdikten, önceki günkü gezisinde bulup ekmek, peynir ve meyveyle doldurduğu çuvalı sırtına attıktan sonra aynaya bakarken, kendi kendine, niyetinin çok açık olduğunu söyledi. Giysilerinin geri kalanını, yataktan aldığı battaniyenin içine sardı, onu da omzuna attı. Değneği, baston olarak işe yarıyordu. Geride hiçbir şey bırakmadı. Ceketinin cepleri küçük eşyalarıyla doluydu ve en önemlileri kemerindeki kesedeydi. Amyrlin Makamı'nın kâğıdı. Elayne'in mektubu. Ve zar kapları.

Kule'den çıkarken Aes Sedailer gördü ve aralarından bazıları onu fark etti, ama çoğu yalnızca tek kaşlarını kaldırdılar ve hiçbiri onunla konuşmadı. Anaiya da aralarındaydı. Ona memnun bir gülümsemeyle baktı ve hüzünle başını iki yana salladı. Mat omuzlarını silkerek, becerebildiği en suçluluk dolu sırıtmayla karşılık verdi. Kadın başını sallayarak yoluna devam etti. Kule kapılarındaki nöbetçiler ona bakmakla yetindiler.

Ancak şehrin geniş meydanına ve sokaklarına vardığında, içine bir rahatlama duygusu doldu. Ve zafer. *Ne yapacağını saklayamıyorsan, herkesin aptal olduğunu düşüneceği şekilde yap. O zaman kenarda durup yüzüstü düşmeni beklerler. O Aes Sedailer askerlerin beni geri götürmesini bekleyecek. Sabaha kadar dönmediğimi görünce aramaya başlayacaklar. Başta fazla telaşlı değil, çünkü şehirde bir yerde saklandığımı sanacaklar. Saklanmadığımı fark ettiklerinde, bu tavşan, av köpeklerinden çok uzakta, ırmak üzerinde olacak.*

Yıllardır olmadığı kadar hafif ya da ona öyle gelen bir ruh haliyle “Yine Sınırı Geçtik”i mırıldanmaya başladı. Irmak aşağı Tear’a ve aradaki, Erinin kıyısı boyunca uzanan köylere giden gemilerin demirlediği rıhtıma yöneldi. Elbette, fazla uzağa gitmeyecekti. Caemlyn’e gitmek için yolun yarısındaki Aringill’de inmesi gerekiyordu.

Lanet mektubunu teslim edeceğim. Teslim edeceğimi söyleyip, sözümü tutmayacağımı ne cesaretle düşünür! Beni öldürecek olsa bile lanet şeyi teslim edeceğim.

Tar Valon alacakaranlıkla kaplanmaya başlamıştı, ama hâlâ büyüleyici binaların, yüz adım yüksekte, açık havadaki köprüler tarafından birbirine bağlanan tuhaf şekilli kulelerin hatlarını ayırt edecek kadar ışık vardı. Sokaklar insanlarla doluydu, o kadar farklı giysilere bürünmüşlerdi ki, Mat her ulusun burada temsil edildiğini düşündü. Anacaddeler boyunca, lamba yakmakla görevli adamlar çiftler halinde yüksek direklere merdiven dayıyor, tepedeki lambaları yakıyorlardı. Ama Tar Valon’un onun aradığı bölümünde tek ışık pencerelerden süzülenlerdi.

Tar Valon’un büyük binalarını ve kulelerini Ogierler inşa etmişlerdi, ama diğer, yeni kısımlar insanların elleri altında gelişmişti. Yeni demek, bazı durumlarda iki bin yaşında demekti. Aşağıda, Güneylimanı’nda, insan elleri süslü Ogier işlerinin birebir aynısını yapmaya değilse de, onlara uyum sağlamak için çalışmıştı. Gemicilerin âlem yaptığı hanlarda saraylara yakışacak kadar çok taş işlemesi vardı. Nişler içinde heykeller, çatılarda kubbeler, ince işlemeli saçak silmeleri ve girift efrizler dükkânları ve tüccarların evlerini süslüyordu. Burada da sokakların üzerinde kemer yapan köprüler vardı, ama sokaklar iri taşlardan değil, kaldırım taşından yapılmıştı ve köprülerin çoğu taş değil ahşaptı ve bazen birleştirdikleri binaların ikinci katı kadar alçakta, ama asla dördüncü kattan yüksekte değildiler.

Karanlık sokaklar Tar Valon’un her yeri gibi yaşam doluydu. Gemilerinden inmiş tüccarlar ve gemilerin taşıdığı malları satın alanlar, Erinin Nehri üzerinde yolculuk yapmış insanlar ve gemilerde çalışanlar hanların salonlarını ve meyhaneleri doldurmuştu; bu tür insanların taşıdığı parayı, adil ya da bulanık yollarla ele geçirmeye çalışanların eşliğinde. Kanun ve flüt, arp ve santurlardan yükselen boğuk müzik sesleri sokakları doldurmuştu. Mat’in girdiği ilk handa aynı anda üç ayrı zar oyunu devam etmekteydi. Erkekler salonun duvarları boyunca çemberler halinde dizilmiş, kazananları ve kaybedenleri bağırarak ilan ediyordu.

Mat, bir gemi bulmadan önce yalnızca bir saat kumar oynamayı düşünmüştü, para kesesine biraz para koyacak kadar, ama kazanıyordu. Çocukluğundan beri her zaman kaybettiğinden çok kazanırdı ve Shienar'da Hurin'le oynarken art arda altı, sekiz kez zar atıp kazandığı olmuştu. Bu gece, her atışında kazanıyordu. Her atışında.

Bazı adamların yönelttiği bakışları görünce, kendi zarlarını kesesinde bıraktığına memnun oldu. O bakışlar yoluna devam etmeye karar vermesini sağladı. Para kesesinde neredeyse otuz gümüş marka olduğunu görünce şaşırdı, ama adamların hiçbirinden, gittiğini görünce hepsinin sevineceği kadar çok para kazanmamıştı.

Kararmış sokaklarda peşinden gelen ve kaybettiklerini yeniden kazanmasına izin vermesi gerektiğini söyleyen kıvırcık saçlı, esmer bir denizci dışında. Deniz Halkı'ndan olduğunu söylemişti birisi; Mat, Atha'an Miere'den birinin denizden bu kadar uzakta ne aradığını merak etti. Mat rıhtımlara ulaşmak istiyordu –otuz gümüş marka yeterinden fazlaydı– ama denizci itiraz etmeye devam etti. Mat yalnızca yarım saat harcamıştı, bu yüzden boyun eğdi ve adamla birlikte önünden geçtikleri ilk hana girdi.

Mat yine kazandı, sanki ateşi yükselmiş gibiydi. Attığı her zarda kazanıyordu. Meyhaneden hana, handan meyhaneye, gittiği hiçbir yerde kazandıklarıyla herhangi birini öfkelendirecek kadar kalmıyordu. Taçlar oynadı, beşler oynadı, kızın yıkımı oynadı. Beş zarla, dört zarla, üç zarla, hatta iki zarla oynadı. Bir çemberde diz çökene ya da bir masaya oturana kadar bilmediği oyunlar oynadı. Ve kazandı. Gecenin bir vakti, esmer denizci –adının Raab olduğunu söylemişti– bitkin bir halde ama dolu bir para kesesiyle sendeleyerek uzaklaştı; Mat üzerine iddiaya girmeye karar vermişti. Mat para bütünleyen birini daha ziyaret etti –ya da belki iki tanesini; ateş beynini, geçmişe ait anıları kadar bulandırmış gibiydi... ve yeni bir oyuna yollandı. Kazanıyordu.

Ve böylece kendini, kim bilir kaç saat sonra, tütün dumanıyla dolu bir meyhanede buldu. Tremalking Bağlantısı'ydı adı, Mat öyle sanıyordu. Her biri derine kazınmış birer taç gösteren beş zara bakıyordu. Buradaki müşterilerin çoğu yalnızca becerebildiklerince içmekle ilgileniyor gibiydi, ama zarların tıkırtısı ve diğer köşede, bir başka oyunun başındaki oyuncuların bağırışları bir santur eşliğinde bir kadının söylediği şarkıyla neredeyse boğuluyordu.

"Kahverengi gözlü bir kızla da dans ederim,

yeşil gözlü bir kızla da.
Her renk gözlü kızla dans ederim,
ama seninkiler kadar güzelini görmedim daha.
Siyah saçlı bir kızı da öperim,
altın saçlı bir kızı da,
Ama seni almak isterim kollarıma."

Şarkıcı şarkının adının "Bana Böyle Dedi" olduğunu söyledi. Mat ezgiyi farklı sözlerle, "Benimle Dans Eder misin?" diye hatırlıyordu, ama o anda tek düşünebildiği o zarlardı.

"Yine kral," diye mırıldandı Mat'le diz çöken adamlardan biri. Mat art arda beşinci kez kral atmıştı.

Üzerine oynadıkları bir altın parayı kazanmış, bu sefer kendi Andor parasının diğer adamın Illian parasından daha ağır olup olmadığını kontrol etmeye zahmet bile etmemişti. Zarları deri kabına attı, iyice salladı ve yine yere attı. Beş taç. *Işık, olamaz. Kimse art arda altı kez kral atamaz. Hiç kimse.*

"Karanlık Varlık'ın kendi şansı," diye homurdandı bir başka adam. İri yarı bir adamdı, siyah saçları ensesinde siyah bir kurdeleyle bağlanmıştı. Geniş omuzları, yüzünde yaralar ve birkaç kez kırılmış bir burnu vardı.

Mat daha hareket ettiğinin farkına varamadan iri yarı adamın yakasına yapışmış, ayaklarını yerden kesecek kadar yükseğe kaldırmış, sırtını duvara vurmuştu. "Bunu sakın söyleme!" diye hırladı. "Bir daha bunu asla söyleme!" Adam şaşkınlık içinde ona baktı; Mat'ten bir baş uzundu.

"Yalnızca bir deyiş," diye mırıldandı arkalardan biri. "Işık, bu yalnızca bir deyiş."

Mat yüzünde yara izleri olan adamı bıraktı ve geriledi. "Ben... ben... ben insanların benim hakkımda bu tür şeyler söylemesinden hoşlanmam. Ben Karanlıkdostu değilim!" *Kavrulasıca, Karanlık Varlık'ın şansı olamaz. O olamaz! Ah, Işık, o lanet hançer gerçekten de bir şey mi yaptı bana?*

"Kimse öylesin demiyor," diye mırıldandı kırık burunlu adam. Şaşkınlığını aşmış, kızması gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyordu.

Eşyalarını arkasında yığdığı yerden toplayan Mat, paraları olduğu yerde bırakıp meyhaneden çıktı. İri yarı adamdan korktuğundan değil. Adamı da unutmuştu, paraları da. Tek istediği dışarıda, taze havada, düşünebileceği bir yerde olmaktı.

Sokakta kapıdan fazla uzak olmayan bir yerde, meyhanenin duvarına yaslandı ve serin havayı içine çekti. Güneylimanı'nın karanlık sokakları artık boştu. Hanlardan ve meyhanelerden hâlâ müzik ve kahkahalar süzülüyordu, ama gecenin içinde yürüyen pek az insan vardı. Değneğini iki eliyle önünde dik tutarak başını yumruklarına dayadı ve bilmeceyi her açıdan düşünmeye çalıştı.

Şanslı olduğunu biliyordu. Hep şanslı olduğunu hatırlayabiliyordu. Ama hatırladığı kadarıyla, Emond Meydanı'ndayken, oradan ayrıldıktan sonraki kadar şanslı değildi. Birçok beladan ucuz kurtulmuştu, ama aynı zamanda becerebileceğinden emin olduğu eşek şakalarında yakalandığını da hatırlıyordu. Annesi neyin peşinde olduğunu hep bilirdi ve ne kadar savunma hazırlarsa hazırlasın Nynaeve hiçbir şeyi yutmazdı. Ama şansı İki Nehir'den ayrıldıktan hemen sonra artmamıştı. Şans, o hançeri Shadar Logoth'tan aldığında gelmişti. Köyde, tütün almak için Baerlon'dan gelen bir tüccar için çalışan keskin gözlü, sıska bir adamla zar attığını hatırlıyordu. Mat'in adama bir gümüş marka ve dört kuruş borcu olduğunu öğrendiğinde babasının kayışıyla attığı dayağı da hatırlıyordu.

"Ama lanet hançerden kurtuldum," diye mırıldandı. "O lanet Aes Sedailer kurtulduğumu söylediler." O gece ne kadar kazandığını merak etti.

Ceketinin ceplerini aradığı zaman, her tür madeni parayla dolu olduğunu gördü; hem gümüş, hem altın kronlar ve markalar yakındaki pencerelerden dökülen ışığın altında parıldıyordu. Artık iki para kesesi vardı anlaşılan ve ikisi de tıka basa doluydu. İplerini çözdü ve daha fazla altın buldu. Ve kemerindeki kesede, zar kaplarının çevresine tıkılmış, Elayne'in mektubu ile Amyrlin'in kâğıdını kırıştıran daha fazla altın vardı. Hoş gülümseyişleri, güzel gözleri ya da güzel ayak bilekleri olduğu için hizmetkâr kızlara gümüş kuruşlar attığını hatırlıyordu, çünkü gümüş kuruşları saklamaya değmezdi.

Saklamaya değmez mi? Belki değmiyordur. Işık, zengin oldum! Lanet olası bir zengin oldum! Belki Aes Sedailerin yaptığı bir şeydir. Şifa'nın bana yaptığı bir şey. Belki kazayla olmuştur. Olabilir. Diğerinden daha iyi. O lanet Aes Sedailer bana bir şey yapmış olmalı.

Meyhaneden iri yarı bir adam çıktı, kapı geri çarparak yüzünü aydınlatabilecek ışığı kesti.

Mat sırtını duvara dayadı, para keselerini ceplerine tıkıştırdı, değneğini sıkı sıkı kavradı. Bu geceki şansı her nereden gelmişse, onca altını bir yolkesene vermek istemiyordu.

Adam döndü, ona baktı ve irkildi. “S-serin geceler,” dedi sarhoş sarhoş. Tökezleyerek yaklaştı ve Mat adamın cüssesinin çoğunun yağdan oluştuğunu gördü. “Benim... benim...” Şişman adam kendi kendine konuşarak, sendeleye sendeleye uzaklaştı.

“Aptal!” diye mırıldandı Mat, ama şişman adamı mı kastediyordu, kendini mi, belli değildi. “Beni buradan uzaklaştıracak bir gemi bulma zamanı.” Şafağa ne kadar zaman kaldığını hesap etmeye çalışarak gözlerini kısıp, gökyüzüne baktı. İki, belki üç saat diye düşündü. “Geç olmuş.” Midesi guruldadı; hanlardan birinde yediğini hatırlar gibiydi, ama ne yediğini hatırlamıyordu. Zarların ateşi onu gırtlağından yakalamıştı. Çuvala elini daldırdığı zaman yalnızca kırıntılar buldu. “Çok geç olmuş. Aes Sedailerden biri gelip beni yakalayacak ve kesesine tıkacak.” Duvardan uzaklaştı ve gemilerin olması gereken rıhtıma doğru yollandı.

Önce arkasından gelen hafif seslerin kendi çizmelerinin yarattığı yankılar olduğunu düşündü. Sonra birinin onu takip etmekte olduğunu fark etti. Ve bunu gizli gizli yapmaya çalışıyordu. *Eh, bunların yolkesen olduğu kesin.*

Değneğini kaldırarak dönüp adamlarla yüzleşmeyi düşündü. Ama hava karanlıktı ve döşeme taşları ayak basacak sağlam zemin vermiyordu. Kaç kişi olduklarını da bilmiyordu. *Gawyn ve Galad’a karşı iyi dövüşmüş olman seni masallardan çıkmış lanet bir kahraman yapmaz.*

Daha dar, dönemeçli bir yan sokağa döndü, hem ayaklarının ucunda yürüyüp, hem de hızlı hareket etmeye çalıştı. Burada bütün pencereler karanlıktı ve çoğunun kepenkleri kapanmıştı. Sokağın sonuna yaklaştığında, ileride başka bir sokakla kesişme noktasında, iki adamın bu tarafı gözlemekte olduğunu fark etti. Ve arkasından ağır ayak sesleri, taşa sürtünen çizmelerin yumuşak sesini duydu.

Bir anda, bir binanın bir başkasının önünden çıkıntı yaptığı yere, köşeye daldı. Şimdilik yapabileceğinin en iyisi buymuş gibi görünmüştü. Değneği endişeyle kavrayarak bekledi.

Geldiği yönde bir adam belirdi. Ağır ağır, eğilerek adım atıyordu. Sonra bir adam daha belirdi. İkisi de birer bıçak taşıyordu ve av peşindeymiş gibi hareket ediyorlardı.

Mat gerildi. Birkaç adım daha yaklaşırlarsa, onlar köşedeki gölgelerde saklandığını fark etmeden üstlerine atılacaktı. Midesinin çalkalanmaktan vazgeçmesini diledi. O hançerler idman kılıçlarından çok daha kısaydı, ama çeliktendi, tahtadan değil.

Adamlardan biri gözlerini kısarak dar sokağın ucuna baktı, aniden doğruldu ve bağırdı, “O tarafa gelmedi mi?”

“Gölgelerden başka bir şey görmedim,” diye yanıt verdi ağır aksanlı biri. “Bu iş bitsin istiyorum. Bu gece ortalıkta tuhaf şeyler geziniyor.”

Mat’ten dört adım uzakta iki adam bakıştılar, hançerlerini kınlarına soktular ve geldikleri yönde uzaklaştılar.

Mat uzun, ağır bir nefes salıverdi. *Şans. Zarlardan fazlasına yaramıyorsa kavrulayım.*

Artık sokağın ağzındaki adamı göremiyordu, ama yandaki sokakta, bir yerde olduklarını biliyordu. Ve karşı yönde, arkasında daha fazlası vardı.

Yanında çöktüğü binalardan biri burada tek katlıydı ve çatı da yeterince düz görünüyordu. Beyaz taştan, dev asma yaprakları şeklinde oyulmuş bir efriz iki binanın birleştiği yerde yükseliyordu.

Mat değneğinin kenarını çatıya dayayarak ittirdi. Değnek takırdayarak çatı kiremitlerinin üzerine kondu. Mat birinin duyup duymadığını görmek için beklemeden efrizden yukarı tırmandı, iri yapraklar çizmeli biri için bile rahat rahat ayak basılabilecek dayanaklar sağlıyordu. Saniyeler içinde değneğini almış, bastığı yer konusunda şansına güvenerek çatıda koşturuyordu.

Üç kez daha tırmandı ve her seferinde birer kat daha yükseldi. O düzeyde hafifçe eğimli, kiremitli çatılar epey uzanıyordu ve o yükseklikte, serinliğiyle ensesindeki tüyleri diken diken eden, neredeyse takip edildiği hissini veren bir rüzgâr vardı. *Kes şunu, aptal! Artık üç sokak uzaktadırlar ve şişkin bir para kesesi ve kötü şansı olan başka birini arıyorlardır.*

Çizmeleri kiremitlerin üzerinde kayıyordu, yeniden sokağa inmenin zamanının geldiğini düşündü. İhtiyatla çatının kenarına ilerledi ve aşağıya baktı. On iki metre kadar aşağıda boş bir sokak uzanıyordu, üç meyhane ve bir han kaldırım taşlarının üzerine ışık ve müzik yağdırıyordu. Ama sağında, binanın üst katından karşı yana uzanan taştan bir köprü vardı.

Köprü fena halde dar görünüyordu, meyhane ışıklarının dokunmadığı karanlıkta, sert kaldırım taşlarından epey yüksekte kemer yaparak uzanıyordu, ama Mat değneğini aşağı attı ve fazla düşünmeden kendini de ardından bırakıverdi. Çizmeleri köprünün üzerinde tok bir ses çıkardı, küçükken bir ağaçtan düşerken yaptığı gibi yuvarlandı. Bel yüksekliğindeki korkuluklara gelince doğruldu.

“Kötü alışkanlıklar uzun vadede faydalı oluyor,” dedi kendi kendine, ayağa kalkıp değneği alırken.

Köprünün diğer ucundaki pencerenin kepenkleri sıkı sıkı kapanmıştı ve ışıksızdı. Orada yaşayan her kimse, gecenin ortasında bir yabancının belirmesinden çok memnun olacağını sanmıyordu. Mat bir sürü taş işleme görebiliyordu ama köprüden ulaşabileceği bir yerde bir parmağın tutunabileceği yer varsa da, gece, görmesini engelliyordu. *Eh, yabancı olsun olmasın, içeri gireceğim.*

Korkuluktan döndü ve aniden köprüyü onunla paylaşan bir adam fark etti. Elinde hançer olan bir adam.

Bıçak boğazına doğru atılırken Mat eli yakaladı. Parmaklarıyla adamın bileğini zar zor kavradı, sonra aralarındaki değnek bacaklarına takıldı ve sendeleyip korkuluğa doğru düşmesine, diğer adamı da tepesine çekmesine sebep oldu. Orada, sırtı üzerinde dengede, saldırganın gösterdiği dişleri yüzünün önündeyken boğazına doğru ilerleyen, solgun ay ışığını yansıtan hançer kadar, boşlukta duran başının altında düşülebilecek epey yüksek bir mesafe olduğunun da farkındaydı. Adamın bileğindeki parmakları kaymaya başlamıştı ve değneği tutan diğer eli bedenlerinin arasında kısılmıştı. Adamı görmesinden sonra yalnızca birkaç saniye geçmişti ve birkaç saniye sonra gırtlağına saplanan bir hançerle ölecekti.

"Zarları atma zamanı," dedi. Diğer adamın bir an şaşkın göründüğünü düşündü, ama bir an ona yeterdi. Yeri ittirerek kendini ve adamı havaya fırlattı.

Uzun bir an boyunca ağırlığı yokmuş gibi geldi. Hava kulaklarında ıslık çalarak, saçlarını karıştırarak geçiyordu. Diğer adamın çığlık attığını ya da çığlık atmaya başladığını duydu. Yere çakılma, ciğerlerindeki havanın tamamen boşalmasına, bulanan gözlerinde gümüş siyah beneklerin dans etmesine sebep oldu.

Yeniden nefes almayı ve görmeyi başardığında ona saldıran adamın tepesinde yattığını fark etti, diğer beden düşüşüne tampon olmuştu. "Şans," diye fısıldadı. Ağır ağır ayağa kalktı, değneğinin kaburgaları üzerinde yaptığı bereye küfretti.

Diğer adamın öldüğünü umuyordu –tepesinde bir başkasının ağırlığı ile, dokuz metre bir düşüşten canlı kurtulacak adam yoktur pek– ama görmeyi beklemediği şey adamın hançerinin kendi yüreğine saplanmış olmasıydı. Böylesine sıradan görünüşlü bir adamın onu öldürmeye çalışması. Mat adamı kalabalık bir odada fark edeceğini hiç sanmıyordu.

"Şansın yokmuş dostum," dedi cesede titrek bir sesle.

Aniden, her şey aklına üşüştü. Dönemeçli yolda ayak sesleri. Çatılarda yürüme. Bu adam. Düşüş. Gözleri tepesindeki köprüye kaydı ve bir titreme nöbetine yakalandı. *Delirmiş olmalıyım. Küçük bir macera başka şeydir, ama bunu Rogosh Kartalgözlü bile istemezdi.*

Göğsüne hançer saplanmış ölü bir adamın yanında durmakta olduğunu, birinin gelip göğüslerinde Tar Valon Alevi olan askerleri çağırmasını beklediğini fark etti. Amyrlin'in kâğıdı onu askerlerden kurtarabilirdi, ama belki bu Amyrlin'in kulağına gidebilirdi. Kendini kâğıtsız, Beyaz Kule'de bulabilirdi ve bu sefer muhtemelen Kule bahçelerinden çıkmasına bile izin verilmezdi.

O sırada rıhtımlara gidiyor olması ve bayat balıkla dolu çürük bir fıçı bile olsa, bulabildiği ilk gemiyle yola çıkması gerektiğini biliyordu, ama dizleri öyle titriyordu ki, zar zor yürüyebiliyordu. Tek istediği bir dakika için oturmaktı. Dizlerinin normale dönmesi için bir dakika, sonra rıhtımlara gidecekti.

Meyhaneler daha yakındı, ama o hana yöneldi. Bir hanın salonu dost canlısı bir yerdi, bir adamın bir dakika dinlenebileceği ve arkasından sinsice kimin yaklaştığına aldırmayacağı bir yer. Pencerelerden, tabelayı seçebilmesine yetecek kadar ışık geliyordu. Saçları örülmüş, elinde Mat'in zeytin dalı olduğunu düşündüğü bir şey tutan bir kadın ve "Tanchicolu Kadın" sözcükleri.

31
Tanchicolu Kadın

Hanın salonu aydınlıktı, bu kadar geç saatte masaların dörtte biri bile dolu değildi. Bira ve şarap kupaları taşıyan birkaç beyaz önlüklü hizmetkâr kadın, erkeklerin arasında dolaşıyor, arp sesi eşliğinde alçak sohbet mırıltıları sürüyordu. Bazıları pipolarını dişlerine sıkıştırmış, iki tanesi bir oyun taşı tahtasının üzerine eğilmiş müşterilerde, gemi subayı ve küçük evlerden küçük tüccar görüntüsü vardı; ceketleri iyi yünden, iyi kesimliydi, ama daha zengin adamlarda bulunan altın ve gümüş işlemelerden yoksundu. Ve bu sefer zar sesleri gelmiyordu. Odanın uçlarında uzun şöminelerde alevler yanıyordu, ama onlar olmasa bile mekânda sıcak bir hava vardı.

Arpçı masanın üzerinde durmuş, arp müziği eşliğinde “Mara ve Üç Aptal Kral”ı söylüyordu. Baştan aşağı altın ve gümüş işlemeli arpı saraylara layıktı. Mat adamı tanıyordu. Bir kez Mat’in hayatını kurtarmıştı.

Arpçı, kambur durmasa uzun boylu olacak ince bir adamdı, masanın üzerinde yer değiştirirken aksıyordu. İçeride olmasına rağmen, çırpınan rengârenk yamalarla kaplı pelerini üzerindeydi. Bir âşık olduğunu herkesin bilmesini isterdi. Uzun bıyıkları ve çalı gibi kaşları da gür saçları da kar beyazıydı. Şarkısını söylerken mavi gözlerinde hüzün vardı. Bu ifade, adamın kendisi kadar beklenmedikti Mat için. Mat, Thom Merrilin’i asla hüzünlü bir adam olarak tanımamıştı.

Bir masaya oturdu, eşyalarını taburesinin yanına, yere koydu ve iki kupa sipariş etti. Genç, güzel hizmetkâr kadının iri, kahverengi gözleri ışıldayarak ona baktı.

“İki mi, genç efendi? O kadar çok içen birine benzemiyorsun.” Kadının sesinde yaramaz bir kahkaha tınısı vardı.

Mat cebini karıştırarak iki gümüş kuruş çıkardı. Bir tanesi şaraba yeter de artardı, ama Mat kızın gözleri için bir tane daha koydu. “Arkadaşım da bana katılacak.”

Thom’un onu gördüğünü biliyordu. İhtiyar âşık Mat içeri girdiğinde neredeyse susup kalıyordu. Bu yeniydi. Thom’u pek az şey, belli edeceği kadar şaşırtırdı ve Mat’in bildiği kadarıyla Trolloclardan daha önemsiz hiçbir şey hikâyenin ortasında durmasına sebep olamazdı. Kız şarabı ve para üstü olan bakırları getirdiği zaman, Mat kurşun-kalay kupaları masada bıraktı ve hikâyenin sonunu dinledi.

“‘Tam da olması gerektiğini söylediğimiz gibi,’ dedi Kral Madel, balığı uzun sakalından kurtarmaya çalışarak.” Thom’un sesi sıradan bir han odasında değil, büyük salonlarda yankılanıyor gibiydi. Telleri çekilen arp, üç kralın nihai aptallıklarım seslendirdi. ‘Tam da olacağını söylediğimiz gibi,’ diye bildirdi Orander. Ve ayakları çamurda kayarak, büyük bir şapırtıyla oturakaldı. ‘Tam da olacağı gibi,’ diye ilan etti Kadar, dirseklerine kadar ırmağa dalmış, tacını ararken. ‘Kadın konuştuğu lafı bilmiyor. Aptal olan o!’ Madel ve Orander yüksek sesle onayladılar. Ve Mara artık dayanamadı. ‘Hepsine yeterince şans verdim,’ diye mırıldandı kendi kendine. Kadar’ın tacını çantasına, ilk ikisinin yanına koyarak arabasına tırmandı, kısrağa dilini şaklattı ve arabasını dosdoğru köyüne sürdü. Ve Mara onlara neler olduğunu anlattığı zaman, Heape halkı krallar tarafından yönetilmeyi reddetti.” Kralların aptallıklarıyla ilgili ana temayı bir kez daha çaldı, bu sefer daha da fazla kahkahaya benzeyen bir kreşendoya yükseldi, masadan düşercesine, yerlere kadar eğildi.

Adamlar, hikâyeyi büyük olasılıkla daha önce defalarca dinlemiş olmalarına rağmen kahkaha attılar, ayaklarını yere vurdular ve daha fazlasını istediler. Mara’nın hikâyesi, belki krallar dışında, hep iyi karşılanırdı.

Thom masadan inerken neredeyse düşecekti, Mat’in oturduğu yere yaklaşırken yürüyüşünde, tutulmuş bir bacağın sebep olacağından daha fazla dengesizlik vardı. Arpı kayıtsızlıkla masanın üzerine koydu, ikinci kupanın önündeki tabureye çöktü ve ifadesiz bakışlarını Mat’e dikti. Gözleri her zaman çok keskin olmuştu, ama bu sefer odaklanmakta güçlük çekiyorlardı.

“Sıradan,” diye mırıldandı. Sesi hâlâ gürdü, ama artık yankılanıyor gibi gelmiyordu. “Hikâye Sade Anlatım’da yüz kat daha iyidir, Yüksek

Anlatım'da ise bin kat, ama onlar hep Sıradan'ı istiyorlar." Başka tek söz söylemeden kafasını şaraba gömdü.

Mat Thom'un arp çalmayı bitirdikten hemen sonra onu deri çantasına koymadığını daha önce hiç görmemişti. Hele içki içip sarhoş olduğunu, hiç. Âşığın dinleyicilerinden şikâyet ettiğini duymak ise iç rahatlatıcıydı; Thom dinleyici standartlarını, asla kendisininki gibi yüksek bulmazdı. En azından bir parçası değişmemişti.

Hizmetkâr kız geri dönmüştü, ama bu sefer gözlerinde ışıltı yoktu. "Ah, Thom," dedi yumuşak sesle, sonra hızla Mat'e döndü. "Beklediğin arkadaşın o olduğunu bilseydim, yüz gümüş kuruş versen bile onun için şarap getirmezdim."

"Sarhoş olduğunu bilmiyordum," diye itiraz etti Mat.

Ama kızın dikkati hemen Thom'a dönmüştü, sesi yine yumuşamıştı. "Thom, biraz dinlenmeye ihtiyacın var. İzin verirsen gece gündüz hikâye anlattırırlar sana."

Thom'un diğer yanında bir başka kadın belirdi, önlüğünü başından geçirerek çıkardı. İlk kızdan daha yaşlıydı, ama aynı ölçüde güzeldi. İkisi kardeş olabilirlerdi. "Güzel bir hikâye, hep öyle düşündüm Thom ve sen harika anlatıyorsun. Gel, yatağına ısıtma kabı koydum. Hem, bana Caemlyn'deki sarayı anlatabilirsin."

Thom boş bulduğuna şaşırmış gibi kupaya baktı, sonra uzun bıyıklarına üfledi ve bir kadından diğerine baktı. "Güzel Mada. Güzel Saal. Size hayatım boyunca beni iki güzel kadının sevdiğini söyledim mi? Bu çoğu erkeğin iddia edebileceğinden fazladır."

"Bize her şeyi anlattın, Thom," dedi daha yaşlı kadın hüzünle. Genç olanı, her şey onun suçuymuş gibi dik dik Mat'e baktı.

"İki," diye mırıldandı Thom. "Morgase'in öfkeli bir mizacı vardı, ama ben bunu görmezden gelebileceğimi düşündüm, bu yüzden sonunda beni öldürmek istedi. Dena'yı ben öldürdüm. Öyle sayılır. Fazla fark yok. İki şansım oldu, çoğu erkekten daha fazla ve ben ikisini de boşa harcadım."

"Ben onunla ilgilenirim," dedi Mat. Şimdi Mada da, Saal da dik dik bakıyordu ona. Mat en iyi gülümsemesini yüzüne kondurdu, ama işe yaramadı. Midesi yüksek sesle homurdandı. "Kızarmış tavuk kokusu mu alıyorum? Bana üç dört tane getirin." İki kadın gözlerini kırpıştırdı, "Sen de bir şey yemek ister misin, Thom?" diye ekleyince irkildiler.

"Bu güzel Andor şarabından biraz daha alabilirim." Âşık kupasını umutla kaldırdı.

“Sana bu gece daha fazla şarap yok, Thom.” Kadın, Thom izin verse elindeki kupayı da alacaktı.

Neredeyse aynı anda, genç olanı bir kararlılık ve yakarı karışımıyla, “Sen de biraz tavuk ye, Thom. Çok güzel,” dedi.

Âşık bir şey yemeyi kabul etmeden ikisi de gitmedi ve sonunda giderken Mat’e öyle bakışlar fırlattılar, burunlarını öyle çektiler ki, Mat başını iki yana salladı. *Hay kavrulasıca, sanki daha fazla içmesi için onu ben cesaretlendirdim! Kadınlar! Ama ikisinin de gözleri güzeldi.*

“Rand hayatta olduğunu söylemişti,” dedi Thom’a, Mada ve Saal onu duyamayacak kadar uzaklaşınca. “Moiraine de hep hayatta olduğuna inandığını söyledi. Ama Cairhien’de olduğunu, Tear’a gitmeyi planladığını duydum.”

“Demek Rand iyi, ha?” Thom’un gözleri Mat’in hatırladığı keskinliğe kavuştu. “Bunu beklediğimden emin değilim. Moiraine hâlâ yanında, değil mi? Hoş görünüşlü bir kadın. Aes Sedai olmasaydı, hoş bir kadın derdim. O tür kadınlarla başını belaya sokarsan, parmaklarından fazlası yanar.”

“Neden Rand’ın iyi olmasını beklemiyordun?” diye sordu Mat ihtiyatla. “Ona zarar verebilecek bir şey mi biliyorsun?”

“Bilmek mi? Ben hiçbir şey bilmiyorum, evlat. Hayrıma olmayacak kadar çok şeyden şüpheleniyorum, ama hiçbir şey bilmiyorum.”

Mat bu konuyu bıraktı. *Şüphelerini kesinleştirmenin faydası yok. Benim için sağlıklı olacağından fazlasını bilmesine izin vermenin faydası yok.*

Daha yaşlı kadın –Thom ona Mada demişti– derileri gevrek, kahverengi olacak kadar kızarmış üç tavukla geldi, beyaz saçlı adama endişeyle, Mat’e uyarıyla baktı, sonra gitti. Mat bir tavuk bacağı kopardı ve konuşurken yemeye başladı. Thom kupasına kaşlarını çattı, tavuklara bakmadı bile.

“Neden burada, Tar Valon’dasın, Thom? Aes Sedailer hakkındaki düşüncelerin göz önüne alınınca, seni bulmayı umacağım en son yer burasıydı. Cairhien’de iyi kazandığını duydum.”

“Cairhien,” diye mırıldandı yaşlı âşık, gözlerindeki ışık yine solarak. “Adam öldürmek ne kadar soruna yol açıyor. Ölümü hak ettiği halde.” Bir elini savurdu ve bir hançer çıkardı. Thom’un bedeninin her yerinde hançerler saklı olurdu. Ne kadar sarhoş olsa da, hançeri tutan eli titremiyordu. “Öldürülmesi gereken bir adamı öldürdüğün zaman, bazen bedelini başkaları ödüyor. Soru şu, yine de yapmaya değer miydi? Hep bir denge vardır, bilirsin. İyi ve kötü. Işık ve Gölge. Denge olmasaydı insan olmazdık.”

“Kaldır şunu,” diye homurdandı Mat lokmasını çiğnerken. “Öldürmek konusunda konuşmak istemiyorum.” *Işık, o adam hâlâ dışarıda, sokakta yatıyor. Yak beni, çoktan bir gemiye binmiş olmalıydım.* “Sana neden Tar Valon’da olduğunu sordum. Birini öldürdüğün için Cairhien’den ayrılmak zorunda kaldıysan, bilmek istemiyorum. Kan ve küller, doğru konuşacak kadar aklını toparlayamayacaksan, ben gidiyorum.”

Thom ekşi ekşi bakarak hançeri yok etti. “Neden mi Tar Valon’dayım? Buradayım, çünkü burası dünyada olunabilecek en kötü yer. Belki Caemlyn dışında. Bunu hak ediyorum, evlat. Kızıl Ajah’tan bazıları beni hâlâ hatırlıyor. Geçen gün sokakta Elaida’yı gördüm. Burada olduğumu bilseydi, derimi şerit şerit doğrar, sonra hoş davranmayı bırakırdı.”

“Kendine acıdığını hiç görmemiştim,” dedi Mat tiksinti içinde. “Şarapta boğulmaya mı çalışıyorsun?”

“Sen ne anlarsın, evlat?” diye hırladı Thom. “Birkaç sene daha yaşa, biraz hayatı gör, belki bir iki kadına âşık ol, o zaman anlarsın. Belki, öğrenecek beynin varsa anlarsın. Aaaah! Neden Tar Valon’da olduğumu mu bilmek istiyorsun? Sen neden Tar Valon’dasın? Moiraine’in Aes Sedai olduğunu öğrendiğinde titremeye başladığını hatırlıyorum. Ne zaman biri Güç’ten bahsedecek olsa altına kaçıracak gibi olurdun. Sen neden Tar Valon’da, her yerde Aes Sedailer olan bir yerdesin?”

“Ben Tar Valon’dan ayrılıyorum. Burada yaptığım bu. Gitmek!” Mat yüzünü buruşturdu. Âşık hayatını kurtarmıştı ve belki daha fazlasını yapmıştı. Bir Soluk vardı. Thom’un sağ bacağının o kadar iyi çalışmamasının sebebi buydu. *Onu bu kadar sarhoş etmek için bir gemi dolusu şarap yetmez.* “Caemlyn’e gidiyorum, Thom. Aptal hayatını bir amaç uğruna riske atmak istiyorsan, neden benimle gelmiyorsun?”

“Caemlyn mi?” dedi Thom düşünceler içinde.

“Caemlyn, Thom. Eninde sonunda Elaida da oraya dönecek, bu yüzden endişelenmen gereken bir Elaida’n da olacak. Ve hatırladığım kadarıyla Morgase seni ele geçirirse, Elaida’nın eline düşmüş olmayı tercih edersin.”

“Caemlyn. Evet. Caemlyn ruh halime eldiven gibi uyar.” Âşık tavuk tabağına baktı ve irkildi. “Sen ne yaptın, evlat? Tavukları kol yenlerine mi sakladın?” Üç tavuktan kemikler ve üzerinde ufak et kırıntıları kalan gövdeler dışında hiçbir şey kalmamıştı.

“Bazen çok acıkıyorum,” diye mırıldandı Mat. Parmaklarını yalanlamaya çalıştı. “Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?”

“Ah, geliyorum, evlat.” Thom zahmetle doğrulurken, eskisi kadar sallanmıyor gibiydi. “Sen burada bekle –ve masayı yememeye çalış– ben gidip eşyalarımı alayım, birkaç kişiye de veda edeyim.” Bir kez bile sendelemeden aksayarak uzaklaştı.

Mat şarabından biraz içti, tavuk gövdelerinde kalan birkaç et parçasını sıyırdı, bir tavuk daha ısmarlamaya zamanı olup olmadığını merak etti, ama Thom hemen döndü. Arpı ve flütü koyu renk deri çantaları içinde, bir battaniye rulosuyla birlikte sırtından sarkıyordu. Boyu kadar uzun, sade bir yürüyüş asası taşıyordu. İki hizmetkâr kadın iki yanında onu takip ediyorlardı. Mat kardeş olduklarına karar verdi. Birbirine eş kahverengi gözler âşığa, tıpatıp aynı ifadelerle bakıyordu. Thom önce Saal’ı, sonra Mada’yı öptü, kapıya yönelirken yanaklarını okşadı ve Mat’in takip etmesi için başını salladı. Mat kendi eşyalarını toplayıp değneğini alana kadar çıkmıştı bile.

İki kadından genç olanı, Saal, Mat’i kapıda durdurdu. “Ona her ne dediysen, onu alıp götürmene rağmen şarabı affediyorum. Onu haftalardır bu kadar canlı görmemiştim.” Mat’in eline bir şey sıkıştırdı ve Mat bunun ne olduğuna bakınca gözleri şaşkınlıkla irileşti. Kadın ona gümüş bir Tar Valon markası vermişti. “Her ne dedinse, onun için. Dahası, seni her kim besliyorsa pek iyi bir iş çıkarmıyor, ama yine de güzel gözlerin var.” Mat’in yüzündeki ifadeye bakıp kahkaha attı.

Parayı parmaklarında çevirerek sokağa çıkarken, Mat de elinde olmadan güldü. *Güzel gözlerim var demek.* Kahkahası şarap fıçısındaki son damla gibi kesildi: Thom oradaydı, ama ceset yoktu. Sokak boyunca uzanan meyhanelerin pencereleri taşların üzerine, bundan emin olmasına yetecek kadar ışık düşürüyordu. Şehir askerleri, o meyhanelerde ve Tanchicolu Kadın’da soru sormadan ölü bir adamı alıp götürmezdi.

“Neye bakıyorsun, evlat?” diye sordu Thom. “O gölgelerin içinde Trolloc yok.”

“Yankesiciler,” diye mırıldandı Mat. “Yankesicileri düşünüyordum.”

“Tar Valon’da sokak hırsızı ya da kabadayı yoktur, evlat. Askerler bir yankesiciyi ele geçirdiğinde –burada bu oyunu deneyecek çok kişi çıkmaz; söylentiler yayılır– ama ele geçirdiklerinde, onu Kule’ye götürürler ve Aes Sedailer adama her ne yapıyorsa, adam ertesi gün çimdik yemiş kız gibi şaşkın, Tar Valon’dan çıkar, gider. Hırsızlık yaparken yakalanan kadınlara daha sert davrandıklarını duydum. Hayır, burada paranı çaldırmanın tek

yolu birinin sana altın yerine parlatılmış bakır satması ya da hileli zar kullanmasıdır. Yankesici yoktur."

Mat topuklarının üzerinde döndü ve Thom'un yanından geçerek rıhtımlara yöneldi. Değneği taşların üzerine, onu kullanarak daha hızlı yürüyebilirmiş gibi, şiddetle çarpıyordu. "Nereye gidiyor olursa olsun, yelken açan ilk gemiyle gidiyoruz. İlk gemiyle, Thom."

Thom'un asası arkasında hızlı hızlı tıkırdadı. "Ağır ol, evlat. Acelen ne? Gece gündüz, yelken açan yeteri kadar çok gemi var. Ağır ol. Yankesici falan da yok."

"İlk lanet gemi, Thom! Batmak üzere olsa bile bineceğiz ona!"

Yankesici yoksa, onlar neydi peki? Hırsız olmak zorundalar. Başka ne olabilirler ki?

32
İlk Gemi

Büyük Ogier yapımı bir çanak olan Güneylimanı Tar Valon'un geri kalanıyla aynı gümüş çizgili beyaz taştan yüksek duvarlarla çevriliydi. Büyük kısmı çatılı tek bir uzun rıhtım, geniş su kapılarının ırmağa giriş sağlamak üzere açık durduğu yer hariç, çepeçevre dolanıyordu. Her boy gemi rıhtıma dizilmişti, çoğu kıç taraftan bağlanmıştı ve saatin geç olmasına rağmen kaba, kolsuz gömlekler içinde rıhtım işçileri halatlarla ya da sırtlarında taşıyarak balyalar, sandıklar, kasalar, fıçılar indiriyor, bindiriyordu. Çatı kirişlerinden asılmış lambalar iskeleleri aydınlatıyor, rıhtımın ortasındaki siyah suya bir ışık şeridi düşürüyordu. Küçük, açık tekneler karanlığın içinde seğirtiyor, yüksek kıç direklerinin tepesindeki köşeli lambalar rıhtımda ateşböcekleri uçuşuyormuş görüntüsünü yaratıyordu. Ama tekneler, ancak gemilerle karşılaştırıldığında küçüktü; bazılarında altı çift uzun kürek vardı.

Mat mırıldanmaya devam eden Thom'un önüne düşüp, kızıltaştan, cilalı bir kemerin altından geçip, rıhtıma inen geniş basamaklara ulaştığında, üç direkli bir geminin mürettebatı yirmi adım ötede palamarları çözüyordu. Gemi Mat'in görebildiği gemilerin çoğundan daha büyüktü, keskin pruvasından kıçına on beş yirmi boy vardı. Düz, korkuluklu güvertesi rıhtımla aynı hizadaydı. En önemlisi, yola çıkıyordu. *Yelken açan ilk gemi.*

Gri saçlı bir adam rıhtıma çıktı: koyu renk ceketinin yenlerine dikilmiş üç kenevir halat, rıhtım görevlisi olduğunu gösteriyordu. Geniş omuzları, çalışma hayatına halat takan değil, halat çeken biri olarak başladığını düşündürüyordu. Adam kayıtsızca Mat'ten tarafa baktı ve köselemsi yüzünde şaşkınlıkla durdu. "Bohçaların ne planladığını söylüyor, evlat, ama unut bunu. Aes Sedai bana senin resmini gösterdi. Güneylimanı'nda hiçbir

gemiye binmeyeceksin, evlat. O merdivenleri geri çık ki bir adama sana göz kulak olmasını söylemeyeyim."

"Işık aşkına, ne?.." diye mırıldandı Thom.

"Durum değişti," dedi Mat kararlılıkla. Gemi son palamarı atıyordu; toplanmış, üçgen yelkenler uzun, eğimli seren direklerinde hâlâ kalın, solgun bohçalar halinde duruyordu, ama adamlar kürekleri hazırlıyordu. Mat kesesinden Amyrlin'in kâğıdını çıkardı ve rıhtım görevlisinin yüzüne doğru uzattı. "Görebildiğin gibi, bizzat Amyrlin'in emriyle, Kule işleri için gidiyorum. Ve hemen şuradaki gemiye biniyorum."

Rıhtım görevlisi kâğıdı okudu, sonra yine okudu. "Hayatım boyunca böyle bir şey görmedim. Neden Kule önce gidemeyeceğini söylesin, sonra da sana... *bunu* versin?"

"İstiyorsan Amyrlin'e sor," dedi Mat bitkin ve kimsenin o kadar aptal olabileceğine inanmıyormuş gibi bir sesle, "ama o gemiyle yola çıkmazsam hem benim, hem senin derilerimizi yüzer."

"Asla yetişemezsin," dedi rıhtım görevlisi ama yine de ellerini boru yapıp ağzına götürdü. "Hey, *Gri Martı*'dakiler! Durun! Işık yaksın sizi, durun!"

Dümendeki gömleksiz adam arkasına döndü, sonra bol kollu, koyu renk ceketi olan uzun boylu arkadaşıyla konuştu. Uzun boylu adam gözlerini küreklerini suya daldıran mürettebatından ayırmadı. "Hep beraber çekin," diye seslendi ve kürekler suyu köpürttü.

"Ben yetişirim," diye terslendi Mat. *İlk gemi dedim ve ilk gemi demek istedim!* "Hadi gel, Thom!"

Âşığın arkasından gelip gelmediğini görmek için beklemeden iskele boyunca koştu, adamların ve yük dolu arabaların çevresinden dolandı. *Gri Martı*'nın kıçıyla rıhtım arasındaki mesafe, kürekler suya daldıkça artıyordu. Değneğini kaldırarak önünden gemiye mızrak gibi fırlattı, bir adım daha attı ve elinden geldiğince hızla sıçradı.

Ayaklarının altından geçen siyah sular buz gibi görünüyordu, ama bir yürek atışı kadar sürede geminin korkuluklarını aşmış, güvertede yuvarlanıyordu bile. Ayağa kalkarken arkasında bir homurtu ve bir küfür duydu.

Thom Merrilin bir küfür daha savurarak kendini korkuluktan yukarı çekti ve güverteye tırmandı. "Asamı kaybettim," diye mırıldandı. "Yeni bir tane istiyorum." Sağ bacağını ovarak gemiyle rıhtım arasında gittikçe genişleyen su şeridine baktı ve ürperdi. "Bugünkü banyomu yapmıştım."

Gömleksiz dümenci iri iri açılmış gözlerle, delilere karşı kendini korumak için kullanıp kullanamayacağını merak edercesine dümen yekesini kavrayarak Mat'ten âşığa, âşıktan Mat'e baktı.

Uzun boylu adam da aynı derecede şaşırmış gibiydi. Solgun mavi gözleri yerlerinden fırlamış halde, ağzı bir an sessiz sessiz açılıp kapandı. Sivri uçlu siyah sakalı öfkeyle titredi, dar yüzü morardı. "Taş adına!" diye bağırdı sonunda. "Bütün bunlar ne demek oluyor? Bu gemide bir kediye yetecek kadar yerim yok ve olsa da güverteme atlayan serserileri almazdım. Sanor! Vasa! Bu pislikleri suya atın!" İri yarı, çıplak ayaklı ve bellerine kadar soyunmuş iki adam halat topladıkları yerden doğruldu ve kıç tarafa baktı. Küreklerdeki adamlar çalışmaya devam ediyor, eğilip kürekleri kaldırıyor, güverte boyunca üç uzun adım atıyor, sonra doğrularak geri geri yürüyor, kürekleriyle gemiyi yürütüyorlardı.

Mat bir eliyle kâğıdını sakallı adama doğru salladı –kaptan olduğunu tahmin ediyordu– diğer eliyle, adamın altının nereden geldiğini görmemesine dikkat ederek, kesesinden altın bir kron çıkardı. Ağır parayı adama fırlatıp kâğıdı sallamaya devam ederek çabuk çabuk konuştu. "Gemine bu şekilde bindiğimiz için, Kaptan. Yolculuk için daha fazlası gelecek. Beyaz Kule'nin işleri için. Amyrlin Makamı'nın kişisel emri. Hemen yola çıkmamız şart. Andor'a, Aringill'e. Çok acil. Beyaz Kule bize yardım eden herkesi kutsuyor; bizi engelleyen herkesi Kule'nin gazabı bekliyor."

Adamın o ana dek Tar Valon Alevi mührünü –ve biraz daha fazlasını, diye umut ediyordu Mat– gördüğünden emin, kâğıdı tekrar katladı ve ortadan kaldırdı. Gelip kaptanın iki yanında duran iki iri kıyım adama huzursuz huzursuz bakarak –*Yak beni, ikisinin kolları da Perrin'inkiler gibi*– değneğinin elinde olmasını diledi. Değneğin nerede yattığını görüyordu; güvertede, daha uzaktaydı. Kendinden emin ve güvenli görünmeye çalıştı, başkalarının uğraşmamayı tercih edeceği cinsten, arkasında Beyaz Kule'nin gücü olan bir adam. *Epey arkamda, umarım.*

Kaptan Mat'e kuşkuyla baktı, âşık pelerini sırtında, ayakları güverteye pek de sağlam basmayan Thom'u daha büyük bir kuşkuyla süzdü, ama Sanor ile Vasa'ya oldukları yerde kalmalarını işaret etti. "Kule'yi kızdırmak istemem. Nehir ticaretinin beni Tear'dan bu şey inine... getirdiği gün için ruhum kavrulsun... Kimseyi kızdırmak istemeyecek kadar sık geliyorum buraya... kimseyi." Yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Ama doğruyu söyledim. Taş adına, doğruyu söyledim! Altı yolcu kamarası var ve hepsi

dolu. Bir altın kron daha verirseniz güvertede uyuyabilirsiniz ve mürettebatla birlikte yemek yiyebilirsiniz. Adam başı bir altın."

"Bu saçmalık!" diye terslendi Thom. "Savaş nehrin aşağısında ne yaptı, umurumda değil, bu saçmalık!" İki iri kıyım adam çıplak ayakları üzerinde kıpırdandı.

"Ücret bu," dedi kaptan kararlılıkla. "Kimseyi kızdırmak istemem, ama güvertemde ne iş çevirmeyi düşünüyorsanız, onu da istemiyorum. Mesela sizi sıcak katranla kaplaması için bir adama para ödemek gibi, o tür işler. Ücreti ödersiniz ya da suya atılırsınız, dilerse Amyrlin Makamı sizi bizzat kurutabilir. Ve bana yarattığınız sorunlar için bu parayı da alıkoyacağım, teşekkür ederim." Mat'in attığı altın kronu bol yenli ceketinin cebine tıktı.

"Kamaralardan biri için ne istersin?" diye sordu Mat. "Bizim için. İçinde her kim varsa, bir başkasının yanına yerleştirebilirsin." Soğuk gecede, açık havada uyumak istemiyordu. *Ve bunun gibi bir adamı sindirmezsen, pantolonunu çalar ve sana iyilik yaptığım iddia eder.* Midesi yüksek sesle guruldadı. "Ve sen ne yiyorsan onu yeriz, mürettebatla değil. Ve bol bol!"

"Mat," dedi Thom, "burada sarhoş sayılması gereken benim." Battaniye rulosu ve müzik aleti çantaları sırtında asılıyken yama kaplı pelerinini elinden geldiğince savurdu. "Fark etmiş olabileceğin gibi, Kaptan, ben bir âşığım." Açık havada bile, sesi aniden yankılanır gibi oldu. "Yolculuk ücretimiz olarak, yolcularını ve mürettebatını eğlendirmekten memnun..."

"Mürettebatım çalışmak için burada, Âşık, eğlenmek için değil." Kaptan sivri sakalını sıvazladı; açık renk gözleri Mat'in sade ceketine kuruşu kuruşuna fiyat biçti. "Demek kamara istiyorsun, ha?" Havlar gibi bir kahkaha attı. "Ve benim yediklerimden? Eh, benim kamaramı ve benim yemeklerimi alabilirsin. Adam başı beş krona! Andor kıratı!" En ağır para buydu. Öyle yüksek sesle gülmeye başladı ki, hırıldayarak konuşabiliyordu. İki yanındaki Sanor ve Vasa'nın yüzünde kocaman sırıtışlar belirmişti. "On krona kamaramı ve yemeklerimi alabilirsiniz, ben de yolcuların yanına taşınır, mürettebatla yerim. Ruhum yansın, yaparım! Taş adına, yemin ederim! On altın krona..." Kahkahası başka her şeyi boğdu.

Mat iki para kesesinden birini çekip çıkardığında hâlâ kahkahalar atıyor, nefes almaya çalışıyor, gözlerindeki yaşları siliyordu, ama Mat ellerine beş kron saydığında kahkahası kesildi. Kaptan inanmazlık içinde gözlerini kırpıştırdı; iki iri kıyım gemici mızrak yemiş gibi görünüyordu.

“Andor kıratı mı dedin?” diye sordu Mat. Terazi olmadan kestirmek güçtü, ama yığının üzerine yedi tane daha koydu. İkisi Andor altını idi ve diğerlerinin ağırlığının yeterli olacağını hesaplamıştı. *Bu adam için yeterince yakın.* Bir an sonra iki Tear kronu ekledi. “Bedelini ödediği kamaradan her kimi çıkaracaksan, onun için.” Yolcuların tek bir bakır para göreceğini sanmıyordu, ama bazen cömert görünmek işe yarardı. “Onlarla paylaşmayı düşünüyorsan, başka. Hayır, elbette olmaz. Başkalarının yanına sıkışmak zorunda kalacakları için onlar da bir şeyler almalı. Senin mürettebatla yemene de gerek yok, Kaptan. Kamaramızda Thom ve benim yemeklerimizi paylaşabilirsin.” Thom da ona diğerleri gibi şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Sen?..” Sakallı adamın sesi boğuk bir fısıltıydı. “Sen... şans eseri... kılık değiştirmiş genç bir lord olabilir misin?”

“Ben lord falan değilim.” Mat kahkaha attı. Gülmek için sebebi vardı. *Gri Martı* artık rıhtımın karanlığına iyice dalmıştı, iskelenin ışık şeridi biraz ötedeki, su kapılarının ırmağa açıldığı siyah boşluğa işaret ediyordu. Kürekler gemiyi o boşluğa doğru hızla sürüklüyordu. Adamlar yelkenleri açmaya hazırlanarak uzun, eğimli serenleri sallamaya başlamıştı bile. Ve elleri altın dolan kaptan, artık kimseyi suya atmayı düşünmüyor gibiydi. “İzin verirsen, Kaptan, kamaramızı görebilir miyiz? Senin kamaranı demek istedim. Geç oldu ve birkaç saat uyumak istiyorum.” Midesi guruldadı. “Ve biraz da yemek!”

Gemi pruvasını karanlığa soktuğunda sakallı adam birbirine yakın kapılar dizili kısa, dar bir geçitte bizzat yol gösterdi. Kaptan, kamarasındaki eşyalarını toplarken –kamara kıç boyunca uzanıyordu, yatağı ve iki sandalyeyle birkaç sandık dışında, bütün eşyaları duvara gömülmüştü– ve Mat’le Thom’un yerleşmesini izlerken, Mat adamın kimseyi kamarasından çıkarmayacağı da dahil olmak üzere, epey bilgi aldı. Adam, yolcuların kendisine olmasa bile ona ödedikleri paralara, bunu yapamayacak kadar saygı duyuyordu. İkinci kaptanın kamarasını alacaktı, ikinci kaptan bir sonra gelen subayın ve böylece her adam bir altındakini yatağından çıkaracaktı ve en sonunda rıhtım görevlisi, mürettebatla birlikte pruvada uyuyacaktı.

Mat bu bilginin faydası olduğunu düşünmüyordu, ama adamın söylediği her şeyi dinledi. Yalnızca nereye gittiklerini değil, kiminle iş yaptıklarını bilmek her zaman en iyisiydi, aksi halde ceketinizi ve çizmelerinizi alıp, sizi yağmurda yalınayak yürümeye bırakırlardı.

Kaptan Huan Mallia adlı bir Tearlıydı ve Mat ile Thom'u tatmin olacak kadar tanıdıktan sonra uzun uzun konuştu. Asil değildi, ama kimsenin onu aptal yerine koymasına izin vermezdi. Herhangi bir genç adamın sahip olamayacağı kadar çok altını olan bir delikanlı hırsız olabilirdi, hırsızların Tar Valon'dan çaldıklarıyla kaçamayacağını herkes biliyor olmasaydı. Ve bir çiftçi gibi giyinmiş, ama bir lord havasına ve özgüvenine sahip, buna rağmen lord olduğunu inkâr eden genç bir adam... "Sen değilim diyorsan, ben de öylesin demem." Mallia göz kırptı, güldü ve sivri sakalının ucunu çekiştirdi. Amyrlin'in mührünü taşıyan taşıyan bir kâğıdı olan ve Andor'a giden genç bir adam. Kraliçe Morgase'in Tar Valon'u ziyaret ettiği sır değildi, ama sebebinin sır olduğu kesindi. Mallia, Caemlyn ile Tar Valon arasında bir şeylerin döndüğünden emindi. Ve Mat ile Thom haberciydiler. Mat'in aksanına bakarak Morgase'in habercileri olduklarını düşünüyordu. Böylesine büyük bir meselede yardımcı olabilmek için her şeyi yapardı, istenmediği yere burnunu sokmayı düşündüğünden değil gerçi.

Mat, müzik aleti kutularını bir duvara monte edilmiş masanın altına sokmakta olan Thom ile bakıştı. Odanın iki yanında iki küçük pencere ve iki lamba vardı. "Bu saçmalık," dedi Mat.

"Elbette," diye yanıt verdi Mallia. Yatağın ayakucundaki sandıktan giysi çıkarmayı bırakıp doğruldu ve gülümsedi. "Elbette." Duvardaki dolapta ihtiyaç duyabileceği haritalar var gibiydi. "Daha fazla konuşmayacağım."

Ama, saklamaya çalışsa da, burnunu sokmayı düşünüyordu ve konuşurken gizli gizli sorgulamaya da çalıştı. Mat dinledi, soruları homurtular, omuz silkmeler ya da bir iki sözcükle yanıtladı. Thom o kadar bile konuşmadı. Âşık, eşyalarını indirirken başını iki yana salladı durdu.

Mallia hayatı boyunca bir nehir adamı olmuştu, ama denizde yelken açmayı hayal ediyordu. Tear dışındaki ülkelerden horgörüyle söz ediyordu, tek istisna Andor'du ve sonunda, büyük çabayla telaffuz ettiği tek övgü, istemeye istemeye ağzından çıktı. "Güzel atlar var Andor'da, öyle duydum. Kötü değil. Tear sürüsü kadar iyi değil, ama yeterince iyi. İyi çelik yapıyorsunuz ve demir eşyalar, bronz, bakır... sık sık ticaretini yaptım, ama çok para alıyorsunuz... ama zaten sizin Puslu Dağlar'da madenler var. Altın madenleri de. Tear'da, bizim altını kazanmamız gerek."

En çok hor gördüğü de Mayene'di. "Murandy'den daha küçük bir yer. Bir şehir ve birkaç fersah toprak. Sırf gemileri yağbalığı sürülerini nasıl bulacaklarını biliyor diye bizim güzel Tear zeytinyağımıza pek az fiyat biçiyorlar. Onların ülke olmaya hiç hakları yok."

Illian'dan nefret ediyordu. "Bir gün Illian'ı baştan aşağı yağmalayacağız, her kasabayı, her köyü yakacağız ve pis topraklarına tuz ekeceğiz." Mallia'nın sakalı, Illian topraklarının ne kadar pis olduğunu anlatırken kirpi gibi diken diken olmuştu. "Zeytinleri bile kirli! Bir gün tüm Illianlı domuzları teker teker zincire vuracağız! Yüksek Lord Samon öyle diyor."

Mat, bu planı gerçekleştirirlerse, onca insanı Tear'a getirip ne yapacaklarını merak etti. Illianlıların beslenmesi gerekecekti, üstelik zincire vurulmuş halde çalışamayacakları açıktı. Ona hiç mantıklı gelmiyordu, ama bundan bahsederken Mallia'nın gözleri parlıyordu.

Ancak aptallar bir kral ya da kraliçe, bir erkek ya da kadının onlara hükmetmesine izin verirdi. "Kraliçe Morgase dışında, elbette," diye ekledi telaşla. "O iyi bir kadın, öyle duydum. Güzelmiş." Bir aptal için yerlere kadar eğilen onca aptal. Yüksek Lordlar Tear'ı hep beraber yönetiyor, kararları oybirliğiyle alıyorlardı ve işler böyle yürümeliydi işte. Yüksek Lordlar neyin doğru, neyin güzel, neyin gerçek olduğunu biliyordu. Özellikle de Yüksek Lord Samon. Yüksek Lordlara itaat ederken kimse yanılamazdı. Özellikle de Yüksek Lord Samon'a.

Mallia daha büyük bir nefreti saklamaya çalışıyordu, krallarla kraliçelerin ötesinde, hatta Illian'ın da ötesinde, ama ikilinin neyin peşinde olduğunu anlamak için o kadar çok konuştu ki, kendini kendi sesine öyle kaptırdı ki, niyetlendiğinden daha fazlasını ağzından kaçırdı.

Morgase gibi büyük bir kraliçeye hizmet ederken çok yolculuk ediyor olmalıydılar. Pek çok ülke görmüş olmalıydılar. Mallia denizi hayal etmişti, çünkü o zaman yalnızca bahsini duyduğu ülkeleri görebilirdi, çünkü o zaman Mayene'in yağbalığı sürülerini bulabilir, Deniz halkı ve pis Illianlılarla ticaret yapabilirdi. Ve deniz Tar Valon'dan çok uzaktı. Madem tuhaf yerlere ve halklara, Kraliçe Morgase'e hizmet ediyor olmasalar gitmeyecekleri yerlere ve halkların arasına yolculuk yapmak zorundaydılar, bunu anlıyor olmalıydılar.

"Orada, kimin Güç kullanacağını bilmediğim bir yerde karaya çıkmaktan hiç hoşlanmadım." Güç sözcüğünü tükürür gibi söylemişti. Ama Yüksek Lord Samon'un konuşmasını dinledikten sonra... "Ruhum kavrulsun, neler planladıklarını öğrendiğimden beri ne zaman Beyaz Kulelerine baksam, tahtakurtları midemi kemiriyor gibi oluyor."

Yüksek Lord Samon, Aes Sedailerin dünyaya hükmetmeyi planladığını söylemişti. Samon onların her ulusu ezmeyi, ayaklarını her adamın

gırtlağına dayamayı planladıklarını söylemişti. Samon artık Tear'ın Güç'ü topraklarından uzak tutup, bunun yeterli olacağına inanmayı sürdüremeyeceğini söylemişti. Samon, Tear'ın hakkı olan ihtişamın gelmekte olduğunu, ama Tear ile ihtişamın arasında Tar Valon'un durduğunu söylemişti.

"Hiç umut yok. Eninde sonunda avlanıp öldürülmeleri gerekecek. Bütün Aes Sedailer, teker teker. Yüksek Lord Samon, Taş'a getirilirlerse diğerlerinin bağışlanabileceğini söyledi –en gençleri, çömezler ve Kabuledilmişler– ama kalanı yeryüzünden silinmeli. Yüksek Lord Samon öyle diyor. Beyaz Kule yok edilmeli."

Mallia bir an kamarasının ortasında, kolları giysiler, kitaplar, rulo yapılmış haritalarla dolu, saçları tepesindeki güverte kirişlerini süpürerek durdu ve Beyaz Kule yıkılırken açık mavi gözleriyle boşluğa baktı. Sonra, ne dediğini yeni fark etmiş gibi irkildi. Sivri sakalı kararsızca sallandı.

"Yani... o öyle diyor. Ben... bence fazla ileri gidiyor olabilir. Yüksek Lord Samon... Öyle konuşuyor ki, insanı kendi inandıklarının ötesine taşıyor. Caemlyn Kule ile anlaşma yapabiliyorsa, demek, Tear da yapabilir." Ürperdi ve ürperdiğinin farkına bile varmadı. "Benim dediğim bu."

"Öyle olsun," dedi Mat ona ve içinde fesat kabardığını hissetti. "Bence önerin doğru, Kaptan. Ama birkaç Kabuledilmiş ile kalmayın. Bir iki düzine Aes Sedai'yi de çağırın. İçinde iki düzine Aes Sedai varken Tear Taşı'nın neye benzeyeceğini bir düşün."

Mallia ürperdi. "Para sandığım için birini gönderirim," dedi sert bir şekilde ve yürüyüp gitti.

Mat kapanan kapıya bakıp kaşlarını çattı. "Bence bunu söylememeliydim."

"Neden öyle düşünesin, bilmiyorum," dedi Thom iğneleyici bir sesle. "Sırada Beyazpelerinlerin Lord Kumandanına Amyrlin Makamı ile evlenmesini söylemek var, herhalde." Kaşları, beyaz tırtıllar gibi eğildi. "Yüksek Lord Samon. Yüksek Lord Samon'u hiç duymamıştım."

İğneleyici konuşma sırası Mat'e gelmişti. "Eh, sen bile var olan bütün kralları, bütün kraliçeleri ve asilleri bilemezsin, Thom. Bir iki tanesi dikkatinden kaçmış olabilir."

"Kralların ve kraliçelerin isimlerini biliyorum, evlat, Tear'ın bütün Yüksek Lordlarının isimlerini de. Belki Toprağın Lordlarından birini terfi ettirmiş olabilirler, ama eski Yüksek Lordlardan biri ölse duyardım. Kaptanın kamarasını almak yerine diğer zavallı adamlara tekmeyi basmakla

yetinseydin, dar ve sert olsa bile, ikimize de birer yatak düşerdi. Şimdi Mallia'nın yatağını paylaşmak zorundayız. Umarım horlamıyorsundur, evlat. Horlamaya tahammül edemem."

Mat dişlerini gıcırdattı. Hatırladığı kadarıyla, Thom bir meşe kütüğüne sürtülen testere gibi ses çıkararak horluyordu. Bunu unutmuştu.

Kaptanın demir destekli para sandığını yatağın altından çekip almaya, iki iri yarı adamdan biri geldi... Sanor ya da Vasa; adını söylemedi. Adam tek söz etmedi, yalnızca yarım yamalak eğildi, bakmadıklarını düşündüğü anlarda kaşlarını çatarak onları süzdü, sonra gitti.

Mat, bütün gece yanında olan şansın sonunda onu terk edip etmediğini merak etmeye başlamıştı. Thom'un horlamasına dayanmak zorunda kalacaktı ve doğruyu söylemek gerekirse bu, Amyrlin Makamı tarafından imzalanmış ve Tar Valon Alevi ile mühürlenmiş bir kâğıdı sallayarak binilecek en iyi gemi değildi. Bir dürtüyle, silindir şeklindeki zar kaplarını çekip çıkardı, sıkı sıkı kapalı kapağı açtı ve zarları masaya boşalttı.

Noktalı zarlardı ve beş tek nokta ona bakıyordu. Karanlık Varlık'ın Gözleri, bazı oyunlarda adı buydu. Bazılarında kaybeden atış, bazılarında kazanan atıştı. *Ama hangi oyunu oynuyorum?* Zarları topladı, yeniden attı. Beş nokta. Bir daha ve Karanlık Varlık'ın gözleri ona yine göz kırptı.

"Onca altını kazanmak için o zarları kullandıysan eğer," dedi Thom sessizce, "yelken açan ilk gemiyle ayrılmana şaşmamak gerek." Ceketini çıkarmış, konuşurken gömleğini başından geçirmeye çalışıyordu. Dizleri yumru yumruydu ve bacakları tamamen sinirler ve tel tel kaslardan oluşmuş gibi görünüyordu. Sağ bacağı biraz büzülmüştü. "Evlat, o türden zarları kullandığını öğrenirse, on iki yaşındaki bir kız bile yüreğini söker çıkarır."

"Zarlar değil," diye mırıldandı Mat. "Şans." *Aes Sedai şansı mı? Yoksa Karanlık Varlık'ın şansı mı?* Zarları kaba doldurdu ve kapağını kapattı.

"Herhalde," dedi Thom, yatağa tırmanarak, "onca altının nereden geldiğini bana söylemeyeceksin."

"Kazandım. Bu gece. Onların zarlarıyla."

"Hı hı. Ve herhalde sallayıp durduğun o kâğıdı –mührü gördüm, evlat!– ya da Beyaz Kule işleri hakkındaki laflarını ya da rıhtım görevlisinin neden Aes Sedailerden senin tarifini aldığını da açıklamayacaksın."

"Elayne'den Morgase'e bir mektup taşıyorum, Thom," dedi Mat, hissettiğinden daha büyük bir sabırla. "Kâğıdı Nynaeve verdi. O nereden aldı, bilmiyorum."

“Eh, bana söylemeyeceksen, ben uyuyorum. Lambaları söndür, olmaz mı?” Thom yan yattı ve yastığı kafasına geçirdi.

Mat iç çamaşırlarına dek soyunduktan ve battaniyelerin altına kıvrıldıktan sonra bile –lambaları söndürmüştü– uyuyamadı. Mallia güzel, tüy dolu bir şilte edinmişti kendine. Thom’un horlaması konusunda haklıydı ve o yastık hiçbir şeyi boğmuyordu. Thom paslı bir testereyle odun kesiyormuş gibiydi. Ve Mat düşünmeden duramıyordu. Nynaeve, Egwene ve Elayne o kâğıdı Amyrlin’den nasıl almıştı? Bizzat Amyrlin Makamı ile bir şeye karışmış olmalıydılar –bir plana, o Beyaz Kule entrikalarından birine– ama şimdi düşününce, Amyrlin’den de sakladıkları bir şeyler olmalıydı.

“‘Lütfen anneme bir mektup götür, Mat,’” dedi yavaşça, alaylı, tiz bir sesle. “Aptal! Amyrlin, Kız-Veliaht’tan Kraliçe’ye giden mektubu bir Muhafız ile gönderir. Kör aptal, Kule’den çıkmayı o kadar fena istiyordun ki, göremedin.” Thom’un horlaması düşüncelerini onaylamasına yükseldi.

Ama hepsinden öte, şansını ve yankesicileri düşünüyordu.

Kıç tarafa bir şey çarptığında, başta ilgi göstermedi. Yukarıdaki güverteden gelen gümlemelere ve sürüklenme seslerine, çizme seslerine de aldırmadı. Gemi yeterince ses çıkarıyordu ve geminin ırmak aşağı ilerleyebilmesi için güvertede birileri olmalıydı. Ama kapıya yaklaşan, dışarıdaki koridordan gelen sinsi adım sesleri yankesiciler hakkındaki düşüncelerine karıştı ve kulaklarının dikilmesine sebep oldu.

Thom’un kaburgalarını dirsekledi. “Uyan,” dedi alçak sesle. “Dışarıda, koridorda biri var.” Kamaranın zemininin –*Güverte zemini, o da ne lanet şeyse*– gıcırdamayacağını umarak yataktan inmeye başlamıştı bile. Thom homurdandı, dudaklarını şaplattı ve horlamaya devam etti.

Thom hakkında endişelenmek için zaman yoktu. Ayak sesleri hemen dışarıdan geliyordu. Mat değneğini alarak kapı ile yatak arasına girdi ve bekledi.

Kapı yavaşça açıldı ve merdivenin tepesindeki kapaktan gelen ay ışığı altında, siluetleri görünen iki pelerinli adam art arda içeri girdi. Ay ışığı, hançerlerinin çeliğinden yansıyacak kadar kuvvetliydi. İki adam inledi; onları bekleyen birini bulacaklarını düşünmedikleri açıktı.

Mat değneği ittirdi, ilk adamı tam kaburgalarının birleştiği yerin altından yakaladı. Vururken babasının sesini duyar gibi oldu. *Bu öldürücü bir darbedir, Mat. Hayatın söz konusu olmadığı sürece asla kullanma.* Ama o hançerler canına kastediyordu, kamarada değneği savuracak yer yoktu.

Adam boğulur gibi bir ses çıkarır, nefes almak için boşuna çabalayarak iki büklüm olurken Mat öne adım attı ve değneğin ucunu ilk adamın üzerinden ikinci adamın boğazına, yüksek bir çatırtıyla indirdi. İkinci adam hançerini bırakıp boğazını tuttu, arkadaşının üzerine düştü, ikisi birden çizmelerini yere sürterek, hırıldayarak can çekişmeye başladı.

Mat, iki adama bakarak durdu. *İki adam. Hayır, yak beni, üç! Daha önce hayatımda tek bir kişiyi incitmedim, ama bu gece üç adam öldürdüm. Işık!*

Karanlık koridor sessizlikle doldu, yukarıdaki güvertede yüksek çizme sesleri duydu. Tüm mürettebat çıplak ayaklarla dolaşıyordu.

Mat ne yaptığını düşünmemeye çalışarak ölü adamlardan birinin pelerinini çıkardı, omuzlarına sardı, iç çamaşırlarının açık rengini sakladı. Geçit boyunca yalınayak yürüdü, merdiveni tırmandı, başını kapak boşluğunun üzerinden biraz kaldırdı.

Solgun ay ışığı gergin yelkenlerin üzerinde yansıyordu, ama gece hâlâ güverteyi gölgelerle kaplıyordu ve geminin iki yanında akan su dışında ses yoktu. Güvertede yalnızca tek bir adam var gibiydi, soğuğa karşı pelerininin başlığını iyice çekmiş biri. Adam ayak değiştirdi ve çizme derisi güverte tahtalarına sürtündü.

Mat değneğini alçak tutarak ve fark edilmemeyi umarak merdiveni tırmandı. “Öldü,” dedi alçak, boğuk bir fısıltıyla.

“Umarım sen gırtlağını keserken ciyaklamıştır.” Ağır aksanlı sesin Tar Valon’daki dönemeçli sokakta seslendiğini hatırlıyordu. “Bu oğlan çok fazla sorun yaratıyor. Dur! Sen kimsin?”

Mat değneği tüm gücüyle savurdu. Kalın odun adamın başına çarptı, pelerinin başlığı yere düşen kavun sesine benzer bir sesi kısmen boğdu.

Adam dümenin üzerine düştü, dümeni itti ve sarsılan gemi Mat’in sendelemesine sebep oldu. Göz ucuyla gölgelerin içinde, korkuluklarda doğrulan bir şey ve bir hançerin pırıltısını gördü ve hançer savrulmadan değneği çeviremeyeceğini anladı. Parlayan başka bir şey gecenin içinde aktı ve donuk bir *tank* sesiyle loş şekle karıştı. Doğrulma hareketi düşmeye dönüştü ve adam Mat’in ayaklarının dibinde yayıldı.

Gemi, dümen ilk adamın ağırlığıyla kayınca yine sarsılırken, alt güvertede sesler duyuldu.

Thom aksayarak, pelerin ve iç çamaşırları içinde, kapaktan Mat’e doğru geldi, boğa gözü lambasının kapağını kaldırdı. “Şanslıydın, evlat. Aşağıdakilerden birinde bu lamba vardı. Orada yatarken gemiyi ateşe verebilirdi.” Işık ölü, sabit gözlü adamın göğsüne bir hançer saplandığını

gösteriyordu. Mat adamı daha önce hiç görmemişti; yüzünde o kadar çok yara izi olan birini hatırlayacağından emindi. Thom ölü adamın elindeki hançeri tekmeledi, sonra eğilip kendi hançerini aldı, üzerindeki kanı cesedin pelerinine sildi. “Çok şanslısın, evlat. Gerçekten çok şanslı.”

Kıç korkuluklarına bağlanmış bir halat vardı. Thom üzerinden aştı, lambayı aşağıya doğru tuttu. Mat ona katıldı. Halatın diğer yanında Güneylimanı’nın küçük teknelerinden biri vardı ve kare lambası söndürülmüştü. İçeri çekilmiş küreklerin arasında iki adam daha bekliyordu.

“Yüksek Lord alsın beni, bu o!” diye inledi içlerinden biri. Diğeri çılgınca yerinden fırlayıp halatı tutan düğümü çözdü.

“Bu ikisini de öldürmek ister misin?” diye sordu Thom, sesi gösteri yaptığı zamanlardaki gibi gürleyerek.

“Hayır, Thom,” dedi Mat sessizce. “Hayır.”

Teknedeki adamlar soruyu duymuş, ama yanıtı duyamamış olmalıydı, çünkü teknelerini kurtarmaya çalışmayı bıraktılar ve büyük şapırtılar ile yanlardan suya atladılar. Irmakta çıkardıkları sesler çok yüksekti.

“Aptallar,” diye mırıldandı Thom. “Tar Valon’dan sonra ırmak biraz daralır, ama burada en az sekiz yüz metre genişliğinde olmalı. Karanlıkta asla kıyıya varamazlar.”

“Taş adına!” diye bir feryat geldi kapaktan. “Burada neler oluyor? Geçitte ölü adamlar var! Vasa dümenin başında uyuyor mu? Çamura saplanacağız!” Mallia keten iç donu dışında çıplak, koşarak dümene gitti, ölü adamı kabaca çekti ve uzun dümen yekesini düzeltti. “Bu Vasa değil! Ruhum kavrulsun, bu ölü adamlar kim?” Şimdi güverteye başkaları da tırmanıyordu, çıplak ayaklı mürettebat ve pelerinlere, battaniyelere sarınmış korkmuş yolcular.

Thom hareketlerini bedeniyle gizleyerek, halatı hançeriyle tek darbede kesti. Küçük tekne karanlıkta uzaklaşmaya başladı. “Irmak eşkıyaları, Kaptan,” dedi. “Genç Mat ve ben gemini ırmak eşkıyalarından kurtardık. Biz olmasak herkesin gırtlağını keserlerdi. Belki yolculuk ücretlerimizi tekrar düşünmelisin.”

“Eşkıyalar mı!” diye bağırdı Mallia. “Onlardan Cairhien yakınlarında bol bol var, ama bu kadar kuzeyde hiç duymamıştım!” Birbirine sokulmuş yolcular, eşkıyalar ve gırtlaklarının kesilmesi hakkında mırıldanarak konuşmaya koyuldular.

Mat dimdik, kapağa doğru yürüdü. Arkasında Mallia'nın sesini duydu. "O serinkanlı biri. Andor'un kiralık katil tuttuğunu hiç duymadım, ama ruhum kavrulsun, o soğuk biri."

Mat merdivende sendeledi, geçitte iki cesedin üzerinden aştı ve kaptanın kamarasının kapısını arkasından çarparak kapattı. Yatağa giden yolun yarısını aşmıştı ki titremeye kapıldı ve sonra tek yapabildiği dizlerinin üstüne çökmek oldu. *Işık, ben hangi oyunda oynuyorum? Kazanacaksam oyunu bilmeliyim. Işık, hangi oyun?*

Rand flütüyle alçak sesle "Sabah Gülü"nü çalarak, alevlerin üzerine eğilmiş bir sopaya takılmış tavşanın kızarmakta olduğu kamp ateşine baktı. Gece rüzgârı alevleri dans ettiriyordu; tavşan kokusunu fark etmedi bile, ama boş boş, bir sonraki köy ya da kasabadan biraz daha tuz bulması gerektiğini düşündü. "Sabah Gülü" o düğünlerde çaldığı ezgilerden biriydi.

Kaç gün önceydi? Gerçekten o kadar çok düğün mü vardı, yoksa ben hayal mi gördüm? Köydeki her kadın aynı anda evlenmeye karar verdi, ha? Köyün adı neydi? Delirmeye başladım mı yoksa?

Yüzünde ter damlacıkları belirdi, ama o ateşe bakarak alçak sesle çalmaya devam etti. Moiraine ona *ta'veren* olduğunu söylemişti. Herkes *ta'veren* olduğunu söylüyordu. Belki gerçekten de öyleydi. O tür insanlar çevrelerindeki her şeyi değiştirirdi. Onca düğüne bir *ta'veren* sebep olmuş olabilirdi. Ama bu aklına getirmeyi hiç istemediği bir şeyi çağrıştırıyordu.

Aynı zamanda Yenidendoğan Ejder olduğumu söylüyorlar. Hepsi söylüyor. Hem canlılar, hem ölüler. Bu onu doğru kılmaz. Beni Yenidendoğan Ejder ilan etmelerine izin vermek zorundaydım. Görev. Başka seçeneğim yoktu, ama bu onu doğru kılmaz.

O ezgiyi çalmaktan alamıyordu kendini. Aklına Egwene'i getiriyordu. Bir zamanlar Egwene'le evleneceğini düşünürdü. Uzun zaman önceymiş gibi görünüyordu. Geçmişti, artık. Ama düşlerinde gelmişti. *O olabilirdi. Yüzü. Onun yüzüydü.*

Yalnız, o kadar çok yüz gelmişti ki, tanıdığı yüzler. Tam, annesi, Mat ve Perrin. Hepsi onu öldürmeye çalışmıştı. Aslında onlar değildi, elbette. Yalnızca yüzleri, Gölgedölleri üzerinde. Aslında onlar olmadığını düşünmüştü. Gölgedölleri düşlerinde bile yürüyor gibiydi. Onlar yalnızca düş müydü? Bazı düşler gerçekti, biliyordu. Ve diğerleri yalnızca düştü, kâbuslar ya da umutlar. Ama farkı nasıl ayırt edecekti? Bir gece rüyasına Min girmişti... ve sırtına hançer saplamaya çalışmıştı. Rand bunun onu bu

kadar incitmesine hâlâ şaşıyordu. Dikkatsiz davranmış, kızın yaklaşmasına izin vermiş, gardını indirmişti. Ona baktığında gördüğü şeylere rağmen Min'in yanında kendini koruma ihtiyacı hissetmemişti hiç. Onunla olmak, yaralarına merhem sürülmesi gibiydi.

Ve sonra beni öldürmeye çalıştı! Müzik ahenksiz bir ciyaklamaya dönüştü, ama o yeniden yumuşattı. O değil. *Onun yüzüne sahip bir Gölgedölü. Min beni incitmez.* Bunu neden düşündüğünü bilmiyordu, ama doğru olduğundan emindi.

Düşlerinde onca yüz. Selene gelmişti, serin, gizemli ve o kadar güzel ki, onu düşünürken bile ağzı kuruyordu. Ona önceki gibi ihtişam sunmuştu! –çok uzun zaman önce gibi geliyordu– ama şimdi kılıcı alması gerektiğini söylüyordu. Ve kılıçla Selene'e gelecekti. *Callandor.* O hep düşlerindeydi. Daima. Ve alay dolu yüzler. Egwene'i, Nynaeve'i, Elayne'i kafeslere iten, onları ağlara dolayan, onları inciten eller. Neden diğer ikisinden çok Elayne'e ağlamıştı?

Başı dönüyordu. Karnının yan tarafı kadar başı da acıyordu ve yüzünden aşağı ter damlaları süzülüyordu. Ve o yumuşak bir sesle, gecenin içinde, uyumaya korkarak "Sabah Gülü"nü çalıyordu. Düş görmekten korkarak.

33
Desenin İçinde

Perrin eyerinden yol kenarında, otların arasında yarı gizlenmiş düz taşa bakarak kaşlarını çattı. Manetherendrelle Nehri'ne ve Lugard sınırına yaklaşınca Lugard Yolu adını alan ezilip sertleşmiş toprak yol bir zamanlar, çok uzun zaman önce taş döşeliydi, iki gün önce Moiraine öyle söylemişti ve zaman zaman taş parçaları yüzeye çıkıyordu. Bu taşların üzerinde tuhaf işaretler vardı.

Köpekler taşta pençe izi bırakabiliyor olsaydı, Perrin bunun iri bir köpeğin izi olduğunu söylerdi. Görebildiği kadarıyla, çıplak toprağın daha yumuşak olduğu, iz tutabileceği kenarlara yakın kısımda, köpek izi de, köpek kokusu da yoktu. Yalnızca havada hafif bir yanık kokusu, havai fişekler ateşlendikten sonra geride kalan sülfür kokusuna benzer bir şey. İleride, yolun ırmağa kavuştuğu yerde bir kasaba vardı; belki bazı çocuklar bir Havai Fişekçinin malzemeleriyle buraya gelmişti.

Çocukların gelmesi için çok uzak. Ama çiftlikler görmüştü. Çiftlik çocukları olabilirdi. *Her ne ise, o işaretle hiç ilgisi yok. Atlar uçmaz ve köpekler taşın üzerinde iz bırakmaz. Doğru düzgün düşünemeyecek kadar yoruldum.*

Esneyerek topuklarını Çevik'in kaburgalarına vurdu ve boz at diğerlerinin peşinden dörtnala kalktı. Jarra'dan ayrıldıklarından beri Moiraine onları çok zorluyordu ve bir an bile duranı beklemiyordu. Aes Sedai, aklına bir şey koyduğunda soğuk dövülmüş demir kadar sert oluyordu. Loial altı gün önce, başını kaldırıp kendini bir buçuk kilometre arkada, başka herkesi bir sonraki tepenin ardında kaybolmak üzere bulduğundan beri okumayı bırakmıştı.

Perrin Çevik'i Moiraine'in beyaz kısrağının arkasında, Ogier'in iri atının yanında yavaşlattı ve yine esnedi. Lan ileride bir yerde, keşif yapıyordu. Arkalarındaki güneş ağaç tepelerinde, bir saatlik yükseklikteydi, ama Muhafız karanlık basmadan Manetherendrelle üzerinde, Remen adlı bir kasabaya ulaşacaklarını söylemişti. Perrin orada onları ne beklediğini görmek istediğinden emin değildi. Ne olabileceğini bilmiyordu, Ama Jarra'dan sonraki günler onu ihtiyatlı kılmıştı.

"Neden uyuyamıyorsun, anlamıyorum," dedi Loial ona. "Ben o kadar yoruluyorum ki, Moiraine gece için durmamıza izin verdiği zaman, daha uzanmadan uyuyakalıyorum."

Perrin başını iki yana sallamakla yetindi. Loial'e derin uyumaya cesaret edemediğini, en hafif uykusunun bile rahatsız edici düşlerle dolu olduğunu anlatabilmesi imkânsızdı. İçinde Egwene ve Çekirge olan o tuhaf rüya gibi. *Eh, rüyamda Egwene'i görmeme şaşmamak gerek. Işık, acaba nasıldır? Şimdi Kule'de güvendedir ve Aes Sedai olmayı öğreniyordur. Verin ona göz kulak olur. Mat'e de.* Kimsenin Nynaeve'e göz kulak olmasının gerekeceğini sanmıyordu; Perrin'e göre, Nynaeve'in yanında başkalarının kendilerine göz kulak olacak birine ihtiyacı olurdu.

Çekirge hakkında düşünmek istemiyordu. Kurtları aklından uzak tutmayı başarıyordu, ama kendini telaşlı bir el tarafından çekiçlenmiş ve iyice gerilmiş gibi hissetmesi pahasına; ölü bir kurdun onun beynine girebileceğini düşünmek istemiyordu. Silkelendi ve gözlerini iri iri açılmaya zorladı. O kurt çekirge olsa bile.

İyi uyumamasının kötü düşler dışında da nedenleri vardı. Rand'ın buradan geçtiğine ilişkin başka işaretler bulmuşlardı. Jarra ile Eldar Irmağı arasında hiç iz görememişti, ama elli ayaklık bir yamaçtan diğerine uzanan kemerli, taş bir köprünün üzerinden Eldar'ı geçtikten sonra, küller içindeki Sidon kasabasını arkada bırakmışlardı. Her bina yanmıştı. Yıkıntıların arasında yalnızca birkaç taş duvar ve baca ayakta kalmıştı.

Perişan durumdaki kasabalılar yangını ahırda yere düşen bir lambanın başlattığını, sonra yangının deliye döndüğünü ve hiçbir şeyin yolunda gitmediğini söylemişti. Bulunabilen kovaların yarısı delikti. Yanarak yıkılan her duvar içe değil dışa devrilmiş, yanındaki evleri ateşe vermişti. Hanın alevler içindeki kütükleri bir şekilde meydandaki ana kuyuya kadar yuvarlanmıştı ve bu yüzden kimse yangınları söndürmek üzere su çekememişti. Diğer üç kuyunun üzerine yanan evler yıkılmıştı. Rüzgâr bile sık sık yön değiştirmiş, alevleri her yöne dağıtmıştı.

Buna Rand'ın varlığının sebep olup olmadığını Moiraine'e sormaya gerek bile yoktu; kadının demir kadar soğuk yüzü yeterli yanıttı zaten. Desen kendini Rand'ın çevresinde şekillendirmiş, olasılıklar çılgına dönmüştü.

Sidon'un ötesindeki dört küçük kasabada, ancak Lan'in iz sürmedeki becerisi sayesinde Rand'ın hâlâ ileride olduğunu anlayabilmişlerdi. Rand artık yayaydı ve bir süredir yola böyle devam etmişti. Atını Jarra'da ölü bulmuşlardı, kurtlar ya da vahşi köpekler tarafından parçalanmış gibi görünüyordu. O sırada, Moiraine atının üzerinden kaşlarını çatarak bakarken, zihniyle kurtlara uzanması zor olmuştu. Neyse ki Lan, ölü atın yattığı yerden uzaklaşan, Rand'a ait çizme izleri bulmuştu. Bir çizmenin topuğuna taş sıkışmıştı ve üç köşeli taş izleri izlerinin açıkça ayırt edilebilmesini sağlamıştı. Ama yaya ya da atlı, önlerinde kalmayı başarıyordu.

Sidon'dan sonraki dört köyde de, herkesin hatırlayabildiği en büyük heyecan Loial'in atla gelmesi ve onun gerçek bir Ogier olduğunu anlamaları olmuştu. Buna o kadar kendilerini kaptırmışlardı ki, Perrin'in gözlerini fark etmemişlerdi bile ve fark ettiklerinde... Eh, Ogierler bile gerçekse, insanların her renk gözleri olabilirdi.

Ama daha sonra Willar adında küçük bir yere gelmişlerdi ve köylüler kutlama yapıyordu. Köy meydanındaki kaynak, kuyu kazma çabalarının tamamı başarısız olduktan ve halkın yarısı başka yere taşındıktan sonra, yıllarca bir buçuk kilometre ötede dereden su taşıdıktan sonra, aniden akmaya başlamıştı. Willar ölmeyecekti. Ardından aynı günde, birbirine yakın üç dokunulmamış köy görmüşlerdi. Samaha'da, evvelki gece tüm kuyular kuruyuvermişti ve herkes Karanlık Varlık hakkında homurdanıp duruyordu; sonra Tallan'da, köyde bilinen tüm eski anlaşmazlıklar, bir önceki sabah taşan lağım çukurları gibi aniden yüzeye çıkmıştı ve ancak üç cinayet işlendikten sonra herkes silkelenip kendine gelmişti. Ve son olarak Fyall'da, bu baharın ekinleri herkesin hatırlayabildiği en zayıf ekinlerken, evinin arkasında yeni bir tuvalet kazmakta olan Belediye Başkanı altınla dolu çürük çuvallar bulmuştu, yani kimse aç kalmayacaktı. Fyall'da kimse, bir yanında bir kadın yüzü, diğer yanında bir kartal olan şişman paraları tanımıyordu; Moiraine paraların Manetheren'de basıldığını söylemişti.

Perrin sonunda, bir gece kamp ateşinin çevresinde otururlarken kadına bunu sormuştu. "Jarra'dan sonra sandım ki... Hepsi düğünler yüzünden çok mutluydu. Beyazpelerin bile aptal gibi görünüyordu. Fyall iyiydi... Rand'ın

ekinlerle ilgisi olamaz; o gelmeden önce de mahsul yoktu zaten, ayrıca o altınlar iyi oldu, ihtiyaçları vardı. Ama diğerleri... yanan kasabalar, kuruyan kuyular ve... Bu kötü, Moiraine. Rand'ın kötü olduğuna inanamam. Desen onun çevresinde şekilleniyor olabilir, ama Desen nasıl bu kadar kötücül olabilir? Hiç mantıklı gelmiyor, oysa olayların bir mantığı olmalı. Mantıksız bir alet yaparsan, boşuna metal harcamış olursun. Desen hiçbir şeyi boşa harcamaz."

Lan ona alayla bakmış, kampın çevresini dolaşmak üzere karanlığın içinde kaybolmuştu. Battaniyelerine uzanmış olan Loial kulaklarını öne devirerek, dinlemek üzere başını kaldırmıştı.

Moiraine bir süre ellerini ısıtarak sustu. Sonunda alevlere bakarak konuştu. "Yaratıcı iyidir, Perrin. Yalanların Babası kötüdür. Çağların Deseni, Çağ Danteli ne iyidir, ne kötü. Desenin olduğu gibidir. Zaman Çarkı tüm yaşamları, tüm eylemleri Desen'e dokur. Tek renk desen, desen değildir. Bir Çağın Deseni için, iyi ile kötü, atkı ile çözgüdür."

Üç gün sonra, akşamın geç saatlerinde, güneş ışığı altında at sürerken bile, Perrin o sözleri ilk işittiği anki ürpertiyi hissedebiliyordu. İnsanların kötü şeyler yaptıkları zaman Desen'e aykırı gittiklerini, onu çarpıttıklarını düşünmek hoşuna gidiyordu. Ona göre Desen usta bir demirci tarafından yapılmış ince, karmaşık bir yaratımdı. Hiç aldırmadan iyi çeliğe kötü metal ve daha da kötü şeyler katıyor olması soğuk bir düşünceydi.

"Ben aldırıyorum," diye mırıldandı yumuşak sesle. Işık, ben aldırıyorum." Moiraine başını çevirip ona baktı ve Perrin sustu. Aes Sedai'nin, Rand dışında neye aldırdığını bilemiyordu.

Birkaç dakika sonra Lan ileride belirdi ve Moiraine'in kısrağının yanına gelince siyah savaş atını çevirdi. "Remen bir sonraki tepenin ardında," dedi. "Bir iki olay dolu gün yaşamışlar gibi."

Loial'in kulakları bir kez seyirdi. "Rand mı?"

Muhafız başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Belki gördüğü zaman Moiraine anlayabilir." Aes Sedai sorgularcasına ona baktı, sonra beyaz kısrağını topukladı.

Tepeye tırmandılar ve Remen, ırmağın hemen bitişiğinde, önlerine serildi. Manetherendrelle burada sekiz yüz metreden daha genişti ve köprü yoktu. Bunun yerine kalabalık, mavna benzeri iki sal, uzun küreklerle itilerek karşıya geçiyor, neredeyse boş olan bir tanesiyse geri geliyordu. Üç sal daha, uzun taş rıhtımı yaklaşık bir düzine nehir ticaret gemisiyle paylaşıyordu. Gemilerin kimi tek direkli, kimi iki direkliydi. Birkaç büyük,

gri taştan depo rıhtımı kasabadan ayırıyordu. Kasabadaki binaların çoğu da taştan yapılmıştı ve çatıları sarı, kırmızı, mor, her renk kiremitle örtülmüştü. Sokaklar merkezdeki meydandan her yöne dağılıyordu.

Tepeden inerlerken Moiraine yüzünü gizlemek için büyükçe başlığını yüzüne indirdi.

Her zamanki gibi, sokaklardaki insanlar Loial'e bakakaldılar, ama bu sefer Perrin huşu dolu "Ogier" mırıltıları duydu. Loial eyerinde, bir süredir olduğundan daha dik oturuyordu, kulakları dimdikti ve geniş dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Memnun olduğunu belli etmemeye çalıştığı açıktı, ama kulakları kaşınan bir kediye benziyordu.

Remen Perrin'e herhangi bir kasaba gibi göründü. İnsan ve insanlardan kaynaklanan kokularla doluydu; elbette ırmağın güçlü kokusu da vardı... ve Lan'in ne demek istediğini düşünürken bir koku –yanlış bir şeyin kokusu– ensesindeki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu. Koku, o hisseder hissetmez, közlerin üzerine düşmüş at kılı gibi yok oldu, ama Perrin onu hatırlıyordu. Aynı kokuyu Jarra'da da almıştı ve koku orada da hemen kaybolmuştu. Bu bir Çarpık Varlık ya da Hiçdoğmamış değildi –*Trolloc, yanasıca, Çarpık Varlık değil! Hiçdoğmamış değil! Myrddraal, Soluk, Yarı-insan; Hiçdoğmamış hariç herhangi bir şey!*– bir Trolloc ya da bir Soluk değildi, ama koku aynı ölçüde keskin, aynı ölçüde iğrençti. Ancak o kokuyu her ne bırakmışsa, kalıcı bir izi yok gibiydi.

Kasaba meydanına at sürdüler. Meydanın ortasındaki iri döşeme taşlarından biri kaldırılmış, bir darağacı dikilmişti. Yerden kalın bir kütük yükseliyor, başka bir kütüğe çapraz bağlanıyordu. Bu kütüğe, dibi yerden dört adım yüksekte bir kafes asılmıştı. Kafesin içinde griler ve kahverengiler giyinmiş uzun boylu bir adam oturmuş, dizlerini çenesinin altına çekmişti. Başka şekilde duracak kadar yeri yoktu. Üç küçük oğlan adama taş atıyordu. Adam dümdüz önüne bakıyor, taşlardan biri parmaklıkların arasından geçtiği zaman hiç irkilmiyordu. Yüzünün birden fazla yeri kanıyordu. Gelip geçen kasabalılar da tıpkı adam gibi, çocukların ne yaptığına hiç ilgi göstermiyordu, ama her biri kafese bakıyordu, bazıları onayla, bazıları korkuyla.

Moiraine, gırtlağından tiksinti olabilecek bir ses çıkardı.

"Dahası var," dedi Lan. "Gelin. Handa oda ayarladım bile. İlginç bulacağınızı düşünüyorum."

Arkalarından at sürerken Perrin omzunun üzerinden kafesteki adama baktı. Adamda tanıdık bir şey vardı, ama bir türlü çıkartamıyordu.

“Bunu yapmamalılar.” Loial’in gürlemesi biraz hırlama gibi çıkmıştı. “Çocuklar, demek istiyorum. Yetişkinler onları durdurmalı.”

“Öyle,” diye onayladı Perrin, dikkat etmeden. *Neden tanıdık geliyor?*

Lan’in onları götürdüğü, ırmağa yakın hanın kapısındaki tabelada Wayland’in Demirhanesi yazılıydı ve Perrin bunu iyi bir işaret kabul etti, ama mekânda, tabelaya resmedilmiş deri önlüklü, çekiçli adam dışında demirhaneyle ilgili hiçbir şey yoktu. Geniş, mor çatılı, üç katlı bir binaydı. Kare şeklinde, cilalanmış gri taşlardan yapılmıştı. Geniş pencereleri, oymalı kapıları ve zengin bir görüntüsü vardı. Ahır uşakları atları almak için koşa koşa geldi, Lan onlara para attığında yerlere kadar eğildiler.

İçeride, Perrin insanlara bakakaldı. Masalardaki erkekler ve kadınlar bayram kıyafetlerini giymiş gibiydi, Perrin’e öyle geldi, uzun zamandır görmediği kadar çok işlemeli ceket, dantelli elbise, renkli kurdele, saçaklı şal gördü. Yalnızca bir masada oturan dört adamın sade ceketleri vardı ve Perrin ile diğerleri içeri girdiğinde beklentiyle bakmayan yalnızca onlardı. Dört adam alçak sesle konuşmaya devam etti. Perrin ne dediklerini biraz duyabiliyordu, kargo olarak buz biberinin kürke üstünlüğü, Saldaea’daki sorunların fiyatları ne hale getirdiği hakkında konuşuyorlardı. Ticaret gemilerinin kaptanları, diye karar verdi Perrin. Diğerleri yerel halka benziyordu. Hizmetkâr kadınlar bile en iyi elbiselerini giymişlerdi, uzun önlükleri işlemeli, dantel yakalı elbiselerini gizliyordu.

Mutfak harıl harıl çalışıyordu; Perrin koyun, kuzu, tavuk eti, biftek ve değişik sebzelerin kokusunu alabiliyordu. Ve bir anlığına ona eti unutturan baharatlı kek kokusunu.

Hancı onları içeride karşıladı. Tombul, kel kafalı bir adamdı, pürüzsüz, pembe yüzünde parlak kahverengi gözleri vardı ve durmaksızın eğiliyor, ellerini yıkıyormuş gibi ovuşturuyordu. Yanlarına gelmiş olmasa Perrin hancı olduğunu asla anlamazdı, çünkü beyaz önlük takmak yerine başka herkes gibi ceket giymişti, kalın, mavi yünden beyaz yeşil işlemeli, kalınlığıyla adamı terletmekte olan bir ceket.

Neden hepsi bayram kıyafetleri giyiyor? diye merak etti Perrin.

“Ah, Andra Efendi,” dedi hancı, Lan’e hitaben. “Ve tıpkı dediğiniz gibi, bir Ogier. Şüphe ettiğimden değil, elbette. Olan biten bunca şeyden sonra, hele sizin sözünüzden, asla şüphe etmedim, efendim. Neden bir Ogier olmasın ki? Ah, Ogier dostum, evde sizin gibi birini misafir etmek bilemezsiniz ne kadar memnun ediyor beni. İyi bir şey bu, her şeye güzel bir son. Ah hanımefendi...” Gözleriyle elbisesinin koyu mavi ipeğini,

pelerininin zengin, yolculuk yüzden tozlu, ama yine de iyi yününü süzdü. “Beni affedin, hanımefendi, lütfen.” Öyle bir eğildi ki at nalına benzedi. “Andra Efendi konumunuzu açıklamadı, leydim. Saygısızlık etmek istemedim. Dost Ogier’den daha da büyük şeref verdiniz, elbette, leydim. Lütfen, Gainor Furlan’ın beceriksiz dilinin kusuruna bakmayın.”

“Bakmıyorum.” Moiraine’in sesi Furlan’ın ona verdiği unvanı sükûnetle kabul etti. Aes Sedai ilk kez başka isim kullanıyor ya da olmadığı biriymiş gibi davranıyor değildi. Perrin Lan’in kendine Andra dediğini de ilk kez duymuyordu. İri başlık Moiraine’in pürüzsüz Aes Sedai hatlarını hâlâ saklıyordu ve Moiraine üşüyormuş gibi pelerininin önünü bir eliyle kapalı tutuyordu, ama büyük Yılan yüzüğünü taktığı eliyle değil. “Kasabanızda tuhaf olaylar olmuş, hancı, öyle anlıyorum. Yolcuları rahatsız edecek türden değildir, umarım.”

“Ah, leydim, gerçekten de tuhaf diyebilirsiniz. Sizin neşe veren varlığınız bu mütevazı evi onurlandırmak için fazla bile, üstelik yanınızda bir Ogier var, ama Remen’de Avcılar da var. Tam burada, Wayland’in Demirhanesi’nde. Valere Borusu avcıları, macera yaşamak için Illian’dan yola çıkmışlar. Ve burada, Remen’de macera buldular leydim ya da buradan ırmak yukarı iki üç kilometre uzakta, vahşi Aiellerle savaştılar. Altara’da kara peçeli Aiel vahşileri olduğunu hayal edebiliyor musunuz, leydim?”

Aiel. Perrin artık kafesteki adamda neyin ona tanıdık geldiğini biliyordu. Daha önce bir kez Aiel görmüştü, Kıraç denilen zorlu toprakların efsanevi sakinlerinden biri. Adam Rand’a çok benziyordu, çoğu kişiden daha uzun, gri gözlü, kızıl saçlıydı ve kafesteki adam gibi, taşlar ve çalılar arasında kaybolacak kahverengiler ve griler, dizlere tırmanan bağcıkları olan yumuşak çizmeler giymişti. Perrin Min’in sesini duyar gibi oldu. *Kafeste bir Aiel. Yaşamında bir dönüm noktası ya da önemli bir şey olacak.*

“Neden bir?..” Sesinin boğuk çıkmaması için durup boğazını temizledi. “Nasıl oldu da kasaba meydanında kafeste bir Aiel var?”

“Ah, genç efendi, bu oldukça uzun...” Furlan sustu, Perrin’i baştan aşağı süzdü, sade köylü giysilerini, ellerindeki uzun yayı taradı, sadağın karşısında, belindeki halkada asılı duran baltada durdu. Tombul adam, bakışları Perrin’in yüzüne ulaşınca irkildi. Bir leydi ve bir Ogier’in yanında, Perrin’in sarı gözlerini yeni fark etmiş gibiydi. “Hizmetkârınız herhalde, Andra Efendi?” dedi ihtiyatla.

“Sorduğu soruya cevap ver,” dedi Lan yalnızca.

“Ah. Ah, elbette, Andra Efendi. Ama burada benden daha iyi anlatacak biri var. Lord Orban. Biz de onu dinlemek için toplanmıştık.”

Kırmızı ceketli, koyu renk saçlı, şakaklarına bir sargı dolanmış gençççe bir adam salonun yan tarafındaki merdiveni, yastıklı koltuk değnekleri kullanarak iniyordu. Pantolonunun sol bacağı kesilmişti ve bacağı ayak bileğinden kalçasına kadar sargılarla kaplanmıştı. Kasabalılar harika bir şey görmüş gibi mırıldandı. Gemi kaptanları alçak sesle konuşmaya devam ettiler; kürklere gelmişlerdi.

Furlan kırmızı ceketli adamın hikâyeyi daha iyi anlatacağını düşünüyor olabilirdi, ama kendisi anlatmaya girişti. “Lord Orban ve Lord Gann, yanlarında yalnızca on asker varken, yirmi vahşi Aielle karşılaşmışlar. Ah, çok şiddetli ve zorlu bir çarpışma olmuş, pek çok yara verilmiş ve alınmış. Altı iyi asker ölmüş ve herkes yaralanmış. En kötüsü de Lord Orban ve Lord Gann, kaçanlar dışında bütün Aielleri öldürmüşler ve bir tanesini de tutsak almışlar. Meydanda gördüğünüz o. Tıpkı ölenler gibi, artık yaban âdetleri ile köyleri rahatsız edemeyecek.”

“Bu bölgede Aieller ile sorun mu yaşadınız?” diye sordu Moiraine.

Perrin de büyük bir hayret içinde, aynı şeyi merak ediyordu. Bazı insanların hâlâ vahşi birini tanımlamak için zaman zaman “kara peçeli Aiel” deyimini kullanması, Aiel Savaşı’nın bıraktığı izlenimin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. Ama bu yirmi sene önce olmuştu ve Aieller savaştan önce ya da sonra Kıraç’tan hiç çıkmamıştı. *Ama ben Dünyanın Omurgası’nın bu tarafında bir tane görmüştüm, şimdi iki oldu.*

Hancı kel kafasını ovaladı. “Ah. Ah, hayır, leydim, tam olarak değil. Ama yirmi vahşi serbest dolaşıyor olsa yaşardık, bundan emin olabilirsiniz. Ne de olsa herkes Cairhien’i nasıl yağmaladıklarını, nasıl her yeri yaktıklarını hatırlıyor. Uluslar onları geri sürmek için birleştiği zaman bu köyden insanlar Parlak Duvarlar Savaşı’na katıldı. Ben o sırada bel tutulmasından mustariptim, bu yüzden gidemedim, ama çok iyi hatırlıyorum. Hepimiz hatırlıyoruz. Buraya, kendi topraklarından bunca uzağa nasıl ya da neden geldiklerini bilemiyorum, ama Lord Orban ve Lord Gann bizi onlardan kurtardı.” Bayram kıyafetlerine bürünmüş köylülerden genel bir onay mırıltısı yükseldi.

Orban ayaklarını vura vura, hancı dışında kimseyi fark etmemiş gibi salonu aştı. Perrin, adam yaklaşmadan bayat şarap kokusunu aldı. “O yaşlı kadın bitkilerini alıp nereye gitti, Furlan?” diye sordu Orban kabaca. “Gann’ın yaraları acı veriyor, benim başım da yarılacakmış gibi ağrıyor.”

Furlan yerlere kadar eğildi. “Ah, Leich Ana sabah dönecek, Lord Orban. Bir doğum var, Lordum. Ama sizin ve Lord Gann’ın yaralarınızı diktiğini ve merhemlediğini, bu yüzden endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Ah, Lord Orban, eminim yarın ilk iş olarak sizi görecektir.”

Sargılı adam alçak sesle, bir çiftçi karısının “eniklerini doğurması” ile ilgili bir şey ve “un çuvalı gibi dikilmek” hakkında bir şey daha mırıldandı... Perrin’in kulakları dışındaki kulakların duyması için fazlaca alçak bir sesle. Adam kasvetli, kızgın bakışlarını kaydırdı ve ilk defa yeni gelenleri fark etmiş göründü. Anında Perrin’i görmezden gelmeye karar verdi ki bu Perrin’i hiç şaşırtmadı. Loial’i görünce gözleri birazcık irileşti – *daha önce Ogier görmüş,* diye düşündü Perrin, ama burada göreceğini hiç beklemiyordu– Lan’i görünce biraz kısıldı *–Savaşan birini görünce tanıyor ve hiç memnun olmadı–* ve Moiraine’in başlığının içini görmek için eğilirken keyfi yerine geldi, ama yüzünü görecek kadar yakın değildi.

Perrin bu konuda, Aes Sedailer hakkında daha fazla düşünmemeye karar verdi ve Moiraine ile Lan’in de düşünmediğini umdu. Muhafız’ın gözlerindeki ışık, en azından bu konudaki umudunun boşa çıktığını gösteriyordu.

“On kişi, yirmi Aielle mi savaştınız?” diye sordu Lan duygusuz bir sesle.

Orban irkilerek sırtını dikleştirdi. Özenle kayıtsız tuttuğu bir sesle, “Evet, Valere Borusu’nu ararken bu tür şeyleri beklemelisiniz. Gann ve benim ilk çatışmamız değildi, Boru’yu bulana kadar son da olmayacak. Işık üzerimizde parlarsa.” Işık hayatta başka şey yapamazmış gibi konuşuyordu. “Elbette tüm çatışmalarımız Aiellerle olmadı, ellerinden gelse Avcıları durdurmak isteyecekler var. Gann ve ben o kadar kolay durdurulamayız.” Kasabalılardan bir başka onay mırıltısı yükseldi. Orban sırtını biraz daha dikleştirdi.

“Altı adam kaybettiniz ve bir tutsak aldınız.” Lan’in sesinden, bunun iyi mi, yoksa kötü bir alışveriş mi olduğu anlaşılmıyordu.

“Evet,” dedi Orban, “kalanını öldürdük. Kaçanlar dışında. Kuşkusuz şimdi ölülerini saklıyorlardır; bunu yaptıklarını duydum. Beyazpelerinler onları aramaya çıktı, ama asla bulamayacaklar.”

“Burada Beyazpelerinler mi var?” diye sordu Perrin keskin bir sesle.

Orban ona bir bakış fırlattı ve bir kez daha onu görmezden gelmeye karar verdi. Adam yine Lan’e hitap etti. “Beyazpelerinler hep burunlarını istenmeyen ya da ihtiyaç duyulmayan yerlere sokarlar. Hepsi beceriksiz

hödükler. Evet, günlerce kırlarda at sürecekler, ama kendi gölgelerini bulabilirlerse şaşarım.”

“Herhalde bulamazlar,” dedi Lan.

Sargılı adam, Lan’in ne demek istediğinden emin değilmiş gibi kaşlarını çattı, sonra yine hancıya döndü. “O yaşlı kadını bul, duydun mu? Başım çatlıyor.” Lan’e son bir bakış fırlattı ve topallayarak uzaklaştı, Aiel öldüren Boru Avcısı hakkında arkasından yükselen hayranlık mırıltıları eşliğinde merdivenin basamaklarını teker teker tırmandı.

“Bu olaylı bir kasabaymış.” Loial’in gür sesi tüm gözleri kendi üzerine çekti. Perrin’in çıkartabildiği kadarıyla halatları tartışan gemi kaptanlarınınki dışında. “Gittiğim her yerde, siz insanlar bir şeyler yapıyor, koşturuyor, telaş ediyorsunuz, başınıza bir şeyler geliyor. Bu kadar heyecana nasıl dayanıyorsunuz?”

“Ah, Ogier dostum,” dedi Furlan, “heyecan aramak biz insanların özelliğidir. Parlak Duvarlar’a gidemediğim için nasıl üzülmüştüm. Neden, bak sana anlatayım...”

“Odalarımız.” Moiraine sesini yükseltmemişti, ama sözleri hancının sözlerini keskin bir bıçak gibi kesti. “Andra oda ayarladı, değil mi?”

“Ah, leydim, beni affedin. Evet, Andra Efendi gerçekten de oda tuttu. Beni affedin lütfen. Bunca heyecan kafamı bomboş yaptı. Lütfen beni affedin, leydim. Bu taraftan, dilerseniz. Beni takip edebilirseniz.” Adam eğilerek, yaltaklanarak, özürler dileyerek, durmaksızın gevezelenerek onları merdivenlerden çıkardı.

Üst katta Perrin durup arkasına baktı. Aşağıdan “leydi” ve “Ogier” mırıltıları duyuyordu, onca bakışı hissedebiliyordu, ama özellikle bir çift göz Moiraine’e ya da Loial’e değil, kendisine bakıyor gibiydi.

Onu hemen seçti. Bir kere, diğerlerinden ayrı duruyordu; ayrıca, kıyafetinde birazcık bile dantel olmayan tek kadın oydu. Koyu gri, neredeyse siyah elbisesi kaptanların giysileri kadar sadeydi, geniş kol yenleri ve dar eteği vardı, tek bir farbalası, tek bir işlemesi yoktu. Kadın hareket ettiği zaman Perrin elbisenin ata binmek üzere ikiye bölünmüş olduğunu gördü ve yumuşak çizmeler eteğin altından ona göz kırptı. Gençti –Perrin’den daha büyük değildi– ve bir kadın için uzun boyluydu. Siyah saçları omuzlarına geliyordu. Aşırı iri ve çarpıcı olmaktan kıl payı kurtulan bir burun ve geniş bir ağız, yüksek elmacık kemikleri, siyah, hafifçe çekik gözler. Perrin onun güzel olup olmadığına karar veremedi.

Perrin bakışlarını aşağıya yöneltir yöneltmez, kadın dönüp hizmetkâr kadınlardan biriyle konuşmaya başladı ve bir daha merdivene bakmadı, ama Perrin haklı olduğundan emindi. Kadın ona bakıyordu.

34
Farklı Bir Dans

Furlan odalarını gösterirken konuştu durdu, ama Perrin onu dinlemedi. Siyah saçlı kızın sarı gözlerin ne anlama geldiğini bilip bilmediğini merak etmekle meşguldü. *Yak beni, bakıyordu.* Sonra hancının “Ghealdan’da Yenidendoğan Ejder’i ilan eden” dediğini duydu ve kulaklarının Loial’inkiler gibi sivrildiğini sandı.

Moiraine odasına açılan kapının eşiğinde duruverdi. “Yeni bir sahte Ejder mi var, hancı? Ghealdan’da mı?” Pelerininin başlığı yüzünü hâlâ gizliyordu, ama tepeden tırnağa sarsılmış gibiydi. Perrin adamın yanıtını dinlerken bile ona bakmaktan kendini alamadı; korkuya yakın bir şey kokuyordu.

“Ah, leydim, siz hiç korkmayın. Ghealdan yüz fersah uzakta ve sizi burada kimse rahatsız etmez. Andra Efendi yanınızdayken mümkün değil ve Lord Orban ile Lord Gann. Neden...”

“Ona yanıt ver!” dedi Lan sertçe. “Ghealdan’da sahte Ejder mi var?”

“Ah. Ah, hayır, Andra Efendi, tam olarak değil. Ghealdan’da Ejder’i ilan eden bir adam var, dedim, birkaç gün önce öyle duyduk. Gelişini vaaz ediyormuş da diyebilirsiniz. Tarabon’daki adamdan bahsediyormuş. Gerçi bazıları Arad Doman’da olduğunu söyledi, Tarabon’da değil. Neyse, buradan çok uzakta. Daha geçen gün, herhalde başka her şeyden çok bunu konuşuyorduk, belki Şahinkanadı’nın geri dönen ordusu hakkındaki vahşi hikâyeler dışında...” Lan’in soğuk gözleri iki hançer gibiydi. Furlan yutkundu, ellerini –eğer bu mümkünse– daha hızlı ovuşturdu. “Yalnızca ne işittiysem onu biliyorum, Andra Efendi. Adamın bakışlarının sizi olduğunuz yere çivileyebildiği ve Ejder’in bizi kurtarmak için geri döneceği, bizim onu takip etmemiz gerektiği, hatta hayvanların bile Ejder

için savaşacağı hakkında bir ton saçmalık anlattığı söyleniyor. Onu tutukladılar mı, tutuklamadılar mı, bilmiyorum. Tutuklamış olmaları mümkün; Ghealdanlılar bu tür konuşmalara fazla tahammül etmez."

Masema, diye düşündü Perrin şaşkın şaşkın. *Bu lanet Masema.*

"Haklısın, hancı," dedi Lan. "Bu adam burada bizi rahatsız etmez. Bir zamanlar vahşi söylevler vermekten hoşlanan bir adam tanırdım. Onu hatırlıyorsun, değil mi, Leydi Alys? Masema?"

Moiraine irkildi. "Masema. Evet. Elbette. Onu aklımdan çıkarmıştım." Sesi kararlılık kazandı. "Masema'yı bir daha gördüğümde, öyle pişman olacak ki, derisi yüzülüp çizme yapılsa daha iyiydi diye düşünecek." Kapıyı arkasından öyle hızlı çarptı ki, gürültü koridor boyunca yankılandı.

"Sessiz olsanıza!" dedi uzak uçtan boğuk bir ses. "Kafam çatlıyor!"

"Ah." Furlan ellerini bir yöne bakarak ovuşturdu, sonra öteki yöne bakarak ovuşturdu. "Ah. Beni affedin, Andra Efendi, ama Leydi Alys sert bir hanıma benziyor."

"Yalnızca canını sıkanlara karşı," dedi Lan kayıtsızca. "Isırışı havlamasından da kötüdür."

"Ah. Ah. Ah. Odalarınız bu tarafta. Ah, dost Ogier, Andra Efendi geldiğinizi söylediği zaman tavan arasından üç yüz yıldır toz toplamakta olan eski bir Ogier yatağı indirttim. Öyle ki..."

Sözler Perrin'in üzerinden akıp gitti, ırmak kayaları suyu ne kadar işitiyorsa, o kadar işitti onları. Siyah saçlı genç kadın onu endişelendiriyordu. Ve kafesteki Aiel.

Odasına girdiği zaman –arkada, küçük bir odaydı; Lan hancının Perrin'in hizmetkâr olduğuna ilişkin fikrini değiştirecek hiçbir şey yapmamıştı– düşünceler içinde, farkına varmadan hareket etmeye başladı. Yayının ipini gevşetti ve yayı köşeye dikti –ipi uzun süre gergin tutmak hem yayı, hem ipi mahvederdi– battaniye rulosuyla heybelerini lavabonun yanına bıraktı, pelerinini üstlerine fırlattı. Kemeriyle üzerinde asılı duran sadak ve baltayı duvardaki çengellere astı, çenelerini çatırdatan bir esneme, uyumanın ne kadar tehlikeli olabileceğini hatırlatmadan önce neredeyse uzanıyordu. Yatak dardı ve şilte yumru yumruydu; hatırlayabildiği tüm yataklardan daha davetkâr görünüyordu. Bunun yerine üç bacaklı tabureye oturdu ve düşündü. Her şeyi enine boyuna düşünmekten hoşlanırdı.

Bir süre sonra Loial kapıyı çaldı ve başını içeri soktu. Ogier'in kulakları heyecanla titriyordu ve sırıtışı geniş yüzünü ikiye bölmüştü. "Perrin, buna inanmayacaksın! Yatağım şarkı söylenmiş ağaçtan! Bin yaşından fazla

olmalı. O zamandan bu yana hiçbir Ağaçşarkıcısı o kadar büyük bir parçaya şarkı söylemedi. Ben denemeye cesaret edemezdim, ki çoğundan daha yetenekliyim. Eh, doğruyu söylemek gerekirse, artık yeteneği olan çok fazla kişi kalmadı. Ben ağaca şarkı söyleyebilenlerin arasında en iyilerindenim."

"Bu çok ilginç," dedi Perrin. *Kafeste bir Aiel. Min böyle demişti. O kız neden bana bakıyordu?*

"Ben de öyle düşündüm." Loial, Perrin heyecanını paylaşmadığı için biraz bozulmuş gibiydi, ama Perrin'in tek istediği düşünmekti. "Aşağıda akşam yemeği hazır, Perrin. Avcılar bir şey ister diye en iyi yemeklerini hazırlamışlar, ama biz de biraz yiyebiliriz."

"Sen git, Loial. Ben aç değilim." Mutfaktan süzülen pişen et kokuları onu ilgilendirmiyordu. Loial'in gittiğini fark etmedi bile.

Ellerini dizlerine dayayarak, zaman zaman esneyerek düşündü. Luhhan Usta'nın yaptığı yapbozlar gibiydi, metal parçalar içinden çıkılmaz bir biçimde iç içe geçmiş görünüyordu. Ama her zaman demir halkaların ayrılmasını sağlayan bir numara olurdu ve burada da olmalıydı.

Kız ona bakıyordu. Gözleri yüzünden olabilirdi, ama hancı onları görmezden gelmişti ve başka kimse de fark etmemişti. Handa bakacakları bir Ogier ile Boru Avcıları vardı. Ve konuk bir leydi, meydanda kafese kapatılmış bir Aiel. Bir adamın gözlerinin rengi gibi önemsiz bir şey dikkatlerini çekemezdi; bir hizmetkârın gözleri diğerleriyle yarışamazdı. *O zaman neden gözlerini bana dikmiş bakıyor?*

Ve kafesteki Aiel. Min'in gördüğü şeyler her zaman önemliydi. Ama nasıl? Ne yapması gerekiyordu? *O çocukların taş atmasını engelleyebilirdim. Engellemeliydim.* Yetişkinlerin ona kendi işine bakmasını, Remen'de yabancı olduğunu ve Aiel'in onu ilgilendirmediğini söyleyeceğini düşünmek işe yaramıyordu. *Denemeliydim.*

Aklına hiçbir yanıt gelmedi, bu yüzden başa döndü ve meseleyi sabırla bir kez daha gözden geçirdi, sonra bir daha, bir daha. Yine, yapmadığı şey için duyduğu pişmanlık dışında hiçbir şey bulamadı.

Bir süre sonra sonunda gece olduğunu fark etti. Oda, tek pencereden gelen ay ışığı dışında karanlıktı. Dar şöminenin üzerindeki rafta duran donyağı mumu ve çakmak kutusunu düşündü, ama onun gözlerine yetecek kadar aydınlık vardı. *Bir şey yapmalıyım, değil mi?*

Baltasını beline taktı, sonra durdu. Bunu düşünmeden yapmıştı; o şeyi takmak nefes almak kadar doğal geliyordu artık. Bundan hoşlanmadı. Ama kemeri belinden çıkarmadı, dışarı çıktı.

Merdivenden gelen ışık, odadan sonra koridorun aydınlık görünmesine sebep oluyordu. Salondan konuşmalar ve kahkahalar, mutfaktan yemek kokuları geliyordu. Hanın ön tarafına, Moiraine'in odasına yöneldi, kapıyı bir kez çaldı ve içeri girdi. Durdu, yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Moiraine omuzlarından sarkan açık mavi sabahlığa sarındı. "Bir şey mi istedin?" diye sordu sakin bir sesle. Bir elinde gümüş sırtlı bir saç fırçası vardı ve karanlık dalgalar halinde sırtına dökülen siyah saçları, onları fırçalamış gibi parlıyordu. Odası Perrin'inkinden çok daha iyiydi, duvarlar cilalı ahşap panellerle kaplıydı, gümüş çerçeveli lambaları, geniş, tuğla şöminesi vardı. Hava gül sabunu kokuyordu.

"Ben... ben Lan'in burada olduğunu düşündüm," demeyi başardı Perrin. "Siz hep kafa kafaya veriyorsunuz ve ben düşündüm ki o... düşündüm ki..."

"Ne istiyorsun, Perrin?"

Perrin derin bir nefes aldı. "Bu Rand'ın işi mi? Lan'in onu takip ederek bizi buraya getirdiğini biliyorum ve her şey çok tuhaf geliyor –Avcılar, Aiel– ama bunu o mu yaptı?"

"Sanmıyorum. Lan bu gece keşfettiklerini anlattığı zaman daha fazla şey bileceğim. Şansımız varsa, onun buldukları yapmam gereken seçime yardımcı olacak."

"Seçim mi?"

"Rand ırmağı aşmış ve Tear'a kırlardan gidiyor olabilir. Ya da ırmak aşağı, Illian'a giden bir gemiye binmiş, orada Tear'a giden bir başkasına binmeyi düşünüyor olabilir. O şekilde yol fersahlarca daha uzun, ama günlerce daha kısa sürer."

"Ona yetişebileceğimizi sanmıyorum, Moiraine. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum, ama yaya olduğu halde ileride kalmayı başardı. Lan haklıysa, hâlâ yarım gün ileride."

"Neredeyse Yolculuk etmeyi öğrendiğinden kuşkulanacağım," dedi Moiraine kaşlarını hafifçe çatarak, "ama öğrenmiş olsaydı doğrudan Tear'a giderdi. Hayır, onda uzun yürüyenlerin ve güçlü koşucuların kanı var. Ama biz yine de ırmak aşağı gidebiliriz. Onu yakalayamayacaksam, hemen arkasından Tear'a girerim. Ya da orada bekliyor olurum."

Perrin huzursuzca ayak değiştirdi; kadının sesinde soğuk bir vaat vardı. "Bir zamanlar bir Karanlıkdostunu sezebileceğini söylemiştin, en azından Gölge'nin derinliklerine inmiş birini. Aynı şekilde Lan'in de. Burada öyle bir şey sezdin mi?"

Kadın yüksek sesle burnunu çekti ve bacaklarına ince gümüş işlemeler kakılmış yüksek boy aynasına döndü. Bir eliyle sabahlığını kapalı tutarak saçlarını fırçalamaya başladı. “Pek az insan o kadar derine gitmiştir, Perrin, en kötü Karanlıkdostları arasında bile.” Fırçası havada kaldı. “Neden soruyorsun?”

“Aşağıda, salonda bana gözlerini diken bir kız vardı. Herkes gibi sana ve Loial’e değil. Bana.”

Fırça hareketine devam etti ve bir an Moiraine’in dudaklarına bir gülümseme dokundu. “Bazen unutuyorsun, Perrin, sen yakışıklı bir gençsin. Geniş omuzlara hayranlık duyan kızlar vardır.” Perrin homurdandı ve ayak değiştirdi. “Başka bir şey var mıydı, Perrin?”

“Ah... hayır.” Kadın Min’in görüleri konusunda yardımcı olamazdı, görülerin önemli olduğu dışında hiçbir şey söyleyemezdi, ki Perrin bunu zaten biliyordu. Ve ona Min’in gördüklerini anlatmak istemiyordu. Hatta, Min’in herhangi bir şey gördüğünü de.

Koridorda, kapıyı kapattıktan sonra Perrin bir an duvara yaslandı. *Işık, o şekilde kapıyı açıp içeri dalmam ve o...* Moiraine güzel bir kadındı. *Ve herhalde annem kadar yaşlı, hatta daha yaşlı.* Mat’in muhtemelen onu salonda dansa davet edeceğini düşündü. *Hayır, etmezdi. Mat bile bir Aes Sedai’yi baştan çıkarmaya çalışacak kadar aptal değildir.* Moiraine dans ediyordu. Perrin bir kez onunla dans etmişti. Ve her adımda kendi ayaklarına takılıp düşecek gibi olmuştu. *Onu bir köylü kızı gibi düşünmeyi kes, sırf onu öyle gördün diye... O lanet bir Aes Sedai! Endişelenmen gereken o Aiel var.* Silkelendi ve aşağı indi.

Salon tıka basa doluydu, boş sandalye yoktu, tabureler, sıralar getirilmiş, oturacak yer bulamayanlar duvarların dibine dizilmişti. Perrin siyah saçlı kızı görmedi ve o telaşla odayı aşarken kimse ona iki kez bakmadı.

Orban tek başına bir masa işgal ediyordu. Sargılı bacağını yastıklı bir sandalyeye koymuştu; o ayağında yumuşak bir terlik, elinde gümüş bir kadeh vardı ve hizmetkâr kadınlar kadehi şarapla dolu tutuyordu. “Evet,” diyordu tüm odaya, “Gann ve ben Aiellerin vahşi savaşçılar olduğunu biliyorduk, ama tereddüt edecek vakit yoktu. Kılıcımı çektim ve topuklarımı Aslan’ın kaburgalarına geçirdim...”

Perrin önce irkildi, ama sonra adamın Aslan derken atını kastettiğini anladı. *Bir aslana bindiğini söylemesini bile beklerim o adamdan.* Biraz

utandı; adamdan hoşlanmamış olması Avcı'nın o kadar böbürleneceği anlamına gelmiyordu. Arkasına bakmadan dışarı seğirtti.

Hanın önündeki sokak içerisi kadar kalabalıktı, salonda yer bulamayan insanlar pencerelerden içeri bakıyordu ve iki kat fazlası Orban'ın hikâyesini dinlemek için kapıların çevresine toplanmıştı. Kimse Perrin'e iki kez bakmadı, ama o geçerken kapıdan biraz daha öteye itilenlerden şikâyet mırıltıları yükseldi.

O gece evinden çıkmış herkes handa olduğundan, meydana yürürken kimseyi görmedi. Bazen aydınlık bir pencerenin önünden birinin gölgesi geçiyordu, o kadar. Ama Perrin izlendiğini hissediyordu ve huzursuzca çevresine bakınıyordu. Yalnızca pencerelerle lekelenmiş, geceye bürünmüş sokaklar. Meydanın çevresinde, pencerelerin çoğu, üst kattaki birkaç tanesi dışında karanlıktı.

Darağacı hatırladığı gibi duruyordu, adam –Aiel– hâlâ kafeste, ulaşamayacağı kadar yüksekte asılıydı. Aiel uyanık gibiydi –en azından başı dikti– ama başını eğip Perrin'e bakmadı. Çocukların attığı taşlar kafesin altına saçılmıştı.

Kafes üstteki parmaklıklardan birine bağlanmış olan kalın bir halata tutturulmuştu. Halat yatay kütükteki ağır bir makaradan geçirilmiş, direğin üzerinde bel hizasında, direğin iki yanındaki iki kısa sopaya dolanmıştı. Halatın fazla gelen kısmı darağacının dibinde, dağınık halde yatıyordu.

Perrin karanlık meydanı araştırarak çevresine bakındı. Hâlâ izlendiğini hissediyordu, ama hâlâ bir şey göremiyordu. Dinledi, ama hiçbir şey işitmedi. Burnuna evlerden baca kokusu, yemek kokusu, kafesteki adamdan eski kan ve insan teri kokusu geliyordu. Adamda korku kokusu yoktu.

Adamın ağırlığı, bir de kafes var, diye düşündü darağacına yaklaşırken. Bunu yapmaya ne zaman karar verdiğini bilmiyordu ya da gerçekten karar verip vermediğini, ama yapacağını biliyordu.

Ağır direğe bir bacağını dolayarak halata asıldı, kafesi, halatı biraz gevşetecek kadar ittirdi. Halatın sarsılması ona kafesteki adamın sonunda hareket ettiğini anlattı, ama durup adama ne yaptığını anlatamayacak kadar acelesi vardı. Halatı gevşeterek kısa sopalardan çözdü. Direğe doladığı bacağından kuvvet alarak, halatı kulaç kulaç salıp kafesi çabucak kaldırımın üzerine indirdi.

Aiel şimdi ona bakıyor, sessizce izliyordu. Perrin hiçbir şey söylemedi. Kafese iyice bakınca, dudakları gerildi. Bir şey yapılıyorsa, bu tür bir şey bile olsa, iyi yapılmalıydı. Kafesin ön yüzü bir kapıydı, telaşlı bir el

tarafından yapılmış kaba menteşeler üzerinde asılı duruyordu ve kafes kadar kötü yapılmış bir zincirdeki iyi bir asma kilitle kilitlenmişti. Perrin en zayıf halkayı bulana kadar zinciri yokladı, sonra baltasının kalın kazığını halkanın içine soktu. Bileğini hızla bükerek halkayı kırdı. Saniyeler içinde zinciri ayırdı, silkeleyerek kurtardı ve kafesin önünü açtı.

Aiel, dizleri hâlâ çenesine çekili halde durmuş, ona bakıyordu.

"Ee?" diye fısıldadı Perrin boğuk bir sesle. "Açtım, ama seni taşıyacak değilim." Telaşla gece karası meydana bakındı. Hâlâ hiçbir şey kıpırdamıyordu, ama Perrin hâlâ kendisini izleyen gözler hissediyordu.

"Güçlüsün, Islaktopraklı." Aiel, omuzlarını kıpırdatmak dışında hareket etmedi. "Beni oraya çıkarmak için üç adam gerekmişti. Ama şimdi sen beni aşağı indirdin. Neden?"

"İnsanları kafeste görmekten hoşlanmam," diye fısıldadı Perrin. Gitmek istiyordu. Kafes açıktı ve o gözler izliyordu. Ama Aiel kıpırdamıyordu. *Bir şey yapacaksan düzgün yap.* "Biri gelmeden oradan çıkacak mısın?"

Aiel kafesin üstteki parmaklıklarının en öndekini kavradı, kendini tek bir harekette kaldırıp ayaklarını çıkardı, sonra eli parmaklıkta, orada asılı kaldı. Dik dursa Perrin'den bir baş uzun olacaktı. Perrin'in gözlerine baktı – Perrin ay ışığında altın gibi parladıklarını tahmin edebiliyordu– ama onlardan bahsetmedi. "Dünden beri oradaydım, Islaktopraklı." Lan gibi konuşuyordu. Sesleri ya da aksanları benzediğinden değil, ama Aiel'de de aynı kayıtsız serinkanlılık, aynı kendinden eminlik vardı. "Bacaklarımı hareket ettirebilmem için biraz zaman gerek. Adım Gaul, Shaarad Aiellerinin Imran boyundan, Islaktopraklı. Ben *Shae'en M'taal*'ım, bir Taş Köpek. Suyum senindir."

"Şey, ben Perrin Aybara. İki Nehir'den. Demirciyim." Adam kafesten çıkmıştı; artık gidebilirdi. Yalnız, Gaul yürüyecek duruma gelmeden biri yaklaşırsa, onu öldürmezlerse de kafese geri koyarlardı ve iki durumda da Perrin'in tüm çabası boşa giderdi. "Aklıma gelse, sana bir matara ya da su tulumu getirirdim. Neden bana 'Islaktopraklı' dedin?"

Gaul ırmağa doğru işaret etti; Perrin'in gözleri bile ay ışığı altında emin olamıyordu, ama Aiel'in ilk defa huzursuz göründüğünü düşündü. "Üç gün önce bir kızın dev bir su havuzunda oynadığını gördüm. Yirmi adım genişliğinde olmalıydı. Kız... içinde kendini sürükledi." Bir eliyle beceriksiz bir yüzme hareketi yaptı. "Cesur bir kız. Bu... ırmakları... geçmek... neredeyse beni öldürecekti. Gereğinden fazla su diye bir şey

olacağını hiç düşünmezdim, ama dünyada siz Islaktopraklıların sahip olduğu kadar çok su olduğunu da bilmezdim.”

Perrin başını iki yana salladı. Aiel Kıraçları’nda pek az su olduğunu biliyordu –Kıraç ya da Aieller hakkında bildiği pek az şeyden biriydi bu– ama bu tepkiye yol açacak kadar kıt olduğunu düşünmemişti. “Evinden çok uzaktasın, Gaul. Neden buradasın?”

“Arıyoruz,” dedi Gaul yavaşça. “Şafakla Gelen’i arıyoruz.”

Perrin bu ismi, ne anlama geldiğini anlayacağı koşullar altında, bir kez daha duymuştu. *Işık, hep dönüp dolaşıp Rand’a geliyor. Ona, nallanacak huysuz bir at gibi bağlandım.* “Yanlış yöne bakıyorsun, Gaul. Onu ben de arıyorum ve o Tear’a gidiyor.”

“Tear mı?” Aiel şaşırmış gibiydi. “Neden?.. Ama öyle olmalı. Kehanet, Tear Taşı düştüğü zaman, sonunda Üç Kat Topraklar’dan ayrılacağımızı söylüyor.” Aieller Kıraç’a böyle diyordu. “Değişeceğimizi, eskiden bizim olan ve kaybedileni yeniden bulacağımızı söylüyor.”

“Olabilir. Sizin kehanetlerinizi bilmiyorum, Gaul. Gitmeye hazır mısın? Her an biri gelebilir.”

“Kaçmak için çok geç,” dedi Gaul ve gür bir ses bağırdı, “Vahşi serbest kalmış!” On on iki beyaz pelerinli adam meydanda koşarak, kılıçlarını çekerek geldi. Huni şeklindeki miğferleri ay ışığı altında parlıyordu. Işığın Evlatları.

Gaul, sanki bol bol vakti varmış gibi omuzlarındaki koyu renk kumaşı kaldırdı, başına sardı; işini bitirdiğinde, yüzünde gözleri dışında her yeri örten kalın, siyah bir peçe vardı. “Dans etmekten hoşlanır mısın, Perrin Aybara?” diye sordu. Sonra kafesten fırladı. Doğrudan yaklaşan Beyazpelerinlerin üzerine.

Gelen adamlar bir an şaşkın şaşkın kaldılar, ama görünüşe göre Aiel’in ihtiyacı olan da bir andı. Ona ulaşan ilk adamın elindeki kılıcı tekmeledi, sonra kaskatı eli Beyazpelerin’in gırtlağına hançer gibi çarptı ve düşen askerin arkasına dolandı. Bir sonraki adamın kolu, Gaul tarafından kırılırken yüksek bir çatırtı çıkardı. İkinci adamı üçüncünün ayaklarına doğru ittirdi ve dördüncünün yüzünü tekmeledi. Gerçekten de dans eder gibi, bir adamdan diğerine durmadan, yavaşlamadan kaydı, ama yere attığı adam ayağa kalkıyordu ve kolu kırılan kılıcını öbür eline almıştı. Gaul ortalarında dans ediyordu.

Perrin’in şaşırmak için yalnızca bir anı olmuştu, çünkü Beyazpelerinlerin hepsi dikkatlerini Gaul’a yoğunlaştırmamıştı. Perrin tam

zamanında baltasının sapını iki eliyle kavradı, bir kılıcı savuşturdu, savurdu... ve yarımay şeklindeki çelik adamın gırtlağını doğrarken haykırmak istedi. Ama haykırmak için, pişman olmak için vakit yoktu. Beyazpelerinler ilki düşmeden atıldılar. Baltanın açtığı kocaman yaralardan nefret ediyordu, zincir zırhı aşıp altındaki eti kesmesinden, miğfer ve kafataslarını aynı kolaylıkla yarmasından nefret ediyordu. Hepsinden nefret ediyordu. Ama ölmek istemiyordu.

Zaman aynı anda hem sıkıştırılmış, hem açılmış gibiydi. Bedeni saatlerdir dövüşüyormuş gibi geliyordu, nefesi boğazını tırmalayarak hırıltılar çıkarıyordu. Adamlar pelte içinde yüzer gibi görünüyordu. Başladıkları yerlerden düştükleri yere bir anda sıçramış gibi görünüyorlardı. Perrin'in yüzünden ter damlaları akıyordu, ama buz gibi suya sokulmuş gibi üşüyordu. Canı için savaştı; birkaç saniye mi, yoksa tüm gece mi sürdü, bilemiyordu.

Sonunda nefes nefese, sersemlemiş bir biçimde, meydanın taşları üzerinde yatan bir düzine beyaz pelerinli adama bakarak durduğunda, ay hiç kıpırdamamış gibiydi. Adamlardan bazıları inliyordu; diğerleri sessiz ve kıpırtısız yatıyordu. Gaul aralarında duruyordu, yüzü hâlâ peçeli, elleri hâlâ boş. Yerdeki adamların çoğu onun eseriydi. Perrin hepsinin öyle olmasını diledi ve utandı. Kan ve ölüm kokusu keskin ve acıydı.

"Mızrak dansını fena yapmıyorsun, Perrin Aybara."

Perrin başı dönerek mırıldandı, "On iki adamın nasıl sizden yirmi kişiyle dövüşüp kazandığını anlamıyorum. Aralarından ikisi Avcı bile olsa."

"Öyle mi söylediler?" Gaul yumuşak bir sesle güldü. "Sarien ve ben dikkatsiz davrandık, çok uzun zamandır bu yumuşak topraklardayız ve rüzgâr yanlış yönden geliyordu, bu yüzden koku almadık. Fark etmeden aralarına girdik. Eh, Sarien öldü, ben de aptal gibi kafese kapatıldım, bu yüzden bedelini ödemiş sayılırız. Artık koşma zamanı, Islaktopraklı. Tear; bunu hatırlayacağım." Sonunda siyah peçeyi indirdi. "Umarım daima su ve gölge bulursun, Perrin Aybara." Dönüp gecenin içine doğru koştu.

Perrin de koşmaya başladı, sonra ellerinde kanlı bir balta olduğunu fark etti. Telaşla kıvrık ucunu ölü bir adamın pelerinine sildi. *Adam ölü, yak beni, pelerini zaten kanlı.* Baltanın sapını kemerindeki halkaya geçirip koşmaya başladı.

İkinci adımında kızı gördü; meydanın kenarında, koyu renk ve dar bir etek içinde, ince bir şekil. Kız kaçmak için dönünce, Perrin eteğin at binmek üzere bölünmüş olduğunu gördü. Kız sokağa daldı ve yok oldu.

Perrin kızın durduğu yere ulaşamadan Lan’le karşılaştı. Muhafız darağacının altında boş duran kafese, ay ışığını yansıtan beyaz, gölgeli yığınlara baktı ve patlayacakmış gibi başını arkaya attı. Sesi yeni bir tekerleğin kenarı gibi gergin ve sertti. “Bu senin işin mi, demirci? Işık yaksın beni! Bunu seninle ilişkilendirebilecek biri var mı?”

“Bir kız var,” dedi Perrin. “Sanırım o gördü. Onu incitmeni istemiyorum, Lan! Başkaları da görmüş olabilir. Her yerde aydınlık pencere var.”

Muhafız Perrin’in kol yenini yakaladı ve hana doğru ittirdi. “Bir kızın koştuğunu gördüm ve düşündüm ki... Fark etmez. Sen hemen Ogier’i çıkar ve tuttuğun gibi ahıra götür. Bundan sonra, atlarımızı elimizden geldiğince çabuk rıhtıma indirmemiz gerekecek. Bu gece yelken açan gemi var mıdır, yoksa da bir tane kiralamam için ne kadar vermem gerekecek, ancak Işık bilir. Soru sorma, demirci! Dediğimi yap! Koş!”

35
Atmaca

Muhafız'ın uzun bacakları Perrin'inkilere fark attı. Perrin hanın dışındaki kalabalığın arasından kendine yol açarken Lan çoktan telaşsız bir tavırla merdiveni çıkıyordu. Perrin kendini aynı derecede yavaş yürümeye zorladı. Kapıda, başkalarını ittirip öne geçen insanlarla ilgili homurtular yükseldi.

"Yine mi?" diyordu Orban, kupasını yeniden doldurulmak üzere kaldırarak. "Evet, pekâlâ. İlerlediğimiz yolun yakınında pusu kurmuşlardı ve ben Remen'e bu kadar yakın bir yerde pusu beklemiyordum. Çığlık atarak çalılıktan üzerimize atıldılar. Bir nefeste aramızdaydılar, mızraklarını savurup benim iki adamımla Gann'ın adamlarından birini o anda öldürdüler. Evet, Aielleri görür görmez tanıdım ve..."

Perrin merdiveni aceleyle çıktı. *Eh, Orban artık onları tanıyor.*

Moiraine'in kapısının ardından sesler geliyordu. Perrin kadının bu konuda söyleyeceklerini duymak istemiyordu. Kapının yanından hızla geçti ve kafasını Ogier'in odasına soktu.

Ogier yatağı alçak, dev gibi bir şeydi, Perrin'in gördüğü en büyük insan yatağından iki kat uzun, yarım kat genişti ve odanın büyük bölümünü kaplıyordu. Üstelik odası Moiraine'inki kadar geniş ve güzeldi. Loial'in yatağın şarkı söylenmiş ağaç olduğu hakkında bir şeyler dediğini hatırlıyordu ve başka zaman olsa durup, yatağın durduğu yerde yetişmiş gibi görünmesini sağlayan akıcı kıvrımlarını seyrederdi. Ogierler gerçekten de eski zamanlarda Remen'de mola vermiş olmalıydı, çünkü hancı Loial'e uyacak büyüklükte ahşap bir koltuk bulmuştu ve o da yastıklarla doluydu. Ogier gömleği ve pantolonu içinde rahatça yastıkların üzerine oturmuş,

koltuğun kolundaki büyük, kumaş ciltli deftere yazarken tembel tembel çıplak ayak bileğini diğer ayağının başparmağıyla kaşıyordu.

“Gidiyoruz!” dedi Perrin.

Loial irkildi, mürekkep şişesini devirecek, defterini düşürecek oldu. “Gidiyor muyuz? Ama daha yeni geldik,” diye gürledi.

“Evet, gidiyoruz. Elinden geldiğince çabuk ahıra gel. Ve kimsenin seni görmesine izin verme. Sanırım mutfağa giden bir arka merdiven var.” Koridorun bu ucundaki yemek kokuları fazla güçlüydü.

Ogier yatağa üzüntüyle baktı, sonra yüksek çizmelerini çekmeye başladı. “Ama neden?”

“Beyazpelerinler,” dedi Perrin. “Daha sonra anlatırım.” Loial daha fazla soru soramadan, Perrin kapının önünden ayrıldı.

Heybelerini açmamıştı. Sadak kemerini taktıktan, pelerini omuzlarına attıktan, battaniye rulosuyla eyerini omzuna vurduktan ve yayını aldıktan sonra, orada bulunduğuna dair hiç iz kalmamıştı. Yatağın ayakucundaki katlanmış battaniyelerde tek bir kırışık, çatlak lavaboda tek bir su damlası yoktu. Donyağından mumun fitili bile yeniydi. *Burada kalmayacağımı anlamış olmalıyım. Son zamanlarda arkamda iz bırakmıyorum.*

Düşündüğü gibi, arkadaki dar merdiven mutfaktan geçen bir koridora iniyordu. İhtiyatla mutfağa baktı. Büyük, hasır sepetinde görevi şiş çevirmek olan bir köpek koşturuyordu ve uzun şişin üzerinde bir kuzu budu, iri bir biftek parçası, beş tavuk ve bir kaz kızarıyordu. İkinci ocağın üzerinde, sağlam bir sopanın üzerinde asılı çorba kazanından güzel kokular yükseliyordu. Ama görünürde aşçı yoktu, köpek dışında canlı yoktu. Orban’ın yalanları için minnettar, gecenin içine seğirtti.

Ahır, hanla aynı taştan yapılmış geniş bir yapıydı, ama yalnızca iri kapıların çevresindeki taş yüzeyler boyanmıştı. Bölme direğine asılı tek bir lamba loş bir aydınlık veriyordu. Çevik ve diğer atlar kapılara yakın bölmelerde bekliyordu; Loial’in iri atı kendisininkini neredeyse dolduruyordu. Saman ve at kokusu tanıdık ve rahatlatıcıydı. İlk gelen Perrin olmuştu.

Görev başında yalnızca tek bir seyis vardı, kirli gömlekli, dar yüzlü, düz, gri saçlı bir adam. Adam Perrin’in kim olup da dört atın eyerlenmesini emredebildiğini, efendisinin kim olduğunu, gece yarısı toplanıp yola çıkarak ne yaptığını, Furlan Efendi’nin böyle sinsi sinsi kaçtığını bilip bilmediğini, o heybelerin içinde ne sakladığını, gözlerine ne olduğunu, hasta mı olduğunu sordu.

Perrin’in arkasından bir madeni para dönerek uçtu, lamba ışığı altında altın rengi parladı. Seyis parayı bir eliyle yakaladı ve ısırdı.

“Eyerle şunları,” dedi Lan. Sesi yumuşaktı, tıpkı soğuk demir gibi yumuşak. Seyis çabucak eğilip selam verdi ve atları hazırlamak üzere telaşla uzaklaştı.

Tam her şey hazırlanmıştı ki Moiraine ve Loial ahıra geldi. Atlarını Lan’in ardından dışarı çıkardılar ve ahırın arkasından ırmağa uzanan bir sokakta ilerlediler. At toynaklarının döşeme taşları üzerindeki yumuşak takırtısı yalnızca kaburgaları çıkmış bir köpeğin dikkatini çekti. Köpek bir kez havladı ve onlar geçerken kaçtı.

“Bazı anıları uyandırıyor, değil mi, Perrin?” dedi Loial, kendine göre sessizce.

“Sesini alçak tut,” diye fısıldadı Perrin. “Hangi anıları?”

“Yani, tıpkı eski zamanlardaki gibi.” Ogier sesini alçaltmayı başarmıştı; şimdi bir at yerine yalnızca köpek iriliğinde bir yabanarısı gibi ses çıkartıyordu. “Arkamızda düşmanlar, belki ileride yine düşmanlar, havada tehlike ve soğuk macera tadı varken gecenin içinde gizlice kaçmak.”

Perrin Çevik’in eyerinin üzerinden Loial’e kaşlarını çattı. Kolaydı bu; gözleri eyer hizasının hemen üzerindeydi ve Loial diğer yanda, atın sırtından bir baş, omuz ve göğüs yüksekti. “Sen neden bahsediyorsun? Herhalde tehlikeden hoşlanmaya başladın! Loial, çıldırmış olmalısın!”

“Yalnızca bu hissi zihnime kazımaya çalışıyorum,” dedi Loial, resmi bir sesle. Ya da belki kendini savunurcasına. “Kitabım için. Her şeyi yazmalıyım. Sanırım bundan hoşlanmaya başladım. Macera yaşamaktan. Elbette, hoşlanıyorum.” Kulakları iki kez şiddetle seyirdi. “Yazmak istiyorsam hoşlanmak zorundayım.”

Perrin başını iki yana salladı.

Taş iskelelerde mavna benzeri sallar, çoğu gemi gibi, kıpırtısız ve karanlık, geceyi geçirmek için birbirine sokulmuş, duruyordu. İki direkli bir geminin yanında rıhtımda ve güvertede ışıklar ve insanlar hareket halindeydi. Burada öne çıkan kokular katran ve halat, güçlü balık kokularıydı, ama en yakın deponun arkasında bir şey diğerlerini neredeyse bastıran keskin, baharatlı bir koku yayıyordu.

Lan kaptanı buldu, kısa, zayıf bir adam, dinlerken başını bir yana eğmek gibi tuhaf bir alışkanlığı vardı. Pazarlık kısa sürede bitti, serenler ve askılar atları güverteye taşımak üzere hazırlandı. Perrin atlara yakından göz kulak oldu, onlarla konuştu; atların havaya kaldırılmak gibi sıradışı olaylara karşı

pek az tahammülü vardı, ama Muhafız'ın aygırı bile Perrin'in mırıldanmalarıyla yatışmış gibiydi.

Lan kaptana altın, yulaf çuvalları almak için depoya çıplak ayaklarla koşan iki gemiciye gümüş verdi. Mürettebat atları direkler arasında, halatlardan yapılmış, küçük bir ağıl görevi gören bir yere bağladı, bir yandan da temizlemek zorunda kalacakları pislik hakkında homurdanıp durdular. Kimsenin duyacağını düşünmüyorlardı, ama Perrin'in kulakları sözcükleri yakaladı. Adamlar atlara alışık değildi.

Kısa sürede *Kar Kazı*, kaptanın –adı Jaim Adarra'ydı– düşündüğü saatten biraz önce yelken açmaya hazırdı. Halatlar atılırken Lan Moiraine'i aşağı götürdü ve Loial esneyerek onları takip etti. Perrin pruvadaki korkulukların yanında kaldı, ama Ogier'in her esnemesi onu da esnetiyordu. *Kar Kazı*'nın ırmak aşağı inerken kurtlardan, düşlerden kaçıp kaçamayacağını merak etti. Adamlar iskeleyi ittirip gemiyi uzaklaştırmak için kürekleri hazırlıyordu.

Son halat kıyıya atılıp bir rıhtım işçisi tarafından yakalandıktan sonra, iki deponun arasındaki gölgelerden dar, bölünmüş etek giymiş bir kız, kollarında bir bohça, koyu renk pelerini arkasında dalgalanarak fırladı. Küreklerdeki adamlar ittirmeye başlarken güverteye atladı.

Adarra dümendeki yerinden koşturdu, ama kız bohçasını sakin sakin indirdi ve sertçe, "Irmak aşağı yolculuk edeceğim... ah... diyelim ki, onun gittiği yere kadar." Ona bakmadan Perrin'e doğru başını salladı. "Güvertede uyumaya itirazım yok. Soğuk ve ıslaklık beni rahatsız etmez."

Birkaç dakika pazarlık ettiler. Kız üç gümüş marka uzattı, geri aldığı bakır paralara kaşlarını çattı, sonra onları para kesesine tıktı ve gelip Perrin'in yanında durdu.

Kızda hafif, taze ve temiz bir bitki kokusu vardı. O koyu renk, çekik gözler Perrin'e yüksek elmacık kemikleri üzerinden baktı, sonra kıyıya döndü. Perrin kızın kendi yaşlarında olduğuna karar verdi; burnu yüzüne uyuyor muydu, yoksa fazla mı belirgin duruyordu, karar veremedi. *Sen aptalın birisin, Perrin Aybara. Kızın neye benzediğinden sana ne?*

Şimdi iskeleyle gemi arasındaki mesafe yirmi adım olmuştu; kürekler karanlık suya dalıyor, beyaz oluklar açıyordu. Perrin bir an kızı kenardan aşağı atmayı düşündü.

"Eh," dedi kız biraz sonra, "yolculuklarımın beni bu kadar kısa zamanda Illian'a geri götüreceği hiç aklıma gelmemişti." Sesi tizdi ve duygusuz bir konuşma tarzı vardı, ama nahoş değildi. "Illian'a

gidiyorsunuz, değil mi?” Perrin’in dudakları gerildi. “Surat asma,” dedi kız. “Orada, arkanızda büyük bir kargaşa bıraktınız, sen ve o Aiel. Ben ayrılırken gürültü yeni başlıyordu.”

“Onlara söylemedin mi?” dedi Perrin şaşkınlık içinde.

“Kasabalılar Aiel’in zinciri kemirdiğini ya da çıplak elleriyle kopardığını düşünüyor. Ben ayrılırken hangisi olduğuna karar vermemişlerdi.” Şüphe uyandıracak bir biçimde kıkırdamaya benzeyen bir ses çıkardı. “Orban, yaralarının Aiel’i bizzat takip etmesine izin vermemesinden duyduğu nefreti üstüne basa basa dile getirdi.”

Perrin hıhladı. “Adam bir daha Aiel görürse lanet olasıca altına edecek.” Boğazını temizledi ve mırıldandı, “Affedersin.”

“Onu bilmem,” dedi kız, Perrin’in yorumu hiç de sıradışı değilmiş gibi. “Kışın onu Jehannah’da gördüm. Dört adamla birden dövüştü, ikisini öldürdü ve diğer ikisini teslim olmaya zorladı. Elbette, dövüşü o başlattı, bu başarısını biraz gölgeliyor, ama adamlar ne yaptıklarını biliyordu. Kendisini savunamayacak kişilere karşı dövüşmedi. Yine de, adam aptalın teki. Büyük Karaorman hakkında tuhaf fikirleri var. Bazılarının Gölgeler Ormanı dediği. Daha önce hiç duydun mu?”

Perrin göz ucuyla ona baktı. Kız dövüşler ve öldürmeden, başka bir kadının yemek pişirmekten bahsedeceği gibi bahsediyordu. Perrin Büyük Karaorman’ı hiç duymamıştı, ama Gölgeler Ormanı İki Nehir’in hemen güneyinde uzanıyordu. “Beni mi takip ediyorsun? Handa bana bakıyordun. Neden? Ve neden onlara gördüklerini anlatmadın?”

“Bir Ogier’in,” dedi kız, bakışlarını ırmağa dikerek, “Ogier olduğu açıktır ve diğerlerini çıkartmak da güç değil. Ben *Leydi Alys*’in başlığının içine Orban’dan daha iyi baktım ve kadının yüzü, taş suratlı adamın bir Muhafız olduğunu gösteriyor. O adamı kızdırmayı istiyorsam Işık kavursun beni. Adam hep öyle mi bakar, yoksa son yemeğinde bir kaya parçası mı yedi? Her neyse, geriye yalnızca sen kalıyorsun. Anlayamadığım şeylerden hoşlanmam.”

Perrin bir kez daha kızı aşağı atmayı düşündü. Bu sefer ciddi ciddi. Ama Remen karanlıkta, arkalarında bir ışık lekesi olmuştu ve kıyının ne kadar uzak olduğunu kestirmek imkânsızdı.

Kız onun sessizliğini, devam etmesi için teşvik olarak kabul etti. “Yani elimde” –çevresine bakındı, sonra mürettebattan en yakın kişi üç metre uzakta olmasına rağmen sesini alçalttı– bir Aes Sedai, bir Muhafız, bir Ogier... ve sen. İlk bakışta, bir köylü.” Çekik gözler Perrin’in sarı gözlerini

dikkatle inceledi –Perrin bakışlarını kaçırmayı reddetti– ve gülümsedi. "Ama sen kafesteki bir Aiel'i kurtarıyorsun, onunla uzun uzun sohbet ediyorsun, sonra adamın bir düzine Beyazpelerin'i doğrayıp sosis yapmasına yardım ediyorsun. Herhalde bunu sık sık yapıyorsundur; senin için hiç de sıradışı bir şey değilmiş gibi bir halin vardı. Sizinki gibi bir yolcu grubunda tuhaf kokular alıyorum ve Avcılar da tuhaf izleri ararlar."

Perrin gözlerini kırpıştırdı; vurguyu yanlış anlamış olması imkânsızdı. "Avcı mı? Sen mi? Sen Avcı olamazsın. Sen kızsın."

Kızın gülümsemesi o kadar masumlaştı ki, Perrin neredeyse yürüyüp gidecekti. Kız geri çekildi, elleriyle gösterişli bir hareket yaptı, bir an sonra ellerinde iki bıçak tutuyordu. Numarası Thom Merrilin'inki kadar iyiydi. Kürekçilerden biri boğulur gibi bir ses çıkardı, iki tanesi sendeledi; kürekler sarsıldı, dolandı ve kaptanın bağırışları her şeyi yoluna koyana kadar *Kar Kazı* biraz sallandı. O zamana kadar siyah saçlı kız bıçakları çoktan saklamıştı yine.

"Çevik parmaklar ve çevik bir zekâ seni kılıç ve kaslardan daha ileri götürür. Keskin gözlerin de faydası olur, ama neyse ki, bende bunlar var."

"Ve alçakgönüllülük," diye mırıldandı Perrin. Kız fark etmiş görünmedi.

"Ant içtim ve Illian'da, Büyük Tammaz Meydanı'nda kutsandım. Belki en genç bendim, ama o kalabalığın içinde, onca trompet, davul ve zil çalarken, herkes bağrışırken... Altı yaşında bir çocuk bile ant içebilirdi ve kimse fark etmezdi. Bin kişiydik, belki iki bin ve herkesin Valere Borusu'nu nerede bulacağına dair bir fikri vardı. Benim de var –hâlâ doğru olabileceğini düşünüyorum– ama hiçbir Avcı tuhaf bir izi görmezden gelemez. Boru kesinlikle tuhaf bir izin sonunda duruyor olmalı ve ben siz dördünüzün bıraktığından daha tuhaf iz görmedim. Nereye gidiyorsunuz? Illian'a mı? Başka bir yere mi?"

"Senin fikrin ne?" diye sordu Perrin. "Boru'nun nerede olduğu hakkında?" *Umarım Tar Valon'da, güvendedir. Ve Işık'ın izniyle bir daha onu asla görmem.* "Ghealdan'da olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kız kaşlarını çatarak baktı. Perrin kızın yakaladığı kokunun peşini bırakmadığını hissediyordu, ama kıza olabildiğince çok sahte iz vermeye hazırdı. Sonra, "Manetheren'i hiç duydun mu?" dedi.

Perrin neredeyse boğulacaktı. "Kulağıma çalınmıştı," dedi ihtiyatla.

"Manetheren'in her kraliçesi bir Aes Sedai'ydi ve kralı da ona bağlı Muhafızıydı. Öyle bir yer hayal edemiyorum, ama kitaplar öyle diyor. Büyük bir ülkeydi. Andor'un büyük bölümü, Ghealdan ve daha fazlası

topraklarının içindeydi. Ama başkenti Puslu Dağlar'daydı. Ben Boru'nun orada olduğunu düşünüyorum. Siz dördünüzün beni götüreceği yerde değilse tabii."

Perrin'in tüyleri diken diken oldu. Kız, o köylü hödüğün biriymiş gibi ders veriyordu. "Boru'yu Manetheren'de bulamayacaksın. Şehir Trolloc Savaşları sırasında, kraliçe kocasını öldüren Dehşetlordlarını yok etmek için çok fazla Tek Güç çektiği zaman yıkıldı." Moiraine kral ve kraliçenin isimlerini söylemişti, ama Perrin hatırlamıyordu.

"Manetheren'de değil, çiftçi çocuk," dedi kız sakin sakin, "ancak öyle bir yer iyi bir saklanma yeri olurdu. Ama Puslu Dağlar'da başka uluslar, başka şehirler var, öyle eski ki, Aes Sedailer bile onları hatırlamıyor. Dağlara gitmenin kötü şans getirdiğini anlatan onca hikâyeyi düşün. Boru'yu saklamak için o unutulmuş şehirlerden iyi yer olur mu?"

"Dağlarda saklanan bir şey olduğuna ilişkin hikâyeleri ben de duydum." Kız ona inanır mıydı? Perrin yalan söylemeyi hiç beceremezdi. "Hikâyeler ne olduğunu söylemiyor, ama dünyadaki en büyük hazineymiş. Belki de Boru'dur. Ama Puslu Dağlar yüzlerce fersah uzanır. Onu bulacaksan, bizi takip ederek zaman harcamamalısın. O zamana Boru'yu Orban ve Gann'dan önce bulmak için ihtiyacın olacak."

"Sana söyledim, o ikisinin Boru'nun Büyük Karaorman'da gizli olduğu gibi tuhaf bir fikri var." Gülümseyerek baktı. Gülümsediği zaman ağzı hiç de büyük görünmüyordu. "Ve sana bir Avcı'nın tuhaf izleri takip ettiğini söyledim. Orban ve Gann onca Aiel'le savaşırken yaralandığı için şanslısın, yoksa onlar da gemide olabilirdi. En azından ben yolunuza çıkmam, hâkimiyeti ele geçirmeye çalışmam ya da Muhafız ile dövüşmeye kalkmam."

Perrin tiksintiyle homurdandı. "Biz yalnızca Illian'a giden yolcularız, kızım. Adın ne? Bu gemiyi seninle günler boyunca paylaşacaksam, sana kızım demeye devam edemem."

"Ben kendime Mandarb diyorum." Perrin kendine engel olamayıp bir kahkaha patlattı. O çekik gözler ona ateşle baktı. "Sana bir şey öğreteyim, çiftçi çocuk." Sesine hâkim oldu. Zar zor. "Kadim Lisan'da Mandarb 'kılıç' anlamına gelir. Bir Boru Avcısı'na yakışan bir isimdir!"

Perrin kahkahasını kontrol altına almayı başardı; direklerin arasındaki halat ağılı gösterirken sesindeki hırıltı ancak dinmişti. "Oradaki siyah aygırı görüyor musun? Onun adı Mandarb."

Kızın gözlerindeki ateş yok oldu, yanakları kızardı. “Ah. Doğduğumda adımı Zarine Bashere koymuşlar, ama Zarine bir Avcı’ya yakışacak isim değil. Hikâyelerde Avcıların Rogosh Kartalgözlü gibi isimleri var.”

Kız yuvasından düşmüş kuş gibi görünüyordu, bu yüzden Perrin telaşla, “Zarine ismini sevdim. Sana yakışıyor,” dedi. Kızın gözleri yine ateş doldu ve Perrin bir an kızın bıçaklarından birini çıkaracağını düşündü. “Geç oldu, Zarine. Biraz uyumak istiyorum.”

Alt güverteye giden kapağa yürümek üzere döndü. Omuzlarındaki tüyler hâlâ diken dikendi. Mürettebat kürek çekerek güverte boyunca ileri geri yürümeye devam ediyordu. *Aptal. Bir kız sırtıma bıçak saplamaz. Bunca insan izlerken yapmaz. Yapar mı?* Tam kapağa ulaştığında kız ona seslendi.

“Çiftçi çocuk! Belki kendime Faile derim. Küçükken babam bana böyle derdi. ‘Atmaca’ anlamına geliyor.”

Perrin kalakaldı, neredeyse merdivenin ilk basamağını kaçırıyordu. *Tesadüf.* Kendini arkasına bakmadan merdiveni inmeye zorladı. *Öyle olmalı.* Geçit karanlıktı, ama arkasından, yolunu görmesine yetecek kadar ay ışığı süzülüyordu. Kamaralardan birinden yüksek horultular geliyordu. *Min, neden bir şeyler görmek zorundasın?*

36
Gecenin Kızı

Perrin hangi kamaranın kendisine ait olduğunu anlamanın yolu olmadığını fark ederek pek çok kamaraya kafasını soktu. Hepsi karanlıktı, hepsinde, iki duvara dayalı dar yataklarda uyuyan iki adam vardı, biri hariç hepsinde. Bir tanesinde Loial yatakların arasında yere oturmuş –ve zar zor sığmış– lamba ışığı altında kumaş ciltli defterine yazı yazıyordu. Ogier günün olayları hakkında konuşmak istedi, ama çenesi esnemesini bastırmak için gösterdiği çabayla çatırdayan Perrin, geminin ırmak aşağı güvenli olacak kadar gitmiş olacağını düşünüyordu. Düş görecek kadar güvenli. Deneseler bile, kurtlar kürekler ve akıntıyla uzun süre yarışamazdı.

Sonunda penceresiz bir kamara buldu. Kamara boştu ve bu da Perrin'in işine geliyordu. Yalnız kalmak istiyordu. *İsmi yalnızca tesadüf,* diye düşündü, duvara tutturulmuş lambayı yakarken. *Her neyse, gerçek adı Zarine.* Ama yüksek elmacık kemikli, koyu renk, çekik gözlü kız düşünceleri arasında en önemlisi değildi. Yayını ve diğer eşyalarını dar yataklardan birinin üzerine koydu, pelerinini üstlerine fırlattı ve diğer yatağa oturup çizmelerini çıkardı.

Elyas Machera o haliyle yaşamanın bir yolunu bulmuştu, bir şekilde kurtlarla bağlı bir adam ve delirmemişti. Perrin düşündüğünde, adamla karşılaşmadan önce Elyas'ın senelerdir o şekilde yaşadığından emin oluyordu. *Öyle olmak istiyor. O halini kabul ediyor.* Bu çözüm değildi. Perrin o şekilde yaşamak, kabullenmek istemiyordu. *Ama bıçak yapmaya uygun demirin varsa, asıl istediğin bir balta olsa bile bunu kabullenirsin ve bir bıçak yaparsın. Hayır! Benim hayatım çekiçlenerek şekillendirilecek demir değil.*

İhtiyatla zihniyle uzandı, kurtları aradı ve hiçbir şey bulamadı. Ah, uzakta bir yerde solgun bir kurt izlenimi vardı, ama dokunduğu anda yok oldu. Uzun zamandır ilk defa yalnızdı. Huzur verici ölçüde yalnız.

Lambayı üfleyip söndürdü ve günlerdir ilk kez uzandı. *Işık aşkına, Loial bu yatakta uyumayı nasıl başarıyor?* Onca uykusuz gece üzerine yığıldı, bitkinlik kaslarını gevşetti. Aklına, Aiel'i kafasından çıkarmayı başardığı geldi. Ve Beyazpelerinleri. *Işık'ın terk ettiği balta! Yak beni, keşke onu hiç görmeseydim,* uykudan önce son düşüncesi oldu.

Gri sis onu çevrelemişti ve aşağılarda çizmelerini görmesini engelleyecek kadar yoğundu ve her iki yanda o kadar ağırdı ki, on adım ötedeki hiçbir şeyi çıkartamıyordu. Yakında hiçbir şey olmadığından emindi. O sisin içinde herhangi bir şey saklanabilirdi. Sisin bir garipliği vardı; nemsizdi. Elini kemerine götürdü, kendini savunabileceğini bilmenin tesellisini aradı ve irkildi. Baltası orada değildi.

Sisin içinde bir şey hareket etti, griliğin içinde döndü. Bu tarafa gelen bir şey.

Perrin, kaçmanın mı, yoksa durup çıplak elleriyle kendini savunmanın mı daha iyi olacağını düşünerek ve savaşacak bir şey olup olmadığını merak ederek gerildi.

Sisi delerek yaklaşan dalgalı siluet bir kurda dönüştü, uzun tüyleri yoğun sisin içinde onu neredeyse görünmez kılıyordu.

Çekirge?

Kurt tereddüt etti, sonra gelip yanında durdu. Bu Çekirge'ydi –Perrin emindi– ama kurdun duruşunda, kısa süre için kendi gözlerine kilitlenen sarı gözlerinde beden ve zihin sessizliği isteyen bir şey vardı. O gözler onu takip etmesini de istedi.

Perrin elini kurdun sırtına koydu ve o anda Çekirge yürümeye başladı. Perrin onun yol göstermesine izin verdi. Elinin altındaki kürk gür ve uzundu. Gerçek gibi geliyordu.

Sis yoğunlaşmaya başladı, ta ki Çekirge'nin hâlâ orada olduğunu ancak dokunuşundan anlayana, ta ki bakışlarını indirdiğinde kendi göğsünü bile göremeyecek hale gelene kadar. Yalnızca gri bir sis. Yeni kırkılmış yüne gömülmüş gibiydi. Birden hiçbir şey işitmediğini fark etti. Kendi ayak seslerini bile. Ayak parmaklarını kıpırdattı ve ayaklarındaki çizmeleri hissedince rahatladı.

Gri karardı, o ve kurt zifiri karanlığın içinde yürüdü. Perrin burnuna dokunduğunda elini göremedi. Burnunu da göremiyordu zaten. Gözlerini bir an kapatmayı denedi ve aradaki farkı ayırt edemedi. Hâlâ hiç ses yoktu. Eli Çekirge'nin sırtındaki sert tüyleri yokladı, ama çizmelerinin altında herhangi bir şey hissettiğinden emin değildi.

Çekirge aniden durdu, onu da durmaya zorladı. Perrin çevresine bakındı... ve gözlerini sıkı sıkı yumdu. Artık farkı seçebiliyordu. Ve bir şey daha hissediyordu, mide bulantısı. Kendini gözlerini açmaya ve aşağı bakmaya zorladı.

Gördüğü şey orada olamazdı, o ve Çekirge havada durmuyorsa eğer. Kurdu ya da kendini göremiyordu, sanki bedenleri yoktu –bu düşünce midesini düğüm düğüm yaptı– ama aşağıda, bin lamba tarafından aydınlatılıyormuş kadar belirgin, engin bir zeminde duruyormuşçasına düzgün, karanlığın içinde asılı duran engin bir aynalar ormanı vardı. Her yönde, gözünün görebildiğince uzanıyorlardı, ama ayağının tam altında bir açıklık vardı. İçinde de insanlar. Perrin aniden seslerini, aralarında duruyormuşçasına berrak duymaya başladı.

"Yüce Efendim," diye mırıldandı adamlardan biri, "burası neresi?" Adam çevresine bakındı, bin kez yansıyan imgesini görünce irkildi, sonra gözlerini önünden ayırmadı. Diğerleri, daha da korkmuş görünerek çevresine toplaştılar. "Tar Valon'da *uyuyordum*, Yüce Efendim. Tar Valon'da uyuyorum! Burası neresi? Ben delirdim mi?"

Çevresindeki adamların bazıları işlemelerle dolu, süslü ceketler giymişti, diğerleri daha sade giyinmişti, bazıları ise çıplaktı ya da iç çamaşırları giyiyordu.

"Ben de uyuyorum," diye çığlık atarcasına konuştu çıplak bir adam. "Tear'da. Karımla yattığımı hatırlıyorum!"

"Ben de Illian'da uyuyorum," dedi kırmızı ve altın rengi giysili bir adam, sarsılmış gibi. "Uyuduğumu biliyorum, ama bu olamaz. Rüya gördüğümü biliyorum, ama bu imkânsız. Burası neresi, Yüce Efendim? Gerçekten bana geldin mi?"

Karşılarındaki siyah saçlı, siyah giysili adamın yakasında ve bileklerinde gümüş rengi danteller vardı. Zaman zaman elini, canı açıyormuş gibi göğsüne götürüyordu. Orada, hiçbir yerden gelmeyen bir ışık her yeri aydınlatıyordu, ama Perrin'in altındaki bu adam gölgelere sarınmış gibiydi. Karanlık çevresinde yuvarlandı, onu okşadı.

“Susun!” Siyah giysili adam yüksek sesle konuşmamıştı, ama buna ihtiyacı yoktu. Bu kelimeyi söylerken bir an başını kaldırmıştı; gözleri ve ağzı alevlerle doluydu, tamamen ateştendi, alev alev parlıyordu.

Perrin adamı tanıdı. Ba’alzamon. Ba’alzamon’a bakıyordu. Korku, çekiçlenen kazıklar gibi içine saplandı. Kaçardı, ama ayaklarını hissedemiyordu.

Çekirge kıpırdandı. Perrin elinin altındaki gür kürkü hissetti ve sıkı sıkı kavradı. Gerçek bir şey. Gördüklerinden daha gerçektir diye umuyordu. Oysa ikisinin de gerçek olduğunu biliyordu.

Birbirlerine sokulan adamlar iyice sindiler.

“Size görevler verildi,” dedi Ba’alzamon. “Bu görevlerden bazılarını yerine getirdiniz. Diğerlerinde başarısız oldunuz.” Zaman zaman gözleri ve ağzı alevler içinde yok oluyordu ve aynalar o alevleri yansıtarak çakıyordu. “Ölmek üzere işaretlenmiş olan ölmeli. Ele geçirilmek üzere işaretlenmiş olanlar önümde eğilmeli. Karanlığın Yüce Efendisi’ni hayal kırıklığına uğratmak affedilemez.” Gözlerinde ateşler parladı ve çevresindeki karanlık kaynadı, döndü. “Sen.” Parmağı Tar Valon’dan bahseden, bir tüccar gibi, en iyi kumaştan, sade kesimli giysiler giymiş bir adama işaret etti. Diğerleri, adam karasafra hummasına yakalanmış gibi ondan uzaklaştılar, onu tek başına sinmek üzere bıraktılar. “Oğlanın Tar Valon’dan kaçmasına izin verdin.”

Adam çığlık attı ve örse vurulmuş eğe gibi titremeye başladı. Katılığını gittikçe yitirdi ve çığlığı da onunla birlikte seyreldi.

“Hepiniz rüya görüyorsunuz,” dedi Ba’alzamon, “ama bu düşte olanlar gerçek.” Çığlık atan adam insan şeklinde bir sis bulutundan başka bir şey değildi, çığlığı uzaktan geliyordu, sonra sis de yok oldu. “Korkarım hiç uyanamayacak.” Ba’alzamon kahkaha attı ve ağzında alevler kükredi. “Kalanınız bir daha beni hayal kırıklığına uğratmayacaksınız. Defolun! Uyanın ve itaat edin!” Diğer adamlar kayboldu.

Ba’alzamon bir an yalnız durdu, sonra aniden yanında, beyaz ve gümüş rengine bürünmüş bir kadın belirdi.

Perrin şok geçirdi. Bu kadar güzel bir kadını asla unutamazdı. O rüyasındaki kadındı, ona ihtişam kazandıracağını söyleyen.

Kadının arkasında süslü, gümüş bir taht belirdi ve kadın ipek eteğini dikkatle düzelterek oturdu. “Benim hükümranlık alanımı serbestçe kullanıyorsun,” dedi.

“Senin hükümranlık alanın mı?” dedi Ba’alzamon. “Demek senin olduğunu düşünüyorsun. Artık Karanlığın Yüce Efendisi’ne hizmet etmiyor musun?” Çevresindeki karanlık bir an yoğunlaştı, kaynadı.

“Ediyorum,” dedi kadın çabucak. “Alacakaranlığın Efendisi’ne uzun zamandır hizmet ediyorum. Bu hizmetin karşılığında, sonsuz, rüyasız bir uykuda uzun zaman tutsak kaldım. Rüyalar yalnızca Gri Adamlardan ve Myrddraallerden esirgenmiştir. Trolloclar bile düş görebilir. Düşler hep benimdi, onları kullanır, içlerinde yürürdüm. Şimdi yine özgürüm ve benim olanı kullanacağım.”

“Senin olan,” dedi Ba’alzamon. Çevresinde dönen karanlık neşeli gibiydi. “Kendini hep olduğundan büyük gördün, Lanfear.”

İsim Perrin’i bilenmiş bıçak gibi kesti. Terkedilmişlerden biri rüyasına girmişti. Moiraine haklıydı. Bazıları serbest kalmıştı.

Beyazlı kadın ayağa kalktı, taht yok oldu. “Ben olduğum kadar büyüğüm. Planların neye yaradı? Üç bin seneden fazla zamandır kulaklara fısıldıyor, bir Aes Sedai gibi tahta çıkmış kuklaların iplerini çekiyorsun!” Sesi Aes Sedai adını horgörüyle doldurdu. “Üç bin sene, ama Lews Therin yine dünyada yürüyor ve bu Aes Sedailerin ona tasma takması an meselesi. Onu kontrol edebiliyor musun? Onu döndürebilir misin? O saman kafalı Ilyena onu görmeden önce o benimdi! Yine benim olacak!”

“Artık kendine mi hizmet ediyorsun, Lanfear?” Ba’alzamon’un sesi yumuşaktı, ama alevler gözlerinde ve ağzında oynaşıp duruyordu. “Karanlığın Yüce Efendisi’ne ettiğin yeminlerden döndün mü?” Bir an karanlık adamı yok eder gibi oldu, yalnızca parlayan ateşler görüldü. “Onlar vazgeçtiğin Işık’ın yeminleri kadar kolay bozulmaz. Yeni Efendi’ni Hizmetkârlar Salonu’nda ilan ettin. Efendin sonsuza dek sana sahip olacak, Lanfear. Hizmet mi edeceksin, yoksa sonsuza dek sürecek acı, sonsuza dek sürecek ölümü mü tercih edeceksin?”

“Hizmet edeceğim.” Sözlerine rağmen kadın meydan okurcasına dimdik duruyordu. “Karanlığın Yüce Efendisi’nden başkasına hizmet etmem. Sonsuza dek!”

Engin aynalar ormanı, üstlerine kara dalgalar çöküyormuş ve gittikçe merkeze yaklaşıyorlarmışçasına, yok olmaya başladı. Dalga Ba’alzamon ve Lanfear’ın üzerine kapandı. Geriye yalnızca karanlık kaldı.

Perrin Çekirge’nin hareket ettiğini hissetti ve büyük bir memnuniyetle onu takip etti. Ona tek yol gösteren, elinin altındaki kürktü. Hareket edene kadar bunu yapabileceğini fark etmemişti. Gördüklerini çözmeye çalıştı,

ama başaramadı. Ba'alzamon ve Lanfear. Dili damağına yapışmıştı. Bir sebepten, Lanfear onu Ba'alzamon'dan daha fazla korkutmuştu. Belki de dağlarda rüyasına girdiğinden. *Işık! Rüyalarımda Terkedilmişlerden biri! Işık!* Perrin yanlış anlamadıysa, kadın Karanlık Varlık'a meydan okumuştu. Perrin'e, onu inkâr edersen Gölge'nin senin üzerinde hiçbir gücü olmadığı öğretilmişti; ama bir Karanlıkdostu –sıradan bir Karanlıkdostu değil; Terkedilmişlerden biri!– nasıl Gölge'ye meydan okuyabilirdi? *Simion'un kardeşi gibi delirmiş olmalıyım. Bu rüyalar beni delirtti!*

Karanlık ağır ağır yine sise dönüştü ve Perrin Çekirge ile birlikte yürürken yavaşça seyreldi ve sonunda parlak gün ışığı altında çimenlik bir yamaca geldiler. Kuşlar tepenin dibindeki çalıda ötüşmeye başladılar. Perrin arkasına baktı. Ağaç kümeleriyle süslenmiş tepelik bir arazi ufka kadar uzanıyordu. Hiçbir yerde sis yoktu. İri, gri bir kurt durmuş, onu izliyordu.

"O neydi?" diye sordu, soruyu kurdun anlayabileceği düşüncelere çevirmeye çalışarak. "Bana neden gösterdin? O neydi?"

Duygular ve imgeler aklına doluştu, zihni onları sözcüklere çevirdi. *Görmen gerekeni. Dikkatli ol, Genç Boğa. Bu mekân tehlikeli. Kirpi avlayan yavru kurt kadar dikkatli ol.* Daha çok Diken Sırtlı Ufak Şey gibi bir şeydi mesajda söylenen, ama zihni kendisinin insan olarak bildiği hayvana bir isim koydu. *Sen çok genç, çok yenisin.*

"Gerçek miydi?"

Hepsi gerçek, görülenler ve görülmeyenler. Çekirge'nin vereceği tek yanıt bu gibiydi.

"Çekirge, sen nasıl burada olabiliyorsun? Öldüğünü gördüm. Öldüğünü hissettim!"

Hepsi burada. Olmuş, olan ve olacak tüm kardeşler. Perrin kurtların insanlar gibi gülümsemediğini bilirdi, ama bir an Çekirge'nin sırıttığı izlenimine kapıldı. *İşte, kartal gibi süzülüyorum.* Kurt toparlandı, havaya sıçradı. Hava onu gittikçe daha yükseğe taşıdı, ta ki gökyüzünde bir leke olana kadar ve son bir düşünce geldi. *Süzülmek.*

Perrin ağzı açık, arkasından bakakaldı. Uçtu. Aniden gözleri yanmaya başladı, boğazını temizledi ve burnunu ovaladı. *Şimdi de kız gibi ağlamaya başlayacağım.* Düşünmeden, biri görmüş mü diye çevresine bakındı ve her şey aniden değişti.

Bir yükseltide duruyordu ve çevresinde gölgeli çukurlar ve tepeler vardı. Kısa süre sonra her şey çevresinde solar gibi oldu. Altında Rand duruyordu. Rand ve Myrddraal, erkek ve kadınlardan bir çember. Hepsinin

gözleri Perrin'in üzerinden kayıp gider gibiydi. Uzakta bir yerde köpekler uluyordu ve Perrin bir şey avladıklarını anladı. Myrddraal kokusu ve havadaki yanık sülfür kokusu havayı dolduruyordu. Perrin'in tüyleri diken diken oldu.

Myrddraal ve insan çemberi uykuda yürürmüş gibi Rand'a doğru yaklaştı, hepsi uykudaymış gibi hareket ediyordu. Ve Rand onları öldürmeye başladı. Ellerinden ateş topları uçtu, iki tanesini yok etti. Şimşekler çaktı, başkalarını kavurdu. Kor beyaz çelik gibi ışık çubukları yumruklarından diğerlerine aktı. Ve hayatta kalanlar ağır ağır, olanları hiçbiri görmemiş gibi yaklaşmaya devam etti. Teker teker öldüler, ta ki hiçbiri kalmayana kadar ve Rand nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü. Ağlıyor mu, gülüyor mu, Perrin emin değildi, ama sanki her ikisini birden yapıyormuş gibi görünüyordu.

Tepelerde şekiller belirdi, daha fazla insan, daha fazla Myrddraal ve hepsinin dikkati Rand'ın üzerindeydi.

Perrin ellerini ağzına götürüp boru yaptı. "Rand! Rand, başkaları da geliyor!"

Rand çöktüğü yerden hırlayarak, yüzünden ter akarak ona baktı.

"Rand, geliyor!.."

"Kavrulası!" diye uludu Rand.

Işık Perrin'in gözlerini yaktı, acı her şeyi dağladı.

İnleyerek dar yatağın üzerinde büzülüp top oldu, ışık hâlâ göz kapaklarını yakıyordu. Göğsü acıyordu. Elini kaldırıp dokundu ve gömleğinin altında bir yanık hissedince irkildi. Gümüş bir kuruştan daha büyük değildi.

Yavaş yavaş düğümlenmiş kaslarını açılmaya zorladı, bacaklarını uzattı ve karanlık kamarada sırtüstü yattı. *Moiraine. Bu sefer Moiraine'e anlatmalıyım. Yalnız, acı gidene kadar bekleyeceğim.*

Ama acı solmaya başlarken bitkinlik çöktü. Kalkması gerektiğini düşünmesine fırsat kalmadan uykuya daldı.

Gözlerini yine açtığında, tepesindeki kirişlere bakarak yattı. Kapının altından ve üstünden sızan ışık sabahın gelmiş olduğunu söylüyordu. Kendini hayal gördüğüne ikna etmek için elini göğsüne götürdü, o kadar iyi hayal etmişti ki, gerçekten de yandığını hissetti...

Parmakları yanığı buldu. *Demek hayal görmedim.* Başka düşler hakkında soluk anıları vardı, hatırlarken yok olan düşler. Sıradan düşler.

Hatta kendini iyi bir uyku çekmiş gibi hissediyordu. *Ve hemen şu anda bir daha uyuyabilirim.* Demek ki uyuyabiliyordu. *Çevrede kurtlar olmadığı sürece.*

Çekirge'li rüyadan sonra uyandığında bir karar verdiğini hatırladı ve bir an sonra kararının iyi bir karar olduğunu düşündü.

Moiraine'i bulmak için beş kapı çalması ve iki kere de küfür yemesi gerekti –iki kamaranın sakinleri güverteye çıkmıştı– kadın tamamen giyinmişti, ama bağdaş kurmuş, dar yataklardan birinin üzerinde oturuyor, lamba ışığı altında defterini okuyordu. Onun yeniden baştaki bölümleri okuduğunu fark etti Perrin, Emond Meydanı'na gelmeden önceki notları. Lan'in eşyaları diğer yatağın üzerine düzgünce yerleştirilmişti.

"Rüya gördüm," dedi Perrin ona ve anlatmaya başladı. Hepsini. Hatta göğsündeki kırmızı halkayı göstermek için gömleğini kaldırdı. Yaradan kırmızı çizgiler yayılıyordu. Perrin daha önce Moiraine'den bazı şeyleri saklamıştı ve yine saklayacağını düşünüyordu, ama bu saklanamayacak kadar önemli olabilirdi. Bir makasta en küçük parça pimdir ve en kolay yapılandır, ama o olmadan makas kumaş kesmez. Anlatması bittiğinde, durup bekledi.

Kadın onu ifadesizce izlemişti, yalnız o kara gözler ağzından çıkan her sözcüğü incelemiş, tartmış, ölçmüş, ışığa tutmuştu. Şimdi aynı şekilde oturuyordu, yalnız bu sefer incelediği, tarttığı, ışığa tuttuğu Perrin'di.

"Ee, önemli mi?" diye sordu Perrin sonunda. "Bana bahsettiğin o kurt düşlerinden biri olduğunu düşündüm. Öyle olduğundan eminim; öyle olmalı! Ama gördüklerimi gerçek kılmıyor. Yalnız, sen Terkedilmişlerden bazılarının serbest kalmış olabileceğini söylemiştin ve Ba'alzamon ona Lanfear dedi, ve... Önemli mi, yoksa burada durmuş, kendimi aptal yerine mi koyuyorum?"

"Benim işittiklerimi işitecek olsalar seni ehlileştirmek için ellerinden geleni yapacak kadınlar var," dedi Moiraine yavaşça. Perrin'in ciğerleri donar gibi oldu; nefes alamıyordu. "Seni yönlendirebilmekle suçlamıyorum," diye devam etti kadın ve Perrin'in içindeki buzlar eridi, "ya da öğrenebilecek olmakla. Ehlileştirme teşebbüsü, hatalarını fark etmeden önce Kızıl Ajah'ın kaba davranışları dışında, sana zarar vermez. Bu tür adamlar nadirdir, onca avlanmalarına rağmen Kızıllar son on senede üç kişiden fazlasını bulamadılar. En azından sahte Ejder salgınından önce. Açıklamaya çalıştığım, aniden Güç kullanmaya başlayacağını sanmıyorum. Bundan korkmana gerek yok."

“Eh, bunun için çok teşekkür ederim,” dedi Perrin acı acı. “Korkmama gerek olmadığını söylemek için önce beni ölümüne korkutman gerekmiyordu!”

“Ah, ama korkman için sebep var. Ya da en azından, kurdun önerdiği gibi dikkatli olmak için. Kızıl kardeşler ya da diğerleri, sende ehlileştirecek bir şey olmadığını keşfetmeden önce seni öldürebilir.”

“Işık! Işık yaksın beni!” Kaşlarını çatarak kadına baktı. “Beni burnumdan tutup yürütmeye çalışıyorsun, Moiraine, ama ben buzağı değilim ve burnumda halka yok. Kızıl Ajah ya da başkaları, düşlerimde gerçek bir şey olmadığı sürece beni ehlileştirmeyi düşünmez. Bu, Terkedilmişlerin serbest kaldığı anlamına mı geliyor?”

“Sana olabileceğini söylemiştim. Bazıları. Senin... düşlerini beklemiyordum, Perrin. Düşgörenler kurtlar hakkında yazmıştır, ama bunu beklemiyordum.”

“Eh, gerçek olduğunu düşünüyorum. Sanırım gerçekten olan bir şey gördüm, benim görmemem gereken bir şey.” *Senin görmen gereken bir şey.* “Sanırım en azından Lanfear serbest. Ne yapacaksın?”

“Illian’a gidiyorum. Ve sonra Tear’a gideceğim ve oraya Rand’dan önce ulaşmayı umuyorum. Irmağı mı geçti, ırmak aşağı mı gitti, Lan öğrenemeden Remen’den ayrılmamız gerekti. Ama Illian’a ulaşmadan öğreniriz. Bu taraftan gelmişse işaret görürüz.” Okumaya devam etmek istiyormuş gibi deftere baktı.

“Yapacakların bu kadar mı? Lanfear ve Işık bilir kaç tanesi serbestken?”

“Beni sorgulama,” dedi kadın soğuk bir sesle, “hangi soruları soracağını bilmiyorsun ve seni yanıtlayacak olsam bile yarısını anlamazsın. Ki yanıtlamayacağım.”

Perrin kadının bakışları altında ağırlığını bir o ayağına, bir bu ayağına verdi ta ki Moiraine’in bu konuda başka bir şey söylemeyeceği belli olana kadar. Gömleği göğsündeki yanığa sürtünüp canını acıtıyordu. Kötü bir yaraya benzemiyordu –*Şimşekle vurulmuş biri için kötü değil!*– ama onu nasıl edindiği başka konuydu. “Ah... Buna Şifa verecek misin?”

“Demek artık üzerinde Tek Güç kullanılması seni huzursuz etmiyor, Perrin. Hayır, ona Şifa vermeyeceğim. Ciddi değil ve sana dikkatli olman gerektiğini hatırlatır.” Ona baskı yapmak konusunda dikkatli, düşler ve onları başkalarına anlatmak konusunda dikkatli. “Başka bir şey yoksa, Perrin?”

Perrin kapıya yöneldi, sonra durdu. “Bir şey var. Bir kadının adının Zarine olduğunu bilsen, bunun onunla ilgili bir anlamı olduğunu düşünür müydün?”

“Işık aşkına, neden bu soruyu soruyorsun?”

“Bir kız,” dedi Perrin utanarak. “Genç bir kadın. Dün gece rastladım. Yolculardan biri.” Zarine’in onun Aes Sedai olduğunu bildiğini öğrenmeyi ona bırakmıştı. Ve onları takip ederek Valere Borusu’na ulaşacağını düşündüğünü. Perrin önemli olduğunu düşündüğü hiçbir şeyi saklamazdı, ama Moiraine sır saklayabiliyorsa, o da saklayabilirdi.

“Zarine. Bir Saldaea ismi. Hiçbir kadın, harika bir güzelliği olacağını, onun bir gönülçelen olacağını düşünmediği sürece kızına Zarine ismini vermez. Saraylarda yastıklara uzanacak, hizmetkârlar ve taliplilerle çevrili yaşayacak biri.” Kısaca, ama çok eğlenerek gülümsedi. “Belki de dikkatli olmak için bir sebebin daha vardır, Perrin, eğer yanımızda Zarine adlı bir yolcu varsa.”

“Dikkatli olmaya kararlıyım,” dedi Perrin ona. En azından Zarine’in neden isminden hoşlanmadığını anlamıştı. Bir Boru Avcısı’na yakışacak bir isim değil. *Kendine bir daha “atmaca” demediği sürece.*

Güverteye çıktığında Lan oradaydı, Mandarb ile ilgileniyordu. Ve Zarine korkuluğun yanında, bir halat kangalının üzerine oturmuş, hançerlerini bileyerek onu izliyordu. Geniş, üçgen yelkenler açılmış ve gergindi ve *Kar Kazı* ırmak aşağı uçuyordu.

Zarine’in gözleri, Perrin yaklaşıp yanında, pruvada dururken onu izledi. Su pruvanın iki yanında, iri bir sabanın çevirdiği toprak gibi kıvrılıyordu. Perrin düşleri ve Aielleri, Min’in görülerini ve atmacaları düşündü. Göğsü acıyordu. Daha önce hayatı asla bu kadar karmaşık olmamıştı.

Rand bitkin bir halde uyandı, inleyerek doğrulup oturdu, battaniye olarak kullandığı pelerin düştü. Yan tarafı, Falme’de aldığı eski yara zonkluyordu. Ateş kömürleri tüketmiş, yalnızca birkaç küçük alev kalmıştı, ama gölgelerin hareket ettiğini görmesine yetecek kadar ışık veriyordu. *O Perrin’di. Oydu!* Oydu, *düş değil. Bir şekilde. Neredeyse onu öldürüyordum! Işık, dikkatli olmalıyım!*

Titreyerek uzun bir meşe dalı aldı ve kömürlere sokacak oldu. Manetherendrelle’e yakın bu Murandy tepelerinde ağaçlar seyrekti, ama o ateşi için yeteri kadar düşmüş dal bulmuştu, çürümemiş, ama yakabileceği kadar kurumuş odun. Odun, kömürlere dokunmadan durdu. Atlar geliyordu,

on on iki tane, ağır ağır yürüyorlardı. *Dikkatli olmalıyım. Bir hata daha yapamam.*

Atlar sönmekte olan ateşe yaklaştı, loş aydınlığa girdi ve durdu. Gölgeler binicileri örtüyordu, ama çoğu yuvarlak miğferler takmış, uzun, deri yeleklerine balık pulu gibi yuvarlak diskler dikilmiş, sert yüzlü adamlara benziyordu. Biri, saçları grileşmiş, ciddi yüzlü bir kadındı. Kadının elbisesi sade yündendi, ama en iyi dokunmuş olanlarından ve aslan şeklinde gümüş bir broşla süslenmişti. Bir tüccar gibi görünüyordu; Rand tütün ve yün almak için İki Nehir'e gelenlerin arasında onun gibileri görmüştü. Bir tüccar ve koruyucuları.

Dikkatli olmalıyım, diye düşündü ayağa kalkarken. *Hata yok.*

"İyi bir kamp yeri seçmişsin, genç adam," dedi kadın. "Remen'e giderken ben de sık sık kullanmışımdır. Yakında küçük bir kaynak var. Umarım paylaşmama bir itirazın yoktur." Muhafızları kılıç kemerlerini kaldırarak atlarından inmeye, eyer kolanlarını gevşetmeye başlamıştı.

"Yok," dedi Rand ona. *Dikkatli.* İki adım onu yeterince yakına getirdi ve dönerek havaya sıçradı –Diken Çiçeği Borada Süzülüyor– ateşten oyulmuş balıkçıl damgalı kılıç ellerine geldi, daha kadının yüzünde şaşkınlık beliremeden kafasını uçurdu. *En tehlikelisi oydu.*

Kadının kafası atının sağrısından yuvarlanırken yere indi. Koruyucular çığlık attı, elleri kılıçlarına gitti, Rand'ın kılıcının yandığını fark edince bağırdılar. Rand Lan'in öğrettiği formlarla dans etti, on kişinin tamamını sıradan çelikle öldürebileceğini biliyordu, ama elinde tuttuğu kılıç onun parçasıydı. Son adam da düştü. Bu, formları çalışmaya öylesine benziyordu ki, kın takmadığını, taksa bile kılıç dokunur dokunmaz küle dönüşeceğini fark etmeden önce Yelpazeyi Açmak denen hareketle kılıcı kınına sokmaya çalıştı.

Kılıcın yok olmasına izin verdi, sonra atları incelemek için döndü. Çoğu kaçmıştı, ama bazıları uzakta değildi ve kadının yüksek, iğdiş atı gözlerini yuvarlayarak, huzursuz huzursuz kişneyerek duruyordu. Kadının yerde yatan başsız cesedi dizginleri bırakmamıştı ve hayvanın başını kaldırmasını engelliyordu.

Rand dizginleri kurtardı, durup birkaç parça eşyasını topladı ve eyere atladı. *Dikkatli olmalıyım,* diye düşündü ölülere bakarken. *Hata yok.*

Güç hâlâ içini dolduruyordu, *saidin* akışı baldan tatlı, çürük etten pisti. Aniden yönlendirdi... ne yaptığını, nasıl yaptığını anlamadan, ama doğru geliyordu ve işe yaradı, cesetleri havalandırdı. Rand onları kendisine

çevirerek dizdi. Hepsi diz çökmüş, yüzlerini toprağa bastırmıştı. Geriye yüzleri kalmış olanlar. Önünde diz çöküyordu.

“Eğer ben gerçekten Yenidendoğan Ejdersem,” dedi onlara, “böyle olmalı, değil mi?” *Saidin*’i salıvermek güçtü, ama yine de yaptı. Saidin*’i çok fazla tutarsam, deliliği nasıl uzak tutabilirim?* Acı acı güldü. *Yoksa bunun için çok geç mi kaldım?*

Kaşlarını çatarak cesetlere baktı. Yalnızca on adam olduğundan emindi, ama o dizide on bir adam diz çökmüştü, içlerinden biri zırh giymemişti, ama elinde hâlâ bir hançer tutuyordu.

“Yanlış arkadaş seçmişsin,” dedi Rand adama.

Atı çevirip topukladı ve hayvanı dörtnala koşturmaya başladı. Daha Tear’a çok yol vardı, ama atları yorgunluktan öldürmesi ya da çalması gerekse bile en kısa yoldan gitmeye kararlıydı. *Bütün bunlara bir son vereceğim. Sataşmalar. Yemlemeler. Son vereceğim! Callandor.* Onu çağırıyordu.

37
Cairhien'de Yangınlar

Egwene, zaten gergin olan bir halatı çekmek, muhtemelen geniş kare yelkenlerden birini azıcık kaydırmak üzere çıplak ayaklarla yanından geçen bir gemicinin saygılı selamını zarifçe başını eğerek yanıtladı. Adam yuvarlak yüzlü kaptanın, dümencinin yanında durduğu yere dönerken yeniden eğildi ve Egwene dikkatini *Mavi Turna*'dan yirmi boy uzaktaki ormanlık Cairhien kıyısına çevirmeden önce bir kere başını salladı.

Bir köy ya da eskiden bir köy olan yer kayıp geçiyordu. Evlerin yarısı, yıkıntıların arasından yükselen bacalarıyla, tüten moloz yığınlarından başka bir şey değildi. Diğer evlerde kapılar rüzgârla savruluyordu; mobilya parçaları, giysiler ve ev eşyaları fırlatılmış gibi yuvarlanmış, sokağa saçılmıştı. Köyde, geçen gemiyi görmezden gelerek, hana benzeyen bir binanın devrilmiş duvarlarının arkasında gözden kaybolan, açlıktan derisi kemiklerine yapışmış bir köpekten başka canlı yoktu. Egwene midesi bulanmadan böyle bir manzaraya bakamıyordu, ama bir Aes Sedai'nin sahip olacağını düşündüğü duygusuz sükûnete kavuşmaya çalıştı. Fazla faydası olmadı. Köyün ötesinde kalın bir duman bulutu gökyüzüne yükseliyordu. Beş altı kilometre ötede, diye tahmin etti Egwene.

Bu, Erinin Cairhien sınırı boyunca akmaya başladığından beri gördüğü ne ilk duman bulutu, ne ilk yanmış köydü. En azından bu sefer görünürde ceset yoktu. Kaptan Ellisor bazen çamurlu sığlıklardan kaçınmak için Cairhien kıyısına yakın seyrediyordu –ırmağın bu kısmında sığlıkların yer değiştirdiğini söylemişti– ama ne kadar yakına gelirse gelsin, Egwene tek bir canlı insan görmemişti.

Köy ve duman bulutu geminin arkasında gözden kayboldu, ama ileride, yeni bir duman sütunu görüş alanına girmişti bile. Orman seyreliyordu,

dişbudak, meşinyaprak ve kara mürver yerini söğüt, beyazağaç, sumeşesi ve tanımadığı başka ağaçlara bırakıyordu.

Rüzgâr pelerinini yakaladı, ama Egwene bıraktı, arkasında dalgalansın. Havanın serin temizliğini hissetti, herhangi bir beyaz yerine kahverengi giyme özgürlüğünü hissetti. Ama elbise ve pelerin en iyi yündendi, iyi kesilmiş, iyi dikilmişti.

Bir başka gemici geçti ve geçerken eğildi. Egwene onların yaptıklarının en azından bir kısmını öğrenmeye yemin etti; kendini cahil hissetmekten hoşlanmıyordu. Büyük Yılan yüzüğünü sağ eline takmak, çoğu Tar Valon'da doğmuş kaptan ve mürettebattan bol bol selam almasına sebep oluyordu.

Egwene Nynaeve ile yaptığı tartışmayı kazanmıştı, ama Nynaeve üçü arasında Aes Sedai olacağına inanılacak kadar büyük olanın yalnızca kendisi olduğundan emindi. Ama Nynaeve yanılıyordu. Egwene o akşam Güneylimanı'nda *Mavi Turna*'ya bindiklerinde o ve Elayne'in şaşkın bakışlara hedef olduklarını itiraf ediyordu ve Kaptan Ellisor'un kaşları neredeyse, saçları olsaydı başlayacakları çizgiye kadar tırmanmıştı, ama ağzı kulaklarına varıncaya dek gülümsemiş ve eğilmişti.

"Onur verdiniz, Aes Sedai. Gemimde üç Aes Sedai yolculuk edecek, ha? Gerçekten de bir onur. Size dilediğiniz yere kadar hızlı bir yolculuk vadedebilirim. Ve Cairhien eşkıyaları hakkında endişelenmeyin. Artık ırmağın o tarafına yanaşmıyorum. Siz istemediğiniz sürece, elbette, Aes Sedai. Andorlu askerler Cairhien tarafında birkaç kasabayı tutuyor. Onur verdiniz, Aes Sedai."

Üçü yalnızca tek bir kamara istedikleri zaman kaşları yine kalkmıştı. Nynaeve bile, zorunlu olmadığı sürece geceleri yalnız kalmak istemiyordu. Daha fazla ödemeye gerek kalmadan üçü birer kamara alabilirdi, kaptan öyle söyledi; başka yolcusu yoktu, kargosu güvertedeydi ve Aes Sedailerin ırmağın aşağı tarafında acil işleri varsa, gemiye binmek isteyen başkalarını bir saat bile beklemeyecekti. Ama onlar bir kamaranın yeterli olacağını söylediler.

Adam şaşırmıştı ve yüzünden anlamadığı anlaşılıyordu, Ama Tar Valon'da doğup büyümüş Chin Ellisor, kararlarını açıkladıktan sonra Aes Sedaileri sorgulayacak biri değildi. İki tanesi çok genç görünüyorduysa da, eh, bazı Aes Sedailer genç olurdu.

Terk edilmiş yıkıntılar Egwene'in arkasında gözden kayboldu. Duman sütunu yaklaştı. Daha da aşağıda yeni bir tanesi görülebiliyordu. Orman

yerini otlarla kaplı, orada burada bir çalı kümesiyle beneklenmiş alçak tepelere bırakıyordu. Baharda çiçek açan ağaçlar çiçeklenmişti, karçileğinde minik beyaz çiçekler, şekermeyvede parlak kırmızı çiçekler. Tanımadığı bir ağaç iki elinden büyük yuvarlak, beyaz çiçeklerle kaplanmıştı. Zaman zaman bir yabangülü sarmaşığı yeşil yapraklar ve kırmızı filizlerle dolu dallara sarı beyaz kümeler yığıyordu. Çiçekler ile kül ve moloz yığınları göze hiç de hoş görünmeyen bir tezat oluşturuyordu.

Egwene hemen yanı başında kendini sorgulayacak bir Aes Sedai olmasını diledi. Güvenebileceği biri. Parmaklarını kesesine götürdüğü zaman, içerideki *ter'angreal* yüzüğünü hissedebiliyordu.

Tar Valon'dan ayrıldıklarından beri iki gece hariç hepsinde denemişti onu ve asla iki kez aynı şekilde çalışmamıştı. Ah, her seferinde kendini *Tel'aran'rhiod*'da bulmuştu, ama gördüğü, faydalı olabilecek tek şey yine Taşın Yüreği idi ve ikisinde de ona açıklamalar yapacak Silvie yoktu. Kara Ajah hakkında ise kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Ter'angreal kullanmadan gördüğü kendi rüyaları, Görünmeyen Dünya'ya kısa bakışlar fırlatmış gibi imgelerle doluydu. Güneş gibi parlayan bir kılıç kaldıran Rand, öyle ki Egwene onun kılıç olduğunu zar zor görebilmişti, onu tutan adamın Rand olduğunu zar zor ayırt edebilmişti. Bir düzine değişik şekilde tehdit edilen Rand ve hiçbirinin de bir gerçekliği yoktu. Bir rüyada, Rand dev bir taş oyunu tahtasındaydı, siyah ve beyaz oyun taşları kayalar kadar büyüktü ve Rand onları hareket ettiren, Rand'ı taşlarla ezmeye çalışırmış gibi görünen dev ellerden kaçıyordu. Bunun bir anlamı olabilirdi. Muhtemelen vardı, ama Rand'ın birine, bazen iki kişiye karşı tehlikede olduğu gerçeği dışında –Egwene bu kadarının açık olduğunu düşünüyordu– bunun ötesinde bilemiyordu. *Artık ona yardım edemem. Benim kendi görevim var. Nerede olduğunu bile bilmiyorum, ama muhtemelen buradan beş yüz fersah uzaktadır.*

Perrin'i bir kurtla, bir atmaca ve bir şahinle görmüştü –atmaca ve şahin kavga ediyordu– Perrin ölümcül birinden kaçıyor, gönüllü olarak yüksek bir uçurumdan atlıyor, bir yandan da, "Yapılmalı. Dibe ulaşmadan uçmayı öğrenmeliyim," diyordu. Bir Aiel hakkında bir rüya da görmüştü ve Perrin'le ilgili olduğunu düşünmüştü, ama emin değildi. Ve Min hakkında bir rüya, çelik bir tuzağın kapanmasına sebep oluyordu, ama bir şekilde onu görmeden yürüyüp geçiyordu. Mat hakkında da rüyalar görmüştü. Çevresinde zarlar dönen Mat –bunun nereden geldiğini bildiğini hissediyordu– orada olmayan bir adam tarafından takip edilen Mat –bunu

hâlâ anlamıyordu; takip eden, belki birden fazla adam, ama bir şekilde orada kimse yoktu– uzakta, ulaşması gereken bir şeye doğru çılgınca at süren Mat ve çevreye havai fişekler atmakta olan bir kadınla Mat. Kadının bir Havai Fişekçi olduğunu tahmin ediyordu Egwene, ama bu da diğer tahminlerden daha akla yakın gelmiyordu.

O kadar çok rüya görüyordu ki hepsinden kuşku duymaya başlamıştı. Belki *ter'angreal*'i bu kadar sık kullanmasıyla ilgili bir şeydi ya da belki yalnızca üzerinde bulundurduğu için. Belki sonunda Düşgörenlerin ne yaptığını öğreniyordu. Çılgınca rüyalar, heyecanlı rüyalar. Kafesten çıkan, sonra taç takan erkek ve kadınlar. Kuklalarla oynayan bir kadın, kuklaların ellerindeki iplerin daha büyük kuklalarca, onların ellerindeki iplerin daha da büyük kuklalarca tutulduğu ve en son iplerin hayal edilemez yüksekliklerde gözden kaybolduğu rüyalar. Ölen krallar, ağlayan kraliçeler, kasıp kavuran savaşlar. İki Nehir'i yakıp yıkan Beyazpelerinler. Seanchanları bile görmüştü. Hem de bir kereden fazla. Onları karanlık bir köşeye kapatıyordu; kendine onlar hakkında düşünme izni vermiyordu. Annesi ve babası, her gece.

En azından onun ne anlama geldiğini biliyordu ya da bildiğini sanıyordu. *Kara Ajah avlamak için yola çıktığımı, rüyalarımın ne anlama geldiğini ya da aptal* ter'angreal*'in benim istediğim şeyi yapmasını sağlamayı bilmediğimi, korktuğumu ve... ve evimi özlediğimi anlatıyor.* Bir an annesinin yanında olsa, annesi onu yatağa gönderse ve ertesi gün her şeyin yoluna gireceğini biliyor olsa ne kadar güzel olacağını düşündü. *Ama artık sorunlarımı annem çözemez ve babam canavarları kovalayacağına söz veremez ve beni buna inandıramaz. Artık kendim yapmalıyım.*

Artık bütün bunlar ne kadar geride kalmıştı. Onları geri istemiyordu aslında, ama hoş zamanlardı ve uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Onları yine görmek, seslerini duymak harika olacaktı. *Bu yüzüğü istediğim parmağa takma hakkını elde ettiğim zaman.*

Sonunda Nynaeve ve Elayne'in taş yüzükle birer gece uyumasına izin vermişti... ve yüzüğü bırakmakta ne kadar gönülsüz olduğunu görünce şaşırmıştı. Her biri uyandığında *Tel'aran'rhiod*'dan bahsetmişlerdi ama ikisi de Taşın Yüreği dışında hiçbir şey, faydalı hiçbir şey görmemişti.

Kalın duman sütunu şimdi *Mavi Turna* ile aynı hizadaydı. Irmaktan belki on on iki kilometre uzakta, diye düşündü Egwene. Diğeri ufukta bir lekeydi yalnızca. Bir bulut da olabilirdi, ama Egwene olmadığından emindi. Bazı yerlerde ırmak kıyısında küçük, sık çalılar büyümüştü ve aralarında

otlar, altı oyulmuş toprağın suya düştüğü yerler dışında, suya kadar geliyordu.

Elayne güverteye geldi, korkuluğun yanında Egwene'e katıldı ve rüzgâr onun pelerinini de savurmaya başladı. O da kalın yünlere bürünmüştü. Nynaeve'in kazandığı bir tartışma olmuştu bu. Giysileri. Egwene Aes Sedailerin, yolculuk ederken bile hep en iyilerini giydiği konusunda ısrar etmişti –*Tel'aran'rhiod*'da giydiği ipekleri düşünüyordu– ama Nynaeve Amyrlin'in gardırobunun içine bıraktığı onca altına rağmen, ki oldukça şişman bir keseydi, ırmağın aşağısında her şeyin ne kadar pahalı olacağı konusunda hiç fikirleri olmadığına dikkat çekmişti. Hizmetkârlar Cairhien'deki iç savaş ve fiyatları nasıl artırdığı konusunda Mat'in haklı olduğunu söylemişti. Egwene, Elayne'in Kahverengi kardeşlerin ipekten çok yün giydiğine dikkat çekmesi üzerine şaşırmıştı. Elayne mutfaktan uzaklaşmak için o kadar hevesli ki, diye düşünmüştü Egwene, paçavra bile giyebilir.

Acaba Mat ne yapıyor? Kuşkusuz hangi gemiye binmişse, onun üzerine kaptanla zar atmaya çalışıyordur.

"Korkunç," diye mırıldandı Elayne. "Bu çok korkunç."

"Ne?" dedi Egwene dalgın dalgın. *Umarım ona verdiğimiz kâğıdı herkese göstermiyordur.*

Elayne irkildi, sonra kaşlarını çattı. "Bu!" Uzaktaki dumana doğru işaret etti. "Onu nasıl görmezden gelirsin?"

"Görmezden gelebilirim, çünkü insanların neler yaşadığını düşünmek istemiyorum, çünkü bu konuda hiçbir şey yapamam ve çünkü Tear'a ulaşmak zorundayız. Çünkü bizim aradığımız şey Tear'da." Sesindeki hararet kendisini de şaşırtmıştı. *Bu konuda hiçbir şey* yapamam. *Ve Kara Ajah Tear'da.*

Ne kadar çok düşünürse, Taşın Yüreği'ne girmek için bir yol bulacaklarından o kadar emin oluyordu. Belki Tear'ın Yüksek Lordları dışında kimsenin girmesine izin verilmiyordu, ama Egwene Kara Ajahların tuzağını hareket geçirecek ve onları engelleyecek anahtarın Taşın Yüreği'nde olduğuna ikna oluyordu.

"Bütün bunları biliyorum, Egwene, ama bu Cairhienlilerin acısını yüreğimde hissetmemi engellemiyor."

"Andor'un Cairhien ile yaptığı savaşlar hakkında dersler dinledim," dedi Egwene kuru kuru. "Bennae Sedai sizin ve Cairhien'in, belki Tear ve Illian dışında bütün uluslardan daha sık savaştığınızı söyledi."

Diğer kadın yan yan ona baktı. Elayne Egwene'in Andorlu olduğunu inkâr etmesine bir türlü alışamamıştı. En azından haritalardaki çizgiler İki Nehir'in Andor'un parçası olduğunu söylüyordu ve Elayne haritalara inanıyordu.

"Onlarla savaştık, Egwene, ama Aiel Savaşı'nda gördükleri zarardan sonra Andor onlara Tear kadar çok tahıl sattı. Şimdi ticaret durdu. Cairhien'deki her Ev Güneş Tahtı için savaşırken, kim tahıl satın alacak, kim halka dağıtılmasını sağlayacak? Savaş kıyılarda gördüğümüz kadar kötüyse... Eh. İnsanları yirmi sene boyunca besledikten sonra açlıktan ölmelerini duygusuzca izleyemezsin."

"Gri Adam," dedi Egwene ve Elayne yerinde sıçradı, aynı anda her yöne bakmaya çalıştı. *Saidar*'ın parıltısı onu çevrelemişti.

"Nerede?"

Egwene güvertede ağır ağır çevresine bakındı, ama amacı kimsenin duyacak kadar yaklaşmadığından emin olmaktı. Kaptan Ellisor hâlâ kıç tarafta, uzun dümen yekesini tutan gömleksiz bir adamın yanında duruyordu. Bir başka gemici pruvanın en ucunda durmuş, sığ çamur birikintileri olup olmadığını görmek için suyu tarıyordu ve iki gemici güvertede geziniyor, zaman zaman yelken halatlarından birini düzeltiyordu. Mürettebatın kalanı aşağıdaydı. İkiliden biri güvertenin üzerinde baş aşağı sarkmış, bağlanmış halatları kontrol ediyordu; Egwene konuşmadan önce adamın uzaklaşmasını bekledi.

"Aptal!" diye mırıldandı alçak sesle. "Ben, Elayne, sen değil, bu yüzden bana öyle dik dik bakma." Fısıldayarak devam etti. "Mat'in peşinde bir Gri Adam var, Elayne. Rüyamın anlamı bu olmalı, ama ben anlamadım. Gerçekten de aptalın tekiyim!"

Elayne'in çevresindeki parıltı yok oldu. "Kendine karşı bu kadar acımasız olma," diye fısıldayarak yanıt verdi. "Belki gerçekten de bu anlama geliyordur, ama ben de anlamadım. Nynaeve de öyle." Sustu; başını iki yana sallarken kızıl altın bukleler savruldu. "Ama mantıklı gelmiyor, Egwene. Neden Mat'in peşinde bir Gri Adam olsun? Anneme yazdığım mektupta bize azıcık bile zararı olacak hiçbir şey yok."

"Neden, bilmiyorum." Egwene kaşlarını çattı. "Bir sebep olmalı. Rüyamın bu anlama geldiğinden eminim."

"Haklı olsan bile, Egwene, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Bunu biliyorum," dedi Egwene acı acı. Mat'in önlerinde mi, arkalarında mı olduğunu bile bilmiyordu. İleride olduğunu tahmin ediyordu;

Mat gecikmeden yola çıkmış olmalıydı. "Her durumda," diye mırıldandı kendi kendine, "hiçbir faydası yok. Sonunda rüyalarımdan birinin ne anlama geldiğini anlıyorum ve hiçbir faydası olmuyor!"

"Ama birinin anlamını anladıysan," dedi Elayne ona, "belki diğerlerini de anlarsın. Oturup konuşursak belki..."

Mavi Turna ürpererek sarsıldı, Elayne'i güverteye, Egwene'i onun tepesine fırlattı. Egwene ayağa kalkmayı başardığında artık kıyı kayıp geçmiyordu. Gemi durmuştu, pruva ve güverte bir yana yatmıştı. Yelkenler rüzgârda gürültülü gürültülü çırpınıyordu.

Chin Ellisor ayağa kalktı ve dümenciyi kaldırmadan pruvaya koştu. "Seni kör çiftçi solucan!" diye kükredi, suya düşmemek için korkuluğa tutunan, pruvadaki adama. "Seni pislik kemiren keçi! Suyun sığlıkların üzerinde nasıl karıştığını anlayacak kadar ırmakta çalışmadın mı?" Korkuluktaki adamı omuzlarından yakaladı ve güverteye çekti, ama sonra kenara itip pruvadan aşağı baktı. "Gemimi delmişsen, kalafatlamak için senin bağırsaklarını kullanacağım!"

Diğer gemiciler de ayağa kalkıyordu, aşağıdan daha fazlası geliyordu. Hepsi koşup kaptanın çevresinde toplandı.

Nynaeve, eteklerini düzelterek yolcu kamaralarına giden merdivenin başında belirdi. Örgüsünü hızla çekti ve pruvadaki adam grubuna baktı, sonra Egwene ile Elayne'in yanına geldi. "Bizi karaya oturttu, değil mi? Irmağı karısı kadar iyi tanıdığı konusunda o kadar atıp tuttuktan sonra. Muhtemelen kadın adamdan tek bir gülümseme bile göremiyordur." Kalın örgüyü yine çekti ve kaptana yaklaşmak için gemicileri ittirerek uzaklaştı. Gemicilerin hepsi aşağıdaki suya bakıyordu.

Ona katılmanın anlamı yoktu. *Adam kendi haline bırakılırsa gemiyi daha hızlı kurtarır.* Nynaeve muhtemelen adama işini nasıl yapacağını anlatacaktı. Kaptan ile mürettebatın dikkatlerini saygıyla pruvanın altında her ne varsa ondan Nynaeve'e çevirmesini izlerken hüzünle başını sallamasına bakılırsa, Elayne de onunla aynı fikirdeydi.

Adamların arasında bir heyecan dalgası geçti ve güçlendi. Bir an kaptanın, diğer adamların başının üzerinde itirazla salladığı elleri görüldü, sonra Nynaeve uzun adımlarla yürüyerek onlardan uzaklaştı –adamlar eğilerek yol açtılar. Ellisor yanında seğirtiyor, geniş, kırmızı bir mendille yuvarlak yüzünü siliyordu. Yaklaştıkça endişeli sesi duyulur oldu.

"...Andor tarafında en yakın köy yirmi dört kilometre uzakta Aes Sedai ve Cairhien tarafında en az sekiz on kilometre uzakta! Doğru, Andor

askerleri tutuyor onu, ama buradan oraya giden yolu tutmuyorlar!” Ter damlıyormuş gibi yüzünü sildi.

“Batmış bir gemi,” dedi Nynaeve diğer iki kadına. “Kaptan nehir eşkıyalarının işi olduğunu söylüyor. Kürekleri kullanarak gerilemeyi deneyecek, ama işe yarayacağını düşünmüyor.”

“Çarptığımız sırada çok hızlıydık, Aes Sedai. Sizin için iyi bir hız tutturmak istiyordum.” Ellisor yüzünü daha sert sildi. Egwene, Aes Sedailerin onu suçlamasından korktuğunu fark etti. “Sıkı çarptık. Ama su aldığımızı sanmıyorum, Aes Sedai. Endişelenmeye gerek yok. Başka bir gemi gelir. İki takım kürek bizi kesinlikle kurtarır. Kıyıya çıkmanıza gerek yok, Aes Sedai. Işık adına yemin ederim.”

“Gemiyi terk etmeyi mi düşünüyordun?” diye sordu Egwene. “Bunun akıllıca olacağından emin misin?”

“Elbette öyle!..” Nynaeve durdu ve kaşlarını çatarak ona baktı. Egwene kaş çatışına ifadesiz bir bakışla yanıt verdi. Nynaeve, hâlâ gergin ama daha sakin bir sesle devam etti. “Kaptan yeni bir geminin bir saatten önce gelmeyeceğini düşünüyor. İşe yarayacak kadar çok küreği olan bir gemi. Ya da bir gün. Hatta belki iki. Bekleyerek bir ya da iki gün harcayabileceğimizi sanmıyorum. Bu köye gidebiliriz... ne demiştin, kaptan? Jurene mi? Jurene’e iki saatte yürüyebiliriz. Kaptan Ellisor gemisini düşündüğü kadar çabuk kurtarırsa oradan binebiliriz. Orada olup olmadığımızı görmek için duracağını söyledi. Hatta orada bekleyen bir gemi bile bulabiliriz. Kaptan Andor askerleri yüzünden tacirlerin orada durduğunu söyledi.” Nynaeve derin bir nefes aldı, ama sesi daha da gerildi. “Mantık yürütmemi yeterince iyi açıklayabildim mi? Dahasına ihtiyacınız var mı?”

“Benim için açık,” diye araya girdi Elayne çabucak, Egwene konuşamadan. “Ve iyi bir fikir gibi geliyor. Sence de öyle değil mi, Egwene?”

Egwene istemeye istemeye başını salladı. “Sanırım öyle.”

“Ama Aes Sedai,” diye itiraz etti Ellisor, “en azından Andor kıyısına çıkın. Savaş, Aes Sedai. Eşkıyalar, her tür kabadayı, askerler de daha iyi değil. Pruvanın altındaki enkaz ne tür adamlar olduklarını kanıtlıyor.”

“Cairhien tarafında tek bir canlı görmedik,” dedi Nynaeve, “ve her durumda, biz pek de savunmasız sayılmayız, kaptan. Ve on kilometre yürüyebilecekken yirmi dört kilometre yürümem.”

“Elbette, Aes Sedai.” Ellisor şimdi gerçekten terliyordu. “Demek istediğim bu değildi... Elbette savunmasız değilsiniz, Aes Sedai. Bunu

kastetmemiştim.” Yüzünü şiddetle sildi, ama teni hâlâ parlıyordu.

Nynaeve ağzını açtı, Egwene’e baktı ve söylemeye niyetli olduğu şeyi değiştirmiş göründü. “Eşyalarımı almak için aşağıya iniyorum,” dedi Egwene ile Elayne’in arasındaki boşluğa, sonra Ellisor’a döndü. “Kaptan, kayığını hazırla.” Adam eğildi, daha Nynaeve kapağa dönmeden telaşla uzaklaştı ve o aşağı inemeden adamlarına kayığı suya indirmeleri için bağırmaya başladı.

“Biriniz ‘yukarı’ diyorsa diğeriniz ‘aşağı’ diyor,” diye mırıldandı Elayne. “Bunu hemen kesmezseniz Tear’a asla ulaşamayacağız.”

“Tear’a ulaşacağız,” dedi Egwene. “Nynaeve artık Hikmet olmadığını fark ederse daha çabuk. Hepimiz” –Kabuledilmiş demedi; yakında seğirten iki adam vardı– “artık aynı düzeydeyiz.” Elayne içini çekti.

Kısa sürede kayık onları kıyıya çıkarmıştı ve yürüyüş değnekleri ellerinde, eşyaları sırtlarındaki bohça, kese ve torbalarda, duruyorlardı. Dalgalanan çimenlik tepeler ve dağınık çalılıklar çevrelerini almıştı, ırmaktan birkaç mil uzaktaki tepeler ormanlarla kaplıydı. Mavi Turna’nın kürekleri suyu köpürtüyordu, ama gemiyi kıpırdatamıyordu. Egwene dönüp, arkasına bakmadan güneye doğru yürümeye başladı. Daha Nynaeve öne geçemeden.

Diğerleri ona yetiştiğinde Elayne ona paylarcasına baktı. Nynaeve dümdüz öne bakıyordu. Elayne Nynaeve’e Egwene’in Mat ve Gri Adam hakkında söylediklerini anlattı, ama Nynaeve sessizlik içinde dinledi ve, “Mat kendi başının çaresine bakmak zorunda,” demekle yetindi. Bir süre sonra Kız-Veliaht diğer ikisini konuşturmaya çalışmaktan vazgeçti ve sessizlik içinde yürüdüler.

Kıyıya yakın ağaç kümeleri, gür sumeşesi ve söğüt grupları kısa süre sonra *Mavi Turna*’yı gözden sakladı. Üçlü, ne kadar küçük olsalar da kümelere girmediler, çünkü dallarının altındaki gölgelerde herhangi bir şey saklanıyor olabilirdi. Kümelerin arasında, kıyının yakınında birkaç alçak çalılık saçılmıştı, ama değil bir eşkıya, bir çocuğu bile gizleyemeyecek kadar seyrektiler ve aralarında geniş mesafeler vardı.

“Eşkıya görürsek,” diye belirtti Egwene, “kendimi savunacağım. Burada omzumuzun üzerinden bakacak bir Amyrlin yok.”

Nynaeve’in dudakları inceldi. “Gerekirse,” dedi önündeki havaya, “eşkıyaları da o Beyazpelerinler gibi korkuturuz. Başka yol bulamazsak.”

“Keşke eşkıyalardan bahsetmeseniz,” dedi Elayne. “Bu köye onları görmeden ulaşmak...”

Önlerinde tek başına duran çalıdan kahverengi ve grilere bürünmüş bir şekil doğruldu.

38
Mızrağın Kızları

Egwene çığlık ağzından çıkmadan *saidar*’a sarındı ve Elayne’in de parladığını gördü. Bir an Ellisor’un çığlıklarını duyup yardım gönderip göndermeyeceğini merak etti; *Mavi Turna* ırmak yukarı bir buçuk kilometreden daha uzakta olamazdı. Sonra yardım ihtiyacını aklından çıkararak Hava ve Ateş akımlarını şimşek yapmak üzere örmeye başladı. Attığı çığlık hâlâ kulaklarındaydı.

Nynaeve kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde sert bir ifade, öylece duruyordu, ama Egwene bunun Gerçek Kaynak’a dokunamamasına kızmasından mı, yoksa Egwene’in gördüğü şeyi görmesinden mi kaynaklandığından emin değildi. Karşılarındaki kişi Egwene’den yaşça daha büyük olmayan, daha uzun boylu bir kadındı.

Saidar’ı salıvermedi. Erkekler bazen, sırf kadın olduğu için bir insanın zararsız olduğunu düşünme aptallığını yaparlardı; Egwene’in bu tür fikirleri yoktu. Zihninin köşesine Elayne’in artık parıltıyla sarılı olmadığını not etti. Kız-Veliaht hâlâ aptalca fikirler besliyor olmalıydı. *O Seanchan tutsağı olmadı.*

Egwene önlerindeki kadının tehlikeli olmadığını düşünecek kadar aptal fazla erkek olduğunu düşünmüyordu, kadının elleri boş, görünürde silahsız olduğu halde. Mavi yeşil gözler ve omuzlarına sarkan dar bir kuyruk dışında kısa, kızıl saçlar, yumuşak, bağcıklı diz boyu çizmeler, dar bir ceket, pantolon, hepsi toprak ve kaya renginde. Bu renkler ve giysilerin tanımlandığını bir zamanlar duymuştu; bu kadın Aiel’di.

Egwene ona bakarken aniden kadına tuhaf bir yakınlık hissetti. Bunu anlayamıyordu. *Rand’ın kuzenine benziyor, işte bu yüzden.* Ama bu duygu –neredeyse bir akrabalık duygusu– bile merakını bastıramıyordu. *Işık aşkına,*

Aiellerin burada ne işi var? Kıraç'ı asla terk etmezler; Aiel Savaşı'ndan bu yana hiç terk etmediler. Tüm yaşamı boyunca Aiellerin ne kadar ölümcül olduğunu dinlemişti –bu Mızrağın Kızları erkek savaşçı topluluklarından daha az ölümcül değildi– ama korku duymuyordu, tam tersine, biraz önce korktuğu için kendine kızıyordu. *Saidar* içine Tek Güç'ü akıtırken kimseden korkması gerekmiyordu. *Belki, tam eğitimli bir Aes Sedai dışında,* diye itiraf etti. *Ama Aiel bile olsa, tek bir kadından değil.*

"Adım Aviendha," dedi Aiel kadın, "Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi boyundan." Yüzü de sesi gibi düz ve ifadesizdi. "Ben *Far Dareis Mai*'yim, Mızrağın Kızları'ndan." Bir an onları inceleyerek durdu. "Yüzünüzden belli olmuyor, ama yüzükleri gördük. Sizin topraklarınızda, bizim Bilgelerimiz gibi kadınlar var, Aes Sedai denen kadınlar. Siz Beyaz Kule'den kadınlar mısınız, değil misiniz?"

Egwene bir an kendini huzursuz hissetti. *Biz mi?* Dikkatle çevresine bakındı, ama yirmi adım öteye kadar hiçbir çalının arkasında kimseyi görmedi.

Başkaları vardıysa, bir sonraki ağaç kümesinin içinde, iki yüz adımdan fazla ötede olmalıydı ya da yanından geçtikleri son kümede, ki iki kat uzaktı. Tehdit etmeyecek kadar uzak. *Yayları yoksa.* Ama onları iyi kullanıyor olmaları gerekirdi. Köyde, Bel Tine ve Güneşgünü yarışmalarında, ancak en iyi okçular iki yüz adımdan uzak mesafelerden atış yapabilirdi.

Ama Egwene böyle bir atışı deneyebilecek herhangi birine şimşek yağdırabileceğini bildiği için kendini daha iyi hissediyordu.

"Biz Beyaz Kule'den kadınlarız," dedi Nynaeve sakin sakin. Başka Aiel aramak üzere çevresine bakınmaması dikkat çekiciydi. Elayne bile çevresine bakınıyordu. "Bizi bilge sayıp saymamanız başka konu," diye devam etti Nynaeve. "Bizden ne istiyorsunuz?"

Aviendha gülümsedi. Egwene kızın gerçekten çok güzel olduğunu fark etti; sert ifadesi bunu maskeliyordu. "Bilgeler gibi konuşuyorsun. Kısa ve aptallığa tahammülsüzce." Gülümsemesi soldu, ama sesi sakin kaldı. "İçimizden biri ciddi şekilde yaralandı, belki ölüyor. Bilgeler genellikle onlar olmasa ölecek kişileri iyileştirebilir ve Aes Sedailerin daha iyisini yapabildiğini duydum. Ona yardım eder misiniz?"

Egwene neredeyse şaşkın şaşkın başını iki yana sallayacaktı. *Arkadaşı ölüyor. Ve o, bir fincan arpa unu ister gibi konuşuyor!*

“Elimden gelirse yardım ederim,” dedi Nynaeve yavaşça. “Söz veremem, Aviendha. Benim yaptığım her şeye rağmen ölebilir.”

“Ölüm hepimize gelir,” dedi Aiel. “Biz ancak geldiği zaman onunla nasıl yüzleşeceğimizi seçebiliriz. Sizi ona götüreyim.”

Aiel giysileri içinde iki kadın on adım ötede doğruldu. Biri Egwene’in bir köpeği bile saklayamayacağını düşündüğü küçük bir çukurdan, diğeri dizlerine kadar gelen otların arasından. Ayağa kalkarken siyah peçelerini indirdiler –bu onu yeniden sarstı; Elayne’in, Aiellerin yalnızca adam öldüreceği zaman peçe taktığını anlattığından emindi– ve başlarına sardıkları kumaş parçalarını omuzlarına indirdiler. Birinde Aviendha’nınki gibi kızıl saçlar ve gri gözler vardı. Diğerinin gözleri koyu mavi, saçları ateş gibiydi. İkisi de Egwene ve Elayne’den yaşça büyük değildiler ve ikisi de ellerindeki kısa mızrakları nasıl kullanacaklarını bilir gibi görünüyordu.

Alev saçlı kadın Aviendha’ya silahlarını uzattı; belinde uzun, ağır bir bıçak, diğer yanda ok dolu bir sadak; sırtına bağlayabileceği bir çantanın içinde, donuk boynuz parıltısına sahip kıvrık bir yay; sol elinde, küçük, kösele bir kalkanla beraber tuttuğu uzun uçlu dört kısa mızrak. Aviendha ve arkadaşları bunları, Emond Meydanı’ndaki kadınların eşarp taktıkları doğallıkla kuşanmıştı. “Gelin,” dedi ve yanından geçtikleri kümeye doğru yürümeye başladı.

Egwene sonunda *saidar*’ı bıraktı. O hiçbir şey yapamadan üç Aiel’in o mızrakları ona saplayabileceğini tahmin ediyordu, eğer istedikleri buysa, ama ihtiyatlı görünmelerine rağmen Egwene bunu yapacaklarını tahmin etmiyordu. *Ya Nynaeve arkadaşlarına Şifa veremezse? Keşke hepimizi ilgilendiren kararlar vermeden önce sorsa!*

Ağaçlara yürürlerken Aieller etraflarını, sanki bu boş arazi saklanmak konusunda kendileri kadar yetenekli düşmanlar saklıyormuşçasına tarıyordu. Aviendha en önde yürüyordu ve Nynaeve ona ayak uyduruyordu.

“Ben Trakand Evi’nden Elayne,” dedi Egwene’in arkadaşı, sohbet edercesine. “Andor Kraliçesi Morgase’in Kız-Veliahtı’yım.”

Egwene sendeledi. *Işık, delirdi mi? Andor’un Aiel Savaşı’nda savaştığını biliyorum. Üzerinden yirmi yıl geçmiş olabilir, ama Aiellerin güçlü hafızaları olduğu söylenir.*

Ama en yakındaki alev saçlı Aiel yalnızca, “Ben Bain, Shaarad Aiellerinin Kara Kaya boyundan,” dedi.

“Ben Chiad,” dedi diğer yandaki daha kısa, daha sarışın kadın. “Goshien Aiellerinin Taş Irmak boyundan.”

Bain ve Chiad Egwene'e baktılar; yüz ifadeleri değişmedi, ama Egwene görgüsüz davrandığını hissetti.

"Ben Egwene al'Vere," dedi onlara. Fazlasını bekliyor gibiydiler, bu yüzden ekledi, "Marin al'Vere'in kızı, İki Nehir'deki Emond Meydanı'ndan." Bu onları bir açıdan tatmin etmiş gibiydi, ama Egwene kendisi boylardan ve klanlardan ne kadar anlıyorsa, onların da bundan o kadar anladığına iddiaya girebilirdi. *Bir şekilde, aile anlamına geliyor olmalı.*

"Siz birincil-kardeş misiniz?" Bain üçüne birden bakıyor gibiydi.

Egwene, Aes Sedailerin kastettiği anlamda kardeş demek istediğini düşündü ve, "Evet," dedi, ama tam o sırada Elayne, "Hayır," diyordu.

Chiad ve Bain, akılları pek de başlarında olmayan kadınlarla konuştuklarını düşünürmüş gibi çabucak bakıştılar.

"Birincil-kardeş," dedi Elayne Egwene'e, ders verircesine, "kadınların aynı anneye sahip oldukları anlamına gelir. İkincil-kardeş, annelerinin kardeş olduğu anlamına gelir." Aiellere döndü. "Hiçbirimizin halkınız hakkında fazla bilgisi yok. Cahilliğimizi affedin. Bazen Egwene'i birincil-kardeş olarak görürüm, ama kan bağımız yok."

"O zaman neden Bilgelerinizin önünde ant içmiyorsunuz?" diye sordu Chiad. "Bain ve ben birincil-kardeş olduk."

Egwene gözlerini kırptı. "Nasıl sonradan birincil-kardeş olabilirsiniz ki? Ya anneniz birdir ya da değildir. Alınmayın. Mızrağın Kızları hakkında bütün bildiklerim, Elayne'in anlattığı pek az şeye dayanıyor. Savaştığınızı ve erkeklerden hoşlanmadığınızı biliyorum, ama o kadar." Elayne başını salladı; Egwene'e anlattıklarına bakarak, Mızrağın Kızları dişi Muhafızlar ile Kızıl Ajah arasında bir şeydi.

Aieller, Egwene ve Elayne'in akıllarının ne kadar başlarında olduğundan emin değillermiş gibi bakıştılar yine.

"Erkeklerden hoşlanmıyor muyuz?" diye mırıldandı Chiad kafası karışmış gibi.

Bain düşünceler içinde alnını kırıştırdı. "Söylediklerin gerçeğe yakın, ama tamamen yanlış anlamışsınız. Biz mızrakla evleniriz, hiçbir erkeğe ya da çocuğa bağlanmayacağımıza yemin ederiz. Bazıları bir erkek ya da çocuk için mızraklarından vazgeçerler" –yüz ifadesi bunu hiç anlayamadığını gösteriyordu– "ama bir kez vazgeçildikten sonra mızrak yeniden alınamaz."

“Ya da Rhuidean’a gitmek üzere seçilenler,” diye araya girdi Chiad. “Bilgeler mızrakla evlenemez.”

Bain, gökyüzünün mavi olduğunu ya da yağmurun bulutlardan düştüğünü açıklamış gibi baktı ona. Egwene ile Elayne’e fırlattığı bakış, onların belki de bunları bilmediğini söylüyordu. “Evet, bu doğru. Ama bazıları buna karşı mücadele etmeye çalışır.”

“Evet, ederler.” Chiad, o ve Bain bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi konuşmuştu.

“Ama açıklamam gereken konudan saptım,” diye devam etti Bain. “Mızrağın Kızları, klanlarımız etse bile birbirleriyle mızrak dansı etmez, ama Shaarad Aielleri ile Goshien Aielleri dört yüzyıldır kan davası güdüyor, bu yüzden Chiad ve ben evlilik yeminimizin yeterli olmayacağını hissettik. Gidip klanlarımızın Bilgeleri önünde, bizi birincil-kardeş olarak bağlayacak andı içtik –o benim mezrama gelerek hayatını riske attı, ben de onun mezrasına giderek aynısını yaptım. Mızrağın Kızı olan birincil-kardeşlerin yapacağı şekilde birbirimizin sırtını kolluyoruz ve ikimiz de diğeri olmadan bir erkeğin bize yaklaşmasına izin vermiyoruz. Erkeklerden hoşlanmadığımızı söyleyemem.” Chiad, küçük bir gülücükle başını salladı. “Gerçeği açıklayabildim mi, Egwene?”

“Evet,” dedi Egwene hafifçe. Elayne’e baktı ve mavi gözlerinde, kendisininkilerde de olması gereken şaşkınlığı gördü. *Kızıl Ajah gibi değil. Belki Yeşil. Muhafızlar ile Yeşil Ajahlar arası bir şey ve bunun dışında hiçbir şey anlamadım.* “Gerçek oldukça açık, Bain. Teşekkür ederim.”

“Siz ikiniz birincil-kardeş gibi hissediyorsanız,” dedi Chiad, “Bilgelerinize gidip ant içmelisiniz. Ama genç olmanıza rağmen siz de Bilgelerdensiniz. Bu durumda nasıl yapılır, bilmiyorum.”

Egwene de gülsün mü, kızarsın mı, bilemiyordu. Onun ve Elayne’in aynı adamı paylaştığını hayal etti. *Hayır, bu ancak Mızrağın Kızı olan birincil-kardeşler için geçerli. Değil mi?* Elayne’in yanaklarında da kırmızı benekler vardı ve Egwene onun Rand’ı düşündüğünden emindi. *Ama biz onu paylaşmıyoruz, Elayne. Ona ikimiz de sahip olamayız.*

Elayne boğazını temizledi. “Buna gerek olduğunu sanmıyorum, Chiad. Egwene ve ben zaten birbirimizin sırtını kolluyoruz.”

“Bu nasıl olabilir?” diye sordu Chiad yavaşça. “Siz mızrakla evlenmiş değilsiniz. Ve siz Bilgelerdensiniz. Bir Bilge’ye karşı kim el kaldırabilir? Bu kafamı karıştırdı. Birbirinizin sırtını kollamanıza ne gerek var?”

Egwene ağaçlığa geldiklerinde bir yanıt bulmak zorunda kalmaktan kurtuldu. Ağaçların altında, çalılıkların içinde, ırmağın yanında iki Aiel daha vardı. Nakai Aiellerinin Tuzla boyundan Jolien mavi gözlü, hemen hemen Elayne kadar kızıl sarı saçlı bir kadındı ve Aviendha'nın boyundan ve klanından Dailin'e göz kulak oluyordu. Dailin'in saçları terle keçeleşmiş, onu daha koyu kızıl kılmıştı ve gri gözlerini bir kez, ilk yaklaştıklarında açtı, sonra yine kapadı. Ceketi ve gömleği yanında yatıyordu, karnına dolanan sargılar kırmızı lekeliydi.

"Kılıç yarası aldı," dedi Aviendha. "Ant bozan ağaçkatillerinin asker dedikleri o aptallardan bazıları bizim bu toprağa musallat olan bir başka eşkıya çetesi olduğumuzu düşündü. Aksine ikna etmek için onları öldürmek zorunda kaldık, ama Dailin... Onu iyileştirebilir misin, Aes Sedai?"

Nynaeve yaralı kadının yanında diz çöktü ve sargıları kaldırıp altına baktı. Gördükleri karşısında irkildi. "Yaralandıktan sonra onu kıpırdattınız mı? Kabuklanmış, ama kabuk yarılmış."

"Suyun yanında ölmek istedi," dedi Aviendha. Irmağa bir kez baktı, sonra bakışlarını çabucak kaçırdı. Egwene onun da ürperdiğini düşündü.

"Aptallar!" Nynaeve bitki kesesini karıştırmaya başladı. "Öyle bir yarayla onu yerinden kıpırdatarak öldürebilirdiniz. Suyun yanında ölmek istemişmiş!" dedi tiksintiyle. "Sırf erkekler gibi silah taşıyor olmanız onlar gibi düşünmeniz gerektiği anlamına gelmez." Çantadan derin, tahta bir tas çıkardı ve Chiad'a uzattı. "Doldur şunu. Bunları karıştırıp ona içirmek için suya ihtiyacım var."

Chiad ve Bain ırmak kenarına gittiler, sonra birlikte geri döndüler. Yüzleri değişmemişti, ama Egwene ırmağın uzanıp onları yakalayacağını sandıklarını düşündü.

"Onu buraya... ırmağa getirmeseydik, Aes Sedai," dedi Aviendha, "sizi asla bulamazdık ve o zaman yine ölürdü."

Nynaeve hıhladı ve bir kap suya bitki tozu karıştırmaya başladı. Bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu. "Corenkökü kan yapar ve etin iyileşmesi için köpekotu ve elbette hepşifa ve..." Mırıltıları, işitilemeyecek kadar alçak fısıltılara dönüştü. Aviendha kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

"Bilgeler bitki kullanır, Aes Sedai, ama Aes Sedailerin kullandığını duymamıştım."

"Ben ne kullanıyorsam kullanırım!" diye terslendi Nynaeve ve tozları karıştırmaya ve fısıldamaya devam etti.

“Gerçekten de Bilge gibi konuşuyor,” dedi Chiad Bain’e alçak sesle ve diğer kadın da kesin şekilde başını salladı.

Dailin, elinde silah olmayan tek Aiel’di ve hepsi onları bir yürek atışı kadar sürede kullanmaya hazır görünüyordu. *Nynaeve’in kimseyi yatıştırmadığı açık,* diye düşünü Egwene. *Onları başka konuda konuşturmak. Herhangi bir şey. Barışçıl bir şeyden bahsederken kimse dövüşme isteği duymaz.*

“Alınmayın ama,” dedi dikkatle, “hepinizin ırmaktan bahsederken huzursuz göründüğünüzü fark ettim. Fırtına olmadığı zaman kabarmaz. Dilerseniz içinde yüzebilirsiniz, ama kıyılardan uzakta akıntı güçlüdür.” Elayne başını iki yana salladı.

Aiellerin yüzü ifadesizdi; Aviendha, “Bir adam gördüm... Shienarlı... bu... yüzmeyi yapıyordu... bir zamanlar.”

“Anlamıyorum,” dedi Egwene. “Kıraç’ta fazla su olmadığını biliyorum, ama ‘Taş Irmak boyu,’ dedin, Jolien. Kuşkusuz Taş Irmak’ta yüzmüşsündür.” Elayne ona delirmiş gibi baktı.

“Yüzmek,” dedi Jolien şaşkınlıkla. “Anlamı... suya girmek mi? O kadar çok suya? Tutunacak hiçbir şey olmadan.” Ürperdi. “Aes Sedai, Ejderduvarı’nı aşmadan önce üzerinden atlayamayacağım kadar geniş akarsu görmedim. Taş Irmak... Bazıları eskiden içinde su olduğunu söyler, ama bu yalnızca böbürlenme. Orada yalnızca taşlar var. Bilgelerin ve klan şefinin en eski kayıtları, boyumuz Yüksek Ova boyundan ayrılıp o topraklara el koyduğu zamandan bu yana orada kayalardan başka hiçbir şey olmadığını söyler. Yüzmekmiş!” Mızrakları, sözcüğün kendisiyle savaşacakmış gibi kavradı. Chiad ve Bain ırmaktan bir adım uzaklaştı.

Egwene içini çekti. Ve Elayne ile göz göze gelince kızardı. *Eh, ben Kız-Veliaht değilim ki bu kadar çok şey bileyim. Ama öğrenirim.* Aiel kadınlara bakarken, değil onları yatıştırmak, tam tersine daha da huzursuz ettiğini gördü. *Bir şey deneyecek olurlarsa onları Hava ile tutarım.* Aynı anda dört kişiyi tutabileceğinden emin değildi, ama kendini *saidar*’a açtı, Hava akımlarını ördü ve hazır tuttu. Güç kullanılmak için hevesle zonkladı. Elayne’in çevresinde parıltı yoktu ve Egwene neden diye merak etti. Elayne dosdoğru ona baktı ve başını iki yana salladı.

“Asla bir Aes Sedai’ye zarar vermem,” dedi Aviendha aniden. “Bunu bilmenizi isterim. Dailin ölse de yaşasa da, fark etmez. Bunu” –kısa mızraklardan birini biraz kaldırdı– “asla bir kadına karşı kullanmam.

Üstelik siz Aes Sedai'siniz." Egwene aniden kadının *onları* yatıştırmaya çalıştığını hissetti.

"Bunu biliyorum," dedi Elayne, Aviendha ile konuşur gibiydi, ama gözleri Egwene'e sözlerinin onun için olduğunu anlatıyordu. "Kimse halkınız hakkında çok şey bilmiyor, ama Aiellerin... nasıl diyordunuz... mızrakla evli olmadığı sürece kadınlara zarar vermediği bana öğretildi."

Bain Elayne'in gerçeği görmeyi yine başaramadığını düşünüyor gibiydi. "Tam olarak öyle değil, Elayne. Evli olmayan bir kadın elinde silahla bana gelirse, aklı başına gelene kadar pataklarım onu. Bir erkek... Bir erkek sizin topraklarınızdan silah taşıyan kadın görürse, evli olduğunu düşünebilir; bilmiyorum. Erkekler tuhaf olabiliyor..."

"Elbette," dedi Elayne. "Ama size silahla saldırmadığımız sürece bize zarar vermeye kalkmazsınız." Dört Aiel şok geçirmiş gibiydi ve Elayne anlamlı anlamlı Egwene'e baktı.

Egwene yine de *saidar*'ı bırakmadı. Elayne'e bir şey öğretilmiş olması, bunun doğru olduğu anlamına gelmiyordu, Aieller aynı şeyi söylese bile. Ve *saidar* o kadar... iyi geliyordu ki.

Nynaeve Dailin'in başını kaldırdı ve hazırladığı karışımı kadının ağzına dökmeye başladı. "İç," dedi sertçe. "Tadının kötü olduğunu biliyorum, ama hepsini iç." Dailin yutkundu, öksürdü, yine yutkundu.

"O zaman bile, Aes Sedai," dedi Aviendha Elayne'e. Ama bakışlarını Dailin ve Nynaeve'den ayırmadı. "Bir zamanlar, Dünyanın Kırılışı'ndan önce Aes Sedailere hizmet ettiğimiz söylenir, ama nasıl hizmet ettiğimizi anlatan hikâye yok. O hizmette başarısız olduk. Belki de bu günahın sonucu olarak Üç Kat Topraklar'a gönderildik; bilmiyorum. Kimse günahın ne olduğunu bilmiyor, belki Bilgeler ya da klan şefleri dışında ve onlar da söylemiyor. Aes Sedaileri bir kez daha hayal kırıklığına uğratırsak bizi yok edecekleri söylenir."

"Hepsini iç," diye mırıldandı Nynaeve. "Kılıçmış! Kılıçlar, kaslar, ama beyin yok!"

"*Biz* sizi yok etmeyeceğiz," dedi Elayne kararlılıkla ve Aviendha başını salladı.

"Dediğin gibi olsun, Aes Sedai. Ama eski hikâyeler bir konuda çok açık. Asla Aes Sedailerle savaşmamalıyız. Sen bana şimşek ve şerateş yağdıracak olsan, onlarla dans ederim, ama sana zarar vermem."

"İnsanları yaralamak," diye homurdandı Nynaeve. Dailin'in başını yere indirdi ve elini kadının alnına koydu. Dailin'in gözleri yine kapanmıştı.

“Kadınları yaralamak ha!” Aviendha ayak değiştirdi, yine kaşlarını çattı ve bunu yapan tek Aiel o değildi.

“Şerateş mi?” dedi Egwene. “Aviendha, şerateş nedir?”

Aiel kadın dönüp ona kaşlarını çattı. “Bilmiyor musun, Aes Sedai? Eski hikâyelere göre Aes Sedailer kullanıyormuş onu. Hikâyeler korkunç bir şey olduğunu ima ediyor, ama daha fazlasını bilmiyorum. Bir zamanlar bildiğimiz çok şeyi unuttuğumuz söylenir.”

“Belki Beyaz Kule de çok şeyi unutmuştur,” dedi Egwene. *Bunu... düşte ya da her ne idiyse, onda biliyordum.* Tel’aran’rhiod *kadar gerçekti. Bu konuda Mat’le iddiaya girebilirim.*

“Hakkı yok!” diye terslendi Nynaeve. “Kimsenin bedenleri bu şekilde yırtmaya hakkı yok! Hiç doğru değil!”

“Kızdı mı?” diye sordu Aviendha huzursuzca. Chiad, Bain ve Jolien endişeyle bakıştılar.

“Sorun yok,” dedi Elayne.

“Sorun yoktan da iyi,” diye ekledi Egwene. “Kızdı ve bu sorun olmamasından da iyi.”

Aniden Nynaeve *saidar* parıltısı ile sarıldı –Egwene ve Elayne görebilmek için eğildiler– ve Dailin çığlık atarak, gözlerini iri iri açarak doğrulup oturdu. Bir an sonra Nynaeve onu yeniden yatırıyor, parıltı soluyordu. Dailin’in gözleri kapandı, nefes nefese yattı, kaldı.

Gördüm, diye düşündü Egwene. *Sanırım... gördüm.* Onca akışın hepsini seçebildiğinden emin değildi, hele Nynaeve’in onları nasıl ördüğünden hiç. Nynaeve’in o saniyeler içinde yaptığı şey, gözleri bağlıyken dört halı dokumaya benziyordu.

Nynaeve kanlı sargı bezlerini kullanarak Dailin’in karnını sildi, parlak kırmızı taze kan ile siyah kuru kan kabuklarını temizledi. Dailin’in yüzünden belirgin bir şekilde daha solgun, ama sağlıklı deri dışında ne yara, ne iz kalmıştı.

Nynaeve yüzünü buruşturarak kanlı kumaşları aldı, doğruldu ve onları ırmağa attı. “Kalanını suyla temizleyin,” dedi, “ve onu giydirin. Üşüyor. Ve onu beslemeye hazır olun. Aç olacak.” Ellerini yıkamak için suyun yanına çöktü.

39
Desende İplikler

Jolien titreyen elini Dailin'in karnına, yaranın olduğu yere götürdü; pürüzsüz deriye dokununca, gözlerine inanamamışçasına soluğunu tuttu.

Nynaeve doğruldu, ellerini pelerinine kuruladı. Egwene havlu olarak iyi yünün ipek ya da kadifeden daha iyi iş gördüğünü itiraf etmek zorundaydı. "Onu yıkayın ve giydirin dedim," diye terslendi Nynaeve.

"Peki, Bilge," dedi Jolien çabucak ve o, Chiad ve Bain itaat etmek için yerlerinden sıçradı.

Aviendha kısa bir kahkaha attı, gözyaşlarının eşiğinde bir kahkaha. "Çentik Kule boyundan bir Bilge'nin bunu yapabildiğini duydum, bir tane de Dört Delik boyunda varmış, ama hep böbürlendiklerini düşünmüştüm." Derin bir nefes alarak kendine hâkim oldu. "Aes Sedai, sana borçlandım. Suyum senindir ve boyumun mezrasının gölgesi seni bağrına basacaktır. Dailin benim ikincil-kardeşimdir." Nynaeve'in anlamayan bakışlarını görünce ekledi, "O annemin kardeşinin kızıdır. Yakın kan bağı, Aes Sedai. Kan borcum var."

"Dökecek kanım varsa," dedi Nynaeve kuru kuru, "onu kendim dökerim. Bana borcunu ödemek istiyorsan, Jurene'de gemi olup olmadığını söyle. Buranın güneyindeki ilk köyde."

"Askerlerin Beyaz Aslan sancağı açtıkları köyde mi?" dedi Aviendha. "Dün oraya keşfe gittiğimde bir gemi vardı. Eski hikâyeler gemilerden bahseder, ama yine de görmek tuhaf geldi."

"Işık izin verse de hâlâ orada olsa." Nynaeve bitki tozlarıyla dolu katlanmış kâğıtlarını kaldırmaya başladı. "Kız için elimden geleni yaptım Aviendha ve yolumuza devam etmek zorundayız. Artık tek ihtiyaç duyduğu

yemek ve dinlenmek. Ve insanların ona kılıç saplamalarına izin vermemeye çalışın."

"Gelecek olan gelir, Aes Sedai," diye yanıt verdi Aiel kadın.

"Aviendha," dedi Egwene, "madem ırmaklar hakkındaki hisleriniz böyle, onları nasıl geçeceksiniz? Burası ile Kıraç arasında Erinin kadar büyük en az bir ırmak daha olduğundan eminim."

"Alguenya," dedi Elayne. "Çevresinden dolaşmazsanız."

"Çok ırmağınız var, ama geçmemiz gereken bazılarının üzerinde köprüler var, sığ olanlarından ise yürüyerek geçtik. Geriye kalanlar için, Jolien odunun yüzdüğünü hatırladı." Yüksek bir beyazağacın gövdesine vurdu. "Bunlar büyük, ama bir dal kadar iyi yüzüyorlar. Ölü kütükler bulduk ve iki üç tanesini birbirine bağlayarak, büyük ırmağı geçmek için kendimize bir... gemi... küçük bir gemi yaptık." Bunu kayıtsızca söylemişti.

Egwene şaşkınlık içinde bakakaldı. Aiel'in ırmaklardan korktuğu kadar korktuğu bir şey olsaydı, o korkuyla onun gibi yüzleşebilir miydi? Hiç sanmıyordu. *Ya Kara Ajah,* diye sordu küçük bir ses. *Onlardan korkmayı bıraktın mı? Bu farklı,* dedi sese. *Bunda cesaret yok. Ya onları avlarım ya da şahin bekleyen küçük bir tavşan gibi beklerim.* Kendi kendine eski bir deyişi tekrarladı. *"Çivi olmaktansa çekiç olmak daha iyidir."*

"Yola çıksak iyi olacak," dedi Nynaeve.

"Bir dakika," dedi Elayne. "Aviendha, neden bunca yolu geldiniz ve bunca zorluğa katlandınız?"

Aviendha tiksintiyle başını salladı. "Hiç de o kadar uzağa gelmedik; yola çıkanların sonuncusu bizdik. Bilgeler bir buzağının çevresinde dönen vahşi köpekler gibi kıstırdılar beni, başka görevlerim olduğunu söylediler." Aniden sırıttı ve diğer Aiellere işaret etti. "Bunlar üzüntümle eğlenmek için geride kaldılar, öyle dediler, ama bana eşlik edecek onlar olmasaydı Bilgelerin gitmeme izin vereceğini sanmıyorum."

"Biz önceden haber verileni arıyoruz," dedi Bain. Chiad'ın kahverengi ketenden bir gömleği üzerine geçirebilmesi için Dailin'i kaldırıyordu. "Şafakla Gelen'i."

"O bizi Üç Kat Topraklar'dan çıkaracak," diye ekledi Chiad. "Kehanetler bir *Far Dareis Mai*'den doğduğunu söylüyor."

Elayne irkildi. "Mızrağın Kızları'nın çocuk sahibi olmasına izin verilmediğini sanıyordum. Bana öyle söylendiğinden eminim." Bain ve Chiad, Elayne gerçeğe yaklaşmış ama asıl noktayı yine kaçırmış gibi bakıştılar.

“Bir Kız çocuk taşıyorsa,” diye açıkladı Aviendha dikkatle, “çocuğu boyunun Bilgelerine verir, onlar da çocuğu bir başka kadına aktarır. Bunu yaparken, çocuğun kimden doğduğunu kimsenin bilmesine izin vermezler.” O da taşın sert olduğunu açıklar gibi konuşuyordu. “Her kadın, Şafakla Gelen’i yetiştirme umuduyla böyle bir çocuğu evlat edinmek ister.”

“Ya da kız mızraktan vazgeçer ve adamla evlenir,” dedi Chiad. Bain, “Bazen mızraktan vazgeçmek için sebepler vardır,” diye ekledi.

Aviendha onlara ifadesiz bakışlarla baktı, ama hiç konuşmamışlar gibi devam etti. “Yalnız, artık Bilgeler Şafakla Gelen’in burada, Ejderduvarı’nın ötesinde olduğunu söylüyor. ‘Eski kanla karışmış kendi kanımızdan bir kan, bizden olmayan kadim kan tarafından yetiştirilmiş.’ Bunu anlamıyorum, ama Bilgeler kuşku bırakmayacak şekilde konuştu.” Söyleyeceği sözleri seçermiş gibi sustu. “Çok soru sordun, Aes Sedai. Ben de bir tane sormak istiyorum. İşaret ve alametler aradığımızı anlamalısınız. Üç Aes Sedai, hançer tutmayan tek elin kabzayı kavrayamayacak kadar aç bir el olduğu yerde neden yürüyor? Nereye gidiyorsunuz?”

“Tear’a,” dedi Nynaeve kısaca, “Taşın Yüreği ufalanıp toza dönüşene kadar burada kalmazsak.” Elayne yürüyüş için bohçasının ipini ve torbasının kayışını ayarlamaya başladı. Biraz sonra Egwene de aynısını yaptı.

Aiel kadınlar bakıştılar. Jolien, Dailin’in gri kahverengi ceketini kapatırken donup kalmıştı. “Tear mı?” dedi Aviendha ihtiyatlı bir sesle. “Tear’a gitmek üzere huzursuz topraklardan geçen üç Aes Sedai. Bu garip. Neden Tear’a gidiyorsunuz, Aes Sedai?”

Egwene Nynaeve’e baktı. *Işık, bir saniye önce kahkaha atıyorlardı, şimdi önceki kadar gerginler.*

“Bazı kötü kadınları kovalıyoruz,” dedi Nynaeve dikkatle. “Karanlıkdostları.”

“Gölgedekoşanlar.” Jolien’in yüzü, çürük elma ısırmış gibi çarpıldı.

“Tear’da Gölgedekoşanlar,” dedi Bain ve aynı cümlenin devamıymış gibi Chiad ekledi, “Ve Taşın Yüreği’ni arayan üç Aes Sedai.”

“Taşın Yüreği’ne gittiğimizi söylemedim,” dedi Nynaeve sert bir sesle. “Yalnızca o ufalanıp toz olana kadar burada kalmak istemediğimi söyledim. Egwene, Elayne, hazır mısınız?” Yanıt beklemeden ağaç kümesinden çıktı, yürüyüş değneğini yere vurarak uzun adımlarla güneye yürümeye başladı.

Egwene ve Elayne telaşla veda ettikten sonra peşinden gittiler. Ayakta duran dört Aiel onların uzaklaşmasını izledi.

İkisi ağaçların biraz ötesine ulaştıklarında Egwene, “İsmini söylediğin zaman neredeyse yüreğim duracaktı. Seni öldürmeye ya da tutsak etmeye çalışacaklarından korkmadın mı? Aiel Savaşı’nın üzerinden o kadar da uzun zaman geçmedi ve mızrak taşımayan kadınlara zarar vermedikleri hakkında ne derlerse desinler, bana o mızrakları herhangi bir şeyin üzerinde kullanabilirlermiş gibi geldi.”

Elayne pişmanlıkla başını iki yana salladı. “Biraz önce Aieller hakkında ne kadar az bilgim olduğunu öğrendim, ama Aiel Savaşı’nı savaş olarak görmediklerini biliyordum. Bana karşı davranışlarına bakılırsa, sanırım bu doğru. Ya da belki benim Aes Sedai olduğumu düşündükleri için öyle davranmışlardır.”

“Tuhaf olduklarını biliyorum, Elayne, ama üç yıl süren çatışmaların savaş olmadığını kimse söyleyemez. Kendi aralarında ne kadar savaştıkları umurumda değil, savaş savaştır.”

“Onlar için değil. Binlerce Aiel Dünyanın Omurgası’nı aştı, ama görünüşe göre kendilerini daha çok hırsız avcısı ya da cellat olarak görüyorlardı, *Avendoraldera*’yı kestiği için Cairhienli Kral Laman’ın peşinden geldiler. Aiellere göre bu bir savaş değildi; bir infazdı.”

Verin’in derslerine göre *Avendoraldera* Yaşam Ağacı’nın dalıydı, Cairhien’e beş yüz sene önce Aieller tarafından, daha önce görülmemiş bir barış sunusu olarak getirilmiş, buna ek olarak Kıraç’ı geçme hakkı da verilmişti. Yalnızca çerçilere, âşıklara ve Tuatha’anlara verilen bir haktı bu. Cairhien’in zenginliğinin çoğu Kıraç’ın ötesindeki topraklardan getirilen fildişi, parfümler, baharatlar ve en önemlisi, ipekten kaynaklanmıştı. Aiellerin bir *Avendesora* fidanını nereden buldukları –eski kitaplar ağacın tohum vermediğini açıkça belirtiyordu; ayrıca, Yaşam Ağacı’nın nerede olduğu, yanlış olduğu açık birkaç hikâye dışında bilinmiyordu, ama Aiellerin Yaşam Ağacı ile bir ilgisi olmadığı kesindi– Aiellerin neden Cairhienlilere Supaylaşanlar dedikleri ve ticaret kafilelerinin *Avendesora*’nın üç parçalı yaprağını taşıyan bir sancak çekmesinde neden ısrar ettikleri konusunda Verin’in bile en ufak bir fikri yoktu.

Egwene gönülsüzce, Kral Laman armağanlarını kesip dünyada benzeri görülmemiş bir taht yaptığı zaman Aiellerin neden savaş başlattıklarını anlayabildiğini düşündü... onlar bunu savaş olarak görmeseler bile. Buna Laman’ın Günahı dendiğini duymuştu. Verin’e göre, savaşla birlikte yalnızca Cairhien’in Kıraç’ı geçerek yaptığı ticaret sona ermekle kalmamış, Kıraç’a gitme cesaretini gösteren Cairhienliler yok olmaya başlamıştı. Verin

bu kişilerin Kıraç'ın ötesindeki topraklarda "hayvan olarak satıldıklarını" iddia etmişti, ama o bile bir insanın nasıl satılabileceğini anlamıyordu.

"Egwene," dedi Elayne, "Şafakla Gelen'in kim olması gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Egwene Nynaeve'in epey ilerideki sırtına bakarak başını iki yana salladı –*Bu kadın bizi Jurene'e koşarak mı götürecek?*– sonra şaşkınlıktan duraklar gibi oldu. "Demek istediğin?.."

Elayne başını salladı. "Sanırım öyle. Ejder Kehanetleri hakkında fazla bilgim yok, ama birkaç dize hatırlıyorum. Biri şöyle, 'Ejderdağı'nın yamaçlarında doğacak, hiçbir erkekle evlenmemiş bir kızdan doğacak.' Egwene, Rand bir Aiel'e benziyor. Eh, Tigraine'in gördüğüm resimlerine de benziyor, ama kadın o doğmadan önce kaybolmuş ve zaten annesi olabileceğini düşünmüyorum. Bence Rand'ın annesi Mızrağın Kızları'ndan biri."

Egwene telaşla yürürken düşünceli düşünceli kaşlarını çattı, Rand'ın doğumu hakkında bildiği her şeyi kafasından geçirdi. Kari al'Thor öldükten sonra Tam al'Thor tarafından büyütülmüştü, ama Moiraine'in söyledikleri doğruysa, onlar gerçek annesi ve babası olmayabilirdi. Nynaeve bazen Rand'ın doğumu hakkında bir sır biliyormuş gibi davranırdı. *Ama iddiaya girerim bir çatalla bile kazıyıp alamazdım bu sırrı ondan!*

Nynaeve'e yetiştiler. Egwene kaşlarını çatmış düşünüyor, Nynaeve Jurene'e, o geminin olduğu yere bakıyor, Elayne alnını kırıştırarak ikisini, kimin daha büyük kek dilimini alacağı konusunda surat asan iki çocukmuşlar gibi izliyordu.

Bir süre sessiz sessiz yürüdükten sonra Elayne, "Çok iyi idare ettin, Nynaeve. Şifa'yı ve geri kalan her şeyi. Senin Aes Sedai olduğundan kuşku duyduklarını sanmıyorum. Ya da sen kendini bu kadar iyi taşıdığın için, herhangi birimizin."

"İyi iş çıkardın," dedi Egwene biraz sonra. "Şifa sırasında yapılanları ilk defa izledim. Bunun yanında şimşek yapmak yulaf karıştırmak gibi kalıyor."

Nynaeve'in yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve uzanıp, Egwene küçük bir kızken yaptığı gibi saçını hafifçe çekti.

Artık küçük bir kız değilim. An geldiği hızla geçti ve bir kez daha sessizlik içinde yürümeye başladılar. Elayne yüksek sesle içini çekti.

Kıyı boyunca sıralanmış ağaç kümelerinin çevresinden dolanmalarına rağmen, hızla bir buçuk kilometre ya da biraz daha fazla yol aldılar. Nynaeve ağaçlardan uzak durmak konusunda ısrar etmişti. Egwene ağaç kümelerinde daha fazla Aiel'in saklandığını düşünmenin aptalca olduğu fikrindeydi, ama kıyıdan iç taraflara yönelmek gidecekleri yolu fazla uzatmıyordu; kümelerin hiçbiri fazla büyük değildi.

Ama Elayne ağaçları gözlüyordu ve aniden, "Dikkat!" diye bağıran o oldu.

Egwene başını hızla çevirdi; sapanlarını başlarının üzerinde çevirerek ağaçların arasından çıkan adamlar vardı. *Saidar*'a uzandı ve başına bir şey çarptı, karanlık her şeyi yuttu.

Egwene sallandığını hissedebiliyordu, altında bir şeyin hareket ettiğini hissedebiliyordu. Kafası acıdan ibaretmiş gibiydi. Elini şakaklarına kaldırmaya çalıştı, ama bileklerini bir şey kesti ve elleri kıpırdamadı.

"...karanlığı bekleyerek bütün gün orada yatmaktan iyidir," dedi bir adamın kaba sesi. "Yakına gelecek başka gemi olup olmayacağını kim bilebilir? Ve o tekneye de güvenmiyorum. Su alıyor."

"Karar vermeden önce o yüzükleri gördüğüne Adden'i inandırabilmeyi umsan iyi olur," dedi bir başka adam. "O şişman kargolar istiyor, kadın değil bence." İlk adam, Adden'in delik teknesiyle ve kargoyla ne yapabileceği hakkında kaba bir yorumda bulundu.

Egwene'in gözleri açıldı. Gözlerinin önünde gümüş lekeler dans ediyordu; başının altında sallanan yere kusabileceğini düşündü. Bir atın sırtındaydı, el ve ayak bilekleri karnının altından geçen bir halatla bağlanmıştı ve saçları sarkıyordu.

Hâlâ gündüzdü. Çevresine bakınmak için başını çevirdi. At üzerinde bir sürü kaba giyimli adamla çevriliydi, Nynaeve ve Elayne'in de yakalanıp yakalanmadığını göremedi. Adamların bazıları zırh parçaları giymişti – perişan bir miğfer, çukur çukur bir göğüs plakası, her tarafına metal diskler dikilmiş bir yelek– ama çoğunun üzerinde yalnızca aylardır temizlenmemiş gibi görünen ceketler vardı. Kokuya bakılırsa, adamlar da aylardır temizlenmiyordu. Hepsi bellerinde ya da sırtlarında kılıçlar taşıyorlardı.

Egwene hiddete kapıldı, içinde korku da vardı, ama daha çok kor gibi bir kızgınlıktı hissettiği. *Tutsak olmayacağım. Bağlanmayacağım! Asla! Saidar*'a uzandı ve acı kafasının tepesini uçurmuş gibi geldi; inlemesini zor bastırdı.

At bir an, bağırtılarla ve paslı menteşe gıcırtılarıyla durdu, sonra biraz daha ileri gitti ve adamlar atlarından inmeye başladılar. Onlar birbirlerinden ayrılırken Egwene bulundukları yeri görebildi. Etrafları, geniş ve yuvarlak bir tepenin üstüne yapılmış bir kütük duvarla çevriliydi ve yayları olan adamlar kütüklerin kabaca kesilmiş uçlarının üzerinden bakmalarına yetecek kadar yüksek, tahtadan bir yürüyüş yolu üzerinde nöbet bekliyordu. Duvarın altındaki tepenin içine inşa edilmiş gibi görünen alçak, penceresiz bir kütük ev vardı. Birkaç sığınak dışında başka bina yoktu. İçeri giren adamlar ve atlar dışında, açıklığın kalanı yemek ateşleri, bağlanmış atlar ve bir sürü yıkanmamış adamla doluydu. En az yüz kişi olmalıydı. Kafes içinde keçilerin, domuzların ve tavukların havayı dolduran ciyaklamaları, homurtuları ve gıdaklamaları, kaba bağırışlara ve kahkahalara karışıyor, Egwene'in kafasını delik deşik eden bir gürültü oluşturuyordu.

Gözleri kendisi gibi kafaları aşağıda, eyersiz atlara bağlanmış Nynaeve ve Elayne'i buldu. İkisi de kıpırdanmıyordu; Nynaeve'in örgüsünün ucu, atı hareket ettikçe toprakta sürükleniyordu. İçindeki küçük umut, içlerinden birinin serbest olduğu, tutsakları kurtarabileceği umudu soldu. *Işık, yine tutsak olmaya dayanamam. Bir daha olmaz.* Çekinerek yine *saidar*'a ulaşmaya çalıştı. Bu sefer acı o kadar kötü olmasa da –biri kafasına kaya atmış gibiydi sadece– bir gül düşünmeyi bile başarmadan boşluğu paramparça etti.

"İçlerinden biri uyanık!" diye bağırdı panik dolu bir erkek sesi.

Egwene gevşek durmaya, tehditkâr görünmemeye çalıştı. *Işık aşkına, un çuvalı gibi bağlanmışken nasıl tehditkâr görünebilirim! Yak beni, zaman kazanmalıyım. Mecburum!* "Size zarar vermeyeceğim," dedi koşarak yanına gelen terli suratlı adama. Ya da demeye çalıştı. Kafasına bir şey inmeden ve bir mide bulantısı dalgası eşliğinde karanlığa gömülmeden önce ne kadarını söyleyebildiğini bilemiyordu.

Bir sonraki sefer uyanmak daha kolay oldu. Başı hâlâ acıyordu, ama önceki kadar değil. Düşünceleri sersem sersem dönüyor gibiydi. *En azından midem... Işık, keşke bunu düşünmeseydim.* Ağzında ekşi şarap ve acı bir şey tadı vardı. Kaba duvarın içindeki yatay gediklerden lamba ışığı şeritleri görünüyordu, ama Egwene sırtüstü, karanlıkta yatıyordu. Toprak üzerinde, diye düşündü. Kapı da çerçevesine iyi oturmuyor gibiydi, ama çok sağlam görünüyordu.

Egwene elleri ve dizleri üzerinde doğrulmayı denedi ve bağlanmamış olduğunu görünce şaşırdı. Soyulmamış kütüklerden olanı dışında bütün duvarlar kaba taştan yapılmış gibi görünüyordu. Gediklerden gelen ışık Nynaeve ve Elayne'in toprağa yayılmış olduklarını göstermeye yetiyordu. Kız-Veliaht'ın yüzünde kan vardı. Nefes alırlarken yükselip alçalan göğüsleri dışında ikisi de kıpırdamıyordu. Egwene onları hemen uyandırmakla duvarın diğer yanında ne olduğunu görmek arasında kararsız kaldı. *Yalnızca bakacağım,* dedi kendi kendine. *Onları uyandırmadan önce başımızda kimin nöbet tuttuğunu görmem daha iyi.*

Kendi kendine, bu kararın sebebinin onları uyandırmayı başaramayacağından korkması olmadığını söyledi. Gözünü kapının yanındaki çatlaklardan birine dayarken, Elayne'in yüzündeki kanı düşündü ve Nynaeve'in Dailin için yaptıklarını hatırlamaya çalıştı.

Yandaki oda genişti –gördüğü kütük binanın geri kalanını kaplıyor olmalıydı– ve penceresizdi, ama duvarlara ve yüksek tavanı oluşturan kütüklere kakılmış çubuklardan sarkan altın ve gümüş lambalarla gündüz gibi aydınlıktı. Şömine yoktu. Sert toprak zeminin üzerinde çiftlik evlerinde kullanılanlara benzeyen masalar ve sandalyeler, işlemeli, fildişi kakmalı sandıklarla iç içe duruyordu. Pis battaniyeler ve yorganlarla dolu, ince oymaları ve yaldızlı direkleri olan dev bir kubbeli yatağın yanına Tavus desenli bir halı, serilmişti.

Odada bir kısmı ayakta, bir kısmı oturan bir düzine adam vardı; hepsinin gözleri iri yarı, sarı saçlı, yüzü daha temiz olsa yakışıklı sayılabilecek bir adamdaydı. Adam durmuş, yivli bacakları ve yaldız desenleri olan masanın üzerine bakıyordu. Bir eli kılıcının kabzasındaydı, diğer elinin parmağı, masanın üzerinde Egwene'in seçemediği bir şeye halkalar çizdiriyordu.

Dış kapı açılıp, dışarıdaki geceyi gözler önüne serdi ve sol kulağı olmayan sıska bir adam içeri girdi. "Henüz gelmedi," dedi kabaca. Sol elinin iki parmağı da eksikti. "O türden adamlarla iş yapmaktan hoşlanmıyorum."

İri, sarışın adam ona aldırmadı, masanın üzerindeki şeyi ittirmeye devam etti. "Üç Aes Sedai," diye mırıldandı, sonra kahkaha attı. "Doğru alıcı ile iş yapacak miden varsa, Aes Sedailer iyi para getirir. Ona sattığın mal sahte çıkarsa mideni ağzından sökmesi tehlikesini göze alıyorsan tabii. Bir ticaret gemisindeki mürettebatın boğazını kesmek kadar güvenli iş değil, ha, Coke? O kadar kolay değil, sence de öyle değil mi?"

Diğer adamlar sinirli sinirli kıpırdandı ve kendisine hitap edilen hilekâr bakışlı tıknaz adam endişeyle öne eğildi. “Onlar gerçekten Aes Sedai, Adden.” Egwene sesi tanıdı; kaba yorumlarda bulunan adam. “Öyle olmak zorundalar, Adden. Yüzükler bunu kanıtlıyor, diyorum sana!” Adden masadan bir şey aldı, lamba ışığı altında altın rengi parlayan küçük bir halka.

Egwene’in nefesi kesildi ve parmaklarını yokladı. *Yüzüğümü almışlar!*

“Bundan hoşlanmıyorum,” diye mırıldandı kulaksız sıska adam. “Aes Sedailer. İçlerinden herhangi biri bizi öldürebilir. Talih dürtsün beni! Sen taştan oyulmuş aptalın birisin, Coke, senin boğazını kesmeliyim. Ya içlerinden biri o gelmeden uyanırsa?”

“Daha saatlerce uyanmazlar.” Bunu söyleyen boğuk sesli, eksik dişleriyle sırıtan şişman bir adamdı. “Onlara yutturduğumuz şeyi büyükannemden öğrendim. Gün doğana kadar uyurlar, o zamana kadar da o gelmiş olur.”

Egwene ağzındaki ekşi şarap tadını, acı tadı yokladı. *Her ne idiyse, büyükannen sana yalan söylemiş. Seni beşiğinde boğmalıydı!* Bu “o” gelmeden önce, Aes Sedaileri satın alabileceğini düşünen –*lanet Seanchanlar gibi!*– bu adam gelmeden önce, Nynaeve ve Elayne’i ayağa kaldırmalıydı. Nynaeve’in yanına süründü.

Anlayabildiği kadarıyla Nynaeve uyuyor gibiydi, bu yüzden, onu sarsarak işe başladı. Nynaeve gözlerini hemen iri iri açarak onu şaşırttı.

“Ne?..”

Nynaeve’i susturmak için tam vaktinde elini ağzına kapattı. “Tutsak alındık,” diye fısıldadı. “O duvarın öte yanında bir düzine, dışarıdaysa daha fazla adam var. Çok daha fazla. Bizi uyutmak için bir şey vermişler, ama başarılı olmadı. Hatırlıyor musun?”

Nynaeve Egwene’in elini kenara itti. “Hatırlıyorum.” Sesi alçak ve sertti. Yüzünü buruşturdu, ağzını çarpıttı, sonra aniden sessiz bir kahkaha attı. “İyiuykular kökü. Aptallar bize şaraba karıştırılmış iyiuyku kökü vermiş. Tadına bakılırsa sirkeye dönmüş şaraba. Çabuk, sana öğrettiklerimi hatırlıyor musun? İyiuyku kökü ne yapar?”

“Baş ağrılarını giderir ki uyuyabilesin,” dedi Egwene aynı alçak sesle. Ve aynı ölçüde sert, ta ki ne dediğini duyana kadar. “Biraz uykunu getirir, ama o kadar.” Şişman adam büyükannesinin anlattıklarını iyi dinlememişti. “Tek yaptıkları kafamıza vurdukları zaman oluşan ağrıyı yok etmek oldu.”

“Kesinlikle,” dedi Nynaeve. “Ve Elayne’i uyandırdıktan sonra onlara unutamayacakları bir teşekkür sunabiliriz.” Ayağa kalkıp altın saçlı kadının yanına çöktü.

“Sanırım bizi içeri getirirlerken dışarıda yüz kadar adam gördüm,” diye fısıldadı Egwene Nynaeve’in sırtına. “Bu sefer Güç’ü silah olarak kullanmama aldırmazsın umarım. Ve görünüşe göre bizi satın almak için biri geliyor. O adama öyle bir şey yapacağım ki, ölene kadar Işık’ta yürümek isteyecek!” Nynaeve hâlâ Elayne’in yanında duruyordu, ama ikisi de hareket etmiyordu. “Ne oldu?”

“Fena yaralanmış, Egwene. Sanırım kafatası kırılmış ve çok az nefes alıyor. Egwene, tıpkı Dailin gibi, o da ölmek üzere.”

“Bir şey yapamaz mısın?” Egwene Nynaeve’in Aiel kadınına Şifa vermek için ördüğü akışları hatırlamaya çalıştı, ama ipliklerin üçte birinden fazlasını hatırlamıyordu. “Yapmak zorundasın!”

“Bitkilerimi aldılar,” diye mırıldandı Nynaeve hırsla, sesi titreyerek. “Yapamam! Bitkilerim olmadan yapamam!” Egwene Nynaeve’in ağlamak üzere olduğunu anlayınca şok geçirdi. “Hepsi kavrulsun, onlar olmadan?..” Aniden baygın kadını kaldırıp sarsacakmış gibi Elayne’in omuzlarını yakaladı. “Kavrulası kız,” diye gıcırdadı, “seni bunca yolu ölesin diye getirmedim! Seni tencere ovmaya bırakmalıydım! Seni bir çuvala tıkıp Mat’le annenin yanına göndermeliydim! Elimde ölmene izin vermeyeceğim! Duydun mu? İzin vermeyeceğim!” Aniden çevresinde *saidar* parladı, Elayne’in gözleri ve ağzı iri iri açıldı.

Egwene ses çıkarmasın diye elini çabucak Elayne’in ağzına kapattı, ama ona dokunduğunda Nynaeve’in Şifa dalgaları onu bir burgacın kenarındaki saman çöpü gibi yakaladı. Soğuk onu kemiklerine kadar dondurdu ve içinden dışarı, etini kavuracak gibi vücuduna yayılan sıcakla birleşti; dünya bir hızlanma, uçma ve dönme hissinin içinde kayboldu.

Sonunda bittiğinde, nefes nefese, Elayne’e bakıyordu. Kız-Veliaht da onun hâlâ ağzına bastırmakta olduğu ellerine bakıyordu. Egwene’in baş ağrısının son kırıntıları da yok olmuştu. Nynaeve’in yaptıklarının uzak etkileri bile buna yeterli olmuştu anlaşılan. Diğer odadan gelen uğultuda bir yükselme olmamıştı; Elayne –ya da Egwene– ses çıkarmışsa da, Adden ve diğerleri fark etmemişti.

Nynaeve elleri ve dizleri üzerinde, başını eğmiş, titriyordu. “Işık!” diye mırıldandı. “Böyle yapmak... kendi derimi... yüzmek gibiydi. Ah, Işık!” Elayne’e baktı. “Kendini nasıl hissediyorsun, kızım?” Egwene ellerini çekti.

“Bitkin,” diye mırıldandı Elayne. “Ve aç. Neredeyiz? Sapanlı adamlar vardı...”

Egwene çabuk çabuk olan biteni anlattı. O bitirmeden çok önce, Elayne’in yüzü kararmaya başladı.

“Ve şimdi,” diye ekledi Nynaeve demir gibi bir sesle, “bu hödüklere bizimle uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu göstereceğiz.” Bir kez daha *saidar* etrafında parladı.

Elayne zorlukla ayağa kalktı, ama o da parıltıya sarınmıştı. Egwene neredeyse sevinçle Gerçek Kaynak’a uzandı.

Tam olarak neyle karşı karşıya olduklarını görmek için çatlaklardan baktıklarında, odada üç Myrddraal vardı.

Ölüm siyahı giysileri doğal olmayan bir biçimde kıpırtısız, masanın yanında ayakta duruyorlardı ve Adden dışında bütün adamlar sırtlarını duvara vermişler, gözlerini toprak zemine indirmişlerdi. Masada, Myrddraal’in karşısındaki Adden o gözsüz yüzlere bakıyordu, ama ter, yüzünü kaplayan kirde oluklar açmıştı.

Soluk, masanın üzerinden bir yüzük aldı. Egwene şimdi onun Büyük Yılan yüzüklerinden çok daha ağır, altın bir yüzük olduğunu görebiliyordu.

Yüzünü iki kütük arasındaki çatlağa dayamış olan Nynaeve usulca inledi ve elbisesinin boynunu yokladı.

“Üç *Aes Sedai*,” diye tısladı Yarı-insan. Sesindeki keyif ölü bir şeylerin toza dönüşmesi gibiydi. “Ve biri bunu taşıyordu.” Myrddraal yüzüğü masaya atınca tok bir ses çıktı.

“Aradıklarımız,” diye gıcırdadı diğeri. “Ödülün iyi olacak, insan.”

“Onları hazırlıksız yakalamalıyız,” dedi Nynaeve alçak sesle, “bu kapıyı ne tür bir kilit tutuyor?”

Egwene kapının dışındaki kilidi görebiliyordu, öfkeli bir boğayı anabilecek kadar kalın bir zincirin üzerinde, demirden bir kilit. “Hazır olun,” dedi.

Saç telinden ince bir Toprak akımını, Yarı-insanın hissedemeyeceği kadar küçük olduğunu umarak demir zincire, zincirin içindeki en küçük parçalara ördü.

Myrddraallerden biri başını kaldırdı. Diğeri masanın üzerinden Adden’e uzandı. “Kaşınıyorum, insan. Uyuduklarından emin misin?” Adden yutkundu ve başını salladı.

Üçüncü Myrddraal dönüp, Egwene ile diğerlerinin diz çökmüş, durduğu odanın kapısına baktı.

Zincir yere düştü ve ona bakan Myrddraal hırladı, tam o sırada dış kapı hızla açıldı ve geceden içeri kara peçeli ölüm doluştu.

Adamlar Aiel mızraklarıyla savaşabilmek için kılıçlarını çekmeye çalışırken odadan çığlıklar ve bağırışlar yükseldi. Myrddraaller giysilerinden de kara kılıçlarını çektiler ve onlar da canlarını kurtarmak için savaştılar. Egwene bir kez birbiriyle dövüşen altı kedi görmüştü; bu ondan yüz kat şiddetliydi. Ama saniyeler içinde sessizlik yeniden hâkim oldu. Ya da neredeyse sessizlik.

Kara peçe takmamış her insan, bedeninde bir mızrakla yerde ölü yatıyordu; bir mızrak Adden'i duvara mıhlamıştı. Devrilmiş mobilyaların ve ölülerin arasında kıpırtısız yatan iki Aiel de vardı. Üç Myrddraal kılıçları ellerinde, sırt sırta odanın ortasında duruyordu. Biri yaralanmış gibi yan tarafını tutuyordu, ama bunun dışında belli etmiyordu. Diğerinin yüzünde uzun bir kesik vardı; kanamıyordu. Hâlâ hayatta olan beş peçeli Aiel onları çevrelemişti. Dışarıdan gelen çığlıklar ve metal çarpışmaları, başka Aiellerin gecenin içinde savaştığını gösteriyordu, ama odanın içinde yalnızca yumuşak bir ses vardı.

Myrddraallerin çevresinde dönerken, Aieller mızraklarını küçük kösele kalkanlarına vuruyorlardı. *Dam-dam-DAM-dam... Dam-dam-DAM-dam... Dam-dam-DAM-dam...* Myrddraaller de onlarla birlikte dönüyordu, bütün insanların yüreğini donduran bakışları karşısındakilere dokunmadığı için gözsüz yüzleri kararsız, huzursuzdu.

"Benimle dans et, Gölgeadam," diye seslendi Aiellerden biri aniden, sataşarak. Sesi genç bir adamınki gibi çıkıyordu.

"Benimle dans et, Gözsüz." Bu bir kadındı.

"Benimle dans et."

"Benimle dans et."

"Bence," dedi Nynaeve doğrularak, "zamanı geldi." Kapıyı hızla açtı ve *saidar*'ın parıltısıyla sarılmış üç kadın dışarı çıktı.

Myrddraaller için Aieller, Aieller için de Myrddraaller yok olmuştu sanki. Aieller Egwene ve diğerlerine peçelerinin üzerinden, ne gördüklerinden emin değilmiş gibi bakıyordu; Egwene kadınlardan birinin yüksek sesle soluduğunu duydu. Myrddraallerin gözsüz bakışları farklıydı. Egwene içten içe Yarı-insanların kendi ölümlerini bildiklerini hissedebiliyordu; Yarı-insanlar Gerçek Kaynak'a sarınmış kadınları gördüklerinde anlarlardı. Egwene, kendi ölümleriyle bunu sağlayabileceklerse onun ölümüne yönelik bir arzu da hissedebiliyordu

içlerinde; ruhunu etinden koparıp her ikisini de Gölge’nin oyuncakları haline getirmeye yönelik arzularıysa daha da güçlüydü.

Odaya yeni girmişti, ama o bakışlarla saatlerdir yüz yüzeymiş gibi hissediyordu kendini. “Buna daha fazla tahammül etmeyeceğim,” diye hırladı ve bir Ateş akımı salıverdi.

Üç Myrddraal’den alevler fışkırıp her yöne saçıldı, üçü de kıyma makinesine sıkışmış kırık kemikler gibi seslerle çığlık attılar. Ama Egwene yalnız olmadığını, Elayne ile Nynaeve’in de yanında olduğunu unutmuştu. Alevler Yarı-insanları tüketirken hava aniden onları birbirine doğru ittirdi sanki, üçünü gittikçe küçülen bir ateş ve karanlık topuna çevirdi. Çığlıkları Egwene’in omurgasına saplanıyordu. Nynaeve’in elinden bir şey fırladı – ince, öğle güneşini karanlık gösterecek kadar parlak, beyaz bir ışık çubuğu– ve kadının ellerini Myrddraallere bağladı. Ve Myrddraaller birden, hiç var olmamışçasına yok oldu. Nynaeve irkilerek sıçradı ve çevresindeki parıltı kayboldu.

“O... o neydi?” diye sordu Elayne.

Nynaeve başını iki yana salladı; Elayne kadar sersemlemiş görünüyordu. “Bilmiyorum. Ben... ben o kadar kızmıştım, o kadar korkmuştum ki, yapmak istedikleri şeyleri... ne olduğunu bilmiyorum.”

Şerateş, diye düşündü Egwene. Nereden bildiğini bilmiyordu, ama emindi. Gönülsüzce kendini *saidar*’ı bırakmaya zorladı; onun kendisini bırakmasını sağladı. Hangisinin daha zor olduğunu bilmiyordu. *Ne yaptığını hiç göremedim!*

Sonra Aieller peçelerini indirdiler. Biraz telaşla, diye düşündü Egwene, sanki ona ve diğer ikisine artık dövüşmeyeceklerini anlatmak ister gibi. Aiellerden üçü erkekti, biri saçlarında kızıldan çok gri olan yaşlıca bir adamdı. Hepsi uzun boyluydu ve genç ya da yaşlı, hepsinin gözlerinde sakin bir kendinden eminlik, hareketlerinde Egwene’in Muhafızlar ile ilişkilendirdiği o tehlikeli zarafet vardı; ölümün nefesi enselerindeydi, onun orada olduğunu biliyor ama korkmuyorlardı. Kadınlardan biri Aviendha’ydı. Dışarıdaki çığlıklar ve bağırışlar diniyordu.

Nynaeve yerdeki Aiellere yöneldi.

“Gerek yok, Aes Sedai,” dedi yaşlıca adam. “Gölgeadam çeliği yediler.”

Nynaeve yine de bakmak için eğildi, göz kapaklarını kaldırabilsin ve boğazlarından nabızlarını yoklayabilsin diye peçelerini indirdi. İkinciden doğrulduğu zaman yüzü bembeyazdı. Dailin’di bu. “Kavrulası! Kavrulası!”

Dailin’i mi kastediyordu, gri saçlı adamı mı, yoksa Aviendha’yı ya da tüm Aielleri mi, belli değildi. “Ona böyle ölsün diye Şifa vermedim!”

“Ölüm hepimizi bulur,” diye başladı Aviendha, ama Nynaeve hızla ona dönünce sustu. Aieller, Nynaeve’in Myrddraallere yaptığı şeyi onlara da yapmayacağından emin değilmiş gibi bakıştılar. Yüzlerindeki korku değildi, yalnızca farkındalıktı.

“Gölgeadam çeliği öldürür,” dedi Aviendha, “yaralamaz.” Yaşlıca adam, gözlerinde hafif bir şaşkınlıkla ona baktı. Egwene, aynı Lan’de olduğu gibi, bu adamın göz kapaklarının ufak bir hareketinin, bir başka adamın hayretler içinde kalmasına eşdeğer olduğuna karar verdi. Aviendha, “Bazı şeyler hakkında pek az bilgileri var, Rhuarc,” dedi.

“Dansınızı böldüğümüz için üzgünüm,” dedi Elayne berrak bir sesle. “Belki işinize karışmamalıydık.”

Egwene şaşkın şaşkın ona baktı, sonra ne yaptığını anladı. *Onları rahatlatıyor ve Nynaeve’e sakinleşmesi için zaman tanıyor.* “Durumu oldukça iyi idare ediyordunuz,” dedi. “Belki burnumuzu sokarak sizi gücendirdik.”

Gri saçlı adam –Rhuarc– gür bir sesle güldü. “Aes Sedai, ben kendi adıma... her ne yaptınızsa onun için memnunum.” Bir an bundan o kadar emin değilmiş gibi göründü, ama hemen sonra yeniden gülümsedi. Güzel bir gülümsemesi ve güçlü, köşeli bir yüzü vardı; biraz yaşlı olsa da yakışıklıydı. “Onları öldürebilirdik, ama üç Gölgeadam... bizden iki üç kişiyi öldürebilirlerdi, belki de hepimizi ve hepsinin işini bitirirdik de diyemem. Gençler için ölüm, karşısında güçlerini sınamak isteyecekleri bir düşmandır. Biz daha yaşlı olanlar içinse eski bir dost, eski bir âşıktır, ama kısa zamanda karşılaşmaya heveslenmediğimiz bir âşık.”

Nynaeve adamın konuşmasıyla gevşemiş gibiydi, sanki ölmeye hevesli olmayan bir Aiel ile karşılaşmak gerginliğini alıp götürmüştü. “Size teşekkür etmeliyim,” dedi, “ve ediyorum. İtiraf ediyorum ki sizi görünce şaşırdım. Aviendha, bizi burada bulmayı bekliyor muydun? Nasıl?”

“Sizi takip ettim.” Aiel kadının utanmış bir hali yoktu. “Ne yapacağınızı görmek için. Adamların sizi ele geçirdiğini gördüm, ama yardım edemeyecek kadar gerideydim. Fazla yaklaşırsam beni göreceğinizden emindim, bu yüzden yüz adım arkadan takip ediyordum. Kendinizi kurtaramadığınızı gördüğümde, buna yalnız başıma kalkışmak için artık çok geçti.”

“Elinden geleni yaptığından eminim,” dedi Egwene hafifçe. *Yalnızca yüz adım arkamızda mıydı? Işık, eşkıyalar hiçbir şey görmedi.*

Aviendha onun sözlerini, anlatmaya devam etmesi için bir teşvik olarak kabul etti. “Coram’ın nerede olması gerektiğini biliyordum, o Dhael ile Luaine’in nerede olduğunu biliyordu ve onlar da...” Durup yaşlı adama kaşlarını çattı. “Gelenlerin arasında klan şefi bulmayı beklemiyordum, hele kendi klan şefimi, hiç. Sen buradayken Taardad Aiellerini kim yönetiyor, Rhuarc?”

Rhuarc, bu önemsizmiş gibi omuz silkti. “Boy şefleri sırayla yönetiyor ve ben öldüğümde Rhuidean’a gitmeyi gerçekten isteyip istemediklerine karar veriyorlar. Amys, Bair, Melaine ve Seana vahşi keçi avlayan dağ kedileri gibi peşimde dolaşmasa gelmezdim. Düşler gitmem gerektiğini söylemiş. Bir yatakta, yaşlanmış ve şişmanlamış halde ölmeyi gerçekten isteyip istemediğimi sordular.”

Aviendha bu harika bir şakaymış gibi kahkaha attı. “Karısı ile bir Bilge arasında kalan bir adamın, bunun yerine bir düzine eski düşmanla savaşmayı yeğleyeceğini duymuştum. Karısı ile üç Bilge arasında kalan ve karısı Bilge olan bir adam ise, Kör Eden’i öldürmeyi denemeyi aklından geçiriyordur herhalde.”

“Aklıma gelmedi değil.” Adam yerdeki bir şeye kaşlarını çattı; Egwene orada üç Büyük Yılan yüzüğü olduğunu gördü, bir de bir erkeğin iri parmakları için yapılmış çok daha ağır bir altın yüzük. “Hâlâ da aklımdan çıkmadı. Her şey değişir, ama kenara çekilebilsem o değişimin parçası olmazdım. Tear’a giden üç Aes Sedai.” Diğer Aieller, Egwene ile arkadaşlarının fark etmesini istemezmiş gibi bakıştılar.

“Düşlerden bahsettin,” dedi Egwene. “Bilgeleriniz düşlerinin ne anlama geldiğini anlarlar mı?”

“Bazıları anlar. Bu konuda daha fazlasını bilmek istiyorsan onlarla konuşmalısın. Belki bir Aes Sedai’ye söylerler. Düşlerin ne yapmamız gerektiği konusunda söyledikleri dışında, erkeklere anlatmazlar.” Aniden sesi bitkin çıkmaya başladı. “Onlar da genellikle, elimizden gelse kaçınacağımız şeylerdir.”

Eğilip erkek yüzüğünü aldı. Yüzükte, bir mızrak ve bir tacın üzerinde bir turna uçuyordu; Egwene artık tanımıştı. Onu daha önce sık sık, deri bir sicimin ucunda Nynaeve’in boynunda sallanırken görmüştü. Nynaeve onu adamın elinden kapmak için diğer yüzüklerin üzerine bastı; yüzü, öfkeyle

ve Egwene'in okuyamayacağı kadar çok duyguyla kızarmıştı. Rhuarc yüzüğü geri almak için bir şey yapmadı, aynı bitkin sesle devam etti.

"Ve içlerinden biri, daha çocukken duyduğum bir yüzük taşıyor. Malkier krallarının yüzüğü. Onlar babamın zamanında Aiellere karşı Shienarlılarla birlikte at sürdüler. Mızrak dansında iyiydiler. Ama Malkier Afet'e yenildi. Yalnızca çocuk kralın hayatta kaldığı ve başka erkeklerin güzel kadınlarla flört ettiği gibi ölümle flört ettiği söylenir. Bu gerçekten de tuhaf, Aes Sedai. Melaine beni zorla mezradan çıkarıp Ejderduvarı'ndan aşırdığı zaman göreceğimi düşündüğüm onca tuhaf şey içinde, hiçbiri bu kadar tuhaf değildi. Önüme koyduğunuz yol, ayaklarımın yürüyeceğini hiç düşünmediğim bir yol."

"Ben önüne hiçbir yol koymuyorum," dedi Nynaeve sertçe. "Benim tek istediğim yolculuğuma devam etmek. Bu adamların atları vardı. Biz üçünü alıp yola koyuluruz."

"Gece gece mi, Aes Sedai?" dedi Rhuarc. "Yolculuğunuz, bu tehlikeli topraklarda gece gece gitmenize sebep olacak kadar acil mi?"

Nynaeve gözle görülür biçimde kendisiyle mücadele etti, sonra, "Hayır," dedi. Daha kararlı bir sesle ekledi, "Ama gün doğumuyla yola çıkmayı düşünüyorum."

Aieller ölülerini kütük duvarın dışına taşıdılar, ama ne Egwene ne de arkadaşları Adden'in içinde uyuduğu pis yatağı kullanmak istiyordu. Yüzüklerini aldılar ve açık havada, pelerinlerine ve Aiellerin verdiği battaniyelere sarınarak uyudular.

Şafak doğudaki gökyüzünü ağarttığında Aieller kahvaltı çıkardılar. Sert, kuru bir et –Egwene, Aviendha keçi eti olduğunu söyleyene kadar yemekte tereddüt etti– çiğnemesi en az bir o kadar zor bir pide ve Elayne'in Aiellerin taş çiğneyerek alıştırma yaptığını mırıldanmasına sebep olacak kadar sert, mavi damarlı, ekşi bir beyaz peynir. Öte yandan Kız-Veliaht, Egwene ile Nynaeve'in yediklerinin toplamı kadar yedi. Aieller, Egwene ve diğerleri için en iyi üç tanesini seçtikten sonra geri kalan atları serbest bıraktılar. Zorunlu olmadıkları sürece at binmediklerini açıkladı Aviendha, kendisi de ayakları su toplayana kadar koşmayı tercih edermiş gibi konuşuyordu. Atların üçü de yüksek ve savaş atları kadar iriydi. Gururlu boyunları, vahşi gözleri vardı. Nynaeve için siyah bir aygır, Elayne için demir rengi bir kısrak, Egwene için gri bir kısrak.

Egwene atına Sis demeye karar verdi, narin bir ismin atı yatıştıracağını umuyordu. Gerçekten de, güneş ufkun üzerinde kırmızı kırmızı parlamaya

başlarken güneye at sürdüklerinde, kısrağı hafif adımlarla gidiyordu.

Aieller, savaşta hayatta kalanlar, onlara yaya eşlik ediyordu. Myrddraallerin öldürdüğü ikisi dışında, üç kişi daha ölmüştü. Şimdi toplam on dokuz kişiydiler ve atların yanında rahat adımlarla koşuyorlardı. Egwene başta Sis'i yavaş yürütmeye çalıştı, ama Aieller bunu çok gülünç buldu.

"Seninle on beş kilometre yarışırım," dedi Aviendha, "bakalım kim kazanır, at mı, ben mi?"

"Ben otuz kilometre yarışırım!" diye seslendi Rhuarc kahkaha atarak.

Egwene onların ciddi olabileceğini düşündü. O ve diğerleri atlarını hızlandırdığında Aieller hiç de geride kalıyormuş gibi görünmediler.

Jurene'in saz damları görüş alanına girdiğinde Rhuarc, "Yolunuz açık olsun, Aes Sedai. Umarım hep su ve gölge bulursunuz. Belki değişim gelmeden yine karşılaşırız," dedi. Sesi sert çıkıyordu. Aieller güneye doğru kıvrılırken Aviendha, Chiad ve Bain ellerini kaldırarak veda ettiler. Artık atlarla koşmalarına gerek kalmadığı halde yavaşlamadılar; tam tersine, daha hızlı koşmaya başladılar. Egwene'in içinde, gittikleri yere kadar aynı hızda devam etmeyi planladıklarına dair bir şüphe vardı.

"Bununla ne demek istedi?" diye sordu. "Belki değişimden önce karşılaşırız demekle?" Elayne başını iki yana salladı.

"Ne demek istediği fark etmez," dedi Nynaeve. "Dün gece geldikleri için memnunum, ama gittikleri için de memnunum. Umarım burada gemi vardır."

Jurene küçük bir yerdi, ahşap, tek katlı evlerden oluşuyordu, ama yüksek bir direkte Andor'un Beyaz Aslan sancağı dalgalanıyordu ve parlak zırhların altına uzun, beyaz yakalı kırmızı ceketler giymiş elli Kraliçenin Askeri köyü bekliyordu. Kumandanları buraya yerleştirilme nedenlerinin, Andor'a kaçmak isteyen mülteciler için güvenli bir sığınak yaratmak olduğunu söyledi, ama her geçen gün daha az mülteci geliyordu. Çoğu artık ırmağın aşağısındaki, Aringill'e yakın köylere gidiyorlardı. Üç kadının oraya varış zamanları çok isabetliydi, çünkü her an Andor'a dönmelerinin emredilmesini bekliyordu. Muhtemelen Jurene'in birkaç sakini de onlarla gidecek, köyü eşkıyalara ve Cairhien'in savaşan ailelerinin askerlerine bırakacaklardı.

Elayne yüzünü kalın yün pelerininin başlığına sakladı, ama askerlerden hiçbiri kızıl altın saçlı kızı kendi Kız-Veliahtları ile ilişkilendirmemiş gibiydi. Bazıları kalmasını istedi; Elayne bundan memnun mu kalmıştı, şok mu geçirmişti, Egwene emin değildi. O, kendisinden kalmasını isteyen

adamlara onlara ayıracak zamanı olmadığını söyledi. Bunun istenmesi, tuhaf bir açıdan, hoştu; Egwene'in adamların hiçbirini öpmeye isteği yoktu, ama en azından bazı erkeklerin onu Elayne kadar güzel bulduğunu bilmek memnuniyet vericiydi. Nynaeve bir adamı tokatladı. Egwene kahkahasını zar zor bastırdı, Elayne ise açık açık gülümsedi; Egwene Nynaeve'in çimdik yediğini düşündü ve yüzündeki öfkeli bakışlara rağmen, o kadar da kızmış görünmüyordu.

Yüzüklerini takmamışlardı. Nynaeve'in ikisini, Aes Sedai olarak görülmek istemeyecekleri tek yerin Tear olduğuna ikna etmesi güç olmamıştı, özellikle de Kara Ajahlar oradayken. Egwene kendi yüzüğünü taş *ter'angreal* ile birlikte kesesine koymuştu; hâlâ orada olduklarından emin olmak için sık sık dokunuyordu keseye. Nynaeve yüzüğünü Lan'in ağır yüzüğü ile birlikte, göğüslerinin arasında taşıyordu.

Jurene'de, Erinin'e uzanan tek taş rıhtıma bağlı bir gemi vardı. Anlaşılan Aviendha'nın gördüğü gemi değildi bu, ama gemiydi işte. Egwene onu görünce dehşete düştü. *Mavi Turna*'nın iki katı olan *Hızlı*, kaptanı kadar tombul görünen yüksek pruvasıyla ismini yalancı çıkarıyordu.

Nynaeve geminin hızlı olup olmadığını sorduğunda, saygıdeğer kaptan ona bakıp gözlerini kırpıştırdı ve kulağını kaşıdı. "Hızlı mı? Shienar'dan birinci kalite odun ve Kandor'dan halılarla yüklüyüm. Böyle bir kargoyla hızlı olmanın ne gereği var? Fiyatlar devamlı yükseliyor. Evet, sanırım arkamda daha hızlı gemiler var, ama onlar buraya demir atmıyor. Ette kurt bulmasaydım ben de durmazdım. Cairhien'de satacak et olduğunu düşünmek aptalcaydı. *Mavi Turna* mı? Evet, bu sabah Ellisor'un ırmağın yukarısında bir şeye takıldığını gördüm. Kısa sürede kurtulur, sanırım. Hızlı bir gemiyle başına bu gelir işte."

Nynaeve ücretleri öderken –atlar için iki kat fazlasını ödemek zorunda kaldı– yüzünde öyle ifade vardı ki, Egwene ve Elayne *Hızlı* Jurene'den uzaklaşana kadar onunla konuşmadı.

40
Gecenin İçinde Bir Kahraman

Mat korkuluğa yaslandı ve *Gri Martı*'nın kürekleri onları uzun, katranlı kütükten rıhtımlara götürürken duvarlarla çevrili Aringill kasabasının yaklaşmasını izledi. Irmağa doğru uzanan yüksek, taştan duvarlarla korunan bu rıhtımlar insanlarla doluydu. Rıhtımlara bağlı değişik büyüklükteki gemilerden de çok sayıda insan iniyordu. Bazıları halatlarla bağlanmış mobilyalar ve sandıklarla tıka basa dolu el arabalarını ittiriyor, kızak ya da yüksek tekerlekli arabaları çekiyorlardı, ama çoğu sırtında bohça taşıyordu, kiminin bohçası bile yoktu. Herkes telaş içinde değildi. Pek çok erkek ve kadın kararsızca bir araya toplanmıştı, yanlarında bacaklarına sarılarak ağlayan çocuklar vardı. Kırmızı ceketli, parlak zırhlı askerler onları rıhtımlardan kasabaya yönlendirmeye çalışıyordu, ama çoğu hareket edemeyecek kadar korkmuş görünüyordu.

Mat döndü, elini gözlerine siper ederek arkada bıraktıkları ırmağa baktı. Erinin burada, Tar Valon'un güneyinde olduğundan daha kalabalıktı. Görüş alanında, iki üçgen yelkeni sayesinde akıntıya karşı hızla giden uzun, keskin pruvalı ince bir gemiden, geniş, küt pruvalı, kare yelkenli, ağır ağır kuzeye doğru sürünene kadar, neredeyse bir düzine gemi vardı.

Ama gördüğü gemilerin yarısının ırmak ticaretiyle ilgisi yoktu. Geniş kirişli, güverteleri boş iki gemi ağır ağır ırmağın karşı tarafına, uzak kıyıdaki küçük kasabaya ilerliyordu. Güverteleri balık fıçılarıyla doluydu. Güneş hâlâ ufkun üzerindeydi, ama batmasına az kalmıştı ve o kasabanın üzerinde dalgalanan sancak, gölgelere sarınmıştı. O kıyı Cairhien'di, ama üzerinde Andor'un Beyaz Aslanı olduğunu bilmek için sancağa bakması gerekmiyordu. Gri Martı'nın kısa süreler için durduğu Andor köylerinde yeterince söylenti işitmişti.

Başını iki yana salladı. Politika onu ilgilendirmiyordu. *Bir harita yüzünden bana yine Andorlu olduğumu söylemedikleri sürece. Yak beni, bu Cairhien meselesi yayılırsa lanet ordularında savaşmaya bile zorlayabilirler beni. Emirlere itaat etmek. Işık!* Ürpererek sırtını Aringill'e döndü. Gri Martı'nın güvertesinde çıplak ayaklı adamlar, rıhtımda bekleyenlere atmak üzere haladan hazırlıyorlardı.

Kaptan Mallia dümende durduğu yerden onu gözlüyordu. Adam gözlerine girme çabalarını, önemli görevlerinin ne olduğunu öğrenme çabalarını hiç bırakmamıştı. Mat sonunda ona mühürlü mektubu göstermiş, Kız-Veliaht'tan Kraliçe'ye bir mektup taşıdığını söylemişti. Kızdan annesine kişisel bir mesaj; o kadar. Mallia yalnızca "Kraliçe Morgase" sözcüklerini duymuş gibiydi.

Mat kendi kendine sırıttı. Ceketinin derin bir cebinde, gemiye bindiği zamankinden şişkin iki kese vardı; daha iki tanesini dolduracak kadar da ufak bozukluk. Şansı, zarların ve diğer her şeyin delirmiş gibi göründüğü o ilk, tuhaf geceki kadar iyi değildi, ama yeterince iyiydi. Üçüncü geceden sonra Mallia dostluğunu kumar oynayarak göstermeye çalışmaktan vazgeçmişti, ama o zamana kadar para sandığı epey hafiflemişti zaten. Aringill'den sonra daha da hafifleyecekti. Mallia yemek stokunu –Mat rıhtımlarda dolanan insanlara baktı– burada, ne pahasına olursa olsun yenilemek zorunda kalacaktı.

Düşünceleri mektuba döndüğünde sırıtışı yok oldu. Sıcak bir hançer ucuyla biraz çalışarak altın zambak mührünü çıkarmıştı. Hiçbir şey bulamamıştı: Elayne çok çalışıyor, ilerleme kaydediyordu ve öğrenmeye hevesliydi. O görev bilir bir kızdı ve Amyrlin Makamı kaçtığı için onu cezalandırmış ve bundan bir daha bahsetmemesini söylemişti, bu yüzden annesi daha fazlasını anlatmamasını anlayışla karşılardı herhalde. Kabuledilmişliğe terfi etmişti, bu kadar kısa sürede bunu başarması ne harikaydı, değil mi; ona artık daha büyük görevler verecek kadar güveniyorlardı ve şahsen Amyrlin'e hizmet etmek için kısa süreliğine Tar Valon'dan ayrılacaktı. Annesinin endişelenmesine gerek yoktu.

Morgase'e endişelenmemesi gerektiğini söylerdi tabii. Çorba tenceresinin içine attığı kendisi değil, Mat idi. O adamların peşine takılmasının sebebi bu aptal mektup olmalıydı; ama Thom mektuptan hiçbir şey çıkaramamış, "şifreler, kodlar ve Evler Oyunu" hakkında bir şeyler mırıldanmıştı.

Mat mektubu ceket astarının içinde taşıyordu. Mühür eski yerine yapıştırılmıştı ve Mat kimsenin onun açılmış olduğunu anlamayacağı üzerine iddiaya girebilirdi. Eğer biri o mektup için onu öldürmeyi çok istiyorsa, bir kez daha deneyebilirdi. *Sana onu teslim edeceğimi söylemiştim Nynaeve ve kim beni durdurmaya çalışırsa çalışsın, edeceğim.* Öyle olsa bile, o üç sinir bozucu kadını gördüğü zaman *–eğer görebilirsem. Işık, bunu hiç düşünmemiştim–* onlara söyleyeceği iki çift lafı vardı, işitmekten memnun olmayacakları laflar.

Mürettebat halatları rıhtıma atarken Thom güverteye çıktı. Alet çantalarını sırtına atmış, bohçasını elinde tutuyordu. Aksayarak korkuluğa gelirken, renkli yamaları dalgalansın diye pelerininin ucunu hafif hafif sallıyor, kendini beğenmiş tavırlarla uzun, beyaz bıyıklarını üflüyordu.

“Kimse izlemiyor, Thom,” dedi Mat. “Ellerinde yemek olmadığı sürece gözlerinin âşık göreceğini sanmıyorum.”

Thom rıhtımlara baktı. “Işık! Durumun kötü olduğunu duymuştum, ama bu kadarını beklemiyordum! Zavallı budalalar. Yarısı açlıktan ölmek üzere gibi görünüyor. Bu gece bir oda bulmak için keselerimizin birinden vazgeçmemiz gerekebilir. Ve son zamanlarda yediğin gibi yemeyi düşünüyorsan, bir kese de yemek için. Seni izlerken benim midem bulandı. O insanların seni görebileceği bir yerde böyle yemeyi dene de beynini patlatsınlar.”

Mat yalnızca gülümsedi.

Gri Martı yerine bağlanırken Mallia ayaklarını vura vura, sakalının ucunu çeke çeke yaklaştı. Mürettebat iskele tahtası sürmek için koşturdu ve Sanor kalın kollarını göğsünde kavuşturarak, rıhtımlardaki kalabalığın binmeye çalışması olasılığına karşı tahtanın üstünde nöbet tutmaya başladı.

“Demek burada ayrılıyorsunuz,” dedi Mallia Mat’e. Kaptan’ın gülümsemesi eskisi kadar sıcak değildi. “Yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey olmadığından emin misin? Ruhum kavrulsun, hiç böyle bir güruh görmedim! O askerler rıhtımları boşaltmalı, gerekirse kılıçla! Boşaltmalı ki saygıdeğer tüccarlar işlerini yapabilsin. Belki Sanor sizin için bu pisliklerin arasından hanınıza yol açabilir.”

Ki nerede kaldığımızı öğren, değil mi? Hiç sanmıyorum. “Kıyıya çıkmadan önce yemek yemeyi ve vakit geçirmek için biraz zar atmayı düşünmüştüm.” Mallia’nın beti benzi attı. “Ama sanırım bir sonraki yemeğimi sallanmayan zemin üzerinde yemeyi tercih edeceğim. Bu yüzden size şimdi veda edeceğiz, kaptan. Zevkli bir yolculuktu.”

Kaptanın yüzünde rahatlama ile şaşkınlık yer kapmaca oynarken Mat güverteden eşyalarını aldı ve değneğini baston gibi kullanarak Thom'la birlikte iskele tahtasında ilerledi. Mallia ikiyüzlülükle içtenlik arasında değişen, ayrıldıkları için üzüntülerini bildiren mırıltılarla tahtanın ucuna varana kadar onları izledi. Mat adamın, Andor ile Tar Valon arasındaki anlaşmanın detaylarını öğrenerek Yüksek Lord Samon'un gözüne girme şansını kaybetmekten nefret ettiğine emindi.

Mat ve âşık kalabalıkta kendilerine yol açarken Thom mırıldandı, "Adamın hiç de sevilesi biri olmadığını biliyorum, ama neden ona sataşıp duruyorsun? Tear'a kadar yeteceğini düşündüğü yemeğinin tamamını yemen yetmedi mi?"

"Neredeyse iki gündür o kadar çok yemiyorum." Bir sabah açlığın yok oluverdiğini görerek rahatlamıştı. Sanki Tar Valon, üzerindeki son etkisini de kaybetmişti. "Çoğunu kenardan suya atıyordum ve kimsenin görmemesi için büyük çaba gösteriyordum." Çoğu çocuklara ait gergin yüzlerin arasında, bu artık o kadar gülünç gelmiyordu. "Mallia sataşılmayı hak ediyordu. Ya dünkü o gemi? Sığlığa saplanan? Yardım etmek için durabilirdi, ama adamlar ne kadar bağırırlarsa bağırsınlar yanına gitmedi." Bitap düşmüş görünmese güzel sayılabilecek, uzun siyah saçlı bir kadın, birini arar gibi her geçen adamın yüzüne bakıyordu; belinden biraz uzun bir oğlan ve daha küçük iki kız kadına sarılmış, ağlıyordu. "Irmak eşkıyaları ve tuzaklar hakkında konuştu durdu. O gemi bana tuzak gibi gelmemişti."

Thom yüksek tekerlekli bir arabanın –kanvas kaplı yığının üzerine, iki tane ciyaklayan domuzu barındıran bir kafes bağlanmıştı– önünden kaçıldı, az daha bir adamla bir kadının çektiği kızağa takılıp düşüyordu. "Halbuki sen insanlara yardım etmek için kendini paralarsın, değil mi? Bu nasıl gözümden kaçmış, tuhaf."

"Parasını ödeyebilen herkese yardım ederim," dedi Mat kararlılıkla. "Ancak hikâyelerdeki aptallar bedavaya çalışır."

Oğlan gözyaşlarıyla mücadele ederken iki kız yüzlerini annelerinin eteğine gömmüş, ağlıyorlardı. Kadının çökmüş gözleri bir an Mat'e takıldı, yüzünü inceledi, sonra uzaklara kaydı; kadın da ağlayabilmeyi diliyormuş gibiydi. Mat bir dürtüyle cebinden bir avuç bozukluk çıkardı ve ne olduklarını görmek için bakmadan kadının eline koydu. Kadın şaşkınlıkla irkildi, elindeki altınlara ve gümüşlere baktı. Anlamazlığı çabucak gülümsemeye dönüştü ve gözleri minnet gözyaşlarıyla dolarak ağzını açtı.

“Onlara yiyecek bir şeyler al,” dedi Mat çabucak ve kadın konuşamadan hızla ilerledi. Thom’un ona baktığını fark etti. “Alık alık neye bakıyorsun? Zar atmayı seven birilerini bulduğum sürece bozuk para kolay geliyor.” Thom yavaşça başını salladı, ama Mat söylemek istediği şeyi anlatabildiğinden emin değildi. *Lanet çocukların ağlaması sinirlerimi bozuyordu, o kadar. Aptal âşık muhtemelen artık yoluma çıkan her kimse size altın dağıtmamı bekleyecek. Aptal!* Bir huzursuz an boyunca, sonuncusunu Thom için mi, yoksa kendisi için mi düşündüğünden emin olamadı.

Kendine hâkim olarak, aradığı yüzü bulana kadar hiçbir yüze uzun uzun bakmadı ve sonunda aradığını rıhtımın ucunda buldu. Kırmızı ceketli ve zırhlı, miğfersiz asker, insanları kasabaya sürmeye çalışıyordu. Adamda kır saçlı bir asker, on kadar kişinin deneyimli önderi görünümü vardı. Gözlerini kısarak batan güneşe bakarken, Mat’e Uno’yu hatırlatıyordu, ama bu adamın iki gözü de sağlamdı. Asker de kışkışladığı insanlar kadar yorgun görünüyordu. “İlerleyin,” diye bağırdı boğuk bir sesle. “Burada duramazsınız. İlerleyin. Kasabaya, yürüyün.”

Mat askerin tam önünde durdu ve gülümsedi. “Affedersin, Yüzbaşı, bana nerede doğru düzgün bir han bulabileceğimi söyleyebilir misin? Ve satacak iyi atları olan bir ahır. Sabaha bizi uzun bir yolculuk bekliyor.”

Asker onu baştan ayağa süzdü, Thom’u ve âşık pelerinini inceledi, sonra Mat’e döndü. “Yüzbaşı, ha? Eh, evlat, uyuyabileceğin bir ahır bulursan, sende Karanlık Varlık’ın şansı var demektir. Bu kalabalığın çoğu çalıların dibinde uyuyor. Ve kesilip yenmemiş bir at bulursan, muhtemelen satması için sahibiyle kavga etmen gerekir.”

“At yemek mi!” diye mırıldandı Thom tiksintiyle. “Irmağın bu yanı gerçekten o kadar kötü mü oldu? Kraliçe yiyecek göndermiyor mu?”

“Kötü, Âşık.” Asker tükürmek ister gibi görünüyordu. “Değirmenlerin un öğüttüğünden ve arabaların çiftliklerden yiyecek taşıdığından daha hızlı geçiyorlar ırmağı. Eh, fazla sürmeyecek. Emir geldi. Yarından itibaren kimsenin geçmesine izin vermeyeceğiz ve buna kalkışanları geri göndereceğiz.” Rıhtımda dolanan insanlara, hepsi onların suçuymuş gibi kaşlarını çattı, sonra aynı sert bakışı Mat’e çevirdi. “Kalabalık ediyorsun, yolcu. İlerle.” Sesi yine yükseldi ve işitme menzili içindeki herkese yöneldi. “İlerleyin! Burada duramazsınız! İlerleyin!”

Mat ve Thom, kasaba duvarındaki kapıdan geçip Aringill’e giren insanlar, arabalar ve kızaklardan oluşan ağır akıntıya katıldı.

Ana caddeler düz, gri taşlarla döşenmişti, ama o kadar kalabalıktı ki çizmelerinin altındaki taşları göremiyorlardı. Çoğu insan gidecek yerleri olmadan amaçsızca geziniyor gibiydi. Gezinmekten vazgeçmiş olanlar da keyifsiz keyifsiz yol kenarlarında oturuyorlardı, içlerinden şanslı olanların önlerinde bohçaları ya da kollarında sevdikleri birtakım eşyaları vardı. Mat kollarında saat tutan üç adam, gümüş kadeh ya da tabaklar tutan bir düzine insan gördü. Kadınlar göğüslerine daha çok çocuklarını bastırıyordu. Hava bir mırıltıyla, alçak, sözsüz bir kaygı mırıltısıyla doluydu. Mat kaşlarını çatarak kalabalığı yardı ve han tabelası aradı. Her tür bina vardı; ahşap, tuğla, taş, çatıları kiremit, tahta ya da sazdandı ve hepsi neredeyse iç içe dizilmişti.

"Hiç Morgase'in yapacağı bir şey değil," dedi Thom bir süre sonra, yarı kendi kendine. Çalı gibi kaşları, burnuna işaret eden beyaz bir ok gibi çatılmıştı.

"Ne değil?" diye sordu Mat dalgın dalgın.

"Irmak geçişini yasaklamak. İnsanları geri göndermek. Mizacı her zaman şimşek gibiydi, ama fakir ya da aç olan herkese karşı yumuşak yürekliydi." Başını iki yana salladı.

Mat o sırada bir tabela gördü –Irmak Gemicisi, diyordu ve üzerinde dans eden çıplak ayaklı, gömleksiz bir adam resmi vardı– ve dönüp değneğiyle kalabalığın akışını keserek geçmeye çalıştı. "Eh, o yapmış olmalı. Başka kim olabilir? Morgase'i unut, Thom. Daha Caemlyn'e çok yolumuz var. İlk önce geceyi geçirecek bir yatağın kaç altına mal olacağını öğrenelim."

Irmak Gemicisi'nin salonu da dışarıdaki sokak kadar kalabalıktı ve hancı Mat'in ne istediğini duyduğunda gıdılarını sallaya sallaya güldü. "Artık bir yatağa dört kişi düşüyor. Kendi annem gelse ateş yanında bir battaniye veremem ona."

"Muhtemelen fark etmişsindir," dedi Thom, sesi o yankılı haline bürünerek, "ben bir âşığım. Kuşkusuz müşterilerini hikâyeler, jonglörlük, ateş yeme ve el çabukluğuyla eğlendirmem karşılığında en azından bir köşede iki şilte bulabilirsin bize." Hancı, suratına kahkahayı patlattı.

Mat onu sokağa çekerken Thom normal sesiyle homurdandı, "Bana ahırı sorma şansı vermedin. En azından samanlıkta bir yer bulabilirdim."

"Emond Meydanı'ndan ayrıldığımdan beri yeterince samanlıkta ve ahırda uyudum," dedi Mat ona, "yeterince çalı dibinde de. Ben yatak istiyorum."

Ama bulduğu sonraki dört handa, hancılar ona ilkiyle aynı yanıtı verdiler; son ikisinde, yatak karşılığında zar atmak istediğini söylediğinde neredeyse tutup dışarı atacaklardı onu. Beşincinin sahibi ise Kraliçe'ye bile bir şilte bulamayacağını söylediğinde –bu hanın ismi İyi Kraliçe idi– Mat içini çekti ve sordu, "Ya ahırın? Kuşkusuz bedelini ödersek samanlıkta yatabiliriz."

"Ahırım atlar içindir," dedi yuvarlak yüzlü adam, "gerçi şehirde pek at da kalmadı ya." Gümüş bir kadehi parlatıyordu; sonra derin, çekmeceli bir sandığın üzerindeki pek derin olmayan bir dolabın kapağını açtı ve kadehi diğerlerinin yanına koydu; hiçbiri birbirine uymuyordu. Sandığın üzerinde işlenmiş deriden bir zar kabı duruyordu, dolabın kapaklarının hemen arkasında. "Oraya insan yerleştirmiyorum, atları korkuturlar, hatta belki çalarlar. Bana hayvanlarını ahıra koymam için para ödeyenler onlara iyi bakılmasını ister, üstelik orada benim de iki atım var. Ahırımda size verecek yatağım yok."

Mat düşünceli düşünceli zar kabına baktı. Cebinden altın bir Andor kronu çıkardı ve sandığın üzerine koydu. Bir sonraki gümüş bir Tar Valon markası idi, sonra bir tane altın Tar Valon markası ve bir altın Tear kronu. Hancı paralara baktı ve tombul dudaklarını yaladı. Mat bunlara iki gümüş Illian markası ve bir altın Andor kronu daha ekledi ve yuvarlak yüzlü adama baktı. Hancı tereddüt etti. Mat paralara uzandı. Ama hancının eli onları önce kaptı.

"Belki sadece siz ikiniz atları o kadar rahatsız etmezsiniz."

Mat ona gülümsedi. "Atlardan bahsetmişken, o ikisine kaç para istersin? Eyerleri ve koşum takımlarıyla, elbette."

"Atlarımı satmam," dedi adam, paraları göğsüne bastırarak.

Mat zar kabını aldı ve tıkırdattı. "Atlara, eyerlere ve koşum takımlarına karşılık, ortaya az önce verdiğimin iki katını koyuyorum." İddiayı karşılayacak parası olduğunu göstermek için ceketinin cebini sallayarak bozuklukları şıngırdattı. "Senin iki atışının en büyüğüne karşı ben bir kez atacağım." Hancının yüzü açgözlülükle aydınlanırken neredeyse gülecekti.

Mat ahıra girerken yaptığı ilk şey yarım düzine bölmeyi kontrol edip iki kahverengi iğdiş atı bulmak oldu. Bir şeye benzemiyorlardı, ama ona aittiler. Fena halde tımara ihtiyaç duyuyorlardı, ama bunun dışında, bir tanesi hariç bütün seyislerin kaçtığı düşünülünce, oldukça iyi durumdaydılar. Hancı, seyislerin aldıkları paranın artık onları geçindirmeye yetmediği şeklindeki şikâyetleri hakkında oldukça yerici konuşmuştu; kalan

tek adamın, üç adamın işini yaptığı için yorulup eve gideceğini söyleme cüretini göstermesini suç olarak görüyordu.

“Beş tane altı,” diye mırıldandı Thom arkasından. Ahıra fırlattığı bakışlar o kadar da hayranlık dolu değildi, oysaki öneri kendisine aitti. Batan güneşin geniş kapıdan içeri dolan son ışıklarında toz zerrecikleri parlıyordu ve saman balyalarını kaldırmak için kullanılan halatlar çatı kirişlerindeki makaralardan sarmaşıklar gibi sarkıyordu. Yukarıdaki samanlık loş ve gölgeliydi. “Adam ikinci seferinde dört altı ve bir beş attığında, kesin kazandığını düşündü. Ben de öyle. Son zamanlarda her zar atışını kazanmıyorsun.”

“Yeterince kazanıyorum.” Mat, her atışta kazanmadığı için rahatlamıştı. Şans iyiydi hoştu ama o geceyi hatırlayınca hâlâ sırtı ürperiyordu. Yine de, zar kabını sallarken bir an bütün zarların ne geleceğini anlamıştı sanki. Mat değneği samanlığa atarken gökyüzünde gök gürültüsü patladı. Thom’a seslenerek merdiveni tırmandı. “Bu iyi bir fikirdi. Bu gece yağmurda kalmamak hoşuna gider sanırım.”

Samanın çoğu dış duvarlara yaslanmış balya yığınları halinde duruyordu, ama yine de ortalıkta şilte yapacak kadar gevşek saman vardı. Mat deri çantasından iki somun ekmek ve bir parça yeşil damarlı peynir çıkarırken merdivenin tepesinde Thom belirdi. Hancıyı –adı Jeral Florry idi– yiyecek satmaya ikna etmek için, eski huzurlu günlerde o atlardan birini almaya yetecek kadar para vermek gerekmişti. Yağmur çatıyı döverken yediler, mataralarındaki suyu içtiler –Florry şaraplarını satmayı kabul etmemişti. Bitirdiklerinde Thom çakmak kutusunu çıkardı, uzun saplı piposunu tütünle doldurdu ve arkasına yaslanarak tüttürmeye başladı.

Mat sırtüstü yatmış, gölgeler içindeki çatıya bakıyor, sabaha kadar yağmurun dinip dinmeyeceğini merak ediyordu –o mektubu bir an önce elinden çıkarmak istiyordu– ki bir dingilin gıcırdayarak ahıra girdiğini duydu. Samanlığın kenarına yuvarlanarak aşağıya baktı. Görebileceği kadar ışık vardı.

İnce bir kadın sürükleyerek getirdiği büyük tekerlekli arabanın oklarının arasında doğruluyordu. Kendi kendine mırıldanarak pelerinini çıkardı ve üzerindeki yağmur damlalarını silkeledi. Saçları sayısız küçük örgü halinde örülmüştü ve ipek elbisesinin –Mat’e açık yeşil gibi gelmişti– önünde girift işlemeler vardı. Elbisenin bir zamanlar iyi olduğu anlaşılıyordu, ama artık lime lime ve lekeliydi. Kadın kendi kendine mırıldanmaya devam ederek yumruğunu sırtına bastırdı, sonra ahır kapısına seğirtip yağmura baktı. Aynı

hızla kapının iki büyük kanadını kapattı ve ahırı karanlığa boğdu. Aşağıdan bir hışırtı, bir tıngırtı ve sıvı çalkalanma sesi geldi, sonra aniden kadının ellerinin arasındaki lambada küçük bir alev belirdi. Kadın çevresine bakındı, bir ahır direğinde çengel buldu, lambayı astı ve gidip arabasının üstünü örten, halatlarla bağlanmış kanvasın altını karıştırdı.

“Çok çabuk yaptı,” dedi Thom usulca, piposunu ağzından çıkarmadan. “Karanlıkta çakmaktaşını çeliğe vururken kolayca ahırı yakabilirdi.”

Kadın bir ekmek somununun ucunu çıkardı, ekmek çok sertmiş ama o buna aldırmayacak kadar açmış gibi kemirmeye başladı.

“Peynir kaldı mı?” diye fısıldadı Mat. Thom başını iki yana salladı.

Kadın havayı kokladı ve Mat, onun muhtemelen Thom’un tütününün kokusunu aldığının farkına vardı. Tam ayağa kalkıp varlıklarını bildirecekti ki, ahır kapılarından biri yine açıldı.

Kadın çömelip, kaçmaya hazır dururken, dört adam yağmurdan kaçıp içeri girdi. Islak pelerinlerini kenara attıklarında geniş yenli, göğüsleri işlemeli açık renk ceketleri, bacakları işlemeli bol pantolonları göründü. Adamların giysileri süslü olabilirdi, ama hepsi iri yarı adamlardı ve sert yüzleri vardı.

“Ee, Aludra,” dedi sarı ceketli adam, “tahmin ettiğin kadar hızlı kaçamadın, ha?” Aksanı Mat’e tuhaf geldi.

“Tammuz,” dedi kadın, küfreder gibi. “Beceriksizliğinle beni Lonca’dan attırdığın yetmedi, seni öküz beyinli seni, şimdi de beni kovalıyorsun.” Adamla aynı tuhaf konuşma tarzına sahipti. “Seni gördüğüme memnun olduğumu mu sanıyorsun?”

Adı Tammuz olan kahkaha attı. “Sen çok kocaman bir aptalsın, Aludra ve ben bunu hep biliyordum. Çekip gitmekle yetinseydin sessiz bir yerde uzun bir ömrün olabilirdi. Ama kafandaki sırları unutamadın, değil mi? Yalnızca Lonca’nın yapmaya hakkı olduğu şeyleri yaparak hayatını kazanmaya çalıştığını duymayacağımızı mı sandın?” Aniden elinde bir hançer belirdi. “Boğazını kesmek büyük bir zevk olacak, Aludra.”

Mat tavandan sarkan halatlardan birini kavrayıp kendini samanlıktan aşağı savurana dek, ayağa kalktığının bile farkına varmadı. *Yak beni, lanet bir aptalım!*

Kendi kendine sadece bunu söyleyecek zamanı oldu, hemen sonra, ne olduğunu bile anlamadan pelerinli adamları tekmeleyerek top yuvarlama oyunundaki lobutlar gibi devirmeye başlamıştı. Halatlar ellerinden kaydı, ceplerindeki paralar saçılarak saman kaplı yerde yuvarlandı ve bir bölmeye

çarpıp durdu. Ayağa kalkmayı başardığında dört adam da doğruluyordu. Ve hepsinin ellerinde hançerler vardı. *Işığın kör ettiği aptal! Yak beni! Yak beni!*

“Mat!”

Başını kaldırdı ve Thom değneğini ona fırlattı. Değneği tam zamanında kapıp Tammuz’un elindeki bıçağa vurup düşürdü ve adamın kafasının yanına sert bir darbe indirdi. Adam yere yığıldı, ama diğer üçü hemen arkasındaydı. Bunu izleyen kargaşada, Mat hançerleri uzak tutmak için değneği çevirmekle yetinmek zorunda kaldı; açık bulup da bir kafaya iyi bir darbe indirebilene kadar dizlere, ayak bileklerine, kaburgalara hafif vuruşlar yapıyordu. Adamların sonuncusu da yere düştüğü zaman bir an onlara baktı, sonra öfkeli bakışlarını kadına çevirdi. “Öldürülmek için bu ahırı seçmek zorunda mıydın?”

Kadın ince çelikli hançerini yumuşak bir hareketle kemerindeki kınına soktu. “Sana yardım ederdim, ama elimde çelikle yaklaşırsam beni o koca soytarılardan biri sanırsın diye korktum. Ve bu ahırı seçtim çünkü yağmur ıslak, ben de ıslağım ve burayı gözetleyen kimse yok.”

Kadın Mat’in düşündüğünden daha yaşlıydı, ondan en az on on beş yaş büyük, ama yine de güzeldi. İri, koyu renk gözleri, surat asmanın eşiğindeymiş gibi görünen küçük bir ağzı vardı. *Ya da bir öpücüğe hazırlanıyormuş gibi.* Mat küçük bir kahkaha attı ve değneğine yaslandı. “Eh, olan olmuş artık. Herhalde başımıza bela sarmaya çalışmıyordun.”

Thom bacağı yüzünden zar zor merdivenden iniyordu ve Aludra bakışlarını ondan Mat’e kaydırdı. Âşık pelerinini kuşanmıştı; birinin onu pelerinsiz görmesine nadiren izin verirdi, özellikle de ilk seferde. “Bu bir hikâye gibi,” dedi kadın. “Bir âşık ve genç bir kahraman tarafından kurtarılıyorum.” Yere yayılmış adamlara kaşlarını çattı. “Anneleri domuz olan bunlardan.”

“Neden seni öldürmek istediler?” diye sordu Mat. “Adam sırlar hakkında bir şey söylemişti.”

“Sırlar,” dedi Thom, gösteri yaparmış gibi bir sesle, “tahminimde yanılmıyorsam havai fişek yapmakla ilgili. Sen bir Havai Fişekçisin, değil mi?” Pelerinini savurarak süslü bir selam verdi. “Ben Thom Merrilin, gördüğün gibi, bir âşığım.” Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, “Bu da Mat, bela bulma konusunda yetenekli bir genç.”

“Ben eskiden Havai Fişekçi’ydim,” dedi Aludra katı katı, “ama bu koca domuz Tammuz, Cairhien Kralı için düzenlediğimiz gösteriyi mahvetti,

neredeyse lonca evini de yok ediyordu. Ama Lonca Evi'nin sorumlusu bendim, bu yüzden Lonca beni sorumlu tuttu." Sesi kendini savunur gibi çıkıyordu. "Tammuz ne derse desin, ben Lonca'nın sırlarını açıklamıyorum, ama havai fişek yapmayı bilirken açlıktan ölmeyeceğim. Artık Lonca'ya bağlı değilim, bu yüzden Lonca kuralları artık benim için geçerli değil."

"Galldrian," dedi Thom, kadın kadar ruhsuz bir sesle. "Eh, kral öldü, bundan böyle havai fişek göremeyecek."

"Lonca," dedi kadın bitkin bir sesle, "Cairhien'deki savaş için hepsi beni suçluyor, sanki o tek gecelik facia Galldrian'ı öldürmüş gibi." Thom yüzünü buruşturdu. "Öyle görünüyor ki artık burada kalamayacağım," diye devam etti kadın. "Tammuz ve bu diğer öküzler kısa süre sonra uyanırlar. Belki bu sefer askerlere kendi yaptığım şeyleri çaldığımı söylerler." Thom'a, sonra Mat'e baktı, kaşlarını çattı ve bir karar vermiş göründü. "Sizi ödüllendirmeliyim, ama param yok. Ama altın kadar değerli bir şeyim var. Belki daha değerli. Bakalım ne düşüneceksiniz."

Kadın arabasını örten kanvasın altını karıştırırken Mat ve Thom bakıştılar. *Parasını veren herkese yardımcı olurum.* Thom'un mavi gözlerinde sorgular gibi bir bakış belirdiğini düşündü.

Aludra birbirine benzeyen bohçaların arasından birini ayırdı. Kalın yağlı kumaştan, ancak kucaklayabileceği kadar tombul, kısa bir rulo. Onu samanların üzerine koydu, ipini çözdü ve kumaşı yere yaydı. Üzerinde boylu boyunca dört sıra cep vardı, her cep sırası bir öncekinden daha büyüktü. Her cepte, ucundan siyah bir sicim çıkan, tam da içinde durdukları cep boyunda, mum kaplı kâğıttan birer silindir vardı.

"Havai fişek," dedi Thom. "Biliyordum. Aludra, bunu yapmamalısın. Bunları satarak iyi bir handa on gün yaşayabilir ve her gün güzel yemekler yiyebilirsin. Eh, yani Aringill dışında her yerde."

Kadın uzun yağlı kumaşın yanında diz çökerek burnunu çekti. "Sessiz ol, seni ihtiyar seni." Sesi kaba değildi. "Minnetimi göstermeme izin yok mu? Satmak için bunlardan var daha, yoksa bunu size verir miydim sanıyorsun? Dikkatle dinleyin."

Mat büyülenmiş gibi kadının yanına diz çöktü. Hayatı boyunca iki kez Havai fişek görmüştü. Çerçiler Emond Meydanı'na bunlardan getirir, bu durum Köy Kurulu'na epey pahalıya patlardı. Mat on yaşındayken içinde ne olduğunu görmek için birini kesip açmaya kalkmıştı ve büyük velveleye sebep olmuştu. Belediye Başkanı Bran al'Vere onu tokatlamıştı; o zaman Hikmet olan Doral Barran onu sopayla dövmüştü; eve gittiğinde ise babası

kemerle dövmüştü. Bir ay boyunca köyde kimse onunla konuşmamıştı, Rand ve Perrin dışında. Onlar da daha çok ne büyük aptallık yaptığını söylemişlerdi. Silindirlerden birine dokunmak için uzandı.

"İlk önce beni dinle, dedim! Şu en küçük olanlar büyük bir patlama sesi çıkarırlar, ama hepsi o kadar." Gösterdikleri, serçe parmak boyundaydılar. "Bu ikinciler, patlama ve parlak bir ışık çıkarırlar. Sonrakiler patlama, ışık ve kıvılcımlar yaratırlar. Sonuncular" –bunlar Mat'in başparmağından daha kalındı– "hepsini yapar, ama kıvılcımlar rengârenk olur. Neredeyse geceçiçeği gibi, ama gökyüzünde değil."

Geceçiçeği mi? diye düşündü Mat.

"Bunları kullanırken özellikle dikkatli olmalısınız. Fitili görüyor musunuz, çok uzun." Mat'in boş boş baktığını gördü ve uzun, siyah sicimlerden birini ona doğru salladı. "Bu, bu!"

"Yaktığın yer," diye mırıldandı Mat. "Biliyorum." Thom boğazından bir ses çıkardı ve gülümsemesini örter gibi parmak boğumlarıyla bıyıklarını sıvazladı.

Aludra homurdandı. "Yaktığın yer. Evet. İçlerinden hiçbirine yakın durma, ama bu en büyüklerinin fitilini yaktıktan sonra kaç. Anladın mı?" Uzun kumaşı çabuk çabuk yuvarladı. "İster sat, ister kullan. Ama unutma, bunu asla ateşe yaklaştırmamaksın. Ateş hepsinin patlamasına sebep olur. Hepsi bir arada patlarsa, bir evi bile yok edebilir." İpleri bağlarken durakladı, sonra ekledi, "Ve son bir şey var, duymuş olabilirsin. Bazı aptalların içini görmek için yaptığı gibi kesip açmaya kalkma. Bazen içindekiler havayla temas edince ateşe gerek kalmadan patlar. Parmaklarını, hatta elini kaybedebilirsin."

"Evet duymuştum," dedi Mat ifadesizce.

Kadın, onun yine de böyle bir şey yapmayı düşünüp düşünmediğini merak ediyormuşçasına kaşlarını çattı, sonra nihayet ruloyu ona verdi. "Al. Bu keçi yavruları uyanmadan gitmeliyim." Hâlâ açık duran kapıdan görünen geceye, yağan yağmura baktı, içini çekti. "Belki başka bir kuru yer bulurum. Sanırım yarın Lugard'a doğru gideceğim. Bu domuzlar benim Caemlyn'e gitmemi bekler, bekleyeceklerdir herhalde."

Lugard Caemlyn'den de uzaktı. Mat aniden sert ekmek ucunu hatırladı. Kadın parası olmadığını söylemişti. Havai fişeklere yetecek parası olan birini bulamadığı sürece, onlar sayesinde yiyecek satın alamazdı. Mat düşerken yere saçılan altın ve gümüşlere bakmamıştı bile; paralar lamba

ışığı altında samanların içinde pırıldıyor, ışıldıyordu. *Ah, Işık, herhalde aç gitmesine izin veremem.* Hemen ulaşabildiği kadar parayı avuçladı.

“Şey... Aludra? Bende çok var, gördüğün gibi. Düşündüm ki belki...” Paraları ona uzattı. “Daha fazlasını kazanabilirim.”

Kadın pelerinini omuzlarına alırken durdu, sonra Thom’a gülümseyerek işini tamamladı. “Daha genç, değil mi?”

“Genç,” diye onayladı Thom. “Ve inanmayı istediğinin yarısı kadar bile kötü değil. Bazen değil.”

Mat ikisine dik dik baktı ve elini indirdi.

Aludra arabanın oklarını kaldırıp çevirdi ve kapıya yöneldi. Yanından geçerken Tammuz’un kaburgalarına bir tekme salladı. Adam halsizce inledi.

“Bir şey öğrenmek istiyorum, Aludra,” dedi Thom. “Karanlıkta o lambayı nasıl bu kadar çabuk yaktın?”

Kadın kapının önünde durup omzunun üzerinden ona gülümsedi. “Sana sırlarımın hepsini söylememi mi istiyorsun? Minnettarım, ama âşık değilim. O sırrı Lonca bile bilmiyor, çünkü yalnızca benim keşfim. Sana şu kadarını söyleyeyim. Doğru düzgün nasıl çalıştığını bulduğum ve yalnızca ben istediğim zaman çalışmasını sağladığım zaman, o çubuklar bana servet kazandıracak.” Ağırlığını oklara verdi, arabayı yağmurun altına çekti ve gecenin içinde kayboldu.

“Çubuklar mı?” dedi Mat. Kadının aklının yerinde olup olmadığını merak etti.

Tammuz yine inledi.

“Biz de aynısını yapsak iyi olacak, evlat,” dedi Thom. “Aksi halde dört gırtlak keseceğiz ve takip eden günleri Kraliçenin Askerleri’ne açıklama yaparak geçireceğiz. Bunlar, sırf kindarlıktan onları üzerimize salacak türden adamlara benziyor. Ve sanırım kin tutmak için epey sebepleri var.” Tammuz’un arkadaşlarından biri kendine geliyormuş gibi kımıldandı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

İkisi eşyalarını toplayıp atları eyerlediğinde Tammuz, başı aşağı sarkık, elleri ve dizleri üzerinde doğrulmuştu, diğerleri ise inleyerek kıpırdanmaya başlamıştı.

Mat eyere atlayarak açık kapıdan, eskisinden de çok yağmaya başlamış yağmura baktı. “Lanet bir kahraman,” dedi. “Thom, bir daha kahramanlığa kalkışacakmış gibi görünürsem beni tekmele, olmaz mı?”

“O zaman farklı mı davranırdın?”

Mat ona kaşlarını çattı, sonra başlığını çekti ve pelerininin eteklerini eyerinin arkasına bağladığı şişman rulonun üzerine yaydı. Yağlı kumaş varken bile, yağmura karşı biraz daha korumanın zararı olmazdı. “Sen tekmele yine!” Atının kaburgalarını topukladı ve yağmurlu geceye doğru atını dörtnala kaldırdı.

41
Avcı Andı

Kar Kazı yelkenleri katlanmış halde, kürek gücüyle Illian'ın uzun taş rıhtımlarına doğru ilerlerken Perrin kıç tarafında durmuş, uzun bacaklı kuş sürülerinin büyük limanı çevreleyen yüksek bataklık otları arasında yürümesini izliyordu. Küçük, beyaz turnaları tanıyordu, daha iri mavi kardeşleri konusunda ise tahmin yürütebilirdi, ama sorguçlu kuşların çoğunu –kırmızı ya da gül rengi tüylü, bazıları bir ördeğinkinden geniş gagalı– hiç tanımıyordu. Bir düzine değişik türde martı rıhtımın üzerinde süzülüyor, dalışa geçiyordu ve uzun, keskin gagalı siyah bir kuş suyun üzerinde, alt gagası suyu yararak yüzüyordu. *Kar Kazı*'ndan üç dört kat uzun gemiler limanın sularına demirlemiş, rıhtımlarda sıralarının gelmesini ya da suların uzun dalgakıranın ötesine yelken açmalarına yetecek kadar yükselmesini bekliyorlardı. Bataklık yakınlarında ve bataklığın içine uzanan derelerde küçük balıkçı tekneleri çalışıyorlardı. Her birinde teknenin iki yanından uzatılmış uzun sırıklarla ağ sürükleyen iki üç adam vardı.

Keskin bir tuz kokusu taşıyan rüzgâr, sıcaklığı kıramıyordu. Güneş ufka yaklaşıyordu, ama sanki öğlen vaktiydi. Hava ıslak gibiydi; Perrin bunu ancak böyle ifade edebiliyordu kendine. Islak. Burnu teknelerden taze balık, bataklıktan bayat balık ve çamur kokusunu, bir de bataklık otlarının içinden, ağaçsız bir adadaki geniş tabakhaneden yükselen ekşi kokuyu alıyordu.

Kaptan Adarra arkasında alçak sesle mırıldandı, dümen yekesi gıcırdadı ve *Kar Kazı* rotasını azıcık kaydırdı. Küreklerdeki çıplak ayaklı adamlar ses çıkarmak istemiyormuş gibi hareket ediyordu. Perrin şöyle bir göz atmak dışında bakmıyordu onlara.

Bunun yerine tabakhaneye bakıyordu, birtakım adamların sıra sıra tahta çerçeveye gerilmiş hayvan derilerini sıyırmalarını, başka adamların uzun sopalarla kocaman, yere gömülmüş teknelerden derileri kaldırmasını izliyordu. Bazen derileri el arabalarına yüklüyor, avlunun kenarındaki uzun, alçak binaya götürüyorlardı; bazen deriler teknelere geri gidiyor ve iri taş kaplarla tekneye bazı sıvılar dökülüyordu. Muhtemelen bir günde, Emond Meydanı'nda yapılması aylar sürecek kadar çok işlenmiş deri yapıyorlardı ve Perrin ilkinin ötesindeki bir başka adada, bir tabakhane daha olduğunu görebiliyordu.

Gemilere, balıkçı teknelerine, tabakhanelere, hatta kuşlara öyle ciddi bir ilgi duyduğu yoktu –gerçi o açık kırmızı kuşların geniş gagalarıyla ne avlıyor olabileceğini merak ediyordu ve bazıları kendisine hâkim olmazsa yenebilecek kadar güzel görünüyordu– ama başka herhangi bir uğraş, arkasındaki, *Kar Kazı*'nın güvertesindeki sahneyi izlemekten iyiydi. Kemerindeki balta buna karşı savunamazdı onu. Bir taş duvar bile işe yaramaz, diye düşündü.

Moiraine Zarine'in *–O kendine ne derse desin ben ona Faile demeyeceğim! O atmaca falan değil!–* kendisinin Aes Sedai olduğunu bildiğini öğrenince ne hoşnut, ne de hoşnutsuz olmuştu, ama Perrin ona söylemediği için biraz kızmıştı belki. *Biraz kızmış. Bana aptal dedi, o kadar. O sırada.* Moiraine Zarine'in Boru Avcısı olup olmamasına aldırmıyor gibiydi. Ama kızın onların kendisini Valere Borusu'na götüreceğine inandığını, bunu Perrin'in bildiğini ve ona söylemediğini –Zarine her iki konuda Moiraine'e fazlasıyla açık davranmıştı Perrin'in fikrine göre– öğrendiğinde o soğuk, karanlık bakışları Perrin'in kendini kışın ortasında içi kar dolu bir fıçıya tıkılmış gibi hissetmesine sebep olmuştu. Aes Sedai hiçbir şey söylememişti, ama rahat vermeyecek ölçüde sık ve sert bakışlarla onu süzmüştü.

Perrin omzunun üzerinden baktı ve hemen dönüp kıyıyı incelemeye başladı. Zarine bağdaş kurmuş, direklerin arasına bağlanmış olan atların yakınında oturuyordu. Bohçası ve siyah pelerini yanında, dar ve ikiye ayrılmış eteği güzelce düzeltilmiş, yaklaşan şehrin çatılarını ve kulelerini inceliyormuş gibi yapıyordu. Moiraine de kürek çeken adamların hemen önünde durmuş, Illian'ı inceliyordu, ama zaman zaman gri yün pelerininin derin başlığının altından kıza sert bakışlar fırlatıyordu. *Onu giymeye nasıl tahammül edebiliyor?* Perrin'in ceketinin düğmeleri çözülmüş, gömleğinin yakası açılmıştı.

Zarine Aes Sedai'nin bakışlarına her seferinde gülümseyerek karşılık veriyordu, ama her seferinde Moiraine sırtını döndüğünde yutkunuyor, alnını siliyordu.

Perrin Moiraine izlerken gülümsemeyi başarmasını hayranlıkla karşılıyordu. O bunu asla yapamazdı. Aes Sedai'nin kendini kaybettiğini hiç görmemişti, ama Perrin bile artık bağırmasını, öfkelenmesini, kendisine bakmak dışında herhangi bir şey yapmasını diler hale gelmişti. *Işık, belki de* herhangi bir şey *değil!* Belki o bakışlara tahammül edebilirdi.

Lan pruvada, Moiraine'in ötesinde oturuyordu. Renk değiştiren pelerini hâlâ ayaklarının dibindeki heybedeydi. Kılıcının çeliğini inceliyormuş gibi görünüyordu, ama eğlendiğini saklamak için pek az çaba gösteriyordu. Bazen dudakları gülümseyecekmiş gibi kıvrılıyordu. Perrin emin değildi; bazen gördüğünün yalnızca gölge olduğunu düşünüyordu. Gölgeler bir çekici bile gülümsüyormuş gibi gösterebilirdi. İki kadının da o keyfin kaynağının kendisi olduğunu düşündüğü açıktı, ama Muhafız hiçbirinin dudaklarını sıkarak kaş çatmasına aldırmıyordu.

Birkaç gün önce Perrin, Moiraine'in Lan'e, buz gibi bir sesle, gülecek bir şey mi gördüğünü sorduğunu duymuştu. "Sana asla gülmem, Moiraine Sedai," diye yanıt verdi adam sakin sakin, "ama gerçekten de beni Myrelle'e göndermeye kararlıysan, gülümsemeye alışmalıyım. Myrelle'in Muhafızlarına hep fıkralar anlattığını duydum. Gaidinler bağlarını tutanların nüktelerine gülmek zorunda; sen de sık sık bana gülecek nükteler sundun, değil mi? Belki de seninle kalmamı tercih edersin." Kadın ona, başka herhangi bir adamı direğe çivileyecek bir bakış fırlatmıştı, ama Muhafız gözünü bile kırpmamıştı. Soğuk çelik Lan'in yanında teneke gibi kalırdı.

Moiraine ile Zarine güvertede birlikteyken mürettebat işlerini sessizlik içinde yapmaya başlamıştı. Kaptan Adarra başını eğmiş, duymak istemediği bir şeye kulak kesilmiş gibi görünüyordu. Emirlerini ilk başta yaptığı gibi bağıra çağıra değil, fısıltıyla veriyordu. Artık Moiraine'in Aes Sedai olduğunu herkes biliyordu ve herkes onun canının sıkıldığını anlamıştı. Perrin bir kez kendine hâkim olamayıp Zarine ile bağırma müsabakasına girişmişti; "Aes Sedai" sözcüklerini ilk kimin söylediğinden emin değildi, ama mürettebatın tamamı biliyordu. *Lanet kadın!* Moiraine'i mi, Zarine'i mi kastettiğinden emin değildi. *Eğer atmaca oysa, şahin kim? Ona benzer iki kadının arasında kısılı mı kalacağım? Işık! Hayır! O atmaca değil, o kadar!* Bütün bunların içinde bulabildiği tek iyi şey, ortalıkta

endişelenilecek öfkeli bir Aes Sedai varken, mürettebattan kimsenin gözlerine ikinci kez bakmamasıydı.

Loial o sırada görünürlerde yoktu. Ne zaman Moiraine ve Zarine yukarıda bir arada olsalar, Ogier kendini boğucu kamarasına kapatıyordu. Notları üzerinde çalıştığını söylüyordu. Güverteye yalnızca geceleri çıkıyor, piposunu içiyordu. Perrin o sıcaklığa nasıl dayanabildiğini anlamıyordu; Moiraine ve Zarine bile aşağıda olmaktan iyiydi.

İçini çekti ve gözlerini Illian'dan ayırmadı. Geminin yaklaştığı şehir büyüktü. Cairhien ya da Caemlyn, yani Perrin'in gördüğü iki büyük şehir kadar büyük. Ve dalgalanan otlardan oluşan bir ova gibi kilometrelerce uzanan bataklığın içinde yükseliyordu. Illian'ın hiç duvarı yoktu, tamamen kulelerden ve saraylardan oluşmuş gibi görünüyordu. Binaların hepsi açık renk taştan yapılmış görünüyordu, ama bazıları beyaz, gri, kırmızımsı ve değişik yeşil tonlarında bir taştan yapılmış da üzerine beyaz badana çekilmiş gibiydi. Kiremit çatılar güneşin altında yüz değişik renkte parlıyordu. Uzun rıhtımlarda pek çok gemi vardı, çoğunun yanında *Kar Kazı* cüce kalıyordu ve kargo indirilip bindirilirken herkes koşuşturuyordu. Şehrin uzak ucunda tersaneler vardı; kalın, tahta kaburgalı iskeletlerden, limana kaydırılmasına az kalmış olanlara varıncaya kadar farklı farklı yapım aşamalarındaki kocaman gemiler görünüyordu.

Belki de Illian kurtları uzak tutacak kadar büyüktü. O bataklıklarda avlanmayacakları kesindi. *Kar Kazı*, dağlardan beri Perrin'i takip eden kurtları arkada bırakmıştı. Perrin çekinerek zihniyle onlara doğru uzandı ve hiçbir şey hissetmedi. İstediğinin bu olduğu düşünülürse, tuhaf şekilde boş gelen bir his. O ilk geceden beri düşleri, genellikle kendine aitti. Moiraine soğuk bir sesle ona düşlerini sormuş ve Perrin gerçeği söylemişti. İki kez kendini tuhaf bir kurt düşünde bulmuştu ve ikisinde de Çekirge belirmiş, henüz çok genç, çok yeni olduğunu söyleyerek onu kovalamıştı. Moiraine'in bundan ne çıkardığına ilişkin en ufak bir fikri yoktu; ihtiyatlı olması gerektiği dışında hiçbir şey söylememişti.

"Bu da bana uyar," diye hırladı Perrin. Çekirge'nin ölmüş olup da düşlerinde ölü olmamasına alışmıştı en azından. Arkasında Kaptan Adarra'nın güvertenin üzerinde çizmelerini sürüdüğünü ve bir şeyler mırıldandığını duydu. Birinin yüksek sesle konuşmasına şaşırmış gibiydi.

Gemiden kıyıya halatlar atıldı. Henüz gemi rıhtımdaki iskele babalarına bağlanırken zayıf kaptan harekete geçti, mürettebatına hırsla fısıldamaya başladı. İskele tahtası yerine sürülür sürülmez atları iskeleye taşıyacak

donanımı hazırlattı. Lan'in siyah savaş atı tekmeler savurdu, neredeyse onu havaya kaldıran halatları koparacaktı. Loial'in dev, uzun tüylü atının iki kat fazla halata ihtiyacı oldu.

"Bir onurdu," diye fısıldadı Adarra eğilerek, Moiraine rıhtıma giden geniş tahtaya adım atarken. "Size hizmet etmek bir onurdu, Aes Sedai." Moiraine adama bakmadan, yüzü derin başlığının içinde gizlenmiş halde, uzun adımlarla kıyıya yürüdü.

Loial atlar ve yolcuların tamamı rıhtıma çıkmadan ortalıkta görünmedi. Bir kolunda iri heybeleri, çizgili battaniye rulosu ve pelerini, uzun ceketini giymeye çalışarak iskele tahtasından indi. "Geldiğimizi bilmiyordum," diye gürledi nefes nefese. "Ben notlarımı yeniden..." Bakışları Moiraine'e takılınca sesi kesildi. Kadın Lan'in Aldieb'i eyerlemesini izlemeye dalmış gibiydi, ama Ogier'in kulakları sinirli bir kedininkiler gibi seyirdi.

Notları, diye düşündü Perrin. *Bir ara bütün bunlar hakkında ne yazdığını görmeliyim.* Bir şey ensesini gıdıkladı ve rıhtımlardaki baharat, katran ve balık kokularının içinden temiz bir bitki kokusu aldığını fark etmeden önce olduğu yerde sıçradı.

Zarine oynattığı parmaklarına bakarak gülümsedi. "Sırf parmaklarımı sürerek bunu yapabiliyorsam, çiftçi çocuk, acaba daha fazla sıçraman için ne?.."

Perrin o koyu renk, çekik gözlerin bakışlarından sıkılmaya başlıyordu. *Güzel olabilir, ama bana daha önce hiç görmediği bir aletmişim gibi bakıyor; nasıl yapıldığını, ne işe yaradığını anlamaya çalışırmış gibi.*

"Zarine." Moiraine'in sesi soğuk, ama sakindi.

"Benim adım Faile," dedi Zarine kararlılıkla ve bir an belirgin burnuyla gerçekten de atmacaya benzedi.

"Zarine," dedi Moiraine sertçe, "Yollarımızı ayırmanın vakti geldi. Başka yerde daha iyi ve daha güvenli bir Av bekliyor seni."

"Sanmıyorum," dedi Zarine, aynı ölçüde sert bir sesle. "Bir Avcı gördüğü izi takip etmeli ve hiçbir Avcı siz dördünüzün bıraktığı izi görmezden gelemez. Ve adım Faile." Yutkunarak gösteriyi biraz bozdu, ama Moiraine'le göz göze gelirken gözlerini kırpmadı.

"Emin misin?" dedi Moiraine yumuşak bir sesle. "Fikrini değiştirmeyeceğinden emin misin... Atmaca?"

"Değiştirmeyeceğim. Senin ya da taş yüzlü Muhafızının beni durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok." Zarine tereddüt etti, sonra yavaşça, doğruyu söylemeye karar vermiş gibi ekledi, "En azından beni

durdurmak için yapacağın hiçbir şey yok. Aes Sedailer hakkında biraz bilgim var; bütün o hikâyelere rağmen, asla yapmayacağınız bazı şeyler olduğunu biliyorum. Ve taş suratın da beni pes ettirmek için yapması gereken şeyi yapacağına inanmıyorum."

"Bu riske girecek kadar emin misin?" Lan sessizce konuşmuştu, yüzü değişmemişti, ama Zarine yine yutkundu.

"Onu tehdit etmeye gerek yok, Lan," dedi Perrin. Muhafız'a dik dik bakmakta olduğunu fark edince şaşırmıştı.

Moiraine'in bakışı hem onu, hem de Muhafız'ı susturdu. "Bir Aes Sedai'nin neleri yapmayacağını bildiğine inanıyorsun, öyle mi?" dedi, öncekinden de yumuşak bir sesle. Gülümsemesi hoş değildi. "Bizimle gelmek istiyorsan yapman gereken şu." Lan'in göz kapakları şaşkınlık içinde seyirdi; iki kadın bir atmaca ve bir fare gibi birbirlerine bakıyordu, ama şimdi atmaca olan Zarine değildi. "Dediklerimi yapacağına, beni dinleyeceğine ve yanımızdan ayrılmayacağına Avcı andın üzerine yemin edeceksin. Yaptıklarımız hakkında bilmen gerektiğinden fazlasını öğrendikten sonra, senin yanlış ellere düşmene izin vermem. Bunu bil, kızım. İçimizden biri gibi davranacağına ve amacımızı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağına yemin edeceksin. Nereye, neden gittiğimiz hakkında daha fazla soru sormayacaksın; benim sana anlatmayı seçtiklerimle tatmin olacaksın. Ya bunların hepsine yemin edersin ya da burada, Illian'da kalırsın. Ben geri dönüp seni serbest bırakana kadar bu bataklıklardan çıkamazsın, bu da hayatının geri kalanı demek olabilir. Ben buna yemin ederim."

Zarine huzursuzca başını çevirdi, ama göz ucuyla Moiraine'e bakıyordu. "Yemin edersem sizinle gelebilir miyim?" Aes Sedai başını salladı. "Sizden biri gibi olacağım, tıpkı Loial ve taş surat gibi. Ama soru soramayacağım. Onların soru sormasına izin var mı?" Moiraine'in yüzü sabrının bir kısmını kaybetti. Zarine sırtını dikleştirdi ve başını kaldırdı. "Pekâlâ o zaman. Avcı olarak içtiğim ant üzerine yemin ediyorum. Birini bozarsam, diğerini de bozmuş sayılacağım. Yemin ederim!"

"Tamam," dedi Moiraine, genç kadının alnına dokunarak; Zarine ürperdi. "Onu bize getirdiğine göre, Perrin, o senin sorumluluğun altında."

"Benim mi!" diye ciyakladı Perrin.

"Ben kendimden başka kimsenin sorumluluğu altında değilim!" diye neredeyse bağırdı Zarine.

Aes Sedai, ikisi ağızlarını hiç açmamış gibi sakin sakin devam etti. “Min’in atmacasını buldun galiba, *ta’veren.* Onun cesaretini kırmaya çalıştım, ama öyle görünüyor ki ben ne yaparsam yapayım omzuna tüneyecek. Desen senin için geleceği örüyor, anlaşılan. Ama şunu hatırla. Zorunlu kalırsam senin ipliğini Desen’den keserim. Ve kız olması gerekenleri tehlikeye sokarsa, sen de onun kaderini paylaşırsın.”

“Onun gelmesini ben istemedim!” diye itiraz etti Perrin. Moiraine sakin sakin Aldieb’e bindi, pelerinini beyaz kısrağın üzerine yaydı. “Onu ben istemedim!” Loial ona bakarak omuzlarını silkti ve sessizce ağzını oynattı. Kuşkusuz Aes Sedai kızdırmanın tehlikeleri hakkında bir deyiş.

“Sen *ta’veren* misin?” dedi Zarine inanamıyormuşçasına. Bakışları Perrin’in sağlam köylü kıyafetleri üzerinde dolaştı ve sarı gözlerinde durdu. “Eh, belki de öyle. Her neysen, kadın seni de benim kadar kolaylıkla tehdit ediyor. Min kim? Senin omzuna tüneyeceğimi söylerken ne kastetti?” Yüzü gerildi. “Beni kendi sorumluluğun haline getirmeye çalışırsan kulaklarını keserim. Beni duydun mu?”

Perrin yüzünü buruşturarak ipi çözülmüş yayını Çevik’in böğrüne, kolanlarının altına kaydırdı ve eyere tırmandı. Gemide geçen günlerden sonra yerinde duramayan at, Perrin dizginleri sıkı sıkı tutana ve boynunu okşayana kadar isminin hakkını verdi.

“Bunların hiçbiri yanıt hak etmiyor,” diye hırladı. *Min ona söylemiş! Kavrul e mi, Min! Sen de yan, Moiraine! Sen de Zarine!* Rand ya da Mat’in her yandan kadınlar tarafından sıkıştırıldığını hiç hatırlamıyordu. Emond Meydanı’ndan ayrılmadan önce kendisinin de. Yalnızca Nynaeve vardı. Ve elbette Luhhan Hanım; kadın demirhane dışında her yerde onu ve Luhhan Usta’yı yönetiyordu. Egwene’de de böyle bir yatkınlık vardı, ama daha çok Rand’la ilgileniyordu. Egwene’in annesi al’Vere Hanım hep gülümserdi, ama her zaman her şey sonunda onun istediği gibi yapılırdı. Ve Kadın Kurulu’nun gözü de herkesin üstündeydi.

Perrin kendi kendine homurdanarak eğildi ve Zarine’in kolunu yakaladı; kız ciyakladı, Perrin onu eyerin üstüne, arkasına çekerken neredeyse bohçasını düşürecekti. O bölünmüş etekler Çevik’e bacaklarını ayırarak oturmasını kolaylaştırıyordu. “Moiraine sana bir at almalı,” diye mırıldandı Perrin. “Onca yolu yürüyemezsin.”

“Güçlüsün, demirci,” dedi Zarine, kolunu ovalayarak, “ama ben bir demir parçası değilim.” Kıpırdandı, bohçasını ve pelerinini aralarına tıktı. “Gerekirse ben kendi atımı satın alabilirim. Nereye kadar onca yolu?”

Lan rıhtımdan şehre yönelmişti bile. Moiraine ve Loial arkasındaydı. Ogier başını çevirip Perrin’e baktı.

“Soru yok, unuttun mu? Ve adım Perrin, Zarine. ‘Koca adam’ ya da ‘demirci’ ya da başka bir şey değil. Perrin. Perrin Aybara.”

“Benimki de Faile, kıvırcık kafa.”

Perrin hırlayarak Çevik’i diğerlerinin ardından topukladı. Zarine atın sağrısından düşmemek için Perrin’in beline sarılmak zorunda kaldı. Perrin onun kahkaha attığını duyduğunu sandı.

42
Porsuğu Yatıştırmak

Şehrin gürültüsü, Perrin'in Caemlyn ve Cairhien'den hatırladığı onca patırtıyla Zarine'in kahkahasını –eğer gerçekten kahkaha idiyse– boğdu. Burada sesler farklıydı, daha yavaş ve farklı bir perdedendi, ama bir yandan da aynıydı. Kaba, düzensiz döşeme taşları üzerinde çizme, tekerlek ve nal sesleri, yük ve binek arabalarının gıcırdayan dingilleri, hanlardan ve meyhanelerden süzülen müzik, şarkı ve kahkahalar. Sesler. İnsanın kafasını dev bir arı kovanına sokması gibi bir uğultu. Yaşayan, büyük bir şehir.

Bir yan sokakta örse vurulan çekicin tangırtısını işitti ve farkında olmadan omuzlarını oynattı. Çekiç ve maşa tutmayı, darbeleriyle şekillendirdiği kor beyaz metalin kıvılcımlar saçmasını özlemişti. Demirhane sesleri arkasında giderek yok oldu, arabaların gürültüsü, sokaklardaki dükkân sahiplerinin ve insanların mırıltısı altında kayboldu. Onca insanın ve atın, yemeğin ve fırının, şehirlere özgü yüz değişik kokunun altında, bataklık ve tuzlu su kokusu vardı.

Şehrin içinde ilk kez bir köprüye geldiklerinde şaşırdı –otuz adım genişliğinde alçak bir taş kemerdi bu– ama üçüncü benzer köprüde Illian'ın sokaklar kadar kanallarla da kaplı olduğunu ve o kanalların içinde sırıklarla yüklü mavnaları sürükleyen adamlara, ağır arabaları yürütmek için kırbaç savuranlar kadar sık rastlandığını anladı. Tahtırevanlar ve zaman zaman zengin bir tüccar ya da asil taşıyan, kapısına arma ya da aile simgesi resmedilmiş cilalı arabalar sokaktaki kalabalığın içinde dolanıyordu. Erkeklerin çoğu dudakların üstünü çıplak bırakan tuhaf sakallar bırakmıştı. Kadınlar arasında boyuna dolayacak eşarpların bağlı olduğu geniş kenarlı şapkalar yaygındı.

Bir kez geniş bir meydanı geçtiler, meydan on beş kulaç yüksekliğinde, iki kulaç genişliğinde, tepesinde zeytin dalı oymalarından çelenkler dışında hiçbir şey taşımayan sütunlarla çevriliydi. Meydanın iki yanında, kenarında sütunlar dizilmiş yürüyüş yolları, havadar balkonları, ince kuleleri ve mor çatıları olan iki muazzam beyaz saray duruyordu. İlk bakışta birbirlerinin tıpatıp yansıması gibi görünüyorlardı, ama sonra Perrin birinin her boyutta diğerinden biraz daha küçük, kulelerinin belki bir adım daha kısa olduğunu fark etti.

"Kral'ın Sarayı," dedi Zarine arkasından, "ve Büyük Konsey Salonu. İlk Illian Kralı, kendi sarayından daha büyük bir saray yapmadıkları sürece Dokuzlar Konseyi'nin dilediği sarayı alabileceğini söylemiş. Bu yüzden Konsey Kral'ın sarayını tıpatıp taklit etmiş, ama her ölçü altmış santim daha kısa yapılmış. O günden bu yana Illian hep böyledir. Kral ve Dokuzlar Konseyi devamlı çatışırlar ve Meclis her ikisiyle birden mücadele eder. Böylece onlar savaşlarını verirken halk, üzerlerinde kimsenin baskısını hissetmeden dilediği gibi yaşar. Bir şehre bağlı olmak zorundaysan, kötü bir yaşam biçimi değil. Sanırım bilmek istersin, demirci, burası Tammaz Meydanı, Avcı Andını içtiğim yer. Sanırım sonunda sana o kadar çok şey öğreteceğim ki kimse saçlarında kalmış samanları fark etmeyecek."

Perrin dilini tutmak için çabaladı ve bir daha hiçbir şeyi açık açık seyretmemeye karar verdi.

Kimse Loial'i sıradışı karşılamamış gibiydi. Birkaç kişi dönüp tekrar baktı ve küçük çocuklar bir süre peşinden koşturdu, ama Ogierler Illian'da biliniyor gibiydi. Halk sıcaklığı ve nemi de fark etmiyordu sanki.

Loial bu sefer insanların kendisini kabullenmesinden memnun görünmüyordu. Uzun kaşları yanaklarına kadar sarkmıştı ve kulakları düşmüştü, ama Perrin bunun sebebinin hava olduğundan emin değildi. Kendi gömleği terden ve nemden derisine yapışmıştı.

"Burada başka Ogierler bulacağından mı korkuyorsun, Loial?" diye sordu. Zarine'in arkasında kıpırdandığını hissetti ve diline lanet etti. Kadının Moiraine'in anlatmaya niyetliğinden de azını bilmesini sağlamaya kararlıydı. Belki bu şekilde sıkılır ve giderdi. *Artık Moiraine gitmesine izin verirse. Yak beni, omzuma tünemiş lanet bir atmaca istemiyorum, güzel olsa bile.*

Loial başını salladı. "Bazen taş ustalarımız buraya gelir." Sesi yalnızca bir Ogier için değil, herkes için fısıltı gibi çıkmıştı. Perrin bile zar zor duyabilmişti. "Yani, Shangtai Yurdu'ndan ustalar. Illian'ın bir kısmını –

Meclis Sarayı'nı, Büyük Konsey Salonu'nu, bazı başka binaları– yapan bizim *yurdumuzdan* ustalardı ve ne zaman onarım gerekse hep bizi çağırırlar. Perrin, burada Ogier varsa, beni *yurda* dönmeye zorlarlar. Bunu daha önce düşünmeliydim. Burası beni huzursuz ediyor, Perrin." Kulakları tedirgin tedirgin oynadı.

Perrin Çevik'i yaklaştırdı ve uzanıp Loial'in omzunu okşadı. Epey yükseğe, başının üzerine uzanması gerekmişti. Arkasındaki Zarine'in farkında olduğundan, sözlerini dikkatle seçti. "Loial, Moiraine'in seni götürmelerine izin vereceğini sanmıyorum. Uzun süredir bizimlesin ve bizimle kalmanı istiyor gibi. Seni götürmelerine izin vermez, Loial." *Neden olmasın,* diye merak etti aniden. *Beni yanında tutuyor, çünkü Rand için önemli olabileceğimi düşünüyor ve belki de bildiklerimi başkalarına anlatmamı istemiyor. Belki onun kalmasını da bu yüzden istiyordur.*

"Elbette, vermez," dedi Loial, biraz daha güçlü bir sesle. Kulakları dikildi. "Hem, faydalı oluyorum. Yine Yollar'da yolculuk etmesi gerekebilir ve ben olmadan yapamaz." Zarine Perrin'in arkasında kıpırdandı ve Perrin Loial ile göz göze gelmeye çalışarak başını iki yana salladı. Ama Loial bakmıyordu. Ağzından çıkan lafın sonradan farkına varmış gibiydi ve kulaklarındaki tüyler azıcık aşağı yattı. "Umarım sebep bu değildir, Perrin." Ogier çevrelerindeki şehre baktı ve kulakları yine yattı. "Buradan hoşlanmadım, Perrin."

Moiraine Lan'e yaklaştı ve alçak sesle konuştu, ama Perrin sözlerini yakalamayı başardı. "Bu şehirde yolunda olmayan bir şeyler var." Muhafız başını salladı.

Perrin omuzlarının arasında bir kaşıntı hissetti. Aes Sedai'nin sesi sert çıkmıştı. *İlk önce Loial, şimdi de o. Göremediğim ne var?* Güneş ışığında çatılar parlıyor, solgun taş duvarlarda yansımalar oluşuyordu. O binaların içleri serin olabilirmiş gibi görünüyordu. Binalar temiz ve parlaktı, insanlar da öyle. İnsanlar.

Başta sıradışı bir şey göremedi. İşlerinin peşinde koşuşturan, maksatlı ama Perrin'in kuzeyde alışık olduğundan daha yavaş, erkekler ve kadınlar. Bunun sıcak ve parlak güneş yüzünden olabileceğini düşündü. Sonra bir fırıncı çırağının kafasının üzerinde dengelediği büyük bir tepsi içinde taze somunlarla sokakta yürümesini izledi; genç adam yüzünü buruşturmuştu. Bir dokumacı dükkânının önündeki kadın, incelemesi için parlak renkli kumaş toplarını kaldıran adamı ısıracakmış gibi görünüyordu. Köşedeki jonglör dişlerini gıcırdatıyor, önünde, yerde duran şapkasına para atan

insanlara, onlardan nefret ediyormuş gibi bakıyordu. Herkes böyle görünmüyordu, ama Perrin'e her beş surattan birinde öfke ve nefret var gibi gelmişti. Ve o insanlar bunun farkında bile değildi.

"Sorun ne?" diye sordu Zarine. "Gerildin. Sanki bir kayaya tutunuyorum."

"Bir gariplik var." dedi Perrin ona. "Ne olduğunu bilmiyorum, ama bir gariplik var." Loial hüzünle başını salladı ve onu geri götüreceklerini mırıldandı.

Onlar atlarını sürerken çevrelerindeki binalar değişmeye başladı, Illian'ın diğer yanında geçtikleri köprülerden daha fazla köprü geçtiler. Artık açık renk taşlar cilalanmamış, çıplak duruyordu. Kuleler ve saraylar yerlerini hanlara ve depolara bıraktı. Sokaklardaki erkeklerin çoğu ve bazı kadınlar, tuhaf, yuvarlanır gibi bir yürüyüş tarzına sahipti; hepsi gemiciler gibi çıplak ayaklıydı. Havadaki zift ve kenevir, yeni kesilmiş veya kurutulmuş tahta kokuları güçlüydü, en baskınıysa ekşi çamur kokusuydu. Kanalın kokusu da değişti, Perrin'in burnunu kırıştırmasına sebep oldu. *Lazımlık,* diye düşündü. *Lazımlık ve eski tuvalet.* Midesi bulandı.

"Çiçek Köprüsü," diye bildirdi Lan, bir başka alçak köprüyü geçerlerken. Derin derin nefes aldı. "Ve şimdi Hoşrayiha Mahallesi'ndeyiz. Illianlılar şair bir halktır."

Zarine Perrin'in sırtına yaslanarak kahkahasını bastırdı.

Muhafız, aniden Illian'ın ağır hızına dayanamamaya başlamış gibi onları sokaklardan geçirip bir hana getirdi. Han iki katlı, kaba, yeşil damarlı taşlar ve açık yeşil kiremitlerden yapılmış bir binaydı. Akşam yaklaşıyordu, güneş batarken ışık yumuşuyordu. Hava sıcaklığı biraz azalıyordu, ama fazla değil. Hanın önündeki ata binme taşına oturmuş oğlanlar sıçrayıp atları almaya koştular. Siyah saçlı bir oğlan Loial'e Ogier olup olmadığını sordu ve Loial olduğunu söylediğinde oğlan tatmin olmuş şekilde başını sallayarak, "Ben de öyle düşünmüştüm zaten," dedi. Loial'in verdiği parayı havaya atıp tutarak iri atı götürdü.

Perrin diğerlerinin arkasından içeri girmeden önce, hanın tabelasına bakarak kaşlarını çattı. Beyaz çizgili bir porsuk arka ayakları üzerinde dans ediyordu. Karşısındaki adam gümüş bir kürek taşıyor gibiydi. Porsuğu Yatıştırmak, diyordu tabela. *Duymadığım bir hikâye olmalı.*

Salonun zemini talaş kaplıydı, hava ise tütün dumanı. Aynı zamanda şarap, mutfakta pişen balık ve ağır, çiçeksi bir parfüm kokusu vardı. Yüksek tavandaki kirişler kaba yontulmuş ve eskilikten kararmıştı. Akşamın bu

erken saatinde, basit işçi ceketleri ve yelekleri giymiş adamlar ve birkaç denizci, tabure ve sıraların ancak dörtte birini doldurmuştu. Hepsi parfümün geldiği yöne, on iki telli bir kanun tıngırdatarak şarkı söyleyen, eteklerini sallayarak dans eden güzel, kara gözlü bir kıza bakıyordu. Kızın bol, beyaz bluzunun boynu oldukça açıktı. Perrin ezgiyi tanıdı –“Dans Eden Kız”– ama kızın söylediği sözler bildiklerinden farklıydı.

“Lugardlı bir kız geldi köye,
ne görecekse görmeye.
Göz kırpıp gülümsedi ve oltasıyla
bir, iki, üç oğlan çekti.
İnce ayak bileği ve inci gibi teniyle
bir gemi sahibini mest etti,
Neşeyle kahkaha attı ve hafifçe içini çekti,
Dilediğini yaptı özgürce. Özgürce.”

Kız yeni bir bölüme başladı ve Perrin sözleri duyunca kıpkırmızı kesildi. Tenekeci kızların dansından sonra onu hiçbir şeyin şoke edemeyeceğini sanıyordu, ama o dans yalnızca imayla sınırlıydı. Bu kız ise açık açık söylüyordu.

Zarine ezgiyle başını sallıyor ve sırıtıyordu. Perrin’e bakarken sırıtışı genişledi. “Bak sen, senin yaşında bir adamın kızarabileceğini hiç sanmazdım, çiftçi çocuk.”

Perrin ona dik dik baktı ve aptalca olduğunu bildiği bir şey söyleyecekken kendini tuttu. *Neye uğradığımı anlamadan bu lanet kadın beni yerimde sıçratıyor. Işık, iddiaya girerim hiç kız öpmediğimi düşünüyordur!* Şarkıcı kızın söylediklerini dinlememeye çalıştı. Yüzündeki kızarmanın önüne geçmezse Zarine’in ona takılmaya devam edeceği kesindi.

Onlar içeri girdiğinde hancı kadının yüzünde bir şaşkınlık belirmişti. Saçları ensesinde büyükçe bir topuz halinde toplanmış olan iri, tombul bir kadındı ve etrafa güçlü bir sabun kokusu yayıyordu. Kadın şaşkınlığını hemen bastırdı ve Moiraine’e doğru seğirtti.

“Mari Hanım,” dedi, “sizi burada göreceğimi hiç sanmıyordum.” Perrin ile Zarine’e bakarak tereddüt etti, bir kez de Loial’e baktı, ama ikisine fırlattığı sorgulayan bakışla değil. Ogier’i görünce gözleri parlamıştı

aslında, ama dikkati tamamen “Mari Hanım”ın üzerindeydi. Sesini alçalttı, “Güvercinlerim güvenle geldi mi?” Lan’i Moiraine’in bir parçası olarak kabul etmiş gibiydi.

“Eminim gelmişlerdir, Nieda,” dedi Moiraine. “Ben uzaktaydım, ama Adine’in bildirdiğin her şeyi not ettiğinden eminim.” Masanın üzerinde şarkı söyleyen kızı kınamayan gözlerle izledi. Yüzünde başka ifade de yoktu. “Porsuk buraya son geldiğim zamandan daha sessiz.”

“Ya, Mari Hanım, öyle. Öyle görünüyor ki hödükler henüz kışı atlatamadı. Bu kışın sonuna kadar, on yıldır Porsuk’ta kavga çıkmamıştı.” Şarkıcının yakınında oturmayan tek adama doğru başını salladı. Adam Perrin’den bile iriydi ve sırtını duvara yaslamış, kalın kollarını kavuşturmuş ayakta duruyor, ayağını ezgiyle yere vuruyordu. “Bili bile onlara hâkim olmakta güçlük çekiyordu, bu yüzden akıllarını öfkeden uzaklaştırmak için kızı tuttum. Altara’dan bir yerden geliyormuş.” Başını eğdi, bir an dinledi. “Sesi güzel, ama onun yaşındayken ben daha iyi şarkı söylüyordum –ya, dansım da daha iyiydi.”

Perrin bu dev kadının masanın üzerinde dans ederek o şarkıyı –bir dize işitti; “İç gömleği bile giymem. Giymem”– söylediğini düşününce ağzı açık kaldı. Ta ki Zarine kaburgalarına sıkı bir yumruk indirene kadar. Homurdandı.

Nieda ona baktı. “Boğazın için sana biraz bal ve sülfür karıştırayım, evlat. Hava ısınmadan üşütmek istemezsin. Hele kolunda öyle güzel bir kız varken hiç.”

Moiraine Perrin’e, işine karıştığını anlatmak istermiş gibi baktı. “Dövüşlerden bahsetmen tuhaf,” dedi. “Yeğeninin bu tür şeyleri başarıyla engellediğini hatırlıyorum. İnsanları bu kadar sinirli kılacak bir şey mi oldu?”

Nieda bir an düşündü. “Belki. Söylemek zor. Genç lordlar havanın daha güzel koktuğu yerlerde yapamadıkları kız peşinde koşmak ve içmek gibi şeyler için hep rıhtımlara gelirler. Belki artık, kış zorlu geçtiği için daha sık geliyorlardır. Belki. Diğerleri de birbirleriyle daha sık dalaşıyor. Gerçekten de zorlu bir kış oldu. Bu erkekleri ve kadınları daha sinirli hale getiriyor. Onca yağmur ve soğuk. Öyle ki, iki sabah uyandığımda lavabomda buz buldum. Geçen kış kadar zorlu değil elbette, ama o bin senede bir görülecek bir kıştı. Beni gökten donmuş su yağdığını anlatan gezginlerin hikâyelerine inandıracak kadar zorlu.” Buna ne kadar az inandığını göstermek için

kıkırdadı. Bu sesin bu kadar iri bir kadından çıkması Perrin'e tuhaf geliyordu.

Perrin başını iki yana salladı. *Kara inanmıyor mu?* Ama kadın bu havanın serin olduğunu düşünüyorsa, Perrin kadının kara inanmamasına inanırdı.

Moiraine düşünceli düşünceli başını eğdi, başlığı yüzünü gölgeliyordu.

Masanın üzerindeki kız yeni bir bölüm söylüyordu ve Perrin kendini elinde olmadan onu dinlerken buldu. Kızın söylediği şeyleri yapan herhangi bir kadın duymamıştı, ama ilgi çekici geliyordu. Zarine'in onu izlediğini fark etti ve dinlemiyormuş gibi yapmaya çalıştı.

"Son zamanlarda Illian'da sıradışı ne oldu?" dedi Moiraine sonunda.

"Sanırım Lord Brend'in Dokuzlar Konseyi'ne yükselmesine sıradışı diyebilirsiniz," dedi Nieda. "Talih dürtsün beni, bu kıştan önce adamın adını duyduğumu bile hatırlamıyorum, ama şehre geldi –diyorlar ki Murandy sınırının yakınından bir yerden– ve bir hafta içinde Konsey'e girdi. İyi bir adam ve Dokuzlar içinde en güçlüsü olduğunu söylüyorlar –en yeni üye olduğu ve tanınmadığı halde artık başı o çekiyormuş– ama bazen adam hakkında tuhaf rüyalar görüyorum."

Moiraine ağzını açtı –Nieda'ya son birkaç geceyi kastettiğini söylemek için, Perrin bundan emindi– ama duraksadı ve bunun yerine, "Ne tür tuhaf rüyalar, Nieda?" dedi.

"Ah, aptal şeyler, Mari Hanım. Aptal şeyler işte. Gerçekten dinlemek istiyor musunuz? Lord Brend'i tuhaf yerlerde gördüm, havada asılı köprülerde yürüyordu. O rüyaların hepsi sisliydi, ama her gece geldiler. Böyle şey duydunuz mu? Aptallık, Talih dürtsün beni! Ama yine de tuhaf. Bili de aynı rüyaları gördüğünü söyledi. Bence benim rüyalarımı duyup etkileniyor. Sanırım bazen pek akıllıca davranmıyor, bizim Bili."

"Ona haksızlık ediyor olabilirsin," dedi Moiraine usulca.

Perrin karanlık başlığı içindeki kadına baktı. Sarsılmış görünüyordu, Ghealdan'da yeni bir sahte Ejder çıktığını duyduğu zamankinden daha fazla sarsılmış. Perrin korku kokusu alamıyordu, ama... Moiraine korkuyordu. Moiraine'in öfkelenmesinden çok daha dehşet verici bir düşünceydi bu. Onu öfkeli hayal edebiliyordu; korkabileceğini ise hayal bile edemiyordu.

"Nasıl da çenem düştü," dedi Nieda, ensesindeki topuzu okşayarak. "Sanki benim aptal rüyalarımın önemi varmış gibi." Yine kıkırdadı. Hızlı bir kıkırdama; kara inanmak kadar aptalca değildi bu. "Sesiniz yorgun

çıkıyor, Mari Hanım. Size odalarınızı göstereyim. Ve sonra yeni yakalanmış kırmızı-çizgi ile bir yemek."

Kırmızı-çizgi? Bunun bir balık olması gerektiğini düşündü; pişmekte olan balığın kokusunu alabiliyordu.

"Odalar," dedi Moiraine. "Evet. Oda tutacağız. Yemek bekleyebilir. Gemiler. Nieda, Tear'a hangi gemiler gidiyor? Yarın erken. Bu gece yapmam gerekenler var." Lan kaşlarını çatarak ona baktı.

"Tear'a mı, Mari Hanım?" Nieda kahkaha attı. "Hiç yok. Dokuzlar bir ay önce gemilerin Tear'a gitmesini yasakladı, Tear'dan gelenler de buraya uğramıyor, ancak Deniz Halkı'nın yasağa aldırdığını sanmıyorum. Ama limanda Deniz Halkı gemisi yok. Bu tuhaf. Dokuzlar'ın emrini kastediyorum. Üstelik normalde onun önderliği olmadan tek adım atsalar sesini yükselten Kral'dan da bu konuda çıt çıkmıyor. Ya da belki tam olarak öyle değildir. Hep Tear'a savaş açılacağı söyleniyor, ama ordu için malzeme taşıyan tekneciler ve arabacılar askerlerin kuzeye, Murandy'ye baktığını söylüyor."

"Gölge'nin yolları dolaşıktır," dedi Moiraine gergin bir sesle. "Yapmamız gerekeni yapmalıyız. Odalar, Nieda. Ve sonra, o sözünü ettiğin yemeği yeriz."

Porsuk'un genel görünüşüne rağmen Perrin'in odası beklediğinden daha rahattı. Yatak geniş, şilte yumuşaktı. Kapı eğilmiş çıtalardan yapılmıştı ve pencereyi açtığı zaman odaya liman kokuları taşıyan bir rüzgâr doldu. Kanaldan gelen kokular da karışmıştı içine, ama en azından serinleticiydi. Pelerinini, sadağını ve baltasını askılara astı, yayını bir köşeye dikti. Başka her şeyi heybelerde ve battaniye rulosunda bıraktı. Gece sakin olmayabilirdi.

Moiraine daha önce korkmuş gibi konuşmuşsa da, bu gece yapması gereken şeyler olduğunu söylerkenki halinin yanında hiçbir şeydi bu. Bir an için, kafasını yabanarısı yuvasına sokacağını ve onları çıplak parmaklarıyla ezeceğini ilan eden bir kadından yayılacak kadar büyük bir korku kokusu almıştı burnu. *Işık aşkına, neyin peşinde bu kadın? Moiraine korkuyorsa, benim dehşete düşmem gerekir.*

Düşmediğini fark etti. Dehşete düşmemişti, korkmamıştı bile. Aslında... heyecanlıydı. Bir şeyin olmasına hazır, neredeyse hevesli. Kararlı. Duyguları tanıdı. Savaşmadan önce kurtların hissettikleriydi. *Yak beni, korkmayı tercih ederdim!*

Loial dışında salona ilk inen o olmuştu. Nieda onlar için geniş bir masa ve sıra yerine çubuklu sırtları olan sandalyeler ayarlamıştı. Hatta Loial'in sığabileceği kadar büyük bir sandalye de bulmuştu. Odanın karşısındaki kız zengin bir tüccar hakkında şarkı söylüyordu. Adam atlarını olanaksız bir şekilde kaybetmiş, sonra bir sebepten arabayı kendi çekmeye karar vermişti. Dinleyen adamlar kahkahayla kükrüyordu. Pencereler karanlığın Perrin'in beklediğinden erken geldiğini gösteriyordu; hava yağmura hazırlanıyormuş gibi kokuyordu.

"Bu handa bir Ogier odası var," dedi Loial, Perrin otururken. "Anlaşılan Illian'daki her handa varmış. Taş ustaları geldiğinde Ogier müşteri çekmeyi umuyorlarmış. Nieda çatısının altında bir Ogier bulunmasının şans getirdiğini söylüyor. Fazla Ogier müşteri bulduklarını sanmıyorum. Çalışmak için Dışarı gittiklerinde Taş Ustaları hep bir arada kalır. İnsanlar çok aceleci, İhtiyarlar hep sinirlerin kızışacağından ve birinin baltasına uzun bir sap takacağından korkar." Şarkıcının çevresindeki adamları, onlardan bunu beklermiş gibi süzdü. Kulakları yine yatmıştı.

Zengin tüccar, kahkahalar eşliğinde arabasını kaybetmek üzereydi. "Illian'da Shangtai Yurdu'ndan Ogier olup olmadığını öğrendin mi?"

"Varmış, ama Nieda kışın gittiklerini söyledi. İşlerini bitirmemişler. Bunu anlamıyorum. Ustalar para ödendiği sürece işlerini eksik bırakmazlar ve Nieda konunun bu olmadığını söyledi. Bir sabah çekip gitmişler, geceleyin bazıları Maredo Geçidi'nde yürüdüklerini görmüş. Perrin, bu şehirden hoşlanmıyorum. Neden, bilmiyorum, ama beni... huzursuz ediyor."

"Ogierler," dedi Moiraine, "bazı şeylere karşı duyarlıdır." Yüzü hâlâ gizliydi. Anlaşılan Nieda birini gönderip Moiraine için koyu mavi ketenden hafif bir pelerin aldırmıştı. Kadındaki korku kokusu yok olmuştu, ama sesi sıkı kontrol altında gibi geliyordu. Lan Moiraine'in sandalyesini tuttu; Muhafız'ın gözleri endişeliydi.

Son inen Zarine'di, parmaklarını yeni yıkanmış saçlarında gezdiriyordu. Üzerindeki bitki kokusu öncekinden de güçlüydü. Nieda'nın masaya koyduğu tabağa baktı ve alçak sesle, "Balıktan nefret ederim," diye mırıldandı.

Şişman kadın yemeklerin hepsini raflı, küçük bir arabada getirmişti; arabanın bazı yerleri tozluydu, Moiraine'in onuruna depodan çıkarılmış gibiydi. Tabaklar, kenarları kopmuş olsalar da, Deniz Halkı porseleniydi.

"Ye," dedi Moiraine, doğaldan Zarine'e bakarak. "Her öğünün sonuncusu olabileceğini hatırla. Bizimle yolculuk etmeyi sen seçtin, bu

yüzden bu gece balık yiyeceksin. Yarın, ölebilirsin."

Perrin kırmızı çizgili, neredeyse yuvarlak beyaz balığı tanımıyordu, ama kokusu güzeldi. Tabağına servis çatalıyla iki tane aldı ve lokmasının üzerinden Zarine'e sırıttı. Balıkların tadı da güzeldi, hafifçe baharatlıydı. *Pis balıklarını ye, atmaca,* diye düşündü. Zarine'in onu ısırmak üzereymiş gibi göründüğünü de düşündü.

"Kızın şarkısını kesmemi ister misiniz, Mari Hanım?" diye sordu Nieda. Masaya bir tas bezelye ve bir tür sert lapa koyuyordu. "Yemeğinizi sessizlik içinde yiyebilmeniz için?"

Gözlerini tabağına dikmiş olan Moiraine duymamış gibiydi.

Lan bir an dinledi –tüccar sırasıyla arabasını, pelerinini, çizmelerini, altınlarını ve giysilerinin kalanını yitirmişti, şimdi yemek karşılığında bir domuzla güreşmesi gerekiyordu– ve başını iki yana salladı. "Bizi rahatsız etmiyor." Bir an, Moiraine'e bakmadan önce gülümseyecek gibi oldu. Sonra endişe gözlerine geri döndü.

"Sorun ne?" dedi Zarine. Balığına hiç bakmıyordu. "Sorun olduğunu biliyorum. Karşılaştığımızdan beri yüzünde böyle bir ifade görmedim, taş surat."

"Soru yok!" dedi Moiraine keskin bir sesle. "Sana söylediğim kadarını bileceksin, daha fazlasını değil!"

"Peki ne söyleyeceksin bana?" diye sordu Zarine.

Aes Sedai gülümsedi. "Balığını ye."

Bundan sonra yemek, odada süzülen şarkılar dışında sessizlik içinde devam etti. Bir şarkı karısının ve kızlarının soytarısı olan, ama şişinme huyundan hiçbir şey yitirmeyen zengin bir adam hakkındaydı. Bir başkası üzerinde giysileri olmadan yürüyüşe çıkmaya karar veren dalgın bir genç kadın, bir diğeri at yerine kendini nallamayı başaran bir demirci hakkındaydı. Zarine sonuncusunu dinlerken gülmekten boğulacaktı neredeyse, hatta boş bulunup balıktan bir lokma aldı ve aniden, ağzına çamur koymuş gibi yüzünü buruşturdu.

Ben ona gülmeyeceğim, dedi Perrin kendi kendine. *Ne kadar aptal görünürse görünsün, ona görgünün nasıl bir şey olduğunu göstereceğim.* "Tadı güzel, değil mi?" dedi. Zarine ona ters bir bakış fırlattı, Moiraine düşüncelerini kestiği için kaşlarını çattı. Masadaki tek konuşma bu oldu.

Rezil bir şeyin kokusu Perrin'in ensesindeki tüyleri diken diken ettiği sırada Nieda tabakları topluyor, masaya peynir tabaklarını diziyordu. Bu,

olmaması gereken bir şeyin kokusuydu ve bu kokuyu daha önce iki kez almıştı. Huzursuzca salona bakındı.

Kız hâlâ bir öbek dinleyicinin ortasında şarkı söylüyor, kapıdan giren bazı adamlar odada yürüyor ve Bili ayakta durmuş, kanunun temposuna ayağıyla eşlik ediyordu. Nieda topuzunu okşadı, odaya hızlı bir bakış fırlattı ve dönüp arabayı iterek uzaklaştı.

Perrin arkadaşlarına baktı. Loial her zamanki gibi ceketinin cebinden bir kitap çıkarmıştı, nerede olduğunu unutmuş gibiydi. Zarine dalgın dalgın bir beyaz peynir parçasını yuvarlayarak önce Perrin'e, sonra Moiraine'e, sonra yine Perrin'e bakıyor, bir yandan da bakmıyormuş gibi yapıyordu. Ama Perrin'in asıl ilgilendiği Lan ve Moiraine'di. Onlar bir Myrddraal'i, bir Trolloc'u, herhangi bir Gölgedölünü yüz adım yaklaşmadan hissedebilirdi, ama Aes Sedai önündeki masaya dalgın dalgın bakıyordu ve Muhafız onu izleyerek sarı peynir kesiyordu. Ama yanlışlık kokusu oradaydı, tıpkı Jarra'da ve Remen'in kenarında olduğu gibi ve bu sefer yok olmuyordu. Salonun içindeki bir şeyden geliyor gibiydi.

Odayı yine inceledi. Duvarın dibinde duran Bili, odada yürüyen bazı adamlar, masanın üzerinde şarkı söyleyen kız, çevresinde oturan, kahkaha atan adamlar. *Odada yürüyen adamlar mı?* Adamlara kaşlarını çattı. Sıradan suratlı altı adam tam Perrin'in oturduğu yere doğru yürüyordu. Çok sıradan suratlar. Kızı dinleyen adamları incelemek için dönecekken yanlış kokunun altı adamdan geldiğini fark etti. Aniden, fark edildiklerini anlamış gibi adamların ellerinde bıçaklar belirdi.

"Bıçakları var!" diye kükredi Perrin ve peynir tabağını üstlerine fırlattı.

Salonda kargaşa patlak verdi, adamlar bağırdı, şarkıcı çığlık attı, Nieda Bili'ye bağırdı, her şey aynı anda oldu. Lan ayağa sıçradı ve Moiraine'in elinden bir ateş topu fırladı. Loial sandalyeyi sopa gibi kaldırdı ve Zarine küfrederek bir yana kaçtı. Onun elinde de bir bıçak vardı, ama Perrin olan biten başka şeyleri fark edemeyecek kadar meşguldü. O adamlar doğrudan ona bakıyor gibiydi ve Perrin'in baltası odasında, bir askıda asılıydı.

Bir sandalye yakalayarak çubuklu sırtı oluşturan kalın bacaklardan birini kopardı, sandalyenin kalanını adamlara fırlattı ve uzun sopasıyla işe koyuldu. Adamlar, Lan ve diğerleri yalnızca yollarının üzerindeki engellermiş gibi çıplak çelikle ona ulaşmaya çalışıyordu. Bu kalabalık içinde Perrin'in tek yapabildiği ellerindeki bıçakları kendisinden uzaklaştırmaktı ve sopayı şiddetli savurduğunda altı saldırgan kadar Lan, Loial ve Zarine'i de tehlikeye atıyordu. Göz ucuyla Moiraine'in yüzünde

sinirli bir ifadeyle bir kenarda durduğunu fark etti; birbirlerine öyle karışmışlardı ki düşman kadar dostu da tehlikeye atmadan hiçbir şey yapamıyordu. Bıçak kullanan adamlardan hiçbiri ona bakmıyordu; Perrin'le aralarında bir engel oluşturmuyordu çünkü.

Perrin nefes nefese sıradan görünüşlü adamlardan birine öyle hızlı vurdu ki kemik kırılma sesi duydu ve aniden hepsinin yerde olduğunu fark etti. Her şey on beş dakika, hatta daha fazla sürmüş gibiydi, ama Bili'nin yerde ölü yatan altı adama bakarak ellerini oynattığını gördü. Bili'nin kavga bitmeden yetişme fırsatı bile olmamıştı.

Lan'in yüzü her zamankinden de sertti; bedenleri tepeden tırnağa ama hoşnutsuzluk ifade eden bir hızla aramaya başladı. Loial hâlâ savurmak için kaldırdığı sandalyeyi tutuyordu; irkildi ve utangaç bir sırıtışla sandalyeyi indirdi. Moiraine Perrin'e bakıyordu. Bıçağını ölü adamların birinin göğsünden çıkaran Zarine de öyle. Yanlışlık kokusu, adamlarla birlikte ölmüşçesine kaybolmuştu.

"Gri Adamlar," dedi Aes Sedai yumuşak bir sesle, "ve senin peşindeydiler."

"Gri Adamlar mı?" Nieda yüksek sesle, sinirli sinirli kahkaha attı. "Aman, Mari Hanım, şimdi öcülere, umacılara, Hortlaklara ve Vahşi Av'da siyah köpeklerle at süren İhtiyar Ecel'e de inanmaya başladığınızı söylersiniz siz." Şarkı dinleyen adamlardan bazıları da güldü, ama ölü adamlar kadar Moiraine'e de huzursuz bakışlar fırlatıyorlardı. Şarkıcı da iri gözlerle Moiraine'e bakıyordu. Perrin ortalık iyice karışmadan önce gelen o tek ateş topunu hatırladı. Gri Adamlardan biri kavrulmuş görünüyordu ve etrafa mide bulandırıcı bir yanık kokusu saçıyordu.

Moiraine Perrin'den şişman kadına döndü. "Bir insan," dedi Aes Sedai sakin sakin, "Gölgedölü olmadan da Gölge'de yürüyebilir."

"Ah, evet, Karanlıkdostları." Nieda ellerini geniş kalçalarına dayadı ve cesetlere kaşlarını çattı. Lan aramasını bitirmişti; Moiraine'e baktı ve herhangi bir şey bulmayı zaten beklememiş gibi başını iki yana salladı. "Büyük olasılıkla hırsızlar, ama hırsızların bir hana açık açık girecek kadar cesur olduklarını hiç duymamıştım. Daha önce Porsuk'ta hiç adam öldürülmemişti. Bili! Bunları çıkar, kanala at ve buraya da taze talaş dök. Arka kapıdan, aman. Bekçilerin uzun burunlarını Porsuk'a sokmalarını istemeyiz." Bili, olaya el atmakta geç kaldıktan sonra işe yaramaya hevesliymiş gibi başını salladı. İki eliyle iki ölü adamı kemerlerinden yakaladı ve mutfağa doğru taşıdı.

“Aes Sedai?” dedi kara gözlü şarkıcı. “Bayağı şarkılarımla sizi gücendirmek istememiştim.” Göğsünün açıktaki kısmını, ki bu büyük kısmı demekti, elleriyle örtüyordu. “Dilerseniz başka şarkılar söyleyebilirim.”

“Ne istiyorsan onu söyle, kızım,” dedi Moiraine ona. “Beyaz Kule dünyadan sandığın kadar yalıtılmış değildir, ayrıca senin söyleyebileceklerinden daha kaba şarkılar duydum ben.” Yine de artık herkesin Aes Sedai olduğunu bilmesinden memnun kalmamış gibi görünüyordu. Lan’e bir bakış fırlattı, keten pelerinini topladı ve kapıya yöneldi.

Muhafız hızla hareket edip önüne geçti ve kapının önünde alçak seslerle konuştular, ama Perrin hemen yanı başında fısıldaşıyorlarmış gibi işitebiliyordu söylediklerini.

“Bensiz gitmeyi mi düşünüyorsun?” dedi Lan. “Sana bağlanırken sağ kalmanı sağlamak için yemin ettim, Moiraine.”

“Üstesinden gelecek donanıma sahip olmadığın bazı tehlikeler bulunduğunu her zaman biliyordun, Gaidin’im. Yalnız gitmeliyim.”

“Moiraine...”

Kadın sözünü kesti. “Beni dinle, Lan. Başarısız olursam, anlayacaksın ve kendini Beyaz Kule’ye dönmek zorunda hissedeceksin. Zamanım olsa bile bunu değiştirmezdim. Benim intikamımı almak için nafile bir teşebbüste hayatını kaybetmene izin veremem. Perrin’i de yanına al. Gölge bana onun Desen’deki önemini gösterdi, ne olduğu açık olmasa da. Aptallık ettim. Rand o kadar güçlü bir *ta’veren* ki, yakınında iki tane daha olmasının ne anlama gelebileceğini görmezden geldim. Perrin ve Mat varken Amyrlin olayların akışını etkilemeyi hâlâ başarabilir. Rand serbestken, bunu yapmak zorunda kalacak. Ona neler olduğunu anlat, Gaidin’im.”

“Çoktan ölmüşsün gibi konuşuyorsun,” dedi Lan kabaca.

“Çark dilediği gibi dokuyor ve Gölge dünyayı karartıyor. Beni dinle Lan ve itaat et. Yeminin böyleydi.” Bundan sonra gitti.

43
Gölgekardeşler

Kara gözlü kız yine masanın üzerine çıktı ve titrek sesle şarkı söylemeye başladı. Perrin ezgiyi “Aynora Hanım’ın Horozu” olarak biliyordu ve sözler farklı olsa da, hayal kırıklığı –ve hayal kırıklığına uğradığı için utanç– içinde şarkının gerçekten de bir horoz hakkında olduğunu gördü. Şarkıyı Luhhan Hanım bile onaylardı. *Işık, gittikçe Mat kadar kötü oluyorum.*

Dinleyicilerin hiçbiri şikâyet etmedi; adamlardan bazılarının canı biraz sıkkın gibiydi, ama Moiraine’in neyi onaylayacağı hakkında şarkıcı kadar endişeli görünüyorlardı. Hiçbiri, gitmiş olsa bile bir Aes Sedai’ye kusur etmek istemiyordu. Bili geri döndü ve iki Gri Adam daha götürdü; dinleyicilerden birkaçı cesetlere baktı ve başlarını salladılar. İçlerinden biri talaşa tükürdü.

Lan gelip Perrin’in önünde durdu. “Onları nasıl fark ettin, demirci?” diye sordu sessizce. “Üstlerindeki kötülük lekesi Moiraine ve benim sezeceğimiz kadar güçlü değildir. Gri Adamlar fark edilmeden yüz askerin arasından geçebilir, aralarında Muhafızlar olsa bile.”

Zarine’in gözlerinin üzerinde olduğunun farkında olan Perrin sesinin Lan’inkinden de alçak çıkması için çabaladı. “Ben... ben onların kokusunu aldım. Daha önce Jarra’da ve Remen’de de almıştım, ama her seferinde kaybolmuştu. İki seferde de biz oraya varmadan gitmişlerdi.” Zarine’in işitip işitmediğinden emin değildi; kız dinlemeye çalışarak, ama aynı zamanda dinlemiyormuş gibi görünme çabasıyla öne eğiliyordu.

“Demek Rand’ı takip ediyorlardı. Şimdi de seni takip ediyorlar, demirci.” Muhafız şaşırmış gibi görünmüyordu. Sesini daha normal bir düzeye yükseltti. “Ben çıkıp dışarıya bakacağım, demirci. Senin gözlerin

benim kaçırdığım bir şeyi görebilir." Perrin başını salladı; yardım istemesi Muhafız'ın ne kadar endişelendiğini gösteriyordu. "Ogier, senin halkın da çoğundan iyi görür."

"Oh, ah," dedi, Loial. "Şey, sanırım ben de bir göz atabilirim." İri, yuvarlak gözleri yana, hâlâ yerde yatmakta olan iki Gri Adam'a kaydı. "Dışarıda bunlardan daha fazlası olduğunu sanmıyorum. Ya siz?"

"Ne arıyoruz, taş surat?" dedi Zarine.

Lan bir an onu süzdü, sonra bir şey söylememeye karar vermiş gibi başını iki yana salladı. "Ne bulabilirsek, kızım. Gördüğüm zaman anlarım."

Perrin baltasını almak için yukarı çıkmayı düşündü, ama Muhafız kapıya yöneldi ve kılıcı belinde değildi. *Ona ihtiyacı yok ki,* diye düşündü Perrin aksi aksi. *Kılıcı olmadan da aynı ölçüde tehlikeli.* Takip ederken sandalye bacağını bırakmadı. Zarine'in hançerinin hâlâ elinde olduğunu görünce rahatladı.

Gökyüzünde yoğun, siyah bulutlar geziniyordu. Sokak alacakaranlığın geç saatleri kadar karanlıktı ve insanlar yağmura yakalanmak için beklemeyip gittiğinden, boştu. Sokağın aşağısındaki köprünün üzerinde bir adam koşuyordu; etrafta Perrin'in gördüğü tek insan oydu. Rüzgâr şiddetleniyor, düzensiz döşeme taşlarının üzerinde bir paçavra sürüklüyordu; at binmeye yardımcı olmak üzere yerleştirilmiş taşların altına sıkışmış bir başkası, küçük şaklamalar çıkararak dalgalanıyordu. Gök homurdandı ve gürledi.

Perrin burnunu kırıştırdı. O rüzgârda havai fişek kokusu vardı. *Hayır, tam olarak havai fişek değil.* Daha çok yanık sülfür gibi bir kokuydu. Neredeyse.

Zarine hançerinin ucuyla Perrin'in elindeki sandalye bacağına vurdu. "Gerçekten güçlüsün, koca adam. O sandalyeyi, çöplerden yapılmış gibi parçaladın."

Perrin homurdandı. Sonra daha dik durduğunu fark etti ve bilinçli olarak kamburunu çıkardı. *Aptal kız!* Zarine alçak sesle kahkaha attı ve Perrin aniden dikilse mi, olduğu gibi mi kalsa, bilemez oldu. *Aptal!* Bu sefer kendini kastetmişti. *Bakınıyor olmalısın. Ne bulmak için?* Sokaklardan başka bir şey görmüyordu, neredeyse yanık sülfür gibi gelen koku ve elbette Zarine'in kokusu dışında bir koku da almıyordu.

Loial de ne araması gerektiğini merak ediyor gibiydi. Tüylü kulağını kaşıdı, sokağın bir o yanına, bir bu yanına baktı, sonra diğer kulağını kaşıdı. Sonra hanın çatısına baktı.

Lan hanın yanındaki geçitten çıktı ve binaların altındaki karanlık gölgeleri inceleyerek sokağa adım attı.

"Belki gözden kaçırdığı bir şey vardır," diye mırıldandı, ama buna inanmakta zorlanıyordu. Geçide döndü. *Bakmak için çıktım, öyleyse bakayım. Belki gözden kaçırdığı bir şey vardır.*

Lan sokağın biraz ötesinde durmuş, ayağının önündeki döşeme taşlarına bakıyordu. Muhafız hızlı hızlı yürüyerek, ama bir şey takip ediyormuş gibi önüne bakarak hana yöneldi. Takip ettiği şey doğrudan ata binme basamaklarından birine geliyordu, han kapısının yakınındakine. Orada durdu, gri taş blokun üzerine baktı.

Perrin geçide girmekten vazgeçti –Illian'ın bu kısmındaki kanallar kadar kötü kokuyordu orası– bunun yerine Lan'e yaklaştı. Muhafız'ın neye baktığını hemen gördü. Ata binme basamağının üzerinde, dev bir köpek ön pençelerini oraya koymuş gibi iki iz vardı. Yanık sülfür kokusu burada çok güçlüydü. *Köpekler taşta pençe izi bırakmaz. Işık, bırakmazlar!* Lan'in takip ettiği izi de seçebiliyordu. Köpek sokaktan yukarı, taşa kadar gelmiş, sonra geldiği yoldan dönmüştü. Sürülmüş bir tarladaki gibi iz bırakarak. *Ama bırakmazlar!*

"Karanlıktazısı," dedi Lan. Zarine'in nefesi kesildi. Loial usulca inledi. Bir Ogier için usulca. "Karanlıktazısı toprak üzerinde iz bırakmaz, demirci, çamur üzerinde bile bırakmaz, ama taş başka. Trolloc Savaşları'ndan bu yana Kıyamet Dağları'nın güneyinde Karanlıktazıları görülmemiştir. Bu köpek bir şey arıyordu, bence. Ve aradığını bulduğuna göre, efendisine söylemeye gitmiştir."

Beni mi? diye düşündü Perrin. *Gri Adamlar ve Karanlıktazıları beni mi arıyor? Bu çılgınlık!*

"Nieda'nın haklı olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Zarine titrek bir sesle. "İhtiyar Ecel gerçekten de Vahşi Av'da at mı sürüyor? Işık! Bunun masal olduğunu sanıyordum."

"Aptallaşma, kızım," dedi Lan sertçe. "Karanlık Varlık serbest olsa hepimiz şimdi ölüden de beter olurduk." İzlerin uzaklaştığı yöne baktı. "Ama Karanlıktazıları yeterince gerçek. Neredeyse Myrddraaller kadar tehlikelidirler ve zor öldürülürler."

"Şimdi de Hortlaklardan bahsediyorsun," diye mırıldandı Zarine. "Gri Adamlar. Hortlaklar. Karanlıktazıları. Beni Valere Borusu'na götürsen iyi olur, çiftçi çocuk. Bana başka ne sürprizler hazırladın?"

“Soru yok,” dedi Lan ona. “Henüz pek az şey biliyorsun, bizi takip etmemeye yemin edersen Moiraine ettiğin andı bozabilir. Andı ben de bozabilirim, sonra gidebilirsin. Bozsan daha akıllıca olur.”

“Beni korkutup kaçıramayacaksın, taş surat,” dedi Zarine. “Ben o kadar kolay korkmam.” Ama sesi korkmuş gibi çıkıyordu. Ve kokusu da korkmuş gibiydi.

“Bir sorum var,” dedi Perrin, “ve bir yanıt istiyorum. Sen bu Karanlıktazılarını sezmedin, Lan, Moiraine de öyle. Neden?”

Muhafız bir süre sessiz kaldı. “Bunun yanıtı, demirci,” dedi sonunda sertçe, “senin, benim, ikimizin de bilmek istemeyeceği bir yanıt olabilir. Umarım yanıt hepimizin ölümüne yol açmaz. Siz üçünüz gidin uyuyun. Bu gece Illian’da kalacağımızdan kuşkuluyum ve korkarım önümüzde zorlu bir at yolculuğu var.”

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu Perrin.

“Moiraine’in peşinden gidiyorum. Ona Karanlıktazısını haber vermek için. Bunun için onu takip etmeme kızmaz, o anlamadan Karanlıktazısı boğazına atlayabilir çünkü.”

Onlar içeri girerken ilk yağmur damlaları taşların üzerine düşmeye başlamıştı. Bili son Gri Adam’ı götürmüş, kanla lekelenen talaşları süpürüyordu. Kara gözlü kız aşkını terk eden bir delikanlı hakkında hüzünlü bir şarkı söylüyordu. Luhhan Hanım dinlese çok hoşuna giderdi.

Lan önlerinden koştu, salonu aştı, merdiveni tırmandı. Perrin ikinci kata ulaştığında Muhafız kılıç kemerinin tokasını bağlayarak, kimin gördüğüne aldırmıyormuş gibi renk değiştiren pelerini kolundan sarkarak merdiveni inmeye başlamıştı.

“Onu bir şehirde takıyorsa...” Loial’in kıvırcık saçları, başını iki yana sallarken tavanı süpürüyordu neredeyse. “Uyuyabilir miyim, bilmiyorum, ama deneyeceğim. Düşler uyanık kalmaktan daha hoş olur.”

Her zaman değil, Loial, diye düşündü Perrin, Ogier koridorda uzaklaşırken.

Zarine onunla kalmak istiyor gibiydi, ama Perrin ona gidip uyumasını söyledi ve kapıyı suratına kapattı. İç çamaşırlarına dek soyunurken gönülsüzce yatağına baktı.

“Anlamak zorundayım,” diye içini çekti ve yatağa girdi. Dışarıda şiddetli yağmur yağıyor, gök gürlüyordu. Yatağın üzerinde esen rüzgâr yağmurun serinliğini biraz getiriyordu, ama Perrin yatağın ayakucundaki battaniyelere ihtiyacı olacağını düşünmüyordu. Uyku onu ele geçirmeden

önceki son düşüncesi, oda karanlık olduğu halde mum yakmayı yine unuttuğu oldu. *Dikkatsizim. Dikkatsiz olmamalıyım. Dikkatsizlik işi bozar.*

Düşler kafasında yuvarlandı. Onu kovalayan Karanlıktazıları onları görmüyordu, ama ulumalarını işitebiliyordu. Soluklar ve Gri Adamlar. Uzun boylu, ince bir adam düşlerine girdi, çıktı. Bol işlemeli ceketi, altın kenarlı çizmeleri vardı; çoğu zaman elinde kılıç gibi görünen, güneş gibi parlayan bir şey tutuyordu ve zaferle kahkaha atıyordu. Bazen adam bir tahtta oturuyor, krallar ve kraliçeler önünde diz çöküyordu. Bu, aslında kendi düşleri değilmiş gibi, tuhaf geliyordu.

Sonra düşler değişti ve Perrin aradığı kurt düşünde olduğunu anladı. Bu sefer onu kendisi istemişti.

Yüksek, düz tepeli taş bir kulenin üstünde duruyordu ve rüzgâr saçlarını karıştırıyor, burnuna bin tür kuru koku ve çok uzakta bir yerde saklı bir su kaynağı olduğuna dair küçük bir ipucu getiriyordu. Bir an kurt şeklinde olduğunu düşündü ve gördüğü kişinin gerçekten kendisi olduğundan emin olana dek üstünü başını yokladı. Üzerinde kendi ceketi, pantolonu ve çizmeleri vardı; yayı elindeydi, sadağı yan tarafında asılı duruyordu. Balta yoktu.

"Çekirge! Çekirge, neredesin?" Kurt gelmedi.

Etrafı sarp dağlarla, kuru düzlükler ve düzensiz sırtlarla birbirinden ayrılmış başka yüksek kulelerle ve yer yer dik kenarlı büyük bir platoyla çevriliydi. Bitkiler vardı, ama gür değillerdi. Kısa, sert otlar. Tel tel, dikenlerle kaplı çalılar ve şişman yapraklarının üzerinde bile diken olan başka şeyler. Rüzgârdan çarpılmış dağınık, bodur ağaçlar. Ama kurtlar bu arazide bile av bulabilirdi.

Bu zorlu topraklara göz gezdirirken aniden beliren bir karanlık çemberi, dağların bir kısmını yok etti. Karanlık tam önünde miydi, yoksa dağlarla arasındaki mesafenin yarısında mı, Perrin bilemiyordu, ama karanlığın içini, ötesini görüyor gibiydi. Bir zar kabını sallayan Mat. Rakibi Mat'e ateşten gözlerle bakıyordu. Mat adamı görmüyor gibiydi, ama Perrin onu tanıyordu.

"Mat!" diye bağırdı. "Bu Ba'alzamon! Işık, Mat, Ba'alzamon'la zar atıyorsun!"

Mat atışını yaptı. Zarlar dönerken imge bulanıp kayboldu ve karanlık, yine kurak dağlara dönüştü.

“Çekirge!” Perrin ağır ağır, her yöne bakarak döndü. Gökyüzüne bile baktı –*Artık uçabiliyor*– bulutlar, kulenin aşağısındaki toprakların hemen içip tüketeceği bir yağmur vadediyordu. “Çekirge!”

Bulutların arasında bir karanlık oluştu, başka bir yere açılan bir delik. Egwene, Nynaeve ve Elayne durmuş, devasa bir metal kafese bakıyordu, kafesin kapısı kocaman bir yayla kaldırılmıştı. İçeri girdiler ve çengeli serbest bırakmak için hep beraber uzandılar. Parmaklıklı kapı arkalarından kapandı. Saçları sayısız örgüyle örülmüş bir kadın onlara güldü, beyazlara bürünmüş bir kadınsa örgülü kadına güldü. Gökyüzündeki delik kapandı ve arkada yalnızca bulutlar kaldı.

“Çekirge, neredesin?” diye seslendi Perrin. “Sana ihtiyacım var! Çekirge!”

Ve kır tüylü kurt tam oradaydı, daha yüksek bir yerden oraya sıçramış gibi kulenin tepesine konuyordu.

Tehlikeli. Uyarıldın, Genç Boğa. Çok gençsin. Henüz çok yenisin.

“Bilmem gerekiyor, Çekirge. Görmem gereken şeyler olduğunu söyledin. Daha fazlasını bilmek için daha fazlasını görmeliyim.” Mat, Egwene, Nynaeve ve Elayne’i düşünerek duraksadı. “Burada gördüğüm tuhaf şeyler. Gerçek mi?” Çekirge’nin gönderdiği yanıt yavaştı, sanki bu o kadar basit bir şeymiş de kurt neden ve nasıl açıklaması gerektiğini anlayamıyormuş gibi. Ama sonunda geldi.

Gerçek olan gerçek değildir. Gerçek olmayan gerçektir. Et bir rüyadır ve rüyalar ete bürünür.

“Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor, Çekirge. Anlamıyorum.” Kurt, Perrin suyun ıslak olduğunu anlamadığını söylemiş gibi baktı ona. “Bir şey görmem gerektiğini söyledin ve bana Ba’alzamon’u, Lanfear’ı gösterdin.”

Yürekdişi. Ayavcısı.

“Neden gösterdin, Çekirge? Neden onları görmem gerekiyordu?”

Son Av geliyor. Mesaj hüzünle ve bir kaçınılmazlık duygusuyla doldu. *Olacak olan, olmak zorunda.*

“Anlamıyorum! Son Av mı? Ne Son Avı? Çekirge, bu gece Gri Adamlar beni öldürmeye geldi.”

Ölmemişler seni mi avlıyor?

“Evet! Gri Adamlar! Benim peşimde! Ve hanın tam önünde bir Karanlıktazısı vardı! Neden peşimde olduklarını bilmek istiyorum.”

Gölgekardeşler! Çekirge çöktü, saldırı beklermiş gibi iki yanına baktı. *Gölgekardeşleri görmeyeli uzun zaman oldu. Gitmelisin, Genç Boğa. Büyük*

tehlike! Gölgekardeşlerden kaç!

“Neden peşimdeler, Çekirge? Sen biliyorsun. Bildiğini biliyorum!”

Kaç, Genç Boğa. Çekirge sıçradı, ön pençeleri Perrin’in göğsüne çarptı, onu arkaya, kenardan aşağı devirdi. *Gölgekardeşlerden kaç.*

Düşerken rüzgâr kulaklarında ıslık çaldı. Çekirge ve kulenin ucu yukarıda giderek küçüldü. “Neden, Çekirge?” diye bağırdı. “Neden, bilmeliyim!”

Son Av geliyor.

Yere düşecekti. Biliyordu. Yer üzerine atıldı ve Perrin darbeyi bekleyerek kasıldı...

İrkilerek uyandı, yatağın yanındaki sehpada titreşen küçük muma baktı. Şimşekler pencereyi aydınlatıyordu, gök gürültüsü onu sarsıyordu. “Son Av derken neyi kastetti?” diye mırıldandı. Ben mum yakmadım.

“Kendi kendine konuşuyorsun. Ve uykunda çırpınıyorsun.”

Perrin yerinde sıçradı ve havadaki bitki kokusunu fark etmediği için kendine küfretti. Zarine mum ışığının kenarında bir taburede oturmuş, dirseğini dizine, çenesini yumruğuna dayamış, onu izliyordu.

“Sen *ta’veren*’sin,” dedi, bir listeyi oluşturan maddelerin üzerinden geçer gibi. “Taş surat senin şu tuhaf gözlerinin onun göremediği şeyleri görebileceğini düşünüyor. Gri Adamlar seni öldürmek istiyor. Bir Aes Sedai, bir Muhafız ve bir Ogier ile yolculuk yapıyorsun. Kafesteki Aiel’i serbest bırakıyor ve Beyazpelerinleri öldürüyorsun. Sen kimsin, çiftçi çocuk, Yenidendoğan Ejder mi?” Kızın sesi, bunun düşünebildiği en saçma şey olduğunu gösteriyordu ama Perrin yine de huzursuzca kıpırdandı. “Her kim olursan ol, koca adam,” diye ekledi, “göğsünde biraz daha kıl iyi olurdu.”

Perrin küfrederek arkasına döndü, battaniyelerden birini boynuna kadar çekti. *Işık, kızgın kaya üzerindeki kurbağa gibi sıçratıp duruyor beni.* Zarine’in yüzü gölgelerin kenarındaydı. Perrin onun yüzünü sadece şimşek içeriyi aydınlattığında görebiliyor, sert ışık kızın güçlü burnu ve yüksek elmacık kemiklerinin üzerine yeni gölgeler düşürüyordu. Perrin aniden Min’in güzel bir kadından kaçması gerektiğini söylediğini hatırladı. O kurt rüyasında Lanfear’ı tanıdıktan sonra Min’in onu kastettiğini düşünmüştü – herhangi bir kadının Lanfear’dan daha güzel olacağını düşünemiyordu– ama onu yalnızca rüyasında görmüştü. Zarine o karanlık, çekik gözlerle ona

bakarak, tartarak, düşünerek oracıkta oturuyordu. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu. “Ne istiyorsun? Sen kimsin?”

Kız başını arkaya attı ve güldü. “Ben Faile, çiftçi çocuk, bir Boru Avcısı. Kim olduğumu sandın, düşlerinin kadını mı? Neden o şekilde yerinde sıçradın? Gören de poponu çimdikledim sanır.”

Perrin söyleyecek söz bulamadan kapı arkasındaki duvara çarpılarak açıldı. Solgun, ölüm kadar haşin bir yüzle Moiraine eşikte durdu. “Kurt düşlerin bir Düşgöreninki kadar gerçek şeyler söylüyor, Perrin. Terkedilmişler gerçekten serbest ve içlerinden biri Illian’a hükmediyor.”

44
Av

Perrin yataktan indi ve Zarine'in izlemesine aldırmadan giyinmeye başladı. Ne yapacağını biliyordu, ama yine de Moiraine'e sordu. "Gidiyor muyuz?"

"Sammael ile daha yakından tanışmak istemiyorsan, evet," dedi kadın hafif alaylı bir sesle. Gök gürültüsü yukarıda, kadının cümlesine ünlem koyarmış gibi gürledi ve şimşek çaktı. Aes Sedai Zarine'e bakmadı bile.

Perrin gömleğinin eteklerini pantolonuna sokarken, ceketinin ve pelerininin üzerinde olmasını diledi birden. Terkedilmişlerden birinin isminin söylenmesi odayı soğutmuş gibiydi. *Ba'alzamon yeterince kötü değil sanki; bir de Terkedilmişlerin serbest kalması lazımdı. Işık, artık Rand'ı bulmamız bir şeyi değiştirecek mi? Yoksa artık çok mu geç?* Ama giyinmeye devam etti, ayaklarını yere vurarak çizmelere iyice yerleştirdi. Ya devam edecekler ya da pes edeceklerdi ve İki Nehir halkı pes etme özelliğiyle tanınmazdı.

"Sammael mi?" dedi Zarine hafifçe. "Terkedilmişlerden biri mi hükmediyor?.. Işık!"

"Hâlâ bizimle gelmek istiyor musun?" dedi Moiraine yumuşak sesle. "Artık burada kalmaya zorlamam seni, ama benimkinden başka bir yöne gitmeye yemin etmen için sana son bir şans tanıyabilirim."

Zarine duraksadı, Perrin ceketini giyerken durdu. Kuşkusuz kimse Terkedilmişlerden birinin gazabını üzerine çekmiş insanlarla gitmek istemezdi. Hele karşı karşıya oldukları şeyler hakkında fikri varken. *Çok iyi bir sebebi olmadığı sürece gelmez.* Ona bakılırsa, Terkedilmişlerden birinin serbest kaldığını bilen herhangi biri çoktan bir Deniz Halkı gemisine koşup

kendisini Aiel Kıraçları'nın öte yanına götürmelerini istiyor olurdu, burada oturmuş düşünüyor değil.

"Hayır," dedi Zarine kararlılıkla ve Perrin biraz gevşedi. "Hayır, başka yöne gitmeye yemin etmeyeceğim. Beni Valere Borusu'na götürseniz de götürmeseniz de; Boru'yu bulan biri bile böyle bir hikâye yaşamayacak. Bence bu hikâye çağlar boyunca anlatılacak, Aes Sedai ve ben de onun parçası olacağım."

"Hayır!" diye terslendi Perrin. "Bu yeterli sebep değil. Ne istiyorsun?"

"Bu didişme için zamanım yok," diye araya girdi Moiraine. "Bu *Lord Brend* her an Karanlıktazılarından birinin öldüğünü öğrenebilir. Emin olun ki bunun ortalıkta bir Muhafız olduğunu gösterdiğini anlayacak ve Gaidin'in Aes Sedai'sini aramaya gelecek. O nerede olduğunuzu öğrenene kadar burada oturmayı mı düşünüyorsunuz? Çabuk olun, sizi aptal çocuklar! Çabuk olun!" Perrin ağzını açamadan koridorda kayboldu.

Zarine de beklemedi, mumunu almadan odasına koştu. Perrin telaşla eşyalarını topladı ve balta kemerini beline bağlayarak arka merdivenden indi. Aşağı inen Loial'e yetişti. Ogier tahta ciltli bir kitabı eyerine tıkarken bir yandan da pelerinini giymeye çalışıyordu. Merdivenden koşarcasına inerlerken Perrin pelerine yardım etti. Sağanak yağmurun altına çıkmadan önce Zarine onlara yetişti.

Perrin yağmurdan biraz korunmak için omuzlarını kamburlaştırdı ve pelerinin başlığını çekmek için beklemeden fırtınanın kararttığı avluda ahıra koştu. *Bir sebebi olmalı. Lanet bir hikâyenin parçası olmak ancak deli bir kadın için yeterli sebep olabilir!* Ahır kapısından giremeden yağmur kıvırcık saçlarını sırılsıklam ıslatıp kafasına yapıştırdı.

Moiraine onlardan önce gelmişti, yağlı kumaştan pelerininin üzerinde yağmur damlaları birikmişti. Lan atları eyerlemeyi bitirirken Nieda lamba tutuyordu. Fazladan bir at daha vardı, Zarine'inkinden bile güçlü bir burnu olan doru, iğdiş bir at.

"Her gün güvercin göndereceğim," diyordu şişman kadın. "Kimse benden kuşkulanmaz. Talih dürtsün beni! Beyazpelerinler bile benden iyi bir şekilde bahsediyor."

"Beni dinle, kadın!" diye payladı onu Moiraine. "Bahsettiğim bir Beyazpelerin ya da Karanlıkdostu değil. Bu şehirden kaçacaksın ve sevdiğin herkesin de seninle gelmesini sağlayacaksın. Bana on iki senedir itaat ediyorsun. Şimdi de et!" Nieda gönülsüzce başını salladı ve Moiraine sabrı tükenmişçesine hırladı.

“İğdiş at senin, kızım,” dedi Lan Zarine’e. “Sırtına bin. Ata binmeyi bilmiyorsan, ya binerek öğrenirsin ya da teklifimi kabul edersin.”

Zarine elini yüksek eyer kaşına koyarak kolaylıkla eyere sıçradı. “Şimdi düşününce, taş surat, bir kez ata bindiğimi hatırladım.” Bohçasını arkasına bağlamak için döndü.

“Ne demek istedin, Moiraine?” diye sordu Perrin, heybesini Çevik’in sırtına atarken. “Nerede olduğumu bulacağını söyledin. Zaten biliyor. Gri Adamlar!” Nieda kıkırdadı ve Perrin sinirle kadının inanmadığını söylediği onca şeyin ne kadarını gerçekten bildiğini ya da ne kadarına inandığını merak etti.

“Gri Adamları Sammael göndermedi.” Moiraine. Serinkanlı, sırtını dik tutarak büyük bir dikkatle, hiç acelesi yokmuşçasına Aldieb’in sırtına bindi. “Ama Karanlıktazısı onundu. Benim izimi takip ettiğine inanıyorum. İkisini birden göndermezdi. Biri seni istiyor, ama Sammael’in var olduğunu bildiğini sanmıyorum. Henüz.” Perrin bir ayağı üzengide, durup ona baktı, ama kadın onun yüzündeki sorulardan çok kısrağın boynunu okşamakla ilgileniyor gibiydi.

“Peşinden geldiğim iyi oldu,” dedi Lan. Aes Sedai yüksek sesle burnunu çekti.

“Keşke kadın olsaydın, Gaidin. İtaat etmeyi öğrenmen için seni çömez olarak Kule’ye gönderirdim!” Adam bir kaşını kaldırdı ve kılıcının kabzasına dokundu, sonra eyere atladı. Moiraine içini çekti. “Belki de itaatsiz olman iyi. Bazen iyi oluyor. Dahası, Sheriam ve Siuan Sanche beraber uğraşsalar bile sana itaat etmeyi öğretebileceklerini sanmıyorum.”

“Anlamıyorum,” dedi Perrin. Bunu çok fazla söylemeye başladım sanki, bıktım artık. Anlayabileceğim yanıtlar istiyorum. Moiraine ona tepeden bakmasın diye kendini eyere çekti; bu olmadan da kadın yeterince avantaja sahipti. “Gri Adamları o göndermediyse kim gönderdi? Bir Myrddraal ya da bir başka Terkedilmiş...” Durup yutkundu. BİR BAŞKA *Terkedilmiş! Işık!* “Eğer onları başka birisi göndermişse, neden ona söylemedi? Ne de olsa hepsi Karanlıkdostu, değil mi? Ve neden ben, Moiraine? Neden ben? Lanet olası Yenidendoğan Ejder ben değilim, Rand!”

Zarine ve Nieda’nın soluklarını tuttuğunu duydu ve ancak o zaman ne söylediğini fark etti. Moiraine’in bakışları en keskin çelik gibi derisini yüzüyordu. *Lanet olası aceleci dilim. Konuşmadan önce düşünmeyi ne zaman bıraktım?* Perrin’e öyle geliyordu ki, Zarine’in onu izleyen

bakışlarını ilk hissettiğinde başlamıştı bu. Kız şimdi de onu izliyordu ve ağzı bir karış açık kalmıştı.

“Artık bize bağlandın,” dedi Moiraine keskin hatlı kadına. “Artık senin için geri dönüş yok. Asla.” Zarine bir şey söylemek istiyormuş ama buna korkuyormuş gibi görünüyordu. Aes Sedai dikkatini çoktan başka bir yöne çevirmişti. “Nieda Illian’dan bu gece kaç. Hemen! Ve dilini bunca yıldır tuttuğundan da iyi tut. Daha ben seni bulamadan, söyleyebileceğin şeyler için onu kesecekler var.” Sesinin sert tonu bununla tam olarak neyi kastettiği konusunu havada bırakıyordu. Nieda her iki anlamı da kavramış gibi başını şiddetle salladı.

“Sana gelince, Perrin.” Beyaz kısrak yaklaştı ve Perrin yapabileceği her şeye karşı Aes Sedai’nin karşısında geriledi. “Desen’de dokunan çok iplik vardır ve bazıları Gölge’nin kendisi kadar karadır. İçlerinden birinin seni boğmamasına dikkat et.” Topukları Aldieb’in böğrüne dokundu ve kısrak yağmurun içine fırladı. Mandarb da onun hemen arkasından gidiyordu.

Kavrul, Moiraine, diye düşündü Perrin atını arkalarından sürerken. *Bazen hangi tarafta olduğunu bilemiyorum.* Yanında eyerde doğmuş gibi at süren Zarine’e bir bakış fırlattı. *Ya sen hangi taraftasın?*

Yağmur insanları sokaklardan ve kanallardan uzak tutuyordu, bu yüzden görünürde gidişlerini izleyen gözler yoktu. Ancak yağmur aynı zamanda atların düzensiz döşeme taşlarına sağlam basmasını da engelliyordu. Maredo Geçidi’ne, bataklığın içinde kuzeye uzanan geniş, sert toprak bir yola ulaştıklarında sağanak azalmaya başlamıştı. Gök gürlemeye devam ediyordu, ama şimşekler çok arkalarında, belki denizin üzerinde çakıyordu.

Perrin sonunda şanslarının biraz açıldığını düşündü. Yağmur gidişlerini gizleyecek kadar sürmüştü, ama şimdi berrak bir gecede at sürecek gibiydiler. Bunu söylediğinde Lan başını iki yana salladı.

“Karanlıktazıları en çok berrak, ay ışığıyla aydınlanmış geceleri sever, demirci, yağmuru ise hiç sevmezler. İyi bir fırtına ise onları tamamen uzak tutabilir.” Sanki onun söylediklerini duymuş gibi, yağmur azalıp hafif bir serpintiye dönüştü. Perrin arkasında Loial’in homurdandığını duydu.

Geçit de bataklık da şehirden üç kilometre kadar uzakta sona erdi, ama yol hafifçe doğuya kıvrılarak devam etti. Bulutların kararttığı akşam geceye döndü ve etrafı puslandıran yağmur yağmaya devam etti. Moiraine ve Lan istikrarlı, yolu hızla tüketen bir tempo tutturdular. Atların toynakları sert toprağın üzerinde oluşan birikintileri yararak ilerliyordu. Çevrelerinde alçak tepeler yükselmeye, ağaçlar daha sık belirmeye başladı. Perrin ileride bir

orman olması gerektiğini düşünüyordu, ama bu fikirden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Ağaçlar onları peşindekilerden saklayabilirdi; ağaçlar peşindekilerin görülmeden yaklaşmalarını da sağlayabilirdi.

Arkalarında ince bir uluma yükseldi. Perrin bir an kurt olduğunu düşündü; kendini şaşırtarak zihniyle kurda uzanacak oldu. Çığlık yine duyuldu ve o zaman kurt olmadığını anladı. Ona kilometrelerce arkadan başkaları yanıt verdi, kan ve ölüm taşıyan, kâbuslardan bahseden tekinsiz haykırışlar. Perrin şaşkınlık içinde Lan ve Moiraine'in yavaşladığını, Aes Sedai'nin gecenin içinde çevrelerindeki tepeleri incelediğini gördü.

"Uzaktalar," dedi. "Devam edersek bizi yakalayamazlar."

"Karanlıktazıları mı?" diye mırıldandı Zarine. "Onlar Karanlıktazıları mı? Bunun Vahşi Av olmadığından emin misin, Aes Sedai?"

"Ama öyle," diye yanıt verdi Moiraine. "Öyle."

"Karanlıktazıları kadar hızlı koşamazsın, demirci," dedi Lan, "en hızlı at üzerinde bile. Onlarla yüzleşmek, onları alt etmelisin, yoksa hakkından gelirler."

"*Yurtta* kalabilirdim, biliyor musunuz," dedi Loial. "Annem şimdiye dek beni evlendirmişti, ama kötü bir hayat olmazdı. Bir sürü kitap. Dışarı gelmek zorunda değildim."

"Orası," dedi Moiraine, sağlarında yüksek, ağaçsız bir tepeyi işaret ederek. Çevresinde, iki yüz adım mesafede hiç ağaç yoktu, bunun ötesinde de seyrektiler. "Bir şansımız olması için geldiklerini görmeliyiz."

Karanlıktazılarının dehşet verici çığlıkları yine duyuldu. Hâlâ uzaktaydılar.

Moiraine mekânı seçtikten sonra Lan Mandarb'ı biraz hızlandırdı. Tırmanırlarken atların toynakları toprağa yarı gömülmüş ve yağmurdan kayganlaşmış kayaların üzerinde takırdıyordu. Perrin'in gözlerine çoğu doğal olamayacak kadar köşeli geldi. Tepede alçak, yuvarlak bir kayaya benzeyen bir şeyin çevresinde atlarından indiler. Bulutların arasındaki boşluktan ay göründü ve Perrin kendini iki adım uzunluğunda, aşınmış taş bir yüze bakarken buldu. Saçlarının uzunluğuna bakılırsa bir kadın yüzü. Yağmurdan dolayı, ağlıyor gibi görünüyordu.

Moiraine atından indi ve durup ulumaların geldiği yöne baktı. Gölgeli, başlıklı bir siluetti, yağlı kumaştan pelerininin üzerinden kayan yağmur damlaları ay ışığını yakalıyordu.

Loial atını yaklaştırıp oymaya baktı, sonra eğildi ve hatları yokladı. “Sanırım bir Ogier’di,” dedi sonunda. “Ama burası eski bir *yurt* değil; olsa hissederdim. Hepimiz hissederdik. Ve Gölgedöllerine karşı güvende olurduk.”

“Siz ikiniz neye bakıyorsunuz?” Zarine gözlerini kısarak taşa baktı. “Bu ne? Bu kadın? Kim?”

“Kırılış’tan sonra çok ulus yükseldi ve düştü,” dedi Moiraine dönmeden, “bazıları sararmış kâğıt parçalarında isimlerden, lime lime haritalarda çizgilerden başka iz bırakmadı. Biz geride o kadarını da bırakacak mıyız?” Kana susamış ulumalar yine yükseldi, daha da yakından. Perrin hızlarını hesaplamaya çalıştı ve Lan’in haklı olduğunu düşündü; atlar gerçekten de onlardan kaçamazdı. Fazla beklemeyeceklerdi.

“Ogier,” dedi Lan, “sen ve kız atları tutun.” Zarine itiraz etti, ama Lan atını doğrudan kızın üzerine sürdü. “Burada senin bıçakların pek işe yaramaz, kızım.” Lan kılıcını çekti ve çelik ay ışığında parladı. “Bu bile son çaredir. Sesler bir tane değil, on tanelermiş gibi geliyor. Senin görevin Karanlıktazılarının kokusunu aldıklarında atların kaçmasını engellemek. O kokudan Mandarb bile hoşlanmıyor.”

Muhafız’ın kılıcı işe yaramayacaksa, balta da yaramayacaktı. Karşılarındaki Gölgedölü olsa bile, Perrin bu düşünceyle rahatladığını hissetti. İpi gevşek uzun yayını Çevik’in eyer kolanlarının altından çekti. “Belki bu biraz işe yarar.”

“İstiyorsan dene, demirci,” dedi Lan. “Kolay ölmezler. Belki birini öldürürsün.”

Perrin hafif yağmurdan korumaya çalışarak kesesinden yeni bir yay ipi çıkardı. Balmumu kaplaması inceydi, neme karşı uzun süre dayanmazdı. Yayı bacaklarının arasına yerleştirerek kirişin halkalarını yayın uçlarındaki çentiklere geçirdi. Doğrulduğu zaman Karanlıktazılarını gördü.

Dörtnala koşan atlar gibiydiler ve Perrin onları gördüğünde hızlandılar. Gecenin içinde koşan, dağınık ağaçların arasında hızla ilerleyen on iri şekilden ibarettiler, ama o yine de yayından geniş uçlu bir ok çıkardı, yaya taktı, ama çekmedi. Emond Meydanı’ndaki en iyi okçu değildi, ama gençler arasında Rand’ın hemen arkasından geliyordu.

Karar verdi, üç yüz adım kala atacaktı. *Aptal! O uzaklıktan hareketsiz bir hedefi bile zor vurursun. Ama beklersem, bu hızda gelirlerken...* Moiraine’e yaklaşarak yayını kaldırdı –*hareket eden o gölgenin iri bir köpek olduğunu hayal etmeliyim*– okun kaz tüylü ucunu kulağına kadar

çekti ve bıraktı. Okun en yakın gölgeyle birleştiğinden emindi, ama tek sonuç bir hırlama oldu. *İşe yaramayacak. Çok hızlı geliyorlar!* Çoktan yeni bir ok çekmişti bile. *Sen neden bir şey yapmıyorsun, Moiraine?* Yaratıkların gümüş gibi parlayan gözlerini, cilalı çelik gibi parlayan dişlerini görebiliyordu. Gecenin kendisi kadar kara ve küçük midilliler kadar iri, sessizce, ölüm arayarak ona doğru koştular. Rüzgâr yanık sülfüre benzeyen bir koku getirdi; atlar korkuyla kişnedi, Lan'in savaş atı bile. *Kavrul e mi, Aes Sedai, bir şeyler yap!* Oku bıraktı; en öndeki Karanlıktazısı sendeledi, ama yaklaşmaya devam etti. *Ölebilirler!* Bir ok daha attı ve en öndeki Karanlıktazısı yuvarlandı, sendeleyerek doğruldu, sonra düştü, ama buna rağmen Perrin ümitsizliğe kapıldı. Biri düşmüştü ve kalan dokuzu mesafenin üçte ikisini aşmıştı bile; daha da hızlı koşuyor gibiydiler, yerde akan gölgeler gibi. *Bir ok daha. Belki bir oka daha zaman vardır, sonra sıra baltaya gelecek. Kavrulası Aes Sedai!* Yayı çekti.

"Şimdi," dedi Moiraine, Perrin'in oku yayı terk ederken. Kadının ellerinin arasındaki hava alev aldı ve ışığıyla geceyi alt ederek, hızla Karanlıktazılarına doğru gitti. Atlar çığlık attı, iplerine direnerek sıçradı.

Perrin, yakarcasına göz kamaştırıcı ışığa ve demirci ocağı çatlayıp açılmış gibi sıcağa karşı gözlerini korumak için kolunu kaldırdı; aniden karanlığın içinde öğlen aydınlığı parladı, sonra yok oldu. Perrin gözlerini açtığında önünde benekler ve o ateş şeridinin hafif, silinmekte olan imgesi titreşiyordu. Karanlıktazılarının olduğu yerde geceyle örtülmüş toprak ve hafif yağmur dışında hiçbir şey yoktu; ayı örten bulutlarınki dışında hareket eden gölge kalmamıştı etrafta.

Onlara ateş fırlatacağını ya da şimşekler yağdıracağını sanmıştım, ama bu... "O neydi?" diye sordu boğuk bir sesle.

Moiraine, onca millik karanlığın içinden görebilirmiş gibi Illian'a doğru bakıyordu. "Belki görmemiştir," dedi, kendine söylüyormuş gibi. "Uzak; bakmıyorsa, belki fark etmemiştir."

"Kim?" diye sordu Zarine. "Sammael mi?" Sesi biraz titredi. "Illian'da olduğunu söyledin. Buradaki bir şeyi nasıl görebilir? Sen ne yaptın?"

"Yasak bir şey," dedi Moiraine serinkanlılıkla. "Üç Yemin kadar güçlü antlarla yasaklanmış bir şey." Aldieb'in dizginlerini kızdan aldı ve kısrağın boynunu okşayarak onu yatıştırdı. "Neredeyse iki bin yıldır kullanılmayan bir şey. Sırf bildiğim için kaynaktan kesilmeme sebep olabilecek bir şey."

"Belki?.." Loial'in sesi hafif bir gürleme idi. "Belki artık yola çıkmalıyız. Başka da olabilir."

“Sanmıyorum,” dedi Aes Sedai atına binerek. “Aynı anda iki sürü salıvermez, iki sürüsü olsa bile; avlarını bırakıp birbirlerine saldırabilirler. Ve asıl avının biz olmadığımızı düşünüyorum, aksi halde kendi gelirdi. Sanırım biz... yalnızca sıkıntı veren bir şeyiz” –sesi sakindi, ama böyle hafife alınmaktan hoşlanmadığı açıktı– “ve belki, fazla sorun yaratmazsak, av çantasına atacağı fazladan bir şeyiz. Yine de ona mecbur olduğumuzdan daha yakın kalmakta bir fayda yok.”

“Rand?” diye sordu Perrin. Zarine’in dinlemek için eğildiğini hissedebiliyordu adeta. “Peşine düştüğü biz değilsek, Rand mı?”

“Belki,” dedi Moiraine. “Ya da belki Mat. Onun da *ta’veren* olduğunu unutma, üstelik Valere Borusu’nu o çaldı.”

Zarine boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. “Onu *çaldı* mı? Biri onu çoktan buldu mu?”

Aes Sedai onu duymazdan geldi ve Perrin’e bakmak için eyerinde eğildi, karanlık gözleri Perrin’in parlak altın rengi gözlerine dikildi. “Bir kez daha olayların hızı beni geride bıraktı. Bundan hoşlanmıyorum. Sen de hoşlanmamalısın. Olaylar beni arkada bırakıyorsa, seni ezebilir, seninle beraber dünyanın geri kalanını da.”

“Daha Tear’a fersahlar var,” dedi Lan. “Ogier’in önerisi iyi bir öneri.” Eyerine binmişti bile.

Biraz sonra Moiraine doğruldu ve topuklarıyla kısrağın kaburgalarına dokundu. Perrin yayının ipini çözüp Çevik’in dizginlerini Loial’den alana kadar kadın tepenin yamacını yarılamıştı bile. *Kavrul e mi, Moiraine! Bir yerlerde birtakım yanıtlar bulacağım!*

Mat yere düşmüş kütüğe yaslanarak kamp ateşinin sıcaklığının keyfini çıkardı –yağmurlar üç gün önce güneye sürüklenmiş olsa bile o yine de kendini ıslak hissediyordu– ama o anda, dans eden alevlerin farkında değildi. Düşünceler içinde elindeki küçük, mum kaplı silindire bakıyordu. Thom yağmur ve ıslaklık hakkında kendi kendine mırıldanarak, Mat’e bakmadan arpını akort etmeye dalmıştı. Çevrelerindeki karanlık çalılarda cırcırböcekleri ötüşüyordu. Gün batımından sonra iki köy arasındaki yolda kalmış, yoldan uzak bu ağaçlığı seçmişlerdi. İki gecedir geceyi geçirecek bir oda tutmaya çalışmışlar, iki seferinde de çiftçiler köpeklerini üstlerine salmıştı.

Mat kemerindeki hançeri kınından çıkardı ve duraksadı. *Şans. Yalnızca bazen patlıyor, demişti.* Elinden geldiğince büyük bir dikkatle boruyu boylu

boyunca yardı. Gerçekten de bir boruydu ve Mat'in düşündüğü gibi kâğıttan yapılmıştı –köyde havai fişekler patlatıldıktan sonra yerde kâğıt parçaları bulmuştu– kat kat kâğıt, ama hepsinin içi toprak ya da belki minik gri çakıltaşları ve toz gibi görünen bir şeylerle doluydu. Bir parmağıyla onları avcunun içinde karıştırdı. *Işık aşkına, çakıltaşları nasıl patlar?*

"Işık yaksın beni!" diye kükredi Thom. Arpını Mat'in elindeki şeyden korumak ister gibi çantasına soktu. "Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun, evlat? O şeylerin havayla temas edince ateşe koyduğun zaman patlayacağından on kat şiddetli patlayacağını hiç duymadın mı? Havai fişekler Aes Sedai işlerinden sadece bir adım uzaktadır, evlat."

"Belki," dedi Mat, "ama Aludra bana Aes Sedai gibi görünmedi. Al'Vere Efendi'nin saati hakkında da aynı şeyi –Aes Sedai işi olduğunu– düşünürdüm, ama dolabın arkasını açınca tek gördüğüm küçük metal parçaları oldu." Anıları canlanınca huzursuzca kıpırdandı. Al'Vere Hanım ona ulaşan ilk kişi olmuştu, Hikmet, babası ve Belediye Başkanı ise tam arkasındaydılar ve hiçbiri niyetinin yalnızca bakmak olduğuna inanmamıştı. *Onları birleştirip yeniden eski haline getirebilirdim.* "Sanırım o küçük çarkları, yayları falan görse Perrin de bir tane yapabilirdi."

"Şaşırtıcı olurdu, evlat," dedi Thom hafif bir alayla. "Kötü bir saat imalatçısı bile oldukça zengin bir adamdır ve bunu hak ediyorlar. Ama bir saat insanın suratına patlamaz!"

"Bu da patlamadı. Eh, artık faydasız." Bir avuç kâğıt ve küçük çakıltaşını ateşe atarken Thom ciyakladı; çakıltaşları kıvılcımlar, küçük alevler çıkardı ve ekşi bir duman kokusu yükseldi.

"Gerçekten bizi öldürmeye çalışıyorsun." Thom'un sesi titriyordu ve konuşurken tizliği de keskinliği de arttı. "Ölmek istediğime karar verirsem, Caemlyn'e ulaştığımızda Kraliyet Sarayı'na gidip Morgase'i çimdiklerim!" Uzun bıyıkları dalgalandı. "Bir daha bunu yapma!"

"Patlamadı," dedi Mat, ateşe bakıp kaşlarını çatarak. Kütüğün diğer yanındaki yağlı kâğıt rulosunu karıştırdı ve bir büyük boyda bir havai fişek çekti. "Acaba neden patlamadı."

"Neden patlamadığı umurumda bile değil! Bir daha yapma!"

Mat ona baktı ve güldü. "Titremeyi bırak, Thom. Korkmaya gerek yok. Artık içinde ne olduğunu biliyorum. En azından neye benzediğini biliyorum, ama... Söylemene gerek yok. Bir daha kesip açmayacağım, Thom. Onları patlatmak daha eğlenceli."

“Korkmuyorum, seni ayağı çamurlu domuz çobanı,” dedi Thom özenli bir vakarla. “Öfkeyle titriyorum, çünkü kendi burnunun ötesini göremediği için ikimizi de öldürebilecek keçi beyinli bir hödükle yolculuk...”

“Hop, ateş!”

At nalları yaklaşırken Mat Thom ile bakıştı. Dürüst birinin yolculuk etmeyeceği kadar geç bir saatti. Ama Caemlyn’in bu kadar yakınında Kraliçenin Askerleri yolları güven altına alırdı ve ateş ışığına giren dört atlı kesinlikle hırsıza benzemiyordu. İçlerinden biri kadındı. Adamlar uzun pelerinler giymişlerdi ve ücretli koruyuculara benziyorlardı. Kadın mavi gözlü ve güzeldi, altın bir kolyesi, gri ipek elbisesi ve geniş başlıklı kadife bir pelerini vardı. Adamlar atlarından indiler. Biri kadının dizginlerini, diğeri üzengisini tuttu ve kadın gülümseyerek Mat’e yaklaşırken eldivenlerini çıkardı.

“Korkarım geceye dışarıda yakalandık, genç efendi,” dedi, “bir han biliyorsanız, zahmet olmazsa tarif ediverin.”

Mat sırıttı ve kalkacak oldu. Ancak tam kalkmadan adamlardan birinin bir şey mırıldandığını duydu, diğeri ise pelerinin altından bir arbalet çıkardı. Arbalet çoktan kurulmuştu ve okunu bir mandal tutuyordu.

“Öldür onu, seni aptal!” diye bağırdı kadın ve Mat havai fişeği alevlere fırlatıp değneğine doğru atladı. Büyük bir patlama ve ışık çakması oldu. “Aes Sedai!” diye haykırdı adam. “Havai fişekler, aptal!” diye bağırdı kadın. Ve Mat elinde değneğiyle yuvarlanıp ayağa kalktığında biraz önce yaslandığı kütükten çıkan arbalet okunu gördü. Arbaleti kullanan adam, göğsünde Thom’un hançerlerinden biri, yere düşüyordu.

Ancak bunu görecek zamanı oldu, çünkü iki adam ateşin yanından fırlayıp, kılıçlarını çekerek üstüne geldiler. Biri aniden sendeleyerek dizlerinin üstüne çöktü, kılıcını bırakıp elini sırtındaki bıçağa götürmeye çalışarak yüzüstü yere devrildi. Son adam arkadaşının düştüğünü görmedi; kılıcını Mat’in karnına doğru uzatırken iki kişi olacaklarını, rakibin dikkatinin böylece bölüneceğini beklediği açıktı. Mat neredeyse küçümsemeyle, değneğin bir ucuyla adamın bileğine vurdu, kılıç uçarak uzaklaştı; sonra da diğer ucu adamın alnına indirdi. Adam, gözleri arkaya yuvarlanarak yere devrildi.

Mat göz ucuyla kadının ona doğru yürüdüğünü gördü ve parmağını hançer gibi ona uzattı. “Bir hırsız için güzel giysiler giyiyorsun, kadın! Sana ne yapacağıma karar verene kadar otur, yoksa...”

Aniden boğazında kan saçan kırmızı çiçek gibi bir hançer belirmesine, kadın da Mat kadar şaşırmış gibiydi. Mat yere düşen kadını yakalamak ister gibi yarım adım attı, ama faydası olmayacağını biliyordu. Kadının uzun pelerini üzerine serildi, yüzüyle Thom'un hançerinin sapı dışında tüm bedenini kapladı.

"Kavrul e mi," diye mırıldandı Mat. "Kavrul, Thom Merrilin! Bir kadın! Işık, onu bağlayıp yarın Caemlyn'de Kraliçenin Askerleri'ne teslim edebilirdik. Işık, onun gitmesine bile izin verebilirdim. Bu üçü olmadan kimseyi soyamaz ve hayatta kalan tek adamının doğru düzgün görebilmesi için günler, kılıç tutabilmesi içinse aylar geçmesi gerek. Kavrul, Thom, kadını öldürmene gerek yoktu!"

Âşık topallayarak kadının yattığı yere yaklaştı ve pelerini tekmeleyip arkaya savurdu. Hançer kadının elinden kurtulmuştu, çeliği Mat'in başparmağı kadar genişti ve iki karış uzunluğundaydı. "Bunu kaburgalarına saplayana kadar beklememi mi tercih ederdin, evlat?" Kendi hançerini aldı ve kadının pelerinine sildi.

Mat "Yüzünü Saklayan Bir Maske Takmıştı" şarkısını mırıldanmakta olduğunu fark etti ve durdu. Eğilip kadının yüzünü pelerinin başlığıyla örttü. "Yola çıksak iyi olacak," dedi usulca. "Bir asker devriyesi geçecek olursa bunu açıklamak zorunda kalmayı istemiyorum."

"Kadın bu giysiler içindeyken mi?" dedi Thom. "Bence yanılıyorsun! Bir tüccarın karısını ya da asil bir kadının arabasını soymuş olmalılar." Sesi yumuşadı. "Gideceksek, evlat, atını eyerlemeye baksan iyi olacak."

Mat irkildi ve bakışlarını ölü kadından ayırdı. "Evet, iyi olacak, değil mi?" Kadına bir daha bakmadı.

Adamlar için vicdan azabı hissetmiyordu. Onu ilgilendirdiği kadarıyla birini soymaya ve öldürmeye karar vermiş bir adam, oyunu kaybettiğinde başına gelenleri hak ediyordu. Onlar hakkında düşünmedi, ama gözleri soygunculardan birine takıldığında bakışlarını kaçırmadı da. Ancak iğdiş atını eyerlemiş, eşyalarını arkasına bağlamış, ateşin üzerine tekmeyle toprak atıyordu ki, gözleri arbaleti kullanan adama takıldı. O hatlarda, sönmekte olan ateşin üstlerine düşürdüğü gölgelerde tanıdık bir şey vardı. *Şans*, dedi kendi kendine. *Her zaman şans.*

"Arbaletçi iyi bir yüzücüymüş, Thom," dedi, eyere tırmanırken.

"Şimdi ne saçmalıyorsun?" Âşık da atına binmişti ve ölülerden çok enstrüman çantalarının eyerin üzerinde nasıl durduğuyla ilgileniyordu. "Adamın yüzme bilip bilmediğini dahi nereden bileceksin ki?"

“Gecenin bir yarısında Erinin’in ortasında küçük bir tekneden kıyıya ulaşmayı başardı. Sanırım bu tüm şansını tüketti.” Havai fişekleri tutan bağı yeniden kontrol etti. *O aptal bunlardan birinin Aes Sedai olduğunu sandıysa, hepsi birden patlasa acaba ne düşünürdü?*

“Emin misin, evlat? Aynı adam olması olasılığı... Daha neler, sen bile bu olasılığa para yatırmazdın.”

“Eminim, Thom.” *Elayne, seni ele geçirdiğimde boynunu kıracağım. Egwene ve Nynaeve’in de.* “Ve Caemlyn’e ulaştıktan bir saat sonra bu lanet mektubu elimden çıkarmaya kararlıyım.”

“O mektupta bir şey yok diyorum sana, evlat. Ben senden gençken *Daes Dae’mar* oynuyordum ve ne söylediğini bilmesem bile bir kodu ya da şifreyi tanırım.”

“Eh, ben senin Büyük Oyununu, lanet Evler Oyununu hiç oynamadım, Thom; ama beni kovalayan biri varsa anlarım. Cebimdeki altınlar için beni bu kadar uzağa, böyle bir kararlılıkla kovalamazlardı, altın dolu bir sandıktan azına yapmazlardı bunu. Mektup yüzünden olmalı.” *Yak beni, güzel kızlar hep başımı belaya sokuyor.* “Bu gece uyumak istiyor musun, bundan sonra?”

“Masum bir bebek gibi, evlat. Ama devam etmek istersen, devam ederim.”

Güzel kadının yüzü ve boğazındaki hançer Mat’in zihnine süzüldü. *Şansın yoktu, güzel kadın.* “O zaman gidelim!” dedi vahşice.

45
Caemlyn

Mat’in Caemlyn hakkında belirsiz anıları vardı, ama gün doğumundan sonraki erken saatlerde şehre yaklaştıklarında, kendini orayı ilk defa görüyormuş gibi hissetti. İlk ışıklardan sonra yolda yalnız kalmamışlardı, artık başka atlılarla, tüccar arabası kafileleriyle, yaya insanlarla çevriliydiler ve hepsi büyük şehre doğru akıyordu.

Yükselen tepelerin üzerine inşa edilmiş şehir Tar Valon kadar genişti ve dev duvarların dışında –on beş metre yüksekliğindeki, güneş altında parıldayan beyaz ve gümüş damarlarla süslü bu solgun, grimsi duvarlar, tepelerinde kırmızı üzerine beyaz Andor’un Aslan Sancağı dalgalanan yuvarlak kulelerin arasında uzanıyordu– kırmızı tuğlalardan, gri taşlardan, beyaz badanalı duvarlardan bir başka büyük şehir inşa edilmiş, duvarlı şehri sarmış gibi görünüyordu. Hanlar, ancak tüccarların sahip olabileceği güzellikteki üç dört katlı evlerin arasına sıkışmıştı. Geniş, penceresiz depoların önüne doluşmuş dükkânlar tenteler altında, masaların üzerinde mallarını sergiliyordu. Kırmızı ve mor kiremitli çatıların altındaki açık pazarlar yolun iki yanı boyunca uzanıyor, erkekler ve kadınlar mallarını bağırarak tanıtıyor, yüksek sesle pazarlık ediyordu. Çitler içinde buzağılar, koyunlar, keçiler ve domuzlar, kafeste kazlar, tavuklar ve ördekler de şamataya katkıda bulunuyordu. Mat daha önce buraya geldiğinde Caemlyn’in gürültülü bir yer olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu; şimdi ise burası ona, zenginlik pompalayan bir yürek gibi geliyordu.

Yol, parlak zırhlı Kraliçenin Askerleri’nin dikkatli bakışları altında açık duran altı metre yüksekliğinde kemerli kapıya gidiyordu. Adamlar Thom ve ona başkalarından daha fazla dikkat etmedi, önünde, eyere yatırdığı değnek bile ilgi çekmedi; tek ilgilendikleri insanların hareket etmeye devam etmesi

gibiydi. Sonra içeri girdiler. Buradaki ince kuleler duvar boyunca dizili olanlardan da yüksekti ve ışıltılı kubbeler insanlarla dolu sokakların üzerinde beyaz ve altın rengi parlıyordu. Kapının hemen içinde yol, geniş bir çimenlik ve ağaç şeridiyle ayrılan iki paralel sokağa dönüşüyordu. Şehrin tepeleri zirveye doğru basamak basamak yükseliyordu ve zirve Tar Valon'un duvarları gibi parlayan bir başka duvarla alt bölümden ayrılmıştı. İçinde yine kubbeler, yine kuleler vardı. Mat oranın İç Şehir olduğunu hatırladı. En yüksek tepelerin üzerinde ise Kraliyet Sarayı yükseliyordu.

"Beklemenin anlamı yok," dedi Thom'a. "Mektubu hemen götüreceğim." Kalabalığın içinde yol açan tahtırevanlara ve arabalara, mallarını sergileyen dükkânlara baktı. "Zar ya da kart oynayacak birilerini bulan bir adam bu şehirde biraz altın kazanabilir, Thom." Kartlarda zarlar kadar şanslı değildi, ama asiller ve zenginler dışında pek az kişi kart oynuyordu. *İşte oynaman gereken kişiler de onlar.*

Thom ona bakarak esnedi ve âşık pelerinini battaniye gibi kaldırdı. "Tüm gece at sürdük, evlat. En azından bırak da ilk önce yiyecek bir şey bulalım. Kraliçenin Takdisi'nde iyi yemekler vardır." Yine esnedi. "Ve iyi yataklar."

"Bunu hatırlıyorum," dedi Mat yavaşça. Bir açıdan hatırlıyordu. Hancı saçları grileşmekte olan şişman bir adamdı, Gill Efendi. Moiraine Rand'la Mat'i orada bulmuştu. Mat ondan kurtulduklarını düşünmüşken. *O artık oyununu Rand'la oynuyor. Benimle ilgisi yok. Artık yok.* "Seni orada bulurum, Thom. Bu mektubu buraya geldikten bir saat sonra elimden çıkaracağımı söyledim ve bunda kararlıyım. Sen git."

Thom başını salladı ve atını yana çevirdi. Omzunun üzerinden esneyerek seslendi. "Kaybolma, evlat. Caemlyn büyük bir şehirdir."

Ve zengin bir şehir. Mat atını kalabalık sokağa doğru topukladı. *Kaybolmakmış! Lanet olası yolumu bulabilirim.* Hastalık hafızasının bir kısmını silmiş gibiydi. Bazen üst katları alt katın üzerinde çepeçevre çıkıntı yapan, tabelaları esintiyle gıcırdayan bir hana bakıyor ve onu daha önce gördüğünü hatırlıyordu, ama o noktadan görebildiği başka hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Yüz adımlık mesafe aniden kafasında aydınlanıyor, ama öncesi ve sonrası kabındaki zarlar kadar gizemli kalıyordu.

Hafızasındaki deliklere rağmen İç Şehir'e ya da Kraliyet Sarayı'na hiç girmediğini hatırlıyordu –*Bunu unutmazdım!*– ama yolu hatırlamasına gerek yoktu. Yeni Şehir'in –ismi aniden hatırladı; burası Caemlyn'in iki bin yaşından daha genç kısmıydı– sokakları her yönde uzanıyordu, ama ana

caddelerin hepsi Eski Şehir'e gidiyordu. Kapılardaki nöbetçiler kimseyi durdurmaya kalkışmıyordu.

O beyaz duvarların içinde Tar Valon'a uyabilecek binalar vardı. Tepelerin üzerinde kıvrılan sokaklar, kiremitleri güneş ışığı altında yüz değişik renkte parıldayan ince kuleleri sergiliyor, yukarıdan seyredilecek desenler halinde düzenlenmiş parklara tepeden bakıyor ya da ötedeki alçalıp yükselen tepelere ve ormanlara kadar uzanan geniş manzaralar sunuyordu. Burada hangi sokaklara saptığının önemi yoktu. Hepsi sarmallar çizerek aradığı yere, Andor'un Kraliyet Sarayı'na doğru gidiyordu.

Kısa sürede kendini Saray'ın önündeki dev, oval meydanı geçerken, onun yüksek, yaldızlı kapılarına at sürerken buldu. Andor'un saf beyaz Sarayı, ince kuleleriyle, güneşte parlayan altın kubbeleriyle, yüksek balkonlarıyla ve girift taş işlemeleriyle Tar Valon'un harikalarının arasında kesinlikle sırıtmazdı. O kubbelerden birindeki bir altın yaprak Mat'in bir sene boyunca lüks içinde yaşamasını sağlayabilirdi.

Meydanda, sanki orası daha önemli olaylar için ayrılmış gibi, başka her yerden daha az insan vardı. Kapalı kapıların önünde, yayları tam olarak aynı açıyla eğilmiş, parlak zırhlar içinde, suratları cilalı miğferlerinin yüz siperliğinin arkasında saklı bir düzine nöbetçi duruyordu. Kırmızı pelerini omzundaki altın örgülerden düğümü sergilemek üzere arkaya atılmış iri yarı bir subay sıra boyunca ileri geri yürüyor, her adamı toz ya da pas bulabileceğini düşünüyormuş gibi süzüyordu.

Mat dizginleri çekti ve yüzüne bir gülümseme kondurdu. "Size iyi sabahlar, Yüzbaşı."

Subay döndü, yüz siperliğinin arkasından kafese kapatılmış tombul bir fare gibi, derine çökmüş boncuk boncuk gözleriyle ona baktı. Adam Mat'in beklediğinden daha yaşlıydı –kuşkusuz bir rütbe düğümünden fazlasına sahip olacak kadar yaşlı– ve iri değil şişmandı. "Ne istiyorsun, çiftçi?" diye sordu kabaca.

Mat derin bir nefes aldı. *İyi davran. Bu aptalı etkile ki beni bütün gün bekletmesin. Beklemek zorunda kalmamak için her seferinde Amyrlin'in kâğıdını sallamak istemiyorum.* "Tar Valon'dan, Beyaz Kule'den geliyorum. Taşıdığım mektup..."

"Sen mi Tar Valon'dan geliyorsun, çiftçi?" Şişman subay karnını hoplata hoplata güldü, ama sonra kahkahası bıçakla kesilmiş gibi durdu ve adam dik dik ona baktı. "Biz Tar Valon'dan mektup istemiyoruz, serseri, tabii eğer öyle bir şeyin varsa! İyi Kraliçemiz –Işık onu aydınlatsın!– Kız-

Veliaht geri dönene kadar Beyaz Kule'den haber almak istemiyor. Kule'den gelen herhangi bir habercinin köylü ceketi ve pantolonu giydiğini hiç duymadım. Bir dolap peşinde olduğun açık, belki mektup taşıdığını iddia ederek birkaç kuruş kazanabileceğini düşünüyorsunuzdur, ama kendini bir hücrede bulmazsan şanslı sayılırsın! Tar Valon'dan geliyorsan geri dön ve Kule'ye biz gelip almadan Kız-Veliaht'ı iade etmelerini söyle! Gümüş peşinde bir düzenbazsan, ben seni canını çıkarana kadar dövmeden gözümün önünden kaybol! İki durumda da, defol, seni yarım zekâlı hödük!"

Adamın konuşmasının başından beri Mat araya laf sıkıştırmaya çalışıyordu. Çabucak konuştu, "Bu mektup ondan, be adam. Mektubu..."

"Sana defolmanı söylemedim mi, haydut?" diye böğürdü şişman adam. Yüzü de ceketi kadar kızarmıştı. "Hemen gözden kaybol, seni pislik çuvalı! Ben ona kadar sayıncaya dek kaybolmazsan, varlığınla meydanı kirlettiğin için tutuklarım seni! Bir! İki!"

"Ona kadar saymayı becerebiliyor musun, seni şişko aptal?" diye terslendi Mat. "Sana söylüyorum, bu mektubu Elayne..."

"Nöbetçiler!" Subayın yüzü morarmıştı. "Bu Karanlıkdostunu yakalayın!"

Mat, kimsenin bu suçlamayı ciddiye almayacağından emin bir şekilde, bir an duraksadı, ama kırmızı ceketli, zırhlı ve miğferli askerlerin on ikisi birden ona doğru fırlayınca Mat atını çevirdi ve şişman adamın bağırışları eşliğinde önlerinde dörtnala sürdü. İğdiş at yarış için yetiştirilmemişti, ama yaya adamlardan kolaylıkla uzaklaştı. İnsanlar kıvrılan sokaklarda yolundan kaçıştılar, arkasından yumruklarını salladılar ve en az subay kadar küfrettiler.

Aptal, diye düşündü Mat, şişman subayı kastederek, sonra bir tane de kendisi için ekledi. *Tek yapmam gereken kızın lanet olası ismini başta söylemekti. "Elayne, Andor'un Kız-Veliahtı bu mektubu annesine, Kraliçe Morgase'e gönderdi." Işık, Tar Valon hakkında böyle düşündüklerini kim bilebilirdi.* Son ziyaretinden hatırladıklarına göre Aes Sedailerin ve Beyaz Kule'nin askerlerin kalbindeki yeri, Kraliçe Morgase'ten yalnızca bir basamak aşağıdaydı. *Kavrulası Elayne, bana söyleyebilirdi.* Gönülsüzce ekledi, *Tabii ben de sorabilirdim.*

Yeni Şehir'e açılan kemerli kapıya gelmeden yavaşladı. Saray'daki nöbetçilerin hâlâ peşinde olduğunu sanmıyordu ve dörtnala giderek kapıda bekleyenlerin dikkatini çekmenin gereği yoktu, ama adamlar ona girerken olduğu kadar az ilgi gösterdiler.

Mat geniş kemerin altından geçerken gülümsedi ve geri dönecek oldu. Sonra aniden başka bir şey hatırladı ve aklına Saray kapılarından girmekten daha çekici bulduğu bir fikir geldi. Kapıda o şişman subay bekliyor olmasaydı bile bu fikri tercih edeceğini düşündü.

Kraliçenin Takdisi'ni ararken iki kez kayboldu, ama sonunda tabelayı buldu; üzerinde kızıl sarı saçlı ve güllerden bir taç takmış kadının önünde diz çöken bir adam resmi vardı. Üç katlı, geniş, taş bir binaydı bu, kırmızı kiremitli çatının altında bile yüksek pencereleri vardı. Atını arkaya, ahır avlusuna sürdü. At suratlı, kendi derisinden daha sert olamayacak deri bir yelek giymiş bir adam, atın dizginlerini aldı. Mat adamı hatırladığını düşündü. *Evet. Ramey.*

"Uzun zaman oldu, Ramey." Mat adama gümüş bir marka fırlattı. "Beni hatırlıyorsun, değil mi?"

"Bilemiyorum..." diye başladı Ramey, sonra bakır beklerken gümüşün parıltısını yakaladı; öksürdü ve hafif baş selamı, yumruğunu alnına götürüp eğilerek verdiği bir selama dönüştü. "Hatırlamaz mıyım, elbette hatırlıyorum, genç efendi. Beni affedin. Aklımdan çıkmış. Aklım insanlara çalışmıyor. Atlara çalışıyor. Atları bilirim ben. Güzel bir hayvan, genç efendi. Ona iyi bakarım, emin olun." Mat'e konuşma fırsatı vermeden hepsini çabucak söyledi bitirdi ve Mat'in adını hatırlamak zorunda kalmamak için atı içeri koşturdu.

Mat yüzünü ekşi ekşi buruşturarak şişman havai fişek rulosunu kolunun altına sıkıştırdı ve eşyalarının kalanını omzuna attı. *Adam beni Şahinkanadı'nın ayak parmaklarındaki tırnaklardan ayıramaz.* Mutfak kapısının yanındaki ters çevrilmiş fıçının üzerine iri, kaslı bir adam oturmuş, dizindeki siyah beyaz kedinin kulağını nazikçe kaşıyordu. Adam ağır göz kapaklarının altından Mat'i, özellikle de omzundaki değneği inceledi, ama kaşımayı bırakmadı. Mat adamı hatırladığını düşündü, ama ismini çıkaramıyordu. Kapıdan içeri girerken hiçbir şey söylemedi. Adam da konuşmadı. *Beni hatırlamaları için sebep yok. Muhtemelen her gün Aes Sedailer gelip birilerini götürüyordur.*

Mutfakta saçlarını topuz yapmış, yapılmasını istediği şeyi işaret etmek için uzun, tahta bir kaşık kullanan şişman bir kadının gözetimi altında iki aşçı yamağı ve üç bulaşıkçı, ocaklarla kızartma şişleri arasında koşturuyordu. Mat şişman kadını hatırladığından emindi. *Coline, bu genişlikte bir kadın için ne isim, ama herkes ona Aşçı diyordu.*

“Ee, Aşçı,” diye bildirdi, “geri döndüm, üstelik gitmemin üzerinden bir sene bile geçmedi.”

Kadın ona bir an baktı, sonra başını salladı. “Seni hatırlıyorum.” Mat sırıtacak oldu. “O genç prensle gelmiştin, değil mi?” diye devam etti kadın. “Tigraine’e çok benzeyen, Işık anısını aydınlatsın. Sen onun hizmetkârısın, değil mi? Ee, genç prens geri mi geliyor yani?”

“Hayır,” dedi Mat kısa keserek. Prens mi? Işık! “Yakın zamanda geleceğini sanmıyorum, gelse de senin bundan hoşlanacağını sanmıyorum.” Kadın genç prensin ne kadar iyi, yakışıklı bir delikanlı olduğunu söyleyerek itiraz etti –*Yak beni, Rand’a yanıp yakılmayan ve lanet olası ismini her söylediğimde buzağı gözleriyle bakmayan kadın var mı herhangi bir yerde? Rand’ın şimdi ne yaptığını bilse çığlık atardı bu kadın*– ama kadının konuşmasına izin vermedi. “Gill Efendi buralarda mı? Ve Thom Merrilin?”

“Kütüphanede,” dedi kadın gergin gergin burnunu çekerek. “Basel Gill’i gördüğün zaman o kanalların temizlenmesi gerektiğini söyle. Bugün ama.” Kadın aşçı yamaklarından birinin kızaran bifteklere ne yaptığını fark etti ve sallanarak ona doğru yürüdü. “O kadar çok değil, çocuğum. Çok fazla arat koyarsan aşırı tatlı olur.” Mat’i çoktan unutmuş gibiydi.

Mat başını iki yana sallayarak içeri girdi ve hatırlayamadığı kütüphaneyi aramaya başladı. Coline’in Gill Efendi ile evli olduğunu da hatırlamıyordu, ama kocasına talimat gönderen bir ev hanımı tam da böyle konuşurdu. İri gözlü, güzel bir hizmetkâr kız kıkırdayarak onu salonun yanındaki koridora yolladı.

Mat kütüphaneyi bulduğu zaman durup bakakaldı. Duvarlardaki gömme rafların üzerinde üç yüzden fazla kitap olmalıydı, masaların üzerinde de vardı; Mat hayatı boyunca bir yerde bu kadar çok kitap görmemişti. Kapının yakınındaki bir masanın üzerinde deri ciltli *Jain Uzakgezgini’nin Yolculukları*’nı gördü. Onu okumayı hep istemişti –Rand ve Perrin kitaptan pasajlar anlatıp dururdu– ama okumayı düşündüğü kitapları okuyacak vakti bir türlü bulamazdı.

Pembe suratlı Basel Gill ve Thom Merrilin masalardan birinin başında, bir taş oyunu tahtasının iki yanına oturmuşlardı. Dişlerine sıkıştırdıkları pipolarından mavi tütün dumanları yükseliyordu. Masanın üzerinde, ahşap bir zar kabının yanında alaca renkli bir kedi oturuyordu, kuyruğunu ayaklarının üzerine kıvırmış, oyunu izliyordu. Âşığın pelerini görünürde yoktu, Mat onun çoktan bir oda tutmuş olduğunu tahmin etti.

“İşini beklediğimden çabuk bitirdin, evlat,” dedi Thom piposunun sapının üzerinden. Bir sonraki taşını tahtanın birbirini kesen çizgilerinde nereye koyması gerektiğini düşünürken uzun, beyaz bıyığını çekiştirdi. “Basel, Mat Cauthon’u hatırlıyorsundur.”

“Hatırlıyorum,” dedi şişman hancı, tahtaya bakarak. “Buraya son geldiğinde hasta olduğunu hatırlıyorum. Umarım artık iyisindir, evlat.”

“Daha iyiyim,” dedi Mat. “Hatırlayabildiğin yalnızca bu mu? Hasta olduğum mu?”

Gill Efendi Thom’un hamlesini görünce irkildi ve piposunu ağzından çıkardı. “Kiminle gittiğini düşününce evlat ve olayların şimdiki hali düşünülünce, belki daha fazlasını hatırlamamam daha iyi.”

“Aes Sedailer artık o kadar sevilmiyor, değil mi?” Mat eşyalarını büyük bir koltuğa koydu, değneğini koltuğun arkasına dayadı ve bir başka koltuğa oturup bir bacağını kolundan sallandırdı. “Saray’daki nöbetçiler Beyaz Kule’nin Elayne’i çaldığını düşünüyor gibi.” Thom huzursuzluk içinde havai fişek rulosuna baktı, kendi dumanları tüten piposuna baktı ve taş tahtasını incelemeye dönmeden önce kendi kendine mırıldandı.

“Pek değil,” dedi Gill, “ama tüm şehir Kule’den kaybolduğunu biliyor. Thom döndüğünü söylüyor, ama biz bunu duymadık. Belki Morgase biliyordur, ama seyislere varana kadar herkes Kraliçe kafasını koparmasın diye ayaklarının ucuna basa basa yürüyor. Lord Gaebril herhangi birini cellada göndermesini engelliyor, ama Kraliçe bunu yapmaz diyemem. Ayrıca adamın Kraliçe’nin Tar Valon’a kızgınlığını yatıştırmadığı kesin. Aksine, bence daha da artırdı.”

“Morgase’in yeni bir danışmanı varmış,” dedi Thom kuru bir sesle. “Gareth Bryne ondan hoşlanmamış, bu yüzden Bryne koyunlarının yünlerinin uzamasını izlemek üzere malikânesine çekilmiş. Basel, oynayacak mısın, oynamayacak mısın?”

“Birazdan, Thom. Birazdan. Doğru hamleyi yapmak istiyorum.” Gill piposunun sapını ısırarak tahtaya bakıp kaşlarını çattı ve bir duman bulutu üfürdü.

“Demek Kraliçe’nin Tar Valon’dan hoşlanmayan bir danışmanı var,” dedi Mat. “Eh, oradan geldiğimi söyleyince nöbetçilerin neden öyle davrandığını açıklıyor bu.”

“Onlara bunu söylediysen,” dedi Gill, “kemiklerin kırılmadan kurtulduğun için şanslı sayılırsın. En azından, konuştukların yeni adamlardansa. Gaebril Caemlyn’deki askerlerin yarısını kendi seçtiği

adamlarla değiştirdi ve ne kadar kısa süredir burada olduğu düşünülürse, bu hiç de kolay bir iş değil. Bazıları Morgase'in onunla evlenebileceğini söylüyor." Tahtaya bir taş koyacak oldu, sonra başını iki yana sallayarak geri çekti. "Devir değişiyor. İnsanlar değişiyor. Bu kadar değişim bana fazla. Sanırım yaşlanıyorum."

"Bir taş koyana kadar ikimizin de yaşlanması galiba senin niyetin," diye mırıldandı Thom. Kedi gerindi ve âşığın sırtını okşaması için masanın üzerinde ona yanaştı. "Bütün gün konuşmak iyi bir hamle bulmanı sağlamayacak. Neden yenildiğini kabul etmiyorsun, Basel?"

"Asla yenildiğimi kabullenmem," dedi Gill cesurca. "Seni yeneceğim, Thom." İki çizginin kesiştiği noktaya beyaz bir taş koydu. "Göreceksin." Thom hıhladı.

Mat'in görebildiği kadarıyla Gill'in fazla şansı yoktu. "Nöbetçilerden uzak durmanın bir yolunu bulup Elayne'in mektubunu Morgase'in eline vermem gerekecek." *Özellikle de hepsi o şişman aptal gibiyse. Işık, acaba hepsine benim bir Karanlıkdostu olduğumu söylemiş midir?*

"Daha vermedin mi?" diye havladı Thom. "O şeyden kurtulmaya can attığını sanıyordum."

"Kız-Veliaht'tan gelen bir mektup mu var yanınızda?" diye bağırdı Gill. "Thom, neden bana söylemedin?"

"Kusura bakma, Basel," diye mırıldandı Âşık. O çalı gibi kaşların altından Mat'e dik dik baktı ve bıyıklarını üfledi. "Oğlan o mektup için onu öldürmeye çalışanlar olduğunu söylüyor, bu yüzden sessiz kaldım ki kendi ne kadarını istiyorsa o kadarını söylesin. Ama artık aldırmıyor gibi."

"Ne tür bir mektup?" diye sordu Gill. "Eve mi dönüyor? Ya Lord Gawyn? Umarım dönüyorlardır. Tar Valon'a savaş açılacağını duydum, sanki Aes Sedailere savaş ilan edecek kadar aptal olabilecek biri varmış gibi. Bana sorarsanız, her şey Aes Sedailerin batıda bir yerde çıkan sahte Ejder'i desteklediğine dair çılgınca söylentilerden kaynaklandı. Bir de söylentiye göre, Güç'ü silah olarak kullanıyorlarmış. Gerçi bu neden birinin onlara savaş ilan etmeyi istemesine yol açsın, anlamıyorum; tam tersi."

"Coline ile evli misin?" diye sordu Mat ve Gill Efendi irkildi.

"Işık beni korusun! Şimdi bile sanırsın ki han onun hanı. Bir de karım olsaydı!.. Bunun Kız-Veliaht'ın mektubuyla ne ilgisi var?"

"Yok," dedi Mat, "ama o kadar çok konuştun ki, kendi sorununu unutmuş olabileceğini düşündüm." Gill boğulur gibi bir ses çıkardı ve Thom havlarcasına kahkaha attı. Hancı konuşamadan Mat telaşla devam

etti. “Mektup mühürlü; Elayne ne dediğini bana söylemedi.” Thom bıyıklarını sıvazlayarak yan yan ona bakıyordu. *Mektubu açtığımızı itiraf edeceğimi mi sandı?* “Ama eve döneceğini sanmıyorum. Bana sorarsan Aes Sedai olmaya kararlı.” Onlara mektubu teslim etme girişimini anlattı, bilmeleri gerekmeyen birkaç detayı atladı.

“Yeni adamlar,” dedi Gill. “En azından subay öyle gibi. Bu konuda iddiaya girerim. Kurnaz bakışlı olanlar dışında çoğunun eşkıyalardan farkı yok. Bu akşama kadar bekle, evlat, kapıdaki nöbetçiler o zaman değişir. Kız-Veliaht’ın ismini hemen söyle ve yeni adam Gaebril’in adamlarından biriyse başını biraz eğ. Ve yumruğunu alnına götür, o zaman sorun yaşamazsın.”

“Öyle bir şey yaparsam kavrulayım. Ben kimse için yün çekmem ve çakıl tırmıklamam. Morgase için bile. Bu sefer nöbetçilere yaklaşmayacağım bile.” *O şişman adamın nasıl bir söylenti yaydığını öğrenmesem daha iyi.* İkisi ona delirmiş gibi baktı.

“Işık aşkına,” dedi Gill, “Nöbetçilerin yanından geçmeden Kraliyet Sarayı’na nasıl girmeyi düşünüyorsun?” Bir şey hatırlamış gibi gözleri irileşti. “Işık, kastettiğin... Evlat, canını kurtarmak için bile Karanlık Varlık’ın şansına ihtiyacın olacak!”

“Şimdi neden bahsediyorsun, Basel? Mat, ne tür bir aptallığa kalkışmayı düşünüyorsun?”

“Ben şanslı biriyim, Gill Efendi,” dedi Mat. “Sen benim dönüşüme iyi bir yemeği hazır et, yeter.” Ayağa kalkarken zar kabını aldı ve şans için zarları taş tahtasının yanına döktü. Alaca kedi yere sıçradı, sırtını kamburlaştırarak tısladı. Beş noktalı zar durdu, her biri tek bir nokta gösteriyordu. *Karanlık Varlık’ın Gözleri.*

“Bu ya en iyi ya da en kötü atış,” dedi Gill. “Oynadığın oyuna bağlı, değil mi? Evlat, bence tehlikeli bir oyun oynamayı düşünüyorsun. Neden o kabı salona götürüp birkaç kuruş kaybetmiyorsun? Kumar oynamaktan hoşlanan birine benziyorsun. Mektubun Saray’a güvenle gitmesini ben sağlarım.”

“Coline kanalları temizlemeni istiyor,” dedi Mat ona. Hancı kendi kendine mırıldanarak gözlerini kırpıştırırken Thom’a döndü. “Mektubu teslim etmeye çalışırken bir ok ya da beklerken sırtıma bir hançer yemek arasında fark yok bence. Altı yukarı, yarım düzine aşağı. Sen o yemeğin hazırlanmasını sağla, Thom.” Masanın üzerine, Gill’in önüne altın bir

marka attı. “Eşyalarımı bir odaya çıkarttır, hancı. Daha fazla para gerekirse, alacaksın. İri ruloya dikkat et; nedense Thom’u çok korkutuyor.”

O dışarı çıkarken Gill’in Thom’a, “Hep o delikanlının haylazın teki olduğunu düşündüm. Nasıl oldu da altın para buldu?” diye sorduğunu duydu.

Hep kazanıyorum, işte böyle, diye düşündü kasvetle. *Sadece bir kez daha kazanmam gerek, sonra Elayne ile işim bitiyor. Beyaz Kule ile de. Sadece bir kez daha.*

46
Gölgenin İçinden Bir Mesaj

İç Şehir'e yaya dönerken Mat niyetlendiği şeyin işe yarayacağından emin değildi. Ona anlatılanlar doğruysa yarardı, ama bunların doğruluğuydu asıl emin olmadığı. Saray'ın önündeki oval meydandan uzak durdu, dev yapıların ve bahçelerinin kenarından, tepelerin etrafında kıvrılan sokaklarda dolandı. Saray'ın altın kubbeleri, alay edercesine, ulaşamayacağı kadar uzakta görünüyordu. Onu neredeyse çepeçevre dolanmış, yeniden meydana gelmek üzereydi ki, bir şey gördü. Kısa boylu çiçeklerle kaplı dik bir yamaç, sokaktan yükselip kaba taştan yapılma beyaz bir duvarla birleşiyor. Duvarın tepesinden yapraklı ağaç dalları görünüyordu. Mat o ağaçların ötesinde, Kraliyet Sarayı'nın bahçesinde başka ağaçlar görebiliyordu.

Yamaç gibi görünecek şekilde inşa edilmiş bir duvar, diye düşündü, *ve diğer yanda bir bahçe. Belki de Rand gerçeği söylüyordu.*

İki yana fırlattığı kayıtsız bakışlar, kıvrılan sokağın o an için ona kaldığını gösterdi. Acele etmesi gerekecekti; kıvrımlar çok ileriyi görmesini engelliyordu; her an biri gelebilirdi. Dört ayak üzerinde, çizmelerinin kırmızı ve beyaz çiçek tarhlarında delikler açmasına aldırmadan yamacı tırmandı. Kaba taş duvarda kavrayabileceği yeterince yer, çizmelerini dayayabileceği yeterince girinti ve çıkıntı vardı.

Bu işi bu kadar kolaylaştırmaları dikkatsizlik, diye düşündü tırmanırken. Bir an tırmanma eylemi, Rand ve Perrin ile birlikte Puslu Dağlar'ın kenarındaki Kum Tepeleri'ne yaptıkları yolculuğu hatırlattı. Emond Meydanı'na döndüklerinde onları ellerine geçirebilen herkesin öfkesine maruz kalmışlardı –en kötü durumda olan da Mat'ti; herkes bunun onun fikri olduğunu düşünmüştü– ama üç gün boyunca yamaçlara

tırmanmışlar, açık havada yatmışlar, kızılibik yuvalarından aşırdıkları yumurtalarla, ok ya da sapanla avlanmış gri kanatlı ormantavuklarıyla ve tuzaklara yakalanan tavşanlarla beslenmişler, üç gün boyunca uğursuzluğundan korkmadıklarından, hazine bulabileceklerinden bahsederek gülmüşlerdi. Mat geziden eve, üzerinde iri bir balığın kafasının izi olan tuhaf bir kaya parçası, bir kar kartalının düşürdüğü uzun, beyaz bir kuyruk tüyü ve bir adamın kulağı şeklinde oyulmuş gibi görünen, el büyüklüğünde beyaz bir taş getirmişti. Bu sonuncusunun gerçek bir kulağa benzediğini düşünmüştü ve Rand'la Perrin onunla aynı fikirde olmamasına rağmen, Tam al'Thor da öyle olabileceğini söylemişti.

Parmakları sığ bir oyuktan kaydı, dengesi bozuldu ve sol ayağının altındaki dayanağı kaçırdı. Soluğunu tutarak duvarın tepesini yakaladı ve kendini yukarı çekti. Bir an nefes nefese, orada yattı. Çok yüksek bir düşüş olmazdı, ama kafasını kırmaya yeterdi. *Ne aptalım, kafamın öyle dağılmasına izin veriyorum. O yamaçlarda da neredeyse bu şekilde kendimi öldürüyordum. O uzun zaman önceydi.* Zaten annesi muhtemelen o nesnelerin hepsini atmıştı. Kimsenin onu görmediğinden emin olmak için iki yanına son bir kez baktıktan sonra –sokak hâlâ boştu– Saray bahçesine atladı.

Geniş bir bahçeydi, ağaçların arasındaki çimenliklerin içinde yassı taşlardan yürüyüş yolları vardı ve yolların üzerindeki çardaklar gür asmalarla kaplıydı. Ve her yer çiçeklerle doluydu. Armut ağaçları beyaz, elma ağaçları beyaz ve pembe çiçeklerle kaplanmıştı. Her renk gül, parlak altın rengi güneş patlaması, mor Emond'un Zaferi çiçekleri ve Mat'in tanımadığı başka sayısız çiçek. Bazılarının gerçekliğinden emin olamıyordu. Birinin neredeyse kuşa benzeyen kırmızı altın çiçekleri vardı, bir diğeri ayçiçeğine çok benziyordu, ama sarı çiçekleri en az altmış santim genişliğindeydi ve bir Ogier kadar yüksek sapların üzerinde duruyordu.

Yoldaki taşların üzerinde çizmelerin gıcırtısı duyuldu ve uzun beyaz yakaları göğüs plakalarının üzerine sarkmış iki nöbetçi geçip giderken Mat duvarın dibindeki bir çalının arkasına çöktü. Hiç onun olduğu yöne doğru bakmadılar ve Mat kendi kendine sırıttı. *Şans. Şans biraz yanımda olursa, lanet şeyi Morgase'e verene kadar hiçbiri beni görmez.*

Bahçenin içinde bir gölge gibi, bir tavşanı takip ediyormuşçasına sessizce ilerledi, çizme sesi duyduğunda hemen bir çalılığın yanına ya da bir ağacın arkasına saklanıp hareketsiz duruyordu. İki çift asker daha yol boyunca yürüdü, İkincisi Mat'e o kadar yakın geçti ki iki adım atsa onları

çimdikleyebilirdi. Askerler çiçeklerin ve ağaçların arasında kaybolurken Mat koyu kırmızı bir yıldızalevi kopardı ve dalgalı taç yaprakları olan çiçeği sırıtarak saçına taktı. Bu Güneşgünü'nde elmalı kek çalmak kadar kolaydı, hatta daha kolay. Kadınlar pişirdiklerini büyük bir dikkatle korurlardı; askerler gözlerini taşlardan ayırmıyordu bile.

Kısa süre sonra kendini Saray'ın beyaz duvarının dibinde buldu ve parmaklıklı çerçevelerin içinde çiçek vermiş sıra sıra beyaz gül öbeklerinin arkasında, duvar boyunca yan yan gitmeye başladı. Başının hemen üzerinde çok sayıda geniş, kemerli pencere vardı, ama koridorda yürümek yerine pencereden içeri tırmanırken bulunursa bunu açıklamanın biraz daha zor olacağını düşündü. İki asker daha belirince Mat olduğu yerde dondu; adamlar üç adım ötesinden geçeceklerdi. Başının üzerindeki pencereden sesler geliyordu, iki adam, sözlerini anlamasına yetecek kadar yüksek sesle konuşuyordu.

"...Tear'a gidiyorlar, Büyük Efendi." Adam korkuyla ve dalkavukça konuşuyordu.

"Bırak ellerinden geliyorsa onun planlarını bozsunlar." Bu ses daha gür ve daha güçlüydü, emir vermeye alışık birinin sesi. "Üç eğitimsiz kızın işini bozması, hak ettiği bir durum. O her zaman aptaldı, şimdi de aptal. Oğlandan haber var mı? Hepimizi yok edebilecek olan o."

"Hayır, Büyük Efendi. Ortadan kayboldu. Ama Büyük Efendi, kızlardan biri Morgase'in eniği."

Mat dönecek oldu, sonra durdu. Askerler yaklaşıyordu; sık gül saplarının arasından irkildiğini görmemişlerdi. *Yürüyün, sizi aptallar! Gidin ki bu lanet adamın kim olduğunu görebileyim!* Konuşmanın bir kısmını kaçırmıştı.

"...özgürlüğünü kazandığından beri aşırı sabırsız," diyordu gür ses. "En iyi planların olgunlaşması için zaman gerektiğinin farkında değil. Dünyayı bir günde ele geçirmek istiyor, yanında da *Callandor*'u. Yüce Efendi canını alsın! Kızı yakalayıp faydalanmaya çalışabilir. Ve bu benim planlarımı zora sokar."

"Siz nasıl diyorsanız, Büyük Efendi. Kızın Tear'dan getirilmesini emredeyim mi?"

"Hayır. Öğrenirse, o aptal bunu kendisine karşı yapılmış bir hamle sayar. Ve kılıçtan başka neleri izlediğini kim bilebilir? Kızın sessizce ölmesini sağla, Comar. Ölümü hiç dikkat çekmesin." Kahkahası gürleme gibiydi. "Kule'deki o cahil cadalozlar bu ortadan kaybolma vakasından

sonra kızı bulmakta güçlük çekecekler. Bu çok işe yarayabilir. Çabuk yapılmasını sağla. Bir an önce, o kızı ele geçirmeden önce.”

İki asker neredeyse yanındaydı; Mat elinde olsa irade gücüyle onların ayaklarının daha hızlı hareket etmesini sağlardı. “Büyük Efendi,” dedi diğer adam kararsızca, “bu zor olabilir. Tear’a gitmekte olduğunu biliyoruz, ama bindiği gemi Aringill’de bulundu, üçü önceden inmiş. Başka bir gemiye mi bindi, yoksa at üzerinde mi gidiyor, bilmiyoruz. Ve Tear’a ulaşırsa onu bulmak güç olabilir, Büyük Efendi. Belki siz...”

“Artık dünyada aptallardan başka kimse yok mu?” dedi gür ses sertçe. “O anlamadan Tear’a gidebilir miyim, sanıyorsun? Onunla savaşmaya niyetim yok, şimdi değil, henüz olmaz. Bana kızın kellesini getir, Comar. Bana üçünün de kellelerini getir, yoksa seninkini koparmam için dua edersin!”

“Peki, Büyük Efendi. Nasıl emrediyorsanız. Evet. Evet.”

Askerler hiç yanlarına bakmadan gelip geçti. Mat sırtlarını dönmelerini bekledi, sonra sıçrayıp geniş taş pencere pervazını yakaladı ve pencereden içeriyi görecek kadar çekti kendini.

Şişman bir gümüş kese edebilecek yerdeki, saçaklı Tarabon halısına yalnızca şöyle bir baktı. Geniş, oymalı kapılardan biri kapanıyordu. Geniş omuzlu, derin göğsü gümüş işlemeli ceketinin yeşil ipek kumaşını zorlayan, uzun boylu bir adam, koyu mavi gözlerle kapıya bakıyordu. Siyah sakalı kısa kesilmişti ve tam çenesinin üzerinde beyaz bir kısım vardı. Emir vermeye alışık, sert bir adama benziyordu.

“Evet, Büyük Efendi,” dedi aniden. Mat’in pervazı tutan parmakları az daha kayıyordu. Gür sesli adamın bu olduğunu sanmıştı, ama korkudan sinmiş sesti bu. Şimdi öyle korku dolu değildi, ama oydu işte. “Nasıl emrediyorsanız, Büyük Efendi,” dedi adam acı acı. “O üç kaltağın kafasını kendim keseceğim. Onları bulur bulmaz!” Kapıya yöneldi ve Mat yere indi.

Bir an orada, güllerin arkasında çömelerek durdu. Saray’da biri Elayne’in ölmesini istiyordu ve sonradan aklına gelmiş gibi Egwene ile Nynaeve’i de dahil etmişti. *Işık aşkına, Tear’da ne işleri var?*

Kız-Veliaht’ın mektubunu ceketinin astarından çekip çıkardı ve kaşlarını çatarak baktı. Belki elinde bu varken Morgase ona inanırdı. Adamlardan birini tarif edebilirdi. Ama gizlice dolanma zamanı geçmişti; daha Mat Morgase’i bulamadan iri adam Tear’a doğru yola çıkmış olabilirdi ve sonra Kraliçe ne yaparsa yapsın onu durdurabileceğinin garantisi yoktu.

Derin bir nefes alarak iki gül çalısının arasından geçti ve birkaç diken ve birkaç çizik edindi. Askerlerin ardından yolda yürümeye başladı. Elayne'in mektubunu, altın zambak mührü açıkça görülebilecek şekilde önünde tutuyordu. Bir yandan da tam olarak ne diyeceğini prova ediyordu. Az önce o saklanırken nöbetçiler yağmurdan sonraki mantarlar gibi belirip durmuştu, ama şimdi bir tanesini bile görmeden bahçeyi boylu boyunca aşmıştı. Bir sürü kapı geçti. Saray'a izinsiz girmek iyi olmayacaktı – askerler önce kötü şeyler yapıp, sonra dinlemeyi tercih edebilirlerdi– ama tam bir kapıdan girmeyi düşünürken kapı açıldı ve omzunda tek bir altın düğüm olan miğfersiz genç bir subay dışarı çıktı.

Adamın eli hemen kılıcının kabzasına gitti, Mat mektubu ona uzatamadan kılıcını kınından otuz santim kadar çıkarmıştı bile. "Kız-Veliaht Elayne bu mektubu annesi Kraliçe Morgase'e gönderdi, Yüzbaşı." Mektubu, altın zambak mührü üste gelecek şekilde tuttu.

Subayın kara gözleri, dikkatini Mat'in üzerinden çevirmeden, etrafta başkaları olup olmadığını görmek için iki yana kaydı. "Bu bahçeye nasıl geldin?" Kılıcını daha fazla çekmedi, ama kınına sokmadı da. "Ana kapıda Elber var. Aptalın teki, ama kimsenin Saray'a elini kolunu sallaya sallaya girmesine de izin vermez."

"Sıçan gibi gözleri olan şişman bir adam mı?" Mat diline lanet etti, ama subay keskin bir baş sallamayla yanıtladı onu; gülümser gibi de olmuştu, ama bu ne dikkatini, ne de şüpheciliğini yok etti. "Tar Valon'dan geldiğimi öğrendiği zaman kızdı ve mektubu göstermeme ya da Kız-Veliaht'ın ismini telaffuz etmeme fırsat vermedi. Gitmezsem beni tutuklayacağını söyledi, bu yüzden ben de duvara tırmandım. Bunu Kraliçe Morgase'e bizzat teslim edeceğime söz verdim, anlıyor musunuz, Yüzbaşı. Söz verdim ve ben verdiğim sözleri hep tutarım. Mührü gördünüz mü?"

"Yine o lanet bahçe duvarı," diye mırıldandı subay. "Üç kat yüksek yapılmalıydı." Mat'i süzdü. "Teğmen, yüzbaşı değil. Ben Teğmen Tallanvor'um. Kız-Veliaht'ın mührünü tanıdım." Kılıcı sonunda kınına kaydı. Elini uzattı; ama kılıç kullanan elini değil. "Mektubu bana ver, Kraliçe'ye götüreyim. Sana kapıyı gösterdikten sonra. Seni burada dolaşırken bulabilecek herkes o kadar nazik davranmayabilir."

"Kendi ellerine teslim edeceğime söz verdim," dedi Mat. *Işık, ona bizzat teslim etmeme izin vermeyecekleri hiç aklıma gelmemişti.* "Söz verdim. Kız-Veliaht'a."

Mat Tallanvor'un elinin hareket ettiğini fark etmeden subay kılıcını çekmiş, boynuna dayamıştı. "Seni Kraliçe'ye götüreceğim, köylü," dedi Tallanvor yumuşak sesle. "Ama ona zarar vermeyi aklından bile geçirirsen, sen daha gözlerini kırpamadan kelleni uçururum."

Mat en iyi sırıtışını yüzüne kondurdu. O hafifçe kıvrımlı kılıcın keskinliğini boynunun yanında hissediyordu. "Ben sadık bir Andorluyum," dedi, "ve Kraliçe'nin sadık kuluyum, Işık onu aydınlatsın. Öyle ki, kışın burada olsaydım kesinlikle Lord Gaebril'i takip ederdim."

Tallanvor ağzını sımsıkı kapatarak baktı ona ve sonunda kılıcını boynundan çekti. Mat yutkundu ve kesilip kesilmediğini görmek için boynunu yoklayacakken kendini tuttu.

"Saçındaki çiçeği çıkar," dedi Tallanvor, kılıcını kınına sokarken. "Buraya flört etmeye geldiğini mi sanıyorsun?"

Mat saçındaki yıldızalevi çiçeğini kaptı ve subayı takip etti. *Amma aptalım, bir de kalkmış saçıma çiçek takıyorum. Artık aptalca davranmayı bırakmalıyım.*

Mat'in yaptığına pek takip etmek denemezdi aslında, çünkü Tallanvor yolu gösterirken bile gözünü ondan ayırmıyordu. Bunun sonucunda ikisi tuhaf bir geçit alayı çıkarıyordu ortaya; subay önde, bir yanda, ama Mat'in herhangi bir şey denemesi olasılığına karşı yarı dönmüş. Buna karşın Mat banyosunda su sıçratan bir bebek kadar masum görünmeye çalışıyordu.

Duvarlardaki renkli halılar dokumacılarına epey gümüş kazandırmıştı, koridorlardaki beyaz seramiklerin üzerine serilmiş halılar da öyle. Her yer altın ve gümüşle doluydu, cilalı ahşaptan sandıkların ve alçak dolapların üzerindeki yemek tabakları, servis tabakları, taslar, kupalar, Kule'de gördükleri kadar iyi kaliteydi. Kırmızı üniformalı, beyaz yakalı ve manşetli, göğüslerinde Andor'un Beyaz Aslanı olan hizmetkârlar dört bir yana koşturuyorlardı. Mat kendini Morgase'in zar oyunu oynayıp oynamadığını merak ederken buldu. *Yün kafalı aptal. Kraliçeler zar atmaz. Ama ona bu mektubu verdikten sonra Sarayında birinin Elayne'i öldürmeyi planladığını söylediğim zaman bana şişman bir kese vereceğine iddiaya girerim.* Lord ilan edildiğine dair bir hayale kaptırdı kendini; Kız-Veliaht'a suikast düzenleneceğini ortaya çıkaran bir adam kuşkusuz bazı ödüller bekleyebilirdi.

Tallanvor onu o kadar çok koridordan, o kadar çok avludan geçirdi ki, Mat yardım görmeksizin çıkış yolunu bulup bulamayacağını merak etmeye başladı. Sonunda içinde yine birçok hizmetkâr bulunan bir avluya geldiler.

Avlu sütunlu bir yürüyüş yoluyla çevriliydi, ortasında da yuvarlak bir havuz vardı; beyaz zambak yapraklarının ve suda gezinen beyaz nilüferlerin altında beyaz ve sarı balıkların yüzdüğü bir havuz. Gümüş ve altın işlemeli renkli ceketler içinde adamlar ve daha da ince işlemeli geniş elbiseler içinde kadınlar, havuzun yükseltilmiş kenarına oturmuş bir kadına refakat ediyordu. Kadın parmaklarını suda gezdiriyor, yiyecek bulma umuduyla parmak uçlarına yüzen balığa hüzünle bakıyordu. Sol elinin üçüncü parmağını bir Büyük Yılan yüzüğü sarmıştı. Yanında uzun boylu, esmer bir adam duruyordu. Ceketinin kırmızı ipek kumaşı, üzerine işlenmiş altın yapraklar ve süslerden neredeyse görünmez olmuştu, ama Mat'in dikkatini çeken kadın oldu.

Morgase'e, Işığın İnayeti ile, Andor Kraliçesi, Diyarın Savunucusu, Halkının Koruyucusu, Trakand Evi'nin Yüksek Makamı'na bakmakta olduğunu anlamak için saçlarındaki incelikle işlenmiş altın güllerden tacı, elbisesinin üzerinde asılı duran Andor Aslanları nakışlı kırmızı şeritli beyaz etolü görmesi gerekmiyordu. Kadında Elayne'in yüzü ve güzelliği vardı, ama Elayne'in olgunlaşmış haliydi. Avludaki her kadın onun varlığıyla arka plana itiliyordu.

Ne kadar yaşlı olursa olsun onunla dans etmek isterdim, birde ay ışığı altında bir öpücük çalmak. Silkelendi. *Kim olduğunu sakın unutma!*

Tallanvor bir dizinin üzerine çöktü ve yumruğunu avlunun beyaz taşlarına dayadı. "Kraliçem, Leydi Elayne'den mektup getiren bir haberci geldi."

Mat adamın duruşuna baktı, ama yerlere kadar eğilmekle yetindi. "Kız-Veliaht'tan... eee... Kraliçem." Eğilirken mektubu, mührün sarı mumu görülebilecek şekilde uzattı. *Mektubu okuduktan ve Elayne'in iyi olduğunu anladıktan sonra, söyleyeceğim.* Morgase koyu mavi gözlerini ona çevirdi. *Işık! İyi bir ruh haline kavuştuğu anda.*

"Demek benim ıslah olmaz çocuğumdan bir mektup getirdin." Sesi soğuktu, ama yükselmek üzere olan bir hararetin habercisiydi. "Bu, en azından hayatta demek! Nerede o?"

"Tar Valon'da, Kraliçem," demeyi başardı Mat. *Işık, onunla Amyrlin arasında bir bakışma yarışını görmek isterdim.* Bir daha düşününce, istemeyeceğine karar verdi. "En azından ben ayrılırken oradaydı."

Morgase elini sabırsızca salladı ve Tallanvor kalkıp mektubu Mat'ten aldı ve Kraliçe'ye uzattı. Kadın bir an zambak mührüne bakıp kaşlarını çattı, sonra bileklerinin sert bir hareketiyle mührü kırdı. Okurken, her

satırda başını iki yana sallayarak kendi kendine mırıldandı. “Daha fazlasını söyleyemezdi, değil mi?” diye mırıldandı. “Bu sözünü tutacak mı, göreceğiz...” Yüzü aniden canlandı. “Gaebril, Kabuledilmişliğe terfi etmiş. Kule’ye gideli bir seneden az oldu ve şimdiden terfi etmiş.” Gülümsemesi geldiği kadar çabuk kayboldu ve dudakları gerildi. “Sefil çocuğu elime geçirdiğim zaman, çömez kalmış olmayı dileyecek.”

Işık, diye düşündü Mat, *onu iyi bir ruh haline sokacak hiçbir şey yok mu?* Ne olursa olsun söylemeye karar verdi, ama kadının birinin kafasını kopartacakmış gibi bakmamasını diledi. “Kraliçem, şans eseri kulak misafiri olduğum...”

“Sessiz ol, çocuk,” dedi altın işlemelerle kaplanmış ceketi giyen esmer adam sükûnetle. Yakışıklı bir adamdı, neredeyse Galad kadar yakışıklı ve şakaklarındaki beyaz saçlara rağmen aynı ölçüde genç görünüşlü, ama daha iri, Rand’dan da uzun ve neredeyse Perrin’inkiler kadar geniş omuzlara sahip. “Ne söylemen gerekiyorsa birazdan dinleyeceğiz.” Morgase’in omzunun üzerinden uzandı ve mektubu aldı. Kadının dik bakışları ona döndü –Mat hararetin kendini göstermeye başladığını görebiliyordu– ama esmer adam, gözlerini okuduklarından ayırmadan güçlü elini kadının omzuna koydu ve Morgase’in öfkesi eriyiverdi. “Yine Kule’den ayrılmış anlaşılan,” dedi. “Amyrlin Makamı’na hizmet etmek için. Kadın yine konumunu aşıyor, Morgase.”

Mat dilini tutmakta hiç zorlanmadı. *Şans.* Dili damağına yapışmıştı. *Bazen iyi mi, kötü mü, bilemiyorum.* Esmer adam gür sesin sahibiydi, Elayne’in kellesini isteyen “Büyük Efendi”. *Morgase ona Gaebril dedi. Danışmanı Elayne’in öldürülmesini mi istiyor? Işık!* Üstelik Morgase adama, sahibi elini omzuna koymuş bir köpek gibi hayran hayran bakıyordu.

Gaebril kara gözlerini Mat’e çevirdi. Adamın ısrarlı bakışları vardı; bilmiş bakışlar. “Bize bu konuda ne anlatabilirsin, evlat?”

“Hiçbir şey... ah... Lordum.” Mat boğazını temizledi; adamın bakışları Amyrlin’inkilerden de kötüydü. “Tar Valon’a kız kardeşimi görmeye gitmiştim. Bir çömez. Else Grinwell. Benim adım Thom Grinwell, Lordum. Leydi Elayne eve dönerken Caemlyn’i görmeye geleceğimi öğrendi. Ben Comfrey’den geliyorum, Lordum; Baerlon’un biraz kuzeyinde küçük bir köy; Tar Valon’a gitmeden önce Baerlon’dan daha büyük yer görmemiştim. Ve o –Leydi Elayne demek istiyorum– getirmem için mektubu verdi.” Baerlon’un kuzeyi dediği zaman Morgase’in bir bakış fırlattığını gördü,

ama orada Comfrey adında bir köy olduğunu biliyordu; bahsedildiğini duymuştu.

Gaebril başını salladı. “Elayne’in nereye gideceğini biliyor musun, evlat? Ya da hangi görevle? Gerçeği söyle, korkacak hiçbir şeyin olmasın. Yalan söylersen seni sorgulatırım.”

Mat alnını endişeyle kırıştırmak için numara yapmak zorunda kalmadı. “Lordum, Kız-Veliaht’ı yalnızca bir kez gördüm. Bana mektubu verdi –bir de altın marka!– ve Kraliçe’ye getirmemi söyledi. İçinde yazanlar hakkında, burada duyduklarımdan başka bir şey bilmiyorum.” Gaebril, esmer yüzünde inanıp inanmadığına ilişkin belirti olmadan düşünür gibi göründü.

“Hayır, Gaebril,” dedi Morgase aniden. “Çok fazla kişi sorgulandı. Bana gösterdiğin gibi, gerekli olduğunu görebiliyorum, ama bunun için değil. İçeriğini bilmeden bir mektup taşıyan bir delikanlıyı değil.”

“Kraliçem nasıl emrederse,” dedi esmer adam. Sesi saygılıydı, ama kadının yanağına öyle bir dokundu ki, kadının yüzü kızardı ve bir öpücük bekler gibi dudakları aralandı.

Morgase titrek bir nefes aldı. “Söyle bana, Thom Grinwell, onu gördüğünde kızım iyi görünüyor muydu?”

“Evet, Kraliçem. Gülümsedi, kahkaha attı, küstah küstah konuştu – yani...”

Morgase Mat’in yüzünde beliren ifadeye bakarak yumuşak bir kahkaha attı. “Korkma, genç adam. Elayne’in gerçekten küstah bir dili vardır ve kendi hayrına olmayacak kadar çok kullanır onu. İyi olmasına sevindim.” O mavi gözleri Mat’i derinlemesine inceledi. “Küçük köyünü terk eden genç bir adama oraya dönmek genellikle zor gelir. Bana kalırsa Comfrey’i bir daha görmeden önce uzaklara yolculuk edeceksin. Hatta belki Tar Valon’a dönersin. Dönersen ve kızımı görürsen, öfkeyle söylenenlerden genellikle pişmanlık duyulduğunu söyle ona. Onu zamanı gelmeden Beyaz Kule’den almayacağım. Ona sık sık orada benim geçirdiğim zamanı düşündüğümü ve Sheriam’la çalışma odasında yaptığımız sessiz sohbetleri özlediğimi söyle. Ona bunu söylediğimi ilet, Thom Grinwell.”

Mat huzursuzca omuzlarını silkti. “Peki, Kraliçem. Ama... ah... bir daha Tar Valon’a gitmeyi düşünmüyorum. Bir erkeğin hayatında bir kez yeter. Çiftlikteki işler için babamın yardıma ihtiyacı vardır. Ben yokken inekleri kız kardeşlerim sağmak zorunda kalıyordur.”

Gaebril eğlenerek gür bir kahkaha attı. “İnekleri sağmaya can atıyorsun demek, evlat. Belki de değişmeden önce dünyayı biraz görmelisin. Al!” Bir

kese çıkardı ve attı; Mat yakalarken yıkanmış deriden kesenin içindeki paraları hissetti. “Elayne mektup taşıman için sana bir altın marka verebiliyorsa, onu güvenle getirdiğin için ben sana on tane veririm. İneklerine dönmeden önce dünyayı gör.”

“Peki Lordum.” Mat keseyi kaldırdı ve yüzüne zayıf bir gülümseme kondurmayı başardı. “Teşekkür ederim, Lordum.”

Ama esmer adam çoktan onu unutmuş, yumruklarını kalçalarına dayayarak Morgase’e dönmüştü. “Bence Andor sınırındaki iltihaplı yarayı dağlamanın zamanı geldi, Morgase. Taringail Damodred ile yaptığın evlilik sonucunda Güneş Tahtı üzerinde hakkın oldu. Kraliçenin Askerleri bu hakkı başka herkes kadar kuvvetle koruyabilir. Belki küçük bir şekilde ben bile onlara yardım edebilirim. Beni dinle.”

Tallanvor Mat’in koluna dokundu ve eğilerek gerilediler. Mat kimsenin bunun farkında olduğunu düşünmedi. Gaebril hâlâ konuşuyordu ve oradaki her lord, her leydi onun sözlerine dalmış gibiydi. Morgase kaşlarını çatarak dinliyor, ama diğer herkes kadar çok baş sallıyordu.

47
Gölge'yle Yarış

Tallanvor Mat'i balıklı havuzu olan avludan çabucak geçirip Saray'ın ön tarafında, güneşte parlayan yüksek yaldızlı kapıların arkasında yer alan büyük avluya götürdü. Kısa süre sonra öğle olacaktı. Mat içinde bir an önce gitmeye, acele etmeye yönelik bir dürtü hissediyordu. Adımlarını genç subayınkilere uydurmak zor geliyordu. Koşmaya başlarsa birileri merak edebilirdi, ayrıca belki de olaylar gerçekten de avluda göründüğü gibiydi. Belki Gaebril Mat'in bildiğinden kuşkulanmıyordu. Belki. Yaba dişleri gibi kafasının içindekileri yakalayan ve tutan o kara gözleri hatırladı. *Işık, belki.* Kendini bol bol zamanı varmış gibi yürümeye zorladı. *Yalnızca halılara ve altınlara hayran hayran bakan saman beyinli, köylü bir hödük. Sırtına bir hançer saplanacağını asla düşünmeyecek basit bir çamur ayaklı*. Sonunda Tallanvor onu yüksek kapılardan birindeki küçük kapıdan geçirip, arkasından kendi de çıktı.

Sıçan gözlü şişman subay hâlâ nöbetçilerle beraber oradaydı ve Mat'i görünce yüzü yine kızardı. Ama o ağzını açamadan Tallanvor konuştu. "Kraliçe'ye Kız-Veliaht'tan bir mektup getirdi. Morgase ve Gaebril'in onu engellemeye çalıştığından haberi olmadığı için memnun ol, Elber. Lord Gaebril Leydi Elayne'in mektubu ile çok ilgilendi."

Elber'in yüzü manşetleri kadar beyazladı. Mat'e dik bir bakış fırlattı ve nöbetçi sırasına döndü. Boncuk gözleri yüz koruyucusunun parmaklıklarının arasından, içlerinden birinin korkusunu görüp görmediğini anlamaya çalışırmış gibi bakıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Mat Tallanvor'a, bunu içtenlikle söylemişti. Yüzüne bakana kadar şişman adam hiç aklına gelmemişti. "Hoşça kal, Tallanvor."

Aşırı hızlı yürümemeye çalışarak oval meydanda ilerledi ve Tallanvor da onunla yürümeye başlayınca şaşırdı. *Işık, Gaebril'in adamı mı, yoksa Morgase'in mi?* Kürek kemiklerinin arasında, bir hançer saplanacakmış gibi bir kaşıntı hissetmeye başlamıştı –*Bilmiyor, yak beni! Gaebril bildiğimden şüphelenmiyor!*– ki genç subay sonunda konuştu.

"Tar Valon'da çok kaldın mı? Beyaz Kule'de? Herhangi bir şey öğrenecek kadar çok?"

"Yalnızca üç gün kaldım," dedi Mat ihtiyatla. Zamanı daha kısa tutabilirdi. Hatta Tar Valon'da bulunduğunu itiraf etmeden mektubu verebilecek olsa, öyle yapardı. Ama adamın kız kardeşini görmek için onca yol gittikten sonra aynı gün içinde geri döndüğüne inanacağını sanmıyordu. *Işık aşkına, neyin peşinde bu adam?* "O sürede ne gördüysem onu öğrendim. Önemli bir şey değil. Beni gezdirdiler ve bazı şeyler anlattılar. Oraya yalnızca Else'yi görmek için gittim."

"Bir şeyler duymuş olmalısın, dostum. Sheriam kim? Onunla çalışma odasın da konuşmak bir anlama geliyor mu?"

Mat yüzündeki rahatlama belli olmasın diye başını şiddetle salladı. "Kim olduğunu bilmiyorum," dedi dürüstlükle. Belki Egwene'in ya da Nynaeve'in bu ismi telaffuz ettiğini duymuştu. Belki de bir Aes Sedai'ydi. "Neden bir anlamı olsun ki?"

"Bilmiyorum," dedi Tallanvor yumuşak bir sesle. "Bilmediğim çok şey var. Bazen Kraliçe'nin bir şey söylemeye çalıştığını düşünüyorum..." Mat'e keskin bir bakış fırlattı. "Sen *sadık* bir Andorlu musun, Thom Grinwell?"

"Elbette öyleyim." *Işık, bunu çok sık söylersem inanmaya başlayacağım.* "Ya sen? Morgase'e ve Gaebril'e sadakatle hizmet ediyor musun?"

Tallanvor ona zarların amansızlığı kadar sert bir bakış fırlattı. "Ben Morgase'e hizmet ediyorum, Thom Grinwell. Ona ölene kadar hizmet edeceğim. Yolun açık olsun!" Döndü ve eli kılıcının kabzasında, Saray'a yürüdü.

Onun gidişini izleyen Mat kendi kendine mırıldandı. Bunun üzerine, "İddiaya girerim ki" –Gaebril'in yıkanmış deriden kesesini havaya atıp tuttu– "Gaebril de aynı şeyi söylüyordur." Saray'da her ne oyun oynanıyorsa, Mat içinde yer almak istemiyordu. Ve Egwene ile diğerlerinin de bu oyunun dışında kalmasını sağlamaya kararlıydı. *Aptal kadınlar! Şimdi kendi pastırmamla ilgileneceğime onlarınkinin yanmasını önlemeye*

çalışmam gerekecek! Sokaklar onu Saray'dan saklayana kadar koşmaya başlamadı.

Koşarak Kraliçenin Takdisi'ne geldiğinde kütüphanede değişen çok şey olmamıştı. Thom ve hancı hâlâ taş tahtasının iki yanında oturuyordu – taşların konumuna bakınca bunun farklı bir oyun olduğunu anladı, ama Gill açısından daha iyi bir oyun değildi– ve alaca kedi masanın üzerinde yalanıyordu. Kedinin yanında ikisinin yakılmamış pipoları ve yemek artıkları bir tepsinin üzerinde duruyordu ve Mat'in koltuğa bıraktığı eşyalar gitmişti. Adamların yanı başlarında birer şarap kadehi vardı.

"Ben gidiyorum, Gill Efendi," dedi. "Para sende kalsın, ama içinden bir öğün yemek yiyeceğim. Yemeğim bitene kadar buradayım, sonra Tear yoluna koyulacağım."

"Acelen ne, evlat?" Thom tahtadan çok kediyi izliyor gibiydi. "Daha yeni geldik."

"Demek Leydi Elayne'in mektubunu teslim ettin?" dedi hancı hevesle. "Ve görünüşe göre postu deldirmemişsin. Gerçekten o diğer delikanlı gibi duvara tırmandın mı? Hayır, bu önemli değil. Mektup Morgase'i yatıştırdı mı? Yoksa yine parmak ucunda yumurta üstünde geziniyor gibi mi hissedeceğiz kendimizi?"

"Sanırım onu yatıştırdı," dedi Mat, "sanırım öyle." Bir an duraksayıp, Gaebril'in kesesini elinde hoplattı. Kese tıngırtılar çıkarıyordu. İçinde gerçekten on altın marka olup olmadığına bakmamıştı; ağırlık doğru geliyordu. "Gill Efendi, bana Gaebril hakkında neler anlatabilirsin? Aes Sedailerden hoşlanmadığı gerçeği dışında. Caemlyn'e geleli çok olmadığını söylemiştin, değil mi?"

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu Thom. "Basel, taş oynayacak mısın, oynamayacak mısın?" Hancı içini çekti ve tahtaya siyah bir taş koydu. Âşık başını iki yana salladı.

"Eh, evlat," dedi Gill, "anlatacak fazla şey yok. Kışın batıdan geldi. Sizin taraflardan bir yerden, sanırım. Belki de İki Nehir'di. Dağlardan bahsedildiğini duydum."

"İki Nehir'de lord yoktur," dedi Mat. "Belki Baerlon çevresinde vardır. Bilmiyorum."

"Olabilir, evlat. Daha önce adını hiç duymamıştım, ama taşradaki lordları takip etmem. Morgase Tar Valon'dayken geldi. Şehrin yarısı Tar Valon'un Kraliçe'yi de kaybedeceğinden korkuyordu. Diğer yarısı ise geri

gelmesini istemiyordu. İsyanlar yine başladı, tıpkı geçen kış sonu olduğu gibi.”

Mat başını iki yana salladı. “Politika ile ilgilenmiyorum, Gill Efendi. Bilmek istediğim Gaebril.” Thom ona kaşlarını çattı ve uzun saplı piposundaki külleri bir saman çöpüyle temizlemeye başladı.

“Sana Gaebril’den bahsediyorum zaten, evlat,” dedi Gill. “İsyanlarda Morgase’i destekleyen hizbin başına geçti –mücadelede yaralandığını işittim. Kraliçe geri döndüğünde isyanı bastırmıştı bile. Gareth Bryne, Gaebril’in yöntemlerinden hoşlanmadı –çok zorlu bir adam olabiliyor– ama Morgase düzenin sağlanmasından o kadar memnun kalmıştı ki onu Elaida’nın görevine atadı.”

Hancı durdu. Mat devam etmesini bekledi, ama o etmedi. Thom tütün doldurduğu piposunu başparmağıyla sıkıştırdı ve şömine rafında hazır tutulan küçük bir lambaya gidip bir çubuk yaktı.

“Başka?” diye sordu Mat. “Yaptıklarının bir sebebi olmalı. Morgase ile evlenirse ve Kraliçe ölürse Kral mı olur? Elayne de ölürse, demek istiyorum?”

Thom piposunu yakarken boğulacak gibi oldu ve Gill kahkaha attı. “Andor’un kraliçesi vardır, evlat. Hep kraliçesi oldu. Morgase ve Elayne ölecek olsa –Işık korusun onları!– o zaman Morgase’in en yakın kadın akrabası tahta geçer. En azından bu sefer kim olduğu konusunda şüphe yok. Bir kuzen, Leydi Dyelin. Tigraine ortadan kaybolduktan sonraki Taht Kavgası gibi olmaz. Morgase’in Aslan Tahtı’na oturması iki sene sürdü. Dyelin Gaebril’i danışmanı olarak atayabilir ya da taht sırasını sağlamlaştırmak için onunla evlenebilir –gerçi Morgase’in ondan çocuğu olmazsa muhtemelen böyle bir şey yapmaz– ama adam yine de en fazla Zevç Prens olur. O kadar. Işık’a şükür, Morgase henüz genç bir kadın. Ve Elayne sağlıklı. Işık! Mektup hasta olduğunu söylemiyor, değil mi?”

“O iyi.” *En azından şimdilik.* “Adam hakkında bana anlatabileceğin başka şey yok mu? Ondan hoşlanmıyor gibisin. Neden?”

Hancı kaşlarını çatarak düşündü, çenesini kaşıdı ve başını iki yana salladı. “Sanırım Morgase ile evlenmesi hoşuma gitmezdi, ama neden, bilmiyorum. İyi bir adam olduğu söyleniyor; asiller ona hayran. Kraliçenin Askerleri’ne kattığı adamların çoğundan hoşlanmıyorum. O geldikten sonra çok şey değişti, ama hepsinin sorumluluğunu ona atamam. Yalnız, o geldiğinden beri köşelerde mırıldanan çok kişi var gibi. Sanki hepimiz Cairhienli olduk da bu iç savaştan önce onların yaptığı gibi entrika

çeviriyoruz, avantajlı konuma geçmeye çalışıyoruz. Gaebril geldiğinden beri kötü rüyalar görüyorum ve bu konuda yalnız değilim. Aptalca bir şey, düşler hakkında endişelenmek. Muhtemelen yalnızca Elayne için, Morgase'in Beyaz Kule ile ilgili yapmayı planladığı şeyler yüzünden ve halkın Cairhienli gibi davranması yüzünden endişeleniyorum. Bilemiyorum. Neden Lord Gaebril hakkında bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Çünkü Elayne'i öldürtmek istiyor," dedi Mat, "ve onunla birlikte Egwene ile Nynaeve'i de." Gill'in anlattıkları içinde faydalı hiçbir şey göremiyordu. *Işık beni kavursun, onların ölmesini neden istediğini bilmek zorunda değilim. Durdurmak zorundayım, o kadar.* İki adam yine ona bakıyordu. Delirmiş gibi. Yine.

"Yine hastalanıyor musun?" dedi Gill şüpheyle. "Son geldiğinde herkese ters ters baktığını hatırlıyorum. Ya öyle ya da bunun bir tür eşek şakası olduğunu düşünüyorsun. Bana eşek şakalarından hoşlanan biri gibi göründün. Eğer öyleyse, pis bir şaka!"

Mat yüzünü buruşturdu. "Bu eşek şakası falan değil. Comar adlı bir adama Elayne'in kafasını kesmesini söylediğini duydum. Eli değmişken Egwene ile Nynaeve'inkini de. İri bir adam, sakalında beyaz bir kısım var."

"Bu Lord Comar'ın tarifi," dedi Gill yavaşça. "İyi bir askerdir, ama hileli zarlar yüzünden Kraliçe'nin Askerleri'nden ayrılmak zorunda kaldığı söyleniyor. Gerçi kimse yüzüne söyleyemiyor ya; Comar askerler arasındaki en iyi kılıç ustasıydı. Gerçekten ciddisin, değil mi?"

"Sanırım ciddi, Basel," dedi Thom. "Bence gerçekten de ciddi."

"Işık üzerimizde parlasın! Morgase ne dedi? Ona söyledin, değil mi? Işık yaksın seni, ona söyledin!"

"Tabii ya, söyledim," dedi Mat acı acı. "Gaebril oracıkta dururken ve Kraliçe ona abayı yakmış bir enik gibi bakarken! Dedim ki, 'Ben yarım saat önce duvarınıza tırmanmış basit bir köylü olabilirim, ama şuradaki güvenilir danışmanınızın, hani şu âşık göründüğünüz adamın, kızınızı öldürmeyi planladığını öğrenmiş bulunuyorum.' Işık, Kraliçe kalkar *benim* kellemi uçururdu be adam!"

"Yapardı da." Thom piposundaki ince oymalara baktı ve bıyığını çekiştirdi. "Mizacı şimşek kadar hızlı değişir ve şimşekten iki kat tehlikelidir."

"Sen çoğundan daha iyi bilirsin, Thom," dedi Gill dalgın dalgın. Gözlerini boşluğa dikerek iki elini grileşmekte olan saçlarından geçirdi.

“Yapabileceğim bir şey olmalı. Aiel Savaşı’ndan beri elime kılıç almadım, ama... Eh, bu işe yaramaz. Kendimi öldürtürüm ve bununla hiçbir şey başarmış olmam. Ama bir şeyler yapmalıyım!”

“Söylenti.” Thom başparmağını burnunun yanına koydu; kendi kendine konuşarak taş tahtasına bakıyor gibiydi. “Kimse söylentilerin Morgase’in kulağına gitmesini engelleyemez ve yeterince çok duyarsa, kuşkulanmaya başlar. Söylentiler halkın sesidir ve halkın sesi genellikle doğruyu söyler. Morgase bunu biliyor. Oyun’da ona karşı destekleyeceğim adam anasından doğmadı daha. Âşık ya da değil, Morgase Gaebril’i yakından incelemeye başlarsa, adam ondan çocukluğunda aldığı yaraların izlerini bile saklayamaz. Ve eğer Elayne’e zarar vermeyi planladığını öğrenirse” –tahtaya bir taş koydu; ilk bakışta tuhaf bir hamleye benziyordu, ama Mat üç hamle sonra Gill’in taşlarının üçte birinin tuzağa düşeceğini gördü– “Lord Gaebril için çok süslü bir cenaze töreni yapılacak demektir.”

“Sen ve Evler Oyunun,” diye mırıldandı Gill. “Yine de, işe yarayabilir.” Yüzünde aniden bir gülümseme belirdi. “Başlatmak için kime söyleyeceğimi bile biliyorum. Tek gereken Gilda’ya rüyamda gördüğümü söylemek. Üç gün içinde Yeni Şehir’deki hizmetkâr kızların yarısına bunu bir gerçekmiş gibi anlatmış olur. Yaratıcı’nın yarattığı en büyük dedikoducu o.”

“Yalnız, izinin sürülüp sana ulaşılamayacağından emin ol, Basel.”

“Bundan korkma, Thom. Bir hafta önce adamın biri kötü rüyalarımdan birini bana, birinden duyan birinden duyduğu bir şeymiş gibi anlattı. Ben Coline’e anlatırken Gilda duymuş olmalı, ama sorduğum zaman adam Caemlyn’in diğer ucuna kadar giden ve orada kaybolan bir dizi isim verdi. Hatta, ta oraya gidip son adamı buldum. Sırf kaç ağızdan geçtiğini merak ettiğimden. Ve adam kendi rüyası olduğunu iddia etti. Korkma, Thom.”

Mat söylentilerin ne yaptıklarına aldırmıyordu –Egwene ve diğerlerine hiçbir söylenti yardım edemezdi– ama onu düşündüren bir konu vardı. “Thom, bunu çok sakin karşılamış gibisin. Morgase’in hayatının aşkı olduğunu sanıyordum.”

Âşık bakışlarını yine piposuna dikti. “Mat, bir zamanlar çok bilge bir kadın zamanın yaralarımı iyileştireceğini, zamanın her şeyi düzelttiğini söylemişti. Ona inanmamıştım. Ama haklıymış.”

“Yani artık Morgase’e âşık olmadığını mı söylüyorsun?”

“Evlat, celladın baltasının altına yatmaya ramak kalmış, Morgase’in daha ölüm fermanımdaki imzasının mürekkebi kurumamışken Caemlyn’i

terk etmiştim, o günden bu yana on beş sene geçti. Burada oturmuş Basel'in Morgase ve Gaebril hakkında, evlenebilecekleri hakkında gevezelik edişini dinlerken" –Gill itiraz etti ve Thom sesini yükseltti– "gevezelik edişini dinlerken, diyordum, tutkunun uzun zaman önce solmuş olduğunu fark ettim. Ah, sanırım hâlâ onu önemsiyorum, hatta biraz seviyorum, ama artık büyük bir tutku değil."

"Ben de burada durmuş, Saray'a koşup onu uyaracağından şüpheleniyordum." Kahkaha attı ve Thom da ona katılınca şaşırdı.

"O kadar da büyük bir aptal değilim, evlat. Aptallar bile erkeklerle kadınların zaman zaman farklı düşündüklerini bilir, ama en büyük fark şudur. Erkekler unutur, ama asla affetmez; kadınlar affeder, ama asla unutmaz. Morgase yanağımı öpebilir, bana bir kadeh şarap sunup, beni ne kadar özlediğini söyleyebilir. Ve sonra askerleri çağırtıp beni zindana attırır, sonra da cellada teslim eder. Hayır. Morgase tanıdığım en becerikli kadınlardan biridir ve bu da hiç küçümsenecek bir şey değil. Gaebril'in neyin peşinde olduğunu öğrendiğinde adama acırım doğrusu. Tear mı dedin? Yola çıkmak için yarına kadar bekleme olasılığın var mı? Bir gece uyumak iyi gelirdi."

"Gece çökmeden Tear'a doğru olabildiğince çok yol almak istiyorum." Mat gözlerini kırptı. "Benimle gelmeyi mi düşünüyorsun? Burada kalmayı düşündüğünü sanıyordum."

"Demin kafamın kesilmesini *istemediğime* karar verdiğimi söyledim, duymadın mı? Tear bana Caemlyn'den daha güvenli bir yermiş gibi geliyor ve birden bu kulağıma hiç de fena gelmemeye başladı. Dahası, o kızları severim." Elinde bir hançer belirdi ve aniden kayboldu. "Onlara bir şey olmasını istemem. Ama Tear'a çabuk ulaşmayı düşünüyorsan, Aringill'i tercih etmelisin. Hızlı bir tekne bizi oraya atlardan daha çabuk götürür, onları çatlayana kadar koşturacak olsak bile. Ve bunu sırf popom eyer şekline bürünmüş olduğundan söylemiyorum."

"O zaman Aringill. Hızlı olsun da."

"Ee," dedi Gill, "gitmeyi düşünüyorsan sana yemeğini getirtmeye baksam iyi olacak herhalde, evlat." Sandalyesini arkaya ittirdi ve kapıya yöneldi.

"Bunu benim için sakla, Gill Efendi," dedi Mat ve yıkanmış deriden keseyi ona fırlattı.

"Bu nedir, evlat? Para mı?"

“İddiaya girdim. Gaebril bilmiyor, ama onunla aramızda bir iddia var.” Mat zar kabını alıp zarları masaya atarken, kedi aşağı atladı. Beş tane altı. “Ve ben hep kazanırım.”

48
Teknenin Peşinde

Hızlı Erinin Nehri'nin batı yakasındaki Tear rıhtımlarına yanaşırken Egwene yaklaşan şehir hakkında hiçbir şey göremedi. Korkuluklara yaslanmış, başını eğmiş, geminin şişman gövdesinin yanında geçip giden sulara bakıyordu. Yanındaki ön kürek görüş alanına girip çıkarken ırmakta beyaz köpükler oluşturuyordu. Bu midesini bulandırıyordu, ama başını kaldırırsa midesinin daha da kötü olacağını biliyordu. Kıyıya bakmak *Hızlı*'nın ağır ve sallantılı hareketini daha da belirginleştiriyordu.

Gemi Jurene'den ayrıldığından beri bu şekilde ilerlemişti. Daha önce nasıl yol aldığı Egwene'in umurunda değildi; keşke *Hızlı* Jurene'e ulaşmadan batmış olsaydı diye düşünmeye başlamıştı. Kaptan'ı Aringill'e yanaştırıp başka bir gemi bulmuş olmayı diliyordu. Bir geminin yakınına bile gitmemiş olmayı diliyordu. Çok şey diliyordu ve çoğunu da yalnızca nerede olduğunu aklından çıkarabilmek için diliyordu.

Artık küreklerle ilerleyen gemi, yelkenlerle ilerlediği zamana göre daha az sallanıyordu, ama sallantı o kadar uzun sürmüştü ki bu değişim Egwene için fark yaratmamıştı. Midesi bedeninin içinde, taş sürahinin içindeki süt gibi çalkalanıyordu. Egwene yutkundu ve bu imgeyi unutmaya çalıştı.

Hızlı'da fazla plan yapmamışlardı. Nynaeve en fazla on dakika kusmadan durabiliyordu ve bunu görmek Egwene'in de yutmayı başardığı her şeyi çıkarmasına sebep oluyordu. Irmak aşağı gittikçe artan sıcaklığın da hiç yardımı olmuyordu. Nynaeve şimdi aşağıdaydı, büyük olasılıkla Elayne yine onun için bir leğen tutuyordu.

Ah, Işık, hayır! Bunu düşünme. Yeşil tarlalar. Otlaklar. Işık, otlaklar böyle sallanmaz. Arıkuşları. Hayır, arıkuşları olmaz! Tarlakuşları. Ötüşen tarlakuşları.

“Joslyn Hanım? Joslyn Hanım!”

Kaptan Canin’e verdiği ismi ve kaptanın sesini hatırlaması biraz zaman aldı. Başını yavaşça kaldırdı ve gözlerini adamın uzun yüzüne dikti.

“Rıhtıma yanaşıyoruz, Joslyn Hanım. Kıyıya çıkmaya can attığınızı söyleyip duruyordunuz. Eh, geldik işte.” Adamın sesi, ikisi kendi deyişiyle rahatsızlanıp duran ve bütün gece inleyen üç yolcusundan kurtulmak için duyduğu hevesi saklayamıyordu.

Çıplak ayaklı, gömleksiz gemiciler ırmağa doğru uzanan taş rıhtımdaki adamlara halat atıyorlardı. Geminin rıhtıma bindirmesini engellemeye çalışan iki tanesi dışında kürekler çoktan içeri alınmıştı. Rıhtımın düz taşları ıslaktı; havada yeni dinmiş yağmur kokusu vardı ve bu biraz rahatlatıcıydı. Egwene sallantının bir süre önce kesilmiş olduğunu fark etti, ama midesi hatırlıyordu. Güneş batıya doğru alçalıyordu. Akşam yemeğini düşünmemeye çalıştı.

“Çok iyi, Kaptan Canin,” dedi, toplayabildiğince vakarla. *Yüzüğümü takıyor olsaydım, çizmelerine kussam bile bu şekilde konuşmazdı.* Zihninde beliren imgeyle ürperdi.

Büyük Yılan yüzüğü ve kıvrık *ter’angreal* yüzüğü şimdi boynunda, bir deri sicimin ucunda asılı duruyordu. Tenine değen taş yüzük serindi –neredeyse havanın nemli sıcaklığını dengeleyecek kadar serin– ama bunun dışında Egwene *ter’angreal*’i ne kadar çok kullanırsa, ona arada kumaş ya da kese olmaksızın dokunmayı o kadar çok istediğini fark etmişti.

Tel’aran’rhiod hâlâ ona faydalı çok şey gösterememişti. Bazen Rand, Mat ya da Perrin’i gördüğü oluyordu ve kendi rüyalarında daha fazlasını görüyordu, ama anlamını çıkarabildiği hiçbir şey yoktu. Seanchanları düşünmeyi reddediyordu. Luhhan Usta’yı yem olarak dev, dişli bir tuzağın içine koyan Beyazpelerinler hakkında kâbuslar. Neden Perrin’in omzunda bir atmaca vardı ve şimdi üzerinde taşıdığı balta ile demirci çekici arasında seçim yapması neden önemliydi? Mat’in Karanlık Varlık’la zar atması ne anlama geliyordu, neden, “Geliyorum!” diye bağırıp duruyordu ve neden Egwene rüyasında onun kendisine bağırdığını düşünüyordu? Ve Rand. Çevresinde, bazıları onu avlayan, bazıları görmezden gelen, bazıları parlak kristal kılıca ulaşması için yol gösteren, bazıları ona ulaşmasını engellemeye çalışan altı adam ve beş kadın yürürken Rand, nerede olduğunu bilmez görünerek, mutlak karanlık içinde *Callandor*’a doğru gizli gizli yaklaşıyordu. Egwene bazen onu kısa kısa ışık çakmaları ile görebiliyordu. Adamlardan birinin alevden gözleri vardı ve Rand’ın

ölmesini öyle bir gözü dönmüşlükle istiyordu ki, Egwene neredeyse bu hissin tadını alabildiğini düşünüyordu. Onu tanıdığını sanıyordu. Ba'alzamon. Ama diğerleri kimdi? Yine kuru, tozlu bir odada, derisine yerleşen o küçük yaratıklarla Rand. Bir Seanchan sürüsüne meydan okuyan Rand. Egwene'e ve yanındaki kadınlara meydan okuyan Rand, ki o kadınlardan biri bir Seanchan'dı. Her şey çok kafa karıştırıcıydı. Rand ve diğerleri hakkında düşünmeyi bırakması, aklını tam önündeki şeye vermesi gerekiyordu. *Kara Ajah neyin peşinde? Neden onlar hakkında rüya görmüyorum? Işık, neden ona istediğimi yaptırmayı öğrenemiyorum?*

"Atları kıyıya çıkarttırın, Kaptan," dedi Canin'e. "Maryim Hanım ile Caryla Hanım'a ben söylerim." Maryim Nynaeve idi, Caryla ise Elayne.

"Onlara haber vermek için adam gönderdim, Joslyn Hanım. Ve hayvanlarınız adamlarım bir düzenek kurar kurmaz rıhtıma çıkacak."

Adam onlardan kurtulacağı için çok memnun gibiydi. Egwene adama acele etmemesini söylemeyi düşündü, sonra bu fikri hemen aklından çıkardı. *Hızlı*'nın sallantısı durmuş olabilirdi, ama Egwene ayaklarının altında kuru toprak hissetmek istiyordu. Hemen. Yine de, Canin'in acelesi olmadığını görmesi için durup Sis'in burnunu okşadı ve gri kısrağın avcunu koklamasına izin verdi.

Nynaeve ve Elayne kamaralara giden merdivende belirdiler. Bohçalarını ve heybelerini yüklenmişlerdi. Elayne Nynaeve'i de taşıyor gibiydi. Nynaeve Egwene'in izlediğini görünce Kız-Veliaht'tan uzaklaştı ve yardım almadan adamların rıhtıma dar iskele tahtaları sürdükleri yere kadar yürüdü. İki gemici yaklaşıp Sis'in karnının altına geniş bir yelken bezinden askı bağladılar ve Egwene kendi eşyalarını almak için aşağıya seğirtti. Geri döndüğü zaman kısrağı rıhtıma bırakılmış, Elayne'in mercan kırı atı yelken bezi askıda sallanıyordu.

Ayakları rıhtıma dokunduktan sonra bir an rahatladığını hissetti. Burası sallanıp yan yatmayacaktı. Sonra ulaşmak için bu kadar sıkıntı çektikleri şehre baktılar.

Uzun rıhtımların arkasında taş depolar diziliydi ve irili ufaklı, rıhtıma bağlanmış ya da ırmağa demirlemiş bir sürü gemi vardı. Egwene telaşla bakışlarını gemilerden kaçırdı. Tear neredeyse tümseksiz, düz bir araziye kurulmuştu. Depoların arasındaki çamurlu sokaklarda ahşap ya da taştan yapılmış hanlar, meyhaneler ve evler görebiliyordu. Ahşap ve kiremit çatılarda tuhaf şekilli köşeler vardı ve bazıları yükselerek sivriliyordu. Bunların ötesinde koyu gri taştan yüksek bir duvar görüyordu, onun

ötesinde de çepeçevre yüksek balkonlarla çevrili kuleler ve beyaz kubbeli saraylar. Kubbeler köşeliydi ve kule tepeleri ile duvarın dışındaki bazı çatılar sivri görünüyordu. Genel olarak Tear, aynı ölçüde güzel olmasa da Caemlyn ya da Tar Valon kadar büyüktü, en büyük şehirlerden biriydi.

Egwene hikâyelerde ondan bahsedildiğini, dünyadaki en büyük ve en eski kale olduğunu, Dünyanın Kırılışı'ndan sonra yapılan ilk kale olduğunu duymuştu, ama hiçbir şey onu bu manzaraya hazırlamamıştı. Başta gördüğünün dev, gri kayadan bir tepe olduğunu, sonra binlerce hektar alan kaplayan küçük, çıplak bir dağ olduğunu düşündü. Erinin'den başlıyor, duvardan geçip şehre uzanıyordu. Tepesinde dalgalanan dev sancağı gördükten sonra bile –yarısı altın, yarısı kırmızı bir fon üzerinde eğik duran üç beyaz hilalden oluşan sancak ırmağın en az üç yüz adım yukarısında dalgalanıyor olmalıydı, ama o yükseklikten bile açıkça görülebilecek kadar büyüktü– siperleri ve kuleleri seçebildikten sonra bile, Tear Taşı'nın orada duran bir dağdan oyulmadığına, inşa edildiğine inanmak güçtü.

"Güç'le inşa edilmiş," diye mırıldandı Elayne. O da Taş'a bakıyordu. "Yerden taş çekmek için Toprak akışları, onları dünyanın her köşesinden getirmek için Hava ve hepsini ek yeri, bağlantı ya da harç olmadan yekpare kılmak için Toprak ve Ateş. Atuan Sedai Kule'nin bugün böyle bir şey yapamayacağını söyledi. Yüksek Lordların Güç hakkında bugün ne hissettikleri düşünüldüğünde, tuhaf geliyor."

"Sanırım," dedi Nynaeve usulca, çevrelerinde dolanan rıhtım işçilerini süzerek, "söylediğin şey düşünüldüğünde, başka bazı şeylerden yüksek sesle bahsetmememiz daha iyi olacak." Elayne kızgınlık –çok alçak sesle konuşmuştu– ve onay arasında bocaladı; Kız-Veliaht Nynaeve ile Egwene'i memnun etmeyecek kadar sık ve kolayca hemfikir oluyordu.

Yalnızca Nynaeve haklıyken, diye kendi kendine, gönülsüzce itiraf etti. Yüzüğü takan, hatta Tar Valon'la ilişkisi olan bir kadın burada izleniyor olurdu. Çıplak ayaklı, deri yelekli rıhtım işçileri, sırtlarında ve el arabalarında balyalar ve kasalar taşıyarak koştururken üçüne dikkat etmiyordu. Havada güçlü bir balık kokusu vardı; yandaki üç rıhtımın çevresine, Amyrlin'in çalışma odasındaki resme benzeyen bir düzine küçük balıkçı teknesi toplanmıştı. Gömleksiz adamlar ve çıplak ayaklı kadınlar teknelerden balık sepetleri taşıyordu. Sepetler ağzına kadar gümüş, bronz, yeşil ve balıkların sahip olabileceğini hayal bile etmediği renklere, örneğin parlak kırmızı, lacivert, parlak sarı renklere sahip, çizgili, benekli balıklarla doluydu.

Elayne'den başkası duymasın diye sesini alçalttı. "O haklı, Caryla. Neden Caryla olduğunu hatırla." Nynaeve'in bu tür itirafları duymasını istemiyordu. İşittiği zaman kadının yüzü değişmedi, ama Egwene onun bir ocağın ısı yayması gibi etrafa tatmin yaydığını hissedebiliyordu.

Nynaeve'in siyah aygırı rıhtıma indiriliyordu; gemiciler koşum takımlarını getirip ıslak rıhtıma bırakıvermişti. Nynaeve atlara baktı ve ağzını açtı –Egwene onlara hayvanları eyerlemelerini söylemek üzere olduğundan emindi– ama sonra sımsıkı kapattı, sanki bunun için büyük çaba göstermesi gerekmiş gibi. Örgüsünü hızla çekti. Askı daha önlerinden tamamen çekilmeden Nynaeve mavi çizgili eyer battaniyesini siyah atının üzerine attı ve yüksek kaşlı eyerini battaniyenin üzerine yerleştirdi. Diğer iki kadına bakmadı bile.

Egwene o anda ata binmeye can atmıyordu –atın hareketi *Hızlı*'nın hareketine midesinin hiç hoşuna gitmeyecek kadar benzeyebilirdi– ama çamurlu sokaklara şöyle bir bakınca hemen ikna oldu. Ayakkabıları sağlamdı, ama üstlerindeki çamuru temizlemek zorunda kalmak hoşuna gitmezdi, yürürken eteklerini kaldırmak zorunda olmak da öyle. Sis'i hemen eyerledi ve kendisine çamurun belki de o kadar kötü olmayabileceğini düşünecek kadar vakit vermeden atın sırtına tırmanıp, eteklerini düzeltti. *Hızlı*'da biraz iğne işi sonucunda –bu sefer hepsini Elayne yapmıştı; Kız-Veliaht'ın elinden ince dikiş geliyordu– üçünün etekleri de ata binmek üzere bölünmüştü.

Eyerine atladığında aygırı sıçramaya karar verince bir an için Nynaeve'in beti benzi attı. Dudaklarını birbirine bastırarak kendine hâkim oldu, dizginleri sıkı sıkı kavradı ve hayvanı kontrol altına aldı. Atlarını ağır ağır depoların önünde sürerken konuşmayı başardı. "Liandrin ile diğerlerinin yerini bulmalıyız, ama onlar bunu soruşturduğumuzu öğrenmemeli. Kuşkusuz geldiğimizi biliyorlardır –en azından birinin geldiğini– ama onlar için çok geç olmadan haberleri olsun istemiyorum." Derin bir nefes aldı. "İtiraf etmeliyim ki bunu nasıl becereceğimizi bulamadım. Henüz. Sizin bir öneriniz var mı?"

"Bir hırsız avcısı," dedi Elayne tereddüt etmeden. Nynaeve ona kaşlarını çattı.

"Hurin gibi mi?" dedi Egwene. "Ama Hurin kralının hizmetindeydi. Burada hırsız avcısı varsa da hepsi Yüksek Lordların hizmetinde değil midir?"

Elayne başını salladı ve Egwene bir an Kız-Veliaht'ın midesini kıskandı. "Evet, öyledir. Ama hırsız avcıları Kraliçenin Askerleri ya da Taş'ın Tearlı Savunucuları gibi değildir. Hükümdara hizmet ederler, ama bazen para karşılığında, soyulan insanların çalınan şeylerini de bulup geri alırlar. Hatta para karşılığında bazen insanları da bulurlar. En azından Caemlyn'de öyle. Tear'da farklı olduğunu sanmıyorum."

"O zaman bir handa oda bulalım," dedi Egwene, "ve hancıdan bize bir hırsız avcısı bulmasını isteyelim."

"Han olmaz," dedi Nynaeve, aygırı yönlendirmekte gösterdiği türden bir kararlılıkla; hayvanın kontrolden çıkmasına asla izin vermiyordu. Hemen sonra sesi sertliğini biraz yitirdi. "En azından Liandrin bizi tanıyor, diğerlerinin de tanıdığını varsaymak zorundayız. Arkalarında bıraktıkları izleri takip edecek kişileri bulmak için hanları mutlaka izliyorlardır. Tuzaklarını suratlarına kapatmayı düşünüyorum, ama içerideki biz olmayacağız. Handa kalmayacağız."

Egwene ona sorma tatminini vermeyi reddetti.

"O zaman nerede?" Elayne'in alnı kırışmıştı. "Kimliğimi açıklarsam – ve bu kıyafetler içindeyken, yanımda da eşlikçiler yokken inanmalarını sağlayabilirsem– asil evlerin çoğu ve büyük olasılıkla Taş'ın kendisi bizi misafir eder. Caemlyn ile Tear arasında iyi ilişkiler vardır. Ama o zaman geldiğimiz haberinin duyulmasını önleyemeyiz. Gece çökmeden bütün şehir öğrenmiş olur. Aklıma handan başka bir şey gelmiyor, Nynaeve. Kırdaki çiftliklerden birine gitmeyi düşünmüyorsan elbette, ama onları kırlarda asla bulamayız."

Nynaeve Egwene'e baktı. "Gördüğümde anlarım. Bırakın da bakayım."

Elayne kaşlarını çatarak Nynaeve'den Egwene'e, sonra yine Nynaeve'e baktı. "'Küpelerini beğenmediğin için kendi kulaklarını kesme,'" diye mırıldandı.

Egwene dikkatini yola çevirdi. *Merak ettiğimi düşünmesine bile izin verirsem kavrulayım e mi!*

Dışarıda çok insan yoktu, Tar Valon'la mukayese kabul etmezdi. Belki sokaktaki kalın çamur tabakası cesaretlerini kırıyordu. Çoğu büyük boynuzlu inekler tarafından çekilen arabalar sallanarak geçiyor, arabacılar uzun, açık renk, çıkıntılı üvendirelerle arabalarının yanlarında yürüyorlardı. Binek arabaları ve tahtırevanlar bu sokağı kullanmıyordu. Burada da havada balık kokusu vardı ve birçok adam sırtlarında balık dolu sepetlerle seğirtiyorlardı. Dükkânlar zengin görünmüyordu; hiçbiri mallarını dışarıda

sergilemiyordu ve Egwene dükkânlara giren çok az insan görmüştü. Dükkânların tabelaları vardı –terzinin iğnesi ve kumaş topu, bıçakçının bıçağı ve makası, dokumacının dokuma tezgâhı vesaire– ama çoğunun üzerindeki boya kalkmıştı. Az sayıdaki hanın tabelaları da aynı derecede kötü durumdaydı, ayrıca hanlar da pek dolu görünmüyorlardı. Hanlar ile dükkânlar arasına sıkışmış küçük evlerin çatılarındaki kiremitler ya da taş tahtalar eksikti. Tear'ın bu kısmı fakirdi. Ve Egwene'in yüzlerinde gördüklerine bakılırsa, buradaki insanların artık pek azının didinmeye devam etmek gibi bir niyeti vardı. Hepsi hareket halindeydi, çalışıyorlardı, ama çoğu pes etmişti. Pek azı dönüp de herkesin yürüdüğü bir yerde at üzerinde giden üç kadına baktı.

Adamlar bilekte bağlanmış bol pantolonlar giyiyorlardı. İçlerinden pek azının ceketi vardı; kollarla göğse sıkıca oturan, sonra belden aşağı bollaşan uzun ceketler. Ayakkabı giyenlerin sayısı çizme giyenlerden çoktu, ama insanların çok büyük bir kısmı çamurda çıplak ayak yürüyordu. Epey adam ceket, hatta gömlek giymemişti ve pantolonları, bazen renkli, genellikle de kirli kuşaklarla tutturulmuştu. Bazılarının başlarında geniş, koni şeklinde hasır şapkalar vardı ve birkaçı yüzlerinin bir yanına doğru sarkan kumaş şapkalar giymişti. Kadınların elbiselerinin yüksek yakaları çenelerine kadar geliyordu, etekleri ise ayak bileklerinde sona eriyordu. Çoğunun açık renk, kısa önlükleri, bazılarının üst üste, her biri bir öncekinden küçük iki üç önlüğü vardı ve çoğu erkekler gibi hasır şapkalar takmıştı, ama onların şapkaları önlüklere uyacak şekilde boyanmıştı.

Egwene ayakkabı giyenlerin çamurla nasıl baş ettiğini ilk kez bir kadında gördü. Kadının ayakkabılarının altlarına bağlanmış küçük, tahta tabanlar, onu çamurda iki karış yükseltmişti; kadın ayakları sıkı sıkı yere basıyormuş gibi yürüyordu. Egwene bundan sonra taban giyen başkalarını da gördü, kadınlar kadar erkekler de giyiyordu. Kadınlar arasında da çıplak ayakla dolaşanlar vardı, ama sayıları erkekler kadar çok değildi.

Egwene o tabanların hangi dükkânda satılıyor olabileceğini düşünüyordu ki Nynaeve aniden atını dar ve uzun iki katlı bir ev ile taş duvarlı bir çömlekçi dükkânının arasındaki sokağa soktu. Egwene ile Elayne bakıştılar –Kız-Veliaht omuzlarını silkti– ve takip ettiler. Egwene Nynaeve'in nereye gittiğini, neden gittiğini bilmiyordu –ve daha sonra bu konuda iki çift laf etmeyi düşünüyordu– ama ayrı düşmek de istemiyordu.

Sokak aniden evin arkasındaki binalarla çevrili küçük bahçeye açıldı. Nynaeve atından inmiş, dizginleri bir incir ağacına bağlamıştı bile. Aygır

bahçenin yarısını kaplayan sebze tarhında yetişen yeşilliklere ulaşamıyordu. Taşlardan arka kapıya giden bir patika yapılmıştı. Nynaeve patikadan yürüyüp kapıyı çaldı.

“Ne oluyor?” diye hesap sordu Egwene elinde olmadan. “Neden burada durduk?”

“Ön pencerelerdeki bitkileri görmedin mi?” Nynaeve kapıyı yine çaldı.

“Bitkiler mi?” dedi Elayne.

“Bir Hikmet,” dedi Egwene ona, eyerinden inip Sis’i aygırın yanına bağlarken. *Gaidin bir at için uygun bir isim değil. Bununla kimi kastettiğini bilmediğimi mi sanıyor?* “Nynaeve kendine bir Hikmet buldu ya da bir Arayıcı ya da burada her ne diyorlarsa ondan.”

Bir kadın kapıyı şüpheyle dışarı bakabilecek kadar araladı. Egwene başta kadının şişman olduğunu düşündü, ama sonra kadın kapıyı tamamen açtı. Kesinlikle topluydu, ama hareket etme tarzı, etin altında epey kas olduğunu belli ediyordu. Luhhan Hanım kadar güçlü görünüyordu ki Emond Meydanı’nda bazıları Alsbet Luhhan’ın kocası kadar güçlü olduğunu söylerdi. Bu doğru değildi, ama o kadar abartılı da değildi.

“Size nasıl yardım edebilirim?” dedi kadın, Amyrlin’inkine benzeyen bir aksanla. Gri saçları kalın bukleler halinde başının yanlarından sarkıyordu. Üç önlüğü yeşilin çeşitli tonlarındaydı; her biri bir alttakinden biraz daha koyuydu, ama en üstteki bile açık renkti. “Bana ihtiyacı olan hanginiz?”

“Ben,” dedi Nynaeve. “Midemin bulantısı için bir şeye ihtiyacım var. Belki arkadaşlarımdan birinin de. Eğer doğru yere geldiysek, demek istiyorum.”

“Siz Tearlı değilsiniz,” dedi kadın. “Sen konuşmadan önce giysilerinizden anlamalıydım. Bana Guenna Ana derler. Bilge Kadın dedikleri de olur, ama sökük dikmek için buna güvenmeyecek kadar yaşlıyım. Gel, sana miden için bir şey vereyim.”

Küçük ama düzenli bir mutfaktı, bakır tencereler duvara, kurutulmuş bitkiler ve sosisler tavana asılmıştı. Açık renk ahşaptan yapılma yüksek dolapların kapaklarında, bir tür uzun ot şeklinde oymalar vardı. Masa bembeyaz övülmüştü ve sandalyelerin sırtları çiçek oymaları ile süslenmişti. Kuzinenin üzerindeki tencerede balık gibi kokan bir çorba kaynıyordu ve bir çaydanlığın buharı tütmeye başlamıştı. Ocakta ateş yoktu ve Egwene bunun için minnettardı; kuzine sıcaklığa yeterince katkıda bulunuyordu, ama Guenna Ana hiç farkında değilmiş gibiydi. Ocak rafına

tabaklar dizilmişti, ayrıca her iki yandaki raflarda da düzgünce yerleştirilmiş tabaklar duruyordu. Yerler yeni süpürülmüş gibi görünüyordu.

Guenna Ana kapıyı arkalarından kapattı. O mutfağı geçip dolaplara yönelirken Nynaeve, “Bana hangi çaydan vereceksin? Zinciryaprak mı? Yoksa mavi sütleğen mi?” diye sordu.

“İkisinden biri elimde olsa verirdim.” Guenna Ana bir süre rafları karıştırdı, sonra taş bir kap çıkardı. “Son zamanlarda bitki toplayacak zamanım olmadığı için sana bataklıkbeyazı çayı vereceğim.”

“Onu tanımıyorum,” dedi Nynaeve yavaşça.

“Zinciryaprak kadar etkilidir, ama tadı bazılarının hiç hoşuna gitmeyecek kadar acıdır.” İri kadın mavi bir demliğe kum, kırık yapraklar attı ve demliği kuzineye götürüp sıcak su ekledi. “Demek sen de zanaattansın. Otur.” Şömine rafından aldığı iki mavi sırlı fincanı tutan eliyle masayı işaret etti. “Otur, konuşalım. Midesi kötü olan başka kim vardı?”

“Ben iyiyim,” dedi Egwene, kayıtsızca bir sandalyeye otururken. “Senin miden bulanıyor mu, Caryla?” Kız-Veliaht, biraz sabırsızca başını iki yana salladı.

“Fark etmez.” Gri saçlı kadın Nynaeve için bir fincana koyu renkli sıvıdan doldurdu, sonra masada karşısına oturdu. “İki kişiye yetecek kadar yaptım, ama bataklıkbeyazı çayı tuzlanmış balıktan daha uzun dayanır. Ne kadar beklerse o kadar etkidir, ama daha da acılaşır. İş, midenin düzelmesi için ne kadarına ihtiyacın olduğu ile dilinin ne kadarına dayanabileceği arasında bir yarışa döner. İç, kızım.” Hemen sonra ikinci fincanı doldurdu ve bir yudum aldı. “Gördün mü? Seni incitmez.”

Nynaeve kendi fincanını kaldırdı, ilk yudumda küçük bir hoşnutsuzluk sesi çıkardı. Ama fincanı indirdiğinde yüzü ifadesizdi. “Belki birazcık acıydı. Söylesene, Guenna Ana, bu yağmura ve çamura daha ne kadar tahammül etmek zorunda kalacağız?”

Yaşlı kadın kaşlarını çattı, hoşnutsuzluğunu üçü arasında paylaştırdıktan sonra Nynaeve’de karar kıldı. “Ben Deniz Halkı Rüzgârbulanı değilim, kızım,” dedi sessizce. “Hava durumunu tahmin edebiliyor olsaydım, bunu itiraf etmektense elbisemin içine bir gümüşdiken sokmayı tercih ederdim. Savunucular bu tür şeyleri Aes Sedai işi sayıyor. Şimdi, zanaattan mısın, değil misin? Uzun bir yolculuktan geliyor gibisiniz. Bitkinliğe ne iyi gelir?” diye havladı aniden.

“Düzyaprak çayı,” dedi Nynaeve sakin sakin, “ya da andilay kökü. Madem sen soru soruyorsun, doğumu kolaylaştırmak için ne yaparsın?”

Guenna Ana hıhladı. “Sıcak havlu koyarım, çocuğum, çok zor bir doğumsa belki birazcık beyaz rezene veririm. Bir kadının bundan ve şefkatli bir elden başka bir şeye ihtiyacı yoktur. Herhangi bir çiftçi karısının yanıtlayabileceğinden başka soru bulamıyor musun? Kalp ağrılarına ne verirsin? Ölümcül cinsten olanlara?”

“Dilinin üzerine gheandin çiçeği tozu,” dedi Nynaeve çabucak. “Bir kadının karnında şiddetli ağrılar varsa ve kan tükürüyorsa ne yaparsın?”

Birbirlerini sınayarak oturdular, birbirlerine sorular ve yanıtlar fırlatırken gittikçe hızlandılar. Bazen biri diğerinin yalnızca ismini bildiği bir bitkiden bahsettiğinde sorgulama yavaşlıyordu, ama sonra yine hızlanıyorlar, tentürün çaylara, merhemlerin lapalara üstünlüklerini, ne zaman birinin diğerine göre daha iyi olduğunu tartışıyorlardı. Yavaş yavaş bitkiler hakkındaki sorular birinin bildiği, ama diğerinin bilmediği köklere kaydı ve bilgi değiş tokuşu yaptılar. Egwene dinledikçe sinirleniyordu.

“Ona kemikören verdikten sonra,” diyordu Guenna Ana, “havluyu içinde mavi keçiçiçekleri kaynattığın suya batır, onunla kırık yerini sar... yalnızca mavi, unutma!” –Nynaeve sabırsızca başını salladı– “ve dayanabildiğince sıcak olsun. On ölçek suya bir ölçek mavi keçiçiçeği, daha seyrek olmaz. Dumanı tütmemeye başladığı anda havluları değiştir, buna bütün gün devam et. Kemik sırf kemikören kullandığın zamana göre iki kat hızlı iyileşir ve iki kat güçlü olur.”

“Bunu unutmayacağım,” dedi Nynaeve. “Göz acısı için koyundili kökü kullanmaktan bahsettin. Bu kökü hiç duymamıştım...”

Egwene daha fazla dayanamadı. “Maryim,” diye araya girdi, “bütün bunlara bir daha ihtiyacın olacağına gerçekten inanıyor musun? Artık Hikmet değilsin, yoksa unuttun mu?”

“Hiçbir şeyi unutmadım,” dedi Nynaeve sert bir sesle. “Senin de yeni şeyler öğrenmeye en az benim kadar hevesli olduğun zamanları da hatırlıyorum.”

“Guenna Ana,” dedi Elayne hoş bir tavırla, “tartışmaktan bir türlü vazgeçmeyen iki kadın için ne yaparsın?”

Gri saçlı kadın dudaklarını büzdü ve kaşlarını çatarak masaya baktı. “Normalde, ister erkek olsun ister kadın, onlara birbirlerinden uzak durmalarını söylerim. En iyisi ve en kolayı budur.”

“Normalde mi?” dedi Elayne. “Ya ayrı kalmamaları için bir sebep varsa? Mesela kardeşseler?”

“Tartışmaları kesmenin bir yolunu biliyorum,” dedi iri kadın yavaşça. “Denemesi için kimseye ısrar etmem, ama bazıları yine de geliyor.” Egwene kadının ağzının köşesinde bir gülümsemenin belirtilerinin gezindiğini düşündü. “Her kadından birer gümüş marka alırım. Erkeklerden ikişer tane, çünkü erkekler daha fazla velvele çıkarıyor. Yeterince pahalıysa her şeyi satın alabilecek kişiler vardır.”

“Ama tedavi ne?” diye sordu Elayne.

“Onlara, devamlı tartıştıkları kişileri buraya getirmelerini söylerim. İkisi de benim ötekinin çenesini kapatacağımı düşünür.” Egwene elinde olmadan dinliyordu. Nynaeve’in de dinlediğini fark etti. “Bana paramı ödedikleri zaman,” diye devam etti Guenna Ana, güçlü kolunu esneterek, “onları arka tarafa götürürüm ve tartışmayı bırakmaya söz verene kadar kafalarını yağmur suyu fıçısının içine sokarım.”

Elayne bir kahkaha patlattı.

“Sanırım ben de öyle bir şey yapardım,” dedi Nynaeve, aşırı hafif bir sesle. Egwene kendi yüzündeki ifadenin Nynaeve’inkine benzemediğini umuyordu.

“Buna şaşmazdım.” Guenna Ana şimdi açık açık sırıtıyordu. “Tartıştıklarını bir daha duyarsam, onlara bunu bedava yapacağımı, ama bu defa ırmağı kullanacağımı söylerim. Tedavi olağanüstü ölçüde işe yarıyor, özellikle de erkekler için. Ve benim ünümü olağanüstü ölçüde artırdı. Bir sebepten, bu şekilde tedavi ettiğim hiç kimse ayrıntıları başkalarına anlatmıyor, bu yüzden her birkaç ayda bir bu tedaviyi isteyen birileri geliyor. Çamurbalığı yiyecek kadar aptalsan, gidip bunu herkese anlatmazsın. Herhalde içinizde bir gümüş marka harcamak isteyen kimse yoktur.”

“Sanmıyorum,” dedi Egwene. Yine kahkaha atmaya başlayan Elayne’e dik dik baktı.

“Güzel,” dedi gri saçlı kadın. “Tartışma tedavisi görenler genelde, hastalanmadıkları sürece benden ağlarına takılmış sokanotu gibi kaçınırlar. Ama sizin arkadaşlığınız hoşuma gitti. Bugünlerde gelenlerin çoğu kötü rüyaları engellemek için bir şey istiyor ve onlara verecek bir şeyim olmadığını duyunca yüzleri ekşiyor.” Bir an şakaklarını ovalayarak alnını kırıştırdı. “Irmağa atlayıp boğulmaktan başka çare kalmamış gibi bir ifade taşımayan üç yüz görmek güzel. Tear’da çok kalacaksanız, gelip beni yine görmelisiniz. Kız sana Maryim mi dedi? Benim adım Ailhuin. Bir sonraki sefere dilini kamaştıran şeyler yerine güzel Deniz Halkı çayı içerek sohbet

ederiz. Işık, bataklıkbeyazı tadından nefret ederim; çamurbalığı bile daha tatlıdır. Aslında, şimdi kalacak zamanınız varsa size bir demlik Tremalking siyah çayı yapayım. Hem, akşam yemeği vaktine de fazla kalmadı. Yalnızca ekmek, peynir ve çorba var, ama yine de kalırsanız sevinirim."

"Bu hoş olur, Ailhuin," dedi Nynaeve. "Aslında... Ailhuin, fazladan yatak odan varsa, üçümüz için tutmak isterim."

İri kadın konuşmadan her birini süzdü. Ayağa kalkarak bataklıkbeyazı çayı ile dolu demliği bitki dolabına tıktı, sonra bir başkasından kırmızı bir demlik ve bir kese çıkardı. Ancak Tremalking siyah çayını demledikten, masaya dört temiz fincan, bir tas petek balı ve kaşık koyup sandalyesine oturduktan sonra konuştu.

"Yukarı katta üç boş yatak odam var. Kızlarımın hepsi evlendi. Kocam, Işık üzerinde parlasın, neredeyse yirmi yıl önce Ejderin Parmakları'nda, bir fırtınada kayboldu. Eğer size vermeye karar verirsem kiralamadan bahsetmeye gerek yok. Eğer, Maryim." Çayına bal karıştırırken onları yine inceledi.

"Karar vermeni ne sağlayacak?" diye sordu Nynaeve sessizce.

Ailhuin içmeyi unutmuş gibi karıştırmaya devam etti. "Güzel atlara binmiş üç genç kadın. Atlardan fazla anlamam, ama bu atlar bana lordların ve leydilerin sürdüklerine benziyormuş gibi geldi. Sen, Maryim, zanaatı o kadar iyi biliyorsun ki çoktan kendi pencerene bitki asmaya başlamış ya da bunu nerede yapacağına karar vermiş olmalıydın. Zanaatı doğduğu yerden çok uzakta uygulayan kadın duymadım, ama şivene bakılırsa uzaktan gelmişsin." Elayne'e baktı. "O renkte saç görülen çok yer yoktur. Konuşmana bakılırsa Andor derim. Aptal erkekler hep sarı saçlı bir Andor kızı bulmaktan bahseder. Bilmek istediğim, neden? Bir şeyden mi kaçıyorsunuz? Yoksa bir şeyin peşinde mi koşuyorsunuz? Yalnız, hırsız gibi görünmüyorsunuz, üç kadının bir adamın peşinden koştuğunu da duymadım. Bana neden olduğunu söyleyin, beğenirsem odalar sizindir. Bir şey ödemek isterseniz, arada sırada bana bir parça et alırsınız. Cairhien'le ticaret kesildiğinden beri et kıymete bindi. Ama önce sebep, Maryim."

"Bir şeyin peşinden koşuyoruz, Ailhuin," dedi Nynaeve. "Ya da daha doğrusu, bazı insanların." Egwene kendini kıpırtısız durmaya zorladı ve elbiseler hakkındaki bir sohbeti dinlercesine sakin, çayını yudumlamakta olan Elayne kadar başarılı olduğunu umdu. Egwene Ailhuin Guenna'nın kara gözlerinden çok şeyin kaçtığını sanmıyordu. "Bazı şeyler çaldılar,

Ailhuin,” diye devam etti Nynaeve. “Annemden. Ve cinayet işlediler. Biz adaletin yerini bulması için buradayız.”

“Ruhum kavrulsun,” dedi iri yarı kadın, “sizin erkekleriniz yok mu? Erkekler çoğunlukla ağır yük taşımak ve yolunuza çıkmak –bir de öpüşmek falan– dışında fazla işe yaramaz, ama verilecek bir savaş ya da yakalanacak bir hırsız varsa, bırakın onlar yapsın. Andor da Tear kadar medenidir. Siz Aiel değilsiniz.”

“Bizden başka kimse yoktu,” dedi Nynaeve. “Bizim yerimize gelecek olanlar öldürüldü.”

Öldürülen üç Aes Sedai, diye düşündü Egwene. *Kara Ajah olamazlardı. Ama öldürülmemiş olsalar bile Amyrlin onlara güvenemezdi. Nynaeve lanet Üç Yemin’e uymaya çalışıyor, ama fazla sınırlarda dolaşıyor.*

“Aaah,” dedi Ailhuin hüzünle. “Erkeklerinizi mi öldürdüler? Kardeş, koca, baba?” Nynaeve’in yanaklarında kırmızı benekler belirdi, ama yaşlı kadın duygularını yanlış anladı. “Hayır, söyleme, kızım. Eski yaraları deşmeyeceğim. Bırak eriyip gidene kadar altta yatsınlar. Hadi hadi, sakin ol.” Egwene tiksinti içinde hırlamamak için kendini zor tuttu.

“Sana şunu söylemeliyim,” dedi Nynaeve katı bir tavırla. Yüzü hâlâ kırmızıydı. “Bu cani ve hırsızlar Karanlıkdostu. Kadınlar, ama kılıç ustaları kadar tehlikeliler, Ailhuin. Neden bir han bulmadığımızı merak ettiysen, sebebi bu. Takip ettiğimizi biliyor ve gelmemizi bekliyor olabilirler.”

Ailhuin burnunu çekerek bu konuyu bir kenara itti. “Bildiğim en tehlikeli dört kişi arasında, ikisi bıçak bile taşımayan kadınlardır, adamlardan da yalnızca biri kılıç kullanır. Karanlıkdostlarına gelince... Maryim, sen de benim kadar yaşlandığında, sahte Ejderlerin, aslanbalıklarının, köpekbalıklarının, güneyde aniden kopan fırtınaların tehlikeli olduğunu öğreneceksin; ama Karanlıkdostları aptaldan başka bir şey değildirler. İğrenç aptallar, ama aptallar işte. Karanlık Varlık Yaratıcı’nın onu koyduğu yerde tutsak ve çocukların korktuğu o Hortlaklar ve dişlibalıklar onu dışarı çıkarmaz. Bindiğim teknede çalışmadıkları sürece aptallardan korkmam. Taşın Savunucularına götürebileceğiniz kanıtlarınız yoktur herhalde, değil mi? Sizin sözünüze karşı onlarınki olacak yani.”

Hortlak ne ki? diye merak etti Egwene. *Ya da dişlibalık?*

“Onları bulduğumuzda kanıtımız olacak,” dedi Nynaeve. “Çaldıkları şeyler yanlarında olacak ve biz onları tarif edebiliriz. Eski eşyalar, biz ve dostlarımızdan başka kimse için fazla değerli değil.”

“Eski şeylerin ne kadar kıymetli olduğunu bilsen şaşardın,” dedi Ailhuin alaylı bir sesle. “İhtiyar Leuese Mulan bu sene Ejderin Parmakları’nda ağlarıyla üç yürektaşı kâse ve bir kupa çıkardı. Şimdi bir balıkçı teknesi yerine ırmakta ticaret yapan bir gemisi var. İhtiyar aptal ben söyleyene kadar elinde ne olduğunu bilmiyordu bile. Büyük ihtimalle onların geldiği yerde başkaları da vardır, ama Leuese neresi olduğunu tam olarak hatırlamıyor. Ağına nasıl balık takılıyordu, anlamıyorum. Tear’daki balıkçıların yarısı aylardır orada, homur ya da yassı balık değil, *cuendillar* bulmak için ağ çekiyor. Bazılarına nereye ağ atacaklarını lordlar söyledi. Eski eşyalar, yeterince eskiyseler, bu kadar değerli olabiliyorlar. Şimdi, bu işi yapmak için bir erkeğe ihtiyacınız olduğuna karar verdim ve böyle birini tanıyorum.”

“Kim?” dedi Nynaeve çabucak. “Bir lordu kastediyorsan, Yüksek Lordlardan birini, hırsızları bulana kadar sunacak kanıtımız olmadığını unutma.”

Ailhuin nefessiz kalana kadar güldü. “Kızım, Maule’dan kimse Yüksek Lord ya da herhangi bir tür lord tanımaz. Çamurbalıkları gümüşsırtlarla yüzmez. Size tanıdığım tehlikeli kişilerden kılıç kullanmayanını, daha tehlikeli olanını getireceğim. Juilin Sandar bir hırsız avcısıdır. En iyisi. Andor’da nasıldır, bilemiyorum, ama burada bir hırsız avcısı bir lord ya da tüccar kadar benim için de çalışır, üstelik daha az ücret alır. Bu kadınlar bulunabiliyorsa Juilin bulur ve sizin o Karanlıkdostlarına yaklaşmanıza gerek kalmadan eşyalarınızı getirir.”

Nynaeve, tam olarak emin değilmiş gibi götünse de kabul etti ve Ailhuin o tabanları ayakkabılarına bağladı –nalın, diyordu onlara– ve aceleyle gitti. Egwene mutfak penceresinden onun gidişini, atların yanından geçip sokağın köşesini dönüşünü izledi.

“Aes Sedai olmayı öğreniyorsun, *Maryim,*” dedi pencereden dönerek. “İnsanları Moiraine kadar iyi yönlendiriyorsun.” Nynaeve’in yüzü bembeyaz oldu.

Elayne uzun adımlarla odayı geçip Egwene’i tokatladı. Egwene o kadar şaşırmıştı ki, öylece bakakaldı. “Fazla ileri gidiyorsun,” dedi altın saçlı kadın sert bir sesle. “Fazla ileri. Birlikte yaşamak zorundayız, aksi halde birlikte öleceğiz! Sen Ailhuin’e gerçek adını söyledin mi? Nynaeve anlatabileceğimiz kadarını anlattı, Karanlıkdostlarını aradığımızı söyledi ki bu bile yeterince riskli, bizi Karanlıkdostlarına bağlayan bir şeydi. Onların tehlikeli olduğunu, katil olduğunu söyledi. Kara Ajah olduklarını da

söylemesini ister miydin? Tear'da? Her şeyi Ailhuin'in bu bilgiyi kendine saklaması olasılığı üzerine riske atar mıydın?"

Egwene çekinerek yanağını ovaladı. Elayne'in kolu kuvvetliydi. "Bunu yapmaktan hoşlanmak zorunda değilim."

"Biliyorum," diye içini çekti Elayne. "Ben de hoşlanmıyorum. Ama yapmak *zorundayız*."

Egwene dönüp pencereden atlara baktı. *Zorunda olduğumuzu biliyorum. Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim.*

49
Tear'da Fırtına

Egwene sonunda masaya ve çayına döndü. Belki de Elayne'in haklı olduğunu, fazla ileri gittiğini düşündü, ama özür dilemek içinden gelmiyordu. Sessizlik içinde oturdular. Ailhuin döndüğünde yanında bir adam vardı. Orta yaşlarında, yaşlı bir ağaçtan oyulmuş gibi görünen ince bir adam. Juilin Sandar nalınlarını kapıda çıkardı ve yassı, koni şeklindeki hasır şapkasını bir çengele astı. Kahverengi ceketinin üzerine dolanmış kemerinden Hurin'inkine benzeyen ama bir yanında uzun, diğer yanında kısa gedikler olan bir kılıçkıran sarkıyordu. Ayrıca kendi boyu yüksekliğinde, başparmağından kalın olmayan, açık renk ahşaptan yapılmış, öküz sürücülerinin üvendirelerine benzer boğum boğum bir değnek taşıyordu. Kısa kesilmiş siyah saçları kafasına dümdüz yatmıştı ve keskin kara gözleri odadaki her detayı görüp, kayıtlara geçiriyormuş gibiydi. Odadaki herkesi de. Egwene Nynaeve'i iki kez incelediği konusunda iddiaya girebilirdi ve en azından ona göre Nynaeve'in tepkisizliği abartılıydı; bunu onun da bildiği açıktı.

Ailhuin adama masada yer gösterdi. Adam ceketinin manşetlerini kıvırdı, her birine teker teker eğilerek selam verdi ve değneğini omzuna dayayarak oturdu. Gri saçlı kadın taze bir demlik çay yapana ve herkes kendi fincanlarını yudumlamaya başlayana dek konuşmadı.

"Guenna Ana bana sorununuzdan bahsetti," dedi adam usulca, fincanını masaya bırakarak. "Elimden gelirse size yardım ederim, ama Yüksek Lordların kısa süre sonra bana verecek bir işleri olabilir."

İri kadın hıhladı. "Juilin, keten için ipek fiyatı veren dükkâncılar gibi pazarlık etmeye ne zaman başladın? Yüksek Lordların seni ne zaman çağıracağını, daha çağırmadan önce bildiğini iddia etme."

“İddia etmiyorum,” dedi Sandar, gülümseyerek, “ama geceleyin çatılarda adamlar görürsem anlarım. Yalnızca göz ucuyla gördüm – sazlıktaki çubukbalığı kadar iyi saklanıyorlar– ama hareketi fark ettim. Henüz kimse hırsızlık ihbarında bulunmadı, ama duvarların içinde çalışan hırsızlar var ve akşam yemeğine iddiaya girebilirsin. Dediğimi unutma. Bir hafta geçmeden, tüccar evlerine, hatta lordların malikânelerine hırsız çetesi dadandığı için çağrılacağım. Savunucular sokakları koruyor olabilir, ama iş hırsız izi sürmeye gelince hırsız avcısı isterler ve başka herkesten önce beni çağırırlar. Ücretimi yükseltmeye çalışmıyorum, ama bu güzel kadınlar için ne yapacaksam, bir an önce yapıp bitirmek zorundayım.”

“Sanırım doğru söylüyor,” dedi Ailhuin gönülsüzce. “Ona bir öpücük kazandıracağını düşünürse ayın yeşil, suyun beyaz olduğunu söyler, ama başka konularda çoğu erkekten daha az yalan söyler. Maule’da doğmuş en dürüst adam olabilir.” Elayne elini ağzına örttü ve Egwene kahkaha atmamak için kendini tutmaya çalıştı. Nynaeve etkilenmeden, sabırsızlık içinde oturuyordu.

Sandar gri saçlı kadına bakıp yüzünü buruşturdu, sonra söylediklerini önemsememeye karar verdi. Nynaeve’e gülümsedi. “Bu hırsızların merakımı uyandırdığını itiraf etmeliyim. Kadın hırsız tanıdım, hırsız çeteleri de tanıdım, ama daha önce kadın hırsızlardan oluşan çete olduğunu duymamıştım. Ayrıca Guenna Ana’ya iyilik borçluyum.” Gözleri Nynaeve’i baştan kaydetmeye başlamış gibiydi.

“Fiyatın ne?” diye sordu Nynaeve sert bir sesle.

“Çalınmış eşyaları bulmak için,” dedi adam, “getirdiğim eşyaların ederinin onda birini isterim. İnsan bulmak için, kişi başı bir gümüş marka isterim. Guenna Ana çalınan eşyaların siz dışında kimse için fazla değerli olmadığını söyledi, hanımefendi, bu yüzden o seçeneği seçmenizi tavsiye ederim.” Yine gülümsedi; dişleri çok beyazdı. “Sizden hiç para almazdım, ama kardeşlik buna kızar, bu yüzden olabildiğince az alacağım. Bir iki bakır, o kadar.”

“Bir hırsız avcısı tanıyorum,” dedi Elayne. “Shienar’dan. Çok saygın bir adam. Kılıçkırana ek olarak bir kılıç taşıyor. Sen neden taşımıyorsun?”

Sandar bir an şaşırmış göründü, sonra şaşırdığı için kendine kızmış göründü. Ya kızın imasını anlamamış ya da duymazdan gelmeye karar vermişti. “Siz Tearlı değilsiniz. Shienar’ı duydum, hanımefendi. Trolloc hikâyelerini, her adamın savaşçı olduğunu.” Gülümsemesi bunların çocuk hikâyeleri olduğunu söylüyordu.

“Gerçek hikâyeler,” dedi Egwene. “En azından yeterince gerçek. Ben Shienar’da bulundum.”

Adam ona bakarak gözlerini kırptı ve devam etti. “Ben lord değilim, zengin bir tüccar da. Asker bile değilim. Savunucular kılıç taşıyan yabancıları fazla rahatsız etmez –uzun kalmayı düşünmedikleri sürece, elbette– ama ben taşısam Taş’ın altında bir hücreye atılırım. Kanunlar var, hanımefendi.” Eli, bilinçsizce değneğin üzerinde gezindi. “Kılıç olmadan da oldukça iyi idare edebiliyorum.” Gülümsemesini bir kez daha Nynaeve’e çevirdi. “Şimdi, eğer eşyaları tarif ederseniz...”

Adam sustu, Nynaeve masanın üzerine para kesesini koymuş, on üç gümüş marka sayıyordu. Egwene onun en hafif paraları seçtiğini düşündü; çoğu Tear, biri Andor parasıydı. Amyrlin onlara epey altın vermişti, ama bu bile sonsuza dek dayanmazdı.

Nynaeve düşünceli düşünceli para kesesine baktı, sonra ipleri çekip kesesini kaldırdı. “On üç kadın bulacaksın, Sandar Efendi, bulduğun zaman bu kadar gümüş daha alacaksın. Onları bul, biz eşyalarımızı kendimiz alalım.”

“Bundan daha azına ben alırım,” diye itiraz etti adam. “Ve fazladan ödül koymanıza gerek yok. Ücretim belli. Rüşvet alacağımdan korkmayın.”

“Bundan korkmaya gerek yok,” diye onayladı Ailhuin. “Dürüst olduğunu söyledim. Yalnız, seni sevdiğini söylüyorsa inanma.” Sandar ona dik dik baktı.

“Parayı ben ödüyorum, Sandar Efendi,” dedi Nynaeve kararlılıkla, “ne satın aldığımı da ben seçerim. Bu kadınları bulup, gerisine karışmayacağını kabul ediyor musun?” Adam gönülsüzce başını sallayana kadar bekledi, sonra devam etti. “Birlikte olabilirler de, olmayabilirler de. İlki bir Tarabonlu. Benden biraz daha boylu, kara gözleri ve açık renk, bal rengi saçları var. Tarabonlular gibi ince ince örüyor onları. Onu güzel bulacak erkekler vardır, ama o kadın bunu iltifat saymaz. Sert, somurtkan bir ağzı var. İkincisi Kandorlu. Uzun, siyah saçları ve sol kulağının üzerinde beyaz bir tutam var ve...”

İsim vermedi, Sandar da sormadı. İsimler kolaylıkla değiştirilebilirdi. İşe girişince gülümsemesi yok olmuştu. Nynaeve’in on üç kadını tarif edişini dinledi ve işi bittiği zaman, Egwene onun her şeyi kelimesi kelimesine tekrarlayabileceğinden emindi.

“Guenna Ana sana bunu söylemiş olabilir,” diye bitirdi Nynaeve, “ama ben tekrarlayacağım. Bu kadınlar inanabileceğinden çok daha tehlikeli.

Benim bildiğim kadarıyla şimdiye dek ellerinde bir düzineden fazla kişi öldü ve bunun ellerine bulaşmış kanın içinde sadece minik bir damla olduğunu duysam şaşmazdım.” Bunu duyunca Sandar ve Ailhuin gözlerini kırptılar. “Onları soruşturduğunu öğrenirlerse ölürsün. Seni ele geçirirlerse, nerede olduğumuzu ağzından alırlar ve muhtemelen Guenna Ana da bizimle birlikte ölür.” Gri saçlı kadın inanamayarak baktı. “İnan buna!” Nynaeve’in bakışları onaylama talep ediyordu. “İnan, yoksa gümüşleri alır, beyni olan bir başka adam bulurum!”

“Ben gençken,” dedi Sandar ciddi bir sesle, “güzel bir kızın insanı bir erkek kadar kolay bıçaklamayacağına inandığım için yankesicinin biri hançerini kaburgalarıma saplamıştı. Artık bu hatayı yapmıyorum. Bu kadınların hepsi Aes Sedai’ymiş ve Kara Ajahmış gibi davranacağım.” Egwene boğulur gibi oldu ve adam paraları kendi kesesine doldurup kuşağının arkasına tıkarken ona pişmanlık dolu bir ifadeyle sırıttı. “Sizi korkutmak istemedim, hanımefendi. Tear’da Aes Sedai yok. Hepsi beraber kalmıyorsa birkaç gün alabilir. Birlikte kalan on üç kadını bulmak kolaydır; ayrılmışlarsa, daha güç olur. Ama her durumda onları bulacağım. Ve siz nerede olduklarını öğrenmeden korkutup kaçırmayacağım.”

Adam hasır şapkasını ve nalınlarını giyip arka kapıdan çıktıktan sonra Elayne konuştu. “Umarım kendine aşırı güvenmiyordur. Ailhuin, ne dediğini duydum, ama... Tehlikeli olduklarını anladı, değil mi?”

“Şimdiye kadar bir çift göz ya da güzel bir ayak bileği dışında hiçbir konuda aptallık etmedi,” dedi gri saçlı kadın, “ve bu da her erkeğin kusurudur. Tear’daki en iyi hırsız avcısıdır. Endişelenme. Sizin şu Karanlıkdostlarını bulacaktır.”

“Sabah olmadan yağacak.” Nynaeve odadaki sıcağa rağmen ürperdi. “Fırtınanın yaklaştığını hissediyorum.” Ailhuin başını iki yana salladı ve tasları akşam yemeği için balık çorbasıyla doldurmaya başladı.

Yemeklerini yedikten ve bulaşıkları yıkadıktan sonra Nynaeve ve Ailhuin bitkilerden ve tedavilerden bahsederek masanın başında oturdular. Elayne pelerininin omzuna başladığı küçük bir işlemeye devam etti. Minik mavi ve beyaz çiçekler. Sonra Ailhuin’in küçük kitap rafında bulduğu *Manechesli Willim’in Makaleleri*’ni okudu. Egwene de okumaya çalıştı, ama ne makaleler, ne *Jain Uzakgezgini’nin Yolculukları* ne de Aleria Elffin’in gülünç hikâyeleri ilgisini birkaç sayfadan öteye çekebildi. Elbisesinin göğsündeki taş *ter’angreal*’i elledi. *Neredeler? Yürek’teki neyi*

istiyorlar? Ejder dışında biç kimse –Rand dışında hiç kimse– Callandor*’a dokunamaz, o zaman ne istiyorlar? Ne? Ne?*

Gece ilerlerken Ailhuin her birine ikinci kattaki odasını gösterdi, ama o kendi odasına çekildikten sonra, bir lambanın ışığı altında Egwene’in odasında toplandılar. Egwene çoktan elbisesini çıkarmıştı; sicim ucunda iki yüzükle boynunda asılı duruyordu. Çizgili taş altından daha ağırdı. Tar Valon’dan ayrıldıktan sonra, Aiellerle geçirdikleri gece hariç her gece bunu yapmışlardı.

“Beni bir saat sonra uyandırın,” dedi onlara.

Elayne kaşlarını çattı. “Bu sefer o kadar kısa mı?”

“Tedirgin misin?” dedi Nynaeve. “Belki fazla sık kullanıyorsundur.”

“Kullanmasam hâlâ Tar Valon’da tencere ovuyor ve bir Gri Adam bizi bulmadan bizim bir Kara kardeşi bulmamızı umuyor olurduk,” dedi Egwene sert bir sesle. *Işık, Elayne haklı. Somurtkan bir çocuk gibi tersleniyorum.* Derin bir nefes aldı. “Belki de gerçekten tedirginim. Belki artık Taşın Yüreği’ne çok yakın olduğumuz için. *Callandor*’a çok yakın. Tuzağa çok yakın, o tuzak her neyse artık.”

“Dikkatli ol,” dedi Elayne ve Nynaeve daha alçak sesle, “Çok dikkatli ol Egwene. Lütfen,” dedi. Örgüsünü hızlı hızlı çekiyordu.

Diğerleri iki yanındaki taburelere oturur, Egwene alçak direkli yatağa uzanırken gök gürledi. Uyku yavaşça geldi.

Başta hep olduğu gibi, yine alçalıp yükselen tepelerdeydi; bahar güneşi altında çiçekler ve kelebekler, yumuşak esintiler ve ötüşen kuşlar. Bu sefer yeşil ipek bir elbise giyiyordu, göğsünün üzerine altın kuşlar işlenmişti ve ayaklarında yeşil kadife terlikler vardı. *Ter’angreal* elbisesinden dışarı süzülecek kadar hafif geliyordu, ama Büyük Yılan yüzüğünün ağırlığı onu aşağıda tutuyordu.

Deneme yanılma yöntemiyle *Tel’aran’rhiod* kurallarını biraz öğrenmişti. Bu Düşler Dünyası’nın, bu Görünmeyen Dünya’nın bile, tuhaf olsa da kuralları vardı; Egwene onların onda birini bile bilmediğinden emindi. Ve istediği yere gitmenin bir yolunu da biliyordu. Gözlerini kapattı, *saidar*’a kucak açarken yaptığı gibi zihnini boşalttı. Kolay değildi, çünkü gül goncası biçimlenmeye çalışıp duruyor, Egwene Gerçek Kaynak’ı seziyor, onu kucaklamak için can atıyordu, ama boşluğu başka bir şeyle doldurması gerekiyordu. Taşın Yüreği’ni, rüyalarda gördüğü haliyle hayal etti, boşluğun içinde her ayrıntıyı mükemmel şekilde oluşturdu. Dev, cilalı

kızıltaş sütunlar. Çağlarla yıpranmış zemin taşları. Çok yukarıda kubbe. Kabzası aşağıda, havada ağır ağır dönen kristal, dokunulamaz kılıç. Görüntü uzanıp dokunabileceği kadar gerçek bir hal aldığında gözlerini açtı ve kendini orada, Taşın Yüreği'nde buldu. Ya da *Tel'aran'rhiod*'da var olduğu şekliyle Taşın Yüreği'nde.

Sütunlar oradaydı, *Callandor* da öyle. Ve parıldayan kılıcın çevresinde, gölgeler kadar loş ve hayali on üç kadın bağdaş kurarak oturmuş, dönmekte olan *Callandor*'a bakıyordu. Bal saçlı Liandrin başını çevirdi, o iri, kara gözlerle doğrudan Egwene'e baktı ve gül goncası dudaklarıyla gülümsedi.

Egwene telaşla soluğunu içine çekerek yatakta öyle bir hızla doğrulup oturdu ki, neredeyse kenardan düşecekti.

"Sorun ne?" diye sordu Elayne. "Ne oldu? Korkmuş görünüyorsun."

"Gözlerini yeni kapadın," dedi Nynaeve yumuşak sesle. "Baştan beri ilk defa biz uyandırmadan geri geldin. Bir şey oldu, değil mi?" Örgüsünü hızla çekti. "Sen iyi misin?"

Nasıl geri döndüm? diye merak etti Egwene. *Işık, ne yaptığımı bile bilmiyorum.* Söylemesi gereken şeyi ertelediğini biliyordu. Sicimi boynundan çözerek Büyük Yılan yüzüğü ile daha iri, kıvrık *ter'angreal*'i avcunda tuttu. "Bizi bekliyorlar," dedi sonunda. Kimin beklediğini söylemesine gerek yoktu. "Ve sanırım Tear'da olduğumuzu biliyorlar."

Dışarıda, şehrin üzerinde fırtına patladı.

Yağmur başının üzerindeki güverteyi döverken Mat Thom ile arasındaki masanın üzerinde duran taş tahtasına baktı, ama bir Andor gümüşüne oynuyor olmalarına rağmen oyuna dikkatini veremiyordu. Gök gürledi ve küçük pencerelerde şimşekler çaktı. *Çabuk*'taki kaptan kamarasını dört lamba aydınlatıyordu. *Lanet gemi bir kuş kadar hızlı olabilir, ama yine de çok uzun sürüyor.* Gemi hafifçe sarsıldı, sonra bir daha sarsıldı; hareket değişir gibi oldu. *Bizi çamura saplamasa iyi olur! Bu banyo küvetini olabildiğince hızlı sürmüyorsa o altını boğazına tıkacağım!* Esneyerek –Caemlyn'den ayrıldıklarından beri iyi uyumamıştı; endişe yüzünden uyuyamıyordu– iki çizginin kesiştiği yere beyaz bir taş koydu; üç hamle sonra Thom'un siyah taşlarının beşte birini tutsak edecekti.

"İyi bir oyuncu olabilirsin, evlat," dedi âşık piposunun üzerinden, bir sonraki taşını koyarak, "eğer aklını verirsen." Kullandığı tütün yaprak ve

fındık kokusu saçıyordu.

Mat dirseğindeki yığından yeni bir taş almak için uzandı, gözlerini kırpıştırdı ve bıraktı. Üç hamle sonra Thom'un taşları onunkilerin üçte birini saracaktı. Bunu önceden görememişti, şimdiyse kurtuluş yolu göremiyordu. "Sen hiç oyun kaybetmez misin? Hiç oyun kaybettiğin oldu mu?"

Thom piposunu ağzından çıkardı ve bıyıklarını sıvazladı. "Uzun süredir, hayır. Morgase oyunların yarısında beni yenerdi. İyi kumandanların ve Büyük Oyun'u iyi oynayanların taş oyununda da iyi olduğu söylenir. Morgase iyiydi ve bir savaşta kumandanlık edebileceğinden hiç kuşkum yok."

"Biraz zar atmayı tercih etmez misin? Taşlar fazla vakit alıyor."

"Dokuz on atışta bir kez kazanmaktan daha fazla şans isterim," dedi beyaz saçlı adam alaycı bir şekilde.

Kapı çarpılarak açılıp, içeri Kaptan Derne girdiğinde Mat ayağa sıçradı. Kare suratlı adam pelerinini omuzlarından aldı, kendi kendine küfürler mırıldanarak yağmur damlalarını silkeledi. "Işık kemiklerimi kavursun, Çabuk'u kiralamanıza neden izin verdiğimi bile bilmiyorum. En kara gecede, en ağır yağmurda bile daha hızlı gidelim istiyorsunuz. Daha hızlı. Hep daha hızlı! Şimdiye dek yüz kez çamura saplanabilirdik!"

"Altını istiyordun da ondan," dedi Mat sertçe. "Bu eski tahta yığınının hızlı gidebileceğini söyledin, Derne. Tear'a ne zaman ulaşıyoruz?"

Kaptan gergin gergin gülümsedi. "Şimdi rıhtıma bağlanıyoruz. Ve bir daha konuşabilen herhangi bir şey taşıyacak olursam beni lanet bir çiftçi sayıp yaksınlar! Şimdi, altınlarımın kalanı nerede?"

Mat küçük pencerelerden birine seğirtti ve dışarıya baktı. Şimşeklerin göz kamaştıran aydınlığında başka bir şey göremese de ıslak, taş bir rıhtım görebiliyordu. Cebinden ikinci altın kesesini çıkardı ve Derne'e attı. *Zar atmayan gemici kim duymuş!* "Sonunda," diye hırladı. *Işık izin vere de geç kalmış olmasam.*

Tüm yedek giysilerini ve battaniyelerini deri çantaya doldurdu ve onu bir omzuna, havai fişek rulosunu ise, ipinden diğer omzuna astı. Pelerini hepsini kaplıyordu, ama önde biraz aralık kalmıştı. Havai fişeklerdense kendisinin ıslanması daha iyiydi. Mat kuruyabilirdi ve hiç ıslanmamış gibi olurdu; bir kovayla yaptığı deney havai fişeklerin olamadığını göstermişti. *Galiba Rand'ın babası haklıydı.* Oysa Mat Köy Kurulu'nun havai fişekleri

yağmurda patlatmamasının sebebinin, açık gecelerde daha iyi görünmesi olduğunu düşünmüştü hep.

“O şeyleri satmayı düşünmüyor musun?” Thom âşık pelerinini omuzlarına yerleştiriyordu. Pelerin deri çantaları içindeki arpı ve flütü kaplıyordu, ama giysi bohçası ve battaniyeleri sırtında, pelerinin dışında asılı duruyordu.

“Nasıl patladıklarını öğrenene kadar satmayacağım, Thom. Dahası, onları patlattığımda nasıl eğleneceğimizi bir düşün.”

Âşık ürperdi. “Hepsini birden patlatmadığın sürece, evlat. Akşam yemeğinde hepsini şömineye atmadığın sürece. Onlara neler yaptığına bakarak, senden beklenmeyecek bir şey değil bu. Kaptan bizi iki gün önce gemiden atmadığı için şanslısın.”

“Atamazdı.” Mat güldü. “İşin ucunda o para kesesi varken atmazdı. Değil mi, Derne?”

Derne altın kesesini atıp tutuyordu. “Daha önce sormadım, ama madem artık altını bana verdin ve geri alamayacaksın, sorayım. Bütün bunlar niye? Bunca lanet hız.”

“Bir iddia, Deme.” Mat esneyerek değneğini aldı ve gitmeye hazırlandı. “Bir iddia.”

“İddia mı!” Deme ağır keseye baktı. Aynısından bir tane daha para sandığına kilitlenmişti. “Bir krallığın üzerine iddiaya girmiş olmalısın!”

“Daha da fazlası,” dedi Mat.

Yağmur güverteyi öyle şiddetle dövüyordu ki, şehrin üzerinde şimşek çaktığı zamanlar haricinde iskele tahtasını göremiyordu; sağanağın gürültüsü düşündüğünü duymasına izin bile vermiyordu. Ama sokağın yukarısındaki pencerelerde ışık görebiliyordu. Orada hanlar olmalıydı. Kaptan onları uğurlamak için güverteye çıkmamıştı ve mürettebattan kimse de yağmurun altında kalmamıştı. Mat ve Thom taş rıhtıma yalnız çıktılar.

Çizmeleri sokaktaki çamura gömülünce Mat küfretti, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden, çizmelerinin izin verdiğince hızlı yürüyerek, değneğinin ucunu her adımda çamura batırıp çıkararak devam etti. Hava balık kokuyordu ve yağmura rağmen pis bir kokuydu bu. “Han bulacağız,” dedi, duyulabilsin diye yüksek sesle, “ve sonra dışarı çıkıp arayacağım.”

“Bu havada mı?” diye bağırarak yanıt verdi Thom. Yüzünden aşağı yağmur damlaları akıyordu, ama yüzünden çok alet kutularını korumakla ilgileniyordu.

“Comar Caemlyn’i bizden önce terk etmiş olabilir. Bizim bindiğimiz yılkı atlarından daha iyi atları varsa, Aringill’den bir tam gün önce ırmak aşağı yola çıkmış olabilir. Salak Derne’nin gemisiyle ne kadarını telafi edebildik, bilemiyorum.”

“Hızlı bir yolculuktu,” dedi Thom. “*Çabuk* ismini hak ediyor.”

“Belki öyle, Thom, ama hava ister yağmurlu olsun ister yağmursuz, Egwene, Nynaeve ve Elayne’i ondan önce bulmalıyım.”

“Birkaç saat bir şeyi değiştirmez, evlat. Tear büyüklüğünde bir şehirde yüzlerce han olur. Üstelik duvarların dışında yüzlerce han daha vardır, bazıları bir düzineden fazla odası olmayan küçük yerlerdir, o kadar küçüktürler ki orada olduklarını anlamadan yanlarından geçip gidebilirsin.” Âşık kendi kendine mırıldanarak pelerininin başlığını biraz daha çekti. “Hepsini aramak haftalar alır. Ama Comar da bizim gibi haftalarını harcamak zorunda. Geceyi yağmurda geçirmemiz gerekmiyor. Üzerinde kalan son paraya iddiaya girebilirsin, Comar yağmurda dışarıda olmayacak.”

Mat başını iki yana salladı. *Bir düzine odası olan minik bir han.* Mat Emond Meydanı’nı terk etmeden önce gördüğü en büyük bina Badeçay Hanı idi. Bran al’Vere’in bir düzineden fazla odası olduğunu sanmıyordu. Egwene anne babası ve kız kardeşleri ile ikinci katın ön tarafında yaşardı. *Yak beni, bazen hiçbirimiz Emond Meydanı’ndan ayrılmamalıydık diye düşünüyorum.* Ama Rand’ın gitmesi şarttı ve Egwene de Tar Valon’a gitmese muhtemelen ölürdü. *Şimdi de gittiği için ölebilir.* Mat bir daha çiftlikte yaşamaya razı olabileceğini sanmıyordu; inekler ve koyunlar zar atamazdı. Ama Perrin’in hâlâ köye dönmek için bir şansı vardı. *Eve dön, Perrin,* diye düşünürken buldu kendini. *Hâlâ mümkünken eve dön.* Silkelendi. *Aptal! Neden gitmek istesin ki?* Yatak hayali kurdu ama bu fikri hemen aklından çıkardı. *Henüz olmaz.*

Gökyüzünde üç çentikli dal şeklinde bir şimşek parladı, pencerelerinde bitki tutamları asılı dar bir eve ve kapısı sıkı sıkı kapalı, ama üzerinde taslar ve tabaklar resmedilmiş bir tabela asılı bir dükkâna parlak bir ışık düşürdü. Mat esneyerek şiddetli yağmurdan korunmak için omuzlarını kamburlaştırdı ve çizmelerini yapışkan çamurdan daha hızlı çıkarmaya çalıştı.

“Bence şehrin bu kısmını unutabiliriz, Thom,” diye bağırdı. “Çok çamurlu ve pis pis balık kokuyor. Nynaeve, Egwene ya da Elayne’in burada kalmayı tercih edeceğini hayal edebiliyor musun? Kadınlar her şeyin temiz ve düzenli olmasından hoşlanır, Thom, bir de güzel kokmasından.”

“Belki, evlat,” diye mırıldandı Thom, sonra öksürdü. “Kadınların nelere tahammül ettiklerini duysan şaşarsın. Ama olabilir.”

Mat havai fişek rulosunun örtülü kalması için pelerinini tutarak adımlarını hızlandırdı. “Hadi gel, Thom. Comar’ı ya da kızları bu gece bulmak istiyorum, ya birini ya ötekini.”

Thom aksayarak, arada sırada öksürerek arkasından gitti.

Şehrin geniş kapısından geçtiler –yağmurda nöbetçisiz duruyordu kapı– ve Mat ayaklarının altında kaldırım taşı hissedince rahatladı. Sokağın elli adım ötesinde bir han vardı, salonunun pencerelerinden sokağa ışık saçılıyor, müzik sesi gecenin içine süzülüyordu. Thom bile aksamasına bakmadan son elli adımı çabucak aştı.

Beyaz Hilal’ın hancısı öyle şişmandı ki, masaların yanındaki alçak sırtlı sandalyelere oturan adamların aksine, ceketi belinin hem üstüne, hem de altına sıkı sıkı oturmuştu. Mat hancının, ayakkabılarının üzerinde, ayak bileklerinde bağlanmış bol pantolonunun her bir bacağına birer adamın sığabileceği kadar geniş olduğunu düşündü. Hizmetkâr kadınlar koyu renk yüksek yakalı elbiseler giymiş, kısa ve beyaz önlükler takmıştı. İki taş şöminenin arasında, bir adam santur çalıyordu. Thom adamı eleştirel bir gözle izledi, sonra başını iki yana salladı. Şişman hancı –adı Cavan Lopar’dı– onlara oda verdiği için memnundu. Çamurlu çizmelerine kaşlarını çattı, ama Mat’in cebinden çıkardığı bir gümüş –altın azalmaya başlamıştı– ve Thom’un yamalı pelerini şişman alnındaki kırışıkları düzeltti. Thom küçük bir ücret karşılığında bazı gecelerde gösteri yapacağını söylediğinde, Lopar’ın çeneleri memnuniyetle sallandı. Sakalında meçler olan iri yarı bir adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Mat’in tariflerine uyan üç kadın hakkında da. Mat, bir yatak olup olmadığına bile doğru dürüst bakmadan pelerini ve değneği dışında her şeyini odasına bıraktı –uyuma fikri baştan çıkarıcıydı, ama bunu düşünmeyi reddetti– baharatlı bir balık yahnisini mideye indirdi ve aceleyle yağmurun altına çıktı. Thom’un da onunla geldiğini görünce şaşırdı.

“Kuru bir yerde kalmak istediğini düşünmüştüm, Thom.”

Âşık pelerininin altındaki flüt çantasını okşadı. Eşyalarının kalanı odasındaydı. “İnsanlar bir âşıkla konuşur, evlat. Senin öğrenemeyeceğin şeyler öğrenebilirim. O kızların zarar görmesini ben de senin gibi istemiyorum.”

Yağmurdan sırılsıklam olmuş sokağın diğer yanında, yüz adım ötede bir han daha vardı, ondan iki yüz adım sonra bir tane daha, sonra da diğerleri.

Mat birer birer bütün hanlara giriyordu. Thom pelerinini savurup bir hikâye anlatıyor, sonra da birinin ona ısmarladığı şarabı içiyordu; bu arada Mat de uzun boylu, kısa sakalında beyaz bir çizgi olan adam ve üç kadın hakkında soru soruyordu. Zar atarak birkaç kuruş kazandı, ama o da, Thom da hiçbir şey öğrenemedi. Âşığın her handa birkaç yudumdan fazla şarap içmediğini görünce memnun olmuştu; Thom gemide ölçülü içmişti, ama Mat onun Tear'a ulaştıktan sonra kendini şaraba boğmayacağından emin olamamıştı. İki düzine salonu dolaştıktan sonra, Mat kendini göz kapaklarına ağırlık yerleştirilmiş gibi hissetmeye başlamıştı. Yağmur biraz azalmıştı, ama hâlâ iri iri damlalar halinde yağıyordu ve yağmur azaldıkça rüzgâr yükselmişti. Gökyüzü, şafağın yaklaştığını işaret eden koyu gri bir renge bürünmüştü.

"Evlat," diye mırıldandı Thom, "Beyaz Hilal'e dönmezsek, burada, yağmur altında uyuyakalacağım." Durup öksürdü. "Üç hanın yanından geçip gittiğinin farkında mısın? Işık, o kadar yorgunum ki, düşünemiyorum. Nereye gideceğin konusunda bir plan yaptın da bana mı söylemiyorsun?"

Mat kızarmış gözlerle, köşeyi dönen uzun boylu, pelerinli bir adama baktı. *Işık, çok yorgunum. Rand buradan beş yüz fersah uzakta ve Ejdercilik oynuyor.* "Ne? Üç han mı?" Bir başka hanın tam önünde duruyorlardı, rüzgârla gıcırdayan tabelaya bakılırsa Altın Kap isimli bir han. Tabelaya resmedilmiş kap bir zar kabına hiç de benzemiyordu, ama Mat yine de bir denemeyi düşündü. "Bir tane daha, Thom. Onları burada da bulamazsak geri dönüp yatarız." Yatak, yüz altın markasına oynanan bir zar oyunundan bile iyi görünüyordu gözüne, ama yine de kendini içeri girmeye zorladı.

Salonda iki adım atınca adamı gördü. İri yarı adamın üzerinde, bol kol yenlerinde mavi çizgiler olan yeşil bir ceket vardı, ama kısa kesilmiş sakalındaki beyaz çizgiyle, Comar'dı bu. Odanın uzak ucundaki bir masanın başında, o tuhaf, kısa sırtlı sandalyelerden birinde oturmuş, bir zar kabını sallayarak karşısındaki adama gülümsüyordu. Diğer adamın uzun bir ceketi, bol pantolonu vardı ve gülümsemiyordu. Adam masanın üzerindeki paralara, onları kesesine geri koyabilmeyi diliyormuş gibi bakıyordu. Comar'ın dirseğinin dibinde bir zar kabı daha duruyordu.

Comar deri kabı baş aşağı çevirdi ve daha zarlar dönmeyi bırakmadan kahkahalarla gülmeye başladı. "Sıradaki?" diye seslendi yüksek sesle, masadaki paraları önüne çekerek. Şimdiden önünde büyük bir gümüş yığını vardı. Zarları kaba doldurdu ve salladı. "Şansını denemek isteyen başka biri vardır herhalde?" Kimse denemek istemiyormuş gibiydi, ama adam gülerek kabı sallamaya devam etti.

Tear'daki hancılar önlük takmıyordu anlaşılan, ama hancıyı seçmek yine de zor olmadı. Adamın ceketi Mat'in konuştuğu diğer bütün hancılar gibi lacivert renkteydi. Tombul bir adam olsa da Lopar'ın cüssesinin yarısından biraz iriydi, gıdı sayısı da Lopar'ınkinin yarısı kadardı. Yalnız başına bir masaya oturmuş, Comar farkında değilken odanın karşısından dik dik ona bakıyor, bir taraftan da elindeki kalaylı kupayı şiddetle ovalıyordu. Diğer adamlardan bazıları da sakallı adama yan yan, kaşlarını çatarak bakıyordu. Ama o bakmazken.

Mat Comar'ın yanına koşup değneği ile kafasını patlatma ve Egwene ile diğerlerinin nerede olduğunu sorma dürtüsünü bastırdı. Burada bir tuhaflık vardı. Comar kılıç taktığını gördüğü ilk adamdı, ama adamların bakışları bir kılıç ustasına karşı duyulan korkudan fazlasını ifade ediyordu. Comar'a yeni bir şarap kupası getiren –ve karşılığında bir çimdik yiyen– hizmetkâr kadın bile ona tedirgin tedirgin güldü.

Her açıdan bak, diye düşündü Mat bitkin bitkin. *Başımın derde girdiği olayların yarısı bunu yapmamam yüzündendi. Düşünmek zorundayım.* Bitkinlik yüzünden kafası yün doluymuş gibiydi. Thom'a işaret etti ve hancının yanına yürüyüp, onları şüpheyle süzen adamın karşısına oturdular. "Sakalında çizgi olan adam kim?" diye sordu Mat.

"Buralı değilsiniz, değil mi?" dedi hancı. "O da bir yabancı. Onu bu geceden önce hiç görmedim, ama ne olduğunu biliyorum. Buraya gelip ticaretle bir servet kazanan bir yaban. Kılıç takabilecek kadar zengin bir tüccar. Ama bu bize böyle davranması için sebep değil."

"Onu daha önce hiç görmediysen," dedi Mat, "tüccar olduğunu nereden biliyorsun?"

Hancı ona aptalmış gibi baktı. "Ceketi, be adam, bir de kılıcı. Yabansa bir lord ya da asker olamaz, demek ki zengin bir tüccar." Yabancıların aptallığına başını salladı. "Bizim mekânlarımıza gelirler, bize tepeden bakarlar, gözümüzün önünde kızları ellerler, ama bunu yapmaya hakkı yok. Ben Maule'a gidersem balıkçıların paralarını almak için kumar oynamam. Tavar'a gidersem ekinlerini satmaya gelmiş çiftçilerle zar atmam." Kupayı daha da şiddetle ovaladı. "Ne şansı var, bu adamın. Servetini böyle kazanmış olmalı."

"Kazanıyor, ha?" Mat esneyerek şansı olan bir başka adamla nasıl zar atabileceğini merak etti.

"Bazen kaybediyor," diye mırıldandı hancı, "birkaç kuruştan fazlasına oynamadığı zaman. Bazen. Ama ortada gümüş marka varsa... Bu gece on

kereden çok Taçlar'da üç taç ve iki gül atarak kazandığını gördüm. Tepe'de ise, onun yarısından fazla kez üç altı ve iki beş attı. Üçler'de altıdan başka şey atmıyor, Pusula'da ise her atışı üç altı ve bir beş geliyor. Bu kadar şansı varsa, Işık üzerinde parlasın derim ve iyi dileklerimi sunarım, ama münasip davransın da gidip şansını diğer tüccarların üzerinde denesin. Bir adamın nasıl böyle bir şansı olabilir?"

"Hileli zarlar," dedi Thom, sonra öksürdü. "Kazanacağından emin olmak istediği zaman hep aynı yüzü gösteren zarlar kullanıyor. Ama en yüksek atış olmamasını sağlayacak kadar da akıllı, ne de olsa hep kral atarsan insanlar kuşkulanır" –Mat'e bakarak bir kaşını kaldırdı– "yine de alt edilmesi neredeyse imkânsız olacak kadar yüksek atıyor. Ama bu, hep aynı yüzün geleceği gerçeğini değiştirmez."

"Böylelerini duymuştum," dedi hancı yavaşça. "Duyduğuma göre Illianlılar kullanıyormuş." Sonra başını iki yana salladı. "Ama iki adam da aynı kabı ve aynı zarları kullanıyor. Bu imkânsız."

"Bana iki zar kabı getir," dedi Thom, "iki takım da zar. Taçlı, noktalı, fark etmez, ama aynı olmaları gerek."

Hancı ona bakıp kaşlarını çattı, ama sonra gitti –tedbirli davranarak kalay kupayı da yanında götürdü– ve iki kösele zar kabıyla döndü. Thom birinin içindeki beş kemik küpü masaya, Mat'in önüne yuvarladı. Noktalı ya da resimli, Mat'in ömründe gördüğü bütün zarlar ya kemik ya tahtadan yapılmaydı. Bunlar noktalıydı. Thom'a kaşlarını çatarak bakıp zarları aldı. "Bir şey mi fark etmem gerekiyor?"

Thom diğer kaptaki zarları eline boşalttı, sonra takip edilemeyecek kadar hızlı bir biçimde onları kabın içine geri koydu ve kabı masaya, zarların düşmesine izin vermeyecek kadar büyük bir hızla baş aşağı yerleştirdi. Elini kabın üzerinde tuttu. "Her birine bir işaret koy, evlat. Küçük bir işaret, ama senin yaptığından emin olacağın bir şey."

Mat hancı ile şaşkın şaşkın bakıştı. Sonra ikisi de Thom'un elinin altında, baş aşağı duran kaba baktılar. Mat Thom'un hileli bir iş peşinde olduğunu biliyordu. Âşıklar hep ateş yemek, hiç yoktan ipek parçaları çıkarmak gibi imkânsız görünen şeyler yapardı. Ama o bu kadar yakından izlerken Thom'un nasıl herhangi bir şey yapabileceğini merak ediyordu. Kemerindeki hançeri kınından çıkardı ve her zarın üzerine, altı noktanın oluşturduğu çemberin tam karşısına küçük bir çizik attı.

"Tamam," dedi, zarları masaya bırakarak. "Bana numaranı göster."

Thom uzandı, zarları aldı ve yine bir ayak ötesine koydu. “Şimdi işaretlerini bul, evlat.”

Mat kaşlarını çattı. Thom’un eli hâlâ deri kabın üzerindeydi; Âşık ne kıpırdamış, ne de Mat’in zarlarını kaba yaklaştırmıştı. Mat zarları aldı... ve gözlerini kırptı. Üstlerinde çizik yoktu. Hancının nefesi kesildi.

Thom boş elini çevirdi, avcunda beş zar vardı. “İşaretlerin bunların üzerinde. Comar da bunu yapıyor. Çocuk numarası, basit, ama bunu yapacak kadar çevik parmakları olduğunu düşünmemiştim.”

“Düşünüyorum da, seninle bir daha zar atmak isteyeceğimi sanmıyorum,” dedi Mat yavaşça. Hancı zarlara bakıyordu, ama bir çözüm bulabilmiş gibi görünmüyordu. “Bekçileri ya da burada her kimi çağırıyorsanız, onu çağır,” dedi Mat. “Onu tutuklat.” *Bir zindan hücresinde kimseyi öldüremez. Ya çoktan ölmüşlerse?* Bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı, ama başaramadı. *O zaman ben de onu öldürürüm. Gaebril’i de. Neye mal olursa olsun! Ama onlar ölmedi, yak beni! Ölmüş olamazlar!*

Hancı başını iki yana sallıyordu. “Ben mi? Ben, bir tüccarı Savunuculara şikâyet mi edeceğim? Zarlarına bakmazlar bile. Adam tek kelime söyler ve kendimi Ejderin Parmakları’ndaki kanal tarayıcılarda, zincirler içinde çalışırken bulurum. Beni şuracıkta doğrasa Savunucular bunu hak ettiğimi söyler. Neyse, belki biraz sonra gider.”

Mat yüzünü buruşturdu. “Onu teşhir edersem yeterli olur mu? Bekçileri, Savunucuları ya da her neyse, onu o zaman çağırır mısın?”

“Anlamıyorsun. Sen bir yabancısın. O yabancı bile olsa zengin ve önemli bir adam.”

“Burada bekle,” dedi Mat Thom’a. “Ne pahasına olursa olsun Egwene ve diğerlerine ulaşmasına izin vermesine niyetim yok.” Sandalyesini arkaya iterken esnedi.

“Dur, evlat,” diye seslendi Thom arkasından. Sesi yumuşak ama telaşlıydı. Âşık zorla sandalyesinden kalktı. “Kavrulası, neye bulaştığını bilmiyorsun!”

Mat orada kalmasını işaret etti ve Comar’a yaklaştı. Başka kimse sakallı adamın meydan okumasına karşılık vermemişti ve Mat değneğini masaya dayayıp otururken adam onu ilgiyle izledi.

Comar Mat’in ceketini inceledi ve pis pis sırıttı. “Bakır paraya mı oynamak istiyorsun, çiftçi? Ben zamanımı...” Mat masaya bir Andor altın kronu koyup, hiç ağzını kapatmaya çalışmadan adamın suratına esneyince,

Comar sustu. “Az konuşuyorsun, çiftçi, ama görgünün biraz gelişmesi lazım. Yine de altının kendi sesi vardır ve görgü kurallarına ihtiyaç duymaz.” Kösele kabı elinde salladı ve zarları masaya boşalttı. Daha zarlar durmadan gülmeye başladı. Üç taç ve iki gül geldi. “Daha iyisini atamazsın, çiftçi. Belki üzerindeki o paçavraların bir yerinde kaybetmek istediğin başka paralar saklıdır, ha? Ne yaptın? Efendini mi soydun?”

Zarlara uzandı, ama Mat ondan önce zarları topladı. Comar dik dik baktı, ama kabı almasına izin verdi. İki atış da aynı olursa, biri yenene kadar atmaya devam edeceklerdi. Mat zarları sallarken gülümsedi. Comar’a onları değiştirme fırsatı vermemeye kararlıydı. Peş peşe üç dört kez aynı zarları atarlarsa –her seferinde tam da aynı zarları– şu Savunucular bile dinlerdi artık. Tüm salon görürdü; Mat’in söylediklerini desteklemek zorunda kalırlardı.

Zarları masaya boşalttı. Zarlar tuhaf tuhaf sıçradı. Mat bir şeyin değiştiğini hissetti. Sanki şansı zıvanadan çıkmıştı. Oda çevresinde dönüyor, zarları ipliklerle çekiyor gibiydi. Bir sebepten kapıya bakmak istedi, ama gözlerini zarlardan ayırmadı. Zarlar durdu. Beş taç. Comar’ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

“Kaybettin,” dedi Mat yumuşak bir sesle. Şansı işin içine bu kadar girdiyse, belki biraz zorlamanın zamanı gelmişti. Kafasının arkasında bir ses düşünmesini söyledi, ama Mat dinleyemeyecek kadar yorgundu. “Bence şansını neredeyse tükettin, Comar. O kızlara zarar verdiysen, hepten tükenmiş demektir.”

“Daha onları bulamadım...” diye başladı Comar, zarlara bakmaya devam ederek, sonra hızla başını kaldırdı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. “Adımı nereden biliyorsun?”

Onları henüz bulamamıştı. *Şans, tatlı şans, benimle kal.* “Caemlyn’e dön, Comar. Gaebril’e onları bulamadığını söyle. Öldüklerini söyle. Ne söylersen söyle, ama Tear’ı bu gece terk et. Seni bir daha görürsem, öldürürüm.”

“Sen kimsin?” dedi iri adam, sarsılmış gibi. “Kim?..” Ardından hemen kılıcını çıkarmış, ayağa kalkmıştı.

Mat masayı adama doğru ittirip, masa devrilirken değneğini kavradı. Ama Comar’ın ne kadar iri olduğunu unutmuştu. Sakallı adam masayı gerisingeri ona ittirdi. Mat sandalyenin üzerinden arkaya devrilirken değneğini elinden düşürmemeyi zar zor başardı. Bu sırada masayı yoldan çeken Comar, ona doğru hamle etti. Mat saldırıyı durdurmak için ayaklarını

adamın karnına dayayıp, değneği beceriksizce savurarak kılıcı savuşturdu. Ama darbe değneği elinden düşürmesine sebep oldu ve kendini Comar’ın bileklerini yakalamış, adamın kılıcı yüzünden bir karış uzakta buldu. Homurdanarak sırtüstü yuvarlandı, bacaklarıyla becerebildiğince ittirdi. Mat’in üzerinden uçup masaya sırtüstü çarparken Comar’ın gözleri irileşti. Mat değneğini arandı, ama bulduğunda Comar yerinden kıpırdamamıştı.

İri adam kalçası ve bacakları masaya yayılmış, başı yerde, yatıyordu. Masada oturan adamlar güvenli bir uzaklığa kaçmış, ayakta duruyorlardı ve endişe içinde bakışarak ellerini ovuşturuyorlardı. Salon hafif, endişeli bir uğultuyla dolmuştu, Mat’in beklediği gürültüyle değil.

Comar’ın kılıcı uzanabileceği bir yerde yatıyordu. Ama adam kıpırdamadı. Mat kılıcı tekmeleyip uzaklaştırırken, yaklaşıp yanında diz çökerken Mat’i izledi. *Işık! Sanırım beli kırıldı!* “Sana gitmeni söylemiştim, Comar. Şansını tamamen tükettin.”

“Aptal,” dedi adam fısıltıyla. “Onların peşine... yalnız... düştüğümü mü sandın? Ölmeleri...” Gözleri Mat’e dikildi, ağzı açıldı, ama başka bir şey söylemedi. Bir daha söyleyemeyecekti de.

Mat, ölü adamdan daha fazlasını koparabilmeyi dileyerek onun donuklaşan gözlerine baktı. *Başka kim var, kavrulasıca? Kim? Neredeler? Şansım. Yak beni, şansıma ne oldu?* Hancının çılgınca kolunu çekiştirdiğini fark etti.

“Gitmelisin. Gitmelisin. Savunucular gelmeden. Onlara zarları gösteririm. Onlara bir yabancının yaptığını söylerim, ama uzun boylu birinin. Kızıl saçlı, gri gözlü. Kimse sıkıntı çekmez. Dün gece rüyamda gördüğüm bir adam. Gerçek biri değil. Kimse söylediklerime karşı çıkmaz. Zarlarıyla herkesin parasını aldı. Ama gitmelisin. Gitmelisin!” Odadaki diğer herkes başka tarafa bakmaya özen gösteriyordu.

Ölü adamın başından çekilip dışarı itilirken Mat karşı koymadı. Thom yağmurda bekliyordu. Mat’in kolunu yakaladı ve aksayarak sokakta aceleyle ilerledi, Mat’i de peşinden çekti. Mat’in başlığı arkasında sarkıyordu; yağmur saçlarını ıslatmış, yüzünden ve boynundan aşağı akıyordu, ama o fark etmedi. Âşık omzunun üzerinden bakarak, gözleriyle Mat’in arkasındaki sokağı tarıyordu.

“Uyuyor musun, evlat? Orada uyuyormuş gibi görünmüyordun. Hadi gel, evlat. Hancı nasıl bir tarif verirse versin Savunucular iki sokak dahilindeki bütün yabancıları tutuklayacaktır.”

“Şans yüzünden,” diye mırıldandı Mat. “Şimdi anladım. Zarlar. Her şey rastgele gelişirken şansım yaver gidiyor. Zarlar gibi. Kartlarda fazla işe yaramıyor. Taşlarda hiç yaramıyor. Aşırı düzenli. Rastgele olmak zorunda. Comar’ı bulmak gibi. Her handa durdum. Sonuncu hana tesadüfen girdim. Thom, Egwene ve diğerlerini zamanında bulacaksam, düzensiz aramalıyım.”

“Sen neden bahsediyorsun? Adam öldü. Onları çoktan öldürdüyse... Eh, intikamlarını aldın. Öldürmediyse, onları kurtardın. Şimdi daha hızlı yürüyecek misin? Savunucuların gelmesi uzun sürmez ve onlar Kraliçenin Askerleri kadar nazik değildir.”

Mat kolunu kurtardı ve tökezleyerek de olsa hızlandı, değneğini de peşinden sürükledi. “Onları daha bulamadığını ağzından kaçırdı. Ama yalnız olmadığını söyledi. Thom, ona inanıyorum. Gözlerinin içine bakıyordum. Gerçeği söyledi. Onları bulmak zorundayım, Thom. Ve peşlerinde kimin olduğunu bilmiyorum bile. Onları bulmak zorundayım.”

Thom esnemesini yumruğuyla bastırarak yağmurdan korunsun diye Mat’in başlığını kaldırdı. “Bu gece olmaz, evlat. Benim uykuya ihtiyacım var. Senin de öyle.”

Islak. Saçlarımdan yüzüme su damlıyor. Kafası bulanık gibiydi. Biraz sonra, uykuya ihtiyacı olduğunu fark etti. Ve bunu düşünmeden fark edemediğine göre ne kadar yorgun olduğunu anladı. “Tamam, Thom. Ama gün doğar doğmaz yine aramaya çıkacağım.” Thom başını salladı ve öksürdü, yağmur altında Beyaz Hilal’e yollandılar.

Şafağın gelmesi uzun sürmedi, ama Mat yataktan kalktı ve Thom ile ikisi Tear duvarları dahilindeki bütün hanları aramaya koyuldular. Mat canı nasıl isterse, bir sonraki dönemeç onu her nereye götürürse oraya gitti, bakılacak hanları kendisi aramadı ve içeri girip girmemeye para atarak karar verdi. Üç gün üç gece boyunca böyle yaptı ve üç gün üç gece boyunca yağmur durmadan yağdı; zaman zaman gök gürültüsüyle, zaman zaman sessiz, ama yine de yağdı.

Thom’un öksürüğü kötüleşti, bu yüzden flüt çalıp hikâye anlatmayı bırakmak zorunda kaldı. Ayrıca o havada arpını dışarı çıkarmayı reddediyordu. Yine de insanların bir âşıkla konuşacağını söyleyerek, Mat ile gitmek konusunda ısrar etti. Mat’in zarlar konusundaki şansı, gelişigüzel gezinmeye karar verdiğinden beri daha da iyiye gitmiş gibiydi, ama hiçbir handa ya da meyhanede birkaç kuruştan fazla kazanacak kadar kalmıyordu. İkisi de faydalı bir şey duymamıştı. Illian’da savaş söylentileri. Mayene’in

istilası söylentileri. Andor'un istilaya giriştiği, Deniz Halkı'nın ticareti kestiği, Artur Şahinkanadı'nın ordularının dirildiği söylentileri. Ejder'in gelmekte olduğu söylentisi. Mat'in kumar oynadığı adamlar her söylentiden kasvetle söz ediyordu; Mat'e adamlar en karanlık söylentileri arıyormuş ve yarısı bunların hepsine inanıyormuş gibi gelmişti. Ama onu Egwene ve diğerlerine götürebilecek bir fısıltı bile duymadı. Tek bir hancı bile, tariflerine uyan kadın görmemişti.

Kötü düşler görmeye başladı, kuşkusuz bunca endişenin etkisiydi bu. Egwene, Nynaeve ve Elayne, bir de kısa beyaz saçları olan, Comar'ınki gibi geniş, çizgili kolları olan bir ceket giyen, kahkahalar atarak çevrelerine ağ ören bir adam. Ama bazen ağı Moiraine için örüyor oluyordu, bazen de bunun yerine elinde kristal bir kılıç tutuyordu, dokunduğu zaman güneş gibi alevlenen bir kılıç. Bazense kılıcı tutan Rand oluyordu. Bir sebepten, rüyalarında Rand'ı çok görüyordu.

Mat hepsinin yeterince uyumaması ve ancak kazara aklına geldiği zaman yemek yemesi nedeniyle olduğundan emindi, ama durmayacaktı. Kazanacak bir iddia olduğunu söyledi kendi kendine ve ölümüne sebep olsa bile bu iddiayı kazanmak niyetindeydi.

50
Çekiç

Mavna Tear'a yanaşırken ikindi güneşi sıcaktı; rıhtımın buharlar saçan taşlarının üzerinde su birikintileri vardı ve hava Perrin'e Illian'daki kadar nemli gelmişti. Havada zift, odun ve halat kokusu vardı –güneyde ırmak kıyısında tersaneler görünüyordu. Ayrıca baharat, demir, arpa, parfüm, şarap ve bu karışıklığın içinde seçemediği yüz değişik koku daha geliyordu burnuna, çoğu da rıhtımların arkasındaki depolardan yayılıyordu. Rüzgâr kuzeyden gelmeye başlayınca balık kokusu da aldı, ama az sonra rüzgârın yine dönmesiyle bu koku kayboldu. Avlayacak bir şey kokusu yoktu. Ne yaptığını fark edemeden zihni kurt bulmak için uzandı, ama sonra savunmasını yine yerli yerine koydu. Son zamanlarda bunu fazlaca sık yapmıştı. Hiç kurt yoktu, elbette. Böyle bir şehirde olmazdı. Kendini böyle... yalnız hissetmiyor olmayı diledi.

Mavnanın ucundaki rampa indirilir indirilmez Çevik'i Moiraine ile Lan'in peşinden rıhtıma çıkardı. Tear Taşı'nın dev silueti sollarında yükseliyordu; gölgeli olduğu için, zirvesindeki sancağa rağmen bir dağ gibi görünüyordu. Perrin Taş'a bakmak istemiyordu, ama onu görmeden şehre bakmak imkânsız gibiydi. *Acaba geldi mi? Işık*, oraya *girmeyi denemişse, çoktan ölmüş olabilir.* O zaman her şey boşuna giderdi.

"Burada ne bulmayı bekliyoruz?" diye sordu Zarine arkasından. Soru sormayı bırakmamıştı; yalnızca sorularını Aes Sedai'ye ya da Muhafız'a sormuyordu artık. "Illian bize Gri Adamlar ve Vahşi Av'ı sundu. Tear'da, birinin sizi uzakta tutmayı bu kadar istemesine sebep olabilecek ne var?"

Perrin çevresine bakındı; yük taşıyan rıhtım işçilerinden hiçbiri işitmiş gibi görünmüyordu. Duyan olsa Perrin korku kokusu alacağından emindi.

Dilinin ucuna kadar gelen sert söze engel oldu. Kızın daha hızlı ve daha keskin bir dili vardı.

“Keşke o kadar hevesli konuşmasan,” diye gürledi Loial. “Her şeyin Illian’daki kadar kolay olacağını düşünüyor gibisin, Faile.”

“Kolay mı?” diye mırıldandı Zarine. “Kolaymış! Loial, bir gecede iki kez neredeyse öldürülüyorduk. Illian bile tek başına bir Avcı şarkısı için yeterdi. Kolay olduğunu nereden çıkarıyorsun?

Perrin yüzünü buruşturdu. Loial’in Zarine’e kızın seçtiği isimle hitap etmesi hoşuna gitmiyordu; ona Moiraine’in kızı Min’in atmacası olarak gördüğünü hatırlatıp duruyordu. Ayrıca Perrin’in, Min’in kaçmasını söylediği güzel kadının o olup olmadığını merak etmesine sebep oluyordu. *En azından şahine rastlamadım. Ya da kılıcı olan bir Tuatha’an’a! İşte bu hepsinden tuhaf olurdu ya da olmazsa ben aslında bir yün tüccarıyım!*

“Soru sormayı bırak, Zarine,” dedi, Çevik’in eyerine atlarken. “Moiraine söylemeye karar verdiğinde neden burada olduğumuzu öğreneceksin.” Taş’a bakmamaya çalıştı.

Kız o siyah, çekik gözlerini ona çevirdi. “Senin de sebebini bildiğini sanmıyorum, demirci. Bence bu yüzden bana söylemiyorsun, bilmediğin için. İtiraf et, çiftçi çocuk.”

Perrin içini çekerek atını Moiraine ile Lan’in ardından sürdü. Ogier sorularını yanıtlamayı reddettiği zaman Zarine Loial ile böyle sivri bir dille konuşmuyordu. Perrin kızın onu yıldırarak kendi seçtiği ismi kullandırmaya çalıştığını düşündü. Ama kullanmayacaktı.

Moiraine yağlı kumaştan pelerinini eyerinin arkasına, Ejder sancağını saklayan masum görünüşlü bohçanın üzerine bağlamış, sıcağa rağmen Illian’dan bu yana mavi keten pelerini giymişti. Pelerinin bol ve geniş başlığı yüzünü gizliyordu. Büyük Yılan yüzüğü bir sicime takılmış, boynuna asılmıştı. Söylediğine göre Tear Aes Sedailerin varlığını yasaklamıyor, yalnızca yönlendirmeyi yasaklıyor, ama Taşın Savunucuları yüzüğü takan her kadını yakından gözlüyordu. Moiraine ise Tear’a yaptığı bu ziyaret boyunca izlenmek istemiyordu.

Lan iki gün önce, Karanlıktazılarını gönderen her kimse –Perrin ürpererek *Sammael* diye düşündü ve ismi bir daha düşünmemeye çalıştı– onları gönderen her kimse, peşlerinden başkalarını göndermeyeceği artık belli olunca, renk değiştiren pelerinini heybesine tıkmıştı. Muhafız Illian’ın sıcağına ödün vermemişti, Tear’ın daha düşük olan sıcağına hiç vermedi. Gri yeşil ceketi boynuna kadar ilikliydi.

Perrin ceketinin düğmelerinin yarısını çözmüştü, gömleğinin yakası da açık duruyordu. Tear Illian'dan daha serin olabilirdi, ama yine de İki Nehir yazı kadar sıcaktı ve yağmurdan sonra hep olduğu gibi, havadaki nem her şeyi daha da beter hale getiriyordu. Balta kemeri eyerinin yüksek kaşına asılıydı. İhtiyacı olursa orada, elinin altındaydı ve kemer belinde değilken kendini çok daha iyi hissediyordu.

Atlarını sürdükleri ilk sokaklardaki çamura şaşırdı. Gördüğü yerler arasında yalnızca köylerin ve küçük kasabaların tozlu yolları vardı, oysa Tear büyük şehirlerden biriydi. Ama insanlar çamura aldırmıyor, yalınayak dolaşıyorlardı. Küçük, tahta tabanlar üzerinde yürüyen bir kadın bir süre dikkatini çekti ve Perrin neden hepsinin taban giymediğini merak etti. Erkeklerin üzerindeki o bol pantolonlar, kendi üzerindeki tam oturan pantolondan daha serin tutarmış görünüyordu, ama denese kendini aptal gibi hissedeceğinden emindi. Kendini o pantolonlardan ve o yuvarlak hasır şapkalardan giyerken hayal etti ve güldü.

"Bu kadar komik olan ne, Perrin?" diye sordu Loial. Kulakları öyle sarkmıştı ki, ucundaki tüyler saçlarının içinde kaybolmuştu. Sokaktaki insanlara endişeyle bakıyordu. "Bu insanlar... yenilmiş görünüyor, Perrin. Buraya en son geldiğimde öyle görünmüyorlardı. Kendi koruluklarını kesmiş bir halk bile böyle görünmeyi hak etmiyor."

Perrin her şeye aynı anda bakmaya çalışmayı bırakıp yüzleri incelediğinde Loial'in haklı olduğunu gördü. O yüzlerin çoğunda, kaybolmuş bir şey vardı. Umut, belki. Merak. Atların önünden çekilmek dışında, atlı grupla hiç ilgilenmediler. Yük atı kadar iri bir ata binmiş Ogier'in bile Lan ya da Perrin'den farkı yoktu onlar için.

Kırmızı geniş yenli ve dar beyaz manşetli ceketlerinin üzerine zırh giymiş, tepesi boyunca keskin bir çıkıntı uzanan miğferler takmış askerlerin sert ve karanlık bakışları altında yüksek, gri kent duvarının kapısından geçtikten sonra, sokaklar değişip geniş parke taşlı sokaklara dönüştüler. Diğer adamların giydiği bol pantolonlar yerine, askerler dar, diz boyu çizmelere tıkılmış pantolonlar giyiyordu. Lan'in kılıcına kaşlarını çattılar ve kendi kılıçlarını ellediler, Perrin'in baltasına ve yayına dik dik baktılar, ama kaş çatmalarına ve keskin bakışlarına rağmen, onların yüzlerinde de artık hiçbir şey çaba göstermeye değmezmiş gibi bir yenilgi vardı.

Duvarların içindeki binalar daha büyük ve daha yüksekti, ama çoğunun yapısı dışarıdakilerden farklı değildi. Çatılar Perrin'e biraz tuhaf geldi, özellikle de sivri uçlu olanlar, ama köyünden ayrıldığından beri o kadar

değişik türde çatı görmüştü ki yalnızca kiremitlerde ne tür çivi kullandıklarını merak etti. Bazı yerlerde insanlar çatılarındaki kiremitlerde hiç çivi kullanmıyordu.

Küçük, sıradan, gelişigüzel yerleştirilmiş gibi görünen binaların arasında daha büyük binalar ve saraylar vardı. Örneğin kulelerden ve karemsi beyaz kubbelerden oluşan bir yapının etrafını çeviren geniş caddelerin karşı tarafında, o yapıya ait dükkânlar, hanlar ve evler bulunuyordu. Önünde her kenarı dört adımlık kare biçiminde mermer sütunlar bulunan, beş kulaç yüksekliğindeki bronz kapılara ulaşmak için elli basamak tırmanmak gereken dev bir binanın bir yanında bir fırın, diğer yanında bir terzi vardı.

Burada askerler gibi ceket ve pantolon giymiş birçok erkek vardı, ama ceketlerinin ve pantolonlarının renkleri daha parlaktı ve üzerlerinde zırhları yoktu, hatta bazılarının kılıçları vardı. Hiçbiri yalınayak dolaşmıyordu, bol pantolon giyenler bile. Kadınların elbiseleri daha uzun, yakaları omuzlarını, hatta göğüslerini açıkta bırakacak kadar derindi ve etrafta yün elbise kadar ipek elbise de görülüyordu. Deniz Halkı Tear'da bol bol ipek satıyordu. Sokaklardan öküz ve yük arabaları kadar, atlar tarafından çekilen binek arabaları ve tahtırevanlar da geçiyordu. Ama yüzlerin çoğunda yine o pes etmiş ifade vardı.

Lan'in seçtiği han olan Yıldız'ın bir yanında bir dokumacı, diğer yanında bir demirci vardı ve hanla aralarından dar birer sokak geçiyordu. Demirhane işlenmemiş gri taştan yapılmıştı, han ve dokumacı ise tahtadan, ama Yıldız dört katlıydı ve çatısında bile küçük pencereleri vardı. Dokuma tezgâhlarının takırtısı demircinin çekicinin tangırtısıyla yarışmakta zorlanıyordu. Atlarını, arka tarafa götürülmek üzere seyislere teslim ettiler ve hana girdiler. Mutfaktan fırında ve hatta belki buğulama balık kokuları ile kızarmış koyun eti kokuları geliyordu. Salondaki adamların hepsi dar ceketler ve bol pantolonlar giymişti; Perrin daha zengin adamların –bir şekilde geniş kollu renkli ceketler giyen adamların ve omuzları açık, parlak ipekler içindeki kadınların hepsinin zengin ya da asil olduğundan emindi– gürültüye tahammül etmeyeceğini düşünmüyordu. Belki Lan'in burayı seçmesinin sebebi buydu.

"Bunca şamata içinde nasıl uyuyacağız?" diye mırıldandı Zarine.

"Soru yok," dedi Perrin gülümseyerek. Bir an kızın ona dilini çıkaracağını düşündü.

Hancı yuvarlak yüzlü, saçı dökülmekte olan, uzun, lacivert bir ceket ve bol pantolon giymiş biriydi. Adam ellerini geniş göbeğinde kenetleyerek eğildi. Yüzünde aynı bitkin yenilgi vardı. “Işık üzerinizde parlasın, hanımefendi, hoş geldiniz,” diye içini çekti. “Işık üzerinizde parlasın, efendiler, hoş geldiniz.” Bakışları Perrin’in sarı gözlerine takılınca hafifçe irkildi, sonra yorgun yorgun Loial’e kaydı. “Işık üzerinizde parlasın, Ogier dostum, hoş geldiniz. Tear’da türünüzden birini görmeyeli bir sene oldu. Taş’ta işleri vardı. Taş’ta kaldılar, elbette, ama bir gün onları sokakta gördüm.” Yine içini çekerek sözlerini bitirdi, başka bir Ogier’in, hatta herhangi bir Ogier’in neden Tear’a geldiğini merak edecek durumda olmadığı açıktı.

Adı Jurah Haret olan kel adam onlara odalarını kendisi gösterdi. Görünüşe göre Moiraine’in ipek elbisesi ve yüzünü saklaması, Lan’in sert yüzü ve kılıcı onların bir Leydi ve koruması olduğunu düşündürmüştü ve bu yüzden hancıdan kişisel olarak hizmet görmeye layıktılar. Hancının Perrin’i bir tür hizmetkâr kabul ettiği açıktı, Zarine’den emin değildi –Zarine bundan hiç hoşlanmadı– Loial ise bir Ogier’di sonuçta. Loial için iki yatak birleştirmek üzere adam çağırdı ve Moiraine’in dilerse yemeklerini özel bir odada yiyebileceğini belirtti. Kadın bu teklifi zarafetle kabul etti.

Bütün bu süre boyunca bir arada kaldılar, Haret eğilerek ve içini çekerek, başladıkları yerde, Moiraine’in odasının dışında huzurlarından çekilene kadar, küçük bir alay halinde üst kat koridorlarında dolaştılar. Duvarlar beyaz badanalıydı ve Loial’in başı yüksek tavana sürtüyordu.

“İğrenç adam,” diye mırıldandı Zarine, iki eliyle dar eteğindeki tozları silkeleyerek. “Sanırım beni hizmetçin sandı, Aes Sedai. Buna tahammül edemem!”

“Diline dikkat et,” dedi Lan yumuşak bir sesle. “Bu ismi insanların duyabileceği bir yerde kullanırsan pişman olursun, kızım.” Zarine itiraz edecekmiş gibi göründü, ama adamın buz gibi mavi gözleri, bakışlarını sakinleştiremese de bu seferlik dilini susturdu.

Moiraine onları duymazdan geldi. Boşluğa bakarak ellerini siliyormuş gibi peleriniyle oynadı. Perrin’e göre ne yaptığının farkında değildi.

“Rand’ı nasıl bulacağız?” diye sordu Perrin, ama kadın onu duymamış gibiydi. “Moiraine?”

“Handan uzaklaşmayın,” dedi Aes Sedai bir süre sonra. “Tear, âdetlerini bilmeyenler için tehlikeli bir şehir olabilir. Burada Desen yırtılabilir.” Son sözleri usulca, kendi kendine konuşurmuş gibi çıkmıştı. Daha güçlü bir

sesle ekledi. “Lan, dikkat çekmeden neler keşfedebileceğiz, bir bakalım. Kalanınız, handan uzaklaşmayın!”

“Handan uzaklaşmayın,” diye Aes Sedai’yi taklit etti Zarine, o ve Muhafız merdivende kaybolduktan sonra. Ama onların duyamayacağı kadar alçak sesle söyledi bunu. “Bu Rand. Hani şu senin şey dediğin...” O sırada bir atmacaya benziyorsa, kesinlikle tedirgin bir atmacaydı. “Ve Tear’dayız, Taşın Yüreği’nin hâlâ ayakta olduğu yerde... Ve Kehanetlerin dediğine göre... Işık beni yaksın, *ta’veren,* içinde olmak isteyeceğim bir hikâye mi bu?”

“Bu bir hikâye değil, Zarine.” Perrin’in sesi bir an hancı kadar umutsuz çıktı. “Çark bizi Desen’e dokuyor. Sen kendi ipliğini bizimkilere dolaştırmayı seçtin; artık çözmek için çok geç.”

“Işık!” diye hırladı kız. “Şimdi tıpkı *onun* gibi konuşuyorsun!”

Perrin onu orada, Loial’in yanında bıraktı ve eşyalarını koymak için odasına girdi. Alçak bir yatağı vardı, şehirlilerin hizmetkârlara yakıştırdığı türden küçük ama rahat bir yatak; ayrıca bir lavabo, bir tabure ve çatlak badananın üzerinde birkaç askı. Dışarı çıktığında Zarine de Loial de kaybolmuştu. Örse çarpan çekiç sesi onu çağırdı.

Tear’da tuhaf görünen o kadar çok şey vardı ki, bir demirhaneye girmek rahatlatıcıydı. Zemin kat, arka duvarı olmayan, onun yerine iki uzun kapısı olan tek bir geniş odaydı. Kapı, at ve öküz nallamak için kullanılan ve öküz askısı bulunan bir avluya açılıyordu. İçerideyse çekiçler dayanaklarında, değişik tür ve büyüklükte maşalar duvardaki kirişlerinde duruyordu; destekler, toynak bıçakları ve başka nalbant aletleri, keskiler, gaga demirleri ve kalıplarla birlikte tahta masaların üzerine düzgünce dizilmiş, bekliyordu. Bölmelerde değişik uzunluk ve kalınlıklarda demir ve çelik vardı. Değişik kalınlıklarda beş bileği taşı tekeri, altı örs ve körükleriyle birlikte üç taş kenarlı ocak, sert zeminde duruyordu. Ocakların yalnızca birinde ateş vardı. Su dolu fıçılar el altında bekliyordu.

Demirci kalın bir maşayla kavradığı sarıya dönmüş sıcak bir demir parçasına çekicini indiriyordu. Üzerinde bol pantolon vardı ve gözleri açık maviydi, ama çıplak göğsünün üzerindeki uzun deri yelek ve önlük Perrin ve Luhhan Usta’nın Emond Meydanı’nda kullandıklarından pek farklı değildi. Kalın kolları ve kaslı omuzları yıllardır metalle çalıştığını gösteriyordu. Siyah saçlarında, Perrin’in Luhhan Usta’da hatırladığı kadar gri vardı. Duvarda, adamın çırakları varmış gibi başka yelekler ve önlükler asılıydı, ama görünürde kimse yoktu. Demirhane ateşinin kokusu ona

evindeymiş hissi vermişti. Sıcak demirin kokusu ona evindeymiş hissi vermişti.

Demirci üzerinde çalıştığı parçayı kömürlere sokmak için döndü ve Perrin onun için körük çekmek üzere yaklaştı. Adam ona baktı, ama bir şey demedi. Perrin körüğü ağır, düzenli hareketlerle indirip kaldırarak kömürleri doğru sıcaklıkta tuttu. Demirci bu sefer kızgın demiri örsün yuvarlatılmış ucuna dayayarak çalışmaya devam etti. Perrin onun fıçı kazıma küreği yapıyor olabileceğini düşündü. Çekiç isabetli, hızlı darbelerle iniyordu.

Adam işinden başını kaldırmadan konuştu. "Çırak mısın?" dedi sadece.

"Evet," diye yanıt verdi Perrin kısaca.

Demirci bir süre daha çalıştı. Gerçekten tahta fıçıların içini temizlemek için bir fıçı kazıma küreği idi. Zaman zaman Perrin'i tanıyormuş gibi süzüyordu. Çekicini bir süreliğine kenara bırakan demirci kısa, kalın, köşeli bir parça aldı ve Perrin'in eline tutuşturdu. Sonra çekicini alıp işine devam etti. "Bak bakalım bununla ne yapabiliyorsun," dedi.

Perrin düşünmeden demirhanenin diğer tarafındaki örsün başına gitti ve parçayı kenarına vurdu. Güzel bir çınlama çıktı. Çelik ağır fırında çok bırakılmamış, kömürden çok karbon kapmamıştı. Perrin parçanın tamamını kızgın kömürlerin içine itti ve iki su fıçısını tadarak hangisinde tuzlu su olduğunu gördü –üçüncüde zeytinyağı vardı– sonra ceketini ve gömleğini çıkardı, göğsüne uyacak bir deri yelek buldu. Bu Tearlı adamların çoğu onun kadar iri değildi, ama iş görecek bir tane vardı. Önlük bulmak daha kolay oldu.

Arkasına döndüğü zaman hâlâ çalışmakta olan, kendi kendine başını sallayarak gülümseyen demirciyi gördü. Ama bir demirhanede neyin nerede olduğunu bilmesi demircilikte yetenekli olduğunu kanıtlamazdı. Henüz bunu kanıtlaması gerekiyordu.

İki çekiç, birtakım uzun tutamaçlı düz maşa, keskin tepeli bir keski ile örsün başına döndüğünde, çelik çubuk, kömürlerin dışında kalan kısmı dışında kıpkırmızı olmuştu. Körüğü çekti, metalin renginin açılmasını, beyazımsı sarı bir renk kazanmasını izledi. Sonra çubuğu maşayla çekip aldı, örsün üzerine yerleştirdi ve iki çekiçten daha ağır olanını eline aldı. Tahminine göre yaklaşık beş kiloydu, metal işlemekten haberi olmayanların gereğinden uzun bulacağı bir sapı vardı. Perrin sapın ucunu tuttu, sıcak metal zaman zaman kıvılcımlar saçıyordu. Perrin bir keresinde

Yuvarlaktepeli bir demircinin ellerindeki yaraları görmüştü; dikkatsiz bir adam.

Girift ya da süslü bir şey yapmak istemiyordu. O anda basit bir şey en iyisi gibi geliyordu. Çubuğun kenarlarını yuvarlayarak başladı, sonra ortasını çekiçleyerek genişletti, neredeyse sonda kalan kısım kadar geniş, ama bir buçuk el daha uzun. Zaman zaman açık sarı renkte kalmasını sağlamak için metali kömürün üzerine koyuyordu. Bir süre sonra ilkinin yarısı kadar ağır olan ikinci çekici aldı. Geniş kısmın öte yanındaki parçayı inceltti, sonra örsün burnunda kıvırdı ve geniş kısma doğru eğdi. Buna daha sonra tahta bir sap eklenebilirdi. Keskiyi örsün keski deliğine yerleştirerek parlayan metali üzerine yatırdı. Çekicin tek bir hızlı darbesiyle yaptığı aleti kesti. Ya da yapmak üzere olduğu. Bir pah bıçağı olacaktı bu; başka şeylerin yanı sıra, bir araya toplanıp bağlanan fıçı tahtalarının tepesini düzeltmek ve aynı hizaya getirmek için kullanılacak bir alet. İşi bittiği zaman. Diğer adamın fıçı kazıma küreğinden aklına gelmişti bu fikir.

Sıcak kesim işinin hemen ardından korlaşmış metali tuzlu su dolu fıçıya attı. Tuzsuz olan daha sert bir su verme işlemi içindi, en sert metali yapmak için; yağ ise iyi bıçaklar için en yumuşak su verme işlemini sağlardı. Kılıç yaparken de kullanıldığını işitmişti, ama hiç öyle bir şey yapmamıştı.

Metal yeterince soğuduğu ve donuk bir griye dönüştüğünde onu sudan çıkardı ve bileği taşı tekerine götürdü. Ayak pedallarını kullanarak tekeri ağır ağır çevirdi ve ucu parlattı. Uç kısmı dikkatle yeniden ısıttı. Bu sefer renk önce saman rengine, sonra tunca dönüştü. Tunç rengi dalgalar halinde keskin uca yayılmaya başladığında soğumaya bıraktı. Keskin kenar tekrar bilenecekti. Tekrar suya daldırmak biraz önce yaptığı tavlama işlemini mahvederdi.

“Düzgün iş çıkardın,” dedi demirci. “Boşa harcanmış tek hareket yok. İş arıyor musun? Çıraklarım çekip gitti, üçü birden, değersiz aptallar. Elimde yapılacak çok iş var.”

Perrin başını iki yana salladı. “Tear’da ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Bir mahzuru yoksa biraz daha çalışmak istiyorum. Uzun zaman oldu, özledim. Belki çıraklarının yapması gereken işlerin bir kısmını yaparım.”

Demirci yüksek sesle hıhladı. “Ortalarda gezinip duran, kâbusları hakkında mırıldanan o hödüklerden çok daha iyisin sen. Sanki herkes zaman zaman kâbus görmüyor. Evet, burada dilediğin kadar çalışabilirsin. Işık, bir düzine doğramacı bıçağı, üç fıçıcı keseri siparişim var. Sokağın aşağısındaki marangoz bir zıvana çekici istiyor ve... Sayamayacağım kadar

çok. Sen doğramacı bıçaklarıyla başla, bakalım gece çökmeden ne kadar ilerleyebileceğiz.”

Perrin kendini tamamen işe kaptırdı, bir süre metalin sıcaklığı, çekicin çınlaması ve demirhanenin kokusu dışında her şeyi unuttu. Sonra başını kaldırıp demirciye –adının Dermid Ajala olduğunu söylemişti– baktığında, adam yeleğini çıkarıyordu ve nallama avlusu kararmıştı. İçerinin tüm ışığı, ocaklar ve iki lambadan geliyordu. Ve Zarine soğuk ocaklardan birinin yanındaki örse oturmuş, onu izliyordu.

“Demek gerçekten de bir demircisin, demirci,” dedi.

“Evet öyle, hanımefendi,” dedi Ajala. “Çırak olduğunu söylüyor, ama bugün yaptığı işler ustalığını gösteriyor bana göre. Güzel darbeler, eli ise muntazamdan da iyi.” Perrin övgüleri duyunca ağırlığını verdiği ayağını değiştirdi ve demirci ona sırıttı. Zarine ikisine yüzünde anlamadığını gösteren bir ifadeyle baktı.

Perrin yeleği ve önlüğü asmaya gitti, ama onları çıkardığı zaman Zarine’in bakışlarını sırtında hissetti. Sanki kız ona dokunuyordu; bir an ondan gelen bitki kokusu baş döndürücü bir hal aldı. Perrin gömleğini çabucak başından geçirdi, paçalarını pantolonuna tıkıştırdı ve ceketini sırtına geçirdi. Arkasına döndüğü zaman Zarine’in yüzünde, onu huzursuz eden o küçük, sır dolu gülümsemelerden biri vardı.

“Yapmak istediğin bu mu?” diye sordu. “Bunca yolu yine demirci olmak için mi geldin?” Ajala avlu kapılarını kapatırken durdu ve dinlemeye başladı.

Perrin kullandığı ağır çekici aldı; çekicin beş kiloluk başı, önkolu kadar uzun sapı vardı. Onu kavramak iyi bir his veriyordu. Gayet iyiydi. Demirci gözlerine bir kez bakmış, ama gözlerini bile kırpmamıştı; önemli olan işti, metal işleme becerisi; bir adamın gözlerinin rengi değil. “Hayır,” dedi hüzünle. “Bir gün, umarım. Ama henüz değil.” Çekici duvardaki yerine asacak oldu.

“Al onu.” Ajala boğazını temizledi. “Normalde iyi çekiçleri başkalarına vermem, ama... Bugün yaptığın işin değeri o çekicin bedelinden çok daha fazlaydı ve belki o ‘bir gün’e ulaşmana yardım edebilir. Dostum, bir demirci çekici kullanmak için yaratılmış birini gördüysem, o sensin. Al onu. Sende kalsın.”

Perrin sapı kavradı. İstediği gibiydi. “Teşekkür ederim,” dedi. “Bunun benim için anlamını ifade edemem.”

“Yalnızca o ‘bir gün’ü hatırla, dostum. Hatırla yeter.”

Oradan ayrılırlarken Zarine ona baktı. “Erkeklerin ne kadar tuhaf olduğuna ilişkin en ufak bir fikrin var mı, demirci? Hayır. Ben de öyle düşünmüştüm.” Hızla yürüdü ve Perrin’i bir elinde çekiç, diğer eliyle kafasını kaşır halde tek başına bıraktı.

Salonda kimse ona dikkat etmedi. Bir demirci çekici taşıyan sarı gözlü bir adam. Odasına çıktı ve bu seferlik olsun donyağından mumu yakmayı unutmadı. Yayı ve baltası badanalı duvarda, aynı askıda asılı duruyordu. Baltayı bir eline, çekici diğerine aldı. Çekice göre balta, yarımay şeklindeki keskin ucuna ve arkasındaki kalın kazığa rağmen iki üç kilo daha hafifti, ama eline on kat ağır geliyordu. Baltayı kemerdeki halkaya yerleştirdi, çekici askının altına, yere koydu ve sapını duvara dayadı. Baltanın sapıyla çekicin sapı birbirlerine değecek kadar yakındı; aynı kalınlıkta iki tahta parçası. Ağırlıkları birbirine yakın iki metal parçası. Uzun süre onlara bakarak taburede oturdu. Lan başını kapıdan içeri soktuğunda hâlâ bakıyordu.

“Gel, demirci. Konuşmamız gereken şeyler var.”

“Ben *gerçekten* bir demirciyim,” dedi Perrin. Muhafız ona kaşlarını çattı.

“Şimdi başıma kış delisi olup çıkma, demirci. Artık kendi ağırlığını taşıyamıyorsan, hepimizi dağdan aşağı sürüklersin.”

“Kendi ağırlığımı taşırım,” diye hırladı Perrin. “Ne yapılması gerekiyorsa yaparım. Ne istiyorsun?”

“Seni, demirci. Dinlemiyor musun? Hadi gel, çiftçi çocuk.”

Zarine’in sık sık kullandığı isim Perrin’i öfkeyle ayağa kaldırdı, ama Lan sırtını dönmüştü bile. Perrin koridorda seğirtti ve Muhafız’a bu kadar “demirci, çiftçi çocuk” lafının yettiğini, adının Perrin Aybara olduğunu söylemeye niyetlenerek hanın ön tarafına kadar onu takip etti. Muhafız sokağa bakan bir odaya, hanın tek özel yemek odasına daldı.

Perrin ardından girdi. “Şimdi dinle, *Muhafız*, ben...”

“Sen dinle, Perrin,” dedi Moiraine. “Sessiz ol ve dinle.” Yüzü pürüzsüzdü, ama bakışları da sesi kadar sertti.

Perrin odada kendisi ve bir kolunu içinde ateş yanmayan şöminenin rafına dayanmış duran Muhafız dışında biri olduğunu fark etmemişti. Moiraine odanın ortasındaki siyah meşeden sade masada oturuyordu. Yüksek ve oymalı sandalyelerin kalanı boştu. Zarine Lan’in karşısında, odanın diğer duvarına yaslanmıştı, suratı asıktı. Loial, sandalyelerin hiçbiri ona uymadığından yere oturmayı tercih etmişti.

“Bize katılmaya karar vermene sevindim, çiftçi çocuk,” dedi Zarine alayla. “Sen gelene kadar Moiraine hiçbir şey anlatmadı. Hangimizin öleceğine karar vermeye çalışır gibi bize bakıp duruyor. Ben...”

“Sessiz ol,” dedi Moiraine ona sert bir sesle. “Terkedilmişlerden biri Tear’da. Yüksek Lord Samon aslında Be’lal.” Perrin ürperdi.

Loial gözlerini sıkı sıkı kapattı ve inledi. “*Yurtta* kalabilirdim. Muhtemelen mutlu da olurdum, annem kimi seçmişse onunla evlenmiş olurdum. Annem iyi bir kadındır, bana kötü bir eş seçmezdi.” Kulakları dağınık saçlarının içine saklanmış gibiydi.

“Shangtai Yurdu’na geri dönebilirsin,” dedi Moiraine. “İstiyorsan şimdi git. Seni durdurmaya kalkmam.”

Loial bir gözünü açtı. “Gidebilir miyim?”

“İstiyorsan,” dedi kadın.

“Ah.” Loial diğer gözünü de açtı, sosis kalınlığındaki küt parmaklarıyla yanağını kaşıdı. “Sanırım... sanırım... eğer seçeneğim varsa... sizinle kalacağım. Çok not tuttum, ama daha kitabımı tamamlamama yetecek kadar değil, üstelik Perrin ile Rand’ı terk etmek istemem...”

Moiraine soğuk bir sesle sözünü kesti. “Güzel, Loial. Kalmana sevindim. Sahip olduğun bilgileri kullanmaktan memnun olacağım. Ama bu iş bitene kadar şikâyetlerini dinleyecek zamanım yok!”

“Sanırım,” dedi Zarine titrek bir sesle, “benim gitme şansım yok, değil mi?” Moiraine’e baktı ve ürperdi. “Olduğunu düşünmemiştim zaten. Demirci, bu işten canlı kurtulursam, sana ödeteceğim.”

Perrin ona bakakaldı. *Bana mı! Aptal kadın bunun benim suçum olduğunu mu düşünüyor? Onun gelmesini ben mi istedim?* Ağzını açtı, Moiraine’in gözlerindeki bakışı gördü ve çabucak kapattı. Bir süre sonra, “Rand’ın peşinde mi?” dedi. “Onu durdurmak, öldürmek için?”

“Sanmıyorum,” dedi Moiraine sessizce. Sesi soğuk çelik gibiydi. “Korkarım Rand’ın Taşın Yüreği’ne girmesine ve *Callandor*’u almasına izin vermeyi, sonra kılıcı ondan almayı düşünüyor. Korkarım Yenidendoğan Ejder’i onu müjdeleyen kılıçla öldürmeyi düşünüyor.”

“Yine kaçacak mıyız?” dedi Zarine. “Illian’daki gibi? Kaçacağımı hiç düşünmezdim, ama Avcı andını içerken Terkedilmişleri bulacağımı da düşünmemiştim.”

“Bu sefer,” dedi Moiraine, “kaçmayacağız. Kaçmaya cesaret edemeyiz. Dünyalar ve zaman Rand’a, Yenidendoğan Ejder’e bağlı. Bu sefer savaşacağız.”

Perrin huzursuzca bir sandalyeye oturdu. “Moiraine, bize aklınızdan bile geçirmeyin dediğin birçok şeyden bahsediyorsun. Bu odaya dinlenmeye karşı koruma büyüsü yaptın, değil mi?” Kadın başını iki yana salladığı zaman masanın kenarını, siyah meşenin gıcırdamasına sebep olacak kadar sıkı kavradı.

“Burada bir Myrddraal’den bahsetmiyorum, Perrin. Kimse Terkedilmişlerin güçlerini bilmiyor. Sadece Ishamael ile Lanfear’ın en güçlüleri olduğunu biliyoruz, ama aralarında en zayıfları bile koyacağım bir koruma büyüsünü bir buçuk kilometre öteden hissedebilir. Ve hepimizi saniyeler içinde paramparça eder. Muhtemelen oturduğu yerden kıpırdamadan.”

“Seni düğüm düğüm bağlayabileceğini söylüyorsun,” diye mırıldandı Perrin. “Işık! Ne yapacağız? Nasıl herhangi bir şey yapabiliriz?”

“Terkedilmişler bile şerateşe karşı duramaz,” dedi Moiraine. Perrin bunun, Moiraine’in Karanlıktazılarına karşı kullandığı şey olup olmadığını merak etti; gördükleri ve kadının o sırada söyledikleri onu hâlâ huzursuz ediyordu. “Bu sene bazı şeyler öğrendim, Perrin. Ben Emond Meydanı’na geldiğim zamana göre... daha tehlikeliyim. Be’lal’e yeterince yaklaşabilirsem onu yok edebilirim. Ama önce o beni görürse, ben bir fırsat bulamadan çok önce hepimizi yok edebilir.” Dikkatini Loial’e çevirdi. “Bana Be’lal hakkında neler anlatabilirsin?”

Kafası karışan Perrin gözlerini kırptı. *Loial mi?*

“Neden ona soruyorsun?” diye patladı Zarine öfkeyle. “İlk önce demirciye Terkedilmişlerden biriyle savaşacağımızı söylüyorsun –gık diyemeden bizi öldürebilecek biriyle!– şimdiyse Loial’den bilgi istiyorsun!” Loial telaşlı telaşlı, kızın seçtiği ismi kullanarak mırıldandı –“Faile! Faile!”– ama kız yavaşlamadı bile. “Aes Sedailerin her şeyi bildiğini sanıyordum. Işık, en azından ben hakkında her şeyi bilmediğim sürece, biriyle savaşacağımı söylemeyecek kadar akıllıyım! Sen...” Moiraine’in bakışları altında sesi cılızlaşıp, mırıldanmaya dönüştü.

“Ogierlerin,” dedi Aes Sedai serinkanlılıkla, “sağlam bellekleri vardır, kızım. İnsanlar için Kırılış’tan bu yana yüzden fazla nesil geçti, ama Ogierler için otuzdan az. Onların hikâyelerinden bilmediğimiz şeyleri öğreniyoruz. Şimdi anlat bana, Loial. Be’lal hakkında ne biliyorsun? Ve bu sefer kısa olsun. Senin sağlam belleğine ihtiyacım var, bitmek bilmeyen hikâyelerine değil.”

Loial, bacadan yuvarlanan kütük sesine benzer bir sesle boğazını temizledi. “Be’lal.” Kulakları saçlarından kanatlanmış arıkuşu gibi fırladı, sonra yine yattı. “Onun hakkındaki hikâyelerde zaten bilmediğin ne olabilir, bilmiyorum. Lews Therin Kardeşkatili ve Yüz Yoldaş onu Karanlık Varlık ile birlikte kapatmadan önce Hizmetkârlar Salonu’nu yerle bir etmesi dışında fazla sözü edilmez. Coiam oğlu Aride oğlu Jalanda ona Kıskanç dendiğini, Lews Therin’i kıskandığı için Işık’tan vazgeçtiğini, Ishamael ve Lanfear’ı da kıskandığını yazmıştı. *Gölge Savaşı’nın Bir İncelemesi* kitabında Juendan kızı Hamada kızı Moilin Be’lal’e Ağören der, ama sebebini bilmiyorum. Onun Lews Therin ile bir taş oyunu oynadığını, kazandığını ve hep bununla böbürlendiğini anlatır.” Moiraine’e baktı ve gürleme gibi sesiyle devam etti, “Kısa anlatmaya çalışıyorum. Onun hakkında önemli hiçbir şey bilmiyorum. Pek çok yazar Be’lal ile Sammael’in Işık’tan vazgeçmeden önce Karanlık Varlık’a karşı verilen savaşta önder olduklarını söyler. Ve ikisi de kılıç ustasıymış. Bildiklerim bu kadar. Başka kitaplarda, başka hikâyelerde bahsi geçiyor olabilir, ama ben onları okumadım. Be’lal’den sık bahsedilmez. Sana faydalı hiçbir şey anlatamadığım için üzgünüm.”

“Belki de anlatmışsındır,” dedi Moiraine ona. “Ağören lakabını bilmiyordum. Ya da Ejder’i ve Gölge’deki yoldaşlarını kıskandığını. Bu *Callandor*’u istediği inancımı kuvvetlendiriyor. Tear’ın Yüksek Lordu olmayı seçmesinin sebebi bu olmalı. Ve Ağören... entrikacı, sabırlı ve kurnaz bir planlayıcı için uygun bir isim. Çok güzel, Loial.” Ogier’in geniş ağzı bir an bir memnuniyet gülümsemesiyle kıvrıldı, ama sonra kenarları yine aşağı sarktı.

“Korkmuyormuş gibi davranmayacağım,” dedi Zarine aniden. “Ancak bir aptal Terkedilmişlerden korkmaz. Ama sizden biri olacağıma yemin ettim ve olacağım da. Söylemek istediğim tek şey buydu.”

Perrin başını iki yana salladı. *Kız çıldırmış olmalı. Ben bu grubun parçası olmamayı isteyebilirim. Köyde, Luhhan Usta’nın demirhanesinde çalışıyor olmayı isteyebilirim.* Ama yüksek sesle şöyle dedi: “Eğer o Taş’ın içindeyse, eğer orada Rand’ı bekliyorsa, ona ulaşmak için bizim de içeri girmemiz gerek. Bunu nasıl yapacağız? Herkes Yüksek Lordların izni olmadan Taş’a kimsenin giremeyeceğini söyleyip duruyor ve Taş’a bakıyorum da, kapıdan girmekten başka yol göremiyorum.”

“Siz içeri girmeyeceksiniz,” dedi Lan. “İçeri yalnızca Moiraine ve ben gireceğiz. Ne kadar çok insan girerse, o kadar güç olur. Hangi yolu bulursak

bulalım, iki kişi için bile kolay olacağını sanmıyorum.”

“Gaidin,” diye başladı Moiraine kararlı bir sesle, ama Muhafız aynı kararlılıkla sözünü kesti.

“Birlikte gidiyoruz, Moiraine. Bu sefer kenarda beklemeyeceğim.” Bir süre sonra kadın başını salladı. Perrin Lan’de bir rahatlama gördüğünü düşündü. “Kalanınız biraz uyusa iyi olur,” diye devam etti Muhafız. “Benim gidip Taş’ı incelemem gerek.” Durdu. “Verdiğin haber yüzünden aklımdan çıkan bir şey var, Moiraine. Küçük bir şey ve ne anlama geldiğini bilemiyorum. Tear’da Aieller var.”

“Aieller mi!” diye bağırdı Loial. “İmkânsız! Kapılardan içeri tek bir Aiel girecek olsa tüm şehir paniğe kapılır.”

“Sokaklarda yürüdüklerini söylemedim, Ogier. Şehrin çatıları ve bacaları Kıraç kadar iyi saklanma yerleri sağlıyor. En az üç tane gördüm, ama görünüşe göre Tear’da başka kimse onları fark etmemiş. Ve ben üç tane gördüysem, görmediğim daha bir sürü olduğu kesin.”

“Bana hiçbir şey ifade etmiyor,” dedi Moiraine yavaşça. “Perrin, neden öyle kaşlarını çatıyorsun?”

Perrin kaşlarını çattığının farkında değildi. “Remen’deki Aiel’i düşünüyordum. Taş düştüğü zaman Aiellerin Üç Kat Topraklar’dan çıkacağını söylüyordu. Orası Kıraç, değil mi? Bunun bir kehanet olduğunu söyledi.”

“Ejder Kehanetleri’nin her kelimesini okudum,” dedi Moiraine yumuşak bir sesle, “hem de her dilde. Aiellerden bahseden hiçbir şey yok. Be’lal ağlarını örerken biz kör kör sendeliyoruz ve Çark Desen’i çevremizde dokuyor. Ama Aieller Çark’ın dokuması mı, yoksa Be’lal’in mi? Lan, bana bir an önce Taş’a giriş yolu bulmalısın. Bize. Bir an önce bize bir giriş bul.”

“Emredersin, Aes Sedai,” dedi, ama sesi resmi değil sıcaktı. Kapıda kayboldu. Moiraine gözleri düşüncelerle bulutlanmış halde, masaya bakarak kaşlarını çattı.

Zarine yaklaşıp, başını yana eğerek Perrin’e tepeden baktı. “Peki sen ne yapacaksın, demirci? Onlar maceraya atılırken bizim oturup izlememiz gerektiğine karar verdiler anlaşılan. Gerçi şikâyet ettiğimden değil.”

Perrin sonuncusundan kuşkuluydu. “İlk önce,” dedi ona, “bir şeyler yiyeceğim. Sonra bir çekiç hakkında düşüneceğim.” *Ve senin için ne hissettiğimi çözmeye çalışacağım. Atmaca.*

51
Ağ için Yem

Nynaeve bir an, güneş ışığıyla aydınlanmış sokağın öbür ucunda uzun boylu, kızıl saçlı, kahverengi pelerini dalgalanan bir adam gördüğünü sandı, ama dönüp Ailhuin'in verdiği mavi hasır şapkanın altından baktığı zaman adamla aralarına bir öküz arabası girmişti. Araba geçtikten sonra ise adam görünürlerde yoktu. Nynaeve adamın sırtında tahta bir flüt çantası olduğundan emindi, giysileri de kesinlikle yerli kıyafeti değildi. *Rand olamaz. Rüyamda devamlı onu görmem ta Almoth Ovası'ndan buraya geldiğini göstermez.*

Sırtındaki sepetten bir düzine iri balığın orak şeklindeki kuyrukları çıkan yalınayak bir adam yanından geçerken aniden takıldı ve düşerken başından aşağı gümüş pullu balıklar boşaldı. Çamurun içine, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü ve sepetinden dökülen balıklara baktı. Uzun ince balıkların her birinin burnu çamura saplanmış dimdik duruyor, düzgün bir çember oluşturuyorlardı. Bunu görenlerin ağızları açık kaldı. Adam yavaşça, üzerindeki çamuru fark etmeden ayağa kalktı. Sepeti omzundan indirdi ve başını iki yana sallayarak, kendi kendine mırıldanarak balıkları toplamaya başladı.

Nynaeve gözlerini kırptı, ama onun işi önünde duran adamlaydı. Dükkânının kapısının önünde duran, arkasındaki çengellerde kanlı et parçaları asılı bu inek suratlı eşkıya ile. Örgüsünü çekti ve gözlerini adama dikti.

"Pekâlâ," dedi sert bir sesle, "alacağım, ama eğer bu kadar kötü bir parça için istediğin para buysa, benimle bir daha iş yapamayacaksın."

Adam paraları alırken sakin sakin omuzlarını silkti, sonra Nynaeve'in kolundaki sepetten çıkardığı kumaşa yağlı koyun etini sardı. Nynaeve eti

sepetine koyarken adama öfkeyle baktı, ama bu adamı etkilemedi.

Nynaeve hızla yürüyüp gitmek üzere döndü... ama neredeyse düşecekti. Bu nalınlara hâlâ alışamamıştı; çamura saplanıp duruyorlardı ve Nynaeve insanların onlarla yürümeyi nasıl becerdiklerini anlamıyordu. Bu güneş ışığının yeri kurutmasını umuyordu, ama Maule'da çamurun kalıcı olduğunu hissediyordu.

Adımlarını ihtiyatla atarak Ailhuin'in evine doğru yürümeye başladı. Bir yandan da alçak sesle mırıldanıyordu. Her şeyin fiyatı inanılmazdı, kalitesi mutlaka kötüydü ve neredeyse kimse buna aldırış etmiyordu, ne satanlar, ne alanlar. Bereli, kırmızımsı sarı bir meyveyi –Nynaeve meyveyi tanımıyordu; burada, adını bile duymadığı bir sürü meyve ve sebze vardı– iki elinde sallayarak bir dükkâncıya bağıran kadını duyunca rahatladı. Kadın herkesi adamın nasıl pislikler sattığını görmeye davet ediyordu, ama dükkân sahibi yalnızca bitkin bitkin onu izliyor, karşılık vermeye zahmet bile etmiyordu.

Fiyatlar için bahane vardı, Nynaeve bunu biliyordu. Elayne Cairhien'de kimse alamadığı için ambarlarda sıçanların yediği tahılları, Aiel Savaşı'ndan bu yana Cairhien ticaretinin ne kadar geliştiğini açıklamıştı. Ama insanların uzanıp ölmeye hazırlanıyormuş gibi görünmesinin bahanesi olamazdı. Nynaeve İki Nehir'de ekinlerin dolu yüzünden mahvolduğu, çekirgeler tarafından yendiği, karadilin koyunları öldürdüğü, kırmızılekenin tütünleri kuruttuğu ve bu yüzden Baerlon'dan gelen tüccarlara satacak hiçbir şeyleri olmadığı zamanlar görmüştü. Art arda iki sene şalgam çorbası, eski arpa ve avcıların eve getirmeyi başardıkları sıska tavşanlar dışında yiyecek hiçbir şey bulamadıklarını hatırlıyordu, ama İki Nehirliler yere serildikleri zaman yeniden ayakları üzerinde doğrulmuşlar, işe dönmüşlerdi. Bu insanlar yalnızca bir kötü sene yaşamışlardı, üstelik balıkçılık ve diğer ticari işleri gelişiyor gibiydi. Nynaeve onlara dayanamıyordu. Sorun şuydu ki, biraz sabırlı olması gerektiğini biliyordu. Bunlar tuhaf âdetlere sahip yabancı insanlardı ve onun gördüğü zaman irkildiği şeyleri olağan kabul ediyorlardı, Ailhuin ve Sandar bile. Nynaeve birazcık daha sabır sahibi olmalıydı.

Onlara karşı olmasa bile, en azından Ewgene'e karşı. Bunu bir kenara bıraktı. Çocuk berbat davranıyordu, doğruluğu en bariz önerilerde bile tersleniyor, en mantıklı şeylere itiraz ediyordu. Yapmaları gereken şeyin çok açık olduğu zamanlarda bile Egwene ikna edilmek istiyordu. Nynaeve insanları ikna etmeye alışık değildi, özellikle de kundak bezlerini

değiştirdiği insanları. Egwene'den yalnızca yedi yaş büyük olmasının önemi yoktu.

Hep o kötü rüyalar yüzünden, dedi kendi kendine. *Ne anlama geldiklerini çıkartamıyorum, üstelik şimdi Elayne ve ben de aynılarını görmeye başladık ve bunun da ne anlama geldiğini bilmiyorum ve Sandar hâlâ aramakta olduğu dışında hiçbir şey söylemiyor ve o kadar sinirliyim ki... tükürebilirim!* Örgüsünü öyle hızlı çekti ki canı acıdı. En azından Egwene'i *ter'angreal*'i bir daha kullanmamaya, onu hep tenine dokunacak şekilde takmak yerine kesesine koymaya ikna edebilmişti. *Tel'aran'rhiod*'da Kara Ajahlar varsa... Bu olasılığı düşünmek istemiyordu. *Onları bulacağız!*

"Onları alt edeceğim," diye mırıldandı. "Beni bir koyun gibi satmaya çalışmak ha! Bir hayvan gibi avlamak! Bu sefer avcı benim, tavşan değil! O Moiraine! Emond Meydanı'na hiç gelmemiş olsaydı Egwene'e yeterince eğitim verebilirdim. Ve Rand... Bir şey... Bir şeyler yapabilirdim." İki fikrin de doğru olmadığını bilmenin bir faydası olmuyordu; durumu daha da kötü kılıyordu. Moiraine'den neredeyse Liandrin ve Kara Ajah kadar nefret ediyordu, belki Seanchanlar kadar çok.

Nynaeve bir köşeyi döndü ve Juilin Sandar'ın ezilmemek için kenara sıçraması gerekti. Onlara ne kadar alışmış olsa da, neredeyse kendi nalınlarına takılıp düşecekti, yüzüstü çamura yapışmasını engelleyen tek şey değneği oldu. Nynaeve o açık renk, boğum boğum tahtaya bambu dendiğini ve göründüğünden sağlam olduğunu öğrenmişti.

"Maryim –ah– Maryim Hanım," dedi Sandar, dengesini yeniden kurarak. "Ben... sizi arıyordum." Ona tedirgin tedirgin gülümsedi. "Kızdınız mı? Neden bana öyle kaşlarınızı çatıyorsunuz?"

Nynaeve alnındaki kırışıkları düzeltti. "Kaşlarımı sana çatmıyordum, Sandar Efendi. Kasap... Fark etmez. Neden beni arıyordun?" Nefesi kesildi. "Onları buldun mu?"

Adam gelip geçenlerin kulak misafiri olmaya çalışacağından kuşkulanırmış gibi çevresine bakındı. "Evet. Evet, benimle eve dönmelisiniz. Diğerleri bekliyor. Diğerleri. Ve Guenna Ana."

"Neden bu kadar tedirginsin? Amacını fark etmelerine izin vermedin, değil mi?" dedi sert bir sesle. "Seni korkutan ne?"

"Hayır! Hayır, hanımefendi. Ben... ben kendimi göstermedim." Gözleri yine yanlara kaydı, bir adım yaklaştı ve sesini nefes nefese, telaşlı bir fısıltıya çevirdi. "Aradığınız bu kadınlar, onlar Taş'ın içinde! Yüksek

Lord’un konukları! Yüksek Lord Samon’un! Neden onlara hırsız dediniz? Yüksek Lord Samon!” diye ciyakladı neredeyse. Yüzünde ter vardı.

Taş’ın içinde! Bir Yüksek Lord’la beraber! Işık, şimdi onlara nasıl ulaşacağız? Sabırsızlığını zorla bastırdı. “Sakin ol,” dedi yatıştırırcasına. “Sakin ol, Sandar Efendi. Her şeyi seni tatmin edecek şekilde açıklayabiliriz.” *Umarım açıklayabiliriz. Işık, eğer Taş’a koşup bu Yüksek Lord’a onları aradığımızı söylerse...* “Benimle Guenna Ana’nın evine gel. Joslyn, Caryla ve ben sana her şeyi açıklayacağız. Gerçekten. Gel.”

Adam huzursuz huzursuz, kısa bir hareketle baş salladıktan sonra yanında yürümeye başladı, Nynaeve’in nalınlarla tutturabildiği hıza ayak uydurdu. Koşmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Bilge Kadın’ın evine geldiklerinde Nynaeve çabucak arka tarafa gitti. Görebildiği kadarıyla kimse ön kapıyı kullanmıyordu, Guenna Ana bile. Atlar şimdi bambudan bir korkuluğa bağlanmıştı. Ailhuin’in sebzelerine ve yeni çıkan incirlerine uzak bir yerde. Eyerleri ve koşum takımları içeriye konmuştu. Nynaeve bu sefer Gaidin’in burnunu okşamak ve ona iyi bir çocuk olduğunu, isminin düşündürdüğünden daha akıllı olduğunu söylemek için durmadı. Sandar durup değneğinin ucu ile nalınlarındaki çamuru sıyırdı, ama Nynaeve içeri girdi.

Ailhuin Guenna odaya çekilmiş yüksek sırtlı sandalyelerden birinde, kolları iki yanda, oturuyordu. Gri saçlı kadının gözleri öfke ve korkuyla yuvalarından fırlamıştı tek bir kasını oynatmadan şiddetle mücadele ediyordu. Neler öldüğünü anlaması için Nynaeve’in ince Hava örgülerini hissetmesi gerekmiyordu. *Işık, bizi buldular! Kavrulası Sandar!*

Öfke içine dolup normalde onu Güç’ten ayrı tutan duvarları yıktı ve sepet ellerinden düşerken Nynaeve bir karadiken çalısındaki beyaz çiçek oldu, *saidar*’ı kucaklamak için açıldı... Ve sanki başka bir duvara çarpmış gibi oldu, berrak camdan bir duvara. Gerçek Kaynak’ı hissedebiliyordu, ama duvar Tek Güç’le dolma arzusu dışında her şeyi durduruyordu.

Sepet yere düştü ve yerde sıçrarken Nynaeve’in arkasındaki kapı açıldı, Liandrin içeri girdi. Ardından sol kulağının üzerinde beyaz bir saç tutamı olan siyah saçlı bir kadın girdi. Üstlerinde omuzlarını açıkta bırakan renkli, ipek elbiseler vardı ve *saidar*’ın parıltısıyla sarılıydılar.

Liandrin kırmızı elbisesini düzeltti ve o dolgun, gül goncası dudaklarıyla gülümsedi. Bebek gibi yüzü keyifle doluydu. “Görüyorsun, değil mi, yabani,” diye başladı, “senin hiç...”

Nynaeve kadının ağzına bütün gücüyle vurdu. *Işık, kaçmak zorundayım.* Rianna'ya elinin tersiyle öyle hızlı bir darbe indirdi ki, siyah saçlı kadın bir hırıltı koyuverip ipek kaplı bir yığın halinde düştü. *Başkaları da olmalı, ama kapıya varabilirsem, Kaynak'la arama kalkan koyamayacakları kadar uzaklaşabilirsem, bir şeyler yapabilirim.* Liandrin'i hızla iterek kapıdan uzaklaştırdı. *Kalkanlarından bir kaçayım...*

Her yandan sopa ve yumruk darbeleri geldi, ona art arda vurdu. Ne şimdi sımsıkı kapadığı ağzının bir köşesinden kan sızan Liandrin, ne de saçları ve yeşil elbisesi dağılmış olan Rianna el kaldırmışlardı. Nynaeve darbeler kadar çevresinde örülen Hava akımlarını da hissedebiliyordu. Kapıya ulaşmaya çalıştı, ama dizleri üzerine çökmüş olduğunu fark etti. Görünmez darbelerin ardı arkası kesilmiyordu, olmayan sopalar ve yumruklar sırtına, karnına, başına, kalçalarına, omuzlarına, göğüslerine, bacaklarına vuruyordu. İnleyerek yana doğru düştü ve top gibi kıvrıldı, kendisini korumaya çalıştı. *Ah, Işık, denedim. Egwene! Elayne! Denedim! Bağırmayacağım! Yanasıca, beni öldürene dek dövebilirsiniz, ama bağırmayacağım!*

Darbeler durdu ama Nynaeve titremesini durduramıyordu. Kendini tepeden tırnağa yaralanmış, berelenmiş hissediyordu.

Liandrin yanında diz çöktü, kollarını dizlerine doladı; ipek ipeğe sürtündü. Ağzındaki kanı silmişti. Kara gözleri sert bakıyordu ve artık yüzünde keyiften eser yoktu. "Belki alt edildiğini anlamayacak kadar aptalsın, yabani. Diğer aptal kız kadar, Egwene kadar vahşice savaştın. O çıldırmış gibiydi. Hepiniz boyun eğmeyi öğrenmelisiniz. *Öğreneceksiniz.*"

Nynaeve ürperdi ve yeniden *saidar*'a uzandı. Gerçek bir umudu olduğundan değil, ama bir şey yapmak zorundaydı. Acısının içinden zorla uzandı... ve aynı görünmez kalkana çarptı. Liandrin'in gözleri şimdi yine keyifle, bir sineğin kanatlarını koparan yaramaz çocuğun gözlerindeki o gaddar zevkle doluydu.

"En azından buna ihtiyacımız yok," dedi Rianna, Ailhuin'in yanında durarak. "Kalbini durduracağım." Ailhuin'in gözleri yuvalarından fırlayacaktı az daha.

"Hayır!" Liandrin başını hızla çevirirken kısa, bal rengi örgüleri savruldu. "Öldürmekte fazla acelecisin, ama ancak Yüce Efendi ölüleri kullanabilir." Görünmez bağların sandalyesinde tutsak ettiği kadına gülümsedi. "Bizimle gelen askerleri gördün, yaşlı kadın. Taş'ta bizi kimin beklediğini biliyorsun. Yüksek Lord Samon, bugün evinde olanlardan

bahsedersen memnun olmayacak. Dilini tutarsan yaşarsın, belki bir gün yine ona hizmet edersin. Konuşursan, yalnızca Karanlığın Yüce Efendisi'ne hizmet edersin. Mezarın ötesinden. Hangisini seçiyorsun?"

Ailhuin aniden başını oynatabilir hale geldi. Gri buklelerini salladı, ağzını oynattı. "Ben... ben dilimi tutacağım," dedi kederle, sonra Nynaeve'e utanç dolu bir bakış fırlattı. "Konuşursam neye yarar ki? Yüksek Lordlardan biri kaşını kaldırarak kellemi uçurtabilir. Size ne faydam olur, kızım? Ne faydam?"

"Önemli değil," dedi Nynaeve bitkin bitkin. *Kime söyleyebilir? Yapabileceği tek şey ölmek olur.* "Elinden gelse yardım edeceğini biliyorum." Rianna başını arkaya attı ve güldü. Tamamen serbest kalan Ailhuin kamburunu çıkardı, ama kucağındaki ellerine bakarak orada öyle oturdu.

Liandrin ve Rianna Nynaeve'i ayağa kaldırıp evin ön tarafına ittiler. "Bize sorun çıkarırsan," dedi siyah saçlı kadın sert bir sesle, "sana kendi derini yüzdürürüm ve kemiklerine dans ettiririm."

Nynaeve kahkaha atacak oldu. *Nasıl sorun çıkarabilirim ki?* Gerçek Kaynak'a ulaşamıyordu. Bereleri öyle acıyordu ki, zar zor ayakta durabiliyordu. Yapabileceği herhangi bir şeyi bir çocuğun aksilenmesi gibi kolayca hallederlerdi. *Ama berelerim iyileşecek yanasıcalar ve siz açık vereceksiniz! İşte o zaman...*

Evin ön odasında başkaları da vardı. Kenarlı, yuvarlak miğferler takmış, bol kollu kırmızı ceketlerinin üzerine parlak zırhlar giymiş iki iri asker. İki adamın yüzleri terliydi, Nynaeve kadar korkuyormuş gibi kara gözleri bir oraya bir buraya bakıyordu. Amico Nagoyin oradaydı, uzun boynu ve solgun cildiyle ince ve güzel, çiçek toplayan bir kız kadar masum görünüyordu. Joiya Byir'in, Güç'le uzun süre çalışan kadınların pürüzsüz yanaklı sükûnetine rağmen dostça bir yüzü vardı, neredeyse bir büyükannenin sıcak yüzüne sahipti, ama yıllar siyah saçlarına ak düşürmemişti. Gri gözleri ise hikâyelerdeki üvey anneninki gibi bakıyordu, kocasının ilk karısından olan çocuklarını öldüren kadınınki gibi. İki kadın da Güç'le ışıldıyordu.

Elayne iki Kara kardeşin arasında duruyordu. Gözü morarmış, yanağı şişmiş, dudağı patlamıştı ve elbisesinin bir kolu yırtılmıştı. "Üzgünüm, Nynaeve," dedi boğuk bir sesle, çenesi açıyormuş gibi. "Çok geç olana dek görmedik onları."

Egwene yerde buruşuk bir yığın halinde yatıyordu. Yüzü berelerle şişmişti, neredeyse tanınmaz haldeydi. Nynaeve ve eşlikçileri içeri girerken iri askerlerden biri Egwene'i omzuna aldı. Kız yarısı boş bir arpa çuvalı gibi, askerin omzundan gevşekçe sarktı.

"Ona ne yaptınız?" diye sordu Nynaeve. "Yanasıcalar, ne!.." Görünmez bir şey ağzına öyle hızlı vurdu ki, bir an gözü karardı.

"Bak bak," dedi Joiya Byir gözlerinin yalanladığı bir gülümsemeyle. "Sorulara ve kötü dil kullanmaya tahammül edemem." Konuşması da büyükanne gibiydi. "Ancak seninle konuşulursa yanıt vereceksin."

"Sana söylemiştim, kız savaşmayı bırakmadı, değil mi?" dedi Liandrin. "Sana ders olsun. Sorun çıkarmaya çalışırsan onun gördüğü muameleyi görürsün."

Nynaeve Egwene için bir şeyler yapabilmek için yanıp tutuşuyordu, ama onu sokağa ittirirlerken karşı koymadı. Onları itmek zorunda bıraktı; mücadele etmenin cılız bir yoluydu işbirliği yapmayı reddetmek, ama o anda elinden bundan fazlası gelmiyordu.

Sanki herkes başka yerde olmanın daha iyi bir fikir olduğuna karar vermiş gibi, çamurlu sokaklarda pek az insan vardı. O birkaç kişi de yanlarından koşturarak geçti; koşumlarında uzun beyaz tüyler olan birbirinin eşi altı beyaz atın arkasındaki parlak, siyah cilalı arabaya bakmadılar bile. Askerler gibi giyinmiş ama zırhı ve kılıcı olmayan bir arabacı yerinde oturuyordu, ikinci bir arabacı evden çıktıkları zaman kapıyı açtı. Ama o kapıyı açmadan, Nynaeve oraya resmedilmiş deseni gördü: Çentikli şimşekleri kavrayan gümüş eldivenli bir yumruk.

Bunun Yüksek Lord Samon'un simgesi olduğunu tahmin etti –*Kara Ajah'la iş yapıyorsa bir Karanlıkdostu olmalı. Işık yaksın onu!*– ama onlar görününce diz çöken adamla daha fazla ilgileniyordu. "Yan e mi, Sandar, neden?.." Omuzlarına bir sopa çarpmış gibi gelince yerinde sıçradı.

Joiya Byir paylarcasına gülümsedi ve parmağını salladı. "Saygılı olacaksın, çocuk. Yoksa o dili kaybedebilirsin."

Liandrin kahkaha attı. Sandar'ın siyah saçlarını kavrayarak başını arkaya çekti. Adam sadık bir köpeğin gözleriyle ona baktı... ya da tekme bekleyen bir sokak köpeğinin bakışlarıyla. "Bu adama karşı o kadar sert olma." 'Adam' sözcüğünü 'köpek' der gibi söylemişti. "Hizmet etmesi için... ikna edilmesi gerekti. Ama ben ikna etmekte çok iyiyimdir, değil mi?" Yine kahkaha attı.

Sandar şaşkın bakışlarını Nynaeve'e çevirdi. "Yapmak zorundaydım, Maryim Hanım. Zorundaydım." Liandrin onun saçını çekti ve adamın gözleri ona döndü, bir kez daha hevesli köpek gözleriydiler.

Işık! diye düşündü Nynaeve. *Ona ne yaptılar? Bize ne yapacaklar?*

O ve Elayne kaba bir şekilde arabaya yüklendi, Egwene aralarına yığılmış, başı sarkıyordu. Liandrin ve Rianna içeri tırmandılar ve öne bakan koltuğa oturdular. Hâlâ *saidar*'ın parıltısıyla sarılıydılar. Nynaeve o anda diğerlerinin nereye gittiğine aldırmıyordu. Egwene'e ulaşmak, ona dokunmak, yaralarını rahatlatmak istiyordu, ama boynunun aşağısındaki tek kası bile kıpırdatamıyordu, sadece kıvranabiliyordu o kadar. Hava akımları üçünü kat kat battaniye gibi sarmıştı. Araba sarsılarak hareket etti, deri yaylarına rağmen çamurda sert sert sallandı.

"Onu incittiyseniz..." *Işık, onu incittiklerini görebiliyorum. Neden kastettiğim şeyi söyleyemiyorum?* Ama sözlerin ağzından çıkmasını sağlamak da elini kaldırmak kadar güç geliyordu. "Onu öldürdüyseniz, hepinizi vahşi köpekler gibi avlamadan durmayacağım."

Rianna dik dik baktı, ama Liandrin yalnızca burnunu çekti. "Aptallaşma, yabani. Canlı isteniyorsunuz. Ölü yem hiçbir şey yakalayamaz."

Yem mi? Ne için? Kim için? "Sen aptalın birisin, Liandrin! Buraya yalnız geldiğimizi mi sanıyorsun? Yalnızca üçümüz, üstelik tam Aes Sedai bile değiliz. Biz yemiz, Liandrin. Ve siz de tıpkı şişman bir ormantavuğu gibi tuzağa düştünüz."

"Ona bunu söyleme!" dedi Elayne sert bir sesle ve Nynaeve Elayne'in hikâyesine yardım etmeye çalıştığını fark etmeden şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Öfkenin seni alt etmesine izin verirsen, onlara duymamaları gereken şeyler söylersin. Bizi Taş'ın içine götürmeleri gerek. Onlar..."

"Sessiz ol!" diye terslendi Nynaeve. "Asıl sen dilini tutamıyorsun!" Elayne bütün o berelerin içinde utanmış görünmeyi başardı. *Bırak kafaları bununla meşgul olsun,* diye düşündü Nynaeve.

Ama Liandrin yalnızca gülümsedi. "Yem olarak işiniz bittikten sonra bize her şeyi anlatacaksınız. Anlatmak isteyeceksiniz. Senin bir gün çok güçlü olacağını söylüyorlar, ama Büyük Efendi Be'lal seninle ilgili planlarını gerçekleştirmeden önce, daima bana itaat etmeni sağlayacağım. Myrddraal getirtiyor. On üç tane." O gül goncası dudaklar son sözcükleri gülerek söylemişti.

Nynaeve midesinde bir burkulma hissetti. Terkedilmişlerden biri! Beyni şoktan uyuşmuştu. *Karanlık Varlık ve Terkedilmişlerin tümü Shayol Ghul'de tutsak, yaratım anında Yaratıcı tarafından tutsak edildiler.* Ama bu işe yaramadı; ne kadarının yanlış olduğunu bilecek kadar çok şey öğrenmişti. Sonra birden, gerisini de idrak etti. On üç Myrddraal. Ve Kara Ajah'tan on üç kardeş. Çığlık atmakta olduğunu fark etmeden önce Elayne'in çığlıklarını duydu. O görünmez Hava bağları içinde faydasızca kıvranıyordu. Hangisinden daha çok ses çıktığına karar vermek imkânsızdı, onların çaresiz çığlıkları mı, yoksa Liandrin ve Rianna'nın kahkahaları mı.

52
Çare Arayışı

Âşığın odasındaki tabureye çökmüş olan Mat, Thom yine öksürünce yüzünü buruşturdu. *Yürüyemeyecek kadar hastalanısa aramaya nasıl devam edeceğiz?* Düşünce aklına gelir gelmez utandı. Thom da aramak konusunda onun kadar kararlı davranmış, hastalanmak üzere olduğunu bildiği halde gece gündüz kendini zorlamıştı. Mat kendi avına o kadar dalmıştı ki Thom'un öksürmesine dikkat etmemişti. Daimi yağmurların nemli bir sıcağa dönmesinin de duruma bir katkısı olmamıştı.

"Hadi, Thom," dedi. "Lopar yakında bir Bilge Kadın olduğunu söylüyor. Burada Hikmetlere öyle diyorlar. Bilge Kadın. Nynaeve bundan hoşlanmaz mıydı!"

"Boğazımdan aşağı... dökülecek... iğrenç... karışımlara ihtiyacım yok, evlat." Thom öksürüğünü durdurmak için boşuna bir çabayla yumruğunu bıyıklarına dayadı. "Sen git ara. Bana yatmam için... birkaç saat ver... sonra sana katılırım." Perişan edici hırıltılarla neredeyse iki büklüm oldu.

"Demek sen yan gelip yatarken bütün işi ben yapacağım, öyle mi?" dedi Mat canlı bir sesle. "Sen olmadan nasıl bir şey bulabilirim? Duyduklarımızın çoğunu sen öğreniyorsun." Bu tam olarak doğru değildi; insanlar zar atarken de bir âşığa şarap ısmarlarken olduğu kadar serbestçe konuşuyordu. Öksürükten perişan olan, öyle ki bulaşıcı hastalık taşıdığından korktukları bir âşıkla konuşurken olduğundan daha serbestçe. Ama Mat Thom'un öksürüğünün kendi kendine geçmeyeceğini düşünmeye başlamıştı. *İhtiyar keçi kalkıp da ölüverirse kiminle taş oynayacağım?* dedi kendi kendine sertçe. "Her neyse, senin lanet öksürüğün yan odada olmama rağmen bütün gece beni uyutmuyor."

Beyaz saçlı adamın itirazlarını duymazdan gelerek Thom'u ayağa kaldırdı. Âşığın ne kadar hafif olduğunu fark edince şok geçirdi. Yapış yapış sıcağa rağmen Thom yama kaplı pelerinini giymekte ısrar etti. Mat kendi ceketinin düğmelerini boydan boya çözmüş, gömleğinin üç bağını da açmıştı, ama ihtiyar keçinin istediğini yapmasına izin verdi. Thom'u sıkıntılı akşamüstüne çıkarırken salonda kimse bakmadı.

Hancı basit bir tarif vermişti, ama kapıya ulaştıkları ve Maule'un çamuru ile karşılaştıkları zaman Mat neredeyse başka bir Bilge Kadın sormak için geri dönecekti. Bu büyüklükte bir şehirde bir taneden fazla olmalıydı. Thom'un öksürüğü onun yerine karar verdi. Mat yüzünü buruşturarak, âşığı taşıyarak çamura adım attı.

Tarifi dinlerken, ilk gece rıhtımdan gelirken Bilge Kadın'ın evinin önünden geçmiş olmaları gerektiğini düşünmüştü. Çömlekçinin yanındaki, pencerelerinde bitki tutamları asılı olan uzun, dar evi gördüğü zaman hatırladı gerçekten. Lopar arka kapı hakkında bir şeyler söylemişti, ama bu kadar çamur Mat'e yetmişti.

Bir de balık kokusu, diye düşündü, sırtlarında sepetleriyle çamur saça saça yürüyen yalınayak adamlara bakıp kaşlarını çatarak. Sokakta ayaklar ve öküz arabaları tarafından yok edilmek üzere olan at izleri de vardı. Bir yük ya da binek arabası çeken atlar. Tear'da arabaları öküzlerden başka bir hayvanın çektiğini görmemişti –asiller ve tüccarlar at sürüleriyle gurur duyuyorlardı ve bu tür işlere koşulmasına asla izin vermiyorlardı– ama Mat şehrin duvarların içindeki bölümünden ayrıldığından beri binek arabası da görmemişti.

Atları ve tekerlek izlerini aklından çıkararak Thom'u ön kapıya götürdü ve kapıyı çaldı. Bir süre sonra yine çaldı. Sonra yine.

Pes edip, Thom'un omzunda hâlâ öksürüyor olmasına rağmen Beyaz Hilal'e geri dönmeye karar vermişti ki içeride birinin ayaklarını sürüye sürüye yaklaştığını duydu.

Kapı aralandı ve şişman, gri saçlı bir kadın dışarıya baktı. "Ne istiyorsun?" diye sordu bitkin bir sesle.

Mat yüzüne en iyi sırıtışını kondurdu. *Işık, hiç umut kalmamış gibi konuşan bu insanlardan bıkmaya başladım.* "Guenna Ana? Adım Mat Cauthon. Cavan Lopar arkadaşımın öksürüğü için bir şey yapabileceğini söyledi. İyi para öderim."

Kadın bir an onları inceledi, Thom'un hırıltılarını dinledi, sonra içini çekti. "Sanırım en azından bunu yapmaya devam edebilirim. Gel bari."

Kapıyı açtı ve daha Mat harekete geçmeden evin arka tarafına yürümeye başladı.

Kadının aksanı Amyrlin'inkine o kadar benziyordu ki Mat ürperdi, ama Thom'u neredeyse sırtlanarak içeri girdi.

"Buna ihtiyacım... yok," diye hırıldadı Âşık. "Lanet karışımların tadı... gübre gibi!"

"Kes sesini, Thom."

Onları mutfağa götüren şişman kadın dolaplardan birini karıştırdı, kendi kendine mırıldanarak küçük taş kaplar ve bitki paketleri çıkardı.

Mat Thom'u yüksek sırtlı sandalyelerden birine oturttu ve en yakın pencereye baktı. Dışarıya bağlanmış üç iyi at vardı; Bilge Kadın'ın birden fazla atının olmasına şaşırdı. Bir tane olsa bile şaşardı. Tear'da asiller ve zenginler dışında ata binen kimse görmemişti ve bu hayvanlar epey gümüşe mal olmuş gibi görünüyordu. *Yine atlar. Lanet atlar umurumda değil şu an!*

Guenna Ana pis kokulu koyu bir çay demledi ve şikâyet etmeye çalışan Thom'un burnunu tutarak zorla boğazından aşağı boşalttı. Mat kadının Thom'un kafasını bir koluyla tutup âşığın onu durdurmak için debelenmesine aldırmadan siyah sıvıyı dökmesine bakarak, cüssesinin onun sandığından daha azının yağdan ibaret olduğuna karar verdi.

Guenna Ana kupayı uzaklaştırdığı zaman Thom öksürdü ve şiddetle ağzını sildi. "Öğğk! Kadın... beni boğmaya mı çalışıyorsun... yoksa bu tatla öldürmeye mi... bilmiyorum! Lanet olası bir... demirci olman gerekirdi!"

"Öksürük gidene kadar aynı şeyi günde iki kere içeceksin," dedi kadın sertçe. "Ve vereceğim merhemi her gece göğsüne süreceksin." Yumruklarını geniş kalçalarına dayayarak âşığa meydan okurken sesindeki bitkinlik biraz kaybolmuştu. "O merhemin kokusu da bu çayın tadı kadar kötü, ama ovarak yedireceksin. Bütün göğsüne! Yoksa seni ağa takılmış sıska bir sazan gibi yukarı kata sürüklerim ve şu senin pelerinle yatağa bağlarım! Daha önce bana gelen âşık olmadı, ilkinin de öksürmekten ölmesine izin vermeyeceğim."

Thom kaşlarını çattı ve öksürüp bıyıklarını salladı, ama kadının tehdidini ciddiye almış gibiydi. En azından hiçbir şey söylemedi, ama çayı ve merhemi kadına fırlatmak ister gibi bakıyordu.

Guenna Ana konuştukça Mat'e daha çok Amyrlin gibi gelmeye başladı. Thom'un yüzündeki ekşi, kadının yüzündeki kararlı bakışa bakarak, Mat Âşık ilaçlarını almayı reddetmeden havayı biraz yumuşatmaya çalışmaya karar verdi. "Bir zamanlar senin gibi konuşan bir kadın tanırdım," dedi.

“Hep balıklardan, ağlardan falan bahsederdi. Konuşması da seninki gibiydi. Aynı aksan, demek istiyorum. Sanırım Tearlıydı.”

“Belki.” Gri saçlı kadın aniden yine yorgun gibi konuşmaya başlamış, bakışlarını yere dikmişti. “Ben de senin gibi konuşan bazı kızlar tanıdım. En azından ikisi öyle konuşuyordu.” Derin derin iç çekti.

Mat kafatasındaki saçların diken diken olduğunu hissetti. *Şansım bu kadar iyi olamaz.* Ama tesadüfen İki Nehir aksanına sahip başka iki kadının Tear’da olma ihtimaline bir bakır para yatırmazdı. “Üç kız mı? Genç kadınlar mı? İsimleri Egwene, Nynaeve ve Elayne mi? Sonuncusunun saçları güneş gibidir ve gözleri mavidir.”

Kadın ona kaşlarını çattı. “Bana verdikleri isimler bunlar değildi,” dedi yavaşça, “ancak gerçek isimlerini söylemediklerinden şüphelenmişim. Ama sebepleri vardır diye düşünmüştüm. İçlerinden biri parlak mavi gözleri ve omuzlarına kadar gelen kızıl altın saçları olan güzel bir kızdı.” Nynaeve’in beline kadar gelen örgüsünü, Egwene’in iri, koyu gözlerini ve yüzünden eksik olmayan gülümsemesini de tarif etti. Birbirlerinden olabileceği kadar farklı üç güzel kadın. “Görüyorum ki onları tanıyorsun,” diye bitirdi. “Üzgünüm, evlat.”

“Neden üzgünsün? Günlerdir onları bulmaya çalışıyorum!” *Işık, ilk gece bu evin önünden geçip gittim! Tam önlerinden! Rastgele demiştim. Yağmurlu bir gecede bir geminin yanaştığı rıhtımdan gelirken, lanet bir şimşeğin ışığıyla gördüğün yerden daha rastgele ne olabilir? Yak beni! Yak beni!* “Nerede olduklarını söyle bana, Guenna Ana.”

Gri saçlı kadın bitkin bitkin üzerinde çaydanlığın buhar saçmakta olduğu sobaya baktı. Ağzı oynadı, ama hiçbir şey söylemedi.

“Neredeler?” diye sordu Mat. “Bu çok önemli! Onları bulamazsam tehlikedeler demektir.”

“Anlamıyorsun,” dedi kadın yumuşak sesle. “Sen yabancısın. Yüksek Lordlar...”

“Yüksek Lordlar falan umurumda değil...” Mat gözlerini kırptı, Thom’a baktı. Âşık kaşlarını çatmıştı, ama o kadar kötü öksürüyordu ki Mat emin olamadı. “Yüksek Lordların benim arkadaşlarımla ne ilgisi var?”

“Anlamıyorsun...”

“Bana anlamadığımı söyleme! Bilgi için para veririm!”

Guenna Ana ona öfkeyle baktı. “Ben para almam böyle bir!..” Yüzünü buruşturdu. “Bahsetmemem söylenmiş şeyleri anlatmamı istiyorsun. Anlatırsam ve sen ismimi söylersen bana ne olur, biliyor musun? Başlangıç

olarak dilimi kaybederim. Sonra başka organlarımı kaybederim ve sonunda Yüksek Lordlar benden geriye kalanı bir yere asar, son saatlerimi çığlık çığlığa geçireyim de diğerlerine ibret olsun diye. Ve benim anlatmamın da ölmemin de o genç kadınlara hiç faydası olmaz!"

"İsminden kimseye bahsetmeyeceğime söz veriyorum. Yemin ediyorum." *Ve bu yemini tutarım, ihtiyar kadın, nerede olduklarını bir söyle!* "Lütfen. Tehlikedeler."

Kadın uzun uzun onu inceledi; işi bittiği zaman Mat kadının onunla ilgili her detayı bildiğini hissediyordu. "Bu yemin üzerine, sana anlatacağım. Onları... sevmiştim. Ama hiçbir şey yapamazsın. Çok geç kaldın, Matrim Cauthon. Üç saat geç. Taş'a götürüldüler. Onları Yüksek Lord Samon çağırttı." Endişeli bir şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. "Yönlendirebilen... kadınlar gönderdi. Ben Aes Sedailere karşı değilim, ama bu yasalara aykırı. Yüksek Lordların yaptığı yasalara. Başka yasaları ihlal edecek olsalar bile bunu ihlal etmezlerdi. Neden bir Yüksek Lord kendi işi için Aes Sedailer göndersin ki? Neden o kızları istesin?"

Mat kahkahalar atmayr başladı. "Aes Sedai mi? Guenna Ana, yüreğim ağzıma geldi, belki karaciğerim de. Aes Sedailer onları almaya gelmişlerse endişelenecek hiçbir şey yok. Onların üçü de Aes Sedai olacak. Bundan fazla hoşlanmıyorum, ama öyleler işte..." Kadın ağır ağır başını sallarken sırıtışı kayboldu.

"Evlat, o kızlar ağa takılmış aslanbalığı gibi savaştı. Aes Sedai olmak isteseler de istemeseler de, gelip onları alanlar üçüne de sintineden boşaltılan pislik gibi davrandı. Dostlar o tür yaralar açmaz."

Mat yüzünün çarpıldığını hissetti. *Aes Sedailer onları incitti mi? Işık aşkına, ne demek oluyor bu? Lanet olası Taş. Bunun yanında Caemlyn'deki Saray'a girmek avluda yürüyüşe çıkmaktan farksız! Yak beni! Yağmurun altında dışarıda durdum ve bu eve baktım! Işık körü aptal, kavrulayım e mi!*

"Elini kırarsan," dedi Guenna Ana, "oturtup merhemlerim, ama duvarıma zarar verirsen kırmızıbalık gibi derini yüzerim."

Mat gözlerini kırptı, sonra yumruğuna ve sıyrılmış derisine baktı. Duvara yumruk attığının farkında değildi.

İri kadın elini kuvvetle kavradı, ama kontrol etmek için kullandığı parmaklar şaşırtıcı ölçüde nazikti. "Kırık yok," diye homurdandı bir süre sonra. Mat'in yüzünü inceleyen gözleri de aynı ölçüde nazikti. "Anlaşılan, onları seviyorsun. En azından içlerinden birini, sanırım. Üzgünüm, Mat Cauthon."

“Üzülme,” dedi Mat ona. “En azından artık nerede olduklarını biliyorum. Tek yapmam gereken onları dışarı çıkarmak.” Son iki altın Andor kronunu çıkardı ve kadının eline bıraktı. “Thom’un ilaçları ve kızlar hakkında verdiğin bilgiler için.” Mat bir dürtüyle kadını yanağından öptü ve sırıttı. “Ve bu da benim için.”

Kadın irkilerek yanağına dokundu, paralara mı, Mat’e mi bakacağını bilemedi. “Onları dışarı çıkarmaktan bahsediyorsun. Öylesine. Taş’tan.” Aniden parmağıyla sertçe Mat’in kaburgalarını dürtükledi. “Bana kocamı hatırlatıyorsun, Mat Cauthon. O da bir boranın dişlerinin arasına yelken açarken kahkahalar atacak kadar inatçı bir aptaldı. Neredeyse başarabileceğini düşüneceğim.” Aniden çamurlu çizmelerini ilk kez gördü. “Evimde çamurlu ayak izleri bırakmamasını öğretmek altı ayımı almıştı. O kızları oradan çıkarmayı başarırsan, gözün hangisindeyse, seni eve alabileceği kadar eğitmesi zor olacak.”

“Bunu yapabilecek tek kadın sensin,” dedi Mat, kadının öfkeli bakışlarıyla genişleyen bir sırıtışla. *Onları çıkarmak. Yapmam gereken tek şey bu. Lanet Tear Taşı’ndan dışarı çıkarmak.* Thom yine öksürdü. *O bu haliyle Taş’a giremez. Ama nasıl durduracağım?* “Guenna Ana, arkadaşımı burada bırakabilir miyim? Bence hana dönemeyecek kadar hasta.”

“Ne?” diye bağırdı Thom, havlarcasına. Sandalyeden doğrulmaya çalıştı. Öyle kötü öksürüyordu ki, zor konuşuyordu. “Hiç de... hasta... değilim, evlat! Taş’a girmenin... annenin mutfağına... girmek kadar kolay olacağını... sanıyorsun, değil mi? Ben olmadan... kapıya kadar bile... gidemezsin.” Hırıldayarak, öksürük yüzünden doğrulmayı başaramadan sandalyenin sırtına asıldı.

Guenna Ana elini âşığın omzuna koydu ve bir çocukmuş gibi kolaylıkla ittirdi. Âşık irkildi. “Ben ona bakarım, Mat Cauthon,” dedi.

“Hayır!” diye bağırdı Thom. “Bunu bana... yapamazsın! Beni bu... ihtiyar...” Kadının âşığın omzundaki eli iki büklüm olmasını engelledi.

Mat beyaz saçlı adama sırıttı. “Seni tanıdığıma memnun oldum, Thom.”

Sokağa seğirtirken bunu neden söylediğini merak ederken buldu kendini. *Ölmeyecek ki. O kadın onu bıyıklarından yakalayıp, tekmeler atmasına ve bağırmasına aldırmadan mezardan çıkarması gerekse bile hayatta tutar onu. Evet, ama beni kim hayatta tutacak?*

Önünde Tear Taşı şehrin üzerinde yükseliyordu. Zapt edilmez, yüz kez kuşatılmış bir kale, üzerinde yüz ordunun dişlerini kırdığı bir taş. Ve bir

şekilde Mat'in içeri girmesi gerekiyordu. Ve üç kadını dışarı çıkarması. Bir şekilde.

Sokaktaki asık suratlı adamların ona bakmasına sebep olan bir kahkahayla, çamura ve nemli sıcağa aldırmadan Beyaz Hilal'e döndü. Zarların kafasının içinde yuvarlandığını hissedebiliyordu.

53
Ruh Akışı

Perrin akşam gölgeleri arasında Yıldız'a dönerken ceketini üzerine geçirdi. Kollarında ve omuzlarında hoş bir yorgunluk vardı; daha sıradan işlere ek olarak Ajala Usta ondan iri bir süs işi yapmasını istemişti, girift kıvrımlardan ve desenlerden oluşan bir şey, bir taşra lordunun yeni kapısında kullanılacak bir şey. Perrin bu kadar güzel bir şey yapmaktan zevk almıştı.

"O şeyi bir Yüksek Lord için yapmayacağını söylediğin zaman adamın gözleri yuvalarından fırladı, demirci."

Yanında yürüyen, yüzü gölgelerle maskelenmiş Zarine'e göz ucuyla baktı. Perrin'in gözleri bile o gölgeleri delemiyordu. Yalnız, onun için bir başkasının göreceğinden daha açık renktiler. Kızın yüksek elmacık kemiklerini vurguluyor, burnunun güçlü kıvrımını yumuşatıyordu. Perrin onun hakkında karar veremiyordu bir türlü. Moiraine ve Lan handan uzaklaşmamaları konusunda ısrar etse bile, Perrin kızın çalışmasını izlemekten başka bir uğraş bulmasını diliyordu. Bir sebepten, o çekik gözleri üzerinde hissettiği anda beceriksizleşiyordu. Birden fazla kez çekicini düşürmüş, Ajala Usta'nın ona şaşkın şaşkın bakmasına sebep olmuştu. Kızlar, özellikle gülümsediklerinde kendini beceriksiz hissetmesine yol açardı hep, ama Zarine'in gülümsemesi gerekmiyordu. Bakması yeterli oluyordu. Perrin onun Min'in kaçmasını söylediği o güzel kadın olup olmadığını yine merak etti. *Atmaca olması daha iyi*. Bu düşünce onu o kadar şaşırttı ki, ayağı takıldı.

"Terkedilmişlerden birinin eline geçebilecek bir şey yapmak istemedim." Kıza bakarken gözleri altın rengi parladı. "Bir Yüksek Lord

içinse, kimin eline geçebileceğini nereden bilebilirsin ki?” Kız ürperdi. “Seni korkutmak istemedim, Fai... Zarine.”

Onun görmeyeceğini düşünen kızın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Daha düşeceksin, çiftçi çocuk. Sakal bırakmayı hiç düşündün mü?”

Devamlı benimle alay etmesi de yeterince kötü zaten, bir de konuştuklarının yarısını hiç anlamıyorum!

Hanın ön kapısına ulaştıklarında karşı taraftan gelen Moiraine ve Lan onları karşıladı. Moiraine geniş ve derin başlığı yüzünü saklayan keten bir pelerin giymişti. Salonun pencerelerinden gelen ışık yerdeki taşların üzerinde sarı havuzlar oluşturuyordu. İki üç araba sarsılarak geçti, görünürde, akşam yemeği için evlerine seğirten bir düzine kadar adam vardı, ama sokağın çoğu yalnızca gölgelerle doluydu. Dokumacı dükkânı sıkı sıkı kapanmıştı. Sessizlik sağır ediciydi.

“Rand Tear’da.” Aes Sedai’nin soğuk sesi başlığın içinden, mağaradan gelirmiş gibi duyuldu.

“Emin misin?” diye sordu Perrin. “Tuhaf bir olay duymadım. Düğün yok, kuruyan kuyular yok.” Zarine’in şaşkın şaşkın kaşlarını çattığını gördü. Moiraine ona karşı açık davranmamıştı. Perrin de öyle. Loial’in dilini tutmasını sağlamak daha güç olmuştu.

“Söylentileri dinlemiyor musun, demirci?” dedi Muhafız. “Evlilikler olmuş; son dört günde, daha önceki altı ayda olduğu kadar. Ve ancak bir senede görülecek kadar cinayet. Bugün bir çocuk bir kulenin balkonundan düşmüş. Yüz adım yükseklikten. Sonra ayağa kalkmış ve annesine koşmuş. Tek bir beresi yokmuş. Mayene Başı, kıştan bu yana Taş’ta ‘konuk’ olan biri, bugün Yüksek Lordların iradesine boyun eğeceğini ilan etmiş. Halbuki dün bir Tear lordunun şehrine adım attığını görmektense Mayene’in ve tüm gemilerinin yanmasını seyretmeyi tercih edeceğini söylemiş. Kadına işkence etmemişler, ama o kadının demir gibi iradesi varmış. Bütün bunların Rand’ın işi olup olmayacağını sen söyle. Demirci, Tear baştan aşağı kazan gibi kaynıyor.”

“Benim anlamam için bunları bilmem gerekmiyordu,” dedi Moiraine. “Perrin, dün gece rüyanda Rand’ı gördün mü?”

“Evet,” diye itiraf etti Perrin. “Taşın Yüreği’ndeydi, o kılıcı tutuyordu,” –Zarine’in yanında kıpırdandığını hissetti– “ama bu konuda o kadar endişeleniyorum ki, rüyamda görmeme şaşmamak gerek. Dün gece kâbustan başka şey görmedim.”

“Uzun boylu bir adam mı?” dedi Zarine. “Kızıl saçları ve gri gözleri var. Gözlerini acıtacak kadar parlayan bir şey tutuyor. Tamamen kızıltaştan sütunlarla dolu bir yerde. Demirci, rüyanda bunu görmediğini söyle.”

“Gördün mü?” dedi Moiraine. “Bu rüyanın anlatıldığını bugün yüz kez dinlemişimdir. Hepsi kâbuslardan bahsediyor –anlaşılan Be’lal düşlerine kalkan koymaya zahmet etmiyor– ama her şeyden çok bu rüya görülmüş.” Aniden alçak, minik çan sesleri gibi bir kahkaha attı. “İnsanlar onun Yenidendoğan Ejder olduğunu söylüyor. Onun yolda olduğunu söylüyor. Korkuyla köşelerde fısıldaşıyorlar, ama söylüyorlar.”

“Ya Be’lal?” diye sordu Perrin.

Moiraine’in yanıtı soğuk çelik gibiydi. “Bu gece onunla ilgileneceğim.” Kadında korku kokusu yoktu.

“Bu gece onunla *ilgileneceğiz,*” dedi Lan ona.

“Evet, Gaidin’im. Onunla ilgileneceğiz.”

“Peki biz ne yapacağız? Oturup bekleyecek miyiz? Dağlarda bana bir ömür yetecek kadar bekledim, Moiraine.”

“Sen, Loial... ve Zarine... Tar Valon’a gideceksiniz,” dedi Moiraine ona. “Bu iş bitene kadar. Sizin için en güvenli yer orası.”

“Ogier nerede?” dedi Lan. “Üçünüzün en kısa zamanda kuzeye doğru yola koyulmanızı istiyorum.”

“Sanırım yukarıda,” dedi Perrin. “Odasında ya da belki yemek odasında. Yukarıdaki pencerelerde ışık var. Hep notları üzerinde çalışıyor. Sanırım kitabında bizim kaçıp gitmemiz hakkında söyleyecek bir sürü şeyi olacak.” Sesindeki acı tona şaşırdı. *Işık, aptal, Terkedilmişlerden biriyle karşı karşıya gelmek mi istiyorsun? Hayır. Hayır, ama kaçmaktan bıktım. Bir zamanlar kaçmadığımı hatırlıyorum. Mücadele ettiğimi hatırlıyorum ve öylesi daha iyiydi. Öleceğimi düşündüğüm zamanlarda bile daha iyiydi.*

“Onu ben bulurum,” dedi Zarine. “Bu savaştan kaçmaktan memnun olacağımı itiraf etmekten utanmıyorum. Erkekler kaçmaları gerektiği zaman savaşıyorlar ve bunu ancak aptallar yapar. Ama bunu iki kez söylememe gerek yok.” Önlerinde yürüdü, hana girerlerken dar, bölünmüş eteği hafifçe hışırdıyordu.

Perrin kızın arkasından merdivene yönelirken salona bakındı. Masalarda beklediğinden daha az adam vardı. Bazıları yüzlerinde donuk bakan gözlerle, yalnız başlarına oturuyorlardı; ikişer üçer kişilik gruplar halinde oturan, kulaklarının zar zor yakalayabildiği fısıltılarla konuşanlar da vardı. Buna rağmen üç kez “Ejder” dendiğini duydu.

Merdivenin tepesine ulaştığında bir başka yumuşak ses duydu, özel yemek odasında bir şey yere düşmüş gibi bir ses. Koridorda o tarafa baktı. “Zarine?” Yanıt gelmedi. Ensesindeki tüylerin dikildiğini hissetti ve o tarafa ilerledi. “Zarine?” Kapıyı itti. “Faile!”

Kız masanın yanında, yerde yatıyordu. Perrin odaya dalmak üzereyken Moiraine’in emreden haykırışı onu durdurdu.

“Dur, seni aptal! Canını seviyorsan dur!” Kadın ağır ağır koridorda yaklaştı, bir şey dinliyormuş gibi, bir şey arıyormuş gibi başını çevirdi. Lan, eli kılıcında, takip etti. Gözlerindeki ifade, çeliğin faydası olmayacağını biliyormuş gibiydi. Moiraine kapının yanına geldi ve durdu. “Gerile, Perrin. Gerile!”

Perrin acı içinde Zarine’e baktı. Faile’e. Kız cansızmış gibi yatıyordu. Sonunda kapıyı açık bırakarak bir adım geriledi ve kızı görebileceği bir yerde durdu. Kız ölmüş gibi görünüyordu. Perrin göğsünün kıpırdadığını göremiyordu. Ulumak istedi. Kaşlarını çatarak elini oynattı, odanın kapısını ittirmek için kullandığı eli. Yumruğunu sıkıp açtı. Dirseğine çarpılmış gibi şiddetli bir şekilde karıncalanıyordu. “Bir şey yapmayacak mısın, Moiraine? Sen yapmayacaksan ben giriyorum.”

“Yerinden kıpırdama, yoksa hiçbir yere gidemezsin,” dedi kadın sakin sakin. “Kızın sağ elinin yanında ne var? Düştüğü zaman bırakmış gibi. Çıkartamıyorum.”

Perrin ona dik dik baktı, sonra odanın içini süzdü. “Bir kirpi. Tahtadan oyulmuş bir kirpiye benziyor. Moiraine, neler olduğunu söyle! Ne oldu? Söylesene!”

“Bir kirpi,” diye mırıldandı Moiraine. “Bir kirpi. Sessiz ol, Perrin. Düşünmem gerek. Tetiği hissettim. Kurmak için örülen akımların kalıntılarını hissedebiliyorum. Ruh. Saf Ruh, başka bir şey yok. Hemen hemen hiçbir şey saf Ruh akımları kullanmaz! O kirpi neden Ruh’u düşünmeme sebep oluyor?”

“Hangi tetiği hissettin, Moiraine? Ne kurulmuş? Tuzak mı?”

“Evet, bir tuzak,” dedi kadın, siniri serinkanlı dinginliğinde minik çatlaklar açarak. “Benim için kurulmuş bir tuzak. Zarine önden gitmeseydi odaya giren ilk kişi ben olacaktım. Lan ve ben plan yapmak ve yemeği beklemek için odaya girecektik. Şimdi yemeği beklemeyeceğim. Kıza yardımım olsun istiyorsan sessiz ol. Lan! Bana o hancıyı getir!” Muhafız merdivenden aşağı süzüldü.

Moiraine koridoru adımladı, zaman zaman durup başlığının derinliklerinden odaya baktı. Perrin Zarine'in hayatta olduğuna ilişkin bir işaret göremiyordu. Göğsü kıpırdamıyordu. Perrin yürek atışını dinlemeye çalıştı, ama bu onun kulakları için bile imkânsızdı.

Lan korkmuş Jurah Haret'i şişman ensesinden tutup ittirerek döndüğünde, Aes Sedai hızla kelleşmekte olan adama döndü. “Bu odayı bana ayırmaya söz vermiştin, Haret Efendi.” Sesi bir deri yüzme bıçağı kadar sert ve keskindi. “Ben yokken temizlik için hizmetkâr girmesine bile izin vermeyecektin. İçeri kimin girmesine izin verdin, Haret Efendi? Söyle bana!”

Haret bir kâse pelte gibi titriyordu. “Y-yalnızca i-iki Hanımefendi. S-size bir s-sürpriz hazırlamak istediler. Yemin ederim, hanımefendi. B-ba-na gösterdiler. Küçük bir k-kirpi. S-sürpriz olacağını söylediler.”

“Oldu da zaten, hancı,” dedi Moiraine yumuşak bir sesle. “Gidebilirsin! Ve bunlar hakkında tek söz fısıldarsan, uykunda bile, hanını başına geçiririm ve geride yerdeki koca bir delikten başka bir şey kalmaz.”

“E-evet, hanımefendi,” diye fısıldadı adam. “Yemin ederim! Yemin ederim!”

“Git!”

Hancı merdivenlere ulaşmak için acele ederken dizlerinin üzerine iniverdi, sonra aşağı inerken birkaç kez düştüğüne işaret eden gürültüler duyuldu.

“Nerede olduğumu biliyor,” dedi Moiraine Muhafız'a, “ve Kara Ajah'tan tuzağı kuracak birilerini buldu. Belki tuzağa yakalandığımı düşünüyordur. Minik bir Güç çakmasıydı, ama belki onu sezecek kadar güçlüdür.”

“O zaman geleceğimizden kuşkulanmayacak,” dedi Lan sessizce. Gülümseyecek oldu.

Perrin ikisine dişlerini göstererek baktı. “Ya o?” diye sordu. “Ona ne oldu, Moiraine? Canlı mı? Nefes aldığını göremiyorum!”

“Canlı,” dedi Moiraine yavaşça. “Bunun ötesini bilecek kadar yaklaşmaya cesaret edemem, ama hayatta. Bir açıdan... uyuyor. Bir ayının kışın uyuduğu gibi. Yüreği o kadar yavaş atıyor ki, iki atış arasında dakikalar sayabilirsin. Nefesi de aynı. Uyuyor.” O başlığın içinden, bakışlarını üzerinde hissetti Perrin. “Korkarım orada değil, Perrin. Artık kendi bedeninde değil.”

“Ne demek kendi bedeninde değil? Işık! Kastettiğin... kastettiğin ruhunu aldıkları değil, değil mi? Gri Adamlar gibi!” Moiraine başını iki yana salladı ve Perrin rahatlayarak bir nefes aldı. Göğsü, Moiraine’in son konuşmasından beri nefes almamış gibi acıyordu. “O zaman nerede, Moiraine?”

“Bilmiyorum,” dedi kadın. “Bir tahminim var, ama bilmiyorum.”

“Bir tahmin, bir ipucu, herhangi bir şey! Yak beni, nerede?” Lan sesindeki kabalıktan dolayı kıpırdandı, ama adam onu durdurmaya kalkacak olursa, Perrin onu keskiye dayanmış demir gibi kırmaya çalışacağını biliyordu. “Nerede?”

“Çok az bilgim var, Perrin.” Moiraine’in sesi soğuk, duygusuz müzik gibiydi. “Oyma kirpinin Ruh’la bağlantısı hakkındaki pek az bilgimi hatırladım. Oyma bir *ter’angreal*, en son Corianin Nedeal, yani Kule’nin son Düşgöreni tarafından incelendi. Düşgörme adı verilen Yeti Ruh’la ilgilidir, Perrin. Benim incelediğim bir konu değil; benim Yetilerim başka konularda. Zarine’in bir düşün içinde, hatta Düşler Dünyası’nda, *Tel’aran’rhiod*’da kısılı kaldığını düşünüyorum. Ona ait olan her şey bir düşün içinde. Her şey. Bir Düşgören kendisinin yalnızca bir kısmını gönderir. Zarine kısa sürede geri dönmezse bedeni ölür. Belki o düşte yaşamaya devam eder. Bilmiyorum.”

“Bilmediğin çok şey var,” diye mırıldandı Perrin. Odaya baktı ve ağlamak istedi. Zarine orada savunmasız yatarken o kadar küçük görünüyordu ki. *Faile. Söz veriyorum sana bundan sonra hep Faile diyeceğim.* “Neden bir şeyler yapmıyorsun?”

“Kapanın kapısı düştü, Perrin, ama o odaya giren herkesi yakalamaya devam edecek. O beni ele geçirmeden kızın yanına ulaşamam. Ve bu gece yapmam gereken işler var.”

“Kavrul e mi, Aes Sedai! İşlerin de kavrulsun! Şu Düşler Dünyası. Kurt düşleri gibi mi? Düşgörenlerin bazen kurt gördüklerini söylemiştin.”

“Sana bildiğim her şeyi anlattım,” dedi kadın sert bir sesle. “Artık gitme zamanın geldi. Lan ve ben Taş’a doğru yola koyulmalıyız. Artık beklemek yok.”

“Hayır.” Sessizce söyledi, ama Moiraine ağzını açtığı zaman sesini yükseltti. “Hayır! Onu bırakmayacağım!”

Aes Sedai derin bir nefes aldı. “Pekâlâ, Perrin.” Sesi buz gibiydi; sakin, pürüzsüz ve soğuk. “İstiyorsan kal. Belki bu geceyi canlı atlatırsın. Lan!”

O ve Muhafız koridorda, odalarına yürüdüler. Biraz sonra geri döndüler. Lan renk değiştiren pelerinini giymişti. Ona tek söz söylemeden merdivende kayboldular.

Perrin açık kapıdan Faile'e baktı. *Bir şeyler yapmak zorundayım. Eğer kurt düşü gibiyse...*

"Perrin," dedi Loial'in gürlemesi, "Faile'e ne oldu?" Ogier gömleği içinde koridorda yürüdü. Parmaklarında mürekkep, elinde bir kalem vardı. "Lan gitmem gerektiğini söyledi, sonra Faile'in tuzağa düştüğünü söyledi. Ne demek istedi?"

Perrin dalgın dalgın Moiraine'in söylediklerini anlattı. *İşe yarayabilir. Olabilir. İşe yaramak zorunda!* Loial hırladığı zaman şaşırdı.

"Hayır! Perrin, bu doğru değil! Faile o kadar özgürdü ki. Onu tuzağa düşürmek doğru değil!"

Perrin Loial'in yüzüne baktı ve aniden Ogierlerin amansız düşmanlar olduğu hakkındaki eski hikâyeleri hatırladı. Loial'in kulakları kafasına yatmıştı ve geniş yüzü bir örs kadar sertti.

"Loial, Faile'e yardım etmeye çalışacağım. Ama bunu yaparken ben de savunmasız kalacağım. Sırtımı kollar mısın?"

Loial kitapları özenle tutan o dev gibi elleri kaldırdı ve kalın parmakları taşı ufalayabilirmiş gibi kıvrıldı. "Kimse cesedimi çiğnemeden beni aşamayacak, Perrin. Ne Myrddraaller, ne de Karanlık Varlık'ın kendisi." Bunu basit bir gerçek gibi söylemişti.

Perrin başını salladı ve yine kapıdan içeri baktı. *İşe yaramak zorunda. Min'in beni ona karşı uyarıp uyarmaması umurumda değil!* Hırlayarak Faile'e doğru sıçradı ve elini uzattı. Kendinden geçmeden önce kızın ayak bileğine dokunduğunu sandı.

Bu tuzak düşünün *Tel'aran'rhiod* olup olmadığını bilmiyordu Perrin, ama kurt düşü olduğunu biliyordu. Çevresinde alçalıp yükselen çimenli tepeler ve dağınık çalılar vardı. Ağaçlığın kenarında otlayan geyikler gördü, bilmediği bir türden, koşan bir hayvan sürüsü otların üzerinde sıçradı. Kahverengi çizgili geyikler gibiydiler, ama uzun ve düz boynuzları vardı. Rüzgârdaki koku yenebileceklerini gösteriyordu ve başka kokular çevresinin iyi avlarla dolu olduğunu söylüyordu. Bu kurt düşüydü.

Üzerinde uzun, deri demirci yeleği olduğunu fark etti. Kolları çıplaktı. Ve yan tarafında bir ağırlık vardı. Balta kemerine dokundu, ama halkada

asılı duran şey bir balta değildi. Parmaklarını ağır demirci çekicinin başında gezdirdi. Gayet iyiydi.

Çekirge önüne sıçradı.

Yine aptal gibi geldin. Mesaj, burnunu ve gözlerini sokan arılara rağmen bal yalamak için boş bir ağaç gövdesine burnunu sokan kurt yavrusu olarak gelmişti. *Tehlike her zamankinden daha büyük, Genç Boğa. Düşlerde kötü şeyler yürüyor. Kardeşler iki bacaklıların yığıldığı taş dağından uzak duruyor ve birbirlerine düşlerde ulaşmaktan korkuyorlar. Gitmelisin!*

"Hayır," dedi Perrin. "Faile burada bir yerde tuzağa düştü. Onu bulmalıyım, Çekirge. Bulmak zorundayım!" Yanında kayan, değişen bir şey hissetti. Kıvırcık tüylü bacaklarına, geniş patilerine baktı. Çekirge'den bile daha iri bir kurt olmuştu.

Buradaki varlığın çok güçlü! Mesajı şok doluydu. *Öleceksin, Genç Boğa!*

Atmacayı kurtaramazsam, umurumda değil, kardeşim.

O zaman avlanalım, kardeşim.

Burunlarını rüzgâra veren iki kurt atmacayı arayarak ovada koştular.

54
Taşın İçinde

Tear çatıları aklı başında birinin geceleri bulunacağı yer değil, diye karar verdi Mat ay ışığında gölgeleri süzerek. Mat'in üzerinde durduğu, yerden üç kat yüksekteki kiremit döşeli çatıyla Taş arasında elli adımlık geniş bir cadde ya da belki dar bir meydan vardı. *Ama ben ne zaman aklı başında biri oldum ki? Karşılaştığım, her zaman aklı başında davranan insanlar o kadar sıkıcıydı ki onları izlemek bile beni uyutmaya yetiyordu.* O şey cadde de olsa meydan da, gece çökene kadar onu takip ederek Taş'ı çepeçevre dolaşmıştı; cadde ya da meydan yalnızca ırmağın oraya, Erinin'in kalenin dibine kadar uzandığı yere gitmiyordu ve şehir duvarı dışında önünü kapatan hiçbir şey yoktu. O duvar sağında, yalnızca iki ev ötedeydi. Şimdiye dek duvarın tepesi Taş'a giden en iyi yol gibi görünmüştü, ama seçmekten memnun olacağı bir yol değildi.

Değneğini ve küçük, tel saplı bir teneke kutuyu alarak dikkatle duvarın yakınındaki tuğla bacaya yaklaştı. Havai fişek rulosu –ya da odasında üzerinde çalışana dek havai fişek rulosu olan şey– sırtında kaydı. Artık daha çok bir bohçaydı, Mat'in becerebildiğince sıkıştırılmıştı, ama yine de karanlıkta, çatılarda taşımak için çok iriydi. Daha önce o şey yüzünden bir kez ayağı kaymış, bir kiremitin kenardan aşağı düşmesine, aşağıdaki odada uyuyan adamın, “Hırsız!” diye bağırmasına ve Mat'in kaçmak zorunda kalmasına sebep olmuştu. Düşünmeden bohçayı yerine kaydırdı ve bacanın gölgesinde çöktü. Bir süre sonra teneke kutuyu yere koydu; tel sap rahatsız edici ölçüde ısınmaya başlamıştı.

Taş'ı gölgelerden incelemek Mat'e daha güvenli geliyordu, ama daha cesaret verici değildi. Şehir duvarı başka yerlerde, Caemlyn'de ve Tar Valon'da gördükleri kadar kalın değildi, en fazla bir adım genişliğindeydi

ve şimdi karanlığa gömülmüş olan büyük taş ayaklar üzerinde yükseliyordu. Bir adım, üzerinde yürümek için yeterli genişlikti elbette, ancak her iki yanda zemin, on kulaç aşağıdaydı. Karanlığın içinde, sert kaldırım taşlarına. *Ama bu lanet evlerin bazıları duvara yaslanıyor, üstüne kolayca tırmanabilirim, oradan da yol doğruca lanet Taş'a uzanıyor!*

Uzanıyordu gerçekten, ama bu teselli vermiyordu. Taş'ın yanları sarp yamaçlara benziyordu. Yüksekliği süzerek tırmanabileceğini söyledi kendine. *Elbette tırmanabilirim. Tıpkı Puslu Dağlar'daki yamaçlar gibi.* Dümdüz önünde, yüz adım ötede bir mazgallı siper vardı. Daha aşağıda ok delikleri olmalıydı. *Yüz lanet adım. Belki yüz yirmi. Yak beni, Rand bile oraya tırmanmaya kalkışmazdı.* Ama bulduğu tek yol buydu. Gördüğü her kapı sıkı sıkı kapalıydı ve bir boğa sürüsünü durdurabilecek kadar sağlam görünüyordu. Üstüne üstlük, her birinin başında bir düzine kadar, miğferli, zırhlı, kılıçlı asker nöbet bekliyordu.

Aniden gözlerini kırpıştırdı ve gözlerini kısarak Taş'ın yan tarafına baktı. Oraya tırmanan bir aptal vardı, ay ışığında hareket eden bir gölge gibi görünüyordu ve yolun yarısını tırmanmıştı bile, aşağıdaki döşeme taşlarıyla arasında yetmiş adımlık bir düşme mesafesi vardı. *Aptal mı? Eh, ben de onun kadar aptalım, çünkü ben de tırmanacağım. Yak beni, muhtemelen içeride alarm verdirecek ve beni de yakalatacak.* Tırmananı artık göremiyordu. *Işık aşkına, kim o? Kim olduğunun ne önemi var? Yak beni, iddia kazanmak için ne lanet bir yol bu böyle. Her birinden birer öpücük isteyeceğim, Nynaeve'den bile!*

Dönüp, tırmanacağı noktayı seçmeye çalışarak duvara baktı ve aniden boğazında çeliğin temasını hissetti. Düşünmeden onu ittirdi ve değneğiyle adamın ayaklarını yerden kesti. Başka biri de onun ayaklarını yerden kesti ve Mat, yere düşürdüğü adamın üzerine düştü. Kiremitlerin üzerinde yuvarlanırken, havai fişek bohçasını gevşetti *–eğer bu bohça yere düşecek olursa, boyunlarını kıracağım!–* bir taraftan da değneğini hızla çeviriyordu; değneğin bir kez, sonra bir kez daha ete çarptığını hissetti ve homurtular duydu. Sonra boğazına iki hançer dayandı.

Kolları yana açılmış halde, yerinde dondu. Ayın solgun ışığını yansıtmayacak kadar donuk kısa mızrak uçları, derisine kan çıkaracak kadar bastırılmıştı. Mat'in gözleri mızrakları takip ederek onları tutan kişilerin yüzlerine ulaşmaya çalıştı, ama başları örtülmüştü, gözleri dışında bütün yüzleri bir peçeyle kaplıydı ve ona bakıyorlardı. *Yak beni, gerçek hırsızlara rastlamam şarttı sanki! Şansıma ne oldu?*

Ay ışığında görmelerine yetecek kadar çok diş sergileyerek sırıttı. “İşinizi engellemek istemiyorum. Kendi yoluma gitmeme izin verirseniz ben de sizin kendi yolunuza gitmenize izin veririm ve hiçbir şey söylemem.” Peçeli adamlar kıpırdamadı. Mızrakları da öyle. “Ben de sizin gibi velvele kopmasını istemiyorum. Size ihanet etmem.” Öylece heykel gibi durup, ona bakıyorlardı. *Yak beni, bunun için vaktim yok. Zarları atma zamanı.* Ürpertici bir an boyunca kafasında duyduğu sözcüklerin tuhaf olduğunu düşündü. Bir yanında duran değneğini daha sıkı kavradı... ve biri bileğine hızla bastı. Az daha bağırıyordu.

Kimin bastığını görmek için gözlerini yuvarladı. *Yaksınlar benim gibi aptalı, üzerine düştüğüm adamı unuttum.* Ama bileğinin üzerinde duran adamın arkasında bir başka şeklin hareket ettiğini gördü ve değneği kullanmayı başaramamasının belki de daha iyi olduğuna karar verdi.

Koluna basan yumuşak, dize kadar bağcıklı bir çizmeydi: anılarını harekete geçiriyordu. Dağlarda karşılaştığı bir adam. Geceye bürünmüş şekli baştan aşağı süzdü, giysilerinin kesimini ve rengini çıkartmaya çalıştı –tamamen gölgelerden yapılmış gibiydiler, renkler karanlıkla öyle iyi karışıyordu ki, açık seçik göremiyordu– adamın belindeki uzun bıçağa ve yüzünü kaplayan peçeye baktı. Kara peçeli bir yüz. Kara peçeli.

Aiel! Yak beni, lanet Aieller burada ne arıyor! Aiellerin adam öldürürken peçe taktıklarını hatırlayınca midesinde bir boşluk hissi duydu.

“Evet,” dedi bir erkek sesi, “biz Aiel’iz.” Mat irkildi, yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti.

“Hazırlıksız yakalanmış biri için iyi dans ediyorsun,” dedi genç bir kadın sesi. Mat sesin bileğinde duran kişiden geldiğini düşündü. “Belki bir gün seninle doğru düzgün dans edecek vaktim olur.”

Mat gülümseyecek oldu *–Dans etmek istiyorsa, en azından beni öldürmeyeceklerdir!–* sonra kaşlarını çattı. Aiellerin bazen söyledikleri şeylerden farklı şeyler kastettiklerini hatırlar gibiydi.

Mızraklar geri çekildi ve eller onu ayağa kaldırdı. Ellerden kurtularak, dört Aielle geceye bürünmüş bir çatıda değil de bir hanın salonunda duruyormuş gibi üstünü başını silkeledi. Sinirlerinin sağlam olduğunu göstermek daima işe yarardı. Aiellerin bellerinde sadaklar ve hançerler vardı ve o kısa mızraklar sırtlarında kutularındaki yaylarla birlikte asılı duruyordu. Uzun mızrak uçları omuzlarının üzerinden görülüyordu. Mat kendi kendine, “Kuyunun Dibindeyim” şarkısını mırıldandığını fark etti ve sustu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu erkek sesi. Peçeler varken Mat hangisinin konuştuğundan emin olamıyordu; ses daha yaşlı, kendinden emin, emretmeye alışık birine ait gibiydi. En azından kadını seçebileceğini düşündü; Mat’ten kısa olan tek kişi oydu, ama o kadar da kısa değildi. Diğerleri ondan en az bir baş uzundu. *Lanet Aieller,* diye düşündü. “Seni bir süredir izliyoruz,” dedi daha yaşlı adam, “Taş’ı izlemeni izledik. Onu her taraftan inceledin. Neden?”

“Ben de aynısını size sorabilirim,” dedi bir başka ses. Gölgelerden bol pantolonlu bir adam çıkarken irkilen tek kişi Mat oldu. Adam, kiremitler üzerinde daha rahat yürümek için ayakkabısız dolaşıyordu. “Hırsız bulmayı beklemiştim, Aiel değil,” diye devam etti adam, “ama sayınızın beni korkuttuğunu düşünmeyin.” Başından daha yüksek olmayan ince bir değnek vızıldayarak hızla döndü. “Adım Juilin Sandar. Bir hırsız avcısıyım ve neden çatılarda durmuş Taş’a baktığınızı bilmek istiyorum.”

Mat başını iki yana salladı. *Bu gece çatılarda kaç kişi var*? Thom’un arpını çalarak belirmesi ya da birinin gelip han sorması eksikti bir tek. *Lanet bir hırsız avcısı!* Aiellerin neden orada durup beklediklerini merak etti.

“Bir şehirli için iyi iz sürüyorsun,” dedi yaşlı adamın sesi. “Ama neden bizi takip ediyorsun? Biz hiçbir şey çalmadık. Neden sen de bu gece Taş’a o kadar çok baktın?”

Ay ışığı altında bile Sandar’ın şaşkınlığı açıktı. İrkildi, ağzını açtı –ve arkasındaki loşluktan dört Aiel daha doğrulurken tekrar kapattı. İçini çekerek ince değneğine yaslandı. “Ben de yakalandım anlaşılan,” diye mırıldandı. “Öyle görünüyor ki asıl ben sizin sorularınızı yanıtlayacağım.” Taş’a doğru baktı, sonra başını iki yana salladı. “Ben... bugün... beni rahatsız eden bir şey yaptım.” Sesi, bir şeyi çözmeye çalışarak kendi kendine konuşuyormuş gibi çıkmıştı. “Bir yanım, yaptığım şeyin doğru olduğunu, itaat etmek zorunda olduğumu söylüyor. Yaparken doğru görünmüştü. Ama küçük bir ses... bir şeylere ihanet ettiğimi söylüyor. Bu sesin yanıldığından eminim, üstelik çok küçük, ama bir türlü kesilmiyor.” Sustu, kafasını yine iki yana salladı.

Aiellerden biri başını salladı ve yaşlı adamın sesiyle konuştu. “Ben Rhuarc, Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi boyundan. Bir zamanlar *Aethan Dor,* yani Kızıl Kalkan’dım. Bazen Kızıl Kalkanlar siz hırsız avcılarının yaptığını yapar. Bunu, senin yaptığın işi, ne tür bir adam olduğunu anladığımı anlaman için söylüyorum. Sana zarar vermeyeceğiz, hırsız

avcılarından Juilin Sandar, şehrindeki insanlara da, ama silahçağrısı vermene müsaade edemem. Sessiz kalırsan yaşarsın; aksi halde ölürsün.”

“Şehre zarar vermeyi düşünmüyorsunuz,” dedi Sandar yavaşça. “O zaman neden buradasınız?”

“Taş.” Rhuarc’ın ses tonundan, bundan başka bir şey söylemeyeceği belliydi.

Sandar bir süre sonra başını salladı ve mırıldandı, “Keşke Taş’a zarar verecek gücünüz olsaydı diyeceğim neredeyse, Rhuarc. Dilimi tutacağım.”

Rhuarc peçeli yüzünü Mat’e çevirdi. “Ya sen, isimsiz delikanlı? Taş’ı neden bu kadar yakından izlediğini bana söyleyecek misin?”

“Yalnızca ay ışığı altında yürümek istedim,” dedi Mat kayıtsızca. Genç kadın mızrağının ucunu yine boğazına dayadı; Mat yutkunmamaya çalıştı. *Eh, belki onlara birazım anlatabilirim.* Sarsıldığını belli etmemeliydi; karşınızdakine bunu belli ederseniz sahip olduğunuz avantajı kaybedersiniz. Çok dikkatli bir şekilde, iki parmağıyla, çeliği iterek kendinden uzaklaştırdı. Mat’e kız yumuşak bir sesle gülmüş gibi geldi. “Taş’ın içinde arkadaşlarım var,” dedi sesinin kayıtsız çıkması için uğraşarak. “Tutsaklar. Onları dışarı çıkarmayı düşünüyorum.”

“Yalnız başına mı, isimsiz adam?” dedi Rhuarc.

“Eh, başka kimsem yok gibi,” dedi Mat hafif bir alayla. “Belki siz yardım ederdiniz, ha? Siz de Taş’la ilgileniyor gibisiniz. İçeri girmeyi düşünüyorsanız belki beraber yaparız bunu. Ne taraftan bakarsan bak zorlu bir zar atışı, ama şansım iyi gidiyor.” *En azından şimdiye dek iyi gitti. Kara peçeli Aiellerle karşılaşmışsam ve gırtlağımı kesmemişlerse, şansım bundan iyi olamaz. Yak beni, içeriye girerken yanımda birkaç Aiel olması fena olmazdı.* “Benim şansıma güvenip iddiaya girmek pek de kötü olmaz sizin için.”

“Biz tutsaklar için gelmedik buraya, kumarbaz,” dedi Rhuarc.

“Vakit geldi, Rhuarc.” Mat bunun hangi Aiel’den geldiğini seçemedi, ama Rhuarc başını salladı.

“Evet, Gaul.” Bakışlarını Mat’ten Sandar’a, sonra yine Mat’e çevirdi. “Silahçağrısı vermeyin.” Sırtını döndü ve iki adımda geceye karıştı.

Mat irkildi. Diğer Aieller de kaybolmuş, onu hırsız avcısı ile yalnız bırakmıştı. *Bize göz kulak olacak birini bırakmadılarsa tabii. Yak beni, bırakmış olsalar nereden anlayacağım ki?* “Umarım sen de beni durdurmayı düşünmüyorsundur,” dedi Sandar’a, havai fişek rulosunu sırtına asıp değneğini alırken. “İçeri girmeyi düşünüyorum, seninle ya da seni ezip

geçerek, öyle ya da böyle.” Teneke kutuyu almak için bacaya gitti; tel sap şimdi epey ısınmıştı.

“Şu arkadaşların,” dedi Sandar. “Üç kadın mı?”

Mat kaşlarını çatarak baktı, adamın yüzünü görecek kadar ışık olsaydı keşke, diye düşündü. Adamın sesi tuhaf çıkıyordu. “Onlar hakkında ne biliyorsun?”

“Taş’ın içinde olduklarını biliyorum. Ve ırmağın yanında, bir hırsız avcısının tutsağını hücrelere götürebilmesi için o tutsakla birlikte girebileceği küçük bir kapı biliyorum. Onlar hücrelerde olmalı. Bana güvenirsen, kumarbaz, oraya kadar gitmemizi sağlayabilirim. Bundan sonra olacaklar şansa bağlı. Belki şansın canlı çıkmamıza yardım eder.”

“Ben hep şanslı olmuşumdur,” dedi Mat yavaşça. *Ona güvenecek kadar şanslı hissediyor muyum kendimi?* Tutsak rolü yapma fikri hoşuna gitmemişti; rol kolaylıkla gerçek olabilirdi. Ama karanlıkta üç yüz ayaklık düz duvara tırmanmaktan daha büyük bir riskmiş gibi görünmüyordu.

Şehir duvarına bir bakış fırlattı ve bakakaldı. Üzerinde gölgeler akıyordu; koşturan loş şekiller. Aiel olduklarından emindi. Yüzden fazla olmalıydılar. Ortadan kayboldular, ama Mat şimdi de Tear Taşı’nın dik kenarı olan yamaçta hareket eden gölgeler seçebiliyordu. O duvarı tırmanma fikri buraya kadardı. Daha önceki o adam alarm verilmesine –Rhuarc’ın silahçağrısına– sebep olmadan içeri girmiş olabilirdi, ama yüzden fazla Aiel çan çalmaya eş olacaktı. Öte yandan, şaşırtmaca sağlayabilirlerdi. Yukarıda bir yerde, Taş’ın içinde kargaşa çıkarırlarsa, hücreleri koruyanlar hırsız getiren bir hırsız avcısına fazla dikkat etmeyebilirdi.

Kargaşaya ben de biraz katkıda bulunabilirim. Ne de olsa üzerinde çok çalıştım. “Pekâlâ, hırsız avcısı. Ama son dakikada gerçek bir tutsak olduğuma karar verme. Ben karınca yuvasını biraz karıştırır karıştırmaz kapıya gidebiliriz.”

Sandar çatılarda onu takip etti, daha yüksek katlara kolaylıkla tırmandı. Son çatı duvarın tepesinden biraz alçaktı ve tam oraya uzanıyordu, tırmanmaktan çok kendini yukarı çekmeyi gerektiriyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Sandar.

“Burada beni bekle.”

Tel sapından tuttuğu teneke kutu bir elinde sallanan ve değneğini önünde yatay tutan Mat derin bir nefes aldı ve Taş’a doğru yürümeye başladı. Aşağıdaki kaldırım taşlarının ne kadar uzak olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. *Işık, lanet şey doksan santim genişliğinde!*

Gözüm kapalı, uykumda yürüyebilirim! Karanlıkta doksan santim, kaldırım taşlarına ise en az on beş metre. Geri döndüğünde Sandar'ın orada olmayabileceğini de düşünmemeye çalıştı. Adamın yakaladığı bir hırsız rolü yapmak gibi aptalca bir fikri uygulamaya karar vermişti, ama çatıya döndüğünde Sandar'ın ortadan kaybolduğunu, onu gerçekten tutsak almak için daha fazla adam getirdiğini görmek çok olası geliyordu. *Düşünme. Eldeki işi yap, yeter. En azından sonunda nasıl bir şey olduğunu göreceğim.*

Tahmin ettiği gibi, Taş'ın duvarında, duvarın en ucunda bir ok deliği vardı; taşa oyulmuş, bir okçunun içinden atış yapabileceği, yüksek, dar bir açıklık. Taş saldırıya uğrarsa içerideki askerler bu yoldan gelecek herhangi bir şeyi durdurmak isteyecekti. Yarık şimdi karanlıktı. Nöbet tutan kimse yok gibiydi. Bu da düşünmemeye çalıştığı şeylerdendi.

Teneke kutuyu çabucak ayaklarının dibine koydu, değneğini Taş'ın dibinde, duvarın üzerinde dengeledi ve sırtındaki bohçayı indirdi. Onu telaşla yarığa sokuşturdu ve elinden geldiğince ittirdi; gürültünün içeriden olabildiğince çok duyulmasını istiyordu. Yağlı kumaşın bir köşesini çekince düğüm yapılmış fitiller ortaya çıktı. Odasında biraz düşündükten sonra uzun fitilleri kesip kısaların boyuna getirmiş, kalan parçaları kullanarak bütün fitilleri birbirine bağlamıştı. Mat'e, hepsi bir arada patlamalıymış gibi geliyordu. Öyle bir patlama ve ışık çakması tamamen sağır olmayan herkesi çekmek için yeterli olmalıydı.

Teneke kutunun kapağı o kadar ısınmıştı ki, çekip çıkaramadan önce iki kez parmaklarına üflemesi gerekti –Aludra'nın lambayı kolayca yakmak için kullandığı numarayı bilseydim keşke, diye düşündü. Kapağı çıkardıktan sonra, içeride, bir kum yatağı üzerinde yatan karanlık kömür parçası ortaya çıktı. Tel sapı çıkarıp maşa yaptı ve biraz üfleyince kömür yine kırmızı kırmızı parlamaya başladı. Sıcak kömürü düğüm yapılmış fitillere dokundurdu, fitiller tıslayarak alev alırken maşayı ve kömürü duvarın yanından aşağı bıraktı, değneğini kaptı ve duvarın üzerinde geriye koştu.

Çılgınlık bu, diye düşündü koşarken. *Ne kadar büyük bir patlama yaratacağı umurumda bile değil. Bunu yaparken aptal boynumu kırabi!..*

Arkasından gelen kükreme hayatı boyunca işittiği her şeyden daha gürültülüydü; sırtına dev bir yumruk indi ve yere düşmeden önce tüm nefesinin boşalmasına sebep oldu. Duvarın tepesine karın üstü düştü, kenardan savrulan değneğini zor yakaladı. Bir an orada yattı kaldı, ciğerlerini doldurmaya, duvardan düşmemekle şansını bu sefer tamamen

tüketmiş olması gerektiğini düşünmemeye çalıştı. Kulakları Tar Valon’daki çanlar gibi çınlıyordu.

Dikkatle doğrularak Taş’a baktı. Ok deliğinin çevresinde bir duman bulutu vardı. Dumanın arkasında, ok deliğinin gölgeli şekli farklı görünüyordu. Daha büyük. Nasıl ya da neden, anlamıyordu, ama daha büyük görünüyordu.

Yalnızca bir an düşündü. Duvarın bir ucunda Sandar, onu tutsak rolünde Taş’a götürmek üzere bekliyor olabilirdi. Ya da askerlerle beraber koşarak geliyor olabilirdi. Duvarın diğer ucunda, Sandar’ın ona ihanet etmesi olasılığını taşımayan bir giriş yolu olabilirdi. Hızla az önce geldiği yöne doğru koşmaya başladı, artık karanlığa ve yere olan mesafeye aldırmıyordu.

Ok deliği gerçekten de daha genişti, ortadaki daha ince taş tabakası yok olmuş, ardında biri saatlerce balyozla vurmuş gibi biçimsiz bir delik bırakmıştı. Bir adamın geçebileceği kadar büyük bir delik. *Işık aşkına, nasıl?* Merak edecek zaman yoktu.

Geniz yakan dumandan dolayı öksürerek, çıkıntılı açıklıktan geçti, içeri atlayıp koşmaya başladı. Henüz bir düzine adım atmıştı ki, Taşın Savunucuları geldi. En az on kişiydiler ve hepsi şaşkın şaşkın bağrışıyordu. Çoğu gömlekliydi, hiçbiri miğfer ya da zırh giymemişti. Bazıları lamba taşıyordu. Bazılarının elinde ise kılıç vardı.

Aptal! diye bağırdı içinden. *Lanet şeyi patlatmanın sebebi buydu! Işık körü aptal!*

Duvara dönecek zamanı yoktu. Değneğini çevirerek, ancak onu fark etmeye fırsat bulabilmiş askerlerin arasına daldı, tek başına baş edemeyeceği kadar çok olduklarını, aptalca attığı zarın Egwene ve diğerlerinin sahip olduğu tek fırsata mal olduğunu bilerek kafalara, kılıçlara, dizlere, ulaşabildiği her şeye vurdu.

Aniden, kılıçlarını çıkarmaya çalışan adamların ellerinden düşürdüğü lambaların ışığında, hemen yanında Sandar belirdi ve adamlara saldırdı. İnce değneği Mat’inkinden de hızlı dönüyordu. İki değnekli adam arasında kalan şaşkın askerler top yuvarlama oyunundaki lobutlar gibi devrildi.

Sandar başını iki yana sallayarak yerdeki adamlara baktı. “Taşın Savunucuları. Savunuculara saldırdım! Bunun için kellemi uçuracaklar!.. O yaptığın neydi, kumarbaz? O ışık çakması, gök gürültüsü, taşın kırılması. Şimşek mi çağırdın?” Sesi fısıltıya dönüştü. “Yönlendirebilen bir adamla mı işbirliği yapıyorum?”

“Havai fişek,” dedi Mat, kısaca. Kulakları hâlâ çınlıyordu, ama başka çizmelerin yaklaştığını, koşan çizmelerin taşa vuruşunu duyabiliyordu. “Hücreler, be adam! Başkaları gelmeden bana hücrelere giden yolu göster!”

Sandar silkelendi. “Bu taraftan!” Bir yan koridora girip, yaklaşan çizmelerden uzağa doğru koşmaya başladı. “Acele etmeliyiz! Bizi bulurlarsa öldürürler!” Yukarıda bir yerde, gonglar alarm vermeye başladı ve Taş’ın içinde başkaları da gürleyerek yankılandı.

Geliyorum, diye düşündü Mat, hırsız avcısının peşinde koşarken. *Ya sizi dışarı çıkaracağım ya öleceğim! Buna yemin ediyorum!*

Alarm gongları Taş’ın içinde kulakları sağır edecek şekilde yankılanıyordu, ama Rand ne onlara, ne de daha önce aşağıdan bir yerden gelen, boğuk gök gürültüsü gibi kükremeye aldırdı. Yan tarafı ağrıyordu; eski yara yanıyordu, kalenin yanına tırmanırken neredeyse yırtılacak kadar gerilmişti. Acıya da aldırmadı. Yüzüne çarpık bir gülümseme yerleşmişti, istese bile silemeyeceği bir beklenti ve dehşet gülümsemesi. Artık yakındı. Düşünde gördüğü şey. *Callandor.*

Sonunda bitireceğim. Öyle ya da böyle, sona erecek. Düşler bitecek. Yemler, sataşmalar, avlamalar. Hepsini sona erdireceğim!

Kendi kendine kahkaha atarak Tear Taşı’nın karanlık koridorlarında seğirtti.

Egwene elini yüzüne götürdü ve irkildi. Ağzında acı bir tat vardı ve susamıştı. *Rand? Ne? Neden rüyamda yine Mat’i gördüm, Rand’la karışık bir şekilde ve neden bağırıyor, geldiğini söylüyordu? Neden?*

Gözlerini açtı, gri taşlara, etrafa titreşen gölgeler düşüren saz meşaleye baktı ve her şeyi hatırlayınca çığlık attı. “Hayır! Bir daha zincire vurulmayacağım! Bana tasma takamayacaklar! Hayır!”

Nynaeve ve Elayne hemen yanına geldiler. Bereli yüzleri, çıkardıkları yatıştırıcı sesleri inanılır kılamayacak kadar endişe ve korku doluydu. Ama orada oldukları gerçeği Egwene’in çığlıklarını dindirdi. Yalnız değildi. Tutsaktı, ama yalnız değildi. Ve tasmalı değildi.

Doğrulup oturmaya çalıştı, ona yardım ettiler. Yardım etmeleri gerekti de zaten; her kası ağrıyordu. Olanları fark ettiği zaman onu deliye döndüren çılgınlık hali sırasında aldığı görünmez darbelerin her birini hatırlıyordu... *Bu konuda düşünmeyeceğim. Nasıl kaçacağımızı düşünmek zorundayım.*

Duvara yaslanana kadar arkaya doğru ittirdi kendini. Acıları bitkinlikle savaşıyordu; pes etmeyi reddettiğinde verdiği mücadele gücünü tüketmişti, bereler ise iyice tüketiyor gibiydi.

Üçü ve meşale dışında hücre bomboştu. Zemin çıplak, soğuk ve sertti. Kaba kereste kapı, sayısız el tarafından nafile pençelenmiş gibi kıymık kıymıktı. Duvarlardaki tek açıklık da oydu. Taşa, çoğu titrek el yazılarıyla mesajlar kazınmıştı. Işık merhamet etsin ve ölmeme izin versin, diyordu biri. Egwene onu kafasından çıkardı.

"Kalkan hâlâ duruyor mu?" diye mırıldandı. Konuşmak bile canını yakıyordu. Elayne başını sallarken sormasına gerek olmadığını fark etti. Kendi acıları yanıtlamamışsa bile, altın saçlı kadının şişmiş yanağı, yarılmış dudağı ve mor gözü yeterli yanıttı. Nynaeve Gerçek Kaynak'a ulaşmayı başarsaydı hepsi Şifa görmüş olurdu.

"Denedim," dedi Nynaeve ümitsizlik içinde. "Denedim, bir daha denedim, bir daha denedim." Örgüsünü hızla çekti, sesindeki umutsuz korkuya rağmen aradan öfke sızıyordu. "İçlerinden biri dışarıda oturuyor. Biz buraya atıldıktan sonra değiştirmedilerse Amico, o süt suratlı bebek. Sanırım bir kez örüldükten sonra kalkanı yerinde tutmak için bir kişi yeterli." Acı bir kahkaha attı. "Bizi ele geçirmek için çektikleri –ve verdikleri!– onca acıya rağmen, hiç önemimiz yokmuş gibi davranıyorlar. Kapıyı arkamızdan kapatmalarının üzerinden saatler geçti, kimse soru sormak, bakmak ya da bir damla su vermek için gelmedi. Belki susuzluktan ölene kadar burada kalmamıza karar vermişlerdir."

"Yem." Elayne'in sesi titredi. Korkusunu saklamaya çalıştığı açıktı, ama bunda fena halde başarısız oluyordu. "Liandrin yem olduğumuzu söyledi."

"Ne için yem?" diye sordu Nynaeve titrek bir sesle. "Kimin için yem? Eğer yemsem kendimi gırtlaklarından aşağı öyle bir sokarım ki tıkanıp ölürler!"

"Rand." Egwene yutkunmak için durdu; bir damla su olsaydı! "Rüyamda Rand'ı ve *Callandor*'u gördüm. Sanırım buraya geliyor." Ama Mat'i neden gördüm? Ve Perrin'i? Gelen kurttu, ama o olduğundan eminim. "O kadar korkmayın," dedi, sesinin kendinden eminmiş gibi çıkması için çaba göstererek. "Bir şekilde onlardan kaçacağız. Seanchanları alt edebiliyorsak, Liandrin'i de alt ederiz."

Nynaeve ve Elayne onun başının üzerinden bakıştılar. "Liandrin on üç Myrddraal'in geleceğini söyledi, Egwene," dedi Nynaeve.

Egwene kendini yine duvara kazınmış mesaja bakarken buldu: Işık merhamet etsin ve ölmeme izin versin. Yumruklarını sıktı. Bağıra bağıra o sözcükleri söylememek için gösterdiği çabadan çeneleri kenetlendi. *Ölmek daha iyi. Gölge'ye dönmekten, Karanlık Varlık'a hizmet etmektense ölmek daha iyi!*

Ellerinden biriyle kemerindeki keseyi kavradığını fark etti. İçindeki iki yüzüğü hissedebiliyordu, daha ufak olan Büyük Yılan yüzüğü ve daha büyük olan burgulu taş yüzük.

"*Ter'angreal*'i almamışlar," dedi şaşkınlık içinde. Kesesinden çıkardı. Avcunun içinde ağırdı, renkli çizgiler ve beneklerle kaplı, yalnızca tek bir kenarı olan yüzük.

"Üzerimizi arayacak kadar bile önemli değilmişiz," diye içini çekti Elayne. "Egwene, Rand'ın geleceğinden emin misin? Onu beklemektense kendim kurtulmayı tercih ederim, ama Liandrin ile diğerlerini alt edebilecek bir kişi varsa, o olmalı. Yenidendoğan Ejder'in *Callandor*'u kullanacağı öngörülmüş. Onları o yenebilmeli."

"Onu peşimizden kafese çekersek yenemez," diye mırıldandı Nynaeve. "Ona görmediği bir tuzak kurmuşlarsa yenemez. O yüzüğe neden bakıyorsun, Egwene? Şu anda *Tel'aran'rhiod*'un bize faydası olmaz. Buradan çıkmamızı sağlayacak bir yol düşlemezsen tabii."

"Belki düşlerim," dedi Egwene yavaşça. "*Tel'aran'rhiod*'da yönlendirebiliyorum. Onların kalkanı oraya ulaşmamı engelleyemez. Tek gereken uyumam, yönlendirmem değil. Ve uyuyacak kadar bitkin olduğum kesin."

Elayne kaşlarını çattı ve bunun sonucunda bereleri acıyınca irkildi. "Her ihtimali zorlamaya hazırım, ama Gerçek Kaynak'tan kesilmişken düşünde nasıl yönlendirebilirsin? Hem yönlendirebilsen bile, bunun burada bize ne faydası olur?"

"Bilmiyorum, Elayne. Burada Kaynak'la arama kalkan konulması Düşler Dünyası'nda da konulduğu anlamına gelmiyor. En azından bir denemeye değer."

"Belki," dedi Nynaeve endişeyle. "Ben de her ihtimali zorlamaya hazırım, ama o yüzüğü son kullandığında Liandrin ile diğerlerini gördün. Ve onların da seni gördüklerini söyledin. Ya yine orada olurlarsa?"

"Umarım olurlar," dedi Egwene haşin bir ses tonuyla. "Umarım olurlar."

Ter'angreal'i kavrayarak gözlerini kapattı. Elayne'in saçlarını okşadığını hissetti, yumuşak sesle mırıldandığını işitti. Nynaeve o çocukluğundan hatırladığı ninniyi mırıldanmaya başladı; bu sefer içinde öfke yoktu. Yumuşak sesler ve dokunuşlar onu yatıştırdı, bitkinliğe teslim olmasını sağladı ve uyku geldi.

Bu sefer mavi ipek giymişti, ama bundan ötesini fark etmedi. Yumuşak esintiler beresiz yüzünü okşuyor, yabançiçeklerinin üzerindeki kelebeklerin döne döne uçuşmasına sebep oluyordu. Susuzluğu, ağrıları yok olmuştu. *Saidar*'ı kucaklamak için uzandı ve Tek Güç'le doldu. Bu başarının verdiği zafer duygusu bile, içinde kabaran Güç'ün yanında küçüktü.

Gönülsüzce onu salıverdi, gözlerini kapattı ve boşluğu Taşın Yüreği'nin mükemmel bir imgesiyle doldurdu. Hücresi dışında hayal edebildiği tek yer orasıydı. Hem, hiçbir özelliği olmayan bir hücreyi bir diğerinden nasıl ayırt edecekti? Gözlerini açtığı zaman oradaydı. Ama yalnız değildi.

Joiya Byir'in sureti *Callandor*'un önünde duruyordu, şekli o kadar hayaliydi ki, kılıçtan yayılan ışık içinden geçiyordu. Kristal kılıç artık kırılmış bir ışıkla parıldamıyordu. İçindeki ışığın üzerindeki örtü bir kalkıyor bir iniyormuşçasına, kalp gibi atarak parlıyordu. Kara kardeş şaşkınlıkla irkildi ve hızla Egwene'e döndü. "Nasıl? Sana kalkan kondu! Düşgörmen sona erdi!"

Kadın daha ilk sözcükleri telaffuz etmeden Egwene yine *saidar*'a uzandı, ona karşı kullanılan karmaşık Ruh akışını ördü ve Joiya'ya kalkan koydu. Karanlıkdostunun gözleri irileşti; o zalim gözler o güzel, nazik yüzle öylesine uyumsuzdu ki. Ama Egwene Hava'yı çoktan örmeye başlamıştı. Diğer kadının şekli sis gibi olabilirdi, ama bağlar onu tuttu. Egwene'e, örülü iki akımı birden tutmak hiç çaba gerektirmiyormuş gibi geldi. O yaklaşırken Joiya Byir'in yüzünde ter vardı.

"Bir *ter'angreal*'in var!" Kadının yüzündeki korku açıktı, ama sesi bu korkuyu saklamaya çalıştı. "Öyle olmalı. Bizim bulamadığımız ve yönlendirme gerektirmeyen bir *ter'angreal.* Sana faydası olacağını mı sanıyorsun, kızım? Burada ne yaparsan yap, gerçek dünyada olanları etkileyemez! Uyandığım zaman *ter'angreal*'ini senden bizzat alacağım. Ne yaptığına dikkat et ki hücrene geldiğimde öfkelenmek için sebebim olmasın."

Egwene ona gülümsedi. "Uyanabileceğinden emin misin, Karanlıkdostu? Senin *ter'angreal*'in yönlendirme gerektiriyorsa, neden

sana kalkan koyduğum anda uyanmadın? Belki burada kalkan altında olduğun sürece uyanamazsın.” Gülümsemesi kayboldu; bu kadına gülümsemesi için gereken çaba dayanabileceğinden fazlaydı. “Bir zamanlar bir kadın bana *Tel’aran’rhiod*’da aldığı yaranın izini gösterdi, Karanlıkdostu. Burada olanlar, uyandığın zaman gerçekliğini koruyor.”

Kara kardeşin pürüzsüz, yaşı belirsiz yüzünden şimdi terler akıyordu. Egwene onun ölmek üzere olduğunu mu düşündüğünü merak etti. Bunu yapabilecek kadar zalim olmayı dileyecekti neredeyse. Aldığı görünmeyen darbelerin çoğu bu kadından gelmişti, yalnızca emeklemeye çalıştığı için, yalnızca pes etmeyi reddettiği için.

“Öyle dayak atabilen bir kadın,” dedi, “daha hafif bir dayağa itiraz etmez.” Çabucak bir başka Hava akışı ördü; ilk darbe kalçalarına indiğinde Joiya Byir’in kara gözleri inanmazlıkla yuvalarından fırladı. Egwene, örgüyü çaba göstermeden koruyabilmesi için nasıl ayarlaması gerektiğini gördü. “Uyandığın zaman bunu hatırlayacaksın ve hissedeceksin. Uyanmana izin verdiğim zaman. Şunu da hatırla. Bir daha beni dövmeye çalışırsan seni buraya geri getiririm ve hayatının geri kalanı boyunca burada bırakırım!” Kara kardeşin gözleri ona nefretle baktı, ama içlerinde gözyaşı belirtileri de vardı.

Egwene bir an utandı. Joiya’ya yaptıkları yüzünden değil. Kadın, kendi attığı dayak yüzünden olmasa bile Kule’deki cinayetler yüzünden her darbeyi hak ediyordu. Sebep bu değildi, Nynaeve ve Elayne onun kendilerini kurtarabileceğini umarak bir hücrede otururken intikam almak için vakit harcamasıydı.

Ne yaptığını bilmeden akışları bağladı ve durup yaptığı şeye baktı. Üç ayrı örgü. Hepsini birden tutmak hiç sorun olmamış, üstelik şimdi kendi kendilerini korumaları için de bir şey yapmıştı. Bunu nasıl yaptığını hatırlayabileceğini düşünüyordu. Faydalı olabilirdi.

Bir an sonra örgülerden birini çözdü ve Karanlıkdostu acıyla ve rahatlamayla ağladı. “Ben senin gibi değilim,” dedi Egwene. “İkinci kez böyle bir şey yaptım ve hiç hoşlanmadım. Bunun yerine gırtlak kesmeyi öğrenmem gerekecek.” Kara kardeşin yüzü, Egwene’in öğrenmeye onunla başlayacağını düşündüğünü gösteriyordu.

Egwene tiksinti dolu bir ses çıkararak kadını orada, kısılı kalmış, Kaynak’tan kalkanla koparılmış halde bıraktı ve cilalı kızıltaş sütunlara doğru seğirtti. Hücrelere giden bir yol olmalıydı.

Genç Boğa’nın çeneleri iki bacaklıların gırtlaklarında kapanırken, onları ezerken, son ölüm çığlıkları kesildi ve taş koridor sessizliğe gömüldü. Dilindeki kan tadı acıydı.

Burasının Tear Taşı olduğunu biliyordu, ama nereden bildiğini çıkartamıyordu. İki bacaklılar çevresinde yatıyordu, Çekirge’nin dişleri boğazına gömülürken biri son tekmesini attı. Savaşırken pis pis korku kokuyorlardı. Şaşkınlık kokuyorlardı. Perrin onların nerede olduklarını bildiğini sanmıyordu –kurt düşüne ait değillerdi– ama onu ilerideki, demir kilitli yüksek kapıdan uzak tutmak için konulmuş olmalıydılar. En azından onu korumak için. Kurtları görünce irkilmişlerdi. Perrin kendilerini orada bulmaktan dolayı da irkildiklerini düşündü.

Ağzını sildi, sonra bir an anlamayarak eline baktı. Yine insan olmuştu. Perrin olmuştu. Kendi bedeninde, demirci yeleği içinde. Ve yanında ağır çekiç vardı.

Acele etmeliyiz, Genç Boğa. Yakında uğursuz bir şey var.

Perrin kapıya doğru yürürken çekici kemerinden çıkardı. “Faile burada olmalı.” Sert bir darbe kilidi parçaladı. Kapıyı tekmeleyerek açtı.

Oda, ortadaki uzun taş blok dışında boştu. Faile uyuyormuş gibi o taşın üzerinde yatıyordu. Siyah saçları yelpaze gibi açılmıştı, bedeni o kadar çok zincirle sarılmıştı ki, Perrin’in onun çıplak olduğunu görmesi zaman aldı. Her zincir, taşa kalın bir halkayla tutturulmuştu.

Perrin odayı aştığını fark etmedi bile, kızın yüzüne dokundu, parmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi.

Kız gözlerini açtı ve ona gülümsedi. “Geleceğini düşledim durdum, demirci.”

“Birazdan seni kurtaracağım Faile.” Çekicini kaldırdı, halkalardan birini tahta gibi parçaladı.

“Bundan emindim. Perrin.”

Adı dilinde solarken, kız da kayboldu gitti. Zincirler tangırdayarak, biraz önce yattığı taşa düştü.

“Hayır!” diye haykırdı Perrin. “Onu buldum!”

Düşler et dünyası gibi değildir, Genç Boğa. Burada, aynı avın birçok sonu olabilir.

Çekirge’ye bakmak için dönmedi. Dişlerini çıkarttığını biliyordu. Çekici yine kaldırdı, bütün gücüyle Faile’i tutan zincirlere indirdi. Taş blok darbesiyle ikiye yarıldı; Taş’ın kendisi çan gibi çınladı.

“O zaman yine avlarım,” diye hırladı.

Çekici elinde, Çekirge yanında, odadan çıktı. Taş insanlara ait bir yerdi. Ve insanların kurtlardan daha zalim avcılar olduğunu biliyordu.

Bir yerlerde çalan alarm gongları, koridor boyunca güçlü yankılar yarattı, ama daha yakından gelen metale çarpan metal sesini, savaşan insanların bağırışlarını boğamadı. Mat bu seslerin Aieller ile Savunuculardan geldiğini tahmin etti. Her birinde dörder altın lamba olan yüksek altın şamdanlar, Mat'in bulunduğu koridor boyunca dizilmişti. Cilalı taş duvarlarda savaş sahnelerinin resmedildiği ipek halılar asılıydı. Yerde bile, lacivert üzerine koyu kırmızı, üzerine Tear labirenti işlenmiş ipek halılar vardı. Mat bu sefer herhangi bir şeye bedel biçemeyecek kadar meşguldü.

Lanet adam iyi, diye düşündü, ona doğru sallanan kılıcı savuşturmayı başararak. Değneğinin ucuyla adamın başına indirmeyi planladığı darbe, o kılıçla yapılan bir başka hamleyi savuşturmaya harcandı. *Acaba şu lanet Yüksek Lordlardan biri mi?* Adamın dizine sıkı bir darbe indirmek üzereyken rakibi geriye sıçradı ve düz kılıcını kaldırarak gard aldı.

Mavi gözlü adam bol kollu, altın iplikli sarı şeritlerle işlenmiş bir ceket giymişti, ama düğmeleri açık, gömleği pantolonuna yarı yarıya tıkılmıştı ve ayakları çıplaktı. Kısa kesilmiş siyah saçları, uykudan telaşla kalkmış gibi dağınıktı, ama uykudan kalkmış gibi dövüşmüyordu. Beş dakika önce, koridor boyunca uzanan yüksek, oymalı kapıların birinden çıkmıştı ve Mat adamın arkasında değil önünde belirmesine minnet duymuştu. Mat'in karşılaştığı bu şekilde giyinmiş ilk adam değildi, ama kesinlikle en iyisiydi.

"Yanımdan geçebilir misin, hırsız avcısı?" diye seslendi Mat, kılıcını saldırmak üzere hazır tutan adamdan bakışlarını ayırmamaya dikkat ederek. Sandar sinirle, "hırsız avcısı" değil "hırsız avcısı" olduğu üzerinde ısrar etmişti, ama Mat aralarında bir fark göremiyordu.

"Geçemem," diye seslendi Sandar arkadan. "Geçmeme izin vermek için yana kayarsan, senin değnek dediğin o küreği savuracak yerin kalmaz ve adam seni bir homur gibi şişler.

Ne gibi, ne gibi? "Eh, bir şey düşün, Tearlı. Bu dağınık çocuk sinirlerimi bozuyor."

Altın işlemeli ceket giyen adam küçümser bir ifadeyle sırıttı. "Yüksek Lord Darlin'in kılıcında ölmekten onur duyacaksın, köylü, eğer ölmene izin verirsem." İlk defa konuşmaya tenezzül etmişti. "Ama ben onun yerine, ikinizi topuklarınızdan astıracağım ve derinizin yüzülmesini izleyeceğim.

“Bundan hoşlanacağımı sanmıyorum,” dedi Mat.

Sözü kesilince Yüksek Lord’un yüzü kızgınlıkla kızardı, ama Mat onun öfkeli bir yorum yapması için fırsat vermedi. Değneğini, uçlarının görüntüsü bulanıklaşacak kadar büyük bir hızla, dar bir çift halkalı desenle savurarak öne atıldı. Darlin’in elinden, hırlayarak değneği kendisinden uzak tutmaktan başka bir şey gelmiyordu. O an için. Mat bunu fazla sürdüremeyeceğini biliyordu; bu gidişle en sonunda, eğer şanslıysa, dövüş yeniden darbe-karşıdarbe temposuna dönecekti. Eğer şanslıysa. Ama Mat bu sefer şansına güvenmeyi düşünmüyordu. Yüksek Lord savunma pozisyonu aldığı anda, darbesinin ortasında saldırısını değiştirdi. Darlin’in kafasına beklediği değnek aşağı dalıp bacaklarına indi ve ayaklarını yerden kesti. Sonra, adam düşerken diğer uç kafasına indi ve sert bir çatırtı eşliğinde, gözleri arkaya devrildi.

Mat nefes nefese, baygın Yüksek Lord’un tepesinde değneğine yaslandı. *Yaksınlar beni, bunun gibi bir iki kişiyle daha dövüşürsem, bitkinlikten yığılıp kalacağım! Hikâyeler kahraman olmanın bu kadar çalışma gerektirdiğinden hiç bahsetmiyordu! Nynaeve beni çalıştırmak için bir yol bulmayı hep başarmıştır zaten.*

Sandar gelip yanında durdu, yerdeki Yüksek Lord’a baktı. “Orada yatarken o kadar ihtişamlı görünmüyor,” dedi şaşkınlık içinde. “Benden daha iri görünmüyor.”

Mat irkildi ve bir adamın koşarak bitişik koridorda kaybolduğu yere baktı. *Yak beni, bunun delilik olduğunu bilmesem, o adamın Rand olduğunu düşüneceğim!*

“Sandar, sen şu...” diye başladı, değneğini omzuna atarak –değnek bir şeye çarpınca sustu.

Arkasına döndüğü zaman, kendini bir başka yarı giyinik Yüksek Lord’un kılıcını düşürmüş, elleri Mat’in kafasını yardığı yerde, dizlerinin çözülmesini izlerken buldu. Mat telaşla değneğin ucuyla adamın karnına vurarak ellerini indirmesini sağladı, sonra kafasına bir darbe daha indirince, adam kılıcının üzerine yığıldı.

“Şans, Sandar,” diye mırıldandı. “Lanet şansı alt edemezsin. Şimdi, neden Yüksek Lordların hücrelere inmek için kullandığı özel yolu bulmuyorsun?” Sandar böyle bir merdiven olduğu, Taş’ı baştan başa katetmemek için o merdivenin kullanıldığı konusunda ısrar etmişti. Mat insanların sorgulanmasını izlemeyi, dairelerinden tutsaklara kısa bir yol isteyecek kadar çok seven kişilerden hoşlanacağını sanmıyordu.

“Bu kadar şanslı olduğun için memnun ol,” dedi Sandar titrek bir sesle, “aksi halde bu sonuncusu biz onu göremeden bizi öldürürdü. Kapının burada bir yerde olduğunu biliyorum. Geliyor musun? Yoksa bir başka Yüksek Lord’un gelmesini mi bekleyeceksin?”

“Yolu göster.” Mat baygın Yüksek Lord’un üzerinden atladı. “Ben lanet olası bir kahraman değilim.”

Önünden geçtikleri yüksek kapılara bakıp burada bir yerde olduğunu mırıldanan hırsız avcısının peşinden koştu.

55
Kehanette Yazılı Olan

Rand yavaşça odaya girdi, düşlerinden hatırladığı büyük, cilalı kızıltaş sütunlara baktı. Gölgeler sessizlikle doluydu, ama ona seslenen bir şey vardı. Ve ileride bir şey çakıyor, anlık bir ışık, gölgeleri dağıtıyordu. Bir işaret ateşi. Büyük kubbenin altına adım attı ve aradığı şeyi gördü. *Callandor,* kabza aşağı, havada asılı duruyor, Yenidendoğan Ejder'in elini bekliyordu. Dönerken, var olan yetersiz ışığı kıymık kıymık bölüyor, zaman zaman kendine has bir ışıkla alevleniyordu. Ona sesleniyordu. Onu bekliyordu.

Eğer ben Yenidendoğan Ejdersem. Lanet olası yönlendirme yeteneğine sahip bir başka yarı deli adam, Moiraine ve Beyaz Kule için dans eden bir kukla değilsem.

"Al onu, Lews Therin. Al onu, Kardeşkatili."

Hızla sese döndü. Sütunların arasından çıkan kısa beyaz saçlı, uzun boylu adam tanıdık geliyordu. Bol kollarında siyah çizgileri olan kırmızı ipek bir ceket giymiş, siyah pantolonunu girift gümüş işlemeli çizmelerine sokmuş bu adamın kim olduğu konusunda Rand'ın hiçbir fikri yoktu. Adamı tanımıyordu, ama düşlerinde görmüştü. "Onları kafese koydun," dedi. "Egwene, Nynaeve ve Elayne. Düşlerimde. Onları kafese koyuyor, incitiyordun."

Adam eliyle kayıtsız bir hareket yaptı. "Onlar önemsiz. Belki bir gün, eğitildikten sonra önemli olabilirler, ama şimdi değil. Onları faydalı kılacak kadar önemsemene şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Ama sen hep aptalın biriydin, hep güçten önce yüreğini takip ettin. Çok erken geldin, Lews Therin. Şimdi ya henüz hazır olmadığın şeyi yapacaksın ya da öleceksin. Bu kadınları benim ellerime bıraktığını bilerek öleceksin." Bir şeyi

bekliyor, beklenti içinde görünüyordu. “Onları biraz daha kullanmayı planlıyorum, Kardeşkatili. Bana, benim gücüme hizmet edecekler. Ve bu onları, şimdiye dek çektikleri acılardan daha fazla incitecek.”

Rand’ın arkasında *Callandor* ışıldadı, sırtına bir sıcaklık dalgası yaydı. “Sen kimsin?”

“Beni hatırlamıyorsun, değil mi?” Beyaz saçlı adam aniden kahkaha attı. “Bu açıdan bakarsak, ben de seni hatırlamıyorum. Sırtında bir flüt çantası olan köylü bir delikanlı. Ishamael doğruyu mu söyledi? Ona bir parmak ya da bir saniye kazandıracaksa yalan söyleyebilecek biri oldu hep. Hiçbir şey mi hatırlamıyorsun, Lews Therin?”

“Bir isim!” dedi Rand. “Adın ne?”

“Bana Be’lal de.” Rand isme tepki göstermeyince Terkedilmiş kaşlarını çattı. “Al onu!” diye terslendi Be’lal, elini Rand’ın arkasındaki kılıca doğru savurarak. “Bir zamanlar atlarımızı yan yana savaşa sürdük. Bunun adına sana bir şans veriyorum. Çok küçük bir şans, ama kendini kurtarman, evcil hayvanlarım haline getirmeyi düşündüğüm o üç kadını kurtarman için bir şans yine de. Kılıcı al, *köylü*. Belki bana karşı hayatta kalmana yeter.”

Rand kahkaha attı. “Beni o kadar kolay ürkütebileceğine inanıyor musun, Terkedilmiş? Ba’alzamon’un kendisi avladı beni. Sence şimdi, senden mi korkacağım? Karanlık Varlık’ı kendi yüzüne karşı inkâr etmişken bir Terkedilmiş’e mi yaltaklanacağım?”

“Böyle mi düşünüyorsun?” dedi Be’lal yumuşak sesle. “Gerçekten de hiçbir şey bilmiyorsun.” Aniden elinde bir kılıç belirdi, çeliği siyah ateşten oyulmuş bir kılıç. “Al onu! *Callandor*’u al! Üç bin sene boyunca, ben tutsak yatarken o burada bekledi. Seni bekledi. Yapılan en güçlü *sa’angreal*’lerden biri. Al onu ve becerebiliyorsan kendini savun!”

Onu *Callandor*’a doğru sürecekmiş gibi Rand’a doğru yürüdü, ama Rand kendi ellerini kaldırdı –*saidin* içini doldurdu; Güç’ün tatlı akışı; lekenin mide burkan pisliği– ve kızıl alevden, üzerinde balıkçıl damgası taşıyan kılıcı kavradı. Lan’in, bir duruştan diğerine dans eder gibi akmayı başarana kadar çalıştırdığı formları uygulamaya başladı. İpeği Aralamak. Su Yokuş Aşağı Akıyor. Rüzgâr ve Yağmur. Siyah ateşten kılıç kıvılcım yağmurları altında kırmızı kılıçla karşılaştı, parçalanan kor beyazı metal gibi kükrediler.

Rand rahatça, tekrar gardını aldı, aniden içini kaplayan kararsızlığı belli etmemeye çalıştı. Siyah kılıcın üzerinde de bir balıkçıl vardı, görünmeyecek kadar karanlık bir kuş. Bir kez kılıcında balıkçıl damgası taşıyan bir adamla

yüzleşmiş ve zar zor hayatta kalmıştı. Bir ustanın kılıcını kullanmaya hakkı olmadığını biliyordu; bu babasının ona verdiği kılıçtı ve elinde bir kılıç düşündüğü zaman, o kılıcı düşünüyordu. Bir kez, Muhafız'ın öğrettiği gibi ölüme kucak açmıştı, ama bu sefer ölümünün nihai olacağını biliyordu. Be'lal kılıç oyununda ondan iyiydi. Daha güçlü. Daha hızlı. Gerçek bir kılıç ustası.

Terkedilmiş keyifle güldü, kılıcını iki yanına hızlı hızlı savurdu; siyah ateş, hızla yardığı havayla körüklenmiş gibi kükredi. "Bir zamanlar sen daha büyük bir kılıç ustasıydın, Lews Therin," dedi alayla. "Eskrim denen o evcil sporu yapmaya başladığımızı ve eski kitapların insanların bir zamanlar yaptığını söylediği gibi onunla öldürmeyi öğrendiğimizi hatırlıyor musun? O ümitsiz savaşlarımızdan tek bir tanesini, o korkunç yenilgilerimizden tek bir tanesini hatırlıyor musun? Elbette hayır. Hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi? Bu sefer yeterince öğrenmedin. Bu sefer, Lews Therin, seni öldüreceğim." Be'lal'in alaycılığı koyulaştı. "Belki *Callandor*'u alırsan ömrünü biraz daha uzatabilirsin. Birazcık daha."

Rand'a bunu yapması, dönüp *Callandor*'a koşması, Dokunulamayan Kılıç'ı alması için zaman verircesine ağır ağır yaklaştı. Ama Rand'ın kuşkuları hâlâ güçlüydü. Ancak Yenidendoğan Ejder *Callandor*'a dokunabilirdi. Ona o sırada seçenek bırakmayan yüz farklı sebepten dolayı onu Yenidendoğan Ejder ilan etmelerine izin vermişti. Ama gerçekten de Yenidendoğan Ejder miydi? Eğer rüyada değil gerçekte koşup *Callandor*'a dokunmaya kalkarsa, Be'lal onu arkadan biçerken eli görünmez duvarla karşılaşır mıydı?

Tanıdığı kılıçla, *saidin* ile yaptığı ateş kılıcı ile Terkedilmiş'in karşısına çıktı. Ve geri sürüldü. Yaprağın Düşüşü, Sulanmış İpek ile karşılaştı. Duvarda Dans Eden Kedi, Yokuş Aşağı Koşan Yabandomuzu ile karşılaştı. Irmak Kıyının Altını Oyuyor neredeyse kellesini yitirmesine sebep olacaktı ve kara alev saçlarına sürtünürken hiç de zarif olmayan bir şekilde kendini bir yana atması, sonra da Dağdan Düşen Kaya'yı karşılamak için yuvarlanıp ayağa kalkması gerekti. Be'lal sistemli bir biçimde, bilinçli olarak *Callandor*'un çevresinde giderek daralan bir sarmal ile onu geri sürdü.

Sütunların arasında bağırışlar yankılandı, çığlıklar, çelik şakırtıları, ama Rand duymadı. O ve Be'lal artık Taşın Yüreği'nde yalnız değildi. Zırhları ve çıkıntılı miğferleri içinde adamlar, sütunların arasında kısa mızraklarla koşturan peçeli şekillere karşı kılıçlarıyla mücadele ediyordu. Askerlerin bazıları saf oluşturdu; loşluğun içinde uçan oklar boğazlarına, yüzlerine

saplandı ve sıralarında öldüler. Rand, birkaç adım önünde insanlar ölüp düşerken bile mücadeleyi fark etmedi. Kendi mücadelesi çok ümitsizdi; tamamen ona yoğunlaşmıştı. Yan tarafında ılık bir ıslaklık aktı. Eski yara açılıyordu.

Aniden sendeledi ve taş zemine, sırtındaki flüt çantasının üzerine yığılana dek ayaklarının dibindeki ölü adamı görmedi.

Be'lal siyah ateşten kılıcını kaldırdı ve hırladı. "Al onu! *Callandor*'u al ve kendini savun! Al onu, yoksa seni şimdi öldürürüm! Onu almazsan, seni katlederim!"

"Hayır!"

Be'lal bile kadının sesindeki emir tonunu duyunca şaşırdı. Terkedilmiş Rand'ın kılıcının çizdiği yaydan kaçındı ve başını çevirip savaşın içinde uzun adımlarla yürüyerek yaklaşan Moiraine'e baktı. Kadın, çevresindeki ölüm çığlıklarını duymazdan gelerek bakışlarını ona dikmişti. "Senin yolumdan çekildiğini sanıyordum, kadın. Fark etmez. Sen ufak bir sıkıntıdan başka bir şey değilsin. Isıran türden bir sinek. Bir ısırbeni. Seni de diğerleri ile birlikte kafese kapatacağım ve zayıf güçlerinle Gölge'ye hizmet etmeyi öğreteceğim," diye bitirdi küçümseme dolu bir kahkahayla. Boş elini kaldırdı.

O konuşurken Moiraine ne durmuş, ne yavaşlamıştı. Be'lal elini kaldırırken ancak otuz adım uzaktaydı ve o da iki elini kaldırdı.

Terkedilmiş'in yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi ve ancak, "Hayır!" diye haykıracak zamanı oldu. Sonra güneşten de sıcak, beyaz bir ateş çubuğu, tüm gölgeleri yok eden alev alev bir çubuk Aes Sedai'nin ellerinden fırladı. Onun önünde Be'lal parıldayan zerrelerden, bir yürek atımı kadar süre boyunca ışıkta dans eden beneklerden bir şekil oldu, sonra haykırış sönerken benekler de kayboldu.

Işık çubuğu yok olurken odada sessizlik oldu, yaralıların inlemeleriyle bozulan bir sessizlik. Savaş durmuştu, peçeli ve zırhlı adamlar sersemlemiş gibi duruyordu.

"Bir şey konusunda haklıydı," dedi Moiraine, bir çimenlikte duruyormuşçasına sakin ve serinkanlı bir şekilde. "*Callandor*'u almalısın. Onun için seni öldürmeyi planlıyordu, ama o senin hakkın. O kabzayı tutmadan önce çok daha fazla bilgi edinmen iyi olurdu, ama artık bu noktaya geldin ve öğrenmek için vakit yok. Al onu, Rand."

Siyah şimşekten kırbaçlar çevresinde kıvrıldı. Aes Sedai çığlık attı. Kırbaçlar onu kaldırdı, bir çuval gibi yere fırlattı. Moiraine, bir sütuna

çarpıp durana kadar yerde kaydı.

Rand şimşeğin geldiği yöne baktı. Orada, sütunların tepesinde daha koyu bir gölge vardı, diğer gölgelerin tamamını öğle vakti gibi gösteren bir karanlık. Ve iki alev alev göz oradan ona bakıyordu.

Gölge ağır ağır indi, bir Myrddraal'in siyahı gibi ölü siyahlara bürünmüş Ba'alzamon'a dönüştü. Bu bile ona yapışık duran gölge kadar karanlık değildi. Yerden iki kulaç yukarıda, havada asılı kaldı, gözleri kadar yırtıcı bir öfkeyle Rand'a baktı. "Bu yaşamda sana iki kez bana canlı hizmet etme şansı verdim." Konuşurken ağzından alevler sıçradı ve her sözcük fırın gibi kükredi. "İki kez reddettin ve beni yaraladın. Artık Mezarın Efendisi'ne ölümde hizmet edeceksin. Öl, Lews Therin Kardeşkatili. Öl, Rand al'Thor. Ölüm zamanı geldi! Ruhunu alıyorum!"

Ba'alzamon elini uzatırken Rand doğruldu, kendini ümitsizce, havada parıldayan ve ışıldayan *Callandor*'a doğru fırlattı. Ona ulaşıp ulaşamayacağını, ulaşsa bile dokunup dokunamayacağını bilmiyordu, ama tek şansının bu olduğundan emindi.

Sıçrarken Ba'alzamon'un darbesi ona çarptı, içine çarptı; yırttı, buruşturdu, bir şeyi serbest bıraktı, içinden bir şeyi çekip çıkarmak istedi. Rand çığlık attı. Boş bir çuval gibi yıkıldığını, tersyüz edildiğini hissetti. Yan tarafındaki, Falme'de aldığı yaranın acısı iyiydi, tutunabileceği, yaşamı hatırlatan bir şeydi. Eli kasılarak kapandı. *Callandor*'un kabzasına.

Saidin'den kılıca, Tek Güç inanabileceğinden de büyük bir akım halinde içinden akıp geçiyordu. Kristal kılıç Moiraine'in ateşinden de parlak yanıyordu. Ona bakmak imkânsızdı, artık onun bir kılıç olduğunu görmek imkânsızdı. Artık yumruğunda yalnızca alev alev bir ışık vardı. Akımla mücadele etti; kendisini, kendisini oluşturan her şeyi beraberinde kılıca sürükleyip götürebilecek amansız dalga ile savaştı. Bir selin önündeki kum tanesi gibi her şeyin kıyısında asılı kalırken, bir yürek atımı yüz yıl sürdü. Denge sonsuz bir yavaşlıkla kararlılık kazandı. Hâlâ dipsiz bir uçurumun kıyısında, usturanın kenarında, yalınayak duruyormuş gibiydi, ama bir şey, beklenebilecek en iyi şeyin bu olduğunu söyledi ona. Bu kadar Güç yönlendirmek için, o keskin kenarın üzerinde, kılıç duruşları ile dans eder gibi dans etmesi gerekliydi.

Dönüp Ba'alzamon'la yüzleşti. Eli *Callandor*'a dokunur dokunmaz içindeki yırtılma durmuştu. Yalnızca bir an geçmişti, ama ona bir sonsuzlukmuş gibi geldi bu. "Ruhumu alamayacaksın," diye bağırdı. "Bu sefer, nihai olarak bu işi bitirmeye kararlıyım! Şimdi bitireceğim!"

Ba’alzamon kaçtı, adam ve gölge kayboldu.
Rand bir an kaşlarını çatarak bakakaldı. Ba’alzamon giderken bir... katlanma... hissi olmuştu. Ba’alzamon bir şekilde var olanı katlamış gibi bir kıvrılış. Ona bakan adamları görmezden gelerek, sütunun dibinde yığılmış, yatan Moiraine’i görmezden gelerek, *Callandor* aracılığıyla uzandı ve gerçekliği bükerek başka bir yere kapı açtı. Nereye olduğunu bilmiyordu, yalnızca Ba’alzamon’un gittiği yer olduğunu biliyordu.
“Artık avcı benim,” dedi ve kapıdan içeri adım attı.

Egwene’in ayaklarının altındaki taş sarsılıyordu. Tear Taşı sarsılıyordu; çınlıyordu. Dengesini sağladı, durdu ve dinledi. Başka ses, başka titreşim yoktu. Her ne olmuşsa, sona ermişti. Telaşla koşturdu. Önünde demir sürgülü bir kapı duruyordu, üzerinde de kafası kadar iri bir kilit vardı. Henüz ona ulaşmadan bir Toprak akışı yönlendirdi ve sürgüyü ittirdi. Kilit ikiye bölündü.
Çabucak kapının öbür yanındaki odaya yürüdü, duvarlarda asılı duran şeylere bakmamaya çalıştı. En zararsız görünenleri kırbaçlar ve demir kerpetenlerdi. Hafif bir ürpertiyle küçük demir kapıyı ittirip açtı ve kaba tahta kapıların bulunduğu koridora girdi. Demir destekler içinde saz meşaleler yanıyordu. Aradığı şeyi bulmak kadar o nesneleri arkada bırakmak da onu rahatlatmıştı. *Ama hangi hücre?*
Tahta kapılar kolaylıkla açıldı. Bazıları kilitlenmemişti, diğerlerindeki kilitlerse önceki büyük kilitten daha fazla dayanmadı. Ama bütün hücreler boştu. *Elbette. Kimse kendini burada düşlemez.* Tel’aran’rhiod*’a ulaşan her tutsak kendini daha hoş bir yerde görür.*
Bir an ümitsizliğe düştü. Doğru hücreyi bulmanın bir şeyleri değiştireceğini düşünmüştü. Ama orayı bulmak bile imkânsız görünüyordu. İlk koridor uzayıp gidiyor, başkalarıyla birleşiyordu.
Aniden tam önünde titreşen bir şey gördü. Joiya Byir’inkinden de hayali bir şekil. Ama bir kadındı. Bundan emindi. Bir hücre kapısının yanındaki sıraya oturmuş bir kadın. İmge belirdi, kayboldu. Göz kapakları uykunun eşiğinde kıpırdanan kadının ince boynunu, solgun, masum görünüşlü yüzünü tanımamak imkânsızdı. Amico Nagoyin uykuya dalıyor, nöbet görevini düşlüyordu. Ve görünüşe göre uykulu uykulu çalıntı *ter’angreal*’lerden biri ile oynuyordu. Egwene bunu anlayabilirdi; Verin’in ona verdiği *ter’angreal*’i, birkaç gün için bile olsa kullanmamak için çaba harcaması gerekmişti.

Saidar'ı kucaklamış bile olsa kadını Gerçek Kaynak'tan koparmanın olanaklı olduğunu biliyordu, ama çoktan kurulmuş bir örgüyü kesmek akışı başlamadan kesmekten çok daha güçtü. Örgünün desenlerini kurdu, hazırladı. Bu sefer Ruh'un ipliklerini daha güçlü, daha kalın ve ağır yaptı; daha yoğun, bıçak gibi keskin bir örgü dokudu.

Karanlıkdostunun kararsız şekli yeniden belirdi ve Egwene Hava ve Ruh akışlarıyla vurdu. Bir an bir şey Ruh örgüsüne direndi ve Egwene tüm gücüyle ittirdi. Örgü yerine kaydı.

Amico Nagoyin çığlık attı. Cılız bir sesti, zar zor duyulan bir ses, şekli kadar silik bir ses –ki şekli Joiya Byir'inkinin gölgesi olabilecek kadar solgundu. Ama Hava örgüleri onu yakaladı; bir daha kaybolmadı. Karanlıkdostunun güzel yüzü dehşetle çarpıldı; ağzından anlamsız sesler dökülüyordu, ama haykırışları Egwene'in anlayamayacağı kadar yumuşak fısıltılardı.

Kara kardeşin çevresindeki akışları toparlayıp bağlayan Egwene dikkatini hücre duvarına çevirdi. Sabırsızca demir kilide Toprak akıttı. Kilit kara toza dönüşerek düştü, yere dokunmadan dağıldı. Kapıyı hızla ittirip açtı ve hücreyi, yanmakta olan saz meşale dışında boş bulunca şaşırmadı.

Amico bağlandı ve kapı açık.

Bir an şimdi ne yapacağını düşündü. Sonra düşten çıktı...

...ve uyanıp bütün berelerini, ağrılarını ve susuzluğunu, arkasındaki hücre duvarını hissetti. Sıkı sıkı kapalı hücre kapısına baktı. *Elbette. Orada canlı varlıklara olan şeyler uyandıklarında gerçek olur. Taşa, demire ya da tahtaya yaptıklarımın uyanık dünyada etkisi yoktur.*

Nynaeve ve Elayne hâlâ yanında diz çökmüş, duruyordu.

"Dışarıda her kim varsa," dedi Nynaeve, "birkaç dakika önce çığlık attı, ama başka hiçbir şey olmadı. Bir çıkış yolu buldun mu?"

"Dışarı çıkabilmemiz gerek," dedi Egwene. "Kalkmama yardım edin de kilitten kurtulayım. Amico bizi rahatsız etmez. Çığlık ona aitti."

Elayne başını iki yana salladı. "Sen gittiğinden beri *saidar*'ı kucaklamaya çalışıyorum. Şimdi farklı, ama hâlâ kopuğum."

Egwene içinde bir boşluk oluşturdu, *saidar*'a açılan gül goncası oldu. Görünmez duvar hâlâ oradaydı. Şimdi parıldıyordu. Gerçek Kaynak onu Güç'le dolduracakmış gibi hissettiği anlar vardı. Neredeyse. Kalkan öyle hızlı kaybolup geri geliyordu ki, takip edemiyordu. Yerinde kaskatı durmasından farkı yoktu.

Diğer iki kadına baktı. “Onu bağladım. Ona kalkan koydum. O canlı biri, cansız demir değil. Hâlâ kopuk olmalı.”

“Bize konan kalkanlara bir şey oldu,” dedi Elayne, “ama Amico hâlâ onları yerinde tutmayı başarıyor.”

Egwene başını duvara yasladı. “Yine denemek zorundayım.”

“Yeterince güçlü müsün?” Elayne yüzünü buruşturdu. “Açık konuşmak gerekirse, sesin öncekinden de zayıf çıkıyor. Bu deneme senden bir şeyler aldı, Egwene.”

“Orada yeterince güçlüyüm.” Gerçekten de daha bitkin, daha az güçlü hissediyordu, ama görebildiği kadarıyla tek şansları buydu. O da bunu söyledi. Diğer ikisinin yüzü, gönülsüzce de olsa hemfikir olduklarını anlatıyordu.

“Bu kadar çabuk uyuyabilecek misin?” diye sordu Nynaeve sonunda.

“Bana ninni söyle.” Egwene gülümsemeyi başardı. “Ben küçük bir kızken söylediğin gibi. Lütfen.” Nynaeve’in elini bir eliyle tutarak, diğeriyle de taş yüzüğü kavrayarak gözlerini kapattı ve sözsüz ezginin mırıltısıyla uyumaya çalıştı.

Demir sürgülü geniş kapı ardına dek açık duruyordu ve ötedeki oda boş görünüyordu, ama Mat yine de ihtiyatla girdi. Sandar hâlâ dışarıda, koridordaydı, aynı anda iki yanı gözlemeye çalışıyordu, her an bir Yüksek Lord ya da yüz kadar Savunucumun belireceğinden emindi.

Odada şimdi adam yoktu. Uzun masanın üzerindeki yarısı yenmiş yemeklere bakılırsa telaşla çıkmışlardı; kuşkusuz yukarıdaki mücadele yüzünden. Ve duvarlardaki şeylerin görünüşüne bakınca, Mat onlarla karşılaşmadığına seviniyordu. Değişik uzunluk ve büyüklükte, değişik kalınlıkta, değişik sayıda kuyruğu olan kırbaçlar. Kerpetenler, maşalar, mengeneler ve demirler. Metal çizmelere, eldivenlere, miğferlere benzeyen, ama sıkıştırılmaları için kullanılıyormuş gibi görünen büyük vidaları bulunan şeyler. Neye yaradığını tahmin bile edemediği şeyler. Bunları kullanan adamlarla karşılaşacak olsa, yürüyüp gitmeden önce *onların* ölmüş olduğunu kontrol edeceğinden emindi.

“Sandar!” diye tısladı. “Bütün lanet gece boyunca orada mı duracaksın!” Yanıt beklemeden iç kapıya seğirtti –dış oda gibi sürgülüydü, ama daha küçüktü– ve içeri girdi.

Kaba tahta kapıların dizili olduğu ötedeki koridor, az önce çıktığı odadakinin aynısı saz meşalelerle aydınlatılmıştı. Yirmi adım ötede bir

kadın kapılardan birinin yanına oturmuş, merak uyandıracak ölçüde katı bir duruşla duvara yaslanmıştı. Kadın, taşa sürtünen çizme seslerini duyunca ağır ağır başını çevirdi. Güzel, genç bir kadındı. Mat onun neden başından başka bir tarafını oynatmadığını, neden yarı uykuda gibi hareket ettiğini merak etti.

Kadın bir tutsak mıydı? *Koridorda mı? Ama o yüze sahip hiç kimse o duvarlarda asılı duran şeyleri kullanan insanlardan olamaz.* Kadının gözleri aralık, neredeyse uykuda gibi görünüyordu. O güzel yüzdeki acıya bakılırsa işkence edenlerden değil, edilenlerden biri olmalıydı.

“Dur!” diye bağırdı Sandar arkasından. “O bir Aes Sedai! Aradığın kadınları yakalayanlardan biri!”

Mat kadına bakarak adımının yarısında durdu. Moiraine’in ateş topları fırlatmasını hatırladı. Değneğiyle bir ateş topunu savuşturup savuşturamayacağını merak etti. Şansının Aes Sedailerden yakasını kurtarmaya kadar uzanıp uzanmadığını merak etti.

“Yardım et,” dedi kadın hafif bir sesle. Gözleri hâlâ yarı uykulu görünüyordu, ama sesindeki yakarma tamamen uyanıktı. “Yardım et. Lütfen!”

Mat gözlerini kırptı. Kadının boynunun altındaki tek kas bile oynamamıştı. Kadının Aes Sedai olduğunu homurdanmaya devam eden Sandar’a elini sallayarak ihtiyatla yaklaştı. Kadın onu takip etmek için başını çevirdi. O kadar.

Kemerinde iri, demir bir anahtar asılıydı. Mat bir an tereddüt etti. Sandar, Aes Sedai demişti. Neden kıpırdamıyor? Yutkunarak anahtarı dikkatle, bir kurdun ağzından et parçası almaya çalışırmış gibi kurtardı. Kadın arkasındaki kapıya doğru gözlerini yuvarladı ve hırlayarak odaya giren bir köpeği görmüş ama kaçış yolu olmadığını bilen bir kedi gibi tısladı.

Mat bunu anlamadı, ama kapıyı açmasını engellemediği sürece neden orada saman dolu bir korkuluk gibi oturduğu umurunda değildi. Diğer yandan, kapının öbür tarafında korkulacak bir şey mi olduğunu merak etti. *Kadın Egwene ve diğerlerini yakalayanlardan biri. Kapılarında nöbet tutuyor olması mantıklı.* Kadının gözlerinden yaşlar aktı. *Ama orada lanet Yan-insanlar varmış gibi bakıyor.* Öğrenmenin tek yolu vardı. Değneğini duvara yaslayarak anahtarı kilitte çevirdi ve gerekirse kaçmaya hazır halde, kapıyı açtı.

Nynaeve ve Elayne, aralarında uyuyor gibi görünen Egwene'in yanında diz çökmüşlerdi. Mat, Egwene'in şişmiş suratını görünce soluğunu içine çekti ve uyuyor olduğu konusunda fikrini değiştirdi. O kapıyı açarken diğer iki kadın ona dönmüştü –onlar da Egwene kadar perişan görünüyordu; *Yak beni! Yak beni!*– ona baktılar ve ağızları açık kaldı.

"Matrim Cauthon," dedi Nynaeve, şok geçirmiş gibi, "Işık aşkına, *sen* burada ne yapıyorsun?"

"Lanet olsun, sizi kurtarmaya geldim," dedi Mat. "Kek çalmaya gelmiş gibi karşılanmayı bekliyorduysam kavrulayım. İsterseniz neden ayılarla dövüşmüş gibi göründüğünüzü bana daha sonra anlatırsınız. Egwene yürüyemiyorsa onu sırtımda taşırım. Taş'ın her yerinde Aieller var; ya onlar lanet Savunucuları öldürüyor ya da lanet Savunucular onları öldürüyor, ama hangisi doğru olursa olsun, hâlâ mümkünken buradan çıkalım. *Eğer* çıkabilirsek!"

"Kullandığın dile dikkat et," dedi Nynaeve ona. Elayne de ona kadınların çok iyi becerdikleri o onaylamaz bakışlardan birini fırlattı. Ama ikisinin de dikkatleri başka yerde gibiydi. Egwene'i, Mat'in ömründe görmediği kadar bereli değilmiş gibi sarsmaya başladılar.

Egwene'in göz kapakları kıpırdandı ve inledi. "Neden beni uyandırdınız? Anlamalıyım. Eğer üzerindeki bağları gevşetirsem uyanır ve onu bir daha yakalayamayabilirim. Ama gevşetmezsem, iyice uykuya dalıp..." Gözleri Mat'e takıldı ve irileşti. "Matrim Cauthon, Işık aşkına, sen burada ne yapıyorsun?"

"Sen anlat," dedi Mat Nynaeve'e. "Ben sizi kurtarmakla meşgulüm, dilime dikkat edemeyeceğim..." Hepsi, ellerinde hançer olmasını dilermiş gibi Mat'in arkasındaki bir şeye bakıyordu.

Mat hızla döndü, ama tek gördüğü çürük erik yutmuş gibi görünen Juilin Sandar'dı.

"Hakları var," dedi Mat'e. "Ben... ben onlara ihanet ettim. Ama mecburdum." Bu Mat'in önündeki kadınlara hitaben söylenmişti. "Bal rengi örgüleri olan, benimle konuştu ve ben... ben yapmak zorundaydım." Üçü uzun süre bakmaya devam etti.

"Liandrin'in pis hileleri vardır, Sandar Efendi," dedi Nynaeve sonunda. "Belki suç tamamen sende değildir. Suç dağılımını sonra yaparız."

"Her şey açığa kavuştuysa," dedi Mat, "artık gidebilir miyiz?" Onun için mesele olsa olsa çamurlu su kadar açıktı, ama hemen gitmekle daha çok ilgileniyordu.

Üç kadın arkasından aksayarak koridora çıktı, ama sıranın üzerindeki kadının çevresinde durdular. Kadın gözlerini yuvarlayarak inledi. “Lütfen. Işık’a döneceğim. Yemin ederim size itaat edeceğim. Yemin Çubuğu ellerimdeyken yemin ederim. Lütfen yapma...”

Nynaeve aniden gerileyerek bir yumruk indirip kadını sıradan devirirken, Mat sıçradı. Kadın, gözleri sonunda tamamen kapalı, yatıp kaldı, ama yan yatarken bile sıranın üzerindeki duruşunu bozmamıştı.

“Gitti,” dedi Elayne heyecanla.

Egwene eğilip baygın kadının kesesini karıştırdı ve Mat’in seçemediği bir şeyi kendi kesesine aktardı. “Evet. Harika bir his. Sen ona vurduğunda bir şey değişti, Nynaeve. Ne olduğunu bilmiyorum, ama hissettim.”

Elayne başını salladı. “Ben de hissettim.”

“Bu kadınla ilgili her şeyi, en ufak ayrıntısına varıncaya kadar değiştirmek isterdim,” dedi Nynaeve sertçe. Egwene’in ellerini tuttu; Egwene inleyerek ayak uçlarının üzerinde yükseldi. Nynaeve ellerini çekip Elayne’e yöneldiğinde Egwene’in bütün bereleri kaybolmuştu. Elayne’inkiler de aynı hızla kayboldu.

“Kan ve lanet küller!” diye hırladı Mat. “Orada oturmuş duran bir kadına vurarak ne yapmaya çalışıyorsun? Hareket bile edemiyordu!” Üçü ona dönüp baktı ve Mat, çevresindeki hava yoğun pelteye dönüşmüş gibi boğuk bir ses çıkardı. Çizmeleri yerden bir adım yukarıda asılı kalana kadar havalandı. *Ah, yak beni, Güç! Ben de Aes Sedailerin üzerimde lanet Güçlerini kullanacaklarından korkuyordum. Şimdi bunu benim kurtardığım lanet kadınlar yapıyor! Yak beni!*

“Hiçbir şeyi anlamıyorsun, Matrim Cauthon,” dedi Egwene gergin bir sesle.

“Anlayana kadar,” dedi Nynaeve daha da gergin bir sesle, “Fikirlerini kendine saklamanı öneririm.”

Elayne, Mat’in annesinin onu sopalamadan önce fırlattığı cinsten bir bakışla yetindi.

Bir sebepten Mat kendini onlara, sopadan sonra annesinin önünde yüzüne yerleştirdiği sırıtışla bakarken buldu. *Yak beni, bunu yapabiliyorlarsa, nasıl birileri onları o hücreye kilitlemiş, anlamıyorum!* “Benim anladığım şu: sizi kendi başınıza çıkamadığınız bir yerden çıkardım, ama siz, ancak dişi ağrıyan bir Taren Salı adamı kadar minnet gösterdiniz!”

“Haklısın,” dedi Nynaeve ve Mat’in çizmeleri aniden yere öyle hızla vurdu ki dişleri takırdadı. Ama artık hareket edebiliyordu. “İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de, Mat, haklısın.”

Mat alaylı bir yanıt verecek oldu, ama kadının sesinde zaten yeterince özür vardı. “Artık gidebilir miyiz? Sandar çatışma devam ederken sizi ırmağın yakınındaki küçük kapıdan çıkarabileceğimizi düşünüyor.”

“Ben henüz gitmiyorum, Mat,” dedi Nynaeve.

“Liandrin’i bulup derisini yüzmeyi düşünüyorum,” dedi Egwene, bunu gerçekten yapacakmış gibi bir tonla.

“Benim tek istediğim,” dedi Elayne, “Joiya Byir’i ciyaklayana kadar yumruklamak, ama herhangi birini bulsak da olur.”

“Hepiniz sağır mı oldunuz?” diye hırladı Mat. “Orada bir çatışma sürüyor! Buraya sizi kurtarmak için geldim ve kurtarmaya kararlıyım.” Egwene yanından geçerken yanağını okşadı. Elayne de öyle. Nynaeve yalnızca burnunu çekti. Mat ağzı bir karış açık, arkalarından bakakaldı. “Neden bir şey söylemedin?” diye hırladı hırsız avcısına.

“Konuşmanın sana ne getirdiğini gördüm,” dedi Sandar yalnızca. “Ben aptal değilim.”

“Eh, ben bir savaşın ortasında kalmıyorum!” diye bağırdı kadınlara. Küçük, sürgülü kapıda kaybolmak üzereydiler. “Ben gidiyorum, duydunuz mu?” Arkalarına bile bakmadılar. *Muhtemelen orada kendilerini öldürtürler! Onlar başka tarafa bakarken biri onları kılıçla biçer!* Hırlayarak değneğini omzuna dayadı ve peşlerinden yürümeye başladı. “Orada duracak mısın?” diye seslendi hırsız avcısına. “Bu kadar uzağa, ölmelerine izin vereyim diye gelmedim!”

Sandar ona kırbaçlı odada yetişti. Üç kadın çoktan gitmişti, ama Mat onları bulmanın zor olmayacağını hissediyordu. *Havada asılı duran adamları takip et yeter! Lanet kadınlar!* Adımlarını hızlandırarak koşmaya başladı.

Perrin Taş’ın koridorlarında yürüyerek Faile’den iz aradı. Onu iki kez daha kurtarmıştı; birinde, Remen’deki Aiel’i tutsak edene çok benzeyen demir bir kafesi kırmış, İkincisinde yan tarafına atmaca işlenmiş çelikten bir sandığı açmıştı. İki seferde de, Perrin daha adını söylemeden havaya karışmıştı. Çekirge havayı koklayarak yanında koşturuyordu. Perrin’in koku alma duyusu ne kadar keskin olsa da, kurdunki daha keskindi; onları sandığa götüren Çekirge olmuştu.

Perrin onu gerçekten kurtarıp kurtaramayacağını merak etti. Uzun zamandır iz bulamıyorlar gibi görünüyordu. Taş'ın koridorları boştu, lambalar yanıyor, duvarlarda halılar ve silahlar asılı duruyordu, ama o ve Çekirge dışında hareket eden hiçbir şey yoktu. *Ama sanırım o Rand'dı.* Bir anlığına, birini kovalarmış gibi koşan bir adam görmüştü. *O olamaz. Olamaz, ama sanırım oydu.*

Çekirge aniden hızlandı, bronz kaplı bir başka çift kanatlı kapıya yöneldi. Perrin onun hızına ayak uydurmaya çalışınca takıldı, dizlerinin üzerine düştü ve yüzüstü devrilmemek için elini uzattı. İçini zayıflık esir aldı, tüm kasları suya dönüşmüş gibiydi. Bu duygu çekildikten sonra bile gücünün bir kısmı geri gelmedi. Ayağa kalkmak için çaba göstermesi gerekti. Çekirge dönüp ona baktı.

Buradaki varlığın çok güçlü, Genç Boğa. Et zayıflıyor. Ona tutunacak kadar aldırmıyorsun. Kısa süre sonra et ve düş birlikte ölecek.

"Onu bul," dedi Perrin. "Tek istediğim bu. Faile'i bul."

Sarı gözler sarı gözlerle karşılaştı. Kurt döndü ve kapılara koştu. *Bunların ötesinde, Genç Boğa.*

Perrin kapılara ulaştı ve ittirdi. Kıpırdamadılar. Onları açmanın yolu yok gibi görünüyordu, kulp yoktu, tutacak hiçbir şey yoktu. Metale küçük bir desen işlenmişti, o kadar inceydi ki neredeyse göremeyecekti. Atmacalar. Bin minik atmaca.

Burada olmalı. Fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Bağırarak çekicini bronza savurdu. Büyük bir gong gibi çınladı. Yine vurdu ve çınlama derinleşti. Üçüncü bir darbeyle bronz cam gibi parçalandı.

İçeride, kırık kapıların yüz adım ötesinde, tüneğe zincirlenmiş bir atmaca, bir ışık çemberiyle sarılıydı. Geniş odanın geri kalanı karanlıkla doluydu; karanlıkla ve yüzlerce kanadın hafif hışırtısıyla.

Odaya doğru bir adım attı ve bir atmaca loşlukta dalışa geçti, geçerken pençelerini yüzüne uzattı. Perrin koluyla gözlerini örttü –pençeler kolunu yırttı– ve tüneğe doğru sendeledi. Kuşlar tekrar tekrar geldi, atmacalar daldı, saldırdı, derisini yırttı, ama o kollarından ve omuzlarından kanlar akarken, bir eliyle tünekteki atmacaya dikilmiş gözlerini koruyarak yürümeye devam etti. Çekici kaybetmişti; nerede olduğunu bilmiyordu, ama aramak için dönecek olursa daha bulamadan öleceğini biliyordu.

Tüneğe ulaştığında kesici pençeler onu dizlerinin üstüne çökertti. Kolunun altından tünekteki atmacaya baktı, atmaca karanlık, kırpmadığı gözlerle karşılık verdi. Bacağını tutan zincir, kirpi şeklindeki küçük bir

kilitle tüneğe tutturulmuştu. Perrin, kesici pençelerle çevresinde dönen başka atmacalara aldırmadan zinciri iki eliyle tuttu ve son gücüyle kopardı. Acı ve atmacalar, karanlık getirdi.

Acılar içinde gözlerini açtı. Yüzü, kolları ve omuzları bin bıçakla doğranmış gibiydi. Fark etmezdi. Faile yanında diz çökmüş, o karanlık, çekik gözleri endişe dolu, yüzünü şimdiden kanla sırılsıklam olmuş bir kumaşla siliyordu.

"Zavallı Perrin'im," dedi yumuşak sesle. "Benim zavallı demircim. Çok kötü yaralandın."

Perrin daha fazla acıya sebep olan bir çabayla başını çevirdi. Yıldız'daki özel yemek odasıydı burası ve masa bacağının yanında, oyarak yapılmış kırık bir kirpi duruyordu. "Faile," diye fısıldadı ona. "Atmacam."

Rand hâlâ Taşın Yüreği'ndeydi, ama burası farklıydı. Burada dövüşen adamlar, ölü adamlar yoktu, ondan başka kimse yoktu. Aniden büyük bir gong sesi Taş'ın her yerinde çınladı, sonra bir daha ve ayağının altındaki taşlar titredi. Gümleme üçüncü kez geldi, ama aniden, gong parçalanmış gibi kesildi. Her şey kıpırtısızlaştı.

Bu yer neresi? diye merak etti. *Daha da önemlisi, Ba'alzamon nerede?*

Ona yanıt verircesine, Moiraine'in fırlattığına benzer alev alev bir ok sütunların arasındaki gölgelerden fırladı ve göğsüne doğru uçtu. Rand'ın bileği içgüdüyle kılıcı çevirdi; *Callandor*'a *saidin* akışları göndermesine sebep olan, başka her şeyden çok içgüdüydü. Güç seli kılıcın ona doğru uçan çubuktan daha parlak yanmasına sebep oldu. Rand'ın varoluş ile yok oluş arasındaki kararsız dengesi sallandı. O selin onu tüketeceği kesindi.

Işık oku *Callandor*'a çarptı ve kenarında bölünerek iki yanından geçip gitti. Rand ceketinin kavrulduğunu hissetti, yanmaya başlayan yünün kokusunu aldı. Arkasında, donmuş ateşten, sıvı ışıktan oluşan iki diş, dev kızıltaş sütunlara çarptı; çarptıkları yerde taş yok oldu ve yanan çubuklar başka sütunları deldi, onları da o anda yok etti. Sütunlar devrilirken, toz bulutları içinde taş parçaları saçarak parçalanırken, Taşın Yüreği gürledi. Ama ışığın yolundaki her şey hemen, tamamen yok oluyordu.

Gölgelerden bir öfke hırlaması geldi, saf beyaz ısıdan oluşan alev alev ok kayboldu.

Rand, önündeki bir şeye vuruyormuş gibi *Callandor*'u savurdu. Kılıcı belirsizleştiren beyaz ışık uzandı, ileride alevlendi ve hırlayanı saklayan kızıltaş sütunu biçti. Cilalı taş ipek gibi yarıldı. Kesik sütun titredi; bir kısmı koparak tavandan düştü, yerdeki dev gibi, çentikli parçalara çarptı. Gürleme durduğunda Rand ötede taş üzerinde çizme sesleri duydu. Koşma sesi.

Callandor'u hazır ederek Ba'alzamon'un peşinden seğirtti.

Yürek'ten çıkan yüksek kemerli kapı, o ulaştığında yıkıldı. Duvarın tamamı toz ve taş bulutları içinde, onu gömmek istercesine düştü, ama Rand duvara Güç fırlattı ve her şey havada süzülen tozlara dönüştü. Koşmaya devam etti. Ne yaptığından, nasıl yaptığından emin değildi, ama üzerinde düşünecek zamanı yoktu. Ba'alzamon'un uzaklaşan, Taş'ın koridorlarında yankılanan ayak seslerinin ardından koştu.

Myrddraaller ve Trolloclar yoktan var oldu, dev hayvansı şekiller, öldürme arzusuyla çarpılmış gözsüz yüzler, yüzlercesi. Öyle ki önünde ve arkasında koridoru tıka basa doldurmuşlardı, tırpan gibi kılıçlar ve ölümcül siyah çelikten kılıçlar kanını arıyordu. Rand nasıl yaptığını bilmeden onları buhara dönüştürdü, önünde yok oldular. Aniden çevresindeki hava boğucu bir is oldu, burun deliklerini tıkadı, nefesini kesti, ama o yine havayı taze, serin bir sisle dolu hale getirdi. Önünde, ayaklarının dibinde alevler sıçradı, duvarlardan ve tavandan fışkırdı, öfkeli akımlar yer ve duvar halılarını, masaları ve dolapları küle çevirdi, önlerindeki süsleri ve lambaları eriyik altın damlaları halinde saçtı; Rand alevleri dümdüz etti, onları taşların üzerinde kızıl bir parıltı şeklinde dondurdu.

Çevresindeki taşlar belirsizleşerek sis oldu; Taş belirsizleşti. Gerçeklik titredi; Rand Taş'ın da, kendisinin de çözüldüğünü hissedebiliyordu. Buradan başka bir yere, hiçbir şeyin var olmadığı bir yere ittiriliyordu. *Callandor* ellerinde güneş gibi alevlendi, öyle ki Rand onun eriyeceğini sandı. İçinde kabaran Tek Güç dalgası ile kendisinin de eriyeceğini düşündü, bir şekilde o selin yönünü değiştirerek çevresinde açılan deliği tıkadı, kendini varoluşun eşiğinde tuttu. Taş yine katılaştı.

Yaptığının ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Tek Güç içinde çırpınıyordu, öyle ki kendini tanıyamıyordu, öyle ki kendisi olamıyordu, öyle ki kendisi olan şey yok olmak üzereydi. Kararsız dengesi sallandı. İki yanda da sonsuz bir uçurum vardı, içinden kılıca akan Güç tarafından yok edilmek vardı. Ancak usturanın keskin ucunda dans etmekte, kararsız bir emniyet vardı. *Callandor* elinde öyle parlıyordu ki, Rand'a güneşi

taşıyormuş gibi geliyordu. İçindeki loşlukta, fırtınadaki mum alevi gibi titreşen bir güven vardı. *Callandor*'u tutarken her şeyi yapabilirdi. Her şeyi.

Sonsuz koridorlar boyunca koştu, usturanın ucunda dans etti, onu öldürecek olanı, öldürmesi gerekeni kovaladı. Bu sefer başka son olamazdı. Bu sefer içlerinden biri ölmek *zorundaydı!* Bunu Ba'alzamon'un da bildiği açıktı. Hep kaçıyordu, hep görüş alanının dışında kalıyordu, yalnızca kaçışının sesi Rand'ın devam etmesini sağlıyordu, ama kaçarken bile Tear Taşı olmayan Tear Taşı'nı Rand'ın aleyhine çeviriyordu ve Rand içgüdü, tahminler ve şans ile mücadele ediyordu, savaşıyor, Güç sayesinde, tereddüde düşecek olursa onu tamamen tüketecek alet ve silah sayesinde o bıçak sırtında mükemmel bir dengeyle koşuyordu.

Koridorlar yerden tavana, denizin dibi kadar koyu ve kara bir su doldu, nefesini kesti. Bilmeden suyu yine hava yaptı ve koşmaya devam etti. Aniden hava öyle bir ağırlık kazandı ki derisinin her noktası bir dağ taşıyormuş gibi geldi, onu her yönden sıkıştırdı. Bir anda, ezilip hiçliğe dönüşmeden önce çevresinde esen Güç selinden dalgalar seçti –nasıl, neden, hangisi, bilmiyordu; düşünmek ya da bilmek için fazla hızlıydı– ve baskı kayboldu. Ba'alzamon'u kovaladı. Derken hava, aniden onu saran katı taşa döndü, sonra eriyik taşa, sonra da ciğerlerini dolduracak bir hiçliğe. Çizmelerinin altındaki yer, aniden her kilosu tonlara dönüşmüş gibi onu çekti, sonra tüm ağırlık yok oldu, öyle ki bir adım sonra kendini havada dönerken buldu. Görünmez ağızlar zihnini bedeninden koparmak için, ruhunu yırtmak için açıldı. Her tuzaktan kurtuldu ve koşmaya devam etti; Ba'alzamon'un onu yok etmek için çarpıttığı her şeyi nasıl yaptığını bilmeden düzeltti. Belirsizce, bir şekilde her şeyi doğal dengesine döndürdüğünü, varoluş ile hiçlik arasındaki o ince çizgideki dansı ile düzene soktuğunu biliyordu, ama bu bilgi uzaktı. Farkında olduğu tek şey kovalamacaydı, avdı, avı sona erdirmesi gereken ölümdü.

Ve sonra yine Taşın Yüreği'ndeydi, eskiden duvar olan moloz kaplı aralıktan yürüyordu. Sütunların bazıları şimdi kırık dişler gibi tavandan asılı duruyordu. Ve Ba'alzamon, gözleri alev alev, gölgelere sarınmış, önünde geriliyordu. Çelik halatlar gibi siyah çizgiler Ba'alzamon'dan çevresine üşüşen karanlığa uzanıyor, o karanlığın içinde hayal edilemez yüksekliklerde ve uzaklıklarda gözden kayboluyordu.

"Beni yok edemeyeceksin!" diye haykırdı Ba'alzamon. Ağzı ateşti; çığlığı sütunların arasında yankılandı. "Ben alt edilemem! Bana yardım et!" Onu saran karanlığın bir kısmı Rand'ın ellerine süzüldü, öylesine kara bir

top oldu ki, *Callandor*’un ışığı bile tükenir gibi göründü. Ba’alzamon’un gözlerindeki ateşlerde aniden zafer alevlendi.

“Sen yok oldun!” diye bağırdı Rand. *Callandor* ellerinde savruldu. Kılıcın ışığı karanlığı çalkaladı, Ba’alzamon’un çevresindeki çelik halatları kesti ve Ba’alzamon sarsıldı. Sanki ondan iki tane varmış gibi aynı anda hem büzüldü, hem irileşti. “Sen yok oldun!” Rand parlak kılıcı Ba’alzamon’un göğsüne sapladı.

Ba’alzamon çığlık attı ve yüzündeki ateşler vahşice alevlendi. “Aptal!” diye uludu. “Karanlığın Yüce Efendisi asla alt edilemez!”

Ba’alzamon’un bedeni yığılırken, çevresindeki gölge kaybolurken, Rand *Callandor*’u çekip kurtardı.

Ve aniden Rand bir başka Taşın Yüreği’ndeydi, sağlam sütunlarla çevrili olanında. Ve peçeli adamlar, miğferli ve zırhlı adamlar çığlık atarak ölüyordu. Moiraine hâlâ kızıltaştan sütunun dibinde yığılmış, yatıyordu. Rand’ın ayaklarının dibinde, sırtüstü yayılmış, göğsünde yanık bir delik olan bir adam yatıyordu. Orta yaşlarında, yakışıklı bir adam olabilirdi, ama gözleri ve ağzının olması gereken yerde, içinden siyah dumanlar tüten çukurlar vardı.

Başardım, diye düşündü. *Ba’alzamon’u öldürdüm, Shai’tan’ı öldürdüm! Son Savaş’ı kazandım! Işık, ben GERÇEKTEN Yenidendoğan Ejder’im! Ulusları parçalayan, Dünyayı Kıran. Hayır! Kırılışa son vereceğim, ölümlere son vereceğim! SON BULMASINI sağlayacağım!*

Callandor’u başının üzerine kaldırdı. Kılıçtan gümüş bir şimşek fışkırdı, çentikli akımlar yukarıdaki büyük kubbeye fırladı. “Durun!” diye bağırdı. Çatışma durdu; adamlar şaşkınlık içinde peçelerin üzerinden, miğferlerin altından ona baktı. “Ben Rand al’Thor’um!” diye seslendi, odada çınlayan bir sesle. “Ben Yenidendoğan Ejder’im!” *Callandor* elinde parlıyordu.

Peçeli ve miğferli adamlar önünde teker teker diz çöktüler ve haykırdılar. “Ejder yeniden doğdu! Ejder yeniden doğdu!”

56
Ejderin Halkı

Tear şehrinin her köşesinde insanlar şafakla uyandı, gördükleri rüyaları anlattı, Ejder'in Taşın Yüreği'nde Ba'alzamon'la savaştığı rüyalar. Ve gözleri büyük Taş kalesine döndüğünde, onun zirvesinde dalgalanan bir sancak gördüler. Beyaz fon üzerinde, altın kızıl pulları olan, ama bir aslanın yelesine ve her birinin ucunda beş altın tırnak olan dört bacağa sahip, büyük, kıvrımlı bir yılan. Taş'tan çıkan sersemlemiş, korkmuş adamlar alçak seslerle geceleyin olan bitenleri anlattı, erkekler ve kadınlar sokakları doldurdu, ağlayarak Kehanet'in gerçekleştiğini bağırdılar.

"Ejder!" diye haykırdılar. "Al'Thor! Ejder! Al'Thor!"

Taş'ın yanında, yüksekteki ok deliğinden bakan Mat, şehirde dalga dalga yükselen koroyu dinlerken başını iki yana salladı. *Eh, belki de öyledir.* Rand'ın gerçekten orada olduğu fikrini kabullenmeyi hâlâ güç buluyordu.

Taş'ta herkes aşağıdaki insanlarla hemfikirdi ya da değilseler bile belli etmiyorlardı. Mat onu önceki geceden beri yalnızca bir kez görmüştü, elinde *Callandor*'la bir koridorda yürüyordu, bir düzine peçeli Aiel ile sarılmıştı ve peşinde bir Tearlı bulutu sürüklüyordu, bir grup Taşın Savunucusu ve hayatta kalan pek az Yüksek Lord'un çoğu. En azından Yüksek Lordlar Rand'ın dünyaya hükmederken onların yardımına ihtiyacı olacağını düşünüyor gibiydi; ama Aieller keskin bakışları ve gerekirse mızraklarıyla herkesi uzak tutuyordu. Rand'ın Ejder olduğuna inandıkları kesindi, ama ona Şafakla Gelen diyorlardı. Taş'ta neredeyse iki yüz Aiel vardı. Sayılarının üçte birini savaşta kaybetmişlerdi, ama on kat fazla Savunucu'yu ya öldürmüş ya tutsak etmişlerdi.

Ok deliğine sırtını dönerken gözüne Rhuarc takıldı. Odanın bir ucunda yüksek bir dolap vardı. Kara çizgili, açık renk bir ahşaptan oyulmuş, cilalanmış tekerlekler arasında asılı duran, tekerlekler döndürülecek olsa bile düz kalan raflar. Her rafta altın ciltli, kapaklarına parlak mücevherler kakılmış birer büyük kitap vardı. Aiel kitaplardan birini açmış, okuyordu. *Makaleler,* diye düşündü Mat. *Aiellerin kitap okuyabileceği kimin aklına gelirdi? Bir Aiel'in okumayı bildiği kimin aklına gelirdi?*

Rhuarc ona baktı, mavi gözleri soğuk, bakışları ifadesizdi. Aiel düşüncelerini yüzünden okuyamadan, Mat telaşla bakışlarını kaçırdı. *En azından peçeli değil, Işık'a şükür! Yak beni, mızraksız dans edip edemeyeceğini sorduğumda o Aviendha neredeyse kellemi uçuracaktı.* Bain ve Chiad bir başka sorundu. Güzel ve dost canlısıydılar, ama biri olmadan diğeriyle konuşamıyordu. Erkek Aieller birini yalnız yakalama çabalarının gülünç olduğunu düşünüyordu. Bain ve Chiad da öyle. *Kadınlar zaten tuhaftır, ama Aiel kadınları tuhafın normal görünmesine sebep oluyorlar.*

Odanın ortasındaki girift oymalı, kenarları ve kalın bacakları yaldızlı büyük masa Yüksek Lordların toplantıları için düşünülmüştü. Yüksek sırtına yaldız, cilalı kırmızı akik ve sedefle Tear'ın Hilal Sancağı işlenmiş o taht gibi sandalyelerden birinde Moiraine oturuyordu. Egwene, Nynaeve ve Elayne yakınına oturmuşlardı.

"Perrin'in burada, Tear'da olmasına hâlâ inanamıyorum," diyordu Nynaeve. "İyi olduğundan emin misin?"

Mat başını iki yana salladı. Perrin'in dün gece Taş'ta olmasını beklerdi; demirci sağduyulu herkesten daha cesur olmuştu hep.

"Ben yanından ayrılırken iyiydi." Moiraine'in sesi sakindi. "Hâlâ iyi olup olmadığını bilmiyorum. Arkadaşı hâlâ büyük tehlike içinde ve o kendini de tehlikeye atmış olabilir."

"Arkadaşı mı?" dedi Egwene keskin bir sesle. Perrin'in arkadaşı nekim?"

"Ne tür tehlike?" diye sordu Nynaeve.

"Sizin endişelenmeniz gereken bir şey değil," dedi Aes Sedai sakin sakin. "Kısa süre sonra ben gidip icabına bakacağım. Size bunu göstermek için erteledim sadece. Yüksek Lordların yıllar içinde topladıkları *ter'angreal*'ler ve başka Güç nesnelerinin arasında buldum." Kesesinden bir şey çıkardı ve masaya, önüne koydu. Bir adam eli boyunda, biri zift gibi siyah, diğeri ise kar kadar beyaz iki gözyaşı damlasının bir araya getirilmesinden oluşuyormuş gibi görünen bir diskti bu.

Mat buna benzer başkalarını gördüğünü hatırlar gibiydi. Bu disk gibi kadim, ama kırıktılar, bu ise sağlamdı. Üç tane görmüştü; hepsini bir arada görmemişti, ama hepsi paramparçaydı. Ama böyle bir şey olamazdı; bunların *cuendillar*'dan yapıldığını biliyordu, hiçbir güç onları kıramazdı, Tek Güç bile.

"Lews Therin Kardeşkatili ve Yüz Yoldaş'ın Karanlık Varlık'ın zindanını yeniden mühürlerken koydukları yedi mühürden biri," dedi Elayne, kendi hafızasını onaylar gibi başını sallayarak.

"Daha doğrusu," dedi Moiraine, "mühürlerden biri için bir odak noktası. Ama özünde haklısın. Dünyanın Kırılışı sırasında güvenlik için dağıtıldılar ve saklandılar; Trolloc Savaşları'ndan bu yana gerçekten kayıptılar." Burnunu çekti. "Verin gibi konuşmaya başlıyorum."

Egwene başını iki yana salladı. "Sanırım bunu burada bulmayı beklemeliydim. Rand daha önce iki kez Ba'alzamon'la yüzleşti ve iki seferinde de bu mühürlerin en az biri vardı."

"Ve bu sefer kırılmadı," dedi Nynaeve. "İlk defa mühür sağlam kaldı. Sanki artık fark edermiş gibi."

"Sence etmiyor mu?" Moiraine'in sesi alçak ve tehlikeliydi. Diğer kadınlar ona bakarak kaşlarını çattılar.

Mat gözlerini yuvarladı. Önemsiz şeyler hakkında konuşup duruyorlardı. Mat, ne olduğunu öğrendiğine göre, *cuendillar*'ın değeri ne olursa olsun, o şeyin altı metre yakınında durmaktan bile hoşlanmıyordu, ama... "Pardon?" dedi.

Hepsi dönüp, önemli bir şeyi kesmiş gibi ona baktılar. *Yak beni! Onları zindan hücresinden çıkar, gece sona ermeden yaşamlarını yarım düzine kez kurtar, sonra da kalkıp sana lanet Aes Sedai kadar öfkeyle baksınlar! Eh, bana o zaman da teşekkür etmemişlerdi, değil mi? Sanırsın ki lanet bir Savunucu'nun kılıcını saplamasını engellememişim de, burnumu istenmediğim yere sokmuşum.* Yüksek sesle konuştuğunda ise tonu sakindi, "Bir soru sormamın mahzuru yoktur, değil mi? Hepiniz bu Aes Sedai... ah... işleri hakkında konuşup duruyorsunuz, ama kimse zahmet edip de bana tek şey söylemedi."

"Mat?" dedi Nynaeve uyarırcasına, örgüsünü çekerek, ama Moiraine, içinde yalnızca hafif bir sabırsızlık izi taşıyan sakin bir sesle, "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Bütün bunların nasıl olabildiğini bilmek istiyorum." Ses tonunu yumuşak tutmak istemişti, ama elinde olmadan, konuşurken yükseldi. "Tear

Taşı düştü! Kehanet bunun, Ejderin Halkı gelene kadar gerçekleşmeyeceğini söylüyordu. Bu, lanet Ejderin Halkı'nın biz olduğumuz anlamına mı geliyor? Sen, ben, Lan ve birkaç yüz lanet Aiel mi?" Gece Muhafız'ı görmüştü; Lan ile Aiellerin arasında, kimin daha ölümcül olduğu konusunda fazla fark yok gibiydi. Rhuarc doğrulup ona bakınca telaşla ekledi, "Ah, affedersin, Rhuarc. Ağzımdan kaçtı."

"Belki," dedi Moiraine yavaşça. "Ben Be'lal'in Rand'ı öldürmesini engellemek için geldim. Tear Taşı'nın düşmesini beklememiştim. Belki öyleyizdir. Kehanetler olması gerektiği gibi gerçekleşti, bizim gerçekleşeceğini düşündüğümüz gibi değil."

Be'lal. Mat ürperdi. O ismi dün gece duymuştu, ama şimdi gün ışığında kulağına daha hoş gelmiyordu. Terkedilmişlerden birinin serbest olduğunu –ve Taş'ın içinde olduğunu– bilseydi asla buraya yaklaşmazdı. Egwene, Nynaeve ve Elayne'e baktı. *Eh, en azından lanet bir fare gibi gelirdim, sağımda solumda beliren insanlara vurarak değil!* Sandar gün ışıdığında Taş'tan ayrılmıştı; haberi Guenna Ana'ya götürmek için, demişti, ama Mat üç kadının bakışlarından kaçmak için gittiğini düşünüyordu. Üçü, ona ne yapacaklarına tam olarak karar verememiş gibi görünüyorlardı.

Rhuarc boğazını temizledi. "Bir adam klan şefi olmak istediğinde Rhuidean'a, Jenn Aiellerin topraklarına, olmayan klanın topraklarına gitmelidir." Ağır ağır konuşmuş, yumuşak çizmelerinin altındaki kırmızı saçaklı ipek halıya doğru sık sık kaşlarını çatmıştı. Açıklamak istemediği bir şeyi açıklamaya çalışan bir adam gibi. "Bilge olmak isteyen kadınlar da bu yolculuğu yapar, ama damgaları, eğer damgalanırlarsa, aralarında sır olarak saklanır. Rhuidean'da seçilen adamlar, hayatta kalanlar, sol kollarında bir damgayla dönerler. Böyle."

Ceketinin ve gömleğinin kolunu arkaya itti, sol önkolunu gösterdi. Derisi, yüzündeki ve ellerindeki deriden çok daha beyazdı. Derisine işlenmiş şekil, sanki derinin bir parçasıymış gibi duran, koluna iki kez sarılan, Taş'ın üzerindeki sancakta dalgalananın aynısı altın ve kızıl şekildi.

Aiel içini çekerek kol yenini indirdi. "Bu klan şefleri ve Bilge olmayanlar arasında söylenmeyen bir isimdir. Biz..." Boğazını yine temizledi, burada söyleyemiyordu.

"Aieller Ejderin Halkı." Moiraine alçak sesle konuşmuştu, ama sesinde, Mat'in ondan işittiğini hiç hatırlamadığı bir şaşkınlık vardı. "Bunu bilmiyordum."

“O zaman gerçekten oldu,” dedi Mat. “Tıpkı Kehanetlerin söylediği gibi. Artık endişelenmeden yolumuza gidebiliriz.” *Artık o lanet Boru’yu çalmak için Amyrlin’in bana ihtiyacı yok!*

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” diye sordu Egwene. “Terkedilmişlerin serbest olduğunu anlamıyor musun?”

“Kara Ajahlardan bahsetmiyorum bile,” diye ekledi Nynaeve sertçe. “Biz yalnızca Amico ile Joiya’yı yakaladık. On bir tanesi kaçtı –ve nasıl kaçtıklarını bilmek istiyorum!– ve Işık bilir bilmediğimiz başka kaç kişi var.”

“Evet,” dedi Elayne, aynı ölçüde sert bir sesle. “Terkedilmişlerden biriyle yüzleşecek kadar güçlü olmayabilirim, ama Liandrin’in derisini yüzmek istiyorum!”

“Elbette,” dedi Mat rahatça. “Elbette.” *Bunlar çıldırmış mı? Kara Ajah ve Terkedilmiş kovalamak istiyorlar?* “Ben yalnızca en zor kısmı gerçekleşti demek istedim. Taş Ejderin Halkı’nın karşısında düştü, Rand *Callandor*’u aldı ve Shai’tan öldü.” Moiraine’in bakışları o kadar sertti ki, Mat bir an Taş’ın sarsıldığını sandı.

“Sus, seni aptal!” dedi Aes Sedai bıçak gibi bir sesle. “Karanlık Varlık’ın ismini söyleyerek dikkatini üzerine çekmek mi istiyorsun?”

“Ama o öldü!” diye itiraz etti Mat. “Rand onu öldürdü. Cesedi gördüm!” *Ve iğrenç bir kokusu vardı. Herhangi bir şeyin o kadar hızlı çürüyebileceğini hiç sanmazdım.*

“Demek ‘cesedi’ gördün,” dedi Moiraine, ağzı çarpılarak. “Bir insan bedeni. Karanlık Varlık’ın değil, Mat.”

Mat Ewgene’e, diğer iki kadına baktı; onlar da kendisi kadar şaşkın görünüyordu. Rhuarc kazandığını sandığı, ama daha henüz savaşılmadığını öğrendiği bir savaşı düşünür gibiydi. “O zaman kimdi?” diye sordu Mat. “Moiraine, hafızamda bir arabaya ve atlarına yetecek büyüklükte delikler var, ama Ba’alzamon’un düşlerime girdiğini hatırlıyorum. Hatırlıyorum! Yak beni, nasıl unutabilirim, bilmiyorum! Ve yüzünden kalanları tanıdım.”

“Ba’alzamon’u tanıdın,” dedi Moiraine. “Ya da daha doğrusu, kendine Ba’alzamon diyen adamı. Karanlık Varlık hâlâ hayatta ve Shayol Ghul’de tutsak ve Desen’in üzerine hâlâ Gölge düşüyor.”

“Işık bizi korusun ve aydınlatsın,” diye mırıldandı Elayne hafif bir sesle. “Sanmıştım ki... Terkedilmişlerin endişelenmemiz gereken en kötü şey olduğunu sanmıştım.”

“Emin misin, Moiraine?” dedi Nynaeve. “Rand Karanlık Varlık’ı öldürdüğünden emindi... *emin.* Sen Ba’alzamon’un Karanlık Varlık olmadığını söylüyorsun. Anlamıyorum! Nasıl bu kadar emin olabilirsin? Ve o Karanlık Varlık değilse, kimdi?”

“En basit sebepten emin olabiliyorum, Nynaeve. Çürüme ne kadar çabuk olursa olsun, o bir insan cesediydi. Karanlık Varlık öldüğünde geriye bir insan bedeni bırakacağına inanabiliyor musun? Rand’ın öldürdüğü adam bir insandı. Belki serbest kalan ilk Terkedilmiş’ti, belki de asla tamamen tutsak edilememişti. Hangisi olduğunu asla öğrenemeyebiliriz.”

“Ben... kim olduğunu biliyor olabilirim.” Egwene kararsızca kaş çatarak durdu. “En azından, bir ipucum olabilir. Verin bana Ba’alzamon ve Ishamael’den birlikte bahseden eski bir kitap sayfası göstermişti. Kadim Lisan’daydı ve çok anlaşılmazdı, ama ‘bir ismin arkasında gizli isim’ kısmını hatırlıyorum. Belki Ba’alzamon Ishamael’di.”

“Belki,” dedi Moiraine. “Belki Ishamael’di. Ama öyleyse bile, on üçü arasında en az dokuzu hâlâ hayatta. Lanfear ve Sammael, Rahvin ve... Aaah! O dokuzunun en azından serbest olduğunu bilmek bile en önemli şey değil.” Elini masanın üzerindeki siyah beyaz diskin üzerine koydu. “Mühürlerin üçü kırıldı. Yalnızca dördü kaldı. Dünya ile Karanlık Varlık’ın arasında yalnızca o dört mühür duruyor ve onlar varken bile Karanlık Varlık bir şekilde dünyaya dokunuyor olabilir. Burada hangi savaş kazanılmış olursa olsun –savaş ya da çatışma– sonuncu olmaktan çok uzak.”

Mat yüzlere kararlı bir ifade yerleşmesini izledi –Egwene, Nynaeve ve Elayne’in; yüzlerine ağır ağır, gönülsüzce, ama kararlıydılar– ve başını iki yana salladı. *Lanet kadınlar! Hepsi buna devam etmeye hazır, Kara Ajah kovalamaya devam edecekler, Terkedilmişlerle ve lanet Karanlık Varlık’la savaşacaklar. Eh, gelip onları bir kez daha çorba kazanından çıkaracağımı sanmasınlar. Sanmasınlar, o kadar.*

O söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken yüksek, iki kanatlı kapılardan biri itilip açıldı ve odaya asil duruşlu, uzun boylu, genç bir kadın girdi. Kaşlarının arasında altın bir uçan şahinin bulunduğu bir taç takmıştı. Siyah saçları beyaz omuzlarına dökülüyordu, en iyi ipekten kırmızı elbisesi o omuzları çıplak bırakmıştı, Mat’in hayranlık uyandırıcı olduğunu fark ettiği göğsünden geniş bir kısmı da. Kadın bir an o iri kara gözlerle Rhuarc’ı ilgiyle izledi; sonra serinkanlı bir azametle masadaki kadınlara döndü. Mat’i tamamen görmezden gelmişti.

“Mesaj taşımaya alışık değilim,” diye bildirdi, ince elinde katlanmış bir parşömeni sallayarak.

“Peki sen kimsin, çocuğum?” diye sordu Moiraine.

Genç kadın sırtını biraz daha dikleştirdi, ki Mat bunun imkânsız olduğunu düşünürdü. “Adım Berelain, Mayene Başı’yım.” Parşömeni kibirli bir hareketle masaya, Moiraine’in önüne attı ve kapıya döndü.

“Bir dakika, çocuğum,” dedi Moiraine, parşömeni açarak. “Bunu sana kim verdi? Ve mesaj taşımaya alışık değilsen neden getirdin?”

“Ben... bilmiyorum.” Berelain kapıya bakarak durdu; sesi şaşkın çıkıyordu. “Kadın çok... etkileyiciydi.” Silkelendi ve kendine gelmiş göründü. Bir an küçük bir gülümsemeyle Rhuarc’ı inceledi. “Sen bu Aiellerin lideri misin? Savaşınız uykumu böldü. Belki benimle yemek yemeni isterim. Yakın zamanda.” Omzunun üzerinden Moiraine’e baktı. “Yenidendoğan Ejder’in Taş’ı ele geçirdiğini duydum. Lord Ejder’e, Mayene Başı’nın bu gece onunla yemek yiyeceğini bildirin.” Ve odadan çıkıp gitti, Mat bunu tarif etmek için görkemli, tek kadınlık bir alay demekten başka bir yol düşünemiyordu.

“Kule’ye çömez olarak *onu* götürmek isterdim,” dedi Egwene ve Elayne aynı anda, birbirlerinin yankısıymış gibi. Sonra ikisi de gergin gergin gülümsedi.

“Şunu dinleyin,” dedi Moiraine. “‘Lews Therin benimdi, benimdir ve sonsuza dek benim olacak. Ben gelene kadar saklamanız için onu sizin sorumluluğunuz altına veriyorum.’ Lanfear diye imzalanmış.” Aes Sedai soğuk bakışlarını Mat’e çevirdi. “Ve sen bittiğini düşünmüştün, öyle mi? Sen *ta’veren*’sin, Mat, Desen’de çoğu kişiden daha önemli bir iplik ve Valere Borusu’nu çalan kişi. Senin için henüz hiçbir şey bitmedi.”

Hepsi ona bakıyordu. Nynaeve hüzünle, Egwene onu daha önce hiç görmemiş gibi, Elayne başka birine dönüşmesini bekler gibi. Rhuarc’ın gözlerinde saygı vardı, ama her şey göz önüne alındığında Mat, olmamasını tercih ederdi.

“Eh, elbette,” dedi onlara. *Yak beni!* “Anlıyorum.” *Acaba Thom ne zaman yolculuk edebilecek kadar iyileşir? Kaçma zamanı. Belki Perrin de bizimle gelir.* “Bana güvenebilirsiniz.”

Dışarıdan haykırışlar durmadan yükseliyordu. “Ejder! Al’Thor! Ejder! Al’Thor! Ejder! Al’Thor! Ejder!

Ve Taş'ın sakladığı Kılıç'ı onunkinden başka elin çekemeyeceği yazılmıştı ve o çekti, elinde ateş gibiydi ve ihtişamı dünyayı kavurdu. Böylece başladı. Böylece onun yeniden doğuşunun şarkısını söylüyoruz. Böylece başlangıcın şarkısını söylüyoruz.

Do'in Toldara te,
Son Çağın Şarkıları'ndan.
Dokuzuncu Çeyrek: Ejder Efsanesi.
Taralan Şarkıhanımı Boanne tarafından
Dördüncü Çağ'da bestelenmiştir.

Sözlük

Bu Sözlükteki Tarihler Üzerine Bir Not: Toma Takvimi (Toma dur Ahmid tarafından düzenlenmiştir) son erkek Aes Sedai'nin ölümünden yaklaşık iki yüzyıl sonra benimsenmiş ve Dünyanın Kırılışı'ndan Sonraki (KS) senelerin kaydedilmesinde kullanılmıştır. Trolloc Savaşları esnasında pek çok kayıt yok edilmiştir, öyle ki savaşların sona ermesi ile eski sisteme göre hangi yılda bulunulduğu üzerine tartışmalar çıkmıştır. Gazarlı Tiam tarafından, Trolloc tehdidinden kurtulunmasını kutlamaya dayalı, her yılı Özgür Yıl (ÖY) sayan yeni bir takvim önerilmiştir. Gazar takvimi, savaştan sonraki yirmi yıl içinde geniş kabul görmüştür. Artur Şahinkanadı, kendi imparatorluğunun kuruluşuna dayalı (KY, Kuruluş Yılı) yeni bir takvim yaratmaya çalışmıştır, fakat bu artık yalnızca tarihçiler tarafından bilinen ve atıfta bulunulan bir takvimdir. Yüzyıl Savaşları'nın yarattığı geniş çaplı yıkım, ölüm ve karmaşadan sonra, Deniz Halkı'ndan bir âlim olan Uren din Jubai Süzülen Martı tarafından dördüncü bir takvim düzenlenmiş ve Tarabonlu Panarch Farede tarafından yürürlüğe konulmuştur. Şu anda, Yüzyıl Savaşları'nın gelişigüzel olarak belirlenmiş bitiş yılından başlayan ve Yeni Çağ'ın (YÇ) yıllarını kaydeden Farede Takvimi geçerlidir.

Aes Sedai *(Ayes Seday)*: Tek Güç'ü kullanan kişiler. Delilik Çağı'ndan bu yana, hayatta kalan yegâne Aes Sedailerin tümü kadındır. Yaygın olarak güvensizlik duyulan ve korkulan, hatta nefret edilen Aes Sedailerin, genellikle ulusların işlerine karıştığı düşünülür. Aynı zamanda, bu tür bağlantıların gizli tutulması gereken ülkelerde bile, Aes Sedai danışman bulundurmayan pek az hükümdar vardır. Tek Güç yönlendirmekle geçen yıllardan sonra Aes Sedailerin yaşları belli olmamaya başlar, öyle ki büyükanne olacak yaşta bir Aes Sedai, belki birkaç gri saç teli dışında, yaşlılık işareti göstermez. *Bkz.* Ajah; Amyrlin Makamı; Delilik Zamanı.

Afet: *Bkz.* Büyük Afet.

Ağaçkatilleri: Aiellerin Cairhienlilere, dehşet ve tiksintiyle verdikleri isim.

Ağaçşarkıcısı: Ağaçlara şarkı söyleme ("Ağaçşarkısı" denir) yeteneği. Bu yetenekle onları iyileştirirler, büyümelerine, çiçek vermelerine yardım ederler ya da ağaca zarar vermeden tahtasından nesneler yaparlar. Bu şekilde yapılan nesnelere "şarkı söylenmiş ağaç" denir ve çok değerli sayılırlar. Ağaçşarkıcısı olan pek az Ogier kalmıştır; Yeti yok olmaktadır.

Aiel: Aiel Kıraçları'nın halkı. Sert ve zorludurlar. Öldürmeden önce yüzlerine peçe takarlar. Vahşi davrananlar için kullanılan "kara peçeli Aiel gibi davranmak" deyimi buradan çıkmıştır. Silahları varken ya da çıplak ellerinden başka hiçbir şeyleri yokken ölümcül savaşçılardır, ama asla kılıçlara dokunmazlar. Gaydacıları onları savaşa dans şarkıları ile götürür ve savaşa "dans" ve "mızrak dansı" derler. *Bkz.* Aiel Savaşçı Toplulukları; Aiel Kıraçları.
Aiel Kıraçları: Dünyanın Omurgası'nın doğusunda, zorlu, engebeli, neredeyse susuz bir ülke. Aieller tarafından Üç Kat Topraklar denir. Oraya pek az yabancı gitmeye cesaret edebilir. Bunun tek sebebi, orada doğmamış olanlar için su bulmanın neredeyse imkânsız olması değil, aynı zamanda Aiellerin kendilerini tüm halklarla savaş halinde saymaları ve yabancıları hoş karşılamamalarıdır. Yalnızca çerçiler, âşıklar ve Tuatha'anların güvenle geçmesine izin verilir ve onlarla iletişim bile sınırlıdır. Kıraç'a ait harita bilinmemektedir.
Aiel Savaşçı Toplulukları: Aiel savaşçılarının tamamı savaşçı topluluklarından birinin üyesidir, örneğin Taş Köpekler *(Shae'en M'taal),* Kızıl Kalkanlar *(Aethan Dor)* ya da Mızrağın Kızları *(Far Dareis Mai)*. Her topluluğun kendi gelenekleri ve bazen özel görevleri vardır. Örneğin Kızıl Kalkanlar polis görevi görür. Taş Köpekler genellikle, savaş başladıktan sonra geri çekilmemeye yemin ederler ve bu yemini yerine getirmek için gerekirse son adamlarına dek ölürler. Aiel klanları –örneğin Goshien, Reyn, Shaarad ve Taardad Aielleri– sık sık kendi aralarında savaşır, ama aynı topluluğun üyeleri, klanları savaşsa bile birbirleriyle savaşmazlar. Böylece, açık savaş halinde olsalar bile klanlar arasında iletişim sağlanır. *Bkz.* Aiel; Aiel Kıraçları; Far Dareis Mai.
Aiel Savaşı: (YÇ 976-78) Cairhienli Kral Laman *Avendoraldera*'yı kestirdiği zaman Aiellerden pek çok klan Dünyanın Omurgası'nı aştı. Cairhien şehrini ve başka pek çok şehir ve kasabayı yağmaladılar ve yaktılar, savaş Andor ve Tear'a kadar uzandı. Geleneksel görüşe göre Aieller sonunda Tar Valon'un önünde, Parlak Duvarlar Savaşı'nda alt edildi, ama aslında Laman o savaşta öldürüldü ve geliş amaçlarını yerine getiren Aieller Omurga'yı aşarak geri döndüler. *Bkz.* Avendoraldera; Cairhien.
Ajah *(Acah)*: Aes Sedailer içinde, Amyrlin Makamı dışında bütün Aes Sedalerin ait olduğu topluluklar. Renklerine göre ayrılır: Mavi, Kızıl, Beyaz, Yeşil, Kahverengi, Sarı ve Gri. Her biri Tek Güç kullanımı

konusunda belli bir öğretiyi takip eder. Örneğin, Kırmızı Ajah'a ait biri tüm enerjisini Güç kullanmaya kalkışan erkekleri bulup ehlileştirmeye adar. Diğer yandan Kahverengi Ajah'a ait biri dünyevi işlerden vazgeçer ve kendini bilgi aramaya adar. Beyaz Ajah dünyadan kaçınır, dünyevi bilginin değerini inkâr eder ve kendini felsefi sorulara ve gerçeğe adar. Yeşil Ajah (Trolloc Savaşları sırasında Savaş Ajahı deniyordu) Tarmon Gai'don geldiği zaman Dehşetlordları ile yüzleşmek için kendini hazır tutar. Karanlık Varlık'a hizmet eden bir Kara Ajah olduğu konusunda söylentiler vardır.
Alanna Mosvani: Yeşil Ajah'tan bir Aes Sedai.
al'Meara, Nynaeve *(al-Meera, Nayniiv)*: Bir zamanlar Andor'un İki Nehir bölgesindeki Emond Meydanı köyünün Hikmeti. Şimdi Kabuledilmişlerden biri.
al'Thor, Rand *(al-Tor, Rand)*: Emond Meydanı'ndan gelen, *ta'veren* olan bir genç. Yenidendoğan Ejder olduğu ilan edildi.
al'Vere, Egwene *(al-Veer, Egweyn)*: Emond Meydanı'ndan gelen genç bir kadın. Şimdi Aes Sedai olmak üzere eğitim görüyor.
Amalasan, Guaire *(Amalasan, Gueyr)*: *Bkz.* İkinci Ejder Savaşı.
Amyrlin Makamı *(Amirlin)*: (1.) Aes Sedailerin önderinin unvanı. Aes Sedailerin, yedi Ajah'ın her birinden üç temsilciden (örneğin Yeşil temsilci) oluşan en yüksek kurulu olan Kule Salonu tarafından ömür boyu hizmet vermek üzere seçilir. Amyrlin Makamı, en azından teorik olarak Aes Sedailer arasındaki, neredeyse en yüce otoritedir. Bir kral veya kraliçeye denktir. (2.) Aes Sedai önderinin oturduğu taht.
angreal: Tek Güç'ü yönlendirebilen herkesin, yardımsız kullanılamayacak kadar çok Güç'ü kullanabilmesini sağlayan çok nadir bir nesne.
Âşık: Gezgin hikâye anlatıcısı, müzisyen, jonglör, akrobat ve tam teşekküllü eğlendirici. Rengârenk pelerinlerinden tanınır, daha çok köylerde ve küçük kasabalarda gösteri yaparlar.
Aviendha: Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi boyundan bir kadın; bir *Far Dareis Mai*, yani Mızrağın Kızı.
Aybara, Perrin: Emond Meydanı'ndan, eskiden demirci çırağı olan bir genç.

Bashere, Zarine *(Başiir, Zarin)*: Saldaealı, Boru Avcısı genç bir kadın. Kendisine Faile *(Feiil)* olarak hitap edilmesini istiyor. Kadim Lisan'da bu "atmaca" demektir.

Ba’alzamon: Trolloc dilinde, “Karanlığın Yüreği”. Trolloc dilinde Karanlık Varlık’ın adı olduğuna inanılmaktadır. *Bkz.* Karanlık Varlık; Trolloclar.
Bel Tine *(Bel Tayn)*: Kışın bitişi, ilk ekinlerin filizlenmesi ve ilk kuzuların doğumunu kutlayan bahar festivali.
Beş Güç: Tek Güç değişik kısımlardan oluşur ve Tek Güç’ü yönlendirebilen her insan bazı kısımları diğerlerinden daha iyi kullanır. Bu kısımlar, onları kullanarak yapılabilenlere göre adlandırılır –Toprak, Hava, Ateş, Su ve Ruh– ve bunlara Beş Güç denir. Tek Güç’ü kullanabilen herkes bunların bir ya da ikisini daha iyi kullanabilir ve diğerlerinde o kadar iyi değildir. Birkaç kişinin üçü üzerinde iyi kontrolü olabilir, ama Efsaneler Çağı’ndan bu yana kimse beş gücün hepsi üzerinde güçlü bir denetim kuramamıştır. O zaman bile bu oldukça nadirdi. Gücün derecesi bireyler arasında büyük ölçüde değişir, bu yüzden yönlendirebilen bazıları diğerlerinden daha güçlüdür. Tek Güç ile belli eylemleri yerine getirmek, Beş Güç’ün bir ya da daha fazlasını gerektirir. Örneğin ateş yakmak ve kontrol etmek Ateş, hava durumuna etki etmek Hava ve Su, Şifa Su ve Ruh gerektirir. Ruh, erkekler ile kadınlar arasında eşit ölçüde bulunsa da, Toprak ve/veya Ateş’e erkekler, Su ve/veya Hava’ya kadınlar arasında daha sık rastlanır. İstisnalar vardır, ama genellikle Toprak ve Ateş erkek Güç’leri, Hava ve Su kadın Güç’leri olarak kabul edilegelmiştir. Genellikle hiçbir yetenek diğerlerinden daha güçlü sayılmaz, ama Aes Sedailer arasında bir deyiş vardır: “Hiçbir kaya suyun ve rüzgârın yıpratmayacağı, hiçbir ateş suyun ya da rüzgârın söndürmeyeceği kadar güçlü değildir.” Erkek Aes Sedailer arasında bulunabilecek, buna eş herhangi bir deyiş unutulmuştur.
Beyazpelerinler: *Bkz.* Işığın Evlatları.
Be’lal *(Bilal)*: Terkedilmişlerden biri.
Bornhald, Dain *(Bornhald, Deyin)*: Işığın Evlatları’ndan bir subay, Tümentepe’deki Falme’de ölen Lord Kumandan Geofram Bornhald’ın oğlu.
Büyük Afet: Kuzeyde, Karanlık Varlık tarafından tamamen yozlaştırılmış bir bölge. Trolloclar, Myrddraaller ve Karanlık Varlık’ın diğer yaratıklarının yaşadığı yer.
Büyük Boru Avı: Valere Borusu’nun efsanevi aranışı ile ilgili hikâyeler dizisi. Trolloc Savaşları’nın bitişi ile Yüzyıl Savaşları’nın başlangıcı arasında gerçekleşmiştir. Tamamen anlatılması günler sürer. *Bkz.* Valere Borusu.
Büyük Oyun: *Bkz.* Daes Dae’mar.

Büyük Yılan: Zaman ve sonsuzluğun simgesi, Efsaneler Çağı'ndan önceden kalmadır, kendi kuyruğunu ısıran bir yılan ile simgelenir. Aes Sedailer arasında Kabuledilmişliğe yükselen kadınlara Büyük Yılan şeklinde bir yüzük bahşedilir.
Byar, Jaret *(Bayar, Jeret)*: Işığın Evlatları'ndan bir subay.

Caemlyn *(Keymlin)*: Andor'un başkenti.
Cairhien *(Kayriyen)*: Hem Dünyanın Omurgası boylarında yaşayan bir ulus, hem o ulusun başkenti. Şehir, başka şehirler ve kasabalarla birlikte Aiel Savaşı sırasında yakılmış ve talan edilmişti. Sonuç olarak Dünyanın Omurgası'nın yakınlarındaki tarım arazilerinin terk edilmesi, büyük miktarlarda tahıl ithal edilmesini gerektirdi. Kral Galldiran'ın suikasta kurban gitmesi (YÇ 998), Güneş Tahtı'na kimin çıkacağı konusunda asil Evler arasında iç savaş çıkmasına sebep oldu. Bu tahıl nakliyatının kesilmesine ve açlığa yol açtı. Cairhien'in işareti mavi fonun altında doğan altın rengi, çok ışınlı güneştir.
Callandor: Kılıç Olmayan Kılıç, Dokunulamayan Kılıç. Tear Taşı'nda, Taşın Yüreği denen odada duran kristal kılıç. Yenidendoğan Ejder dışında kimse dokunamaz. Ejder Kehanetleri'ne göre Ejder'in yeniden doğumu ve Tarmon Gai'don'un yaklaşmasının en büyük işaretlerinden biri Yenidendoğan Ejder'in *Callandor*'u almasıdır.
Cauthon, Matrim (Mat) *(Kouton, Metrim - Met)*: İki Nehir'deki Emond Meydanı köyünden bir genç.
Cuendillar *(Kueyndeyar)*: *Bkz.* Yürektaşı.

Çağın Deseni: Zaman Çarkı, insan yaşamlarının ipliklerini bir Çağın, o Çağın gerçekliğini oluşturacak Deseni'ne dokur. *Bkz.* ta'veren.
Çekirge: Bir kurt.

Daes Dae'mar: Büyük Oyun; Evler Oyunu olarak da bilinir. Soylu Evlerin planlarına, çevirdiği dolaplara verilen ad.
Damodred, Lord Galadedrid: Elayne ve Gawyn'in yarım kan kardeşi. İşareti ucu aşağı bakan kanatlı, gümüş kılıçtır.
Dehşetlordları: Tek Güç kullanabilen erkek ve kadınlar arasında, Trolloc Savaşları sırasında Gölge'nin tarafına geçen ve Trolloc güçlerine komuta

edenler. Zaman zaman, az eğitim görmüş kişiler tarafından Terkedilmişlerle karıştırılırlar.
Delilik Zamanı: Karanlık Varlık'ın karşı darbesinin Gerçek Kaynak'ın eril yarısını kirletmesinden sonra, erkek Aes Sedailerin delirip Dünyayı Kırdığı yıllar. Bu dönemin süresi tam olarak bilinmemektedir, ama yüz yıl kadar sürdüğüne inanılır. Son erkek Aes Sedai öldükten sonra sona ermiştir. *Bkz.* Yüz Yoldaş; Gerçek Kaynak; Tek Güç.
Deniz Halkı: Daha doğru isimleri ile Atha'an Miere *(Ataan Miieyr).* Aryth *(Arit)* Okyanusu'ndaki ve Fırtınalar Denizi'ndeki adaların sakinleri. O adaların üzerinde pek az zaman harcarlar, hayatlarını gemilerde geçirirler. Deniz ticaretinin çoğu Deniz Halkı'nın gemileriyle yapılır.
Dokuzlar Konseyi: Illian'da, dokuz lorddan oluşan bir kurulun Kral'a danışmanlık etmesi gerekir, ama tarih boyunca Kral ile güç mücadelesine girişmiştir. Kral ve Dokuzlar Konseyi Meclis ile de güç yarışı eder.
Dünyanın Kırılışı: Delilik Zamanı'nda, deliren ve bilinmeyen ölçüde Tek Güç kullanabilen erkek Aes Sedailer yeryüzünün görünüşünü değiştirdiler. Büyük depremlere sebep oldular, dağ sıralarını dümdüz ettiler, yeni dağlar yükselttiler, eskiden denizin olduğu yerde kuru topraklar çıkardılar, eskiden kuru toprak olanları okyanusun boğmasına sebep oldular. Dünyanın çoğu kısmı nüfusunu kaybetti ve hayatta kalanlar rüzgârın önündeki toz zerreleri gibi saçılmıştı. Bu yıkım hikâyelerde, efsanelerde ve tarihte Dünyanın Kırılışı olarak bilinmektedir. *Bkz.* Delilik Zamanı; Yüz Yoldaş.
Dünyanın Omurgası: Yalnızca birkaç geçidi olan, Aiel Kıraçları'nı batıdaki topraklardan ayıran yüksek bir dağ sırası.
Düşgören: *Bkz.* Yeti.

Ehlileştirme: Aes Sedailer tarafından, Tek Güç'ü kullanabilen erkeklerin Kaynak ile bağlantılarını kesmektir. Bu gereklidir, çünkü yönlendirmeyi öğrenebilen her erkek *saidin*'in kirliliği yüzünden çıldıracak ve deliliği içinde Güç ile korkunç şeyler yapacaktır. Ehlileştirilen bir adam, Gerçek Kaynak'ı hissetmeye devam eder, ama ona dokunamaz. Ehlileştirmeden önce başlayan delilik tedavi edilemez, ama durdurulabilir ve bu yeterince erken yapılırsa ölüm engellenebilir. *Bkz.* Tek Güç; Kaynak'tan kesme.
Ejder: Gölge Savaşı sırasında Lews Therin Telamon'un lakabı. Tüm Aes Sedaileri ele geçiren çılgınlığa kapılınca, Lews Therin kanından gelen herkesi, sevdiği herkesi öldürdü ve sonuç olarak Kardeşkatili lakabını kazandı. *Bkz.* Yenidendoğan Ejder.

Ejder Kehanetleri: Pek az bilinen ve nadiren bahsedilen, Karaethon Döngüsü'nde verilen Kehanetler Karanlık Varlık'ın bir kez daha özgür kalarak dünyaya dokunacağını söyler. Ve Lews Therin Telamon, Ejder, Dünyayı Kıran tekrar doğarak Tarmon Gai'don'u, Gölge'ye karşı Son Savaş'ı verecektir. *Bkz.* Ejder.
Elaida *(İlayda)*: Kızıl Ajah'tan bir Aes Sedai. Önceden Andor Kraliçesi Morgase'e danışmanlık yapıyordu. Zaman Zaman Kehanet Yetisine sahip olur.

Far Dareis Mai *(Far Darayz May)*: Anlamı "Mızrağın Kızları". Aiellerin savaşçı topluluklarından biri. Diğerlerinin aksine yalnızca kadınları kabul eder. Toplulukta kalan bir kız evlenemez ya da hamileyken savaşamaz. Bir Kız'ın doğurduğu çocuk yetiştirilmek üzere, annesinin kim olduğu anlaşılmayacak şekilde başka bir kadına verilir. ("Hiçbir erkeğe ait olmayacaksın, hiçbir erkek ya da çocuk sana ait olmayacak. Mızrağın senin âşığın, çocuğun ve hayatındır.") Bu çocuklara çok değer verilir, çünkü bir Kız'ın doğurduğu çocuğun klanları birleştireceği, Aielleri Efsaneler Çağı'nda sahip oldukları büyüklüğe kavuşturacağı öngörülmüştür. *Bkz.* Aiel; Aiel Savaşçı Toplulukları.
Fersah: Yaklaşık beş kilometrelik uzunluk ölçüsü.

Gaidin: Sözcük anlamı "Savaş Kardeşi". Aes Sedailer tarafından Muhafızlar için kullanılan unvan. *Bkz.* Muhafız.
Galad: *Bkz.* Damodred, Lord Galadedrid.
Gaul: Shaarad klanının Imran boyundan bir Aiel. Bir *Shae'n M'taal*, yani Taş Köpek.
Gecenin Kızı: *Bkz.* Lanfear.
Gerçek Kaynak: Evrenin itici gücü, Zaman Çarkı'nı çevirir. Birlikte ve aynı zamanda birbirlerine karşı çalışan eril yarı *(saidin)* ve dişil yarıya *(saidar)* bölünmüştür. *Saidin*'i yalnızca erkekler, *saidar*'ı yalnızca kadınlar kullanabilir. Delilik Zamanı'nın başlangıcında *saidin* Karanlık Varlık'ın dokunuşu sonucunda kirlenmiştir. *Bkz.* Tek Güç.
Gezginler: *Bkz.* Tuatha'an.
Gri Adam: Gölge'ye hizmet eden bir suikastçı olmak için ruhundan gönüllü olarak vazgeçen biri. Gri Adamların görünüşleri o kadar sıradandır

ki insanın gözü onları fark etmeden kayar geçer. Gri Adamların büyük çoğunluğu erkektir, ama az sayıda kadın da vardır.
Gölge Savaşı: Aynı zamanda Güç Savaşı olarak bilinir ve Efsaneler Çağı'nı bitirmiştir. Karanlık Varlık'ın özgür kılınması teşebbüsünden kısa süre sonra başlamış, tüm dünyayı sarmıştır. Savaşın anılarının bile unutulduğu bir dünyada, savaşın her yanı yeniden keşfedilmiş, Karanlık Varlık'ın dünyaya dokunuşu ile çarpıtılmış, Tek Güç silah olarak kullanılmıştır. Savaş, Karanlık Varlık'ın zindanına tekrar kapatılması ile sona ermiştir.
Güç Savaşı: *Bkz.* Gölge Savaşı.
Güneşgünü: Yaz ortasında kutlanan bir bayram günü ve festival. Dünyanın pek çok kısmında kutlanır.

Havai Fişekçiler Loncası: Havai fişek yapma sırrını saklayan bir topluluk. Bu sırrı büyük kıskançlıkla korurlar, hatta bu uğurda cinayet işlerler. Lonca, hükümdarlar ve bazen yüksek lordlar için düzenlediği büyük havai fişek gösterileriyle ün yapmıştır. Daha önemsiz havai fişekler başkalarına da satılabilir, ama içlerinde ne olduğunu öğrenmeye çalışmanın felaketle sonuçlanabileceği yolunda ciddi uyarılar yapılır. Lonca evi Tarabon'un başkenti Tanchico'dadır. Lonca Cairhien'de bir ev daha kurmuştur, ama artık aktif değildir.
Hikmet: Köylerde, Kadın Kurulu tarafından şifa, kehanet ve sağduyu gibi yetenekleri için seçilen bir kadın. Çok büyük bir sorumluluk ve yetke pozisyonudur. Genellikle Belediye Başkanı'na denk, hatta bazı köylerde ondan üstün sayılır. Belediye Başkanı'nın aksine, ömür boyu hizmet etmek üzere seçilir ve bir Hikmet'in ölmeden görevden alınması çok nadir görülür. Geleneksel olarak neredeyse sürekli Belediye Başkanı ile anlaşmazlık halindedir. Başka ülkelerde Rehber, Şifacı, Bilge Kadın, Arayıcı ya da Bilge gibi başka isimlerle anılabilir.
Hizmetkârlar Salonu: Efsaneler Çağı'nda, Aes Sedailerin büyük toplantı salonu.
Hortlak: *Bkz.* Myrddraal.

Illian: Fırtınalar Denizi kıyısında büyük bir liman, aynı adı taşıyan ulusun başkenti. Illian'ın işareti koyu yeşil fon üzerinde dokuz altın arıdır.
Ishamael: Kadim Lisan'da, "Umuda İhanet Eden". Terkedilmişlerden biri. Gölge Savaşı'nda Karanlık Varlık'a dönen Aes Sedailerin önderine verilen

isim. Adamın gerçek adını unuttuğu söylenir. *Bkz.* Terkedilmişler.
Isırbeni: Çok küçük, neredeyse görünmez, ısırıcı bir böcek.
Işığın Evlatları: Karanlık Varlık'ın alt edilmesine ve tüm Karanlıkdostlarının yok edilmesine adanmış, katı çileci kuralları olan bir topluluk. Yüzyıl Savaşları sırasında Lothair Mantelar *(Loteyr Mantilar)* tarafından, sayıları gittikçe artan Karanlıkdostlarını Işık'a döndürmek için kurulan topluluk, savaş sırasında tamamen askeri bir organizasyona dönüşmüştür. İnançları son derece katıdır, gerçeği ve doğruyu yalnızca kendilerinin bildiğinden kesinlikle emindirler. Aes Sedailerden nefret ederler, onları ve onları destekleyenleri Karanlıkdostu sayarlar. Beyazpelerinler olarak bilinirler; işaretleri beyaz fon üzerinde güneş patlamasıdır. *Bkz.* Sorgucular.
Işığın Kalesi: Işığın Evlatları'nın, Amadicia'nın (Amadisya) başkenti Amador'daki büyük kalesi. Amadicia'nın bir kralı vardır, ama gerçekte her şeye Evlatlar hükmeder. *Bkz.* Işığın Evlatları.

İhtiyar Grim: *Bkz.* Karanlık Varlık.
İkinci Ejder Savaşı: Sahte Ejder Guaire Amalasan'a karşı verilen savaş (ÖY 939-43). Bu savaş sırasında Artur Tanreall Paendrag adlı, daha sonra Artur Şahinkanadı olarak bilinecek genç bir kral büyük önem kazandı.

Jain Uzakgezgini'nin Yolculukları: Ünlü bir Malkierli yazar ve seyyahın yolculuk hikâyelerini ve gözlemlerini anlattığı iyi bilinen bir kitap. Kitap ilk kez YÇ 968'de basıldı ve ondan sonra basılmaya devam etti. Jain Uzakgezgini Aiel Savaşı'ndan kısa süre sonra kayboldu ve öldüğüne inanılmaktadır.

Kadim Lisan: Efsaneler Çağı'da konuşulan dil. Genellikle asillerin ve eğitimli kişilerin bu dili konuşmayı bilmesi beklenir, ama çoğu birkaç sözcükten fazlasını bilmez.
Kabuledilmiş: Belli bir güç seviyesine ulaşan ve bazı sınavları geçen, Aes Sedai eğitimi gören genç kadınlar. Normalde çömezlikten Kabuledilmişliğe yükselmek beş on sene alır. Kabuledilmişler çömezlere göre daha gevşek kurallara sahiptir, belli sınırlar içinde kendi çalışma alanlarını seçerler. Bir Kabuledilmiş Büyük Yılan yüzüğünü takma hakkına sahiptir, ama yalnızca sol elinin orta parmağına takabilir. Bir Kabuledilmiş Aes Sedailiğe

yükseldiğinde Ajahını seçer, şal takma hakkını kazanır ve yüzüğünü dilediği parmağa takar, hatta şartlar gerektirirse takmayabilir.
Kandor: Sınırboyları'nda bir ülke. Kandor'un işareti, açık yeşil fon üzerinde şahlanan kızıl bir attır.
Kanun: Altı, dokuz ya da on iki yayı olabilen bir telli çalgı. Çekerek veya tıngırdatarak çalınır.
Karaethon Döngüsü: *Bkz.* Ejder Kehanetleri.
Karanlığın Yüce Efendisi: Karanlıkdostlarının Karanlık Varlık için kullandıkları isim. Gerçek ismini kullanmanın küfür sayıldığına inanırlar.
Karanlık Varlık: Shai'tan için her yörede kullanılan en yaygın isim: kötülüğün kaynağı, Yaratıcı'nın antitezi. Yaratıcı tarafından Yaratım anında Shayol Ghul'deki bir zindana kapatılmıştır; onu zindandan kurtarma teşebbüsü Gölge Savaşı'na, *saidin*'in kirlenmesine, Dünyanın Kırılışı'na ve Efsaneler Çağı'nın sona ermesine yol açmıştır.
Karanlık Varlık'ın ismini telaffuz etmek: Karanlık Varlık'ın gerçek ismini –Shai'tan– söylemek onun dikkatini çeker ve kaçınılmaz bir şekilde, en iyi durumda kötü talih, en kötü durumda felaket getirir. Bu yüzden pek çok örtmece isim kullanılır. Örn: Karanlık Varlık, Yalanların Babası, Kör Eden, Mezarın Efendisi, Gecenin Çobanı, Yürekbelası, Yürekdişi, Otyakan ve Yaprakkıran. Kötü talihe davetiye çıkaran biri için, "Karanlık Varlık'ın ismini telaffuz ediyor," denir.
Karanlıkdostları: Karanlık Varlık'ı takip eden ve o zindanından kurtulduğu zaman büyük güç ve ödüller elde edeceğini sanan kişiler.
Karanlıktazıları: *Bkz.* Vahşi Av.
Kaynak'tan kesme: Aes Sedailer tarafından, bir kadının yönlendirme yeteneğini yok etme eylemi. Kaynak'tan kesilen bir kadın Gerçek Kaynak'ı yine sezebilir, ama ona dokunamaz. Bu eylem o kadar az yapılmıştır ki, çömezlerin Kaynak'tan kesilen kadınların isimlerini ve suçlarını öğrenmeleri beklenir.
Kız-Veliaht: Andor tahtının halefinin unvanı. Kraliçe'nin en büyük kızı tahtta annesinin yerini alır. Hayatta olan bir kız evlat yoksa, taht Kraliçe ile kan bağı olan en yakın kadın akrabaya kalır.
Kızıl Kalkanlar: *Bkz.* Aiel Savaşçı Toplulukları.

Laman *(Leyman)*: Damodred Evi'nden Cairhien Kralı. Aiel Savaşı sırasında tahtını kaybetti. *Bkz.* Aiel Savaşı; Avendoraldera.

Lanfear *(Lenfiyır)*: Kadim Lisan'da, "Gecenin Kızı". Terkedilmişlerden biri, belki Ishamael'den sonra en güçlüsü. Diğer Terkedilmişlerin aksine ismini kendi seçmiştir. Lews Therin Telamon'a âşık olduğu, karısı Ilyena'dan nefret ettiği söylenir. *Bkz.* Terkedilmişler; Ejder.
Lan; al'Lan Mandragoran *(al-Len Mandragoran)*: Moiraine'e bağlı bir Muhafız. Taçsız Malkier Kralı, Dai Shan ve hayatta kalan son Malkier lordu. *Bkz.* Muhafız; Moiraine; Malkier.
Leane *(Liani)*: Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai, Vakanüvis. *Bkz.* Ajah; Vakanlivis.
Liandrin: Tarabonlu, eskiden Kızıl Ajah'tan olan bir Aes Sedai. Şimdi Kara Ajah'tan olduğu biliniyor.
Lews Therin Telamon; Lews Therin Kardeşkatili: *Bkz.* Ejder.

Malkier: Bir zamanlar Sınırboyları'nda olan, sonra Afet tarafından yutulan bir ulus. Malkier'in işareti, uçmakta olan altın turnadır.
Manetheren *(Maneteren)*: İkinci Akit'i yapan On Ulus'tan biri, aynı zamanda o ulusun başkenti. Hem şehir, hem de ulus Trolloc Savaşları sırasında tamamen yok oldu.
Masema: Aiellerden nefret eden bir Shienar askeri.
Mayene *(Meyiin)*: Zenginliğini ve özgürlüğünü yağbalığı sürülerinin nerede olduğunu bilmesine borçlu olan, Fırtınalar Denizi kıyısında bir kent-devlet. Yağbalığı ekonomik önemlilikte Tear, Illian ve Tarabon'un zeytinlikleri ile yarışır. Neredeyse bütün lamba yağı yağbalığı ve zeytinden sağlanır. Mayene'in mevcut hükümdarı Mayene Başı Berelain'dir. Mayene Hükümdarları Artur Şahinkanadı'nın torunları olduklarını iddia eder. Mayene'in işareti uçmakta olan altın şahindir.
Merrilin, Thom *(Merrilin, Tom)*: Bir zamanlar Kraliçe Morgase'in sevgilisi olan bir âşık.
Min: Baerlon'da, Geyik ve Aslan'da karşılaşılan genç bir kadın.
Moiraine *(Muareyn)*: Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai. Damodred Evi'ne doğmuştur, ama taht sırasında yoktur. Cairhien Kraliyet Sarayı'nda yetiştirilmiştir.
Morgase *(Morgeyz)*: Işığın İnayeti ile, Andor Kraliçesi, Diyarın Savunucusu, Halkının Koruyucusu, Trakand Evi'nin Yüksek Makamı. İşareti üç altın anahtardır. Trakand Evi'nin işareti gümüş bir anahtardır.
Muhafız: Bir Aes Sedai'ye bağlı bir savaşçı. Bağ Tek Güç ile ilgilidir ve adam bundan hızlı iyileşme, uzun süre yiyecek, su ve uyku olmadan

dayanabilme, Karanlık Varlık'ın lekesini uzaktan hissedebilmek gibi yetenekler kazanır. Muhafız hayatta kaldığı sürece bağlandığı Aes Sedai, adam ne kadar uzakta olsa da onun hayatta olup olmadığını, öldüğü anı, ölüm şeklini anlar. Çoğu Ajah bir Aes Sedai'ye bağlı en az bir Muhafız olması gerektiğine inansa da, Kızıl Ajahlar hiçbir Muhafız ile bağ kurmaz, Yeşil Ajahlar ise bir Aes Sedai'nin dilediği kadar çok Muhafız ile bağ kurabileceğine inanır. Ahlaki açıdan Muhafız'ın bağa razı olması gerekir, ama adam gönülsüz olsa bile yapıldığı görülmüştür. Aes Sedailerin bağdan ne elde ettikleri, büyük bir özenle saklanan bir sırdır. *Bkz.* Aes Sedai.
Myrddraal *(Marddraal)*: Karanlık Varlık'ın yaratıkları, Trollocların kumandanları. İnsanlar kullanılarak üretilen Trolloclarda, insan özelliklerinin yüzeye çıktığı çarpık ürünlerdir, ama Trollocları yapan kötülük tarafından kirletilmiştir. Fiziksel olarak insanlara benzerler, ama gözleri yoktur. Aydınlıkta ve karanlıkta kartal gibi görebilirler. Karanlık Varlık'tan kaynaklanan belli özellikleri vardır; bakışları ile felç etmek, gölge olan herhangi bir yerde yok olmak bunların arasında sayılabilir. Sahip oldukları bilinen pek az zayıflıktan biri, akan suyu aşma konusundaki gönülsüzlükleridir. Farklı yörelerde değişik isimlerle bilinirler. Örn: Yarı-insan, Gözsüz, Gölgeadam, Sinsi, Soluk.

Nedeal, Corianin: *Bkz.* Yeti.
Niall, Pedron *(Nayol, Peydron)*: Işığın Evlatları'nın Lord Kumandanı. *Bkz.* Işığın Evlatları.

Ogier *(Ogeyr)*: (1.) Uzun boyları (ortalama bir erkek yetişkin üç metredir), geniş burunları, uzun, tüylü kulaklarıyla bilinen insan olmayan bir ırk. *Yurt* denilen bölgelerde yaşarlar. Dünyanın Kırılışı'ndan sonra bu *yurtlardan* ayrılmaları (Ogierler tarafından Sürgün olarak anılır) Özlem denen şeyle sonuçlanmıştır; *yurdundan* fazla ayrı kalan bir Ogier hastalanır ve ölür. Kırılış'tan sonra büyük insan şehirlerini inşa eden harika İnşaatçılar olarak bilinirler. Sürgün sırasında öğrendikleri taş işçiliğini, *yurdun* ağaçlarına, özellikle de yüksek Ulu Ağaçlara bakmak kadar önemli olmayan bir iş sayarlar. İnsanlar tarafından pek bilinmezler ve pek çok kişi Ogierlerin efsane olduğuna inanır. Barışçıl ve zor öfkelenen bir halk olarak bilinirler, ama bazı eski hikâyeler Trolloc Savaşları'nda insanların yanında savaştıklarını anlatır. Amansız düşmanlar olarak bilinirler. Bilgiye âşıktırlar,

kitapları ve hikâyeleri insanların unuttuğu bilgileri taşır. Ortalama Ogier ömrü insan ömrünün üç, dört katıdır. (2.) Bu insan olmayan ırktan bir birey. *Bkz.* Dünyanın Kırılışı; Yurt; Ağaçşarkıcısı.
Ordeith *(Ordiit)*: Kadim Lisan'da, "Tahtakurdu". Işığın Evlatları'nın Lord Kumandanı'na danışmanlık eden adamın kendine taktığı isim.
Rhuarc *(Raurk)*: Bir Aiel, Taardar Aiellerinin klan şefi.
Rogosh Kartalgözü: Bazı eski hikâyelerde bahsi geçen efsanevi kahraman.
Ruhsuz: *Bkz.* Gri Adam.

Sahte Ejder: Zaman zaman, Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia eden adamlar çıkar ve bazen içlerinden biri öyle çok takipçi kazanır ki, alt etmek için bir ordu gönderilmesi gerekir. Bazıları pek çok ulusu karıştıran savaşlar başlatmıştır. Yüzyıllar içinde, çoğu Tek Güç'ü yönlendiremeyen adamlar olmuşlar, ama pek azı Tek Güç'ü kullanabilmiştir. Ama hepsi, Ejder'in yeniden doğuşu ile ilgili Kehanetleri gerçekleştiremeden ya ortadan kaybolmuş ya yakalanmış ya da öldürülmüştür. Bu, adamlara sahte Ejder denir. Yönlendirebilen sahte Ejderlerin arasında Raolin Karanlıkbelası (KS 335-36), Yurian Taşyay (yaklaşık KS 1300-1308), Davian (ÖY 351), Guaire Amalasan (ÖY 939-43) ve Logain (YÇ 997) vardır. *Bkz.* Yenidendoğan Ejder.
Saidar; saidin: *Bkz.* Gerçek Kaynak.
Sanche, Siuan *(Sançe, Suon)*: Siuan Sanche (Suon Sançe): Tearlı bir balıkçının kızıydı ve Tear kanunları uyarınca, yönlendirme potansiyelinin olduğunun anlaşıldığı günden sonraki ikinci gün batımından önce Tar Valon'a giden bir gemiye konuldu. Mavi Ajah'tandı. YÇ 998'de Amyrlin Makamı'na terfi etti.
Sa'angreal: Bir bireyin aksi halde mümkün ya da güvenli olmayacak kadar çok Güç yönlendirmesini sağlayan, son derece nadir bir nesne. *Sa'angreal angreal*'e benzer, ama daha güçlüdür. Bir *angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarı *angreal* kullanılmadan yönlendirilebilen Güç miktarından ne kadar fazlaysa, *sa'angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarı *angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarından o kadar fazladır. Efsaneler Çağı'nın andaçlarıdır ve nasıl yapıldıkları artık bilinmemektedir. Yalnızca bir avuç *sa'angreal* kalmıştır ve sayıları *angreal*'lerden çok daha azdır.
Seanchan *(Şovnçan)*: (1.) Artur Şahinkanadı'nın Aryth Okyanusu'nun karşısına gönderdiği ordulardan kalanlar. (2.) Seanchanların geldiği ülke.

Selene: Lanfear isimli Terkedilmiş'in kullandığı isim.
Shadar Logoth *(Şadar Logot)*: Trolloc Savaşları sırasında terk edilmiş ve o zamandan bu yana kaçınılan bir şehir. Aynı zamanda "Gölgenin Beklediği" olarak adlandırılır.
Shai'tan *(Şeytan)*: *Bkz.* Karanlık Varlık.
Shayol Ghul *(Şeyol Gul)*: Lanetli Topraklar'da bir dağ, Karanlık Varlık'ın zindanının olduğu yer.
Sheriam *(Şeriam)*: Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai. Beyaz Kule'nin Çömezler Sorumlusu.
Shienar *(Şaynar)*: Sınırboyları'nda bir ülke. Shienar'ın işareti avının üzerine çullanan siyah şahindir.
Sınırboyları: Büyük Afet'in sınırında bulunan uluslar: Saldaea, Arafel, Kandor ve Shienar.
Sorgucular: Işığın Evlatları içinde bir topluluk. Anlaşmazlıklarda gerçeği aramak ve Karanlıkdostlarını ortaya çıkarmak için yemin ederler. Gerçek ve Işık arayışlarında genel-asıl sorgu yöntemleri işkencedir; normal yaklaşımları, gerçeği zaten bildikleri ve kurbanın itiraf etmesi için çabaladıklan yönündedir. Sorgucular kendilerine Işığın Eli, gerçeği arayan El derler ve zaman zaman Evlatlardan ve Evlatlara komuta eden Kutsanmışlar Kurulu'ndan tamamen ayrıymış gibi davranırlar. Sorgucuların başı, Kutsanmışlar Kurulu'nda da görev yapan Yüksek Sorgucu'dur. Simgeleri kan kırmızısı, ucu kıvrık çoban asasıdır.

Şahinkanadı, Artur: Dünyanın Omurgası'nın batısındaki bütün ülkeleri ve Aiel Kıraçları'nın doğusundaki bazılarını birleştiren efsanevi kral. Aryth Okyanusu'nun ötesine bile ordu göndermiştir, ama onun ölümünden sonra bu ordu ile iletişim kaybedilmiştir. Ölümü Yüzyıl Savaşları'na yol açmıştır. İşareti, uçmakta olan altın şahindir. *Bkz.* Yüzyıl Savaşları.
Şarkı söylenmiş ağaç: *Bkz.* Ağaçşarkıcısı.

Tanreall, Artur Paendrag *(Tanreal, Artur Peyndrag)*: *Bkz.* Şahinkanadı, Artur.
Tarmon Gal'don: Son Savaş. *Bkz.* Ejder Kehanetleri; Valere Borusu.
Tar Valon'un Alevi: Tar Valon'un, Amyrlin Makamı'nın ve Aes Sedailerin simgesi. Stilize bir alev şeklindedir; ucu yukarıya bakan tek bir gözyaşı damlası.

Taş Köpekler: Aiel Savaşçı Toplulukları.
Ta'maral'ailen *(Tamaralaylen)*: Kadim Lisan'da, "Kader Ağı." Çağın Deseni'nde, ta'veren olan bir ya da birden fazla kişinin çevresinde oluşan büyük değişim. *Bkz.* Çağın Deseni; ta'veren.
Ta'veren: Zaman Çarkı'nın çevresine başka, belki tüm yaşam ipliklerini ördüğü ve bir Kader Ağı oluşturduğu kişi. *Bkz.* Çağın Deseni.
Tear: Fırtınalar Denizi'nde bir ulus. Aynı zamanda o ulusun başkenti, büyük bir liman. Tear'ın şareti kırmızı ve altın rengi fon üzerinde üç beyaz hilaldir. *Bkz.* Tear Taşı.
Tear Taşı: Tear'ı koruyan kale. Delilik Zamanı'ndan sonra inşa edilen ilk kalelerden olduğu, Tek Güç kullanılarak yapıldığı söylenir. Sayısız kez kuşatılmış ve saldırıya uğramıştır, ama bu teşebbüsler hiç başarılı olmamıştır. Ejder Kehanetleri'nde Taş'tan iki kez bahsedilir. Birinde Ejderin Halkı gelene kadar Taş'ın hiç düşmeyeceği söylenir. İkincisinde, Ejder'in eli Dokunulamayan Kılıç'ı, *Callandor*'u çekene kadar Taş'ın düşmeyeceği söylenir. Bazıları Yüksek Lordların Tek Güç'ü sevmemesinin ve Tear'da yönlendirmenin kanunla yasaklanmış olmasının ardında bu Kehanetlerin yattığına inanır. Bu sevgisizliğe rağmen Taş'ta saklanan *angreal* ve *tar'angreal* koleksiyonu Beyaz Kule'nin koleksiyonu ile yarışır. Bazıları bu koleksiyonun, *Callandor*'a sahip olmanın sebep olduğu ihtişamı azaltmak için toplandığını söyler.
Tear'ın Yüksek Lordları: Yüksek Lordlar kurul görevi görerek, kral ya da kraliçesi olmayan Tear ulusuna hükmederler. Sayıları sabit değildir, yıllar içinde yirmi ile altmış arasında değişmiştir. Daha önemsiz Tear lordları olan Toprağın Lordları ile karıştırılmamalıdır.
Tek Güç: Gerçek Kaynak'tan çekilen güç. İnsanların büyük çoğunluğu Tek Güç'ü yönlendirme yeteneğinden tamamen yoksundurlar. Pek az kişiye yönlendirme öğretilebilir ve daha da azında bu yetenek doğuştan vardır. Bu azınlığa öğretilmesine gerek yoktur; isteseler de istemeseler de, belki de ne yaptıklarını fark etmeden Gerçek Kaynak'a dokunacak, Güç'ü yönlendireceklerdir. Bu doğuştan yetenek genellikle ergenlik çağının sonlarında ya da gençlikte kendini gösterir. Kontrol öğretilmezse ya da kendiliğinden öğrenilmezse –bu çok zordur ve başarı oranı yalnızca dörtte birdir– ölüm kaçınılmazdır. Delilik zamanından bu yana zaman içinde tamamen çıldırmadan Güç'ü yönlendirebilen erkek çıkmamıştır; bir derece kontrol elde etmişse bile, hastanın canlı canlı çürümesine sebep olan bir hastalıktan ölür –bu hastalık, delilik gibi Karanlık Varlık'ın *saidin*'i

kirletmesinden kaynaklanır. Bir kadın için, Güç'ün kontrol edilememesinden kaynaklanan ölüm daha az korkunçtur, ama yine de ölümdür. Aes Sedailer hem Aes Sedailerin sayısını artırmak, hem de ölümden kurtarmak için bu yetenekle doğan kızları ararlar. Erkekleri ise zaman içinde delirerek Güç ile korkunç şeyler yapmamaları için ararlar. *Bkz.* Aes Sedai; Yönlendirmek; Beş Güç; Delilik Zamanı, Gerçek Kaynak.
Telamon, Lews Therin *(Telamon, Luuz Terin)*: *Bkz.* Ejder.
Tel'aran'rhiod *(Teleyranriod)*: Kadim Lisan'da, "Görünmeyen Dünya" ya da "Düşler Dünyası". Eskilerin olası tüm diğer dünyalara nüfuz ettiği, o dünyaları çevrelediğine inandığı, düşlerde kısa bakışlar atılabilen bir dünya. Başka rüyaların aksine Düşler Dünyası'nda olanlar gerçektir; orada alınan bir yara uyanışta hâlâ var olacaktır ve orada ölen biri uyanamaz.
Terkedilmişler: Bilinen en güçlü erkek Aes Sedai'nin on üçüne verilen ad. Ölümsüzlük vaadine karşılık, Gölge Savaşı sırasında Gölge'nin tarafına geçmişlerdir. Efsanelere ve kalan kayıtlara göre, Karanlık Varlık'ın zindanı yeniden mühürlenirken, onunla beraber tutsak edilmişlerdir. İsimleri – örneğin Lanfear, Be'lal, Sammael, Asmodean, Rahvin ve Ishamael– hâlâ çocukları korkutmak için kullanılmaktadır.
Ter'angreal: Tek Güç kullanan, Efsaneler Çağı'ndan andaçlar. *Angreal* ve *sa'angreal*'lerin aksine her *ter'angreal* belli bir işi yapması için yaratılmıştı. Örneğin bir *ter'angreal* yeminleri bağlayıcı kılmak için yapılmıştır. Bazı *ter'angreal*'ler Aes Sedailer tarafından kullanılır, ama başka pek çok *ter'angreal*'in hangi amaçla yapıldığı bilinmemektedir. Bazıları, onları kullanan kadınları öldürür ya da yönlendirme yeteneklerini yok eder. *Bkz.* sa'angreal.
Tigraine *(Tigreyn)*: Andor'un Kız-Veliahtı olarak Taringail Damodred ile evlendi ve oğlu Galadedrid'i doğurdu. YÇ 972'de yok olması ve kısa süre sonra kardeşi Luc'un Afet'te kaybolması Andor'da Taht Kavgası'nı başlattı ve Cairhien'de, daha sonra Aiel Savaşı'na sebep olacak gelişmeleri başlattı. İşareti, dikenli bir beyaz gül ve sapını tutan kadın elidir.
Trolloclar *(Trolloklar)*: Gölge Savaşı sırasında yaratılan, Karanlık Varlık'ın yaratıkları. Çok iri yapılı, son derece vahşi hayvan-insan melezidirler ve sırf öldürme zevki için öldürürler. Kurnaz, hilekâr ve tehlikelidirler, ancak korktukları kişiler tarafından güvenilirler. Çoğu her şeyi, her tür eti yer ve buna insan eti ile başka Trollocların eti de dahildir. İnsan kaynaklıdırlar ve insanlarla üreyebilirler, ama genellikle ölü doğumlara yol açarlar ve ölü doğmayanlar da genellikle hayatta kalmazlar. Kabile benzeri çetelere

bölünmüşlerdir ve aralarında en önde gelenleri Ahf'frait, Al'ghol, Bhan'sheen, Dha'vol, Dhai'mon, Dhjin'nen, Ghar'ghael, Ghob'hlin, Gho'hlem, Ghraem'lan, Ko'bal ve Kno'mon'dur.
Trolloc Savaşları: Yaklaşık KS 1000'de başlayan ve üç yüzyıldan fazla süren, bu sürede Trollocların dünyayı yakıp yıktığı bir savaş dizisi. Zaman içinde Trolloclar öldürüldü ya da Büyük Afet'e sürüldü, ama bazı uluslar yok oldu ve başkaları nüfuslarının çoğunu kaybetti. O zamana ait kayıtlar bölük pörçüktür. *Bkz.* On Ulus Akdi.
Tuatha'an *(Tuataan)*: Tuatha'an (Tuataan). Tenekeciler ve Gezginler olarak da bilinen göçebe halk. Parlak renklere boyanmış arabalarda yaşarlar ve Yaprağın Yolu dedikleri pasifist bir felsefeleri vardır. Tenekecilerin onardığı şeyler genellikle yenilerinden iyi olur. Aiel Kıraçları'ndan geçebilen nadir insanlardandır, çünkü Aieller onlarla asla iletişim kurmaz.
Trakand Evi'nden Elayne *(İleyn)*: Kraliçe Morgase'in kızı, Andor Tahtı'nın Kız-Veliahtı. Şimdi Aes Sedai eğitimi görmektedir. İşareti altın zambaktır.
Trakand Evi'nden Gawyn *(Gevin)*: Kraliçe Morgase'in oğlu, Elayne'in ağabeyi, Elayne tahta çıktığı zaman Kılıcın İlk Prensi olacak kişi. İşareti beyaz yabandomuzudur.

Umuda İhanet Eden: *Bkz.* Ishmael.

Üç Yemin: Aes Sedailiğe terfi eden Kabuledilmişlerin ettiği yeminler. Yemin Çubuğu'nu, yani yeminleri bağlayıcı kılan bir *ter'angreal*'i tutarak edilirler. Bu yeminler şunlardır: (1.) Gerçek olmayan söz söylememek. (2.) Bir insanın bir diğerini öldürmekte kullanabileceği bir silah yapmamak. (3.) Gölgedölleri haricinde kimseye karşı, son çare olarak kendisinin, Muhafızının ya da bir başka Aes Sedai'nin hayatını savunmak amacı dışında Tek Güç'ü silah olarak kullanmamak. Bu yeminler eskiden gerekli değildi, ama Kırılış'ın öncesi ve sonrasındaki bazı olaylar gerekli kıldı. İlk kullanılan ikinci yemindi ve Güç Savaşı'na tepki olarak doğdu. Bazen dikkatli konuşularak ilk yeminin bağlayıcılığından kaçınılmaktadır. Son ikisinin asla çiğnenemez olduğuna inanılır.

Vahşi Av: Çok kişi Karanlık Varlık'ın (Tear, Illian, Murandy, Altara ve Ghealdan'da sık sık Grim ya da İhtiyar Grim denilir) geceleri "kara tazılar"

ya da Karanlıktazıları ile at sürdüğüne ve ruh avladığına inanır. Buna Vahşi Av denir. Yağmur Karanlıktazılarını uzak tutabilir, ama bir iz buldukları zaman meydan okunup alt edilmezlerse kurbanın ölümü kaçınılmazdır. Bir Vahşi Av'ın geçişini görmenin, ya gören ya da görenin sevdiği biri için hemen ölüm anlamına geldiğine inanılır.
Vakanüvis: Aes Sedailer arasında, yetke sırasında Amyrlin Makamı'ndan sonra gelir. Aynı zamanda Amyrlin'in sekreterliğini yapar. Kule Salonu tarafından ömür boyu hizmet etmek üzere seçilir ve genellikle Amyrlin'le aynı Ajah'tan gelir. *Bkz.* Amyrlin Makamı; Ajah.
Valere Borusu *(Valer)*: Büyük Boru Avı'nın efsanevi nesnesi Boru'nun, Gölge'ye karşı savaşmak üzere ölü kahramanları geri çağıracağına inanılır.
Verin Mathwin: Kahverengi Ajah'tan bir Aes Sedai.

Yabani: Tek Güç yönlendirmeyi kendi kendine öğrenmiş, kriz anından kurtularak hayatta kalmış kadın. Bu tür kadınlar genellikle ne yaptıklarını anlamaya karşı sınırlar koyar, ama bunlar yıkılabilirse yabaniler en güçlü yönlendirenlerden olur. Terim genellikle horgörüyle kullanılır.
Yarı-insan: *Bkz.* Myrddraal.
Yenidendoğan Ejder: Kehanetlere ve efsanelere göre, insanoğlunun en büyük ihtiyaç anında, dünyayı kurtarmak için Ejder yeniden doğacaktır. Bu insanların can atarak beklediği bir şey değildir, çünkü kehanetler, Yenidendoğan Ejder'in yeni bir Kırılış'ı getireceğini söyler. Aynı zamanda, ölümünün üzerinden üç bin yıl geçmiş olmasına rağmen Lews Therin Kardeşkatili, Ejder ismi hâlâ insanları ürpertmektedir. *Bkz.* Ejder, Sahte Ejder; Ejder Kehanetleri.
Yeti: Tek Güç'ün belli alanlarda kullanılan yetenekleri. Bunlar arasında en yaygın bilineni Şifa'dır. Yolculuk, yani insanın kendini bir yerden diğerine aradaki mesafeyi aşmadan götürebilmesi yeteneği unutulmuştur. Kehanet (gelecekteki olayları genel olarak bilebilme) yeteneği ancak nadiren bulunur. Uzun zaman önce kaybedildiği sanılan bir Yeti de Düşgörmedir. Bu Yeti Düşgörenin düşlerini yorumlayarak gelecekteki olayları Kehanet'in gösterdiğinden daha detaylı bilebilme yeteneğini de içerir. Bazı Düşgörenler *Tel'aran'rhiod*'a, Düşler Dünyası'na, hatta (inanışa göre) başka insanların düşlerine girebilir. Bilinen son Düşgören YÇ 526'da ölen Corianin Nedeal'di.
Yönlendirme: (1. fiil) Tek Güç'ün akışını kontrol etme işi. (2. isim) Tek Güç'ü yönlendirme eylemi.

Yurt: Bir Ogier yerleşim yeri. Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana çok *yurt* terk edilmiştir. Hikâye ve efsanelerde sığınak olarak gösterilirler ve bunun bir sebebi vardır. Artık anlaşılmayan bir şekilde korunmaktadırlar, öyle ki içlerinde hiçbir Aes Sedai Tek Güç'ü yönlendiremez, hatta Gerçek Kaynak'ın varlığını hissedemez. *Yurdun* dışında Tek Güç kullanma girişimlerinin, sınırlarının içinde etkisi yoktur. Zorlanmadıkları sürece hiçbir Trolloc *yurda* girmez ve bir Myrddraal bile büyük ihtiyaç içindeyse girer ve bunu büyük bir gönülsüzlükle yapar. Kendilerini gerçekten adayan Karanlıkdostları bile bir *yurdun* içinde rahatsızlık hissederler.
Yürektaşı: Efsaneler Çağı'nda yaratılan zarar verilemez bir madde. Onu kırmaya yöneltilen her tür gücü emer ve daha güçlü olur. Başka bir ismi *cuendillar*'dır.
Yüz Yoldaş: Lews Therin Telamon önderliğinde Gölge Savaşı'nı sona erdiren, Karanlık Varlık'ı zindanına kapatan nihai darbeyi indiren, Efsaneler Çağı'nın en güçlü yüz erkek Aes Sedaisi. Karanlık Varlık'ın karşı darbesi *saidin*'i kirletti; Yüz Yoldaş çıldırdı ve Dünyanın Kırılışı'nı başlattı. *Bkz.* Delilik Zamanı; Dünyanın Kırılışı; Gerçek Kaynak; Tek Güç.
Yüzyıl Savaşları: İttifakların devamlı değiştiği, birbirine girmiş bir dizi savaş. Artur Şahinkanadı'nın ölümü üzerine ve onun imparatorluğunun paylaşılması için başlamıştır. ÖY 994'ten ÖY 1117'ye kadar sürmüştür. Savaş yüzünden Aryth Okyanusu ile Aiel Kıraçları, Fırtınalar Denizi ile Büyük Afet arasındaki topraklar nüfusunun çoğunu kaybetmiştir. Yıkım o kadar büyük olmuştur ki, o zamana ait pek az kayıt kalmıştır. Artur Şahinkanadı'nın imparatorluğu paramparça olmuş, bugünkü uluslar oluşmuştur. Artur Şahinkanadı'ndan kalan nesneler olan *angreal*'lerin nasıl yapıldığı artık bilinmemektedir. Pek azı sağlam kalmıştır. *Bkz.* sa'angreal; ter'angreal.

Zaman Çarkı: Zaman, yedi çubuklu bir tekerlektir ve her çubuk bir Çağ'dır. Çark dönerken Çağlar gelir ve geçer, her biri unutularak efsaneye, sonra mite dönüşen anılar bırakır ve o Çağ yeniden geldiğinde artık çoktan unutulmuş olur. Bir Çağın Deseni, o Çağ'ın geldiği her seferde biraz değişik olur ve her seferinde büyük değişimlere açıktır.